ອາບໂຕນ ມາກາເຣັນໂກ

ບົນເສັ້ນທາງ ສູ່ຊີວິດ

ເຫລັ້ມທີ ໓

ອານໂຕນ ມາກາເຣັນໂກ

ບົນເສັ້ນທາງ ສູ່ຊີວິດ

ເຫລັ້ມທີ

໓

ສຳນັກພິມ "ຣາດູກາ"
ມົດສະກູ

ແປໂດຍ: ດວງເດືອນ ບຸນຍາວົງ
ແຕ້ມໂດຍ: ໂອເລຍ ປະລຸຊະນີໂກວາ

Антон Макаренко

ПЕДАГОГИЧЕСКАЯ ПОЭМА

В трех книгах

Книга третья

На лаосском языке

© ແປເປັນພາສາລາວ, ສຳນັກພິມ "ຣາດຸກາ", 1989

ISBN 5-05-002170-7

ISBN 5-05-002173-1

ບົດທີ ๑

ເຫລັກຕະປູ

ສອງວັນຕໍ່ມາຂ້າພະເຈົ້າຈຳຕ້ອງກຳການຊື້ນຳນິຄົມ ກູເຣຍແຊ ແຕ່ໃນວັນນີ້ນັ້ນແມ່ນຄວາມຈຳເປັນຢ່າງຫນຶ່ງ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຈະຕ້ອງກ່າວອັນໃດອັນຫນຶ່ງຕໍ່ກອງປະຊຸມສະພານາຍກອງ ທັງນີ້ເພື່ອໃຫ້ຊາວນິຄົມສາມາດຈັດຕັ້ງປະຕິບັດວຽກງານອັນແສນຫຍຸ້ງຍາກ ເຊັ່ນ ການກຽມຕົວພ້ອມເພື່ອຍົກຍ້າຍໄປຍັງ ກູເຣຍແຊ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຊ່ວຍ.

ຢູ່ໃນນິຄົມ ບັນຍາກາດຟົດຮ້ອນໄປດ້ວຍຄວາມຢ້ານກົວຫວາດຫວັ່ນແກມຄວາມຫວັງ, ເສັ້ນປະສາດເຄັ່ງຕຶງ, ດວງຕາໂຮງຮຸ່ງວາວວັບ, ທັງມ້າ ແລະ ກວຽນຮ້ອນຣົນ, ຢູ່ທົ່ວທຸກບ່ອນມີລັກສະນະສັບສົນອຶນລະນ່ານດ້ວຍລາຍລະອຽດຍິບຍ່ອຍເຊັ່ນ ລຶມປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງ ແລະ ການຫລີ້ບ່ອນນ້ຽນເຄື່ອງ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເຫລົ່ານີ້ ສອດກ້ຽວພັດເຂົ້າກັນເປັນຂອດຫຍຸ້ງ ຈົນຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຊື່ອວ່າພວກເດັກນ້ອຍຈະສາມາດແກ້ໄຂໄດ້.

ພຽງຄືນດຽວເທົ່ານັ້ນ ຫລັງຈາກໄດ້ຮັບຫນັງສືຕິກລົງມອບ ກູເຣຍແຊ ໃຫ້ພວກເຮົາ ນິຄົມສາມາດກຽມຕົວພ້ອມທຸກຢ່າງບໍ່ວ່າດ້ານຈິດໃຈ, ຄວາມເມົາມົວຫລົງໄຫລ ແລະ ຮ້ອນຣົນຈີ່ຈົ່ນພ້ອມທີ່ຈະເດີນທາງໃນທັນທີ. ພວກເດັກນ້ອຍ ບໍ່ຢ້ານ ກູເຣຍແຊ ເລີຍ

ບາງທີອາດເປັນຍ້ອນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍເຫັນສະພາບຂອງ ກູເຣຍ ແຊ ຢ່າງເຕັມຕາກໍໄດ້. ສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ ສະພາບ ກູເຣຍແຊ ຍັງຕິດຕາຕິດຕາບໍ່ຈາງຫາຍເປັນ, ມັນຄ້າຍຄືກັບພວກຜີດິບຫ້ຽນຮ້າຍ ຫນ້າຢ້ານສາມາດຫຍຸມຍີກຄໍຫອຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຢູ່ ເຖິງແມ່ນ ວ່າ ເບິ່ງກັນຕາມ ທາງການນັ້ນ ມັນຫມິດລົມຫາຍໃຈໄປແຕ່ດົນ ແລ້ວກໍຕາມ.

ຢູ່ທີ່ສະພານາຍກອງມີການຕົກລົງກັນວ່າ ໃຫ້ນັກຮຽນຂອງນິຄົມ ຕິດຕາມ ຂ້າພະເຈົ້າໄປ ກູເຣຍແຊ ແຕ່ ຄ ຄົນ ແລະ ຄູເຝິກຄົນ ດຽວ. ຂ້າພະເຈົ້າ ຮຽກຮ້ອງຫລາຍກວ່ານີ້; ຂ້າພະເຈົ້າ ອະທິບາຍ ວ່າ ດ້ວຍກຳລັງພຽງເລັກນ້ອຍແບບນີ້ພວກເຮົາຈະບໍ່ສາມາດເຮັດ ຫຍັງໄດ້ເລີຍ ແລະ ທັງຫມົດນີ້ກໍຈະເປັນແຕ່ພຽງການທຳລາຍກຽດ ສັກສີຂອງນິຄົມ ກ່ອກ ເທົ່ານັ້ນ ເພາະວ່າພະນັກງານທັງຫມົດ ຂອງນິຄົມຖືກປົດອອກ ແລະ ມີບໍ່ຫນ້ອຍເລີຍທີ່ຄຽດແຄ້ນສະແດງ ຕົວເປັນສັດຕູກັບພວກເຮົາ.

ກູດລາຕີ ຕອບຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍຮອຍຍິ້ມຫນ້າຮັກ ແຝງເຍາະ ເຍີ້ຍວ່າ:

-ຄວາມຈິງແລ້ວແມ່ນເຈົ້າຊິໄປເປັນສົບ ຫລືເປັນຊາວ ມັນກໍຄື ກັນຫັ້ນແລ້ວ, ເຈົ້າເຮັດຫຍັງບໍ່ໄດ້ດອກ. ແຕ່ຫາກວ່າ ເມື່ອໃດ ຫມິດທຸກຄົນໄປຮອດແລ້ວຫັ້ນ ມັນຈຶ່ງຊິເປັນອີກເລື່ອງຫນຶ່ງ, ເວລາ ນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງຈັດການກັບພວກເຂົາແບບສາຍຟ້າແມບໂລດ, ຢ່າ ລືມເດົ້ວ່າພວກເຂົາມີນຳກັນຮອດ ນ00. ພວກເຮົາຕ້ອງກະກຽມ ຫ້າງຫາທຸກຢ່າງໄວ້ແຕ່ດຽວນີ້, ສົມມຸດວ່າຊິຈັບຫມູ ນ<0 ໂຕວ່າ

ຊັ້ນເທາະ. ຄຶດເອົາວ່າມັນຊິຍາກຊໍ່ໃດ. ເຈົ້າສັ່ງເກດເຫັນແດ່ບໍ່ວ່າ ເພິ່ນສົ່ງເດັກນ້ອຍໃຫມ່ມາໃຫ້ເຮົາທຸກໆມື້, ບາງທີຢູ່ ຄາຄົບ ພຸ້ນ ພວກເຂົາອາດຊິຖືກຟາດມາແລ້ວແດ່ຫລືວ່າ ເພິ່ນຕັ້ງເຮັດໃສ່ພວກ ເຮົາຊິ່ງກໍ່ບໍ່ຮູ.

ພວກເດັກນ້ອຍ ມາໃຫມ່ສ້າງຄວາມຫນັກໃຈໃຫ້ແກ່ຂ້າພະເຈົ້າ ຢ່າງຫລວງຫລາຍຄືກັນ. ພວກເຂົາມາເນອນີ້ ເຮັດໃຫ້ຄວາມເຂັ້ມ ຂຸ້ນຢູ່ໃນການດຳລົງຊີວິດໂຮມຫມູ່ຂອງພວກເຮົາຈືດຈາງລົງ ຈົ່ງເປັນ ການຍາກທີ່ຈະຮັກສາລະດັບຄວາມແຂງແຮງ, ຄວາມບໍລິສຸດສົດໃສ ຂອງນິຄົມ ກ້ອກກີ ໄວ້ຄືເກົ່າໄດ້ ແລະ ບັດນີ້ໂດຍອາໄສກອງກຳລັງ ພຽງເລັກນ້ອຍຂອງພວກເຮົາເທົ່ານີ້ ພວກເຮົາຊໍ້າຈະໂດດເຂົ້າປະ ທະກັບກຸ່ມເດັກນ້ອຍອັນຕະພານຕັ້ງ 300 ຄົນ.

ເມື່ອກຸ່ມໂຕໂດດເຂົ້າສູ້ກັບ ກູເຣຍແຊ ນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວ ກັບການແບບກະທັນຫັນ, ຈຳຕ້ອງເອົາຊະນະກັບຄົນເຫລົ່ານີ້ດ້ວຍ ການຈູ່ໂຈມແບບສາຍຟ້າແມບ. ການແກ່ຍາວໂດຍຫວັງວ່າຈະມີການ ວິວັດຢ່າງໃດຢ່າງຫນຶ່ງ ຫລືການແຊກຊຶມເປັນກ້ອງນັ້ນ ມີແຕ່ຈະ ເຮັດໃຫ້ປະຕິບັດການຂອງພວກເຮົາສ່ຽງໄພຫລາຍຂຶ້ນເທົ່ານັ້ນ. ຂ້າ ພະເຈົ້າຮູ້ດີທີ່ສຸດວ່າແມ່ນຫຍັງແດ່ຈະ "ແຊກຊຶມເຂົ້າເປັນກ້ອງ", ມັນຈະບໍ່ແມ່ນແຕ່ "ຮູບແບບ" ຂອງພວກເຮົາ, ຣົດຄອງຂອງ ພວກເຮົາ, ສີສັນຂອງພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ມັນຈະມີຣົດຄອງແບບ ອະນາທິປະໄຕຂອງ ກູເຣຍແຊ ນຳຄືກັນ. ພວກນັກປາດອາຈານຢູ່ ຄາຄົບ ເຊົ່ງຄອຍແຕ່ເນັ້ນຍ້ຳເຖິງການແຊກຊຶມ ເປັນກ້ອງນັ້ນ ພາ ກັນຍຶດຫມັ້ນຢູ່ນຳຈິດສຳນຶກເກົ່າໆທີ່ວ່າ ຍາມໃດພວກເດັກດື້ນັ້ນກໍຈະ

ມືດທີ່ພົ້ນເຫນືອຈິດໃຈຂອງພວກເດັກນ້ອຍຊົ່ວ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າ
ເອງຮູ້ຢູ່ໃຫ້ແຈ້ງແລ້ວວ່າ ຢູ່ໃນຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ທີ່ມີຮູບແບບການ
ຈັດຕັ້ງເປາະຜ່ອຍນັ້ນ ພວກເດັກນ້ອຍດີເອງມີທາງວິວັດໄປເປັນສັດ
ປ່າເຖື່ອນຮ້າຍໄດ້ງ່າຍທີ່ສຸດ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ປະກາດສົງຄາມປາກຕ້ານ
ກັບບັນດາ "ນັກປາດອາຈານ" ຢ່າງເປີດເຜີຍໂດຍຄຶດໄລ່ໄວ້ແລ້ວ
ຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ບາດກ້ອນຕັດສິນຈະລະເບີດຂຶ້ນກ່ອນທີ່ຂະບວນວິ
ວັດເປັນກ້າວໆຈະເລີ່ມຕົ້ນປາກົດຕົວຊໍ້າ. ແຕ່ພວກເດັກນ້ອຍນາໃຫມ່
ນັ້ນຂວາງທາງຂ້າພະເຈົ້າ. ກູດລາຕ ຜູ້ສະຫລາດສະຫລາດເຂົ້າໃຈ
ແລ້ວວ່າ ຕ້ອງກະກຽມຍົກຍ້າຍພວກເຂົາໄປ ກູເຣຍແຊ ດ້ວຍຄວາມ
ເອົາໃຈໃສ່ເທົ່າໆກັບເຄື່ອງ ໂຕະ ຕັ່ງ ຕູ້ ຕຽງ ທັ້ງຫມົດຂອງພວກ
ເຮົາ.

ຍ້ອນເຫດຜົນອັນນີ້ແລ້ວ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າອອກເດີນທາງໄປ ກູ
ເຣຍແຊ ໃນຖານະຜູ້ນໍາກອງລະວັງຫນ້າພິເສດນັ້ນ ຈໍ່າອີດວາກຄືນ
ຫລັງດ້ວຍຄວາມເປັນຫ່ວງເປັນໄຍບໍ່ໄດ້. ເຖິງແນ່ນອ່ນ ກາລິນາ
ອີວາໂນວິດ ໄດ້ໃຫ້ຄໍາຫມັ້ນສັນຍາວ່າຈະຢູ່ຊີ້ນໍາວຽກງານພາຍໃນນິ
ຄົມທຸກຢ່າງຈົນຮອດນາທີສຸດທ້າຍກໍຕາມ ແຕ່ລາວເອງກໍຊໍ້າເມື່ອຍ
ອ່ອນ ແລະ ເປັນເງົ້າງະໆ ຍ້ອນການຈະພັດພາກຈາກກັນໃນຕໍ່ຫນ້າ
ນີ້ແຫ່ ລາວຈົ່ງບໍ່ສາມາດຍ່າງເລາະໄປມາອ້ອມຢູ່ນໍາພວກເດັກ
ນ້ອຍ, ບາງຄັ້ງລາວກໍຈໍ່ຈໍາວຽກງານການເຮືອນບາງແມ່ວ່ໄດ້ແຕ່ດ້ານ
ເລັກນ້ອຍ ຈາກນັ້ນກໍລືມມັນໄປໂລດ, ຫົວໃຈຜູ້ເກົ່າຂອງລາວເຕັມ
ໄປດ້ວຍກະແສທານອັນຂົມຂື່ນ ແລະ ເສົ້າສ້ອຍ. ພວກເດັກນ້ອຍ
ຟັງຄໍາສັ່ງບັນຊາຂອງ ກາລິນາ ອີວາໂນວິດ ຢ່າງຕັ້ງອົກຕັ້ງໃຈທັ້ງ

ຂານຮັບດ້ວຍການຍົກມືແຕະປາຍຫມວກ ແລະ ຄຳວ່າ "ຈ້າວ" ຢ່າງຂຶງຂັງພ້າວພັ່ງ, ແຕ່ພັກໄປຮອດບ່ອນປະຈຳການຂອງພວກເຂົາແລ້ວ, ພວກເຂົາກໍພ້າວສະຫລັດອາລົມຈິດເມດຕາອັນບໍ່ອຳນວຍຕໍ່ລາຍຊະລາກົ້ມທັນທີເພື່ອເລີ່ມຄິດນຳຄວາມວິຕົກກັງວົນຂອງພວກເຂົາເອງ.

ຂ້າພະເຈົ້າ ປ່ອຍໃຫ້ ໂກວານ ເປັນຜູ້ນຳພາຢູ່ໃນນິຄົມ. ເຂົາຜູ້ນີ້ບໍ່ຢ້ານຫຍັງຫລາຍເທົ່າກັບການຖືກທາງ ກອມມູນ ວຸນາດຊາກ ຊະກີ* ສ້ໍາງດ້ວຍການຈະຍຶດເອົາທັງເຄຫາສະຖານ, ທົ່ງເຂົ້າທີ່ຫວ່ານເມ໋ອປູກໃສ່ແລ້ວ ແລະໂຮງສີ. ພວກຕ໋ອແທນສ່ວນຫລວງຫລາຍຂອງ ກອມມູນ ເລີ່ມປ່ອຍຫນ້າເຂົ້າມາສອດສ່ອງເບິ່ງພາກສ່ວນຕ່າງໆໃນນິຄົມແລ້ວ ແລະ ທ້າວປະທານ ເນສເຕເຣັນໂກ ຫນອດແດງນັ້ນກໍເຜ໋ມນຳ ໂກວານ ຢ່າງບໍ່ວາງຕາດ້ວຍຄວາມສົງໄສນາຄົນແລ້ວ. ໂອເລຍ ໂວໂຣໂນວາ ບໍ່ມັກການປະທະແບບນັກການທູດຂອງບຸກຄົນທັງສອງນີ້ເລີຍ ແລະ ນາງກໍໄດ້ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ ເນສເຕເຣັນໂກ ເຊື່ອນຳວ່າ:

-ເນສເຕເຣັນໂກ, ເຈົ້າເມ໋ອເຮ໋ອນເທາະ, ແມ່ນເຈົ້າຢ້ານ

---

* ອ. ວຸນາດຊາກຊະກີ (ເຊກ໔ - ເລນິນ) ລັດກະບຸລຸດໂຊຽງ, ບຸກຄົນຜູ້ດີເດ່ນໃນວົງການລັດທະນະທຳໂຊຽງ, ລັດກະມຸນຕີກະຊວງສຶກສາປະຊາຊົນຜູ້ທຳອິດຂອງ ສາທາລະນະລັດສັງຄົມນິຍົມໂຊຽງລັດເຊຍ.

ຫຍັງເກາະ? ຢູ່ຫນ້ໍ່ມີນັກຕ້ອະນັກຕົ້ມດອກ, ເມືອສາ... ຟ້າຂ້ອຍ ນີ່ນ່າ.

ເນສເຕເຣັນໂກ ຍົ້ມແບບຄົນຂີ້ຫລັກໃນເສງຕາ ແລະ ງຶກຫົວ ໄປທາງໂກວານ ເຊົ່ງພວມຫນ້າແດງໂມໂຫວ໊ດ ງ:

-ເຈົ້າຮູ້ຈັກມັນບໍ່ ຄົນຜູ້ນີ້ນະ, ອີ່ຫລ້າ ໂອເລຍ? ມັນແມ່ນກູ ລັກ..., ສາຍເລືອດມັນເປັນແນວນີ້...

ໂກວານ ເຂ໊ເຂ໊ນຂຶ້ນກ່ວາເກົ່າ ທ້ງາຫນ້າແດງຮົ່ນຂຶ້ນ, ເຂ໊າພະ ຍາຍາມເວ້ົາອອກມາຢ່າງເດັດດ່ຽວແຂງຂັນວ່າ:

-ແລ້ວແມ່ນເຈ້ົາຄ໊ິດແນວໃດລະ? ຜົນງານທ້ງາຫມ໊ິດທ໊ີ່ພວກ ເດັກນ້ອຍເຮັດໄວ້ຫນ໊ີ... ເຈ້ົາຄ໊ິດວ່າຂ້ອຍຊ໊ີໃຫ້ເຈ້ົາສະເຫວ໊ີຍລ້ານ ຊັ້ນຫວ໊ະ? ຍ້ອນຫຍັງລະ? ຍ້ອນວ່າ ເຈ້ົາເປັນສະມາຊ໊ິກກອມມູນ ລູນາດຊ໊າກຊ໊ະກ໊ີ ຊັ້ນຫວ໊ະ? ພວກເຈ້ົາກອບໂກຍໃສ່ທ້ອງພໍ່ແຮງ ແລ້ວຍ້ງັທໍ່ານ່ າເຮັດຄ໊ືຊ໊ານມ່ານທຸກເລ໊ຍໆ!... ເຈ້ົາຕ້ອງຈ່ານມ່ າ!

-ໂຍ້ວ... ແມ່ນເຈ້ົາຄ໊ິດແນວໃດ? ຂ້ອຍຊ໊ິເອ໊ົາຫຍັງມ່ າຈ່ານ ລະ?

-ແລ້ວເລ໊ື່ອງຫຍັງຂ້ອຍຊ໊ິຄ໊ິດລະ? ທ໊ີເຈ້ົາຫ້ັນເດ ເຈ້ົາຄ໊ິດຫາ ຫຍັງຕອນຂ້ອຍກ່ ານວ່ າ: "ຫວ່ານແນວປູກບໍ່?" ເຈ້ົາເວ້ົາດ້ວຍນ້ ໍ ສຽງເຈ້ົານ່ ານວ່ າ:

-ຫວ່ານເລ໊ຍ! ຊັ້ນລະບ່ ານນ໊ີ້ກ໊ໍຈ່ ໍ ຈ່ານມ່ າ! ທ້ງາຄ່ ານ ເຂ໊ົ່ າເບລ, ຂ໊ົ່ າໂອ໊ດ ແລະ ຫົວຜັກກ່ ານຂ່ ານ...

ເນສເຕເຣັນໂກ ງ່ ງ່ ງຫົວໄປທ່ ານ ຂ້ ານ, ດ ໍ ກ ໍ ຍ່ ານ ເສ ໍ ້ ນ ອ ອ ກ ມ ່ ານ ໄຂ ຈ ກ ຄ ໍ ້ ນ ລ ໍ ງ ໄ ປ ກ ໍ ້ ນ ກ ໍ ຍ ່ ານ ລ ະ ນ ໍ ດ ລ ະ ອ ໍ ງ ທ ້ ງ ານ ຍ ໍ ້ ມ ແ ບ ບ ຜ ູ ້ ຮ ັ ບ ຜ ິ ດ :

ห้ามจำหน่าย

- ແມ່ນຢູ່, ຖືກຕ້ອງແລ້ວ, ກໍທຳມະດາແລ້ວຄ່າແມ່ປູກ... ແຕ່ວ່າເປັນຫຍັງຊິມີຄ່າແຮງງານລະ? ພວກເດັກນ້ອຍ... ເຂົາເອີ... ກໍເຮັດວຽກເພື່ອກອມຟືນ ລ້ຽງກໍໄດ້ຖືເພິ່ນວ່ານັ້ນຕວ່າ...

ໂກວານ ຜູດລຸກຈາກຕັ່ງອີ້ແລ້ວຫັນຫນ້າໄປທາງປະຕູອອກທັນທີ, ທ່າທີຮ້ອນຮຸ່ມປານຖືຄ້ຽໄຂ້, ລາວຮ້ອງອອກມາວ່າ:

- ແລ້ວແມ່ນຊູເປັນຫຍັງລະ... ພວກແອວຍາວ! ພວກຊູເປັນຄົນເຈັບຄົນປ່ວຍຫວະ? ຈັ່ງຊີ້ຫວະເອີ້ນວ່າ ສະມາຊິກ ກອມຟືນ ນະ... ຄອຍແຕ່ຊິສອບເອົາຜົນງານຂອງເດັກນ້ອຍ. ຖ້າພວກເຈົ້າບໍ່ຈ່າຍ ຂ້ອຍຊິຍົກໃຫ້ພວກ ກົງຊາຮອບກາ ຫມົດ...

ໂອເລຍ ໂວໂຮໂນວາ ໄລ່ ເນສເຕເຣັນໂກ ເມືອບ້ານ ແລະ ບໍ່ພໍສິບຫ້ານາທີຕໍ່ມານາງກໍທັນໄດ້ມາຊຸມຊັບກັບ ໂກວານ ຢູ່ໃນສວນ, ດ້ວຍພອນສະຫວັນຂອງສະຕິເພດອ້ອຍຕ້ອຍ, ນາງໄກ່ເກ່ຍໃຫ້ ຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈ ອັນສວນທາງກັນລະຫວ່າງນິຄົມກັບກອມ ຟືນ. ສຳລັບ ໂອເລຍ ນິຄົມປຽບເຫມືອນແມ່ເກີດຂອງນາງແຕ່ຢູ່ ກອມຟືນ ນາງຊ້ຳເປັນຜູ້ບັນຊາການຢ່າງເປີດເຜີຍ, ເປັນຜູ້ມີອິດທິ ພົນຕໍ່ພວກຜູ້ຊາຍ ຍ້ອນຄວາມສາມາດຮອບຮູ້ທຸກຢ່າງຂອງນາງໃນ ເລື່ອງການກະສິກຳ ເຊິ່ງໄດ້ຮັບຖ່າຍທອດມາຈາກແຊເຣີ, ດ້ວຍຈິດ ໃຈພວກແມ່ຍິງດ້ວຍການປຸກລະດົມສັ່ງສອນ ຢ່າງເດັດດ່ຽວຈິງຈັງ ເພື່ອການປົດປ່ອຍແມ່ຍິງ, ໃນກໍລະນີມີວິກິດການແລະຄວາມຫຍຸ້ງ ຍາກບໍ່ວ່າປະເພດໃດຫມົດ ນາງມີບົດບາດໃຫຍ່ສຳລັບບຸກປະຕູເມືອງຢູ່ ກອງຫນຶ່ງ ປະກອບດ້ວຍເດັກນ້ອຍທັ້ງຍິງຊາຍປະມານສອງໂຫລທີ

ຕິດຕາມແຫ່ນຳນາງພໍປານແລ່ນນຳອີລະສະຕີ ຊານດັກ*. ນາງເອົາ
ຊະນະຈິດໃຈພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມຮອບຮູ້ ທາງດ້ານວັດທະນະທຳ,
ດ້ວຍພະລັງ ແລະ ຄວາມສັດທາອັນແຂງຂັນ. ໂກວານ ແນມເບິ່ງ
ນາງດ້ວຍຄວາມພາກພູມໃຈ ແລະ ເວົ້າອວດອ້າງວ່າ:

-ນີ້ແມ່ນຜົນງານຂອງພວກເຮົາ!

ໂອເລຍ ນັ້ນພາກພູມໃຈໃນຂອງຂວັນທີ່ນິຄົມກ້ອກກືນອບໃຫ້
ກອມມູນ ລູນາດຊາກຊະກີ ຢ່າງໃຈກ້ວາງນັ້ນພໍແຮງ, ມັນແມ່ນຄົນ
ຕອນຫນຶ່ງຊຶ່ງກະກຽມໄວ້ປູກພືດຫມູນວຽນຕິດຕໍ່ກັນຮອດ ຝ ປີ ແຕ່
ສຳລັບພວກເຮົາແລ້ວ ຂອງຂັນຕ່ອນນີ້ມັນຫມາຍເຖິງຄວາມຈົບຫາຍ
ວອດວາຍທາງດ້ານເສດຖະກິດຢ່າງຫນຶ່ງຂອງ ພວກເຮົາ. ໃນອະ
ດີດບໍ່ມີການອຸທິດແຮງງານສຳຄັນຫລວງຫລາຍໃສ່ວຽກງານເທົ່າກັບ
ວຽກງານກະສິກຳ. ພວກເຮົາຮູ້ດີວ່າ ການຫລຸກຫຍ້າ ຖາງສວນ,
ການແປງດິນໃສ່ຝຸ່ນ, ປັບແປງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແນວລະເລັກລະນ້ອຍ
ໃຫ້ເປັນລະບຽບ, ເບິ່ງແຍງຄວາມສະອາດຢູ່ໃນຂົງເຂດວຽກງານບໍລິ
ການຍິບຍ່ອຍ ເຊິ່ງເປັນຂະບວນການຊັກຊ້າເຍິ້ນຍາວ ເບິ່ງໃນຮູບ
ນອກຄືວ່າບໍ່ຕ້ອງໃຊ້ຄວາມອົດທົນ ອັນນີ້ມີລາຄາສູງພໍພຽງໃດ.
ຄວາມຮັ່ງມີທີ່ແທ້ຈິງຂອງພວກເຮົາຝັງລ້ອນສອດກ້ຽວ ຢູ່ໃນຮາກໄມ້
ພຸ້ນ, ສອດແຊກຢູ່ນຳຄອກມ້າທີ່ກາຍເປັນບ່ອນຫນ້າຢູ່ຫນ້າ
ເຊົ້າ ທ່ານກາງສິ່ງຂອງແສນທຳມະດາໆ ເຊັ່ນກ້ຽວ, ເຫລັ້ມກອງນ,

---

* ຜູ້ນຳພາປະຊາຊົນຝະລັ່ງທຳການຕໍ່ຕ້ານພວກຮຸກຮານອັງກິດ
ເມື່ອສະຕະວັດທີ່ XV.

ບ້ຫງນບັນຊາ, ຫມາກຄ້ໍ ແລະອື່ນ ໆ. ແຕ່ມາຮອດປັດຈຸບັນ, ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງປະກັ໋ມສ້ຳຂອງຈຳເປັນເຫລ່ານັ້ ແລະ ດ້ຳ ກອນເອົາຫລາຍສ້ຳຫລາຍແນວອອກຈາກສະກາບະພາບອັນສົມສ່ວນ ທ່ົວໄປຂອງມັນ ເພ່ືອຍັດມ້ຽນມັນເຂ້ົາໃນຕູ້ລິດໄຟແຄບໆຮ້ອນເອ້ົາ ຂອງຂະບວນລິດໄຟ. ພວກເຮົາເລ່ີມເຂ້ົາໃຈດຽວນ້ີເອງວ່າ ເປັນ ຫຍັງສີຫນ້າຂອງ ແຊເຣ່ີຈ້ຳຊ້ຳຂຽວ ແລະເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຈັບ ປວດ, ແລະ ເປັນຫຍັງທ່າທາງຂອງລາວຈ້ຳເປ່ົາຄ່ວ່າຫາກ໋ພ້ົນຈາກ ການກ໋ືກອັກຄ໋ືໄຟເຜ້ົາຜານວອດວາຍ.

ແຕ່ຄວາມເສ້ົາແສບໃຈອັນນ້ັ ບ່ໍເຮັດໃຫ້ ແຊເຣ່ີບ່ໍກະກຽມຂ່ົນ ຍ້າຍຊັບສົມບັດຂອງລາວຢ່າງມ່ີລະບ່ຽບລະບຽບ ແລະ ງຽບ໋ຶມດອກ, ແລະ ເມ່ືອອອກເດ່ີນທາງໄປ ຄາຄ່ິບ ພ້ອມໆກັບກອງລະອ້ັງຫນ້າ ນ້ັນ ຂ້ົາພະເຈ້ົາພະຍາຍາມສຸດຂ່ີດ ເພ່ືອປັດເຂ່ຍຮູບພາບໃບຫນ້າ ອັນເສ້ົາໂສກຂອງລາວອອກໃຫ້ພ້ົນຫ່ົວໃຈ. ຢູ່້ອມຂ້ົາງພວກເຮົາ ພວກເດ໋ກນ້ອຍສົນລະວ່ົນຢ່າງໄປມາຢ່າງຄ່ອງໄວ່ຍ໋ດາຍ ພໍ ປານ ພວກເຂ່ົາເປັນຟຸ໋ດຜ໋ີ.

ອັນເວລາແຫ່ງຄວາມສຸກສຸດຍອດໃນຊ໋ີວ໋ິດຂອງຂ້ົາພະເຈ້ົາຫ່ົາງ ໄກໄປແລ້ວ. ໃນບັດນ້ີ ບາງຄ້ັງຂ້ົາພະເຈ້ົາຍ້ັງ໋ຶດເສ່ຍດາຍເສ້ົາໃຈທ່ີ ຕົນເອງບ່ໍຍັບຍ້ັງເອົາໃຈໃສ່ສັດທາເປັນພ໋ິເສດຕ່ໍລະຍະນ້ີ, ເສ່ຍໃຈທ່ີ ບ່ໍໄດ້ພະຍາຍາມແນມ໋ຈ້ຳເປ່ົາຊ໋ີວ໋ິດຕອນນ້ີ, ຊ໋ີວ໋ິດທ່ີແສນງາມຢ່າງນ້ີ ດ້ວຍຄວາມຫນັກແຫນ້ນຫນ່ວງຫນ້ັ, ບ່ໍໄດ້ຈ໋ືກເງ່ົາສະທ້ອນ, ເສ້ັນສາຍ ແລະສ໋ີສັນທຸ໋ກລະຍະທຸ໋ກຕອນທຸ໋ກອາການເຄ່ືອນເຫນ້ັງ ຂອງມັນໄວ້ໃນຄວາມຊ໋ົງຈຳອັນອຳມະຕະ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າ ພວກເດັກນ້ອຍນິຄົມຈຳນວນ ๑๔๐ ຄົນຂອງພວກເຮົານັ້ນ ບໍ່ເປັນພຽງແຕ່ເດັກນ້ອຍໄຮ້ຍາດ ๑๔๐ ຄົນ ທີ່ໄດ້ມີບ່ອນພັກອາໄສແລະວຽກງານເຮັດ. ບໍ່ເລີຍ, ມັນແມ່ນພະລັງແຫ່ງຈັນຍາທຳເປັນຮ້ອຍໂຈນ, ແມ່ນພະລັງຂອງຄົນເປັນຮ້ອຍ ທີ່ປະສານສອດເຂົ້າຢ່າງສົມສ່ວນ, ແມ່ນຝົນເປັນຮ້ອຍຫ່າທີ່ໃຫ້ ຄວາມຊຸ່ມຊື່ນແກ່ທຳມະຊາດ. ໂອ່, ທຳມະຊາດນ້ອງນາງຜູ້ເຕັມໄປ ດ້ວຍຄວາມອອດອ່ຽທະນົງຕົວ ແລະ ຄວາມແງ່ງອນລົ້ນລ້ຳ ແຕ່ກໍຄອຍ ຄອຍຢາດຝົນດ້ວຍຄວາມຮ້ອນຮົນແກມເບີກບານ.

ໃນທຸກວັນນີ້ເຈົ້າໄດ້ວ່າ ບໍ່ໄດ້ເຫັນຊາວນິຄົມຍ່າງແບບຄ່ຽມໆ ແລ້ວ ພວກເຂົາລ້ຽງແລ່ນ ຫລືເວົ້າວ່າ ບິນເຈີດໄປພຸ້ນມາພ້ຽງນົກ ອີ່ແອ່ນຫລາຍກວ່າ, ທ່າທີຄ່ອງໄວພ້ອງຟັ່ງ, ມີລະບຽບວິໄນດີ ແລະ ອາການກົ້ມຍາກຈົ້ງງາມຄືເກົ່າ. ລະຍະຫນຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຮອດ ຫລົງຄຶດໄປດ້ວຍແຮງບາບວ່າ: ຜູ້ຄົນທີ່ມີຄວາມສຸກບໍ່ຈຳເປັນມີສິດ ອຳນາດໃດໆເລີຍ ເພາະວ່າສັນຊາດຕະຍານມະນຸດອັນໃຫມ່ອ່ຽມ ແລະເບີກບານນີ້ຈະກືນບ່ອນມັນຫມົດ ແລະ ມັນເອງຈະເຮັດໃຫ້ ແຕ່ລະຄົນຮູ້ຈັກຢ່າງຄັກແນ່ວ່າ ເຂົາຕ້ອງເຮັດຫຍັງ ແລະ ເຮັດແນວ ໃດ.

ອັນເວລາດັ່ງກ່າວເກີດຂຶ້ນແລ້ວ ແຕ່ໃນທັນໃດນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າກໍ ຖືກລຸກຈາກເຫວສູງໆແຫ່ງອານາທິປະໄຕ ດ້ວຍສຽງຮ້ອງຮ້າຍຂອງ ທ້າວ ອາໂລດຊາ ໂຈນກອບ ຜູ້ພວມງວກຫນ້າເປັນຮ່ອງຮີດຂອງ ມັນໄປໃສ່ບ່ອນເກີດເຫດຢ່າງບໍ່ພໍໃຈວ່າ:

-ບັກໂງ່ ແມ່ນຫຶງເຮັດຫຍັງຫັ້ນ? ຫຶງເອົາຕະປູແນວໃດມາ

ຕອກກະໂລ່ງນີ້? ນ້ຶງຄິດວ່າຕະປູຂະຫນາດສາມນິ້ວນີ້ສາມາດຕອກກະໂລ່ງ ເພື່ອເດີນທາງໄປໄກໆໄດ້ເນາະ?

ບັກນ້ອຍໃບຫນ້າແຫລ້ງວາງຄ້ອນຕີລົງ, ຕົກຂະມ່າ ເກົ່າສົ້ນ ນ່ອງເປ໊ອຍຢ່າງອາຍ ໆ:

-ຊັ້ນຊິເອົາໂຕຂະຫນາດໃດລະ?

-ນ້ຶງໄປເອົາຕະປູເກົ່າມາໃຊ້ກໍໄດ້ແລ້ວ... ນ້ຶງເຂົ້າໃຈບໍ່ອັນໃຊ້ແລ້ວຫັ້ນນ່າ. ຟ້າວກ່ອນ, ແລ້ວອັນສາມນິ້ວນີ້ ນ້ຶງເອົາມາແຕ່ໃສລະ?

ແລ້ວເລື່ອງມັນກໍດຳເນີນໄປຈັ່ງຊັ້ນ! ໂອນກອບ ກົ້ມຫນ້າເຈາະຈົ້ມຈິດວິນຍານຂອງບັກນ້ອຍ, ວິໄຈນິໄສມະນຸດຜູ້ດ້ານຂັດຂ້ອງກັບແນວຄວາມຄຶດກ່ຽວກັບຕະປູໃຫມ່ຂະຫນາດສາມນິ້ວ.

ແມ່ນແລ້ວ, ໃນໂລກນີ້ຍັງມີເລື່ອງໂສກນາດກະກຳຫລາຍເລື່ອງຢູ່!

ບໍ່ມີຫລາຍຄົນດອກຮູ້ວ່າ ຕະປູທີ່ເຄີຍໃຊ້ແລ້ວເປັນແນວໃດ.

ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ມັນມານັ້ນ ຕ້ອງໃຊ້ອຸປະກອນພິ໊ກພິ໊ລ້ຳສົມຄວນ ກອນມັນອອກຈາກແປ້ນເກົ່າໆ, ຈາກສິ່ງແຕກຫັກເພພັງເກົ່າແກ່, ທຳອິດມັນກໍຍັງຄິດໆ ງໍໆ ຄືແຂນຂາເປັນປານດົງ ທັງເຂົ້າຂ໊ີຫມ້ຽງ ແລະ ຫົວບ້ຽວ, ປາຍບໍ່ຄົມແຫລມໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ ແລະ ສ່ວນຫລວງຫລາຍກໍທິບເຕົ່ງ ທິບສາມແລ້ວ ຫລືບໍ່ກໍຂອດກ້ຽວຄືເຫລັກໄຂດອນແກ້ວ ຂະຫນາດວ່ານາຍຊ່າງເຮັດກຸນແຈຜູ້ຊຳນິຊຳນານທີ່ສຸດກໍຍັງບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ຄືໄດ້. ຈຳຕ້ອງໃຊ້ຄ້ອນຕີເບັດໃຫ້ມັນຍຸງຢູ່ເທິງເສດຮາງລົດໄຟ, ນັ່ງຍ່ອງຍ້ຳເຮັດຢ່າງຄັກແລ້ວ ບໍ່ແມ່ນວ່າຄ້ອນ

ຕີຫັ້ນມັນຊິຟາດກົກດອກຕະປູສະເຫມີດອກເດ້, ມັນຟາດລົງໃສ່ເນື້ອ ມືຫັ້ນແດ່. ເມື່ອເພິ່ນເອົາຕະປູເບັດແລ້ວໄປໃຊ້ຕອກໃຫມ່ຫັ້ນ ມັນ ກໍມັກບິດບ້ຽວໄປທາງຂ້າງແບບບໍ່ເປັນຕາເອົາຫັ້ນໂລດ. ອາດຍ້ອນ ເນື້ອນີ້ແລ້ວທີ່ຊາວນິຄົມມັກກິ ຕໍ່ໆເບື່ອອີ່ມຕະປູເກົ່າສຸດຂີດ ແລ້ວ ພາກັນສະແຫວງຫາຕະປູໃຫມ່ ດ້ວຍວິທີການສະຫລັບຊັບຊ້ອນ ຫນ້າສົງໄສ, ເປັນການປູກະຫນິນ ໄປໃຫ້ສະພານາຍກອງສືບສວນ ຫາວຄວາມ ແລະ ເພີ່ຍແບຄວາມຈົ່ງກ່ຽວກັບການຜະຈົນໄພໃນໂອ ກາດຍົກຍ້າຍໄປນິຄົມ ກູເຣຍແຊ ໃນຄັ້ງນີ້.

ບໍ່ມີແຕ່ເລື່ອງຕະປູເທົ່ານັ້ນດອກ! ພວກໂຕະໄມ້ເນື້ອຂາວອ່ອນ ຊ່ວນເຫລົ່ານີ້, ພວກມ້ານັ່ງແບບຕາຍໆປະເພດເຫລືອໃຊ້ຂອງພວກ ນາຍທຶນນ້ອຍ, ຕັ່ງອີ້ທຸກແບບທຸກແນວ ກົງລໍ້ເກົ່າໆ, ແບບເກີບ, ກົບ, ປັ໊ມເກົ່າໆຂາດ... ທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ສະສົມຈາກຊີວິດຊາວສະ ຫງວນກຸ໋ນ, ຈາກຄວາມເປັນແມ່ເຮືອນຜູ້ມັດທະຍັດຮອບຄອບຂອງ ພວກເຮົາ, ມັນຄອບງຳວິລະກຳບຸກເບີກຂອງພວກເຮົາ, ເສຍດາຍ ມັນຈົ່ງບໍ່ໄດ້ປະຖິ້ມມັນ!

ແລ້ວຍັງພວກເດັກນ້ອຍໃຫມ່ອີກ! ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດແນມ ເບິ່ງພວກເຂົາເຕັມຕາໄດ້ ເມື່ອພົບເຫັນທ່າທາງແປກຕ່າງຂອງ ພວກ ເຂົາ. ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ຫນີ, ຍັດແຫຍ້ໃຫ້ພວກເຂົາໄປຢູ່ໃນ ເຮືອນລ້ຽງເດັກກຳພ້າທີ່ທຸກຈົນແຫ່ງໃດຫນຶ່ງ ໂດຍການໃຫ້ຄ່າຈ້າງ ປະເພດເປັນຫມູ້ນ້ອຍຈັກຄູ່ ຫລືມັນຜະລັ່ງດ້ວນສິບກິໂລຫັ້ນເບາະ? ຂ້າພະເຈົ້າກາຍພວກເຂົາໄປມາຫລາຍເທື່ອ ແລະ ເລີ່ມຈັດແບ່ງ ພວກເຂົາເປັນກຸ່ມ ໂດຍຈຳແນກພວກເຂົາຕາມຄຸນຄ່າມະນຸດຊາດ

ແລະ ຄຸນຄ່າສັງຄົມຂອງພວກເຂົາ. ໃນລະຍະນຶ່ງຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຊິນເຄີຍມີປະສົບການພຽງພໍແລ້ວ ແລະ ສັນຍານພາຍນອກຫລາຍອັນ ເຊັ່ນ ການໃຊ້ສຳນວນລີລາ, ນ້ຳສຽງ, ວາດຊົງ ແລະ ສິ່ງຍ່ອຍອື່ນ ໆ ຢູ່ໃນບຸກຄະລະພາບຂອງເຂົາ ກະທັ່ງຮອດກົ່ນອາຍກໍວ່າໄດ້, ທັງຫມົດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າເສືອດຕາເບິ່ງບາດດຽວກໍຮູ້ໄດ້ຄັກແມ່ໂລດວ່າ ຜົນຮັບຂັ້ນສຸດທ້າຍທົ່ວັດຖຸດິບອັນນີ້ຈະຕອບສະຫນອງໃຫ້ນັ້ນມັນແມ່ນຫຍັງ.

ຕົວຢ່າງ ທ້າວ ໂອເລັກ ອອກເມັບ ສົມຄວນເອົາມັນໄປ ກູເຮຍເຊ ນຳບໍ່? ບໍ່, ປະມັນໄວ້ບໍ່ໄດ້ຄືກັນ ຫມໍນີ້ກະດາຍ. ນັບວ່າຫມໍເປັນຕົວແທນມະນຸດປະເພດຫາຍາກ ແລະຫນ້າສົນໃຈຜູ້ຫນຶ່ງ. ໂອເລັກ ເປັນນັກຜະຈົນໄພ, ນັກທ່ອງທ່ຽວ ເປັນບ່າວນ້ອຍຫນ້າດ້ານ, ເບິ່ງຄືກັບວ່າຫມໍສົບເຊືອສາຍມາຈາກຊາວ ນໍແມນ ເກົ່າ (ພາກເຫນືອ) ເພາະວ່າຫມໍນີ້ນັ້ນຄ້າຍຄືພວກເຂົາ ເຊັ່ນ ຮ່າງຮຽວບາງແລະຜິວສີເຫລືອງໆ. ບາງທີລະຫວ່າງຮຸ່ນມັນກັບບັນພະບຸລຸດຂອງມັນເອງນັ້ນ ມີປັນຍາຊົນລັດເຊຍທົ່ວໄປທີ່ມີຄວາມຮູ້ຄວາມຫລັກຢູ່ຫລາຍຮຸ່ນ ເພາະວ່າຫມໍມີຫນ້າຜາກສູງເດັ່ນ, ຮິມສົບກ້ວາງບອກແຈ້ວສະຫລາດຫລັກແຫລມ, ດວງຕາທັງຄູ່ຊົງວ່ອງໄວຕື່ນເຕັ້ນ. ໂອເລັກ ຖືກຈັບຍ້ອນເລື່ອງທະນາບັດໄປສະນີ ອັນເຮັດໃຫ້ມັນຖືກເຈົ້າຫນ້າທີ່ຕຳຫລວດສອງຄົນຄວບຄຸມຕົວມາສົ່ງໃຫ້ນິຄົມ. ໂອເລັກ ອອກເມັບ ຢ່າງມາຢ່າງສະບາຍທັງໆທີ່ຖືກຂະຫນາບຂ້າງດ້ວຍຕຳຫລວດ, ເສງຕາມົນກ້ວາງເຫມເບິ່ງອະນາຄົດອັນບໍ່ແຈ່ມໃສປານໃດດ້ວຍຄວາມຢາກຮູ້ຢາກເຫັນ. ເມື່ອເປັນອິດສະຫລະຈາກເຈົ້າ

ຫນ້າທີ່ແລ້ວ, ໂອເລັກ ຮັບຟັງຄຳສັ່ງສອນຊຸດທຳອິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍທ່າທີສຸພາບ ແລະຈິງຈັງ, ທຳຄວາມຮູ້ຈັກຮັກແພງກັບພວກຮຸ່ນເກົ່າແບບມີໄມຕີ, ແນມເບິ່ງພວກເດັກຮຸ່ນນ້ອຍດ້ວຍຄວາມແປກໃຈແຕ່ເບີກບານຈາກນັ້ນຈຶ່ງອອກໄປຢືນຢູ່ກາງເດີ່ນ, ຈ່າງຂາຈ່ອຍຮຽວຂອງມັນອອກ ແລ້ວຫົວຂຶ້ນແຮງໆວ່າ:

-ໂອ້ຍ ນີ້ຫວາ... ນິຄົມນະ? ນິຄົມ ມາກຊິມ ກ້ອກກີ ເປັນແນວນີ້ດອກຫວະ? ເອົາລະ... ຊິລອງເບິ່ງ.

ພວກເຮົາຈັດມັນເຂົ້າໃນກອງທີ ຊ, ເຟໂດເຣັນໂກ ລຶ່ວຕາເບິ່ງມັນດ້ວຍຄວາມບໍ່ແນ່ໃຈ:

-ກູບໍ່ເຊື່ອດອກວ່າ ມຶງຊິເຮັດວຽກເຮັດງານຫຍັງເປັນ... ເບິ່ງຊິງມຶງ... ຄືບໍ່ຄັກປານໃດເວີ້ຍ! ເອົາລະ... ແລ້ວນອກນີ້ມຶງຍັງໃສ່ເສື້ອນອກ... ແບບບໍ່ເຫມາະສົມຈັກຫນ້ອຍ... ມຶງຮູ້ຕົ...

ໂອເລັກ ເສືອດຕາເບິ່ງເສື້ອນອກໂຕງາມຂອງມັນ ຮົ້ເຊິ່ງເອວແຕ່ລະເບ້ອງຂຶ້ນເບິ່ງສັບກັນ ແລ້ວແນມເບິ່ງຫນ້ານາຍກອງຂອງມັນຢ່າງແຈ່ມໃສ:

-ບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ, ສະຫາຍນາຍກອງ, ເສື້ອນອກບໍ່ເປັນບັນຫາຫຍັງເລີຍ, ໂຕຮູ້ບໍ່... ເຮົາເອົາໃຫ້ໂຕກໍໄດ້.

ເຟໂດເຣັນໂກ ຫົວຄ້ວກງຶ້ນພ້ອມດ້ວຍສະມາຊິກທັງຫມົດໃນກອງ:

-ເອີ... ເອົາມາເບິ່ງ ມັນຊິເປັນແນວໃດ?

ເຟໂດເຣັນໂກ ສຸບເສື້ອນອກໂຕອ່າວຄັບຂອງ ໂອເລັກ ຢ່າງເລາະທ່ຽວຈົນຮອດມື້ແລງ, ສ້າງຄວາມພໍອົກພໍໃຈໃຫ້ພວກເດັກ

ນ້ອຍ ເຊົ່ານໍ່ເຄີຍເຫັນຄວາມສະຫງ່າງາມແບບນີ້ມາກ່ອນຈັກເທື່ອ, ແຕ່ໃນຕອນແລງຫມໍກໍກອດອອກສົ່ງຄືນໃຫ້ເຈົ້າຂອງມັນ ແລະ ສັ່ງຢ່າງເດັ່ງຄັດວ່າ:

- ເອົາມັນເຊື່ອງມັງນດີ໋ເດ້... ຢ່າໃຫ້ເຫັນອີກ ແລ້ວມ໋ງຫາເສື້ອກັກແຂນກັ໊ນມານຸ່ງຈັກໂຕ ສ້ໍ່ ມ໋ງຊິໄດ້ໄປທ່ຽວຢູ່ໃກ້ໆຈັກຫວ່ານ.

ໂອເລັກ ເມມເບ່ິ໋ງນາຍກອງຂອງມັນດ້ວຍຄວາມຕົກໃຈ ແລ້ວຫັນມາເບ່ິ໋ງເສື້ອໂຕງາມແບບເຍ້ັ ໆ:

- ໂຕຫມາຍຄວາມວ່າ ອາພອນໂຕນ້ໍ ບ່ເຫມາະທ່ີ່ຈະຫຸ້ມກາຍເຮົາຢູ່ຫນ້ໍ ເນາະ?

ເຊ ສ້ໍ່ ຕ໋ມາມັນນຸ່ງເສື້ອກ້ານ, ຈ່ົ ມພຸ ໆກັບໂຕເອງແບບສງດສີ ່ ວ່າ:

- ເອົາລະ ມ໋ງເປັນລາວກ ໍ ມາຊິບແລ້ວເດ້ບາດນ້ໍ! ຕ້ອງໄປທ່ຽວເລາະຢູ່ຈັກຫວ່ານແລ້ວເດ້! ອາຊິບນ້ໍ ນັບວ່າໃຫມ່ສ ໍ ລັບ ມ໋ງຢູ່ດອກ!

ການດ ໍ ເນີນອາຊິບໃຫມ່ຂອງ ໂອເລັກ ບ່ເປັນໄປຢ່າງດ ີ ຄ ີ ມັນ ຫວັ ງ ຊ ໍ . ບ່ຮູ້ວ່າ ເປັນຍ້ອນເຫດໃດ ຈັກຫວ່ານຈ ໍ ່ ບ່ປະຕ ິ ບັ ດຕາມ ຄ ໍ ສ ໍ ່ ງຂອງມັນ ເຮັ ດ ໃ ຫ ້ ຜ ່ າ ຍ ນ ້ ໍ ຕ ້ ອ ງ ເ ຕ ັ ້ ນ ຢ ື ອ ດ ໆ ຢ ູ ່ ເ ທ ິ ງ ກ ອ ງ ດ ິ ນ , ບ ິ ດ ຫ ນ ໍ ່ ງ ເ ຕ ັ ້ ນ ສ ັ ກ ຂ ະ ເ ຢ ັ ກ ຕ ິ ນ ດ ງ ວ ທ ັ ງ ພ ະ ຍ າ ຍ າ ມ ດ ິ ງ ສ ັ ງ ນ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ຕ ິ ນ ແ ບ ບ ຄ ິ ນ ບ ່ ໍ ຊ ໍ ນ ິ ຊ ໍ ນ ານ . ມ ັ ນ ບ ່ ໍ ສ າ ມ າ ດ ບ ັ ນ ຊ າ ຈ ັ ກ ຫ ວ ່ ານ ເ ລ ີ ຍ ຈ ່ ໍ ໆ ຮ ້ ອ ງ ໃ ສ ່ ຜ ູ ້ ຢ ູ ່ ທ າ ງ ຫ ນ ້ າ ເ ກ ືອ ບ ທ ຸ ກ ໆ ສ າ ມ ນ າ ທ ີ ວ ່ າ :

- ທ ່ ານ ເ ອ ີ ຍ , ດ ິ ງ ມ ້ າ ຍ າ ໄ ວ ້ ແ ດ ່ , ຢ ູ ່ ພ ໍ ນ ້ ໍ ມ ັ ນ ຫ າ ເ ລ ັ ກ ໆ ນ ້ ອ ຍ ໆ ນ ່ າ !...

ເຟໂດເຣັນໂກ ປ່ຽນວຽກໃຫ້ມັນແລວນອບມ້າຄູ່ທີ່ສອງກັບໄກ ໃຫ້ມັນ ແຕ່ໄດ້ປະມານເຄິ່ງຊົ່ວໂມງເທົ່ານັ້ນ ໂອເລັກ ນຳມາຫາ ເຟໂດເຣັນໂກ ແລ້ວຂໍຮ້ອງອ້ອນວອນຢ່າງສຸພາບວ່າ :

- ສະຫາຍນາຍກອງ ເຈົ້າຮູ້ແດ່ບໍ່ວ່າ ມັນເປັນຫຍັງຈຶ່ງນັ່ງ...

- ແມ່ນໃຜນັ່ງ ?

- ມ້າຂອງຂ້ອຍນັ້ນແລ້ວ ! ຟັງເບິ່ງແມ້ເລື່ອງມັນນະ : ມັນນັ່ງ ເປະລິງຊຶ່ງນີ້ລະ... ເຈົ້າເຫັນບໍ່... ບໍ່ເຫນັ້ງບໍ່ຕີງເລີຍ... ເຈົ້າໄປ ເວົ້າກັບມັນໃຫ້ທານແດ່ !

ເຟໂດເຣັນໂກແລ່ນໄປໃສ່ ອີ່ເມຣິ ແລ້ວຮ້ອງຂຶ້ນຢ່າງໂມໂຫວ່າ :

- ອີ່ເວນນ້ຳເອີ... ແມ່ນນ້ຳເຮັດເນອໃດຈຶ່ງວ່ານັ່ງລິງເນອນີ້ . ຈັ່ງແມ່ນນ້ຳເຮັດໃຫ້ກຸຍາກເນາະ ! ແລ້ວໄມ້ຄານຕ່ອນນີ້ມາເຮັດຫຍັງ ຢູ່ຫນີ້ ?

ໂອເລັກ ພະຍາຍາມເພີ່ມຄວາມຈຸຫນັ່ນຢ່າງຈິງຈັງຂອງຕົນ .

- ໂຕຮູ້ຕີ... ມັນມີແມ່ອີ່ຫຍັງບຸ... ມາບິນຕອມວົນວຽນມັນ ຫລີແນວໃດນີ້ລະ ! ແລ້ວມັນກໍເລີຍເຮັດແນວນີ້ ບໍ່ເຫນັ້ງບໍ່ຕີງເອົາ ຊຶ່ງ... ທ້ວງທີ່ຄວນເຮັດວຽກແມ່ນບໍ ?

ມ້າອີ່ ເມຣິ ເສືອກແສງຕາຂວາງໆເບິ່ງຫນ້າ ໂອເລັກ ຜ່ານ ເຊືອກຄ່າວທີ່ຈ່ອງຕໍ່ໃສ່ໃບຫູຂອງມັນ , ສ່ວນ ເຟໂດເຣັນໂກ ເອງ ກໍໂມໂຫຄືກັນ .

- ນັ່ງເລີຍ ! ພໍປານນ້ຳແມ່ຊິຮູ້ຈັກນັ່ງແດ່ , ໄລ່ມັນລຸກໄວ !

ໂອເລັກ ຄວາຈັບເຊືອກບັງຫງນແລ້ວຮ້ອງໃສ່ມ້າວ່າ :

-ຮຸ້້ຍ!

ເຟໂດເຣັນໄກ ຫົວກ້ຳກຂຶ້ນ:

-ຂ້ຶ້ສຸດ, ໂຕເປັນຫຍັງ່ຈ໋ງຮ້ອງ "ຮຸ້້ຍ" ລະ, ບໍ່ແມ່ນຂັບກອງນ໋ງິດວ່ເບາະ...

-ມັນຊ້ຶ່ນ່ວ... ສະຫາຍນາຍກອງ...

-ແລ້ວເປັນຫຍັງໂຕຈ໋ງເອ້ີນເຮົ໋ງວ່ ສະຫາຍນາຍກອງ...

-ໂຍ້ວ... ຊ໋ງ່ວ່ເມອໃດຊ້ຶ່ນ?

-ຊ໋ງ່ວ່ເມອໃດ... ເຮົ໋ງບ່ໝ່ຊ໋ງ່ໃຫ້ເອ້ີນຊ້ຶ່ນຫວ?

-ເອ້ີ... ເອ... ແມ່ນໃດ່ເບາະ ສະຫາຍ ເຟໂດເຣັນໄກ ເຮົ໋ງ ບ່ໍແມ່ນຄົນຂັບກອງນ, ແມ່ນແທ້ ແຕ່ວ່ເຊ໋ງ່ອບ່ໍວ່ ນ້ຶ່ແມ່ນຄ້ຶ່ງທ໋ງ ອ໋ດໃນຊ໋ວ໋ດທ໋ເຮົ໋ງມ໋ການພ໋ວພ້ນໃກ້ຊ໋ດກ້ບອ໋ ແມ່ຣ, ເຮົ໋ງກ໋ເຄ໋ຍຮ້ ຈ໋ກນ໋ງຫລ໋ງຄົນຢ່ທ໋ຊ ນ໋ງ ແຕ່ວ່ເປັນອ໋ກເມອຫນ໋ງເດ... ກ໋ດ ເຈ໋ງຮ້ນ້ນລະ... ນ໋ທ໋ງ໋ງນໄກ ແລະ ກະເຊ໋ອກຄ່ວ໋ຫມ້ນ.

ແສງ໋ງແຜ໋ງພ໋ລ໋ງເຂ້ມແຂ໋ງສ໋ຫ໋ງ໋ບ໋ງ໋ງນຂອ໋ ເຟໂດເຣັນໄກ ສ໋ຫລ໋ວ໋ດກ໋ວ໋ດກ໋ງ໋ເບ່ໍ໋ງໃບຫນ້ ໋ງຄົນ໋ງ໋ຍສ໋ຫ໋ງ່ວ໋ງ໋ງ ແບບ໋ຊ໋ງ໋ວນ ແໝນປ໋ຣ໋ງ, ກ໋ມນ້ ໋ງ໋ຍກ້ມ໋ງ໋ດຫນ໋ງ ແລ້ວ໋ຈ໋ງເວ້ ໋ງວ່:

-ອ້ ດປ໋ກໂຕໄວ້ໄດ້ແລ້ວ, ລະວ໋ງ໋ງຄ້ນໄກໃຫ້ດ.

ນ້ຶ່ແລ໋ງ ເຟໂດເຣັນໄກ ຊ້ຶ່ເຫ ດຜ້ນກ່ ງ໋ວກ້ບຫນ້ນ້ຶ່ຢ່ ໋ງບ່ໍພ້ ໋ງ໋ວ ຫນ້ ໋ງ໋ວ ໋ງແຂນ໋ອ໋ກກ ວ້ ໋ງ ໆ:

-ບ່ໍຮ້ ວ່ ໋ງບ້ ກ໋ວນ໋ງ໋ຕ ໋ງ໋ຍນ້ນ້ຶ່ປ໋ະ ໋ງ ໋ຍ ດຫຍ ໋ງ? ມ້ນ ດ ແຕ່ ກ ນ ແລະ ທ່ ໋ງ໋ວ ໋ງ໋ເກ ໋ງ໋ເກ ໋ງ໋ຜ ໋ງ໋ສ ໋ງ໋ວ ທ່ ້ນ... ຂ ໋ງ໋ຍ ໋ງ ້ນ ວ່... ມ້ນ ບ່ໍ ສ ໋ງ ມ ດ ເ ້ ໋ງ

ກັບພວກເຮົາ ແລະ ຂ້ອຍຈະບອກອີກວ່າ ບໍ່ຄວນເອົາມັນໄປ ກູເຮຍ ແຊ ນ໋ໍ.

ນາຍກອງຂອງກອງທີ ຊ ແນມເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍທ່າທາງ ເຄັ່ງຂຶມ ແລະ ວິຕົກກັງວົນ, ຄອງຄອຍຄຳຢືນຢັນສະໜັບສະໜູນ ທີ່ຫ໋ໍສະເໜີອອກມາ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ດີວ່າ ຄວາມເຫັນສະເໜີ ແນະອັນນີ້ອອກມາຈາກສະມາຊິກກອງທີ ຊ ທັງຫມົດ, ເຊິ່ງກ້າ ເວົ້າແລ້ວກອງນີ້ເດັ່ນຕ່າງຈາກກອງອື່ນໆ ດ້ວຍຄວາມເດັດດ່ຽວເຊື່ອ ຫມັ້ນໃນຕົວເອງ ແລະ ຄວາມຮຽກຮ້ອງອັນສູງຕໍ່ຜູ້ຄົນທົ່ວໄປຂອງ ມັນ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຕອບ ເຟໂດເຣັນໂກ ໄປວ່າ:

-ພວກເຮົາຊິເອົາ ໂອເລັກ ໄປກູເຮຍແຊນ໋ໍ. ໄປພຸ້ນແລ້ວ ໂຕຈຶ່ງອະທິບາຍໃຫ້ກອງຮູ້ວ່າ ຄວນສ້າງໃຫ້ມັນເປັນນັກອອກແຮງ ງານຄົນຫນຶ່ງ. ຖ້າວ່າພວກໂຕບໍ່ເຮັດວຽກງານນີ້ ກໍຈະບໍ່ມີໃຜເຮັດ ແລ້ວ ໂອເລັກ ກໍຈະກາຍເປັນສັດຕູຂອງອ໋ໍານາດໂຊວຽດ, ເປັນຄົນ ໄຮ້ຄ່າ... ໂຕເຂົ້າໃຈບໍ່?

-ຈ້າວ, ຂ້ອຍເຂົ້າໃຈ, ເຟໂດເຣັນໂກ ເວົ້າຕອບ.

-ເອົາລະ, ຈ່ຶງຊັ້ນ ເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນໃນກອງເຂົ້າໃຈແນວນີ້.

-ຕົກລົງ ພວກເຮົາຊິເວົ້າກັນໃຫ້ເຂົ້າໃຈ, - ເຟໂດເຣັນໂກ ຮັບຮອງດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈ ແຕ່ກ໋ໍດ້ວຍທ່າທີເຕັມອົກເຕັມໃຈອັນ ດຽວກັນນີ້ແລ້ວ, ຫມ໋ໍຍົກມືຂຶ້ນເກົ່ງ່ອນຄົ້ນ ອັນເປັນລັກສະນະປະ ຈ໋ໍາຊາວ ສະລາວ ຄືພວກເຮົາ ເມື່ອຕົກຢູ່ໃນສະພາບກົ້ນບໍ່ລົງຄາຍ ບໍ່ອອກ.

ແນວນີ້ແລ້ວ ໂອເລັກ ຈຶ່ງຈະໄປກັບພວກເຮົາ ແຕ່ ຢູຊິກອບ

ເດ້? ສຳລັບຫມໍ້ ຂ້າພະເຈົ້າຕອບຢ່າງເດັດຂາດ ແລະ ຮຸນແຮງ ວ່າ ອາກກາດ ອູຊຶກອບຕ້ອງບໍ່ໄດ້ໄປນຳພວກເຮົາ ແລະ ເວົ້າຮອດ ວ່າ ຊິໃຫ້ມັນໄປຕາຍທາງໃດກໍໄປໂລດ. ຖ້າແມ່ນຢູ່ໃນໂຮງງານອຸດ ສາຫະກຳອື່ນໆແລ້ວ ການກໍ່ອກວັດກຸ່ຊະນິດຂີ້ດຽດຂະຫນາດນີ້ມາໃຫ້ ຄົງຈະມີການແຕ່ງຕັ້ງຄະນະກຳມະການຂຶ້ນບໍ່ຈັກວ່າ ກໍ່ກຳມະການ ເພື່ອດຳເນີນຄະດີ, ຟ້ອງຮ້ອງໄປຍັງກະຊວງພາຍໃນ ຫລືອຳນາດບໍ ລິຫານອື່ນໆ ແລະ ໃນກໍລະນີຫມົດຫວັງແທ້ໆກໍຂຽນໄປຫນ້າສື່ພິມ "ປະຣາວະດາ" ແລ້ວໃນທີ່ສຸດເພິ່ນກໍຈະໄດ້ຕົວຄົນຜິດມາ. ບໍ່ມີໃຜ ມາບັງຄັບໃຫ້ເຈົ້າສ້າງຫົວຈັກລົດໄຟຈາກຄຸກ້າສັງກະສີເກົ່າໆ ຫລືວ່າ ເຮັດອາຫານກະປ໋ອງຈາກເປືອກຫົວມັນຝະລັ່ງດອກ. ແຕ່ຂ້າພະ ເຈົ້າເດ້? ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສ້າງຫົວຈັກລົດໄຟ ຫລືອາຫານກະປ໋ອງ ດອກ ແຕ່ຫາກແມ່ນສ້າງຄົນໂຊວຽດແທ້ໆ. ແຕ່ສ້າງຈາກໃຜລະ? ຈາກຄົນ ແບບ ອາກກາດ ອູຊຶກອບ ນີ້ຫລະ?

ນັບແຕ່ນ້ອຍໆພຸ້ນແລ້ວ ອາກກາດ ອູຊຶກອບ ດຳເນີນຊີວິດລ່ອງ ລອຍໄປຕາມທ້ອງກະຫນົນຫລວງ, ຍານກວງແຫ່ງປະຫວັດສາດ ແລະ ພູມສາດໄດ້ເອົາກ້ຽວລ້ຽວຫນັກຫນ່ວງຂອງມັນຢຽບບ້ຳຊີວິດ ມັນໄປ: ພໍ່ຂອງມັນປະກົດຄອບຄົວໄປຕັ້ງແຕ່ອາກກາດ ຍັງນ້ອຍໆ ຢູ່ພຸ້ນ ແລ້ວຜູ້ມາເປັນຫົວໃຈຂອງຄອບຄົວໃຫມ່ກໍແມ່ນພໍ່ໃຫມ່ເຊິ່ງ ເປັນສະມາຊິກແຫ່ງຂອມຄົນຫນຶ່ງຂອງລັດກະບານຊຸດ ເດນີກິນ. ພ້ອມກັບລັດກະບານຊຸດນີ້ແລ້ວ, ພໍ່ໃຫມ່ຂອງ ອາກກາດ ແລະ ສະ ມາຊິກທັງຫມົດຂອງເກົ້ານີ້ຈຶ່ງໄດ້ຕັດສິນໃຈອຳລາຈາກປະເທດຊາດ ໄປຢູ່ຕ່າງແດນ. ຄວາມສະຫລອກກອກຂອງຊາຕາກຳພາພວກເຂົາ

ລັດເຊໄປຮອດນະຄອນ ເຢຽຍຊາເລັມ ບ່ອນບໍ່ເປັນຕາຢູ່ພໍປານໃດຊໍ້າ
ຫນ້ໍ. ມາຢູ່ເມືອງນ້ໍ້ແລ້ວ ອາກກາດ ສູນເສຍຍາດພ້ໍ້ນ້ອງທຸກໆຄົນ
ໄປຫມົດ, ເຈັບປ່ວຍຕາຍແດ່, ຕົກເປັນເຫຍ່ໍ້ອແຫ່ງຄວາມອະກະ
ຕັນຍູຂອງມະນຸດຊາດແດ່ມັນຈ່ໍ້ງຫລ້ໍງຕົກຢູ່ໃນວົງແວດລ້ອມອັນແປກ
ຕ່າງຂອງຊາວອາຣັບ ແລະ ຊົນຊາດເຜ່ົ່າອ່ືນໆ. ໃນຂະນະດຽວກັນ
ພໍ່ແທ້ໆຂອງ ອູຊ່ໍກອບ ກໍ່ສໍ່ານ່ໍກ ແລະ ຊາບຊ່ຶມໃນຄວາມລັບຂອງ
ນະໂຍບາຍເສດຖະກ່ິດໃຫມ່ໄດ້ຮຸງບຮ້ອຍ ແລະ ຍ້ອນແນວນ້ໍ້ຈ່ໍ້ງໄດ້
ກາຍເປັນສະມາຊ່ໍກຂອງໂຮງງານບ່ອນຫນ່ໍ້ງ, ລາວຕັດສິນໃຈຢ່າງ
ໄວວາປັບປ່ຽນທ່າທ່ີ່ຕ້ໍ້ຜ່ໍ້ສົບສາຍເລ່ືອດ. ລາວອອກຕ່ິດຕາມຊອກຫາ
ລູກຊາຍຜ່ໍ້ໂຊກຮ້າຍຢ່ໍ້ຕ້ໍ້ງແຕ່ດ່ົນ ແລ້ວອາໄສສະຖານະການສ່ົ່ງອໍ
ນວຍໃຫ້, ອາກກາດ ຈ່ໍ້ງໄດ້ຂ້ຶ້ນເຮ່ືອຈັກໃຫຍ່ກ່ືນມາໂດຍມ່ີຜ່ໍ້ຄວບ
ຄຸມຜ່ໍ້ຫນ່ໍ້ງຕ່ິດຕາມຈ່ົ່ນມາເ່ົ່ງທ່າເຮ່ືອ ໂອແດັດຊ່ໍ້ງຫມ່ໍ້ຈ່ໍ້ງຕົກເ້ົ້ຍຢູ່
ໃນອ້ອມແຂນຂອງຜ່ໍ້ເປັນບ່ິດາ. ແຕ່ບ່ໍ້ຮອດ ๔ ເ່ືດອນເຕ້ັມຊໍ້ໍ້ເ່ົ້ໍ້ພ
ລ້ໍ້ຊໍ້ໍ້ຜ້ັດເ່ືອຫນ່ໍ້ຍເ່ົ່ິດອ່ືນນ່ໍ້ໍາຫມ່ໍ້ກຜ່ົ່ນອ້ັນປະຈ້ັກຕ່ໍ້ຈ່ໍ້ກກ່ໍ້ນສ່ົ່ກ
ສ່ົ່ງອ່ົ່ບຮ່ົ່ມແບບຊ່ໍ້ງຕ່ໍ້ງດ້ໍ້ງຢູ່ໃນຕ່ົ່ວຂອງລູກຊ່ໍ້ງໂພດ. ອ່ໍ້ກ
ກ່ໍ້ດ ມ່ີຄ່ໍ້ວ່ໍ້ມສ່ໍ້ໍ້ມ່ໍ້ດເ້ັ້ນເ່ົ່ິດໃນກ່ໍ້ນສ່ົ່ມ່ົ່ບຄ່ໍ້ວ່ໍ້ມ່ົ່ງ່ໃຫຍ່ໃ່ຈ
ກ້ໍ້ວ່ໍ້ງຂອງຊ່ໍ້ງ ລ້ັດເ່ຊ ໃສ່ກ້ັບຄ່ໍ້ວ່ໍ້ມຊ່ໍ້ງ່ຄ່ຶ່ດຊ່ໍ້ງ່ຝ້ັນຂອງຊ່ໍ້ງ່ອ່ໍ້
ຣ້ັບ ຈ່ໍ້ງ້ັ້ນ່ໍ້ດ່ົນ ກ່ົ່ງ່ພ່ໍ້ເ້ົ້ໍ ຈ່ໍ້ງ້ັ້ງ່ເ່ົ່ິດເ່ົ່ິດ. ອ່ໍ້ກກ່ໍ້ດ ບ່ໍ້ພ່ົ່ງ
ແ່ຕ່ົ່ນ້ັ້ນ່ົ່ມ້ັ້ດຂອງ່ຄ່ອ້ັ້ບ່ຄ່ົ່ ເ້ັ້ນ ໂ່ມ່ົ່ງ, ບ່ວ່ໍ້ງ, ຢ່ວ່ໍ້ງ້ັ້ບ່ຈ່ອ້ັ້ກ
ເ້ັ້ຣ້ັດ້ວ່ຍ່ເ່ົ່ງ ອ່ອ້ັ້ກ່ໄ່ປ່ວ່ໍ້ງ່ຂ່ຍ່ຕ່ໍ້ມ່ແ່ເ່ມ່ົ່ກ່ະ່ຫ່ນ່ົ່ນ່ຕ່ະ່ຫ່ລ່ໍ້ໍ້ກ່ເ່ົ່ໍ້ໍ
ນ້ັ້ນ, ເ່ົ່ໍ້ຍ່ັ້ງ້ັ້ຈ້ັດ່ກ່ໍ້ນ້ັ້ບ່ເ້ັ້ດ່ົ່ໍ້ງ່ນຸ່່ງ່ເ່ປ່ັ້ນ່ລຸ່້ດ ແ່ລ່ະ່ເ່ປ່ັ້ນ່ຜ້ໍ້ໍ້ແ່ພ່ນ່ໍ້ໍ້ອ່ົ່ກ
ບ່ໍ້ເ່ົ່ໍ້ນ້ັ້ນ້ັ້ນ່ນ້ັ້ຍ່ັ້ງ້ັ້ລ້ັ້ກ່ເ່ດ່ົ່ໍ້ງ່ເ່ຮ່ືອ່ນ່ຈ່ໍ້ໍ້ພ່ວ່ກ່ໂ່ຕ່ະ່ຕ່ົ່ໍ້ງ ແ່ລ່ະ ໃ່ນ່ທ່ົ່ໍ້ສຸ່້ດ

ຍັງຈຶມໃຊ້ປັ໊ມເຊັກທາງໂຮງງານຂອງພໍ່ມັນອີກ, ລາຍເຊັນອັນຫນຸ່ມ ນ້ອຍຂອງມັນສະແດງລວດລາຍໃກ້ຄຽງ ຢ່າງເລິກເຊິ່ງກ່ານຄອບຄົວ ດຽວກັນອອກມາ ເພື່ອສ້າງລາຍເຊັນອັນມີສີລະປະຂອງຜູ້ເປັນພໍ່.

ອ້າຍທໍ່ເຂັ້ມແຂງຄູ່ເກົ່ານີ້ແລ້ວທໍ່ເມື່ອບໍ່ດົນມານີ້ ໄດ້ກົກດຶງເອົາ ອາກກາດີອອກຈາກຊຸມນາຣົກ, ບັດນີ້ມັນໄດ້ກັບມາເຄື່ອນເຫນ້ງອີກ ແລ້ວ. ນັບແຕ່ຕອນກະກຽມຢ່າງແຂງຂັນໃນຕອນຕົ້ນພຸ້ນແລ້ວ, ອູ ຊຶກອບ ຜູ້ພໍ່, ບຸລຸດຜູ້ເຄື່ອນເຫນ້ງດ້ວຍທ່າທີແບບຊາວເອີຣົບ, ວາງທ່າເຄ້ງຂຶມແບບຕົວແທນບໍລິສັດການຄ້າໃຫຍ່ ແລະບໍ່ໃຊ່ວ່າຂີ້ ຮ້າຍລຸດໂຊມຈັກດີ ລາວນັ່ງເທົ້າຕັ່ງອ້ຕໍ່ຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ເມື່ອ ລາວເລົ່າລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບຊີວະປະຫວັດຂອງ ອາກກາດີ ແລ້ວ ລາວຈົ່ງສະຫລຸບດ້ວຍສຽງອ່ອນສັ້ນເລັກນ້ອຍພໍຈັບໄດ້ວ່າ:

- ມີແຕ່ເຈົ້າຄົນດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະກອບກູ້ເອົາລູກຂ້ອຍໄດ້!

ຂ້າພະເຈົ້າແນມເບິ່ງທ້າວລູກຊາຍຂອງລາວ ເຊິ່ງນັ່ງຢູ່ເທົ້າຕັ່ງ ນວມຍາວ. ມັນເປັນຕາຊັງແຮງຈົນຂ້າພະເຈົ້າຄຶດຢາກສົ່ງມັນກັບຄືນ ໃຫ້ເກົ້າພໍ່ມັນກັບບາດໂລດ. ແຕ່ນອກຈາກນໍາລູກຊາຍມາແລ້ວ ເກົ້າ ພໍ່ນັ້ນຈໍາເປັນເຈ້ຍເອກະສານຕໍ່ມອີກ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍເລີຍບໍ່ມີແຮງພໍທີ່ຈະ ໂຕ້ກຽງຂັດແຍ່ງກັບໃບເຈ້ຍຫມູ່ນັ້ນ, ອາກກາດີ ຈົ່ງໄດ້ຢູ່ນິຄົມ.

ຫນໍເປັນຄົນຮ່າງຍາວຈ່ອຍ ແລະ ບໍ່ແພງແຮງເລີຍ. ຢູ່ຂ້າງ ຫົວຜົມແດງສີດໃສນັ້ນ ມີຫູໃບກ້ວາງໃຫຍ່ບາງໃສຕໍ່ເບິ່ງເຊິ່ງອອກ, ໃບຫນ້າປາສະຈາກ ວ່ຽກມີເມັດໄຝສີແດງກະຢາດກະຢາຍ, ປາ ກົດວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງປົ່ນຊ້ືລົງທາງລຸ່ມຫມົດເພາະວ່າ ດ້ງອ່າວໃຫຍ່ ແລະ ປ່ງນັ້ນຂົ່ມລັກສະນະອົ່ນບົ່ນໃບຫນ້າຂອງຫນໍໄປຫມົດ. ແສງ

ຕາຂອງ ອາກກາດ ເລືອກລ້ຳຕ່ຳສະເຫມີ, ດວງຕາທັ້ງຄູ່ໄຮ້ແວວ ປຸກຈົ່ນມົ້ນໍ້ຢ່າງເຫລືອງງຸ້ມລໍ່ຢູ່ຕະຫລອດເວລາ ເບິ່ງແລ້ວເປັນ ຫນ້າຂົ້ງດທ່ຳສຸດ. ເມ່ືຕົ້ມຣົ້ມສົບອ່ວເຕ່ືອຍບໍ່ອັດແຈບຈັກເທ່ືອ ໃສ່ແລ້ວ ໃບຫນ້ານັ້ນຈັ່ງແມ່ນແຂງກະແດ້ງ ແລະ ຈົດຈ່ຽງຍ່ຽງຫນັກ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ພວກເດັກນ້ອຍນິຄົມຊົ່ລາກແກ່ນັ້ນໄປຊ້ອນຢູ່ ແຈໃດແຈຫນ່ຶງບ່ອນອ່າວມືດງຸ້ນ, ພວກເຂົາຊ່ືແຫຍ້ນງດຂ້ອງຂາ ນັ້ນເວລານັ້ນຍ່າງຜ່ານ, ພວກເຂົາຈະບໍ່ຢາກນອນຮ່ວມຫ້ອງກັບ ນັ້ນ, ກິນເຂົ້າຮ່ວມໂຕະກັບນັ້ນ, ພວກເຂົາ ຈະກຽດຊັງນັ້ນດ້ວຍ ຄວາມກຽດຊັງມະນຸດຊາດອັນຮຸນແຮງ ເຊ່ືງຂ້າພະເຈົ້າເອງກໍ່ອິດກັ້ນ ປິດບັງນັ້ນໄວ້ໄດ້ໂດຍອາໄສຄວາມພະຍາຍາມ ແບບຜູ້ຊ່ຽວຊານການ ສຶກສາ ພໍແຮງ.

ໃນມ້ືທ່ຳອິດນັ້ນໂລດ, ອຸຊຶກອບ ລັກເຄ່ືອງຂອງພວກຫມູ່ ທັ້ງ ຍ່ຽວໃສ່ບ່ອນນອນ. ນິເຕຍ ເຊເວລ ມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ, ຖາມຢ່າງ ເຄ່ັງຂຶມຈິງຈັ່ງ ທັ້ງຢູ່ວ່ິງຄ້ວ່ິກຄ່ຳຂອງຫມໍ່ວ່າ:

-ອານໂຕນ ເຊມ່ືອໂນວ່ິດ, ເຈົ້າບອກຂ້ອຍມາດ່ືງດຸວ່າ ມັນ ເລ່ືອງຫຍັງຈ່ຶງຊ່ືໃຫ້ນ່ິກປະເພດນ້ີ້ທ່ອງທ່ຽວໄປມາແນວນ້ີ? ເບ່ົາຕ່ິ ມັນອອກມາແຕ່ ເຢຣູຍຊາເລັມ ມາຮອດ ໂອແດ້ດຊາ ມາ ຄາຄ່ິບ, ຈາກຄາຄ່ິບມາຫນ້ີ ແລະ ຕ່ໍໄປ ຊ່ໍໄປ ກູເຮຍແຊ, ມັນມ່ີຫຍັງ? ພວກເຮົາບໍ່ມ່ີວັດຖ່ືສ່ິງຂອງອ່ືນຂ່ືນຍ້າຍແລ້ວຫວະ? ເວ້ົາແທ້ໃດ່...

ຂ້າພະເຈົ້າ ອັດປາກມ່ິດ, ນິເຕຍ ຄອງຄອຍຄ່ຳຕອບຈາກຂ້າ ພະເຈົ້າຢ່າງອ່ິດທົນ ທັ້ງເສ່ືອກແສງຕາໄປເບ່ົາ ລາປ່ິດ ຜູ້ພວມຍ້ືນ ຢູ່, ຈາກນັ້ນຫມໍ່ຈ່ຶງເວ້ົາຕ່ໍມ່ືກວ່າ:

-ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍເຫັນຄົນແບບນີ້ຈັກເທື່ອ. ສຳລັບຫມໍນີ້ຄວນເອົາ ຢາ ສະຕຣິນີນພຸ້ນບ່າໃຫ້ກິນ ຫລືບໍ່ກໍເອົາເຂັ້ມຍັດເຂົ້າຈີ່ແລ້ວໃຫ້ ມັນແດກ...

ລາປິດ ຫົວຂຶ້ນທັງເວົ້າວ່າ:

-ເຮັດແນວນັ້ນມັນກໍບໍ່ກິນແລ້ວ.

-ໃຜ? ບັກ ອູຊີກອບ ຫັ້ນຫວະ? ມັນຊິບໍ່ກິນນະ? ລອງ ເບິ່ງກະໄດ້ມັນຊິກິນໂລດ... ໂຕກໍຮູ້ຕົວ່າ ຄໍມັນແຂບເຫລັກພຸ້ນບ່າ! ແລ້ວເບິ່ງຕິມັນກິນແນວໃດ! ໂອ້ຍ ພຽງແຕ່ຄຶດຊິ່ງຂ້ອຍກໍຍ້ານຢາກ ຮາກແລ້ວ.

ນິເຕຍ ກັດແຂ້ວດ້ວຍຄວາມອະເຫຍື່ອງ, ລາປິດ ແນມເບິ່ງ ຫມໍ, ກະດູກໂຫນກແກ້ມສອງເລື່ອກຂຶ້ນຫາເບົ້າຕາ, ທ່າທາງເຈັບ ປວດທໍລະມານ. ໃນສ່ວນເລິກແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າເອງກໍເຫັນພ້ອມ ກັບພວກເຂົາທຸກຢ່າງ ແລະ ຄຶດວ່າ: "ແມ່ນຢູ່... ແຕ່ຈະເຮັດແນວ ໃດ? ອູຊີກອບ ມາທົ່ວັ້ພ້ອມດ້ວຍເອກະສານຖືກຕ້ອງ...".

ພວກເດັກນ້ອຍຍັງຄົງລະເມີເພີ້ຝັນຢູ່ເທິງຕັ່ງອີ້ໄມ້ຍາວ. ຢູ່ຂ້າງ ປະຕູຫ້ອງການ ສົບແຫລມສະອາດອ່ອງຕ່ອງ ແລະ ຍົ້ມແຍ້ມຂອງ ວາເຊຍ ອາເລັກເຊັບປໍລຢູ່ ພໍ ນິເຕຍ ມາບເຫັນກໍຟົດຮ້ອນຂຶ້ນ ດ້ວຍຄວາມເບີກບານວ່າ:

-ຄັນຄືພວກນີ້ແມ້ ຈັກຮ້ອຍກໍບໍ່ວ່າດອກ! ວາເຊຍມາຫນຶ່ງ!

ໃບຫນ້າຂອງ ວາເຊຍ ແດງຮົ່ນຂຶ້ນ ແລ້ວຫມໍກໍຄ່ອຍໆສົ່ງຮອຍ ຍົ້ມອາຍໆບໍລິສຸດ, ຈາກດວງຕາຄູ່ນ້ອຍໆປະກາຍແຫ່ງຄວາມສັດທາ ຫລົ່ງໄຫລເປັ່ງແປວອອກມາຢ່າງຈະແຈ້ງ, ຫມໍກົ້ມຫົວລົງມາໃກ້ໆ

- ເອ້ີ... ບັກຫລ້າເອີຍ ຈັ່ງແມ່ນມຶ້ງໂຊກຮ້າຍເນາະ... ບໍ່ທຳ ມະດາເລີຍແຫລະ ແລ້ວເລື່ອງມັນເປັນແນວໃດລະ?

ຜູ້ນາຂໍເພິ່ງເລົ່າເລື່ອງໄປທຳມະດາ ໂດຍບໍ່ພະຍາຍາມວາງທ່າ ທີໃຫ້ຫນ້າດູຕົນ ແລະ ໂດຍບໍ່ປະເສງຕາຈາກໃບຫນ້າຂອງລາບົດ ເລີຍ, ຫນໍເວົ້າສູ່ພວກເຮົາວ່າຫນໍ້ຈື ວາເຊຍ ນາມສະກຸນອາເລັກ ເຊັບ. ພໍ່ຂອງມັນເຊິ່ງເປັນຄົນຂັບກວງນ້ຳໄດ້ປະກົ້ມຄອບຄົວໄປ ແລ້ວກໍໄປ "ເສັດຫນາ" ຢູ່ໃສກໍບໍ່ຮູ ແລ້ວແມ່ຂອງມັນ ຈົ່ງແຕ່ງ ດອງໃຫມ່ກັບຊ່າງຕັດເຄື່ອງ. ຕໍ່ນາແມ່ຂອງມັນເລີ່ມມີອາການໄອ ຄ້ອກໆແຄ້ກໆ ແລ້ວເສຍຊີວິດລົງເມື່ອປີກາຍ, ຈາກນັ້ນເກົ້າຊ່າງຕັດ ເຄື່ອງ ກໍເລີຍ "ເອົາແມ່ຍິງຄົນໃຫມ່ນາແທນໂດຍບໍ່ບອກບໍ່ກ່າວ". ນາຮອດດຽວນີ້ "ພໍ່ແຕ່ຮອດບຸນສະຫລອງວັນສັກສິດຂອງພະເຈົ້າ", ລາວເລີຍໄປເມືອງ ກົງກະຣາດແລ້ວກໍຂຽນຈົດຫນາຍຕອບນາວ່າຈະ ບໍ່ກັບນາອີກເລີຍໂດຍບອກນາວ່າ: "ພວກສູຫາດ້ານຣົ້ນຫາກຸ້ມ ຕົນເອງສາ".

- ຄືຈັ່ງນ້ອງໄດ້ຮັບມັນແລ້ວລະ! - ກູດລາຕີເວົ້າຂຶ້ນ, - ພຽງແຕ່ ວ່າ... ເວົ້າກັນຕາມຈິງເດີ, ບາງທີອັນນຶ້ງເວົ້າຫັ້ນອາດຊິແມ່ນຄວາມ ຂີ້ຕົວະກໍໄດ້ແມ່ນບໍ? ແລ້ວແມ່ນໃຜບອກສອນໃຫ້ໂຕນາຫນໍ້ລະ?

- ແມ່ນໃຜບອກສອນຂ້ອຍຊັ້ນຫວະ? ຢູ່ພຸ້ນແຫລ້ວມີເກົ້າ ຫນຶ່ງ... ລາວບອກຂ້ອຍວ່າ: ຢູ່ຫນ້ຶ້ມີພວກເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍຢູ່ນຳ ກັນ ແລະ ປູກເຂົ້າບະເລກົນ.

ວາເຊຍອາເລັກເຊັບເຂົ້ານາຢູ່ໃນນິຄົມດ້ວຍວິທີການນີ້ແລ້ວ. ບໍ່ ດົນທຸກຜູ້ທຸກຄົນໃນນິຄົມກໍຮັກແພງມັນ ແລ້ວບັນຫາທີ່ວ່າ ຈະເອົາ

-ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍເຫັນຄົນແບບນີ້ຈັກເທື່ອ. ສຳລັບຫມໍ້ຄວນເອົາ
ຢາ ສະຕິນພຸ້ນ່າໃຫ້ກິນ ຫລືບໍ່ກໍເອົາເຂັມຍັດເຂົ້າຈີ່ແລ້ວໃຫ້
ມັນແດກ...

ລາປົດ ຫົວຂົ້ນທັ້ງເວົ້າວ່າ:

-ເຮັດແນວນັ້ນມັນກໍບໍ່ກິນແລ້ວ.

-ໃຜ? ບັກ ອູຊິກອບ ຫັ້ນຫວະ? ມັນຊິບໍ່ກິນນະ? ລອງ
ເບິ່ງກະໄດ້ມັນຊິກືນໂລດ... ໂຕກໍຮູ້ຕີ່ວ່າ ຄໍມັນແຂບເຫລັກພຸ້ນ່າ!
ແລ້ວເບິ່ງຕີມັນກິນແນວໃດ! ໂອ້ຍ ພຽງແຕ່ຄິດຊິ່ງ້ຂ້ອຍກໍຍ້ານຢາກ
ຮາກແລ້ວ.

ມິເຕຍ ກັດແຂ້ວດ້ວຍຄວາມອະເຫຍື່ອງ, ລາປົດ ແນມເບິ່ງ
ຫມໍ, ກະດູກໂຫນກແກ້ມສູງໆເສືອກຂົ້ນຫາເບົ້າຕາ, ທ່າທາງເຈັບ
ປວດທໍລະມານ. ໃນສ່ວນເລິກແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າເອງກໍເຫັນພ້ອມ
ກັບພວກເຂົາທຸກຢ່າງ ແລະ ຄິດວ່າ: "ແມ່ນຢູ່... ແຕ່ຈະເຮັດແນວ
ໃດ? ອູຊິກອບ ມາທົ່ນພ້ອມດ້ວຍເອກະສານກືກຕ້ອງ...".

ພວກເດັກນ້ອຍຍັງຄົງລະເມີເພີ້ຝັນຢູ່ເທົ່າຕັ່ງອີ້ໄມ້ຍາວ. ຢູ່ຂ້າງ
ປະຕູຫ້ອງການ ສົບແຫລມສະອາດອ່ອງຕ່ອງ ແລະ ຍົ້ມແຍ້ມຂອງ
ວາເລຍ ອາເລັກເຊັບບໍລ໋ຢູ່ ພໍ ມິເຕຍ ມາບເຫັນກໍຟົດຮ້ອນຂົ້ນ
ດ້ວຍຄວາມເບີກບານວ່າ:

-ຄັນຄືພວກນີ້ແມ້ ຈັກຮ້ອຍກໍບໍ່ວ່າດອກ! ວາເລຍມາຫນຸ້!

ໃບຫນ້າຂອງ ວາເລຍ ແດງຮົ້ນຂົ້ນ ແລ້ວຫມໍກໍຄ່ອຍໆສົ່ງຮອຍ
ຍົ້ມອ່ອຍໆບໍ່ລິສຸດ, ຈາກດວງຕາຄູ່ນ້ອຍໆປະກາຍແຫ່ງຄວາມສັດທາ
ຫລົ່ງໄຫລເປັ່ງແປວອອກມາຢ່າງຈະແຈ້ງ, ຫມໍກົ້ມຫົວລົ່ງມາໃກ້ໆ

ຫ້ວເຂົ່າ ມີເຕຍ ແລະ ສະແດງອາລົມດ້ວຍວິທີການອັນດຽວທີ່ຫມໍ
ພໍສະແດງອອກໄດ້ ຄືການຄາງອຸ່ມໆແຕ່ປົນສຽງຫ້ວແດ່ວ່າ:

-ອຶ່ມ!...

ວາເລຍ ອາເລັກເຊັບ ມາຍັງນິຄົມດ້ວຍຕົນເອງ, ທ່າທີຂອງ
ມັນເຫງົາເສົ້າ ແລະ ຕົກຂະໜ່ຍ້ອນຄວາມຂົ້ງດສັບສົນແຫ່ງຊີວິດ.
ມັນມາຮອດນິຄົມ ໃນເວລາຫນຶ່ງທີ່ພວມມີກອງປະຊຸມສະພານາຍ
ກອງ, ຝົນຕົກລົນແຊະໆ ທ້ົງມືດມົ ພັດແຮງ. ເງື່ອນໄຂທາງດົນ
ຟ້າອາກາດບໍ່ອໍານວຍຈັກຫນ້ອຍແນວນີ້ເປັນສາເຫດໃຫ້ການລົງທຶນ
ສ່ຽງໄພຂອງມັນປະສົບຄວາມສໍາເລັດ ເພາະວ່າຖ້າແມ່ນຍາມດົນ
ຟ້າອາກາດດີ, ພວກເຂົາຄົງບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ມັນເຂົ້າມາເປັນແນ່. ແຕ່ມື
ນັ້ນນາຍກອງຂອງກອງຍາມຊໍ້ພາມັນເຂົ້າມາຫ້ອງການ ແລະ ຖາມ
ວ່າ:

-ຊິໃຫ້ເອົາບັກອັນນີ້ຍັດໄວ້ໃສ? ມັນມາຍືນໃຫ້ຢູ່ກ້ອງປະຕູ
ທັ້ນ... ຝົນກໍຕົກເກາະຢູ່ນອກນະ!

ພວກນາຍກອງຢຸດກິກກ່ຽງກັນ ເພື່ອພິຈາລະນາເບິ່ງຜູ້ມາໃຫມ່.
ຫມໍພະຍາຍາມລຶບລ້າງຮ່ອງຮອຍແຫ່ງຄວາມທຸກໂສກ ຢ່າງໄວວາ
ໂດຍອາໄສທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃນຕົວ ບໍ່ວ່າຈະແມ່ນແຂນເສື້ອ, ນ້ົວມື,
ກໍາປັ້ນ, ຊາຍເສື້ອນອກ ແລະຫມວກສຸບ, ດວງຕາຄູ່ປຸງກລຸ້ມ
ເສືອດສັກເບິ່ງ ວາເນຍ ລາປິດ ແລ້ວກໍຄາດຄະເນໄດ້ໂລດວ່າ ຜູ້
ກ່ຽວເປັນປະທານກອງປະຊຸມ. ໃບຫນ້າຂອງບັກນ້ອຍເຕັມອຶ່ມ
ແກ້ມຕົ່ງແດງ, ທາງຕົນກໍສຸບເກີບໂບກແບບຊາວບ້ານ ຊະນິດີ ມີ

ພຽງແຕ່ເສື້ອນອກໂຕອ່າວນ້ອຍຍັບຍໍ່ເທົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ເຂົ້າແກ໊ບເຂົ້າເກຍ ກັບຮູບໂສມລວມຂອງຫມໍ. ບັກນ້ອຍອາຍຸ ๑๓ ປີແລ້ວ.

- ໂຕມີວຽກຫຍັງ? - ລາປົດ ຖາມຂຶ້ນຮ້າຍ ๆ.

- ຂ້ອຍຢາກມາຢູ່ນີ້ຄົນ! - ບັກນ້ອຍຕອບຢ່າງເຄັ່ງຂຶມ.

- ເປັນຫຍັງ?

- ພໍ່ຫນີປະພວກເຮົາ ແມ່ກໍເລີຍບອກວ່າ: ໄປ ນຶ່ງຊິໄປໃສກໍ ໄປໂລດ...

- ເຮັດໃດຈັ່ງວ່າແນວນີ້, ແມ່ບໍ່ຫ່ອນເວົ້າແບບນີ້ດອກ.

- ກໍຍ້ອນວ່າລາວບໍ່ເປັນແມ່ຫລືຂອງຂ້ອຍທັນຕີ.

ລາປົດ ຕົ້ນຕໍ່ຂ່າວແບບນີ້ດົ໊ດງວເທົ່ານັ້ນ:

- ບົ໊ດງວ... ຊິເປັນໄປໄດ້ແນວໃດຫວະ? ເອົາລະສົມມຸດວ່າ ແນວນັ້ນແນ່ເນາະ: ບໍ່ແມ່ນແມ່ຂອງໂຕ, ຈັ່ງຊັ້ນພໍ່ໂຕຕ້ອງມາເອົາໂຕ ລະເນາະ, ລາວຕ້ອງເຮັດໃດ... ໂຕເຂົ້າໃຈບໍ່?

ນ້ຳຕາແຫ່ງຄວາມຂົມຂື່ນລົ້ນໄຫລອອກມາຫ້ຽງເບົ້າຕາບັກນ້ອຍ, ມັນພະຍາຍາມຈະໃຫ້ມັນລຶບຫາຍໄປດ້ວຍການພະຍາຍາມຕອບຄຳ ຖາມ. ສາຍຕາຄູ່ຄົມຂອງພວກນາຍກອງເບິ່ງແລ້ວຕົ້ນຕໍ່ການຕິດ ຕາມສັງເກດວິທີການອັນແປກປະຫລາດຂອງຈຳເລີຍ, ໃນທີ່ສຸດ ຝ່າຍນັ້ນຈົ່ງເວົ້າວ່າ:

- ລາວ... ກໍຄືກັນບໍ່ແມ່ນພໍ່ຂ້ອຍ.

ທ່ວທັ້ງສະພາງບມົດໄປຄາວຫນຶ່ງ ແລະ ແລ້ວໃນທັນໃດນັ້ນ ຫມົດທຸກຄົນກໍຫົວກ້ຽກຂຶ້ນ ແມ່ນແຕ່ ລາປົດ ເອງກໍຈົ່ນຫົວ:

-ເອ້ີ... ບັກຫລ້າເອີຍ ຈັ່ງແມ່ນ ມ ີ ໂຊກຮ້າຍເນາະ... ບໍ່ ທຳ ມະດາເລີຍແທລະ ແລ້ວເລື່ອງມັນເປັນແນວໃດລະ?

ຜູ້ ມາ ຂໍ ເພ ີ ່ ງ ເລົ ່ າ ເລ ື ່ ອ ງ ໄ ປ ທ ຳ ມ ະ ດ າ ໂ ດ ຍ ບ ໍ ່ ພ ະ ຍ າ ຍ າ ມ ອ ວ ງ ທ ່ າ ທ ີ ໃ ຫ ້ ຫ ນ ້ າ ດ ູ ຕ ົ ນ ແ ລ ະ ໂ ດ ຍ ບ ໍ ່ ປ ະ ເ ສ ງ ຕ າ ຈ າ ກ ໃ ບ ຫ ນ ້ າ ຂ ອ ງ ລ າ ປ ິ ດ ເ ລ ີ ຍ , ຫ ມ ໍ ເ ວ ົ ້ າ ສ ູ ່ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ວ ່ າ ຫ ມ ໍ ຊ ື ່ ອ າ ເ ຊ ຍ ນ າ ມ ສ ະ ກ ຸ ນ ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ັ ບ . ພ ໍ ່ ຂ ອ ງ ມ ັ ນ ເ ອ ົ ້ າ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ຂ ັ ບ ກ ອ ງ ນ ໍ ້ າ ໄ ດ ້ ປ ະ ກ ົ ມ ຄ ອ ບ ຄ ົ ວ ໄ ປ ແ ລ ້ ອ ກ ໍ ໄ ປ " ເ ສ ັ ດ ຫ ມ າ " ຢ ູ ່ ໃ ສ ກ ໍ ບ ໍ ່ ຮ ູ ້ ແ ລ ້ ອ ແ ມ ່ ຂ ອ ງ ມ ັ ນ ຈ ົ ່ ງ ແ ຕ ່ ງ ດ ອ ງ ໃ ຫ ມ ່ ກ ັ ບ ຊ ່ າ ງ ຕ ັ ດ ເ ຄ ື ່ ອ ງ . ຕ ໍ ່ ມ າ ແ ມ ່ ຂ ອ ງ ມ ັ ນ ເ ລ ີ ່ ມ ມ ີ ອ າ ກ ານ ໄ ອ ຄ ັ ອ ກ ງ ແ ຄ ັ ກ ງ ແ ລ ້ ອ ເ ສ ຍ ຊ ີ ວ ິ ດ ລ ົ ງ ເ ມ ື ່ ອ ປ ີ ກ າ ຍ , ຈ າ ກ ນ ັ ້ ນ ເ ກ ົ ້ າ ຊ ່ າ ງ ຕ ັ ດ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ກ ໍ ເ ລ ີ ຍ " ເ ອ ົ າ ແ ມ ່ ຍ ິ ງ ຄ ົ ນ ໃ ຫ ມ ່ ມ າ ແ ທ ນ ໂ ດ ຍ ບ ໍ ່ ບ ອ ກ ບ ໍ ່ ກ ່ າ ວ " . ມ າ ຮ ອ ດ ດ ຽ ວ ນ ີ ້ " ພ ໍ ແ ຕ ່ ຮ ອ ດ ບ ຸ ນ ສ ະ ຫ ລ ອ ງ ວ ັ ນ ສ ັ ກ ສ ິ ດ ຂ ອ ງ ພ ະ ເ ຈ ົ ້ າ " , ລ າ ວ ເ ລ ີ ຍ ໄ ປ ເ ມ ື ອ ງ ກ ິ ງ ກ ະ ຣ າ ດ ແ ລ ້ ອ ກ ໍ ຂ ຽ ນ ຈ ົ ດ ຫ ມ າ ຍ ຕ ອ ບ ມ າ ວ ່ າ ຈ ະ ບ ໍ ່ ກ ັ ບ ມ າ ອ ີ ກ ເ ລ ີ ຍ ໂ ດ ຍ ບ ອ ກ ມ າ ວ ່ າ : " ພ ວ ກ ສ ູ ຫ າ ດ າ ດ ິ ນ ຣ ົ ນ ຫ າ ກ ຸ ້ ມ ດ ິ ນ ເ ອ ງ ສ າ " .

-ຄ ື ຕ ້ ອ ງ ໄ ດ ້ ຮ ັ ບ ມ ັ ນ ແ ລ ້ ອ ລ ະ ! - ກ ູ ດ ລ າ ຕ ິ ເ ວ ົ ້ າ ຂ ຶ ້ ນ , - ພ ຽ ງ ແ ຕ ່ ວ ່ າ ... ເ ວ ົ ້ າ ກ ັ ນ ຕ າ ມ ຈ ິ ງ ເ ດ ີ ້ , ບ າ ງ ທ ີ ອ ັ ນ ນ ີ ້ ເ ວ ົ ້ າ ຫ ັ ້ ນ ອ າ ດ ຊ ິ ແ ມ ່ ນ ຄ ວ າ ມ ຊ ົ ດ ເ ຊ ີ ຍ ເ ອ ົ ້ ອ ກ ໍ ໄ ດ ້ ແ ມ ່ ນ ບ ໍ ? ແ ລ ້ ອ ແ ມ ່ ນ ໃ ຜ ບ ອ ກ ສ ອ ນ ໃ ຫ ້ ໂ ຕ ມ າ ຫ ນ ີ ້ ລ ະ ?

- ແ ມ ່ ນ ໃ ຜ ບ ອ ກ ສ ອ ນ ຂ ້ ອ ຍ ຊ ັ ້ ນ ຫ ວ ະ ? ຢ ູ ່ ພ ຸ ້ ນ ແ ຫ ລ ້ ອ ມ ີ ເ ກ ົ ້ າ ຫ ນ ໍ ່ ງ ... ລ າ ວ ບ ອ ກ ຂ ້ ອ ຍ ວ ່ າ : ຢ ູ ່ ຫ ນ ີ ້ ມ ີ ພ ວ ກ ເ ດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ຜ ູ ້ ຊ າ ຍ ຢ ູ ່ ນ ຳ ກ ັ ນ ແ ລ ະ ປ ູ ກ ເ ຂ ົ ້ າ ບ ະ ເ ລ ກ ິ ນ .

ອ າ ເ ຊ ຍ ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ັ ບ ເ ຂ ົ ້ າ ມ າ ຢ ູ ່ ໃ ນ ນ ິ ຄ ິ ມ ດ ້ ວ ຍ ວ ິ ທ ີ ກ ານ ນ ີ ້ ແ ລ ້ ວ . ບ ໍ ່ ດ ິ ນ ທ ຸ ກ ຜ ູ ້ ທ ຸ ກ ຄ ົ ນ ໃ ນ ນ ິ ຄ ິ ມ ກ ໍ ຮ ັ ກ ແ ພ ງ ມ ັ ນ ແ ລ ້ ອ ບ ັ ນ ຫ າ ທ ີ ່ ວ ່ າ ຈ ະ ເ ອ ົ າ

ໄປກູເຮຍແຊນ ຳ ຫລ ໍ ້ ັ ນ ເ ລ ີ ຍ ໍ ່ ມ ີ ໃ ຜ ກ ່ າ ວ ຮ ອ ດ ຊ ໍ ້ າ ແ ມ ່ ນ ແ ຕ ່ ຢ ູ ່ ຕ າ ມ ຈ ອ ກ ແ ຈ ບ ່ ອ ນ ລ ັ ບ ລ ໍ ້ ກ ຕ າ ມ ແ ລ ະ ເ ລ ື ອ ງ ນ ໍ ກ ຍ ່ ງ ບ ໍ ່ ມ ີ ໃ ຜ ກ ່ າ ວ ຮ ອ ດ ອ ີ ກ ໃ ນ ເ ມ ື ່ ອ ວ ່ າ ສ ະ ພ າ ນ າ ຍ ກ ອ ງ ໄ ດ ້ ອ ະ ນ ຸ ມ ັ ດ ຮ ັ ບ ຮ ອ ງ ເ ອ ົ າ ມ ັ ນ , ຈ ່ ງ ຊ ັ ້ ນ ຍ ້ ອ ນ ແ ມ ່ ນ ມ ັ ນ ຈ ່ ງ ກ ໍ ກ ເ ບ ິ ່ ງ ໃ ນ ຖ າ ນ ະ ວ ່ າ ເ ປ ັ ນ " ສ າ ຍ ເ ລ ື ອ ດ ສ ິ ນ ປ ູ ນ " ຜ ູ ້ ຫ ນ ໍ ່ ງ .

ໃ ນ ກ ຸ ່ ມ ເ ດ ັ ກ ທ ໍ ່ ມ າ ໃ ຫ ມ ່ ເ ລ ີ ້ ຍ ງ ມ ັ ບ ກ ນ ້ ອ ຍ ນ າ ກ ເ ຊ ັ ນ ຮ ອ ສ ກ ັ ບ ນ າ ງ ເ ວ ຣ າ ເ ບ ເ ຣ ຊ ອ ບ ສ ะ ກ າ ຍ ຢ າ ອ ີ ກ .

ນ າ ກ ເ ຊ ັ ນ ຮ ອ ສ ກ ໍ ກ ສ ົ ່ ງ ມ າ ຍ ັ ງ ນ ິ ຄ ົ ມ ໂ ດ ຍ ຄ ະ ນ ะ ກ ຳ ມ ะ ກ າ ນ ຮ ັ ບ ຜ ິ ດ ຊ ອ ບ ເ ດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ຕ ິ ດ ໄ ພ ສ ັ ງ ຄ ົ ມ ແ ຫ ່ ງ ເ ມ ື ອ ງ ໂ ອ ແ ດ ັ ດ ຊ າ ຍ ້ ອ ນ ຄ ะ ດ ີ ລ ັ ກ ເ ລ ັ ກ ะ ໂ ມ ຍ ນ ້ ອ ຍ ຕ ິ ດ ຕ າ ມ ທ ໍ ່ ຂ ຽ ນ ໄ ວ ້ ໃ ນ ເ ອ ກ ะ ສ ານ ຕ ິ ດ ຕ າ ມ ຂ ອ ງ ມ ັ ນ . ມ ັ ນ ມ າ ຮ ອ ດ ນ ິ ຄ ົ ມ ໂ ດ ຍ ພ ิ ะ ນ ັ ກ ງ ານ ຕ ຳ ຫ ລ ວ ດ ຄ ົ ນ ຫ ນ ໍ ່ ງ ຕ ິ ດ ຕ າ ມ ມ າ ແ ຕ ່ ພ ิ ะ ເ ຈ ົ າ ເ ຫ ັ ນ ມ ັ ນ ມ າ ບ ດ ຮ ອ ເ ທ ົ າ ນ ນ ຂ າ ພ ะ ເ ຈ ົ າ ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ຈ ທ ັ ນ ທ ี ວ ່ າ ທ ່ ງ ຄ ะ ນ ะ ກ ຳ ມ ะ ກ າ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ຈ ຜ ิ ດ ສ า ແ ລ ้ ว : ເ ม ื ่ อ ค ิ น ผ ู ้ ห น ่ ึ ง ม ี ด ว ง ต า แ บ บ น ี ้ แ ล ้ ว เ ข ้ า บ ่ ส า ม า ด เ ป ็ น ค ิ น ข ี ้ ล ั ก ไ ด ้ ด ว ก . ข ้ า พ ะ เ จ ้ า บ ่ ย า ก พ ั น ล ะ น า เ ก ่ ง ม ั น เ ล ย : ด ว ง ต า แ บ บ น ี ้ บ ่ ไ ค ่ พ ิ บ เ ห ็ น เ ล ื อ ย ๆ ด ว ก ใ น ต ิ อ ผ ู ้ ค ิ น ส า ม ั น น อ ก จ า ก ย ู ่ ใ น ธ ู ป ข อ ง พ ว ก จ ิ ด ต ะ ก อ น ค ื แ ม ส เ ต ร อ บ , โ ก ม บ า ซ , ธ า ฟ า แ อ ม แ ล ะ โ ด ย ท ั ่ ว ไ ป แ ล ้ ว ม ั น เ ป ็ น ส ิ ่ ง ป ะ ด ับ ใ บ ห น ้ า ข อ ง น ั ก บ ุ น แ ล ะ พ ะ พ ั ก พ ะ น า ง พ ิ ม พ ะ จ า ล ิ โ ด ย ส ะ เ พ า ะ . เ ก ื อ บ เ ป ็ น เ ล ื ่ อ ง เ ห ล ื อ อ ิ ไ ส ท ี ่ จ ะ เ ข ้ า ใ จ ไ ด ้ ว ่ า เ ป ็ น ห ย ั ง ด ว ง ต า ค ู ่ แ บ บ น ี ้ จ ่ ง ไ ป ต ิ ด ต ั ้ ง ย ู ่ เ ท ิ ง ใ บ ห น ้ า เ ด ็ ก น ้ อ ย ย ื อ ข ี ้ ท ุ ก เ ม ื อ ง โ อ แ ด ั ด ซ า ค ิ น ห น ึ ่ ง แ ล ้ ว ห ม ่ ำ ม า ก เ ช ั น ร อ ส น ั ้ น ก ็ ท ุ ก ใ จ ้ เ อ ิ า แ ท ้ เ อ ิ า ว ่ า , ม ั น ส ะ แ ด ง อ อ ก จ ะ แ จ ้ ง

ທຸກຢ່າງໃນຕົນຕົວຂອງມັນ: ຮ່າງກາຍຈ່ອຍບາງຂອງຫນຸ່ມໄວ ເຜີ ນັ້ນເກືອບບໍ່ມີສ່ຳຫ້ຳມເລີຍ, ຕົນຂອງມັນສຸບສອດຢູ່ໃນເກີບຄູ່ຂາດ ຫ້ຽນມີຮູຊອດຢູ່ເກືອບທົ່ວ ແຕ່ໃບຫນ້າຂອງມັນສົດໃສສະອາດອ່ອງ ຕ່ອງ, ຜົມກູດເປັນລອນຫວີໄວ້ຮຽບຮ້ອຍ, ວົງຄ້ວຂອງມັນດົກຫນາ ຫລາຍ, ເມື່ອເວລາຄ້ວຍກຂຶ້ນຍົກລົງນັ້ນບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບໃບວີພັດ ລົມ.

ຂ້າພະເຈົ້າຖາມມັນວ່າ:

-ຢູ່ໃນເອກະສານຂອງໂຕຄືຂຽນໄວ້ວ່າໂຕລັກ, ແມ່ນແທ້ຫວະ?

ຄວາມເສົ້າໂສກແສບໃຈແບບເຫງົ້າໆ ແລະ ບໍລິສຸດຢ່າງຫນຶ່ງ ເປ່ງປະກາຍອອກມາຈາກດວງຕາຄູ່ໃຫຍ່ຂອງ ມາກ ຄ້າຍຄືກະແສ ຟອງຫນ້ຳທີ່ເກືອບ ສ່ຳພັດໄດ້. ຫນ້ງຕາຂອງມັນພັບຂຶ້ນລົງຢ່າງລ່ຳ ບາກ ແລ້ວຫນ້ຳກ້ຳມຫນ້າລົງຢ່າງເຈັບປວດ, ອັບອາຍ ແລະ ຄ້ວ່າ ຈ່ອຍແທ້ງລົງອີກ:

-ກໍແມ່ນແທ້... ເປັນທ່ຳມະດາວ່າ ຂ້ອຍໄດ້ລັກ.

-ຍ້ອນຫິວຫວະ?

-ບໍ່... ຊິເວົ້າວ່າຍ້ອນແມ່ນັ້ນກໍບໍ່ແມ່ນດອກ, ຂ້ອຍໄດ້ລັກ, ແຕ່ກໍບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າຂ້ອຍຫິວຫ້ັນດອກ.

ມາກແນມເບ່ິງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍແສງຕາແບບເກົ່າຂອງມັນ ຄືເປັນ ແສງຕາເຫງົ້າເສົ້າສະຫງົບງຽບ ແລະ ລະແວດລະວັງ.

ຂ້າພະເຈົ້າຄິດອາຍທ່ີຕ້ງບັນຫາກັບເດັກນ້ອຍຄົນຫນ່ຶ ຊ່ຶງທ້ັງ ອຶດຫິວເມ່ືອຍອ່ອນຫມົດຫວ້ັງແນວນ້ັ ຈ່ັງຊ້ັນຂ້າພະເຈົ້າຈ່ຶງພະ ຍາຍາມຕ່ືມຄວາມອ່ອນຫວານ ໃສ່ຮອຍຍ້ີມ ແລ້ວເວົ້າກັບມັນວ່າ:

-ກັນບໍ່ຄວນເວົ້າຮອດເລື່ອງເຫລົ່ານີ້ ໂຕລັກແລ້ວກໍແລ້ວໄປທໍ່ນັ້ນເອງ... ແຕ່ລະຄົນກໍມີເວນກຳຂອງໃຜມັນ... ລືມມັນສາດີກວ່າ. ເອ້ ແລ້ວໂຕເຄີຍຮຽນຫນັງສືມາແດ່ບໍ່?

-ຈ້າວ, ຂ້ອຍເຄີຍຮຽນ! ຂ້ອຍຮຽນສຸດຫ້ອງ ๔ ແລ້ວ ແລະ ຂ້ອຍກໍຢາກຮຽນຕໍ່ອີກ.

-ຈິບຫລາຍ... ຈິບຫລາຍ..., ໂຕໄປເຂົ້າຢູ່ກອງຂອງຕາຣາ ແມັດເດ໊, ກອງທີ ๔ ນັ້ນ. ໄປ ເອົາເຈ້ຍນີ້ໄປພົບນາຍກອງ ກອງທີ ๔, ຕາຣາແມັດມັນຊິຈັດການທຸກຢ່າງໃຫ້ຮຽບຮ້ອຍດອກ.

ນາກ ຮັບເອົາເຈ້ຍ ແຕ່ແທນທີ່ມັນຈະຍ່າງມຸ່ງຫນ້າໄປທາງປະຕູ ມັນຊ້ຳຢຸດລັ່ງເລຢູ່ຕໍ່ຫນ້າໂຕະ.

-ສະຫາຍອຳນວຍການ, ຂ້ອຍຢາກບອກເຈ້ຍ່າງຫນຶ່ງ. ຂ້ອຍຕ້ອງບອກເຈ້ົ, ເພາະວ່າໃນເວລາເດີນທາງມາຫນີ ຂ້ອຍກໍຄິດຢູ່ຕະຫລອດເວລາວ່າຂ້ອຍຊິບອກເຈ້ົາແນວໃດດີ, ແລະ ມາຮອດດຽວນີ້ຂ້ອຍອິດັ້ນມັນໄວ້ບໍ່ຟັງແລ້ວ...

ນາກ ຍົ້ມຢ່າງເສົ້າໆ ທັ້ງສັກແສງຕາເບິ່ງຂ້າພະເຈ້ົາໂດຍກົງ, ແສງຕານັ້ນວ່ຳວອນອ້ອນຫນ່ຽວ...

-ນີ້ຫຍັ້ງເວົ້າມາໂລດ... ເວົ້າແມ້...

-ຂ້ອຍເຄີຍໄປຢູ່ນິຄົມມາແລ້ວ, ຢູ່ຫັ້ນກະບໍ່ຂີ້ຮ້າຍດອກ, ແຕ່ຂ້ອຍມາຄິດວ່າ ແມ່ນຂ້ອຍນີ້ມີນິໄສແນວໃດ ຂ້ອຍກຳລັ່ງຊິເປັນຄົນແນວໃດ. ລູກນ້ອງຂອງເດນີກິນ ຂ້າພໍ້ຂ້ອຍ ສ່ວນຂ້ອຍ... ຂ້ອຍເປັນຮອດກົມໂຊໂມນ ແຕ່ຂ້ອຍກາຍເປັນຄົນມີນິໄສລະອຽດອ່ອນຫລາຍ. ມັນບໍ່ດີເລີຍລະ, ຂ້ອຍເຂົ້າໃຈຢູ່ ຂ້ອຍຕ້ອງສ້ຳງໃຫ້ໂຕ

ເອງມີນິໄສແບບຊາວ ໂບນເຊົ່ອກ ສິ່ງດັ່ງກ່າວເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍອຸ່ນວາຍ ຫລາຍ. ເວົ້າແທ້ເທາະ ເຈົ້າຊິບໍ່ສົ່ງຂ້ອຍຄືນເມືອ ໂອແດ໊ດຊາ ເບາະ ກ້າຂ້ອຍເວົ້າຄວາມຈິງແລ້ວ?

ດ້ວຍທ່າລະແວງສົງໄສ, ປະກາຍໂຮງຮຸ່ງຈາກດວງຕາຄູ່ໃຫຍ່ ງາມຂອງມັນສະທ້ອນມາປະທະໃບຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າກົງ ໆ.

-ບໍ່ວ່າຄວາມຈິງອັນໂຕຊິບອກມາເປັນແນວໃດ, ກັນຊິຈະບໍ່ສົ່ງ ໂຕໄປທາງໃດຫນົດ.

-ຂອບໃຈ ສະຫາຍ ອຳນວຍການ, ຂອບໃຈຫລາຍໆ. ນ໊ໍ ຄືກັບທ່ີ້ຂ້ອຍຄິດວ່າເຈົ້າຊິເວົ້າຢູ່ແລ້ວ ດ້ວຍເຫດນ໊ີ້ລະຂ້ອຍຈ່ຶ່ງຕັດສິນ ໃຈ... ຂ້ອຍຄິດແນວນ໊ີ້ ກໍເພາະວ່າ ຫວ່າງກ່ອນນ໊ີ້ຂ້ອຍໄດ້ອ່ານບົດ ຄວາມຫນ໋ຶ່ງໃນຫນ້າຫນັງສ໊ືພິມ "ວິສະຕ໊ິ", ບົດຄວາມຊ໋ຶ່ວ່າ "ຈະ ສ້າງຄົນໃຫມ່ຢູ່ໃສ?" ໃນນ໊ັ້ນເພ໋ິ່ນເວົ້າຮອດນິຄົມຂອງເຈົ້າ. ຂ້ອຍ ເຫັນແລ້ວວ່າ ຕົນເອງຄວນໄປໃສ ຈ່ຶ່ງໄປຂໍຮ້ອງເພ໋ິ່ນ ແຕ່ຄວາມຂໍ ຮ້ອງຂອງຂ້ອຍບໍ່ມ໊ີຜົນເລ໊ີຍ, ເຮັດຫຍັງກະບໍ່ໄດ້, ເພ໋ິ່ນບອກຂ້ອຍວ່າ ນິຄົມແມ່ນສະເພາະເດັກຕ໊ິດໄພ້ສົງຄົມເທ່ົ່ານ໊ັ້ນ, ແລ້ວນ໋ຶ່ງຊິໄປເຮັດ ຫຍັງ? ຈ່ຶ່ງຊັ້ນຂ້ອຍເລ໊ີຍລັກຫນ໊ີຈາກນ໊ິຄົມ, ໂດດ໊ົ້ນລ໊ິດລາງທັນທ໊ີ. ຈາກນ໊ັ້ນ ທຸກສ໋ິ່ງທຸກຢ່າງກໍດຳເນ໊ີນໄປຢ່າງໄວວາເອ໊ົ້າແທ້ເອ໊ົ້າວ່າ ພໍແຕ່ຂ້ອຍເດ໋ີນໄປໃສ່ກ໋ົ້ງສົ້ງຄົນໂດຍສານຜູ້ຫນ໋ຶ່ງເທ່ົ່ານ໊ັ້ນ ພວກເຂ໊ົ້າ ກໍຄຸບໂຕ້ຂ້ອຍໂລດທ໊ັ້ງຍາກ໊ີ້ພ້ອມ. ຈາກນ໊ັ້ນເພ໋ິ່ນກໍຄຸມໂຕ້ຂ້ອຍມາ ຫາຄະນະກຳມະການ.

-ແລ້ວຄະນະກຳມະການກໍເຊ໋ື່ອວ່າໂຕລັກຊັ້ນເບາະ?

-ແລ້ວຊິບໍ່ໃຫ້ພວກເພ໋ິ່ນເຊ໋ື່ອແນວໃດ? ພວກເພ໋ິ່ນເຮັດ໋ກ

ແລ້ວ... ມີຜູ້ຄົນເຫັນນຳຕັ້ງຫລາຍ, ມີການຍິ້ນພ້ອງຢ່າງເປັນລະ ບົບຮຽບຮ້ອຍລະບໍ ຂ້ອຍບອກວ່າ ຂ້ອຍເຄີຍລັກຈົກມາແລ້ວພໍແຮງ.

ຂ້າພະເຈົ້າຫົວອອກດ້ວຍຄວາມຈົ່ງໃຈ, ທັງຮູ້ສຶກອອນຊອນໃຈ ທີ່ເຫັນວ່າຄວາມບໍ່ໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈທີ່ຂ້າພະເຈົ້າມີຕໍ່ຄະນະກຳມະການ ນັ້ນເຫມາະສົມ ມີເຫດມີຜົນດີແລ້ວ. ດ້ວຍຄວາມຫມັ້ນໃຈ, ນາກ ຈົ່ງອອກໄປ ແລະ ເຂົ້າສັງກັດກອງທີ ๔.

ສ່ວນ ເອຣາ ເບເຣຊອບສະກາຍຢາ ນັ້ນຊ້ຳມີນິໄສອຶກແບບ ຫນຶ່ງຕ່າງຫາກ.

ເວລານັ້ນເປັນລະດູຫນາວ, ຂ້າພະເຈົ້າອອກໄປສະກາບີລິດໄຟ ເພື່ອຍັ່ງມຍາມ ນາເຮຍ ກົງດຣາແຕັບນາ ໂບໂກວາ ແລະ ເພື່ອຂໍ ໃຫ້ນາງສົ່ງເອກະສານດ່ວນບາງຢ່າງໄປຄາຄີບໃຫ້. ຂ້າພະເຈົ້າພົບ ນາງຢູ່ທາງຢ່າງລຽບທາງລົດໄຟ, ພວມສົນທະນາກົກກຸ່ງຢ່າງຮຸນ ແຮງກັບພະນັກງານຍາມທາງ. ທະຫານຍາມຈັບແຂນເດັກຍິງໄວ ๑๗ ປີຄົນຫນຶ່ງໄວ້, ຕົນຂອງນາງເກືອບເປືອຍເປົ່າ ມີພຽງເກີບຢາງ ເກົ່າໆຄູ່ຫນຶ່ງ, ທັງນຸ່ງເສື້ອແຂນສັ້ນເຊີນໆແບບເກົ່າ ເບິ່ງອອກກໍຮູ້ ວ່າແມ່ນເຄື່ອງທານຂອງແມ່ຍິງເກົ້າໃຈບຸນຈັກຄົນ. ຊົງຜົມທີ່ປາສະ ຈາກສົ່ງຫໍ່ຫຸ້ມຂອງນາງເບິ່ງແລ້ວເປັນຕາອະເຫຍື້ອງທີ່ສຸດ. ສີ ເຫລືອງຄຳຂອງຜົມຈົດຈາງລ່ຳບໍ່ເປັນສີ, ປຸ້ມຫຍຸ້ງຫນາຟູຟອງອອກ ຂ້າງຫລັງຫູເບື້ອງຫນຶ່ງ, ສ່ວນດ້ານຫນ້າ ແລະຂະຫນັບຊ້ຳຕົ່ງເຕັ່ງ ເປັນລອນດ່ຳງທັງມັນຫນຽວ. ທັງງທ່ຳສູ້ເພື່ອເອົາຕົວລອດຈາກ ການຈ່ອງຈັບຂອງຫມໍທະຫານຍາມ ມັນຍັງມີຮອຍຍິ້ມໃນໃບຫນ້າ: ມັນເປັນຫນ້າຮັກຫລາຍສົມຄວນ ແຕ່ໃນດວງຕາຄູ່ຂີ້ຫລົ້ນຂີ້ຫົວ

ແລະວ່ອງໄວນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າແນມເຫັນຄວາມຊຸ່ນມົວອັນເກີດຈາກ ຄວາມຜິດຫວັງຄວາມໄຮ້ພະລັງຂອງສັດປ່າຕົວນ້ອຍໆແຝງຢູ່. ຮອຍ ຍິ້ມຂອງນາງແມ່ນອາວຸດອັນດຽວເພື່ອປ້ອງກັນຕົວ, ແມ່ນນະໂຍ ບາຍອັນໄຮ້ຄວາມຫມາຍຂອງນາງ.

ທະຫານຍາມເວົ້າກັບ ມາເຣຍ ກົງດຣາແຕັບນາ ວ່າ:

-ສະຫາຍເອີຍ, ອັນເຈົ້າອ້າງເຫດອ້າງຜົນຫັ້ນກໍຄັກຢູ່ດອກ ແຕ່ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າອີນາງນີ້ມັນເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຫຍຸ້ງຍາກຕັ້ງທໍ່ໃດ. ອາ ທິດແລ້ວນີ້ໆມາຂົ້ນລົດໄຟແມ່ນບໍ? ເມົາອີ່ລາກອີ່ເລືອເກາະ ແມ່ນ ບໍ່ລະ?

-ແມ່ນຂ້ອຍເມົາໄປໃຫ້ເຈົ້າເຫັນມື້ເຫົ່ງເກາະ? ຫາຄວາມເປັນ ແທ້ໆ! ສາວນ້ອຍເວົ້າຄືນທັງຍິ້ມໃສ່ບ່າວທະຫານບາດຫນ້ຳຢ່າງ ຢອກໆ ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນນາງກໍດຶງແຂນອອກຈາກການຈັບຈ່ອງ ຂອງທ້າວທະຫານຍາມ, ເອົາມືຂົ້ນມາຈຸປາກ ແລະ ເປົ່າຄ່ອຍໆ ສະແດງວ່າເຈັບປວດຫລາຍ.

-ຫັ້ນເດ້ ບັດນີ້ຂ້ອຍຫນີມື້ມເຈົ້າແລ້ວ! - ນາງເວົ້າແບບທ້າ ທາຍ, ທ້າວທະຫານຍາມໂຍບໂຕໄປຫານາງ ແຕ່ນາງທັນໄດ້ຕົ້ນ ກ່ອຍຫລັງໄປແລ້ວ ມ-ຄ ບາດທ້ວງລະເບີດສຽງຫົວແຮງໆ ໄດ້ຍົນ ໄປຮອດສົ້ນທາງຢ່າງ ໂດຍບໍ່ສົນໃຈຕໍ່ກຸ່ມຄົນທີ່ຫຸ້ມເຂົ້າມາ.

ມາເຣຍ ກົງດຣາແຕັບນາ ເສືອກແສງຕາເບົ່ງໄປອ້ອມໆໂຕ ດ້ວຍຄວາມຕົກໃຈ, ນາງມາບເຫັນຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ.

-ອານໂຕນ ເຊມີໂນວ໌ດ! ອານໂຕນ ເຊມີໂນວ໌ດ!

ເມື່ອແກ່ແຂນຂ້າພະເຈົ້າອອກມາຫ່າງຜູ້ອື່ນໆແລ້ວ ນາງຈຶ່ງລົມ ຊຶມບອກຂ້າພະເຈົ້າແຂງຂັນວ່າ:

-ຈັ່ງແມ່ນເປັນຕາຢ້ານ... ຮ້າຍແຮງແທ້ໆໃດ! ຄຶດເບິ່ງຊິ່ງກໍພໍ ແຮງແລ້ວ... ເປັນໄປໄດ້ຫວະ? ມັນເປັນສາວແລ້ວນ່າ ທ້ຽງງາມ ນຳອີກ... ແຕ່ວ່າບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າມັນຜູ້ຈົບຜູ້ງາມຫັ້ນດອກ... ແຕ່ວ່າ ມັນເປັນໄປໄດ້ແນວໃດ? ເລື່ອງແນວນີ້ຕ້ອງຫນີດໄປແລ້ວນ່າ.

-ນາເຮຍ ກ້ຽດຣາແຕັບນາ, ເຈົ້າຫມາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?

-ຄວາມຫມາຍຂອງ້ຂ້ອຍຫວະ? ຢ່າທຳທ່າໂງ່ເທາະຍາອ້າຍຕາ ແຫລວເອີ.

-ໂອ... ນີ້ແມ່ນຫຍັງກັນ!

-ເຈົ້ານັ້ນລະ ອ້າຍຕາແຫລວ! ບໍ່ມີຫຍັງດອກສຳລັບເຈົ້າ ມີ ແຕ່ຜົນປະໂຫຍດ ມີແຕ່ການຄຶດໄລ່! ແຕ່ເລື່ອງນີ້ມັນບໍ່ໃຫ້ຜົນດີສຳ ລັບເຈົ້າດອກຄັນຊັ້ນກໍຫມາຍຄວາມວ່າໃຫ້ພວກທະຫານມາຈັດການ ແນວນີ້ກັບມັນແມ່ນບໍ່ລະ?

-ແຕ່ວ່າ... ມັນເປັນແມ່ຈ້າງໃດ໋ຫັ້ນ, ຊິເອົາເຂົ້າໄປໃຊ້ໃນນິຄົມ ຜູ້ຊາຍໄດ້ແນວໃດ?

-ອ້າຍຜີບ້າເອີ ເຊົ້າອ້າງເຫດອ້າງຜົນອັນນີ້ຂອງເຈົ້າເທາະ... ນັກສຶກສາສາດອະນາກ້າເອີ!

ຂ້າພະເຈົ້າຫນ້າມ້ານລົງຍ້ອນຄຳດ່າສຸດສີຂອງນາງ ແລ້ວເວົ້າ ດ້ວຍຄວາມໂມໂຫວ່າ:

-ເອົາລະ... ຊັ້ນກໍຕົກລົງ, ໃຫ້ມັນໄປນິຄົມພ້ອມຂ້ອຍດຽວນີ້ ເລີຍ!

ມາເຣຍ ກ້ງດຣາແຕັບນາ ເອົາມືແຕະບ່າໄຫລ່ຂ້າພະເຈົ້າ:

-ອ້າຍ ມາກາເຣັນໂກ... ເຈົ້າໃຈດີຫລາຍ, ຂອບໃຈ... ຂອບໃຈແທ້ໆ!...

ນາງຄວາຈັບແຂນສາວນ້ອຍໄວ້ແລ້ວ, ໂອບກອດບ່າໄຫລ່ມັນ ມາມຸບໃສ່ເອິກ ແລ້ວຈົ່ມວ່າອັນໃດອັນຫນຶ່ງໃສ່ຫູຂອງມັນ. ທ້າວ ທະຫານຮ້ອງໃສ່ຝ່າຄົນສຽງຮ້າຍໆວ່າ:

-ເປັນຫຍັງຈຶ່ງພາກັນມາຫຸ້ມຢູ່ຫນ້ໍ້ລະ... ອ້າປາກຄ້າງເລີຍ ຫວະ? ພວກເຈົ້າຄິດວ່າພວມເບິ່ງຮູບເງົາຊັ້ນຫວະ? ໄປ... ອອກ ໄປເຮັດວຽກຂອງໃຜຂອງລາວໄດ້...

ລາວຄາກຂ້ໍ້ເທ້ົ່ກຸ້, ຍົກບ່າໄຫລ່ບາດຫນຶ່ງແລ້ວຍ່າງຫນີໄປ.

ມາເຣຍ ກ້ງດຣາແຕັບນາ ພາສາວນ້ອຍມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ, ໃບ ຫນ້າຂອງມັນຍິ້ມແຍ້ມຢູ່ເປັນນິດ.

-ຂ້ອຍຂໍມອບ ເວຣາ ເບເຣຊອບສະກາຍຢາ ໄວ້ນໍາເຈົ້າ. ມັນ ຢາກໄປນົມຢູ່ດອກ... ເວຣາ ນ້ໍ້ແມ່ນຜູ້ອໍານວຍການນົມຂອງ ໂຕ... ເບິ່ງແມ້ ລາວໃຈດີແທ້ໆໃດ ແລ້ວໂຕຈະໄດ້ຢູ່ກິນຢ່າງດີ...

ເວຣາ ຫັນມາຍິ້ມໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້ານໍາ:

-ຂ້ອຍຊິໄປ... ແມ່ນແລ້ວ.

ພວກເຮົາແຍກທາງກັບ ມາເຣຍ ກ້ງດຣາແຕັບນາ ແລ້ວຂ້ໍ້ນ ຂ່ໍ້ກອງນເລ່ືອນ.

-ໂຕຊິຫນາວແຂງຕາຍແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າເວ້ົາທ້ັງດ້ຶງຜ້າຫຸ້ມ ຜົນຫນຶ່ງອອກມາຈາກກ້ອງຕ້ັ່ນ້ັ່ງ.

ເວຣາ ພ້ືຜ້າຫ່ໍ່ກາຍແລ້ວກາມຢ່າງແຈ່ມໃສວ່າ:

- ແລ້ວຂ້ອຍຊິໄດ້ເຮັດຫຍັງແດ່ຢູ່ນີ້ຄົນພຸ້ນນະ?

- ໂຕຊິໄດ້ຮຽນຫນັງສື ແລະ ເຮັດວຽກ.

ຫລັງຈາກມຶດໄປດົນເຕີບ ເວຣາ ຈົ່ກ່າວຂຶ້ນດ້ວຍສຳນຽງແຝງ ສະເຫນ່ "ແບບແມ່ຍິງ" ແທ້ໆວ່າ:

- ໂອະ ຟ້າເອີຍ! ຂ້ອຍບໍ່ວ່າຊິຮຽນເດີ... ແລ້ວເຈົ້າກໍບໍ່ຕ້ອງ ຄຶດເຖິງມັນດອກ...

ລາຕີການຄືບຄານເຂົ້າມາແລ້ວ, ທັງມືດມົວ ແລະ ມຶດສະ ຫງັດຫນ້າຫົນຫວາຍ. ພວກເຮົາເດີນທາງມາຮອດກາງທົ່ງເມື່ອ ກາຍໂຄ້ງມາແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າຈົ່ງເວົ້າກັບ ເວຣາ ຄ່ອຍໆເພື່ອບໍ່ໃຫ້ ໂຊໂຣກາທົ່ນັ່ງດ້ານຫນ້າໄດ້ຍິນນຳວ່າ:

- ຢູ່ນີ້ຄົນພວກເຮົາ ບໍ່ວ່າຜູ້ຊາຍຜູ້ຍິງທຸກຄົນຮຽນຫນັງສືຄັກ ຫນຶດ... ໂຕກໍຈະເຮັດຄືພວກເຂົາ. ຖ້າໂຕຮຽນໄດ້ດີ ອະນາຄົດກໍ ຈະແຈ່ມໃສງົດງາມ.

ມັນຫຍັບແຫຍ້ເຂົ້າມາໃກ້ຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວເວົ້າຂຶ້ນແຮງໆວ່າ:

- ອະນາຄົດອັນງົດງາມແຈ່ມໃສ? ໂອະ! ຈັ່ງແມ່ນມຶດ... ຂ້ອຍ ຢ້ານນ່າ... ເຈົ້າຊິພາຂ້ອຍໄປໃສ?

- ມຶດເທາະ.

ນາງມຶດໄປ, ພວກເຮົາຜ່ານເຂົ້າເຂດປ່າ, ໂຊໂຣກາ ຈົ່ນດ່າຜູ້ ໃດຜູ້ຫນຶ່ງພຸ່ນໆ, ແນ່ນອນວ່າຄົງແມ່ນດ່າຜູ້ສ້າງກາງຄືນ ແລະ ຫົນ ທາງຄັບແຄບໃນກາງປ່ານັ້ນແລ້ວ.

ເວຣາ ຊຶມບອກວ່າ:

- ຂ້ອຍຊິບອກເຈົ້າເລື່ອງຫນຶ່ງ... ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າແມ່ນຫຍັງ?

- ເວົ້າມາ.

- ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າ... ຂ້ອຍມີລູກໃດ!

ຫລາຍນາທີຕໍ່ມາ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຕອບວ່າ:

- ແມ່ນໂຕເສກສັນປັ້ນແຕ່ງຂຶ້ນເອງຕິ?

- ບໍ່ດອກ!... ຂ້ອຍຊິເຮັດແນວນັ້ນເຮັດຫຍັງ? ເວົ້າແທ້ໃດ ເປັນຄວາມຈິງນ່າ.

ແສງໄຟຈາກນິຄົມເຫລື້ອມພົບແມບຢູ່ໄກໆພຸ້ນ, ພວກເຮົາເວົ້າກັນແບບລັບຊຶມຕໍ່ວ່າ:

- ຫລຸອອກກໍໄດ້, ຈັກເດືອນແລ້ວ?

- ສອງເດືອນ.

- ຫລຸອອກໄດ້.

- ພວກເຂົາຊຸຫວ່ອຂວນແລ້ວ.

- ແມ່ນໃຜ?

- ກະຢູ່... ພຸ້ນ... ພວກຜູ້ຊາຍ.

- ຊິບໍ່ມີໃຜຮູ້ເລື່ອງນໍາ.

- ເຂົາຫາກຊິຮູ້.

- ບໍ່, ບໍ່ມີໃຜຮູ້ນໍາ ມີແຕ່ສອງຄົນພວກເຮົາ.

ເວຣາ ຫົວອົກຕົ້ນຢາງບໍ່ມີມາລະຍາດ:

- ເອີ... ເຈົ້າກໍເວົ້າໄປຊັ້ນແລ້ວ.

ຂ້າພະເຈົ້າມິດຈັ່ງງັ່ງໄປອີກ, ກວງນເລີ່ມຂຶ້ນໂນນນິຄົມ. ໂຊໂຣກາ ໂດດລົງຈາກກວງນເລື່ອນ, ຍ່າງອອກຫນ້າມ້າທັ່ງຜືອເພ

ລ້ຳຫູຂຶ້ນເພ່ງຫນ້ຳ. ຄາວຫນ້ຳ ເວຣາ ກໍໂນ້ມໂຕກົ້ມໃສ່ຫົວເຂົ່ຳ ຂອງຂ້ຳພະເຈ້ຳແລ້ວສະອຶ້ນໄຫ້ທິດໆ ດ້ວຍຄວຳມຊຶມເສົ້ຳ.

- ເປັນຫຍັງນັນຈ໋ຳໄຫ້? - ໂຊໂຣກາ ຖຳມຂຶ້ນ.

- ນັນມີແນວທຸກໃຈ! - ຂ້ຳພະເຈ້ຳຕອບ.

- ນັນຄືຊິມພໍ່ແມ່ຢູ່ເນາະ, - ໂຊໂຣກາ ຄາດຄະເນ. - ແບບນີ້ ແຮ່ງຮ້ຳຍລະ.

ໂຊໂຣກາ ປົນຂຶ້ນນັ່ງ ແລ້ວເງ໊ອແສ້ໃສ່ນ້ຳ:

- ເອ້ຳເລີຍ, ສະຫຳຍ ແມຣິ... ຈ້ຳວໄດ້... ໄປ໋...

ພວກເຮ້ຳມ້ຳຮອດເດ໋ນນິຄົມແລ້ວ.

ມ້ຳເຣຍ ກ້ຳດຣ້ຳແຕ໊ນນ້ຳ ກັບມ້ຳແຕ່ຄ້ຳຄົບ ໃນສ້ຳມນ້ຶ໋ຕ໋ຳມ້ຳ. ຂ້ຳພະເຈ້ຳບ໋ໍເລ້ຳເລ໋ອງອຸບ້ຳດຂອງ ເວຣາ ສູ່ນ້ຳງຟັງພໍຄວຳມ. ອ້ຳ ທິດຫນ້ຳ໋ຕ໋ຳມ້ຳ, ພວກເຮ້ຳກໍເວ້ຳເປີດເຜີຍຕ໋ໍກັນວ່ຳ ຈ້ຳຕ້ອງສົ່ງ ເວຣາ ໄປໂຮງຫມໍໃຫຍ່ເພ້ຳະນັນເຈ໊ບຫນ້ຳກໄຂ່ຫລັງ. ນ້ຳງກັບ ຄືນມ້ຳແລ້ວທ່ຳທີຫ້ຳ່ວມເຫ ້ຳ້ຳອິດທິນ, ນ້ຳງຂໍຮ້ອງນ້ຳຂ້ຳພະເຈ້ຳ ຢ່ຳ້ຳ່ອນຫວ ້ຳນວ ່ຳ:

- ບ ້ຳ ດ ນ ້ ຶ ຊ ໃ ້ ຳ ຂ ້ ອ ຍ ເ ຮ ັ ດ ຫ ຍ ັ ້ ຳ ແ ດ ່ .

ຂ້ຳພະເຈ້ຳຄຶດແລ້ວຕອບຄ ່ ້ຳ ມ ້ ຳ ວ ່ ຳ :

- ບ ້ ຳ ດ ນ ້ ຶ ພ ວ ກ ເ ຮ ້ ຳ ຊ ຶ ຄ ່ ອ ຍ ເ ລ ິ ່ ມ ຕ ້ ນ ຊ ີ ວ ິ ດ ໃ ຫ ມ ່ .

ດ ້ ວ ຍ ແ ສ ງ ຕ ້ ຳ ທ ີ ່ ອ ່ ຳ ວ ເ ມ ື ່ ອ ຍ ແ ກ ມ ງ ້ ຳ ງ ວ ້ ຳ ແ ບ ບ ນ ້ ຶ ຂ ້ ຳ ພ ະ ເ ຈ ້ ຳ ເ ຂ ້ ຳ ໃ ຈ ວ ່ ຳ ການເລ ິ ່ ມ ຕ ້ ນ ຊ ີ ວ ິ ດ ໃ ຫ ມ ່ ສ ຳ ລ ັ ບ ນ ້ ຳ ງ ບ ໍ ່ ແ ມ ່ ນ ສ ິ ່ ງ ງ ່ ຳ ຍ ດ ຳ ຍ ເ ລ ີ ຍ ທ ັ ້ ງ ເ ປ ັ ນ ເ ລ ື ່ ອ ງ ທ ີ ່ ເ ຂ ້ ຳ ໃ ຈ ຍ ຳ ກ ກ ວ ່ ຳ ຫ ມ ູ ່ ສ ຳ ລ ັ ບ ນ ້ ຳ ງ ອ ີ ກ .

ຈ ້ ຳ ຊ ີ ແ ລ ້ ວ ເ ກ ້ ຳ ຍ ່ ຳ ງ ໃ ດ ເ ວ ຣ ຳ ເ ບ ເ ຣ ຈ ອ ບ ສ ະ ກ ຳ ຍ ຢ ຳ ກ ໍ ຈ ະ ໄ ປ

ຢູ່ນິຄົມກູເຮຍແຊ ນຳພວກເຮົາ. ເປັນອັນຕົກລົງແລ້ວວ່າ ຫມົດ ທຸກຄົນຈະໄປນັບທັງພວກເດັກນ້ອຍໃຫມ່ ຂ0 ຄົນ ເຊິ່ງທາງກະຊວງ ສຶກສາປະຊາຊົນນຳມາວາງແຜໃສ່ຕໍ່ຫນ້າໂດຍທຳທ່າບໍ່ຮູ້ບໍ່ເຫັນແຜນ ການຍຸດທະສາດໂຍກຍ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຈະເປັນການດີກວ່າ ຫລາຍ ຖ້າວ່າຊິຍ້າຍເອົາແຕ່ເດັກນ້ອຍໃນກອງເກົ່າ ๑๑ ກອງ ເຊິ່ງ ລ້ວນແຕ່ເປັນຊາວນິຄົມ ກ້ອກກີ ຜ່ານການທົດສອບມາແລ້ວ. ພວກນີ້ເຄີຍຜ່ານບົດຮຽນຕໍ່ສູ້ຊີວິດສູງສຸດມາແລ້ວໃນລະຍະ ຝ ປີແຫ່ງ ການກໍ່ຕັ້ງນິຄົມ. ພວກເຂົາມີແນວຄຶດ, ກິຣິຍາຄອງອັນດຽວກັນ, ມີບົດຮຽນ, ມີອຸດົມຄະຕິ, ແລະ ຄວາມຊຶນເຄີຍທີ່ເກີດຈາກບໍ່ດຽວ ກັນ. ເບິ່ງຄືກັບວ່າເມື່ອມີພວກເຂົາແລ້ວກໍ່ບໍ່ຕ້ອງຢ້ານຫຍັງຫມົດ. ຟ້າເອີຍ ຄົງຈະດີເສດຫລາຍ ຖ້າບໍ່ມີພວກເດັກນ້ອຍມາໃຫມ່ ເຫລົ່ານີ້ ເຊິ່ງເມື່ອເບິ່ງຮູບນອກກໍ່ຄືກັບໄດ້ເຊື່ອມຫລໍ່ເຂົ້າກັບສະມາ ຊິກອື່ນໆໃນກອງແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າພົບພໍ້ກັບພວກເຂົາທຸກໆບາດ ກ້າວ ແລະ ເມື່ອເຫັນແລ້ວກໍ່ຮູ້ສຶກທໍ້ຖອຍຫົມດຫວັງ: ຢູ່ໃນວິທີ ປາກເວົ້າ, ທ່າຍ່າງ, ແວວຕາທັງຫມົດລ້ວນແຕ່ຍັງມີສິ່ງໃດສິ່ງຫນຶ່ງ ບໍ່ຄັກບໍ່ແນ່ເທື່ອ: ໃບຫນ້າພວກເຂົາຍັງມີ "ແວວຕ່ຳຊ້ຳ", "ຊ່ວ ຮ້າຍ" ແຝງຢູ່.

ຊ່າງເທາະ, ພວກເດັກນ້ອຍໃນ ๑๑ ກອງນັ້ນແຂງແກ່ນພໍ ປານ ແຫ່ງເຫລັກແລ້ວລະ. ແຕ່ເລື່ອງມັນຈະຮ້າຍແຮງເທົ່າໃດ ຖ້າພວກ ເຂົາທັງຫມົດໃນ ๑๑ ກອງນີ້ຫລົ້ມຈົມເສຍຫາຍຢູ່ໃນ ກູເຮຍແຊ! ໃນວັນກ່ອນມື້ທີ່ກອງພິເສດຫນ່ວຍລະວັງຫນ້າຈະອອກເດີນທາງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າ ວິນຍານຕົກເປັນເຫຍື່ອຄວາມກັງວົນອຸ່ນ ວາຍອັນໄຈ້ແຍກບໍ່ຖືກຢ່າງຫນຶ່ງ. ນາງຊຸກຣິນສະກາຍຢາເດີນທາງ

ໂດຍຂະບວນລົດໄຟຕອນແລງ, ເມື່ອມາຮອດ ນາງກໍເຂົ້າມາພັກຢູ່ໃນຫ້ອງດຽວກັນກັບຂ້າພະເຈົ້າ ແລ້ວເວົ້າວ່າ:

-ອານໂຕນ ເຊມີໂນວິດ, ຂ້ອຍຢ້ານນ່າ. ເຈົ້າຍັງສາມາດປະຕິເສດໄດ້ຢູ່, ບໍ່ຫລ້າບໍ່ສວຍເກີນໄປເທື່ອ.

-ລີວບິບ ຊາເວເລັບນາ, ເຈົ້າເປັນຫຍັງ?

-ມ໊ວານນີ້ຂ້ອຍໄປເບ່ງ ກູເຮຍແຊ, ໂອ້ຍ ຈັ່ງແມ່ນເປັນຕາຢ້ານ! ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດທົນເຫັນສະພາບການເນອນ໊ີດອກ, ເຈົ້າຮູ້ຕໍ ຂ້ອຍເຄີຍຖືກກັກຂັງ, ເຄີຍໄປຢູ່ເນອຫນ້າມາແລ້ວ, ຂ້ອຍຍັງບໍ່ເຄີຍທຸກທໍລະມານຫົວໃຈເທົ່າກັບຄັ້ງນ໊ີເລີຍ.

-ແລ້ວມັນຊິໄດ້ຫຍັງດ໊ີຂຶ້ນລະ? ຄັນເຈົ້າເຮັດເນອນ໊ີນະ?

-ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້, ຂ້ອຍບໍ່ຊ່າງຊິເວົ້າອອກມາໄດ້, ຊິໃຫ້ເຮັດເນອໃດ; ແຕ່ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຕໍວ່າ: ເດັກນ້ອຍ ນ00 ຄົນໃນສະພາບເກືອບຮ້າຍຄ້າຍສັດປ່າ, ໂຫດຫ້ຽມໄຮ້ສະຕິ ເປ໋ອຍເຍ໋ອຍ... ເຈົ້າຄິດເບ່ງ ມັນຄ໊ືກັບພວກເຂົາເປັນສັດປ່າ... ບໍ່ມ໊ີລະບົບຈັດຕັ້ງໃດໆ... ແລ້ວຍັງທຸກຍາກຂາດເຂີນ... ໂອ້ຍ ຈັກກ໋ືນເຫມັນກ໋ືນເຮ໊ືອກເທົ່ານ໊ັ້ນ! ເຈົ້າບໍ່ຄວນໄປເລີຍ; ພວກເຮົາໄ ໋ຈ້າຫລາຍຄັນເຮັດເນອນ໊ີນະ!

-ຂໍໂທດເທາະ... ກ້າຫາກວ່າ ກູເຮຍແຊ ສ້າງຄວາມຮູ້ສຶກອະເຫ ໊ືອງໃຫ້ເຈົ້າເກ ໋ືຂ້ນ ໊ີແລ້ວ ມັນກ ໋ໍ່ມ ໊ີເຫດຜົນທ ໊ີ່ຄວນລ ໊ົ້ມ ໊ີເຮັດອັນໃດອັນຫນ ໋ຶ່ງລະບໍ.

ລີວບິບ ຊາເວເລັບນາ ກອນຫັນໃຈໃຫຍ່ຢ່າງຫນັກຫນ່ວງວ່າ:

-ໂອ້ຍ... ມັນບ ໋ໍ່ແມ່ນເນອຊິສົນທະນາກັນໄດ້ດ້ວຍຄໍາເວົ້າສອງ

ສາມປະໂຫຍກ, ແນ່ນອນແລ້ວວ່າຕ້ອງເຮັດແນວໃດແນວຫນຶ່ງ... ນັ້ນແມ່ນຫນ້າທີ່ ຂອງພວກເຮົາ ແຕ່ນັ້ນບໍ່ສົມຄວນອຸທິດຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ທີ່ເຈົ້າສ້າງໄວ້ນີ້ເລີຍ, ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງມັນ, ອານໂຕນ ເຊມີໂນວິດ, ເຈົ້າຄວນຊຸກະຫນອມແພງ ແລ້ວເສີມຂະຫຍາຍແຜ່ຜາຍມັນອອກນ່າ, ບໍ່ມີໃຜມີສິດໂຍນມັນຖິ້ມລົງນ້ຳຍ້ອນແນວຄິດສະຫລອກກອກຕາຍໆເດ້.

- ແນວຄິດສະຫລອກກອກຂອງໃຜ?

- ໂຍ້ວ ຂອງໃຜກໍບໍ່ຮູ້ຈັກແລ້ວ, ລີວບິບ ຊາເວເລັບນາ ເວົ້າຢ່າງເມື່ອຍອ່ອນ. - ຂ້ອຍບໍ່ຫມາຍຄວາມເຖິງເຈົ້າດອກ, ສະຖານະການຂອງເຈົ້ານັ້ນພິເສດພໍແຮງແລ້ວ. ແຕ່ຂ້ອຍຂໍບອກເຈົ້າຈັ່ງຊີ້ເດ: ເຈົ້າມີສັດຕູຫລາຍກ່ວາທີ່ເຈົ້າຄິດອີກ.

- ເອີ... ຊັ້ນຫວະ, ແລ້ວເປັນຈັ່ງໃດຕໍ່ໄປລະ?

- ຊິມີຜູ້ຕິຫມິ່ນໃຈຫລາຍ ຖ້າເຈົ້າໄປຫລົ້ມໄປຈົມຢູ່ ກູເຮຍ ແຊ.

- ຂ້ອຍຮູ້ແລ້ວ.

- ຊັ້ນກໍລົງມືເຮັດຢ່າງເດັດຂາດຈົ່ງຈັ່ງສາ! ຕ້ອງປະຕິເສດ... ມັນບໍ່ຍາກເກີນໄປດອກ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ມຫອບຂໍ້ສະເຫນີນັ້ນ.

- ເຈົ້າເປັນມິດຂອງພວກເຮົາ, ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຫ່ວງໃຍຂອງເຈົ້າຕໍ່ພວກເຮົານັ້ນ ມີຄ່າແພງກ່ວາຄຳໃນໂລກນີ້ອີກ ແຕ່... ຂໍອະນຸຍາດຍົກໂທດໃຫ້ຂ້ອຍດ້ວຍ, ເວລານີ້ເຈົ້າຍຶດຖືເອົາທ່າທີຂອງຫລັກການສຶກສາສາດແບບເກົ່າແລ້ວ.

-ຂ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈ.

-ການຕໍ່ສູ້ກັບ ກູເຮຍແຊ ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນຄວາມຈຳເປັນຢ່າງ ຫນຶ່ງສຳລັບເດັກນ້ອຍຢູ່ ກູເຮຍແຊ ແລະ ສຳລັບຄູ່ສັດຕູຂອງຂ້ອຍ, ມັນຍັງແມ່ນຄວາມຈຳເປັນສຳລັບພວກເຮົາ ແລະ ເດັກນ້ອຍນິຄົມ ກ້ອກກີ ທຸກຄົນນຳ. ການຕໍ່ສູ້ນັ້ນມີຄວາມຫມາຍເປັນຕົວເປັນຕົນ ແທ້ໆ ເຈົ້າລອງໄປຢູ່ນຳພວກເດັກນ້ອຍເບິ່ງແມ້ແລ້ວເຈົ້າຈະເຂົ້າໃຈ ວ່າ ການກົກກອຍນັ້ນໄດ້ກາຍເປັນເລື່ອງເຫລືອເຊື່ອໄປແລ້ວ.

ເຊົ້າມື້ຕໍ່ມາ, ກອງລະວັງຫນ້າພິເສດກໍໄດ້ອອກເດີນທາງໄປຄາ ຄົບ. ນາງ ລີວບິບ ຊາເວເລັບນາ ນັ່ງລົດໄຟໄປໃນຕູ້ດຽວກັບພວກ ເຮົານັ້ນເອງ.

ບົດທີ ๔

ກອງລະວັງຫນ້າ

ຜູ້ນຳກອງພິເສດລະວັງຫນ້າຄັ້ງນີ້ແມ່ນ ໂອໂລຄົບ. ຫນ້ານີ້ເກົ່າ ຈະເປັນຄົນຂີ້ຄ້ຳເວົ້າ ທ່າທີ ແລະ ການສະແດງສີຫນ້າຕ່າງອອກ ກໍຕາມ ແຕ່ຫນ້ານີ້ກໍເປັນຜູ້ຮູ້ຈັກສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກຕໍ່ສະພາບການ ແລະ ຜູ້ຄົນທັງຫລາຍດ້ວຍທ່າທາງທີ່ແຝງໄປດ້ວຍລັກສະນະເຍາະ ເຍີ້ຍສຸດສີ, ຄ້າຍໆກັບເມັນເສີຍ ແລະ ມີຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນໃນຕົວ ຢ່າງບໍ່ຄອນແຄນ. ຕາມຮູບເດີມຂອງມັນແລ້ວ ຄຸນສົມບັດເຫລົ່ານີ້ ມີຢູ່ເປັນປະຈຳໃນຕົວພວກນັກເລງອັນຕະພານທຸກຄົນ, ແຕ່ເມື່ອໄດ້ ຮັບການຊຸດເກົາ ຈາກຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ ມັນຈຳເຮັດໃຫ້ບຸກຄະ

ລະພາບຂອງຜູ້ກ່ອນມີສັນເວລາອ່ານເປັນຄົນຮູ້ຜູ້ຄ່ອງແຄ້ວ ເຊິ່ງ
ບາງຢ່າງເລິກເຊິ່ງແລ້ວແມ່ນມັນສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນເຖິງພະລັງພາຍໃນ
ນຶດໆ ແລະ ບໍ່ມີສິ່ງໃດເອົາຊະນະໄດ້. ນາຍກອງປະເພດນີ້ ເປັນສິ່ງ
ຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງຢູ່ໃນການຕໍ່ສູ້ ເພາະວ່ານອກຈາກພວກເຂົາມີຄວາມ
ກ້າຫານຢ່າງລົ້ນເຫລືອໄຮ້ຂອບເຂດແລ້ວ ພວກເຂົາຍັງມີລະບຽບ
ຫ້າມຊົງຄຸນນະພາບສົມບູນຢ່າງຍິ່ງນຳພ້ອມ. ສິ່ງຫນຶ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້
ຂ້າພະເຈົ້າອຸ່ນໃຈກໍແມ່ນວ່າ: ໂອໂລຄົບນັ້ນບໍ່ຄຶດນຳ ກູເຮຍເຊ ທັງ
ຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນນຳ. ບາງເທື່ອຍ້ອນໃຈຂຶ້ນນຳການໂອ້ລົມອັນສຸດສ້ຽງບໍ່
ເປັນຂອງພວກເດັກນ້ອຍ, ເຂົາກໍຕອບໂຕ້ຄືນຢ່າງຝືນໃຈວ່າ:

-ໂຍ້ວ! ສູເຊົາເວົ້າຮອດພວກຢູ່ ກູເຮຍເຊ ໄດ້ແລ້ວນ່າ, ສູ
ຫາກຊິເຫັນດອກ ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຫຍັງແຕກຕ່າງຈາກຜູ້ອື່ນໆເລີຍ.

ແຕ່ສິ່ງນີ້ບໍ່ແມ່ນວ່າຈະເຮັດໃຫ້ ໂອໂລຄົບ ບໍ່ສົນໃຈເອົາໃຈໃສ່
ເປັນພິເສດ ຕໍ່ການສະເຫນີສະມາຊິກໃສ່ກອງລະວັງຫນ້າພິເສດກອງ
ນີ້. ຫນ້ຳພິຈາລະນາເບິ່ງ ຜູ້ສະຫມັກແຕ່ລະຄົນຢ່າງນຶດໆແຕ່ລະອົງດ
ແລ້ວຈຶ່ງຕັດສິນຢ່າງເດັດຂາດດ້ວຍຄວາມເວົ້າສັ້ນໆວ່າ:

-ບໍ່... ຫນ້ຳນີ້ບໍ່ເປັນທ່າດອກ.

ກອງພິເສດໄດ້ປະກອບຂຶ້ນດ້ວຍວິທີການອັນສະຫລາດສະຫລວ
ທີ່ສຸດ. ສະມາຊິກທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ແມ່ນ ຊາວຫນຸ່ມກົມໂຊໂມນ,
ໃນເວລາດຽວກັນພວກເຂົາຍັງເປັນຕົວແທນຂອງກະແສແນວຄຶດຕົ້ນ
ຕໍ່ຕ່າງໆ ແລະ ທ່າທີຂອງບຸກຄົນພິເສດ ຢູ່ໃນນິຄົມນຳອີກ. ສະມາ
ຊິກຂອງມັນມີດັ່ງນີ້:

ໜຶ່ງ - ວິເຕຍ ໂປໂກຍາບເລັນສະກີ, ເຂົາຜູ້ນີ້ສະພານາຍກອງ

ໄດ້ຕັ້ງນາມສະກຸນໃຫມ່ໃຫ້ຢ່າງພິລຶກລ້ຳນ່າ! ພວກເຂົາໃສ່ນາມສະ
ກຸນມັນວ່າ: "ກອກກົບສະກີ". ກອກກົບສະກີເປັນຄົນຈ່ອຍບາງ,
ຂີ້ເຮີ ແຕ່ສະຫລາດບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບຫມາຄຸບເນື້ອ, ຫມໍເປັນຄົນນັບ
ຖືລະບຽບຢ່າງດີ, ກຽມພ້ອມທີ່ຈະລົງມືເຮັດອັນໃດອັນຫນຶ່ງ, ມັກ
ມີຄວາມເຫັນເປັນຂອງຕົນເອງຕໍ່ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ທັງຮູ້ຈັກຕີລາຄາ
ຕັດສິນຄົນຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ຖືກຕ້ອງດີ. ແຈວປະເສີດອັນຕົ້ນຕໍ
ຂອງຫມໍແມ່ນການຮູ້ຈັກເຂົ້າເຖິງຈິດໃຈແຕ່ລະຄົນ ແລ້ວຊາບຊຶມໃນ
ທາດແທ້ຂອງພວກເຂົາ. ໃນເວລາດຽວກັນ ວິເຕຍ ເອງບໍ່ເຄີຍເບິ່ງ
ຂ້າມສິ່ງຕົ້ນຕໍຈັກເທື່ອ ແລະ ຫມໍກໍຮູ້ຈັກວິເຄາະນະໂນພາບກ່ຽວ
ກັບບຸກຄົນຂອງຫມໍດ້ວຍຄຳສັບທີ່ໃຊ້ກັບສ່ວນໂຮມ, ຮູ້ຈັກວິເຄາະ
ກຸ່ມ, ທ່າອຽງໃດຫນຶ່ງ ຫລືພວກປະເພດພິເສດແທ້ໆ.

ຄ - ມິເຕຍ ເຊເວລີ, ບ່າວນ້ອຍຜູ້ທີ່ພວກເຮົາຮູ້ຈັກຮັກແພງ
ມາແຕ່ຄົນ, ມັນແມ່ນຕົວແທນທີ່ສົມບູນສວຍງາມຂອງກະແສແນວ
ຄິດ ກ້ອກກີ. ນັບວ່າໂຊກດີແທ້ໆ, ມິເຕຍ ເຕີບໃຫຍ່ຂະຫຍາຍຕົວ
ເພື່ອກາຍເປັນຊາວຫນຸ່ມທີ່ໄດ້ຫລາບໄດ້ລາຍສົມສ່ວນ, ຫົວງາມ,
ສາຍຕາມີຊີວິດຊີວາ, ຕາອ່າວຕົບ ແຕ່ແກ່ນຕາດຳເຫລື້ອມວາວວັບ
ດີ. ຢູ່ທົ່ວຄົນມີເດັກນ້ອຍຫລາຍຄົນພະຍາຍາມເອົາແບບຢ່າງ ມິ
ເຕຍ ບ່ວ່າວິທີການສະແດງຄວາມຄຶດເຫັນແບບເຂັ້ມແຂງດ້ວຍທ່າທີ
ງ່າຍໆ ສັ້ນໆ ຢ່າງບໍ່ມີໃຜຄາດຄຶດຂອງມັນ. ຢູ່ໃນຄວາມສະອາດ
ອ່ອງຕ່ອງ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າງາມຂອງຊຸດໃຫຍ່ຂອງຫມໍ ກໍຄື
ວາດຢ່າງ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຢູ່ໃນແນວຄຶດຮັກຊາດອັນຫນັກແຫນ້ນ
ຂອງຫມໍທ່າທາງແຈ່ມໃສໃຈດີແບບຊາວນິຄົມ ກ້ອກກີ, ທັງຫມົດນີ້

ມີຜູ້ຍາກເຮັດຄືມັນຢູ່. ສຳລັບການໂຍກຍ້າຍຂອງພວກເຮົາໄປ ກູ
ເຮຍເຊ ນ໊ ມິເຕຍ ເຫັນວ່າມັນແມ່ນກິດຈະການຫນ໋ຶ່ງທ໋ີມີຄວາມສຳ
ຄັນທາງດ້ານການເມືອງສູງຫລາຍ, ດ້ວຍເຊ່ືອຫມັ້ນ ຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ
ພວກເຮົາຄົ້ນພົບຮູບແບບການຈັດຕັ້ງໃຫ້ພວກເດັກນ້ອຍແລ້ວ ຈັ່ງຊັ້ນ
ພວກເຮົາຈ່ຶ່ງຕ້ອງແຜ່ຂະຫຍາຍສ່ິງຄົ້ນພົບໃຫມ່ນ້ັນ ທ້ັງນ້ັ ເພ່ືອ
ເປັນການສ້າງກຸສົນ ໃຫ້ແກ່ສາທາລະນະລັດຂອງຊາວກຳມາຊີບ.

ມ - ອອບຊາເຣັນໂກ, ອ້າຍບ່າວນ້ອຍທ໋ີ່ບ່ໍ່ເຄີຍພົ້ນພົ້ານປານໃດ
ແຕ່ເປັນນັກອອກແຮງງານທ໋ີ່ດ, ຫມ໋ັ້ນກັ້ນຄົມ ແລະ ສຶດຜົນປະ
ໂຫຍດຂອງມັນສຳຄັນກວ່າສ່ິງອ່ືນໃດ. ມິຊາ ມິອະດິດສັບສົນ ຫຍຸ້ງ
ຫຍອງ ຈົນຫມໍ່ເອງເກ໊ືອບເອົາໂຕບ່ໍ່ລອດ. ມັນເຄ່ືຍຢູ່ເຄ່ືຍທ່ຽວໄປ
ເກ໊ືອບທຸກໆເມ໊ືອງໃນສະຫະພາບມາແລ້ວ ໂດຍບ່ໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້
ຫລ໊ືຄວາມຈະເລ໊ືນອັນໃດຕ໋ືມຂ໊ຶ້ນແຕ່ຫນ້ອຍດຽວ. ມັນຫລ໊ືງຮັກນ໊ິຄົມ
ນັບແຕ່ມ໋ືຫ໋ຳອິດທ໋ີ່ເຂ້ົ້າມາຢູ່ ແລະ ບ່ໍ່ເຄ່ືຍເຮັດຄວາມຜ໊ິດພາດອັນໃດ
ພ໋ໍທ໋ີ່ຈະຖ໊ືກໂທດຈັກເທ໋ືອ. ມິຊາ ຮູ້ຈັກເຮັດຫລາຍສ່ິງຫລາຍແນວ
ແຕ່ຫມໍ ບ່ໍ່ສາມາດສ້າງຕົນເອງໃຫ້ຊ່ຽວຊານໃນດ້ານໃດດ້ານຫນ໋ຶ່ງໄດ້
ເພາະບ່ໍ່ອິດທົນເຮັດວຽກງານໃດຫນ໋ຶ່ງຢູ່ກັບບ່ອນ, ຢູ່ປະຈຳໂຕະໃດ
ໂຕະຫນ໋ຶ່ງ ຫລ໊ືເຮັດວຽກປະຈຳການໄດ້. ກົງກັນຂ້າມ, ຫມໍຊ້ຳມ໊ີ
ຄວາມສາມາດພ໊ິເສດທາງດ້ານບ໋ໍລິຫານ, ຮູ້ຈ໋ັກຈັດຕັ້ງວຽກງານໃນ
ກອງ, ຮູ້ຈັກຈັດມ້ັ່ງເຄ່ືອງຂອງໃສ່ລົດກອງມເພ໋ືອຂົນຍ້າຍ, ຫມໍ
ເຮັດໄດ້ໄວທ້ັ່ງດ, ສະຫລັບກັບການປະຕິບັດວຽກນ້ັ ຫມໍ້ກັດແຂ້ວ
ຄາງອຸ່ມ ໆ ແລະ ຈ່ຶ່ມວ່າໄປຕາມສະພາບການໂດຍບ່ໍ່ໃຫ້ຮ້ອນເຄ່ືອ
ຜູ້ໃດ ເພາະວ່າຄ໋ຳຈ່ຶ່ມວ່າສ່ັ່ງສອນຂອງຫມ໋ໍ້ນ້ັ ນ້ັ ນ້ັ ເຝ່ືອດ້ວຍກ໊ືນອາຍ

ຂອງຄວາມເຊື້ອ ເຫງົາກຫາກໂດຍເຈດຕະນາເຮັດຂອງຄົນອາລົມ ດີຫມໍ້ນັ້ນເອງ. ມີຊາ ອອບຊາເຮັນໂກ ເປັນຜູ້ແຂງແຮງກວ່າຫມູ່ ຢູ່ໃນນິຄົມ, ກະທ້ຽອດ ຊີລັນຕີ ອິດເຊນາດແລະ ການທີ່ ໂວໂລ ຄົບເລືອກເອົາຫມໍ້ກໍ່ຄືວ່າແມ່ນຍ້ອນຄຸນສົມບັດຂໍ້ນີ້ເອງ ເປັນເຫດຜົນ ຕົ້ນຕໍ.

ຄ - ເດນີສ ກູດລາຕີ ແມ່ນບຸກຄົນຫນຸ່ມຊົ່ງຊົ່ງພະລັງທີ່ສຸດຢູ່ໃນ ນິຄົມໃນຍຸກທີ່ພວກເຮົາບຸກ ກູເຮຍເຊ. ມີເດັກນ້ອຍຫລາຍຄົນເຫື່ອ ເຢັນແຕກຍ້ອຍອາບໂຕເມື່ອເດນີສ ກູດລາຕີ ເວົ້າຢູ່ໃນກອງປະຊຸມ ໃຫຍ່ ແລະ ອອກຊື່ພວກເຂົາ. ມັນມີສີລະປະທີ່ແຝງດ້ວຍຄວາມ ສະຫງ່າເຄົ່ງຂຶມຊະນິດຫນ້າຫລົງໄຫລ ແລະ ເຫມາະສົມທີ່ສຸດ ທີ່ຈະດຶງເອົາຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງ ລົງໄປເກືອກຕົມເພື່ອຮຸກຮ້ອງຢ່າງຫນ້າ ເຊື່ອຖືທີ່ສຸດໃຫ້ຂັບໄລ່ບຸກຄົນຜູ້ນັ້ນອອກຈາກນິຄົມ. ອັນພົ້ກພົ້ວ ກວ່າຫມູ່ກໍ່ແມ່ນວ່າ ການຍົກເຫດຜົນຂອງ ເດນີສ ນັ້ນຮອບຄອບສະ ຫລາດສະຫລຽວຫລາຍ, ກົງໄປກົງມາແລະຈະແຈ້ງທີ່ສຸດ. ຫມໍ່ມີ ຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ ເລິກເຊິ່ງວ່າ ນິຄົມນັ້ນແມ່ນສິ່ງ ທ່ຽງທຳປະໂຫຍດ, ເປັນສິ່ງຫນຶ່ງທີ່ຫນັກແຫນ້ນຫມັ້ນຫນຽວຢ່າງ ແທ້ຈິງ. ຫມໍ່ເຫັນນິຄົມເປັນຄືກັບກອງມເຫລັ້ມງາມ ແຫນ້ນຫນາ ໃສ່ນ້ຳມັນມື້ນ ແລະ ຢູ່ໃນສະພາບດີ, ອາໄສກອງມເຫລັ້ມນີ້ເພື່ນ ສາມາດຂຶ້ນໄປນັ່ງຢ່າງອຸ່ນໃຈແລ້ວເດີນທາງ ໄປເປັນພັນກິໂລແມັດ ໂດຍບໍ່ຟ້າວບໍ່ຟັ່ງ, ຈາກນັ້ນຈົ່ງສົນລະວົນກັບມັນອີກຈັກເຄົ່ງຊົ່ວໂມງ, ມີຄ້ອນແຄ່, ປ໋ອງໃສ່ນ້ຳມັນແຄ່ ແລ້ວ ຈົ່ງ ອອກເດີນທາງຕໍ່ຈັກ ໑000 ກິໂລແມັດຕື່ມ. ເບິ່ງຮູບນອກ ກູດລາຕີ ພາໃຫ້ຄຶດເຫັນ

ຊາວນາຮັ່ງແບບເກົ່າ ແລະຢູ່ບ້ານເວທີລະຄອນຫມໍ່ກໍ່ສະແດງແຕ່ບົດ
ບາດນ້ີ. ຫມໍ່ເປັນນັກຈັດຕ້ັງຄົນທໍາອິດ ຂອງອົງການຊາວຫນຸ່ມກົມ
ໂຊໂມນຂອງພວກເຮົາ ທັ້ງເປັນນັກເຄ່ືອນໄຫວຜູ້ຫ້າວຫັນ ທ່ີສຸດ.
ຫມໍ່ເປັນຊາວນິຄົມ ກ້ອກກ ຫມ່ິນຈິດຫມ່ິນໃຈ, ບ່ໍໃຊ້ຄໍາສັບຫລາຍ
ຟຸມເຟ່ືອຍແບບບ່ໍຈໍາເປັນ, ຫມໍ່ເຫມ່ເບ່ິງນັກປາກະກະກາດ້ວຍ
ຄວາມຮັບຮູ້ແບບງ່ງບໆ ສ່ວນວ່າຄໍາປາໄສຍາວໆ ຊ້ໍາເຮັດໃຫ້ມັນ
ເຈັບປວດໄປທ່ົວຕ່ິນຕ່ົວ.

ຄ - ນາຍກອງເລ່ືອກເອ່ົາ ເອ້ັບເກ່ັນ ຍ້ອນເຫັນວ່າຫມໍ່ມ່ີ
ຄຸນສົມບັດພໍ່ຈະເປັນເຫ່ຍ່ືອລ້ໍພວກໂຈນໄດ້. ຫມໍ່ເປັນຊາວຫນຸ່ມກົມ
ໂຊໂມນຜູ້ດ່ີສົມຄວນ, ເປັນຄົນນ້ັກໜ່ວງ ນ້ັກຫນ່ວ ແຕ່ພາຍໃນການ
ປາກເວ້ົາ ແລະ ທ່ານ່ີນ້ັນຫມໍ່ຍ້ັງຄົງມ່ີຮ່ອງຮອຍສ່ິກໆຂອງວັນເວລາ
ອັນມ່ືດມ່ົວຂອງຊ່ີວ່ິດແຄມກະຫນ່ົງ ແລະ ເຮ່ືອນດ້ັດສ້ົາງຝ່ັງລ້ອນ
ຢູ່, ຫມໍ່ເປັນນ້ັກສະແດງຜູ້ຍອດຍ້ັງມ່ົບ່ເຄ່ີຍຄ່ືດລ້ັ່ງເລ ກ້ັາຈໍາເປັນ
ທ່ີ່ຈະເວ້ົາກ້ັບຜູ້ຄົນທ້ັງຫລາຍດ້ວຍພາສາພ້ົ້ນເມ່ືອງຂອງມ້ັນ.

ຜ - ໂຈຣາ ໂວນກອບ ຜູ້ເປັນແຂນຂວາຂອງ ໂກວານ ຢູ່ໃນ
ອົງການກົມໂຊໂມນ, ຫມໍ່ນ່ີ້ມ່ີບົດບາດເປັນຄ່ືຫ້ວຫນ້າການເມ່ືອງ
ແລະ ຜູ້ປະດ່ິດສ້ົາງທໍາມະນູນໃຫມ່ຢູ່ໃນກອງຂອງພວກເຮົາ.. ໂຈຣາ
ເກ່ີດມາເພ່ືອເປັນນ້ັກການເມ່ືອງໂດຍແທ້ຈ່ິງ: ຫມໍ່ມ່ີທ້ັງຄວາມນ່ິວ
ເນ່ົາ, ເຊ່ືອຫມ້ັ້ນ ແລະ ທໍ່ລະທ່ິດອ່ິດທ່ົນ. ເມ່ືອໂກວານ ເລ່ືອກ
ເອ່ົາຫມໍ່ໄປ້ນ້ັນເຂ່ົາເວ້ົ້າວ່ :

- ໂຈຣາ ຊ່ິໄປແຍ່ການເມ່ືອງໃສ່ພວກເຂ່ົາແດ່, ພວກຂ້ ້ີ ສຶດຫມ່ໍ
ນ້ັ້ນ. ຫ່ານ່ົນຫ່ົວມ້ັ້ນ... ຄ່ືຊ່ີພ້ັນຄ່ືດວ່ າ ພວກມ້ັ້ນຢູ່ໃນຍຸກສະ

ໃຫມ່ຈັກກະພັດອີກຕິເບາະ. ກ້າຫາກວ່າຕ້ອງໃຊ້ກຳປັ້ນແລ້ວ ໂຈຣາ ກໍ່ຊິບ່ລ້ຽຢູ່ທາງຫລັງດອກ.

ກ - ແລະ ຊ - ແມ່ນ ໂຕສະກາ ໂຊໂລເວັບ ກັບ ວາເນຍ ເຊລາປູຕິນ, ຕົວແທນຂອງຄົນຮຸ່ນນ້ອຍສຸດ. ບ່າວນ້ອຍທັງສອງມີ ຜົມຍົກເປັນຟອງພໍດີງາມ, ໂຕສະກາ ນັ້ນມີຜົມສີເຫລືອງຄຳ ສ່ວນ ວາເນຍ ສີນ້ຳຕານໃຫມ້. ໂຕສະກາ ມີຫນ້າຕາທ່າທາງແຈ່ມໃສ ເບີກບານ ສ່ວນ ວາເນຍ ນັ້ນມີດັງອ່າວເປ, ຫນ້າຕາຕະຫລົກເປັນ ຕາຫົວ.

ແລະ ສະມາຊິກຜູ້ທີ່ ຈ - ແມ່ນຊາວນິຄົມ... ທ້າວ ໂກສເຈຍ ເວັດກອບສະກີ. ການກັບຄືນມານິຄົມຂອງຫມໍເກີດຂຶ້ນແບບກະທັນ ຫັນ, ທຳມະດາໆ ແລະ ຕົກລົງໄດ້ງ່າຍທີ່ສຸດ. ສາມມື້ກ່ອນການ ອອກເດີນທາງໂຍກຍ້າຍຂອງພວກເຮົາ, ໂກສເຈຍປາກົດໂຕຂຶ້ນທີ່ນິ ຄົມ, ທັງຈ່ອຍ ທັງເມື່ອຍອ່ອນສັບສົນ. ການຕ້ອນຮັບອ່າວເຢັນ ຈົດ, ລາປົດ ເວົ້າແຕ່ພຽງວ່າ:

- ຈັ່ງໃດເວ້ຍ... ໂງ່ນຫີນ "ພະເຈົ້າຊ່ອຍເຮົາຂ້ານ" ຂອງໂຕ ຍ້ງຢູ່ດົນແຮງຄືເກົ່າເບາະ?

ເວັດກອບສະກີ້ຍິ້ມຢ່າງອົ່ງ ໆ:

- ຢ່າເວົ້າເທາະ ເຮົາບໍ່ໄດ້ໄປຮອດຫັ້ນຈ້ຳ.

- ຫນ້າເສຍດາຍ! - ລາປົດ ເວົ້າຕໍ່, - ແລ້ວຫມາກຫີນສັກ ສິດໂຕໂລດຢູ່ດາຍລ້ານຊັ້ນດອກຫວາ!

ໂວໂລດົບ ເສືອກແສງຕາເບິ່ງ ໂກສເຈຍ ແອບແຝງໄມຕີບາດ ຫນຶ່ງ:

- ຊັ້ນກະແປວ່າ ໂຕສວາບແນວແຊບໆມາພໍແຮງແລ້ວຕິແມ່ນບໍ?

ໂກສເຈຍ ຕອບໂດຍບໍ່ອາຍວ່າ:

- ຄືໂຕວ່ານັ້ນແລ້ວ.

- ແລ້ວບັດນີ້ອາຫານຫວານໂຕຊິແມ່ນຫຍັງລະ?

ໂກສເຈຍ ຫົວກ້າກໆອອກມາຢ່າງແຮງ:

- ສຳລັບເລື່ອງນີ້ເຮົາຊິຂໍໃຫ້ສະພານາຍກອງເປັນຜູ້ຕັດສິນເອງ, ເອົາແຕ່ພວກເຂົາຊິພໍໃຈເຮັດແນວອ່ອນໆ ຫລືເຄັ່ມປີ້ໃຫ້ເຮົາຊິມ...

- ປັດຈຸບັນພວກເຮົາ ບໍ່ມີເວລາເອົາໃຈໃສ່ນຳລາຍການອາຫານຂອງໂຕດອກ, - ໂອໂລຄົບ ຕອບຢ່າງເຄັ່ງຂຶມ; - ເຮົາຊິຂໍເວົ້າແນວນີ້ລະ: ຫມໍ ອາໂລດຊາໂອນກອບ ມັນເຈັບຕີນໃຫ້ໂຕໄປແທນມັນ. ໂຕວ່າແນວໃດ ລາປົດ?

- ເຮົາຄິດວ່າ ມັນຄືຊິໃຊ້ການໄດ້.

- ແລະ ສະພາດ? - ໂກສເຈຍ ຖາມຄືນ.

- ພວກເຮົາຢູ່ໃນພາວະສຸກເສີນກຳມສົງຄາມ, ບໍ່ຕ້ອງຜ່ານສະພາກໍໄດ້.

ແມ່ນດ້ວຍວິທີການອັນນີ້ແລ້ວ, ໂດຍບໍ່ມີໃຜຄາດຄິດມາກ່ອນ ບໍ່ວ່າກະໂຕມັນເອງ ກໍຄືພວກເຮົາ, ໂກສເຈຍ ໄດ້ເປັນສະມາຊິກຂອງກອງລະວັງຫນ້າພິເສດ. ເຊົ້າມື້ຕໍ່ມາ ຫມໍກໍໃສ່ຊຸດເຄື່ອງແບບຊາວນິຄົມຄືນແລ້ວ.

ອີກຄົນຫນຶ່ງທີ່ໄປກັບພວກເຮົາແມ່ນ ອີວານ ເດນິດໂຊວິດ ກຳກີຊອບ, ຄູເຝິກຄົນໃຫມ່ເຊິ່ງຂ້າພະເຈົ້າຍາດເອົາຫມໍອອກຈາກຕຳແຫນ່ງຄູສອນອາສາສະຫມັກຢູ່ ປີຣອບກາ ເພື່ອເອົາແທນ ອີ

ວານ ອິວາໂນວິດ ທີ່ລາຈາກພວກເຮົາໄປ. ໃນສາຍຕານັກສັງເກດ
ການນອກຣິດແລ້ວ ອິວານ ເດນິດໂຊວິດ ກໍເປັນຄູສອນທຳມະດາ
ຕາມພາສາຊາວບ້ານຄົນຫນຶ່ງ ແຕ່ຄວາມເປັນຈິງແລ້ວແມ່ນລາວນີ້
ແລ້ວອິວານ ເດນິດໂຊວິດ ພະເອກທີ່ວັນນະຄະດີລັດເຊຍຊອກຫາ
ແລະ ຄອຍມາເປັນເວລາດົນນານ. ອິວານ ເດນິດໂຊວິດ ອາຍຸ
ນ50 ປີ, ໃຈດີສະຫລາດສະຫລຽວ, ທ່າທີສະຫງົບສະຫງຽມ ແລະ
ກຽມພ້ອມຕໍ່ການລົງມືເຮັດວຽກງານ ໂດຍສະເພາະກໍແມ່ນຄຸນສົມບັດ
ອັນນີ້ແລ້ວທີ່ພະເອກໃນວັນນະຄະດີລັດເຊຍຢາກມີ ບໍ່ວ່າຜູ້ຮ້າຍຫລືຜູ້
ດີ. ອິວານ ເດນິດໂຊວິດ ຊ່ວງເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ແລະ ບໍ
ວ່າຍາມໃດລາວກໍຕ້ອງພວມເຮັດອັນໃດອັນຫນຶ່ງຢູ່ສະເຫມີ ແຕ່ເວລາ
ເບິ່ງຢ່າງຜິວເຜີນເຮົາຈະຮູ້ສຶກເລີຍໆວ່າ ສາມາດມອບວຽກອັນໃດ
ອັນຫນຶ່ງໃຫ້ລາວອີກຢູ່. ເມື່ອຫຍັບເຂົ້າໄປໃກ້ໆລາວແລ້ວ ຈຶ່ງຈະຮູ້
ສຶກວ່າ ບໍ່ຄວນເອົາຫຍັງຕື່ມໃຫ້ລາວອີກແລ້ວ ແຕ່ຍ້ອນວ່າ ລົ້ນ
ຂອງເຈົ້າມັນລົ້ນເຄີຍສາແລ້ວ ຈັ່ງຊັ້ນຫ້າມໄວ້ກໍບໍ່ຟັງ ເຈົ້າຈຶ່ງກລ້ຽ
ປາກອອກໄປໂດຍບໍ່ຈຽມປາກ ແຕ່ກໍເວົ້າເອີ ອະ ຫນ້ອຍຫນຶ່ງ
ຢູ່ດອກວ່າ:

- ເອີ... ອິວານ ເດນິດໂຊວິດ... ຢູ່ຫ້ອງພິຊິກພຸ້ນຄວນຊິ້ນງນ
ນັດໄດ້ແລ້ວເດ້.

ອິວານ ເດນິດໂຊວິດ ເຊິ່ງພວມດຶງກະໂລ່ງຫລືເຮັດເນວໃດ
ເນວຫນຶ່ງຢູ່ກັບປຶ້ມ ຈະຍົ້ມໃຫ້ແລ້ວຕອບວ່າ:

- ຫ້ອງພິຊິກຫວະ? ເອີ... ເຈົ້າໄດ້! ຂ້ອຍຊິຊວນເດັກນ້ອຍ
ໄປນຳຈັກສອງສາມຄົນດຽວນີ້ລະ...

ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະກອຍຫ່າງອອກໄປຢ່າງຈຽມໆແດ່ ແຕ່ ອີ່ວານ ເດນິດໂຊ່ວິດ ກໍທັນໄດ້ລືມກິລິຍາອັນເຫມາະສົມຂອງເຈົ້າໄປຫມົດ ແລ້ວ, ລາວເວົ້າດີ່ງກັບຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງດ້ວຍສຳນຽງຊາວ ຢູກຣາອິນ ວ່າ:

-ຫລ້າເອີ... ໂຕເອົ້ນເອົາຫມູ່ຕົ່ມໄປທາງນັ້ນໄປ໋...

ພວກເຮົາມາຮອດ ຄາຄົບແຕ່ເຊົ້າ. ຢູເຣັບ, ຜູ້ກວດການຂອງ ກະຊວງສຶກສາດີໃຈຕ້ອນຮັບການເຂົ້າຮ່ວມສຳພັນລະຫວ່າງອາກາດ ສົດໃສໃນຍາມເຊົ້າຂອງເດືອນພຶດສະພາ ກັບອາລົມຄະນອງເສິກຂອງ ພວກເຮົາ, ເຂົາລໍ້ຖ້າພວກເຮົາຢູ່ສະຖານີລົດໄຟ. ທັງໆທີ່ຢ່າງເລາະ ຕົບບ່າໄຫລ່ຢ່າງເປັນກັນເອງກັບທຸກຜູ້ທຸກຄົນ ລາວເວົ້າຕົ່ມວ່າ:

-ນ້ຶລະ... ເຂົາເປັນແນວນ້ຶລະ ພວກນິຄົມ ກ້ອກກີ ນະ! ຄັກ ທີ່ສຸດເລີ! ນາງ ລີວບິບ ຊາເວເລັບນາ ກໍຢູ່ຫນ້ຶຫວະ? ດີ ຫລາຍ!... ຂ້ອຍມີລົດ ຄັນຫນຶ່ງ ແລ້ວພວກເຮົາໄປຮັບ ຄາລາ ບູດາ ນຳກັນແລ້ວກັ່ງໄປ ກູເຣຍເຊ ໂລດ. ລີວບິບ ຊາເວເລັບນາ ເຈົ້າກໍຈະໄປຄ້ົນຫວະ? ຈິບຫລາຍ...! ພວກເດັກນ້ອຍແທ້ໄປຂົ້ນ ລົດໄຟສາຍນອກຮອດ ຣີຊອບ ເດ້ົ. ຈາກ ຣີຊອບ ໄປທາງຢ່າງປະ ມານ ๔ ກິໂລແມັດ ທ່ໍ້ນລະ, ຂ້ານທ່ັ້ງໄປກະໄດ້... ແຕ່ວ່າ... ບ່າ ຊິຕ້ອງໃຫ້ພວກເຈົ້າກິນເຂົ້າກ່ອນບ໋ໍ? ຫລ໊ືວ່າຢູ່ພຸ້ນພວກເຂົາຊິ ຫາພາເຂົ້າສູ່ກິນຢູ່ຕິ... ພວກ ກູເຣຍເຊ ທ້ັນນ່າ... ພວກເຈົ້າຄ໊ິດ ແນວໃດ?

ພວກເດັກນ້ອຍຊ໊ືຕາເບ່ົ່ງຂ້ານ້ະເຈົ້າ ແບບກາງຕ່ໍ້ທ້ັງສັ່ງເກດເບ່ົ່ງ ຢູເຣັບຢ່າງເຍາະເຍ້ີ. ຄວາມຮູ້ສຶກສຳຜັດແບບນ້ັກຣົບຂອງພວກ

ເຂົາພຸ່ງຂຶ້ນສຸດຂີດແລ້ວ ແລະ ບັດນີ້ມັນຈ່ຳຄວາດິ່ງຈັບຈອງວັດຖຸ ຕ່ອນທຳອິດທີ່ ຄາຄົບ ຍົນເດ່ມາໃຫ້ໂດຍສະເພາະກໍແມ່ນກະໂຕ ທ້າວ ຢູເຣັບ ເອງ.

ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຂຶ້ນວ່າ:

- ເປັນຄືເນອນີ້ນ່າ, ກອງລະວັງຫນ້າກອງນີ້ເປັນຄັກບຫນ່ວຍ ປະຈັນບານຂອງນິຄົມ ກ້ອກກີ, ໃນເວລາທີ່ພວກເຮົາໄປຮອດພວກ ເຂົາກໍຕ້ອງໄປຮອດຄືກັນ, ຂ້ອຍຄິດວ່າ ເຮົາພໍຊິເຊົ່າກວງນຈັກສອງ ຄັນຕົ້ນໄດ້ເນາະ.

ຢູເຣັບ ເຕັ້ນຢືອດຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມພໍໃຈ:

- ຈົບຫລາຍ, ຄັກຫລາຍ! ນ້ຳຈ່ງແມ່ນວິທີການຂອງພວກ ເຂົາ... ທຸກຢ່າງມີແບບມີແຜນໂລດ! ໂອ້ຍ ກໍຈ່ງແມ່ນຄັກເດ້! ແລວພວກເຈົ້າຮູບວ່າ ສ່ວນຄ່າເຊ່ົາລົດມ້າຫນ້ເກ່ະ ຂ້ອຍຊ່ຈດ ການເອົາເຂົ້າໃນບັນຊີກ່ະຊວງສຶກສາໂລດລະ... ແຫ ມ້ຂ້ອຍຍ້ງຊິຂຶ້ນ ໄປຂ່ີນ່ຳພວກເດັກນ້ອຍອີກຊ້ຳນ່ າ.

- ໄປໄດ້! - ໂອໂລຄົບ ເວ້ົາທ້ັງຍົ້ມເຜ ີຍແຂ້ວສ ມສິບສອງ ເຫລ ັ້ມຂອງຫ ໍ.

- ວິເສດ... ວິເສດແທ້ໆ! ໄປ! ພວກເຮົາໄປຊອກລົດມ້ າ ຕ ມ...!

ໂອໂລຄົບສ່ັງການວ່ າ:

- ໂຕສະກ ! ໂຕໄປນ ່ຳລ ວແ ້.

ໂຕສະກ ຍົກ ືຂ ່ຳນ ັບ ແລະ ຂ ນຮ ັບ "ຈ ້ ວ". ຢູເຣ ັບ ເ ືອດ

ຕາເບິ່ງມັນຢ່າງຊົມເຊີຍຄືໃຈ ລາວເຕັ້ນທົບຕົນຢູ່ກັບທີ່ທ້າງຫູມືໄປ ມາ.

-ເບິ່ງແມ້... ເຈົ້າຊິວ່າແນວໃດ? ອ... ເຈົ້າຊິວ່າແນວໃດບາດ ນີ້?

ລາວອອກແລ່ນໄປຍັງເດີ່ນຈອດລົດ, ງວາກຫລັງມາເບິ່ງ ໂຕ ສະກາ ຜູ້ເຊິ່ງບໍ່ສາມາດລືມສັກສີຂອງການເປັນສະມາຊິກກອງລະວັງ ຫນ້າພິເສດໄປຢ່າງໄວວາແນວນີ້ໂລດເທື່ອກ່ອນຊິໄດ້ອອກແລ່ນຜ່າ ສະກາບີລົດໄຟ.

ພວກເດັກນ້ອຍແນມເບິ່ງຫນ້າກັນ.

ກອກກົບສະກີ ກາມສຽງຄ່ອຍຫ້າວ່າ:

-ເກົ້າ... ນີ... ລາວແມ່ນໃຜເກາະ?

ຊິ່ວໂມງຫນຶ່ງຕໍ່ມາລົດໂອໂຕສາມຄັນກໍພາພວກເຮົາປີນຂຶ້ນ ໂພນ ໄປຫາບ້ານ ກູເຮຍແຊ, ແລ້ວຢຸດກົກລົງຕໍ່ຫນ້າຝາຮົ້ວງົດຂອງ ວັນ. ເດັກນ້ອຍໃສ່ຊຸດເສື້ອຜ້າຂາດເປື້ອນມຸມອມຫລາຍຄົນເຕົ່ອນ ຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ລົດ, ບາງຄົນປ່ອຍ ສາຍສົ້ງທີ່ຍາວໂພດ ເກືອມາ ນຳດິນທ້າງແນມເບິ່ງລາວນີ້ ກັອກກີ ພວກເຮົາໂດຍບໍ່ມີຄວາມສົນ ໃຈອັນໃດພິເສດ ທ້າງທີ່ພວກເຂົາສະອາດຄືເຈ້ຍຂາວ ແລະ ເຄັ່ງ ຂຶມຈີ່ຈ້າງຄ້າຍໄອຍະການສານ.

ມີຄູເຝິກສອງຄົນເຂົ້າມາຫາພວກເຮົາ, ພວກເຂົາອຳບ້າງຄວາມ ຮູ້ສຶກຄຸງດເຄ້ນເປັນປໍລະປັກໄວ້ຢ່າງຍາກລຳ ທ້າງເສືອດແສງຕາໃສ່ ກັນ.

- ຊິໃຫ້ພວກເຂົາຢູ່ໃສ? ເອົາຕຽງມາຍາຍໃສ່ຫ້ອງຄູ ແລ້ວ ພວກເດັກນ້ອຍກໍໄປຊອກບ່ອນນອນໃນຫໍພັກເອົາ.

- ບໍ່ເປັນຫຍັງດອກເລື່ອງນັ້ນ, ພວກເຮົານອນໃສກໍໄດ້, ຜູ້ອຳ ນວຍການຢູ່ໃສ?

ຜູ້ອຳນວຍການເຂົ້າໃນເມືອງ ແຕ່ກໍຍັງມີຕົວແທນຂອງລາວເປັນ ຊາຍໃນສ້ຳສີຫມົ້ນໆມ໊ຶຮອຍເປ໊ືອນກະດ່າງກະດາວ, ຫລັງຈາກໄດ້ຈົ່ມ ວ່າອວດອ້າງແລະສະເຫນີວ່າບໍ່ແມ່ນຜົນວຽກຂອງລາວ ແຕ່ກໍ໋ຍິນດີບໍ ລິການ ແລະ ພາພວກເຮົາຍ້ຽມຍ໋ືຄົນ. ຂ້າພະເຈົ້າເອງບໍ່ມີຫຍັງ ຢາກເບິ່ງດອກ, ຢູເຣັບ ກໍ໋ຄືກັນ, ລາວບໍ່ສົນໃຈນຳທ່າທີວ່າດຊິງໃດໆ ເລີຍ. ຊຸກຣິນສະກາຍຢາ ຮັກສາທ່າທີສະຫງົບເຢ໋ືອກເຢັນໄວ້ກ່ອນ ສ່ວນພວກເດັກນ້ອຍນັ້ນບໍ່ຄອງຖ້າຜູ້ນຳທ່ຽວທາງການຊ້ຳ ພວກເຂົາ ພາກັນແລ່ນໄປພຸ້ນໄປ໋ືທົ່ວນ໋ືຄົນ. ອິວານ ເດ໋ືນໂຊວ໋ືດ ຍ່າງນຳ ພວກເຂົາໄປດ້ວຍ໋ືຕົນເຢ໋ືນ ໆ ແລະ ບໍ່ຟ້າວຟັ່ງ.

ຄາລາປູດາ ເອົາໄມ້ຄ້ອນຈ໋ືໃສ່ຈຸດຕ່າງໆໃນທ້ອງຟ້າທັ້ງເວົ້ າ ລົ ມ ຄົນເກົ່ າ ລາຍລະອຽດຕ່າງໆໃນກິດຈະກຳນັກຈັດຕັ້ງຂອງລາວ ແລະ ພັນລະນາເກົ່ າ ອົ ປະກອບເກົ່ າ ຄວາມອຸດົມສົມບູນຄົ ງ ທ໋ ີ ຂອງ ກູເຣຍ ເຊ ໂດຍຍຸບຍອບທຸກສິ ່ ງທຸກຢ ່ າ ງ ມ າ ເ ປ ັ ນ ຕ ົ ວ ຊ ້ ອ ນ ລ ຸ ່ ມ ຮ ່ ວ ມ ອ ັ ນ ດ ຽ ວ ຄ ື : ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ຮ . ພ ວ ກ ເ ດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ກ ັ ບ ຄ ື ນ ມ າ ແ ລ ້ ວ , ໃ ບ ຫ ນ ້ າ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ າ ບ ິ ດ ບ ້ ຽ ວ ຍ ້ ອ ນ ຄ ວ າ ມ ຕ ື ່ ນ ຕ ະ ລ ົ ງ . ກ ູ ດ ລ າ ຕ ິ ແ ນ ມ ເ ບ ິ ່ ງ ຂ ້ າ ພ ະ ເ ຈ ົ ້ າ , ແ ລ ງ ຕ າ ຂ ອ ງ ຫ ມ ໍ ຢ າ ກ ເ ວ ົ ້ າ ວ ່ າ : " ອ ານ ໂ ຕ ນ ເ ຊ ມ ີ ອ ໂ ນ ວ ິ ດ ເ ປ ັ ນ ຫ ຍ ັ ງ ເ ຈ ົ ້ າ ຈ ່ ໍ ຕ ັ ດ ສ ິ ນ ໃ ຈ ເ ຂ ົ ້ າ ມ າ ຫ ຍ ຸ ້ ງ ນ ຳ ເ ລ ື ່ ອ ງ ບ ້ າ ງ ບ ໆ ເ ນ ວ ນ ີ ້ ? " .

ຕາທັ ້ ງ ຄ ູ ່ ຂ ອ ງ ມ ິ ເ ຕ ຍ ເ ປ ັ ່ ນ ປ ະ ກ າ ຍ ບ ໍ ່ ແ ຈ ່ ມ ໃ ສ ເ ລ ີ ຍ : ມ ື ທ ັ ້ ງ ສ ອ ງ

ຈົກຢູ່ໃນກົ້ງສ້ຽ, ມັນເບິ່ງໄປອ້ອມໆ, ແນມຂ້າມບ່າໄຫລ່ຕົນເອງໄປ ຈົນ ລຸກຣົນສະກາຍຢາສັງເກດເຫັນກິລິຍາບໍ່ພໍໃຈອັນນ້ີ, ນາງເວ້ົ້າ ຂ້ຶນວ່າ:

-ຈັ່ງໃດ... ພວກເຈ້ົ້າ... ບໍ່ຄັກຫວະຢູ່ຫນ້ີ?

ມິເຕຍ ບໍ່ຕອບແນວໃດ, ແຕ່ ໂວໂລຄົບ ຊ້ຳຫົວກ້ານຂ້ຶນໂລດ.

-ຂ້ອຍຄຶດວ່າ ພວກເຮົາຊິບໍ່ສາມາດເຮັດແນວໃດໄດ້ ກ້າບໍ່ຈັດ ການກັບພວກເຂົາກ່ອນ.

-ວ່າແນວໃດເກາະ? ລືອບົບ ຊາເວເລັບນາ ຫນ້າມ້ານລົງ.

-ຕ້ອງຈັດການເກາະຂ້ຶຫູພວກເດັກນ້ອຍຫມູ່ນ້ີກ່ອນ, ໂວໂລຄົບ ອະທິບາຍ ແລະ ໃນທັນໃດຫນ້ໍກໍໃຊ້ສອງນ້ິວຄວ້ຳຈັບຄໍເສ້ືອຫນ້ ນ້ອຍຂ້ຶ້ຍ່ານຄົນຫນ້ຶ່ງແລ້ວແກ່ມັນຫຍັບເຂ້ົ້າມາຫາລຸກຣົນສະກາຍຢາ, ເດັກນ້ອຍຄົນນ້ີເປ້ືອນມຸມມອມຈ່ອຍດຳ, ຫົ່ມເສ້ືອນອກຍາວເຫລ ໂຕ, ແຕ່ຕົນກັບຫົວບໍ່ໃສ່ຫຍັງ.

-ເບິ່ງຫູມັນແມ້.

ນັກນ້ອຍຫັນງວາກໄປມາ ໃບຫູຂອງມັນເປັນຕາອະເຫຍ້ືອງ ແທ້, ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າມັນດຳປ້ີ ຫລ້ືອນຂ້ຶ້ໄຄຂ້ຶ້ນຈັບຈົນເປັນມັນກະ ດ່າງກະດາວເປັນບ່ອນ ຍ້ອນຖ້ືກຮຸກຫຼຢ່າງບ້ົ້ງເອ້ີນ ແຕ່ຍ້ອນວ່າໃບຫູ ຂອງມັນນ້ັນມ້ີຕຸ່ມຕໍ່ແດງຊ້ຳໆເປັນຍ່ອນ, ບາງຕຸ່ມຕ້ົກເກັດ ບາງຕຸ່ມ ພອມຫ້ົມຫນອງແດງຮ້ືນຢູ່.

-ເປັນຫຍັງຫູໂຕຈ່ົ້ງເປັນແນວນ້ີ? ລຸກຣົນສະກາຍຢາ ຖາມ.

ນັກນ້ອຍຍ້ົ້ມອາຍໆ, ເອ້ົ້າຕົນເປ້ືອຍທ້ົ້າສອງຖ້ືກັນໄປມາ, ເບ້ົ່ ຄັກ ໆ ແລ້ວສະພາບຕົນຂອງມັນບໍ່ຕ່າງກັບໃບຫູເທ້ົ່າໃດ.

- ມັນເປັນຂີ້ຕົວະ, - ນັກນ້ອຍຕອບສຽງກ້ວຽນ.

- ແລ້ວມ່ຳບໍ່ຢ້ານຕາຍຫວະ? ຍ້ອງອີກຈັກໜ້ອ? - ໂຕສະກາ ກ່ານ.

- ມີຫລາຍຄົນເປັນຄືຂ້ອຍ... ແລ້ວຍັງບໍ່ມີໃຜຕາຍເລີຍ!

ບໍ່ຮູ້ວ່າຍ້ອນຫຍັງຈ່ຳຫລ່ວຫາພວກເດັກນ້ອຍບໍ່ເຫັນເລີຍ. ຢູ່ໃນຫ້ອງອັບໝົດເຕັມດ້ວຍເມືອກ ຂັ້ນໄດກະດ່ຳກະດ້ວຍນ້ຳລາຍຂີ້ເຫົ່, ທ່ຽງຢ່ຳເດຍລະດ້ວຍມູນສັດຂົ້ງດຢອດຢ່ຽ ເປັນຮູບຫນ້າອະເຫຍື່ອງຢູ່ໃນ ຫ້ພັກເຊ່ືຽກເຮືອໄຮ້ລະບຽບເຫມັນ ອັບນັ້ນ ແມ່ນແຕ່ແສງຕາເວັນກ່ໍບ່ສ່ານ່ດແຊກຊ່ືມເຂ້ຳຮອດທ່ຽ ປ່ອງຢ້ຽມ ເຊ່ືມີແຕ່ຂ້ຽງເຕັມໄປຫມົດ, ຢູ່ບ່ອນນ້ກ່ໍບ່ມີຄົນອ່ືກ ກັນ.

- ແລ້ວພວກເດັກນ້ອຍໄປທ່ຽໃດກັນຫມົດ? - ຂ້າພະເຈ້ຳກ່ານ ຄຽຍ່ານປະຈ່ວນ.

ເຂ່ົາຫັນຫນ້ຳກ່ານີຢ່ຳງອ່ຶ່ງ ແລ້ວກັດແຂ້ວຕອບວ່ຳ:

- ບັນຫານ້ໍ່ຈ່ຳເປັນກ່ານ.

ບ່ຳວນ້ອຍອ່ຳຍຸປະມ່ນ ໑໕ ປ່ີຄົນຫນ່ຶ່ງ, ໃບຫນ້ຳມ່ນກ່ົມ, ຍ່ຳງກ່ຳຍມ່ຳຂ້ຽງຄວກເຮ່ຳໂດຍບໍ່ປະຫ່ນ່ໄປໃສ. ຂ້ຳພະເຈ້ຳກ່ານ ມັນວ່ຳ:

- ຈັ່ງໃດ? ຄ່ອຍຢູ່ເບ່ຳະເດັກນ້ອຍ?

ມັນເງ່ຍຫນ້ຳເບ່ຶ່ງຂ້ຳພະເຈ້ຳ ຫນ້ຳຕ່ຳສະຫລ່ວດສະຫລ່ວ ແຕ່ ບໍ່ລ່ຳງສ່ອຍຄ່ືກັບໃບຫນ້ຳອ່ຶ່ນໆໃນທ່ໍ ກູເຮຍແຊ ນ້ັນແລ້ວ:

- ພວກເຮ່ຳຢູ່ເມ່ອໃດຊ້ັນຫວະ? ສ່ານ່ດເວ້ຳໄດ້ວ່ຳແມ່ນຊ່ີວ່ິດ ຢູ່ຫວະ ຢູ່ຫນ້ໍ? ແຕ່ມ່ຜ້ເວ້ຳວ່ຳຕ່ໍ່ໄປອ່ຳດຊ່ືດຂ້ນແມ່ນບໍ່?

- ແມ່ນໃຜເວົ້າແນວນັ້?

- ພວກຜູ້ຊາຍເວົ້າກັນວ່າ ບໍ່ດົນຊິເປັນອີກແບບຫນຶ່ງ, ພຽງແຕ່ວ່າມີຫຍັງດ້ານເລັກດ້ານນ້ອຍເພິ່ນກໍຊິຕິພວກເຮົາໂລດ.

- ຕີພວກເຈົ້າຊັ້ນຫວະ? ເປັນຫຍັງລະ?

- ພວກລັກຫັ້ນຕິ, ຢູ່ຫນ້ມີຫລາຍຄົນຢູ່.

- ບອກເບິ່ງດຸ, ເປັນຫຍັງໂຕຈ່ຶງບໍ່ອາບນ້ຳແດ່?

- ບໍ່ມີເຄື່ອງຫຍັງເດ້! ບໍ່ມີນ້ຳ! ໂຮງງານໄຟຟ້າໃຊ້ບໍ່ໄດ້ ແລ້ວນ້ຳກໍເລີຍບໍ່ຂຶ້ນ, ບໍ່ມີຜ້າອາບນ້ຳ ບໍ່ມີສະບູ...

- ຊັ້ນເພິ່ນບໍ່ຍາຍໃຫ້ຫວະ?

- ແຕ່ກ່ອນໃຫ້ຢູ່... ແຕ່ພວກເຂົາພາກັນລັກໄປຫມົດ. ຢູ່ນີ້ຫມົດທຸກຄົນລັກ... ລັກກັນເອງ... ດຽວນີ້ເລີຍບໍ່ມີຫຍັງເຫລືອຄາງລາງ.

- ເປັນຫຍັງລະ?

- ຄືນຫນ້ຳພວກເຂົາໄປງັດສາງ, ຕັດດອກກຸນແຈແລ້ວກວາດໄປກ້ຽງເລີຍ. ຜູ້ອ່ານວຍການວ່າຊິຍິງ...

- ແລ້ວຕໍ່ໄປເປັນແນວໃດ?

- ບໍ່ມີຫຍັງ... ລາວບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງເລີຍ... ລາວວ່າ "ຂ້ອຍຊິຍິງ..." ເອ້ກ່ຍິງເທາະແມ້! ພວກເດັກນ້ອຍຮ້ອງໃສ່ລາວແລ້ວລາວກໍບ່ຍິງ, ລາວພຽງແຕ່ສົ່ງຄົນໄປບອກຕຳຫລວດ...

- ແລ້ວຕຳຫລວດເຮັດແນວໃດ:ແດ່ລະ?

- ຂ້ອຍບໍ່ຮູ.

- ແລ້ວໂຕເອງກໍເອົາອັນໃດອັນຫນ້ຳຢູ່ໃນສາງແມ່ນບໍ່ລະ?

-ບໍ່, ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ແຕະຕ້ອງຫຍັງເລີຍ, ຂ້ອຍຢາກໄດ້ສ້ຽຂາຍວ
ຈັກໂຕແຕ່ມັນມີແຕ່ໂຕໃຫຍ່ໆ ແລະ ເມື່ອຂ້ອຍໄປຮອດ ຂ້ອຍກໍ
ເລີຍເອົາແຕ່ກຸ້ນແຈສອງດອກທີ່ກຸ້ມຢູ່ພື້ນເຮືອນ...

-ເລື່ອງນີ້ເກີດດົນແລ້ວຫວະ?

-ລະດູຫນາວປີກາຍ.

-ເອ້... ໂຕເຖົ່າແນວໃດ?

-ນາລິກອບ ປີອິດ.

ພວກເຮົາຍ່າງມຸ່ງຫນ້າໄປທາງໂຮງຮຽນ, ຢູເຮັບ ພ້ອມກັບ
ທະນາຂອງພວກເຮົາຍ່າງນຶ່ງໆ. ຄາລາປູດາ ເຊິ່ງຫວ່າງກ່ອນປະ
ພວກເຮົາຢູ່ໄກ ກໍໄດ້ຕິດຕາມພວກເຮົາມາ, ເຂົາຖືກເດັກນ້ອຍນຶ
ຄົນ ກ້ອກກ ຫຸ້້ມລ້ອມແລ້ວ: ພວກນ້ຶ້ນຈ້ຶ້ພ້ເສດດົນກົ່ນພວກຄົນ
ທ່ີ່ແປກປະຫລາດ. ຄາລາປູດາ ນັ້ນມີຫນວດເຄົາຍາວສີແດງປົ
ຕາມລົມ ແລ້ວເວົ້າລົມກັບພວກເດັກນ້ອຍໃນເລື່ອງເກັບກ່ຽວອັນດີ.
ຄ້ອນໄມ້ແຫ້ງຂອງລາວລາກຂ້ຶດພ້ືນດິນຢູ່ທາງເບ້ືອງຫລັງ.

ໃນທ່ີ່ສຸດພວກເຮົາກໍມາຮອດໂຮງຮຽນ, ມັນແມ່ນເຮືອນຮັບ
ແຂກເກົ່າຂອງວິຫານ, ໄດ້ຮັບການກໍ່ສ້າງຄືນໃຫມ່ໂດຍອົງການປ້ອ
ກັນເດັກ, ມັນແມ່ນເຮືອນຕຶກຫລັງດຽວທ່ີ່ບ່ໍ່ມີຫໍ້ພັກ, ລຽບແຕ່ລະ
ຂ້າງແມ່ນຮ່ອມຍາວຢ່ຽດສຸດ. ເປັນຫຍັງຈ່ຶ່ງມາຕ້ັ້ງໂຮງຮຽນໃສ່ນ້ ?
ຫ້ອງແບບນ້ ້ເຫມາະແຕ່ຈະເຮັດເປັນຫ້ໍນອນເທ່ົ່ານ້ັ້ນ.

ຫ້ອງຮຽນຫ້ອງຫນ່ຶ່ງມີຮູບຕິດເຕັມຝາຫມົດທຸກດ້ານ ເປັນຮູບ
ປະເພດຂ້ຶດຽດແບບເດັກນ້ອຍນ້ັ້ນແລ້ວ, ແຕ່ເພ່ິ່ນແນະນໍາພວກເຮົາ
ວ່າ ມັນເປັນສໍານັກຂອງພວກເຍົາອະຊຶນ, ແລະ ມັນກ໋ືກຮັກສາໄວ້

ສະເພາະການຍ້ຽມຢາມກວດກາ ແລະ ຍ້ອນຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ສິ່ງ
ເຫມາະສົມໃນແງ່ການເມືອງ. ພວກເຮົາຕ້ອງໄດ້ລໍຄອຍບໍ່ຕ່ຳກວ່າ
ຊົ່ວໂມງ ກ່ອນທີ່ເພິ່ນຈະຊອກຫາດອກຫຸ້ມແຈສຳນັກເຍົາວະຊົນ
ພົບ.

ພວກເຮົາພາກັນນັ່ງພັກຢູ່ເທິງແປ້ນມ້າຫນ່ວຍຫນຶ່ງ, ພວກເດັກ
ນ້ອຍຜູ້ຊາຍງາມຫລິງ. ວິເຕຍ ຊັບຊຶ່ມອັນໃດອັນຫນຶ່ງຢ່າງລະມັດ
ລະວັງຢູ່ເບື້ອງຫລັງຂ້າພະເຈົ້າ.

-ອານໂຕນ ເຊມືອໂນວິດ, ພວກເຮົາຕ້ອງນອນຢູ່ຫ້ອງນ້ຳ
ກັນຫມົດທຸກຄົນ, ພຽງແຕ່ບໍ່ເອົາຕຽງເທົ່ານັ້ນລະ, ຈັ່ງແມ່ນຊາດ
ເຮືອດຫລາຍຕ່ຳຢູ່ພຸ້ນນະ... ໂອ້ຍ...!

ເຊເຍລີ ກົ້ມຫົວຂ້ຽມຫົວເຂົ່າ ວິເຕຍ ມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ:

-ບາງຄົນຢູ່ຫນ້ຳກະບໍ່ຮ້ອຍປານໃດດອກ: ແຕ່ຕ້ອງເຂົ້າໃຈວ່າ
ພວກເຂົາກຽດຊັງພວກຄູເຝິກແຮງເດ້... ແຕ່ພວກເຂົາຊິບໍ່ເຮັດວຽກ
ດອກເປັນແບບນ້ຳ...

-ແລ້ວເປັນຫຍັງລະ?

-ພວກເຂົາຊິບໍ່ເຮັດວຽກຫຍັງໂດຍບໍ່ເກີດເລື່ອງຮ້າຍແຮງ...

ພວກເຮົາເລີ່ມເວົ້າລົມກັນກ່ຽວກັບວິທີການທີ່ດຳເນີນເພື່ອມອບ
ນິຄົມ. ຜູ້ອຳນວຍການພ້າວກັບມາແຕ່ໃນເມືອງດ້ວຍລົດເຖົ່າ. ເມື່ອ
ແນມເບິ່ງຫນ້າເບົ້າເມື່ນຈາງຂອງລາວນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ: ເວົ້າ
ກັນຕາມຄວາມຈິງແລ້ວ ເພິ່ນບໍ່ອາດຕິລາຄາລາວດອກ. ແມ່ນໃຜນໍ
ຊ່າງຊຸກຕຳແຫນ່ງຄູສອນອັນສັກກາລະ ມາ ໃຫ້ຊາຍຫນ້າສົງສານ
ຄົນນ້ຳ?

ຜູ້ອຳນວຍການເວົ້າດ້ວຍນ້ຳສຽງເຄັ່ງໆ ແລະ ຊີ້ບອກວ່າ ຄວນດຳເນີນການມອບໃຫ້ໄວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ້ ແລະ ຈາກນັ້ນລາວຈະບໍ່ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ສິ່ງທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນຈັກຢ່າງ.

ຢູເຣັບ ຖາມວ່າ:

- ຫມາຍຄວາມວ່າແນວໃດທີ່ວ່າເຈົ້າຈະບໍ່ຮັບຜິດຊອບຫັ້ນບ່າ?

- ຄືແນວນີ້ລະ: ພວກເດັກນ້ອຍນັ້ນນີ້ໃສ່ບໍ່ດີເລີຍ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເກີນເລີຍໄປອາດຈະເປັນອັນຕະລາຍ, ພວກເຂົາມີອາວຸດຢູ່ໃນມື.

- ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງມີອາລົມບໍ່ດີແນວນີ້ລະ? ບໍ່ແມ່ນພວກເຈົ້າເອງຫວະ ທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເປັນແນວນີ້?

- ຂ້ອຍຫວະ? ເລື່ອງຫຍັງຂ້ອຍຊິຈຳເປັນໄປຍິວະແຍ່ພວກມັນ? ພວກມັນຮູ້ຈັກເອງດອກວ່າ ເກີດຫຍັງຂຶ້ນ.

- ແມ່ນພວກເຂົາຮູ້ຈັກຫຍັງແທ້ ໆ?

- ພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ສິ່ງທີ່ລໍຄອຍພວກເຂົາຢູ່ແມ່ນຫຍັງ, - ທ້າວອຳນວຍການເວົ້າເຮັດສຽງມີຄວາມຫມາຍ ແລະ ດ້ວຍທ່າທີມີຄວາມຫມາຍຍິ່ງຂຶ້ນອີກລາວຫັນຫນ້າໄປທາງປ່ອງຢ້ຽມ ສະແດງວ່າແມ່ນແຕ່ການປາກົດຕົວຂອງພວກເຮົາເອງບໍ່ໄດ້ແມ່ນລາງດີອັນໃດສຳລັບພວກເດັກນ້ອຍ.

ວິເຕຍ ຊຸ່ມໃສ່ຫູຂ້າພະເຈົ້າວ່າ:

- ບັກແຮດ! ບັກແຮດເອີ້ຍ!

- ວິເຕຍ... ນິດ! ຂ້າພະເຈົ້າບອກ, - ບໍ່ວ່າຈະມີເຫດການອັນໃດເກີດຂຶ້ນ ເຈົ້າກໍຈະຕ້ອງຮັບຜິດຊອບຢູ່ນັ້ນແລ້ວ ບໍ່ວ່າມັນເກີດຂຶ້ນ

ກ່ອນຫລິ້ນການນອບ. ຂ້ອຍຂໍສະເໜີໃຫ້ເຮັດເອກະສານທາງ ການທຸກຢ່າງໃຫ້ຮຽບຮ້ອຍໄວ.

ພວກເຮົາຕັດສິນຈະທຳພິທີນອບໃນມື້ຕໍ່ ເວລາບ່າຍສອງໂມງ. ພະນັກງານທຸກຄົນ, ຫມາຍຄວາມວ່າຕັ້ງແຕ່ຄູເຝິກເອງກໍ ๔0 ຄົນ ແລ້ວນັ້ນກໍ່ກໄລ່ອອກ ແລະ ຕ້ອງສົ່ງຫ້ອງພັກຄືນໃນສາມມື້. ການ ນອບວັດຖຸປະກອນອື່ນໆກໍ່ຍົກເວລາຕໍ່ອີກເປັນຫ້າມື້.

- ແລ້ວຫົວໜ້າເສດຖະກິດຂອງພວກເຈົ້າປານໃດລຶມາຮອດ?

- ພວກເຮົາບໍ່ມີຫົວໜ້າເສດຖະກິດ ພວກເຮົາລຶໃຫ້ນັກຮຽນຄົນ ໜຶ່ງຮັບພາລະດອກ.

ທ້າວອຳນວຍການຂົມແຕກເຍື່ອບ:

- ຂ້ອຍລຶບໍ່ນອບອັນໃດໃຫ້ນັກຮຽນຈັກຢ່າງ.

ຄວາມງຶມງວາໂງ່ຈ້າແບບນີ້ກະຖຸກເສັ້ນໂມໂຫຂອງຂ້າພະເຈົ້າຂຶ້ນ ແລ້ວ. ເວົ້າແທ້ແລ້ວແມ່ນລາວລຶມີຫຍັງນອບໃຫ້ເກາະ? ຂ້າພະ ເຈົ້າບອກລາວວ່າ:

- ເຈົ້າເຂົ້າໃຈເດົ້ວ່າ ສ່ວນທີ່ກ່ຽວກັບຂ້ອຍນັ້ນເກາະ ຂ້ອຍບໍ່ຂົມ ໃຈ ດອກວ່າ ລຶມີລາຍງານບັນທຶກອັນໃດອັນໜຶ່ງດອກ, ສົ່ງສຳຄັນ ສຳລັບຂ້ອຍລະແມ່ນວ່າໃນອີກສາມມື້... ຂ້ອຍບໍ່ຕ້ອງການເຫັນໜ້າ ຜູ້ໃດຢູ່ໜ້ຈັກຄົນເດ້.

- ເຮ... ເຮ... ຫມາຍຄວາມວ່າ ພວກເຮົາເຄືອງພວກເຈົ້ານັ້ນ ຫວະ?

- ເອ... ກະໂຕຕ່ອນມັນແລ້ວ!

ທ້າວອຳນວຍການຄຸງຄຶງຂ້ຶງຂ້ຶນເຕ້ັນຢ໊ອດໆ... ເປີດຫນ໊ີອອກ ປະຕູໄປດ້ວຍທ່າທາງໃຈຮ້າຍແຮງ.

ທ້າວຢູເວນຍາມເຕ້ັນນຳຫລ້ງລາວໄປ, ທ້າວອຳນວຍການ ຮ້ອງມາແຕ່ ລະບຸງວ່າ:

-ບ່ໍແມ່ນພວກເຮົາດອກ... ທ່ີເຄ໊ືອງຂວາງພວກເຈ້ົາມະແຕ່ແມ່ນ ພວກອ໊ືນພຸ້ນ!

ພວກເດ້ັກນ້ອຍຫ໊ີວໂຄບ໊ຶ້ນ, ຊຸກຣ໊ືນສະກາຍຢາ ຫ້ັນໃຈໃຫຍ່. ຢູເຮ້ັບ ຄ້ຳຂອບປ່ອງ້ຍ ມແມ່ນເບ່ົາອ້ັນໃດອ້ັນຫນ໊ຶ່ງດ້ວຍທ່າທາງສ້ັບ ສ໊ືນ. ຄາລາປູດາ ພ໊ິຈາລະນາເບ່ົາຮູບຕ໊ິດຝາຢ່າງບ່ໍເຫນ້ັງບ່ໍຕ໊ິງ, ຢູ ເຮ້ັບ ຖາມວ່າ:

-ວ່າແນວໃດ, ພວກເຮົາກ້ັບເມ໊ືອເທາະ ມ໊ື້ອ່ືນຈ່ົາມາອ໊ີກ, ເຮ້ັດ ແນວນ໊ີ້ກ໊ໄ ດ້ແມ່ນບ່ໍ ລ໊ືອບ໊ິບ ຊາເວເລ້ັບນາ?

ນາງແນມເບ່ົາຂ້ົາພະເຈ້ົາແບບເສ້ົາ ໆ.

-ເຈ້ົາຢ່ານມາເທາະ, -ຂ້ົາພະເຈ້ົາຂໍຮ້ອງນາງ.

-ໂຍ້ວ, ເປ້ັນຫຍ້ັງລະ?

-ແລ້ວເປ້ັນຫຍ້ັງຊ໊ີ້ຕ້ອງມາລະ? ເຈ້ົາຊ່ອຍອ່ືຫຍ້ັງພວກເຮົາບ່ໍ ໄ ດ້ດອກທ້ັງພວກເຮົາກ໊ໍຈະບ່ໍເສຍເວລານ໊ຳການໂອ້ລ໊ືມຊ໊ື ໆ.

ຢູເຮ້ັບ ລາຈາກໄປແບບຄຸງໆແດ່, ລ໊ືອບ໊ິບ ຊາເວເລ້ັບນາ ຈ້ັບມ໊ືຂ້ົາພະເຈ້ົາ ກ້ັບພວກເດ້ັກນ້ອຍບ໊ິບເຫນ້ັນໆ, ນາງຖາມວ່າ:

-ພວກເຈ້ົາບ່ໍຢ້ານຕ໊ິ? ບ່ໍຢ້ານແມ່ນບ່ໍ?

ພວກເຂົາກ້ັບເມ໊ືອໃນເມ໊ືອງແລ້ວ.

ພວກເຮົາພາກ້ັນອອກມາເດ໊ີ່ນ, ມ໊ີການຫາເຂ້ົາແລງກ໊ິນແທ້

ເພາະພວກເຮົາເຫັນວ່າ ມີຜູ້ຖືຫມໍ້ແກງອອກຈາກເຮືອນຄົວໄປຍັງຫໍນອນ. ເວດກອບສະກີ ດຶງແຂນເສື້ອຂ້າພະເຈົ້າທັງຫົວ. ມິເຕຍ ດຶງເດັກນ້ອຍສອງຄົນທີ່ຖືຫມໍ້ຜ່ານມາໃຫ້ຢຸດ.

-ສູເຮັດແນວນີ້ໄດ້ຫວະ? - ວິເຕຍ ເວົ້າຂຶ້ນແບບຕິຕຽນ. - ໂຍ້ວແມ່ນພວກນີ້ເປັນແນວໃດຮຶ? ມຶງບໍ່ເຂົ້າໃຈຫວະ? ຊັ້ນມຶງແມ່ນພວກມະນຸດກິນຄົນຫວະ?

ທຳອິດຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າແມ່ນເລື່ອງຫຍັງ, ໂກສເຈຍ ຮີ ແຂນເສື້ອຫມໍ້ນ້ອຍຢາຍອາຫານຂອງ ກູເຮຍແຊ ຄົນຫນຶ່ງຂຶ້ນ, ຢູ່ ກ້ອງແຂນເບື້ອງຫນຶ່ງມັນຫນີບເຂົ້າຈີ່ເຄິ່ງກ້ອນໄວ້. ໂກສເຈຍ ສັ່ນ ແຂນເສື້ອບັກນ້ອຍເຊິ່ງຕົກຂະມ່າຍ້ານແລ້ວນັ້ນແບບລັງກຽດ: ແຂນ ເສື້ອຂອງມັນຈຸ່ມລົງໃນກ້ວຍແກງຈືນນ້ຳແກງຍ້ອຍຊິດໆ, ມີຕ່ອນຜັກ ກະລ່ຳ, ຕ່ອນຫົວຜັກກາດຕິດຕາມເສື້ອຜ້າຂຶ້ນຮອດບ່າໄຫລ່.

-ເບິ່ງແມ້! ໂກສເຈຍ ຮ້ອງທັງຫົວຈົນຊິຕາຍ ເຮັດໃຫ້ພວກ ເຮົາເອງກໍຫົວຂຶ້ນນຳຢ່າງອົດບໍ່ຟັງຄັນ: ບັກນ້ອຍກຳຕ່ອນຊິ້ນໄວ້ໃນ ມືເບື້ອງຫນຶ່ງ.

-ແລ້ວອີກເບື້ອງຫນຶ່ງເດ້?

-ຄັນ! ມິເຕຍ ຫົວຄ້າກໆຂຶ້ນ, - ໂອ້ຍຈັບຕ່ອນຊິ້ນມາຈ່ຳຊິ, ບໍ່ອາຍແດ່ບໍ່, ຢ່າງຫນ້ອຍກໍ້ແຂນເສື້ອຂຶ້ນແດ່.

-ໂອ້ຍ, ອາມໂຕ ເຊມືອໂນວິດ ເອີ້ຍ, ຊິຍາກສົມຄວນເດ້ຢູ່ ຫນ້ານະ! ໂກສເຈຍ ເວົ້າຂຶ້ນ.

ພວກເດັກນ້ອຍກະແຈກກະຈາຍໄປທາງໃດແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ຮູ້. ຫົວກອນອັນອ່ອນຫວານຂອງເດືອນພຶດສະພາຄ້ອຍງ່ຽງບ່ຽງບ້ຽສັນ

ຟູຟາກລົມ ເຊິ່ງບໍ່ສົ່ງຮອຍຍິ້ມອົບອຸ່ນຕອບຄືນມາໃຫ້ມັນເລີຍ. ໃນ ຈິດຕະພາບ, ຂ້າພະເຈົ້າແນມເຫັນໂລກກົກແບ່ງອອກເປັນສອງສ່ວນ ດ້ວຍແຜ່ນແປຂວາງ ແລະ ບາງໃສແຜ່ນຫນຶ່ງສ່ວນສູງແມ່ນທ້ອງຟ້າ ສີຄາມສົດໃສ, ອາກາດຊຸ່ມຊື່ນມີຊີວິດຊີວາ ດວງຕາເວັນ, ຝູງນົກ ໂບກບິນ ແລະ ຈອມໂງ່ນເຜົ້ອັນສະຫງ່າບາງງາມ. ສຸດຂອບຟ້າທີ່ ໂນ້ມຕ່ຳຕິດຈອດກັບແຜ່ນດິນ ມີຫລັງຄາມຸງຫຍ້າເປັນຈຸ້ມໆເກາະ ກ່າຍກັນຢູ່ກວາງໄກ, ທົ່ງຫຍ້າງາມອ້ອມດ້ວຍຫລັກຮົ້ວເປັນຍ່ານ ແລະ ນ້ຳຫ້ວຍນ້ອຍສາຍນຶ່ງຄົດໂຄ້ງຄ້າຍງູເຫລື້ອມ. ທົ່ງນາໄກ ແລ້ວສີດຳໆ, ຂຽວ ແລະ ແດງແພ່ພຶ່ງກາກແດດຢູ່ ຄ້າຍກັບຜ້າພົມ. ທ້ອງຟ້ຳເຫລົ່ານີ້ແມ່ນສິ່ງດີ ຫລືຊົ່ວກັນແທ້, ແມ່ນໃຜຕອບໄດ້ ແຕ່ເບິ່ງຊ້ຳຫນ້າອອນຊອນ, ອ່ອນຫວານ ແລະ ສາມັນ ແລ້ວເຮົາ ກໍຄິດຢາກຈະເປັນສ່ວນຫນຶ່ງຂອງວັນອັນອົບອຸ່ນ ແຫ່ງເດືອນພຶດສະ ພານີ້ໂລດ.

ແຕ່ຢູ່ກ້ອງຜ່າຕຶນຂອງຂ້າພະເຈົ້ານີ້ ຊ້ຳແມ່ນຜືນດິນອັນຫນ້າອະ ເຫຍົ້ອງຂອງກູເຮຍເຊ, ແພ່ນຜ້າເກົ່າໆອາບເອືອບດ້ວຍກົ່ນເຫມັນ ສາບເຫື່ອໄຄ, ຫູບທຽນແລະເຮືອດເມັນ, ບາບຫນາຫນອກຮີດອັນ ຍາວນານຂອງຄຸນພໍ່ ແລະ ຄາບເລືອດຂອງພວກເດັກໄຮ້ຍາດ. ບໍ່... ບໍ່ດອກ... ແນ່ນອນແລ້ວຢູ່ຫນີ້ບໍ່ແມ່ນໂລກມະນຸດເລີຍແຕ່ແມ່ນສິ່ງ ໃດສິ່ງຫນຶ່ງຕ່າງຫາກທີ່ເບິ່ງຄ້ຳຄ້ຳກໍປະດິດຂຶ້ນໃຫມ່!

ຂ້າພະເຈົ້າເລາະລຽບໄປທົ່ວນິຄົມ: ບໍ່ມີໃຜເຂົ້າມາຫາຂ້າພະ ເຈົ້າໃກ້ໆເລີຍ, ແຕ່ກໍປາກົດວ່າມີເດັກນ້ອຍຫລາຍຂຶ້ນ. ພວກເຂົາ ຈອບແນມເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໄກໆ. ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນຫ້ອນບໍ່ຮູ

ວ່າບ່ອນໃດຕໍ່ບ່ອນໃດ ມີຫ້ອນຫລາຍແທ້ໆ ຈົນຂ້າພະເຈົ້າຈໍ່ ຫລ້ອນວ່າ ບ່ອນໃດບໍ່ແມ່ນຫ້ອນ ເພາະມັນມີທັງຕຶກ, ເຮືອນ ນ້ອຍ, ປຶກລະບຽງເຮືອນ... ບັດນີ້ມີເດັກນ້ອຍນັ່ງຢູ່ໃນຫ້ອນ ຫລາຍຂຶ້ນແລ້ວ ພວກເຂົານັ່ງຢູ່ເທິງກອງຜ້າຍໍ່ໆ, ເທິງພົ້ນແປ້ນ ແປນໆຫລືແຄມຕຽງເຫລັກຂອງພວກເຂົາເອງ. ມືທັງສອງວາງຢູ່ ເທິງຫົວເຂົ່າສົ້ງທີ່ຂາດສ້ອຍ, ພວກເຂົາກໍາລັງຍ່ອຍອາຫານ. ບາງ ຄົນເດັດເຫົ້າໃຫ້ກັນ, ຢູ່ແຈຫນໍ່ງມີຜູ້ຫລິ້ນໄພ່ ສ່ວນຢູ່ນອກດ້ານ ຫນໍ່ງພວມເລັ່ມກິນເຫຼົ້າເຢັນໆຢູ່ກົ້ນຫມໍ້ ທໍ່ເຄືອບຫມົ້ນຫມໍ້ດໍາເປັນ ມັນ. ພວກເຂົາບໍ່ສົນໃຈຂ້າພະເຈົ້າເລີຍ: ມັນແມ່ນໂລກຫນໍ່ງທີ່ຂ້າ ພະເຈົ້າບໍ່ມີຕົນໂຕຢູ່ນໍາ.

ເມື່ອເຂົ້າໄປໃນຫ້ອນບ່ອນຫນໍ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກາມເດັກນ້ອຍກຸ່ມ ຫນໍ່ງ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າປະຫລາດໃຈຫລາຍ ຍ້ອນວ່າພວກ ເຂົາພວມຫຸ້ມເບິ່ງຮູບພາບຢູ່ໃນຫນັງສືພິມ "ນິວາ"* ເກົ່າໆສະບັບ ຫນໍ່ງ.

-ພວກເຈົ້າເອີ, ບອກຂ້ອຍແດ່ວ່າ ພວກເຈົ້າເອົາຫມອນໄປ ໄວ້ທາງໃດ?

ທັງຫມົດພາກັນເຫລືອກຕາຂຶ້ນເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າ. ບັກນ້ອຍດັ່ງ ແຫລມຄົນຫນໍ່ງຂົງຕາແບບເຍາະເຍີ້ຍຄົນ.

-ຫມອນຂອງພວກເຮົາຫວະ? ແມ່ນເຈົ້າຫວະ ສະຫາຍ ມາ ກາເຣັນໂກ ອານໂຕນ ເຊມີອໂນວິດ ແມ່ນບໍ່?

---

* "ນິວາ" : ຊື່ວາລະສານລາຍວັນກ່ອນການປະຕິວັດ.

- ແມ່ນແລ້ວ.

- ເຈົ້າຍ່າງເລາะທ່ຽວມາເບິ່ງທາງນີ້ຊັ້ນຫວະ?

- ແມ່ນລະ, ຂ້ອຍຍ່າງທ່ຽວ, ຂ້ອຍເບິ່ງ...

- ມ໋ອນນັບແຕ່ບ່າຍສອງໂມງໄປ...

ຂ້າພະເຈົ້າຂັດມັນຂຶ້ນວ່າ:

- ແມ່ນແລ້ວ, ມ໋ອນນັບແຕ່ບ່າຍສອງໂມງໄປ, ແຕ່ວ່າໂຕບໍ່ທັນຕອບເລີຍວ່າ: ເອົາຫມອນໄວ້ທາງໃດ?

- ເຈົ້າຢາກໃຫ້ພວກເຮົາເວົ້າສູ່ຟັງຫວະ?

ດ້ວຍອາການງຶກຫົວແບບກັນເອງ ມັນເຊີນໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້ານັ່ງລົງເທິງເສື່ອຂາດ, ຫນຽວເປັນມັນ. ຂ້າພະເຈົ້ານັ່ງລົງ:

- ໂຕຊື່ວ່າແນວໃດ?

- ວາເນຍ ໄຊເຊັນໂກ.

- ໂຕຮູ້ຈັກຫນັງສືບໍ?

- ປີກາຍນີ້ຂ້ອຍຢູ່ຫ້ອງສີ່ແລ້ວ ພຽງແຕ່ລະດູຫນາວປີນີ້... ແຕ່ເຈົ້າຄືຮູ້ແລ້ວລະວ່າ... ມັນບໍ່ມີໂຮງຮຽນຢູ່ຫນີ.

- ເອີ... ຊັ້ນເນາะ... ແລ້ວຜ້າປູບ່ອນກັບຫມອນສູຢູ່ໃສ?

ດວງຕາສີຫມຶ້ນຂອງ ວາເນຍ ສັ່ງປະກາຍວາວວັບແຝງອາລົມຕະຫລົກກວາດໄປທົ່ວໃບຫນ້າຂອງພວກຫມູ່ມັນ ຈາກນັ້ນມັນຈ້ຳຂຶ້ນນັ່ງເທິງໂຕະ. ເກັບໂບກຫນັງຫລ້ອນສີອ່ອນຂາດຫ້ຽນຂອງມັນຕົກຫ້ອຍສຽງກັບຫົວເຂົ່າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ພວກຫມູ່ຂອງມັນຂຶ້ນນັ່ງເທິງຕຽງນອນແຫຍ້ເຂົ້າກັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ໄດ້ວ່າ ໃນກຸ່ມເດັກເຫລົ່ານີ້ມີໃບຫນ້າກົມມົນຂອງ ນາລິກອບ ລອຍຢູ່ນຳ.

- ມ໊ງກະຢູ່ຫນ້ີຫວະ?

- ຈ້າວ... ເອ໊... ນ້ີແມ່ນພັກພວກເຮົາ... ຜູ້ນ້ີແມ່ນ ຕິນາ ໂອດາຣິຢຸກແລ້ວຫມໍ້ນັ້ນແມ່ນ ອ໊ເລຍ... ໂຟນນາເຣັນໂກ ອ໊ເລຍ!

ຕິນາ ເປັນເດັກຊາຍຫົວແດງ, ຜິວໜ້າເຕັມດ້ວຍຂ້ີໃຟ່ບໍ່ມ໊ີຂົນຄ້ິວ ແລະ ມ໊ີຮອຍຍ້ິມແບບບໍ່ເລ໊ືອນລອຍ. ອ໊ເລຍ ມ໊ີໃບໜ້າອ້ວນເຕ໊ັມ, ເມ໊ັນ ແລະ ເຕ໊ັມໄປດ້ວຍຕຸ່ມສ໊ີວ, ແຕ່ດວງຕາທ້ັງຄູ່ເປ່ັງປະກາຍຫນ໊ັກແຫ້ນ ຄ໊ີສ໊ົມຄວນ. ໂຊເຊ໊ັນໂກປ່ອນຫົວອອກລະຫວ່າງຫົວຫມູ່ຂອງນ໊ັນ ແລ້ວກວດກາເບ໋ິ່ງຫ໋ົນອນແປນເປ໋ ແລ້ວກໍ່ເລ໋ື່ມເວ້ົາດ້ວຍສຽງແຫບຕ່ໍ່ແບບເລ໊ິກລ໊ັບວ່າ:

- ເຈ້ົາກ໋ານວ່ າ ຫມ໊ອນຢູ່ໃສ໊ັ້ນຫວະ? ຂ້ອຍຊ໊ິບອກເຈ້ົາຊ໋ຶ່ງເ໊ົ ວ່າ: ບໍ່ມ໊ີຫມ໊ອນ... ກະທ໋ໍ່ນ໊ັ້ນແລ້ວ!

ດ້ວຍສຽງຫົວດ້ັງກ້ອງລະເ໊ົ ິ້ນທ໊ັນທ໊ີທ໊ັນໃດ ຫມໍ້ກໍ່ເດ່ແຂນຈ່ ານ໊ ອອກ, ຜູ້ອ໋ື່ນໆກໍ່ຫົວອ໊ັກໆ ຂ໊ຶ້ນ ຄ໊ັນ.

- ພວກເຮົ ານ ່ ອນ ກ ັ ນ ພ ໍ ແ ລ ້ ອ ໃ ດ ່ ຢ ູ ່ ຫ ນ ້ ີ ; - ໂ ຊ ເ ຊ ັ ນ ໂ ກ ເ ວ ້ ົ ້ ນ , - ເ ພ າ ະ ວ ່ ານ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ຕ າ ຍ ຢ າ ກ ຫ ົ ວ ແ ທ ້ ໆ ໃ ດ ! ... ບ ໍ ່ ມ ີ ຫ ມ ອ ນ ... ແ ຕ ່ ທ ໍ ່ ອ ິ ດ ໆ ... ມ ີ ຢ ູ ່ ແ ຕ ່ ບ າ ດ ແ ລ ້ ອ ... ເ ສ ັ ດ ກ ້ ງ ໄ ປ ເ ລ ີ ຍ ! - ແ ລ ້ ອ ຫ ມ ໍ ້ ກ ໍ ່ ຫ ົ ວ ້ ັ ນ ທ ້ ົ ງ ເ ວ ້ ົ ວ ່ ා : - ບ ັ ກ ຫ ົ ວ ແ ດ ງ ນ ັ ນ ກ ໍ ່ ນ ອ ນ ຫ ມ ູ ນ ຫ ມ ອ ນ ນ ັ ນ ຢ ູ ່ ດ ີ ໆ ແ ຕ ່ ພ ໍ ່ ຕ ື ່ ນ ຂ ຶ ້ ນ ... ບ ໍ ່ ມ ີ ແ ລ ້ ອ ເ ດ ້ ! ເ ສ ຍ ແ ລ ້ ອ !

ໂ ຊ ເ ຊ ັ ນ ໂ ກ ແ ນ ມ ເ ບ ິ ່ ງ ໂ ອ ດ າ ຣ ິ ຢ ຸ ກ ດ ້ ວ ຍ ຕ າ ຕ ິ ບ ໆ ແ ຕ ່ ແ ຈ ່ ມ ໃ ສ , ນ ັ ນ ຫ າ ງ ຍ ຫ ລ ັ ງ ລ ິ ງ , ຫ ົ ວ ແ ບ ບ ກ ັ ້ ນ ບ ໍ ່ ຢ ູ ່ ຕ ີ ນ ຂ ອ ງ ນ ັ ນ ຢ ັ ນ ຫ ົ ວ ເ ຂ ົ ່ າ ຂ ອ ງ ຂ ້ າ ພ ະ ເ ຈ ້ ົ ້ ແ ຮ ງ ຂ ຶ ້ ນ .

- ວ ່ ານ ั ่ ง ใ ด ອ ານ ໂ ຕ ນ ເ ຊ ມ ື ອ ໂ ນ ວ ິ ດ , ເ ພ ื ่ ອ ໃ ห ้ ม ี ห ม อ น เ พ ิ ่ ม

ຕ້ອງລ້ຽງບັນຊີທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແມ່ນບໍ່ລະ? ຕ້ອງນັບຕ້ອງຂຽນບັນທຶກ ວັດຖຸສິ່ງຂອງແມ່ນບໍ່? ເພິ່ນຢາຍໃຫ້ໃຜຍາມໃດ້ມ້ໃດ ແລະ ອື່ນໆ. ແຕ່ຢູ່ຫນ້ັນບໍ່ເປັນແນວນັ້ນ ບໍ່ວ່າແຕ່ຫມອນດອກ, ບໍ່ມ້ໃຜຈ້ດ ຮອດຊ້ືນພຸ້ນນ່າ... ບໍ່ມ້ໃຜ! ບໍ່ນັບ... ບໍ່ຈ້ດຊ້ືຫມ້ດ!

-ເປັນຫຍັງຈ່ຶງເປັນແນວນ້ັ?

-ກໍເປັນແນວນ້ັລະ, ທໍາມະດາຊ້ືງ! ເຈ້ົາຄ້ດວ່າມ້ການຈ້ດການ ແຕ້ໝວ່າ ຢູ່ຫນ້ັມ້ຫນໍ ອ້ເລຍ ໂຟນນາເຮັນໂກ ຢູ່ຊ້ັນຫວະ? ບໍ່ ດອກ... ບໍ່ມ້ໃຜຮູ້ ບໍ່ມ້ໃຜເຫັນ! ບໍ່ມ້ໃຜຮູ້ຈັກຂ້ອຍ. ໂອ້ຍ, ເຈ້ົາ ຮູ້ພໍແຮງແລ້ວລະ! ແລ້ວກະມ້ຫລາຍຄົນ, ເຮັດແນວນ້ັ: ພວກເຂ້ົາ ຢູ່ຫນ້ັແລ້ວກະຫນ້ີໄປຢູ່ບ່ອນອ້ືນແດ່. ແລະ ຕ໋ມາຊໍ້າພັດກັບຄ້ືນມາ ອ້ກ ເບ້ົາຕ້ອຍ່າງນ້ັ: ເຈ້ົາຄ້ດວ່າມ້ຜູ້ໃດຜູ້ຫນ້ົງສ່ົງຫນໍ ຕ້ມາມາ ຫນ້ັຫວະ? ບໍ່ເດ້... ບໍ່ມ້ໃຜສ່ົງມ້ນມາດອກ, ມ້ນມາເອ້ງ ແລ້ວ ມ້ນກໍຢູ່ຫນ້ັ.

-ຊ້ັນກະແປວ່າມ້ນພໍໃຈ.

-ບໍ່ດອກ, ມ້ນມາຢູ່ໄດ້ສອງອາທ້ດ, ມ້ນລ້ກອອກມາແຕ່ນ້ັຄ້ນ ໂບໂກດ້ກອບ. ມ້ນຢາກໄປນ້ັຄ້ນ ກ້ອກ້ ພຸ້ນໃດ, ເຈ້ົາຮູ້ບໍ່...

-ຊ້ັນຄ້ນຢູ່ ໂບໂກດ້ກອບ ພຸ້ນກະຮູ້ຫວະ?

-ໂອ້ຍ ແມ່ນໃຜເດ້ຊ້ືບໍ່ຮູ, ເຂ້ົາຮູ້ກັນຫມ້ດແລ້ວລະ!

-ແລ້ວເປັນຫຍັງຈ່ຶງມ້ແຕ່ຫນໍຜູ້ດງອໂຕນມາພ້ັລະ?

-ໂຍ້ວ ກໍແລ້ວແຕ່ໃຜມ້ກລະບໍ້, ເປັນທໍາມະດາວ່າບໍ່ມ້ເດ້ກ ນ້ອຍຫລາຍຄົນດອກມ້ກ້ກລະບງບ... ເພິ່ນເວ້ົາວ່າຢູ່ນ້ັຄ້ນຂອງ ເຈ້ົາພຸ້ນເຄ້ັ່ງຄ້ັດຫລາຍ, ພໍສຽງເກ້ັງປຸບ ກໍຕ້ອງລຸກຢ້ືນ ແລ່ນ

ແອບກາຍ ๑-๘-ม... ເປັນຊັ້ນຫວະ? ແລ້ວກໍໄປເຮັດວຽກ. ຢູ່ຫນ້ີພວກເດັກນ້ອຍບໍ່ມັກດອກອັນນ້ີ...

-ພວກເຂົາຊິພາກັນຫນີ, - ນາລຶກອບ ບອກ.

-ພວກຢູ່ ກູເຮຍແຊ ຫວະ?

-ເອ... ເອ... ພວກຢູ່ ກູເຮຍແຊ... ເຂົາຊິພາກັນໂຕນຫນີ, ບໍ່ວ່າຢູ່ຈອກໃດແຈໃດ, ພວກເຂົາເວົ້າກັນແນວນ້ີລະ: "ພວກເຈ້ົາບໍ່ທັນຮູ້ຈັກ ນາກາເຣັນໂກຫວະ? ເພ່ິນຢາກໄດ້ຫລຽນໄຊ, ແຕ່ພວກເຮົາເປັນຜູ້ເຮັດວຽກ, ພວກເຂົາຊິພາກັນເປ່ີດຫມ໋ດ.

-ເປ່ີດໄປໃສ?

-ໂອ້ຍ! ອຶດແຕ່ບ່ອນຊິໄປຊັ້ນຫວະ? ໂອ້ຍ... ໂອຍ ບໍ່ວ່າຢູ່ໃນນິຄົມໃດດອກ...

-ແລ້ວພວກເຈ້ົາເດ້?

-ພວກເຮົາ... ພວກເຮົາເປັນພວກຫນ໋ຶງແລ້ວ, - ໂຊເຊັນ ໂກ ຟ້າວເວົ້າຂ໋ຶນຢ່າງເບ່ີກບານ, - ພວກເຮົາທັ້ງສ່ີຢູ່ນໍາກັນ, ແລ້ວເຈ້ົາຮູ້ບໍ? ພວກເຮົາບໍ່ລັກເດ໋ຶ, ບໍ່ມັກຈັກ໋ຶ, ທໍ່ນ້ັນລະ, ເບ່ົາຫນໍ ຕິນາ ຫ້ັນເດ້ ສໍາລັບນ້ັນເກາະບໍ່ໄດ້ວ່າຊິເຮັດຈັກເທ໋ຶ່ອດອກ... ແຕ່ເພ່ືອພັກພວກ...

ຕິນາ ນ້ັງຢູ່ເທ່ົາຕຽງ, ພວງແກ້ມແດງອ່ົ້ງຕ່ົ້ງ ໃນຂະນະທ່ີຫນໍພະຍາຍາມແນມເບ່ົາຫນ້າຂ້າພະເຈ້ົາດ້ວຍການເບ່ົາລອດຫນ້ັງຕາ ທ່ີ ອັດເທ່ົາລ່ົງແບບສ່ືອາຍໆ.

-ເອ່ົາລະພັກພວກ, ໄປກ່ອນເດ໋ຶ, ຕ໋ໍ່ໄປພວກເຮົາຊິຢູ່ນໍາກັນແລ້ວລະ!

ພວກເຂົາຕອບຄຳອຳລາຂອງຂ້າພະເຈົ້າທັງຫົວ.

ຂ້າພະເຈົ້າຍ່າງຕໍ່ໄປ... ເປັນແບບນີ້ແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພັກ ພວກຕົນຂຶ້ນສົ້ນແລ້ວ, ແຕ່ນອກຈາກພວກນີ້ແລ້ວຊ້ຳຍັງມີອີກຕັ້ງ ຫຼາຍ ຄົນຫລືຫລາຍກວ່ານັ້ນອີກ. ໂຊເຊັນໂກ ເວົ້າຄືເຫດຜົນດີຢູ່: ຢູ່ທົ່ນຮອດບໍ່ມີທັງການຈິດຕໍ່ ແລະ ກວດກາພວກເດັກນ້ອຍນັກຮຽນ ຊ້ຳ. ໃນທັນໃດຂ້າພະເຈົ້າກໍຮູ້ສຶກຢ້ານກົວຫວາດຫວັ່ນຕໍ່ຕົວເລກມະ ຫຶມາທົ່ນໍ່ໄດ້ຄິດໄລ່ຈຳນວນນີ້. ເຮັດແນວໃດຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຈະໂດດ ເຂົ້າມາຈັບວຽກອັນເກົ່າຄາດສຸດນີ້ແລ້ວຢ່າງງ່າຍດາຍເຊັ່ນນີ້? ບໍ່ພຽງ ແຕ່ເອົາຜົນສຳເລັດທັງຫມົດມາສ່ຽງໄດ້ສ່ຽງເລຍ ແຕ່ການດຳລົງຄົງ ຕົວຂອງຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ທັງຫມົດອີກ. ຕາບໃດທີ່ຈຳນວນ "ຊ໒0" ມາສະເຫນີຫນ້າໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນ ແຕ່ໃນຮູບຕົວເລກ ຂຽນເທິງໃບເຈ້ຍ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຮູ້ສຶກທະນົງໃຈ ໃນພະລັງຂອງຕົວ ເອງຢູ່ ແຕ່ນັ້ນພວກ ຊ໒0 ມີຕົວຕົນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າການເລັບການກຳລັງ ອອກກວມຈຳນວນເດັກນ້ອຍເທົ່າທຽບມື້ດຽວ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ຄວາມຫນາວເຢັນຢ່າງຫນຶ່ງແລ່ນຂຶ້ນແຫນ້ນເອິກ ທ້ອງ ທັງເຮັດ ໃຫ້ແຂ່ງຂາແຂງກະດ້າງໄປຫມົດ; ຄວາມອ່ອນແອ, ຄວາມກັງວົນ ຫນັກໃຈຢ່າງຫນຶ່ງເຂົ້າຄອບງຳຄວາມຮູ້ສຶກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

ຢູ່ກາງເດີ່ນຂ້າພະເຈົ້າພົບກັບເດັກນ້ອຍສາມຄົນກຸ່ມຫນຶ່ງ. ພວກ ບ່າວນ້ອຍອາຍຸປະມານ ໑໓ ປີ, ຫວີຜົມຮຽບຮ້ອຍ ແລະ ໃສ່ເກີບ ສຸບໃຫມ່ອ່ຽມ. ຫນຶ່ງໃນເດັກໃສ່ເສື້ອນອກສີນ້ຳຜ້ອຍອ່າວໃຫມ່ ແຕ່ ເສື້ອແຂນຍາວຍັບຍ່ຳ ມັນກະດ່າງກະດາວຮອຍເຄື່ອງກິນ, ຫນຶ່ງ ສອງໃສ່ເສື້ອຄຸມຫນັງ ແລະ ຜູ້ທີສາມເສື້ອຂາວແຂນຍາວສະອາດ

ອ່ຽມດີ. ຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເສື້ອນອກຍັດກຳປັ້ນລົງໃນກົ້ງສັ້ງ ຫ່ຽງ ຫົວລົງເກືອບຕິດບ່າໄຫລ່, ແລະ ໃນທັນໃດນັ້ນ ມັນກໍຜົວປາກ ຫວ໊ດໃສ່ຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍເພງນັກເລງ "ໂອແດ໊ດຊ່າ" ທ້ຽ໋ ເຂ້ວສີຂາວງາມອອກທຸກເຫລ້ມ. ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າມັນມີດວງຕາ ຊຸ່ນມົວ, ວົງຄ໊ວແດງ ແລະ ດຳຫນາ. ຢູ່ຂ້າງຫລັງແມ່ນຫມູ່ຂອງ ມັນສອງຄົນກອດຄໍກັນ, ດູດຢາເອົາລົ້ນແລ້ວບອກມາດັນກອກຢາ ຈາກມູມປາກເບ໊ອງຫນ໋ຳໄປເບ໊ອງຫນ໋ຳ. ເດັກນ້ອຍ ກູເຣຍເຊ ຈຳ ນວນຫນ໋ຳຄ່ອຍໆຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ໆພວກເຮົາ.

ຫນໍ່ຫົວແດງຫລ໊ອຕາແລ້ວເວົ້າແຮງໆວ່າ:

-ມາກາເຣັນໂກ... ແມ່ນຫວະ?

ຂ້າພະເຈົ້າຢຸດຢູ່ຕໍ່ຫນ້າມັນ ແລະ ຕອບມັນທ້ຽ໋ພະຍາຍາມຈົນ ສຸດກຳລັງເພື່ອຂົ່ມອາລົມບໍ່ໃຫ້ປາກົດອອກທາງສີຫນ້າເລີຍ.

-ເອ໊, ນັ້ນແມ່ນຊ໋ກັນ... ແລ້ວໂຕລະຊ໋ຫຍັງ?

ມັນຜົວປາກຕໍ່ໂດຍບໍ່ຕອບ ທ້ຽ໋ກວດກາເບ໋ງຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າ ແບບມຶນຕາບໍ່ເຕັ້ມຫນ່ວຍ ແລະ ຢືນຂາດງອເຂ່ົ່ອງໂຕໄປມາ, ແລະ ແລ້ວໃນທັນໃດນັ້ນ ມັນກໍຫັນຫລັງກັບຍ່າງຫນີທ້ຽ໋ກບ່າໄຫລ່ໂດຍບໍ່ ເຊົາຜົວປາກໄປເລີຍ, ມືທ້ງສອງຍັດໃນກົ້ງສັ້ງ ຍ່າງຫ່າງຂ້າພະເຈົ້າ ອອກໄປເລ໊ອຍໆ. ຫມູ່ຂອງມັນຍ່າງຕິດຕາມມັນໄປ, ກອດຄໍກັນບໍ່ ວາງ ແລະ ຮ້ອງເພງດ້ວຍສຽງແຫບຟ່າວພ້ອມກັນວ່າ:

-ເປັນບ່າວ... ຫາທ່ຽວໃນເມ໊ອງ...

ສະເຫວງຄວາມສຸກ... ບໍ່ທຸກຮ້ອນ...

ພວກເດັກນ້ອຍທ໋ມາຫຸ້້ມລ້ອມພວກເຮົາຍັງຄົງສືບຕໍ່ພິຈາລະນາ

ເບິ່ງພວກເຮົາແລ້ວຫົວໜ້າກໍ່ຫົ່ມບອກຜູ້ຢູ່ໃກ້ໆສຽງຕ່ຳໆວ່າ :

- ຜູ້ອຳນວຍການໃຫມ່...

- ພວກມັນກະຄືກັນຫົດທັ້ນລະ.

- ເຈົ້າພວມຄິດວ່າຊິເລີ່ມຕົ້ນແບບໃດຊັ້ນຫວະ ສະຫາຍ ນາງາ ເຮັນໂກ ?

ຂ້າພະເຈົ້າງວກໄປ : ຍິງສາວຄົນຫນຶ່ງຕາດຳປີ້ພວມຍົ້ມໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ, ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ນັ້ນບ່ວ່າເປັນເລື່ອງແປກຢ່າງຫນຶ່ງທີ່ເຫັນຜ້າກຣາວັດນັດຄໍຢູ່ເທິງເສື້ອສີຂາວສະອາດອ່ຽມ.

- ຂ້ອຍຊິກູເລຍເຢວ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກຄູສອນວິຊາຫຍິບແສ່ວຄົນນີ້ ທີ່ເປັນສະມາຊິກພັກຄົນດຽວທີ່ ກູເຮຍເຊ. ນາງເປັນຕາເຍາສົມຄວນ, ເກືອຈະເລີ່ມມີເນື້ອມີຫນັງແດ່ແຕ່ກໍ່ມີເອິກມີແອວ, ລອນຜົມສີດຳເຫລື້ອມເປັນເງົາບົ່ງບອກຄວາມເຍົາໄວຄືກັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າມີລະອຽງແຫ່ງພະລັງຈິດວິນຍານຢ່າງຫນຶ່ງ ທົ່ວທັ້ນແຜ່ອອກໃຊ້ກະຈາຍອອກມາ, ຈຶ່ງຕອບຄືນຢ່າງແຈ່ມໃສວ່າ :

- ຊັ້ນກໍ່ມາເລີ່ມຕົ້ນນຳກັນເທາະ.

- ໂອ້ຍ ບໍ່ດອກ, ຂ້ອຍບໍ່ແມ່ນຜູ້ຊ່ອຍທົ່ວໄປສຳລັບເຈົ້າເລີຍ, ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ຫຍັງ...

- ຂ້ອຍຊິສອນໃຫ້ດອກ.

- ຄັນແນວນັ້ນກໍ່ໄດ້... ຂ້ອຍມາເຊີນເຈົ້າໄປຢາມພວກເດັກນ້ອຍແມ່ຍິງ, ເຈົ້າຍັງບໍ່ໄດ້ຜ່ານໄປທາງນັ້ນເທື່ອ, ພວກເຂົາຖ້າເຈົ້າຢູ່... ຖ້າດ້ວຍຄວາມອົດທົນແທ້ໆໃດ. ຂ້ອຍມີຄັນຊິອວດເຈົ້າຢູ່ດອກ...

ພວກເຂົາກຶກອິດທິພົນຂອງຂ້ອຍຄອບງຳແດ່ ມີສະມາຊິກກົມໂຊໂມນ ຮອດ ມື ຄົນ, ໄປ໋...

ພວກເຮົາມຸ່ງຫນ້າໄປຍັງຕຶກກາງເຊິ່ງເປັນເຮືອນສອງຊັ້ນ.

-ເຈົ້າເຮັດຖືກຕ້ອງດີແລ້ວລະ! - ກູເລຍເຢວາ ເວົ້າຂຶ້ນ, -ທີ່ຮຸງກຮ້ອງໃຫ້ໄລ່ພະນັກງານທັງຫມົດອອກຫັ້ນນ່າ, ໄລ່ພວກເຂົາອອກຫມົດຢ່າໃຫ້ເຫລືອຈັກຄົນ... ແມ່ນແຕ່ຂ້ອຍເອງ...

-ບໍ່... ສຳລັບເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ອອກດອກ, ພວກເຮົາຕົກລົງກັນແລ້ວເດ້, ຂ້ອຍຍັງກາງຕໍ່ການຮ່ວມມືຂອງເຈົ້າພຸ້ນຕ່ວ່າ.

-ເອົາລະ, ເບິ່ງເອົາສະ, ເພື່ອວ່າພາຍຫນ້າຊິບໍ່ໄດ້ເສຍໃຈ.

ຫ້ອນພວກແມ່ຍິງກ້ວ້າງຂວ້າງດີຫລາຍ, ມັນໃສ່ຕຸ້ງຫົກສິບຫນ່ວຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກຕ່ຳໃຈ ເພາະແຕ່ລະຕຸ້ງມີຜ້າປົກເກົ່ງວ່າເກົ່າແດ່ກໍຕາມ, ແລະ ປູຮອງທ່ວງລຸ່ມກໍມີຜ້າປູ ກະທັ້ງຫມອນ.

ເປັນຄວາມຈິງທີ່ວ່າ ພວກເດັກນ້ອຍແມ່ຍິງລ້ຳໜ້າພວກເຮົາຢູ່. ພວກນາງນຸ່ງກະໂປງຕໍ່ເສື້ອເກົ່າຂາດຕາບເປັນບ່ອນ ຜູ້ແກ່ທີ່ສຸດມີອາຍຸ ๑๕ ປີ.

-ສະບາຍດີ, ເດັກນ້ອຍ! - ຂ້າພະເຈົ້າທັກທາຍຂຶ້ນ.

-ເຫັນບໍ່... ເດັກນ້ອຍ, ຂ້ອຍພາ ອານໂຕນ ເຊມີໂນວ ມາ.

ພວກເດັກນ້ອຍແມ່ຍິງຄາງອຸ່ນໆຊຸມເຊີຍແນວໃດແນວຫນຶ່ງ ຈາກນັ້ນຈຶ່ງຫຍັບແຫຍ້ເຂົ້າມາຊ້າໆ ທັງຈັດນັ່ງນຕຸ້ງໄປພ້ອມເວລາຜ່ານມັນມາ. ຄວາມຮູ້ສຶກອິດເອດທະນາແລ່ນຂຶ້ນຕຳຫົວໃຈຂ້າພະເຈົ້າໃນທັນໃດ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຮູ້ສຶກຢາກເຮັດອັນໃດອັນຫນຶ່ງຈັກເລັກ

ຈັກຫນ້ອຍເພື່ອໃຫ້ພວກນາງດີໃຈ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈເລີຍວ່າ ເປັນຫຍັງຕົນເອງຈຶ່ງຮູ້ສຶກສົງສານເວດທະນາພວກເຂົາແທ້. ບາງທີ ອາດແມ່ນຍ້ອນສີສັນເຫຼື້ອມຈາງຂອງພວກເຂົາ, ຣົ່ມສີບເຫຼື້ອມຫລ່ ແລະ ແສງຕາລະແວດລະວ້ຽນຮອບຄອບ ຫລືບາງທີອາດແມ່ນຍ້ອນ ເສື້ອກະໂປງຂາດຕາບຂອງພວກເຂົານັ້ນເບາະ. ຂ້າພະເຈົ້າຄຶດອອກ ວ່າ: ບໍ່ສົມຄວນໃຫ້ສາວນ້ອຍໄວຫນຸ່ມນຸ່ງຫົ່ມເຄື່ອງຂາດລ້ອຍເຊັ່ນ ນີ້, ພວກເຂົາຈະຈົດຈຳມັນໄວ້ເປັນສິ່ງປະຈັນຫນ້າຕະຫລອດຊີວິດ.

-ພວກເຈົ້າເວົ້າເລື່ອງ... ຊີວິດໃຫ້ຟ້ຽງຈັກຫນ້ອຍໄດ້ບໍ? - ຂ້າ ພະເຈົ້າຖາມຂຶ້ນ.

ພວກເຂົາພາກັນມຶດ ແນມເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າ ເຫັ່ງຣົ່ມສີບມືຮອຍ ຍົ້ມ, ໃນທັນໃດນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າກໍແນມເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າ ມີພຽງ ຣົ່ມຝີປາກຂອງພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນທີ່ຮູ້ຈັກຍົ້ມແຍ້ມ ແລະ ພວກສາວ ນ້ອຍເຫລົ່ານັ້ກຮອດຄຶດບໍ່ອອກວ່າຮອຍຍົ້ມອັນມີຊີວິດຊີວາທີ່ແທ້ຈິງ ນັ້ນເປັນແນວໃດ. ຂ້າພະເຈົ້າພິຈາລະນາເບິ່ງໃບຫນ້າຂອງທຸກໆຄົນ ແລ້ວຈຶ່ງວາກຫນ້າມາເບິ່ງ ກູເລຍເຢວາ ແລະ ຖາມວ່າ:

-ຂ້ອຍມືບົດຮຽນມາແລ້ວ, ແຕ່ວ່າ ຢູ່ຫນ້ານີ້ສິ່ງໃດສິ່ງຫນຶ່ງ ເຊິ່ງຂ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈ.

ກູເລຍເຢວາເບີກຄ້ໍ ຕ້ົ:

-ແມ່ນຫຍັງເນາະ?

ໃນບັດນັ້ນນາງນ້ອຍທີ່ນັ່ງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າຄົນຫນຶ່ງ, ຜົມດຳ ຊ້ຳ, ໃນຊຸດກະໂປງສີບົວເຂັ້ມສັ້ນຈົ້ນເຜີຍຫົວເຂົ່າຕະຫລອດເວລາ

ຈ່ຳເວ້ົາຂົ້ນຟ້າວໆ ທ້ຳແນມເບ່ິງຂ້ຳພະເຈ້ົາດ້ວຍດວງຕ້ຳທ່ີບ່ໍເຄ່ືຍຊິນ ກ້ບການລ່ືອມ້ຳດ່ືນແລ້ວ.

-ເຈ້ົ້ຳກ້ບພວກເດ້ັກນ້ອຍນ່ິດ່ືນ ກ້ອກ່ື ມ້ຳໄວແດ່ເທ້ຳະ, ເພ້ຳະວ່ຳ... ກ້ຳນດ້ຳລ່ືງຊ່ືວ່ິດຢູ່ຫ້ົ້ນ້ອນຕະລ້ຳຍແທ້ ໆ ໃດ.

ຂ້ຳພະເຈ້ົ້ຳເຂ້ົ້ຳໃຈເລ່ືອງລ້ຳວທ້ຳງຫ່ົ້ມ່ິດໃນທ້ົ້ນທ່ື: ໃບຫ້ຳ ຂອງນ້ຳງນ້ອຍຜ່ົ້ມດ້ຳ, ແສງຕ້ຳຈ່ຳຂ້ຳ, ຣ່ົ້ມສ່ົ້ບເ້ົ້ມແກ້ນ້ແປ້ນ ນ້ົ້ນໆ ບ່ໍ້ຳບອກຄວ້ຳມຫ້ຳວ່ຳດຫ້ົ້ນ. ສ່ຳ້ນ່ິເ້ົ້ົ້ນ້ກ້ນ້ງ່ຳຍໆວ່ຳ ຄ້ຳວ ຢ້ຳນກ່ືນ້ນ້ນເອ່ຳ.

-ພວກເຂ້ົ້ຳກ່ືກ່ົ້ມ່ຂຸ່, - ຂ້ຳພະເຈ້ົ້ຳເວ້ົ້ຳກ້ບ ກ່ືເລຍເຢ່ຳ.

-ກ້ຳນດ້ຳລ່ືງຊ່ືວ່ິດຂອງພວກເຂ້ົ້ຳລ້ຳບ້ຳກຫ້ຳລ້ຳຍ, ອ້ຳນໂຕ້ນ ເ ມ່ືອ ໂ ນ ວ ິ ດ , ລ ້ ຳ ບ ້ ຳ ກ ແ ທ ້ ງ ໃ ດ ່ .

ຕ້ຳຂອງ ກ່ືເລຍເຢ່ຳ ແ ງ ຂ ົ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ນ ້ ຳ ງ ກ ໍ ກ ອ ຍ ອ ອ ກ ໄ ປ ຢ ່ ົ ນ ຢ ່ ູ ຂ ້ ຳ ງ ປ ່ ອ ງ ຢ ້ ຳ ມ ໃ ນ ທ ້ ົ ນ ໃ ດ .

ຂ້ຳພະເຈ້ົ້ຳເ້ົ້ົ້ນ້ຢ່ຳ ງ ເ ດ ັ ດ ດ ່ ຽ ວ ່ ຳ :

-ພ ວ ກ ເ ຈ ້ ົ ້ ຳ ພ ້ ຳ ກ ້ ນ ຢ ້ ຳ ນ ຫ ຍ ້ ຳ , ເ ລ ່ ຳ ມ ້ ຳ ໃ ຫ ້ ພ ້ ຳ ງ ດ ! ,

ທ ໍ ້ ຳ ອ ິ ດ ພ ວ ກ ເ ດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ດ ຽ ມ ອ າ ຍ ທ ້ ຳ ງ ຫ ົ ້ ມ ກ ້ ນ ເ ວ ້ ົ ້ ຳ ແ ລ ້ ວ ປ ່ ຽ ນ ກ ້ ນ ເ ວ ້ ົ ້ ຳ ຕ ່ ົ ້ ມ ້ ຳ ໃ ນ ທ ່ ົ ້ ສ ຸ ດ ຈ ່ ຳ ເ ວ ້ ົ ້ ຳ ອ ອ ກ ມ ້ ຳ ແ ຈ ້ ຳ ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ ້ ຳ ມ ຄ ັ ກ ແ ນ ່ ອ ັ ນ ຫ ນ ັ ກ ຫ ນ ່ ວ ຳ . ພ ວ ກ ນ ້ ຳ ງ ວ ້ ຳ ດ ຕ ້ ຳ ຕ ະ ລ ້ ຳ ງ ຊ ່ ື ວ ່ ິ ດ ຂ ອ ງ ຕ ົ ນ ເ ອ ່ ຳ ງ ໃ ຫ ້ ຂ ້ ຳ ພ ະ ເ ຈ ້ ົ ້ ຳ ເ ບ ່ ົ ້ ຳ ດ ັ ່ ງ ນ ່ ີ ້ :

ພ ວ ກ ເ ຂ ້ ຳ ຮ ູ ້ ວ ່ ຳ ມ ີ ຄ ວ ້ ຳ ມ ປ ອ ດ ໄ ພ ແ ດ ່ ກ ໍ ແ ຕ ່ ໃ ນ ຫ ້ ຳ ນ ອ ນ ນ ່ ີ ້ ເ ທ ່ ົ ້ ຳ ນ ້ ົ ້ ນ , ພ ວ ກ ນ ້ ຳ ງ ຢ ້ ຳ ນ ແ ມ ່ ນ ແ ຕ ່ ຈ ະ ອ ອ ກ ໄ ປ ເ ດ ່ ົ ້ ນ ເ ພ າ ະ ວ ່ ຳ ພ ວ ກ ເ ດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ຜ ູ ້ ລ ຳ ຍ ໄ ລ ່ ຕ ິ , ຍ ົ ກ ຍ ອ ກ ແ ລ ້ ວ ເ ວ ້ ົ ້ ຳ ວ ່ ຳ ດ ່ ຳ ທ ່ ົ ້ ອ ທ ົ ບ , ພ ວ ກ ເ ຂ ້ ຳ ໄ ປ ຈ ອ ບ ສ ່ ອ ງ

ເປົ່າເວລາເຂົ້າວັດ ແລະງັດໄຂປະຕູ. ພວກນາງມັກຫົວໂຫຍຢູ່ສະ ເຫມີ ເພາະວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ມັກຈ່າອາຫານ ຢູ່ໂຮງຄົວໄວ້ໃຫ້ພວກ ເຂົາເລີຍ. ພວກເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍໄປກວາດອາຫານຢູ່ໂຮງຄົວແລ້ວ ເອົາໄປມ້ຽນໄວ້ກິນຢູ່ຫ້ອນພວກເຂົາ. ຕາມກົດລະບຽບເພິ່ນຫ້າມບໍ່ ໃຫ້ເອົາກາດອາຫານເຂົ້າຫ້ອນ ແລະ ພວກເອື້ອຍອ້າຍລ້ຽງຢູ່ ເຮືອນຄົວກໍບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ເຮັດແນວນັ້ນ ແຕ່ພວກເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍບໍ່ ເອົາຫົວຊາຕໍ່ພວກອ້າຍເອື້ອຍລ້ຽງເລີຍ ພວກເຂົາເກັບເອົາເຂົ້າຈີ່ກັບ ຫມໍ້ໄປຫມົດ ແຕ່ພວກແມ່ຍິງຊໍ້ບໍ່ສາມາດເຮັດແນວນັ້ນໄດ້. ພວກ ນາງພາກັນໄປໂຮງອາຫານແລ້ວກໍລໍຖ້າ ຕໍ່ມາພວກເອື້ອຍອ້າຍລ້ຽງ ຈ່ຶງບອກວ່າ ພວກເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍເອົາຂອງກິນໄປຫມົດແລ້ວ, ບໍ່ມີ ຫຍັງໃຫ້ກິນອີກແລ້ວ, ບາງເທື່ອເພິ່ນກໍຍາຍເຂົ້າຈີ່ໃຫ້ພວກເຂົາ ຫ້ອຍຫນ່ຶງ. ການໄປຢູ່ໃນໂຮງອາຫານດົນໆກໍເປັນອັນຕະລາຍອີກ ເພາະພວກເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍອາດມາຕີກັນຢູ່ຫ້ນແລ້ວກໍດ່າປ້ອຍຜູ້ແມ່ ຍິງວ່າ ເປັນແມ່ຈ້າງນາງເລງທົ່ວທີບ, ຄຳໃດແບບໃດ ພວກເຂົາ ກໍຊຸດກົ່ນອອກມາເວົ້າຫມົດ, ບໍ່ເທົ່ານັ້ນພວກເຂົາຍັງບີບໃຫ້ພວກແມ່ ຍິງ ເອົາເຄື່ອງຂອງໃຫ້ເພື່ອໄປຂາຍ ແຕ່ພວກແມ່ຍິງບໍ່ຍອມ ຈັ່ງຊັ້ນ ພວກຜູ້ຊາຍຈ່ຶງບຸກເຂົ້າຄົ້ນເອົາຮອດຢູ່ໃນຫ້ນອນ, ຍາດເອົາຜ້າຫົ່ມ ກັບຫມອນເພື່ອນຳໄປຂາຍໃນເມືອງ. ພວກເດັກນ້ອຍແມ່ຍິງຊັກເສື້ອ ຜ້າໄດ້ກໍແຕ່ໃນຕອນກາງຄືນເທົ່ານັ້ນ ແມ່ນແຕ່ໃນຕອນກາງຄືນກໍຍັງມີ ອັນຕະລາຍຢູ່: ພວກເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍບຸກເຂົ້ ມາໃນ ຫ້ອງຊັກເຄື່ອງ ແລ້ວເຮັດແນວຊື່ວຈົນບໍ່ຈັກຈະເວົ້າ. ມື້ຫນ່ຶງ ວາເລຍ ໂກໂຮດໂກ-ວາ ກັບມາເນຍ ວັດຊີເລັນໂກວາ ອອກໄປຊັກຜ້າ ພວກນາງກັບເຂົ້າ

ນານອນໄຫ້ຢູ່ຫນົດຄືນ ຮອດມື້ເຊົ້ານາກໍພາກັນຫນີຈາກນິຄົມ, ບໍ່ມີ
ໃຜຮູ້ວ່າພວກເຂົາໄປທາງໃດ. ຫມູ່ພວກເຂົາຜູ້ຫນຶ່ງໄປພ້ອງຜູ້ອຳ
ນວຍການ, ຈັ່ງຊັ້ນເມື່ອນາງຍ່າງໄປເຂົ້າວົດໃນມື້ຕໍ່ມາ, ພວກເຂົາກໍ
ປຸ້ມມາຈັດການເອົາເນວ... ອັນນັ້ນໂພະຫ້ານຢູ່ກັບບ່ອນ. ຫມົດ
ທຸກຄົນເວົ້າວ່າທຸກຢ່າງຈະປ່ຽນແປງ ແຕ່ພວກເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍຍັງ
ເວົ້າວ່າ ຈັ່ງໃດກໍຍັງຄືເກົ່ານັ້ນແລ້ວ, ຈະບໍ່ມີເລື່ອງຫຍັງດີຂຶ້ນດອກ
ເພາະວ່າພວກນາແຕ່ ກ້ອກກືນັ້ນນີແຕ່ຫນ້ອຍດຽວ ຈັ່ງຊັ້ນມີຫ້ວາ
ກຸກໄລ່ຫນີຄັກ ໆ.

ທ້າງໆທີ່ຫາ່ງໆຫູພັ້ງພວກນາງເວົ້າ, ກູເລຍເຢວ ກໍບໍ່ປະແສ
ຕາຈາກຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຍິ້ມ, ບໍ່ແມ່ນຍິ້ມໃຫ້ນາງດອກ ແຕ່
ໃຫ້ແກ່ນ້ຳຕາທີ່ນາງຫລັ່ງອອກນາພຸ້ນຫລາຍກວ່າ.

ເມື່ອພວກເດັກນ້ອຍແມ່ຍິງເລົ່າເລື່ອງອັນຫນ້າເວດທະນາຂອງ
ພວກເຂົາສຸດລົງ, ນາງນ້ອຍຄົນຫນຶ່ງຊຶ່ງຫມົດທຸກຄົນເອີ້ນວ່າ ຊະ
ເນນາ ກໍຖາມຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງເຄັ່ງຂຶມວ່າ:

-ເຈົ້າບອກພວກເຮົາໄດ້ແດ່ບໍ່ວ່າ ຢູ່ໃນລະບອບໂຊວຽດເລື່ອງ
ແນວນີ້ກໍເປັນໄປໄດ້ຫລາຍ?

ຂ້າພະເຈົ້າຕອບວ່າ:

-ສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າເລົ່ານາມື້ ນັບວ່າເປັນເລື່ອງຮ້າຍແຮງຫນ້າ
ອັບອາຍຢ່າງຫນຶ່ງ, ລະບອບໂຊວຽດບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມີເລື່ອງແນວນີ້
ດອກ... ອີກບໍ່ເທົ່າໃດມື້ທຸກຢ່າງຈະປ່ຽນແປງ, ພວກເຈົ້າຈະຢູ່ດີມີ
ຄວາມສຸກ, ບໍ່ມີຜູ້ໃດນາດູຫມິ່ນຍ່ຳຍີ້ອີກແລ້ວ... ແລະ ເສື້ອ
ຜ້າພວກນີ້ ພວກເຈົ້າກໍຈະບໍ່ໄດ້ໃສ່ນັ້ນອີກ.

- ບໍ່ເທົ່າໃດມື້ຊັ້ນຫວະ? - ສາວນ້ອຍຜິວສີເຫລືອງຄໍ່ອ່ອນໆ ຄືນຫນຶ່ງກ່ານຂຶ້ນດ້ວຍທ່າທາງໃຊ້ຄວາມຄຶດ, ນາງນັ່ງຢູ່ເທິງຂອບປ່ອງຢ້ຽມ.

- ອີກສິບມື້ເທົ່ານັ້ນ, - ຂ້າພະເຈົ້າຕອບ.

ຂ້າພະເຈົ້າຍ່າງເລາະວົນວຽນໄປມາພາຍໃນນິຄົມ ຈົນຕົກຄໍ່ຳ, ຫົວໃຈຮ້ອນຮຸ່ມດ້ວຍຄວາມນຶກຄຶດຫນັກຫນ່ວງທໍລະມານ. ຢູ່ພາຍໃນບໍລິເວນນີ້, ບ່ຽນເນື້ອດິນແຕ່ລະຍ່ອມ ບັນຫາກ່ຽວກັບວິຊາສຶກສາສາດ ໄດ້ແຕກຫນໍ່ປົ່ງຊອນຂຶ້ນທ່ານ ກາງປ່າຫຍ້າຄາຮົກເຮື້ອດົກຫນາເທິງນານມາແລ້ວ, ມັນຖືກປົບປຶດໄວ້ດ້ວຍຝາກຳແພງອັດແຈບອ້ອມຮອບວິຫານຫລັງເກົ່າຝາກະດ່າງກະດາວຫນ້າຂຶ້ງດບ່ອນຫນຶ້. ຢູ່ໃນໂຮງມ້າຫລັງເກົ່າໂຊະເຊະເພພັງ ຈົມລົງໃນຕົມຂີ້ມ້າຈົນຄຸງຂາງ ແລະ ຄອກງົວບ່ອນໃຊ້ເປັນທີ່ພັກພາອາໄສຂອງສາວເກົ້າປະເພດງົວ ແມ່ແກ່ງປະມານສິບໂຕ, ຢູ່ໃນທົ່ວບໍລິເວນເດີ່ນກ້ຽງນາ, ຢູ່ໃນທາງທ່ຽວເສັ້ນນ້ອຍຕັນກຸດກາງ ສອນຕົ້ນໄມ້ຖືກທຳລາຍຮາບຄາບ, ໃນທົ່ວທຸກບ່ອນອ້ອມຮອບຕົວຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ນັ້ນ ມີລຳງ່າແຫ້ງໆແຫ່ງການສຶກສາອົບຮົມທາງສັງຄົມຊິ້ຄ້າງຢູ່. ຢູ່ໃນຫ້ນອນຂອງພວກເດັກນ້ອຍ ແລະບໍລິເວນໃກ້ຄຽງ, ຢູ່ໃນເຮືອນເປົ່າຫວ່າງຂອງພະນັກງານ, ຢູ່ໃນບ່ອນທີ່ເອີ້ນວ່າເຄີຍເປັນຫ້ອງສະໂມສອນ, ໃນໂຮງຄົວ, ໃນໂຮງອາຫານ, ເທິງສັ້ນລຳງ່າເຫລົ່ານີ້ມີຫມາກຜົນທົ່ຕ່ຳຕ້ຳດ້ວຍງ້ວນຟົດ ສັ່ນຍ້ອນເຕັມໄປຫມົດ ແລະຂ້າພະເຈົ້າກໍມີຫ້ານ້ຳທ້ອນອົມກົມມັນໃນມື້ຕ່ຳໆໄປ.

ເມື່ອຄຶດເຖັນເນື້ອຄວາມໂກດແຄ້ນຢ່າງຫນຶ່ງກໍພຸ່ງຂຶ້ນໃນຫົວ

ໃຈ, ຂ້າພະເຈົ້າເລີ່ມສຳນຶກເຫັນຄວາມຫ້ຽນຮ້າຍສັ່ນຂວັນໃນລຸມປີ ໑໙໘໐. ໃນທັນໃດຕ໊ອມານຜູ້ກໍ່ຄວາມຄຽດແຄ້ນໄຮ້ຂອບເຂດກໍ່ຜາ ກົດຕ໊ອຂຶ້ນຢູ່ເທິງຫລັງຂ້າພະເຈົ້າ. ໃນເວລານັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກຢາກ ບິບຄໍຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງຈັກຄົນ, ຊັດກ້ານໃຫ້ລົ້ມຈົມລົງໃນກອງຂີ້ ເຫຍ້ອ ແລະ ຫນອງສະຫນົມສະເອ໊ອນຮ້າຍເຫລົ່ານີ້ ແລ້ວບິບບັງ ຄັບໃຫ້ມັນຜູ້ນັ້ນເຮັດອັນໃດອັນຫນຶ່ງ ຊ່ຳງ່າຍດາຍເປັນໝູນຖ່ານກ່ວາ ຫມູ... ປໍ່... ບໍ່ແມ່ນການໃຊ້ຫລັກວິຊາຄູ ຫລືການໃຊ້ທິດສະດີ ແຫ່ງການສຶກສາອົບຮົມທາງສັງຄົມເລີຍ, ທັງບໍ່ແມ່ນເລື່ອງຫນ້າທີ່ ນັກປະຕ໊ວັດ ຫລືຄວາມຟົດຟື້ນແບບນັກກອນໝູນິດ ປໍ່, ປໍ່... ປໍ່ ແມ່ນສິ່ງເຫລົ່ານີ້ດອກ ແຕ່ຫາກແມ່ນການໃຊ້ເຫດຜົນແບບສາມັນ, ເຄ່ງຄັດ ຈິງຈັງ ຫນ້າດູຫນຶ່ນຕາມແບບນາຍທຶນນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ. ຄວາມໂກດແຄ້ນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ພຸ່ງກ້ວ້ານຄວາມຢ້ານໃນການປະລາ ໄຊທ້ວງຫນົດ, ຄວາມອຶດກັ້ງວົນ ອັນຮ້ອນຮົນກົກທັບກົ່ມມ້ວງກົ່ມ ຢ່າງໄຮ້ຄວາມເວດທະນາດ້ວຍຄຳຫມັ້ນສັນຍາ ທ່ີ້ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບ ເດັກນ້ອຍແມ່ຍິງ. ພວກສາວນ້ອຍຫນ້າຫລ່າຕາຕາຍທ່ີ່ກົ່ກອັດປາກ ໃຫ້ຈົມຢູ່ໃນຄວາມສະທ້ານຢ້ານກົວແບບມຶດໆທ່ີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໃຫ້ຄຳ ສັນຍາກັບພວກເຂົາແບບໄຮ້ເຫດຜົນແທ້ໆ ເກ່ືງການດຳລົງຊີວິດຂອງ ມະນຸດຊາດໃນອີກສິບມ້ືຂ້າງຫນ້ານັ້ນເອງ ໄດ້ພົ້ນໂພ້ຂຶ້ນໃນວິນຍານ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງໄວວາໃນຖານະຕ໊ວແທນຂອງຈິດສຳນຶກສ່ວນເລິກ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງ.

ເງົ່ືາມືດລາມແຜ່ຫລາຍຂຶ້ນ, ບໍ່ມີການໄຕ້ໄຟໃຫ້ແສງສະຫວ່າງ ໃດໆຢູ່ໃນນິຄົມນ້ີ. ຝ່າກຳເພງຂອງວັດແຜ່ກະຈາຍເງົ່ືາສະຫລ໊ວຂອງ

ยามค้อยค่ำ ອັบນິວໄປຮອດວິຫານ. ທຸກຈອກແຈ ແລະ ຕາມ ປ່ອງຊຸມທ້າງຫນົດເລີ່ມອັ່ງນອງຈໍແຈ ດ້ວຍພວກເດັກນ້ອຍໄຮ້ຍາດ, ພວກເຂົາພວມຍາດແຍ່ງເອົາອາຫານແລງ ແລະ ຍຶດເອົາບ່ອນນອນ ສໍາລັບຕອນກາງຄືນ ບໍ່ມີສຽງຫົວ, ສຽງເພງ ຫລືສຽງທ້ວງວ່າໃດໆ. ບາງຄັ້ງຄືນໆຈຶ່ງມີສຽງຄາງອຸ່ນໆຫາຍໃຈຫົດໆຄັ້ງຫນຶ່ງ, ສຽງຜິດ ກຸ່ງຄ່ອຍໆບໍ່ຮຸນແຮງ. ຂ້ເມົ້າສອງຄົນພວມປົ້ນໄຕ່ມາຕາມຊານຂັ້ນ ໄດທີ່ແປນເປົ້າງຽບເຫງົ້າຂອງຫໍພັກຫລັງຫນຶ່ງ. ທ່ານກາງຄວາມ ມືດມົນທີ່ພວມກໍ່ຕົວຂຶ້ນນັ້ນ ເວດກອບສະກົ ແລະ ໂວໂລດົບ ກໍາ ລັ້ງສົ້ງຊອມເບິ່ງພວກເຂົ້າດ້ວຍຄວາມລັ້ງກຸງດ.

ບົດທີ ສ

ແນວຄຶດຈິດໃຈລອງ ກູເຮຍແຊ

ເວລາບ່າຍສອງໂມງຂອງມື້ຕໍ່ມາ ທ້າວອໍານວຍການກໍ່ລົງລາຍ ເຊັນໃສ່ເອກະສານມອບສິດອໍານາດ ແລະ ການປົດປ່ອຍພະນັກງານ ທ້ງຫມົດດ້ວຍທ່າທາງຈອງຫອງ, ໂດດຂຶ້ນລົດມ້າແລ້ວກໍອອກເດີນ ທາງໄປເລີຍ. ເມື່ອແນມຕາມ ງ່ອນຄົ້ນທີ່ຄ່ອຍໆຫ່າງອອກໄປນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຮູ້ສຶກອິດສາຄວາມສໍາເລັດອັນໂຮງຮຸ່ງ ຂອງຊາຍຄົນນີ້, ຈັ່ງແມ່ນລາວມີອິດສະຫລະເສລີພໍປານກັບສາຍລົມ, ຮອດບໍ່ມີໃຜຈັກ ຄົນຄ່ວາງກ້ອນຫີນໄລ່ນໍາຫລັງລາວ.

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີປີກກາງບິນຄືລາວ ຈຶ່ງຈໍາເປັນໄດ້ຍ່າງດ້ວຍບາດ ຕີນຫນັກໆເລາະລຽບຢູ່ບິນພື້ນດິນຂອງ ກູເຮຍແຊ ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກ ປວດຕຶບໆຢູ່ໃນຫມາກຫົວໃຈ.

ຢູ່ໃກ້ໆແມ່ນ ວາເນຍ ເຊສາປູຕິນ, ຫມໍແຈ່ມໃສຄິດຊື່ນຢູ່ກາງ ແດດພຶດສະພາ, ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ ແລະ ຮອຍຍິ້ມຂອງຫມໍເປັ່ງປະ ກາຍອອກມາຄ້າຍກັບວ່າຫມໍເປັນເພັດກ້ອນຫນຶ່ງ. ລະຄັງຂາທີ່ ຫ້ອຍຄ້າງຢູ່ຂ້າງຝາສີມ ກໍພະຍາຍາມສະທ້ອນແສງອອກມານໍາຫມໍ ແຕ່ຍ້ອນວ່າມັນເກົ່າແກ່ ແລະ ເປື່ອຍຫລາຍ, ລະຄັງຈຶ່ງພໍແຕ່ ເຮັດສຽງເບະໃສ່ແສງແດດເທົ່ານັ້ນ, ຍິ່ງໄປກວ່ານີ້ມັນຍັງແຕກແຫງ ໄປແຕ່ແລ້ວ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ວາເນຍ ໄດ້ພະຍາຍາມແລ້ວພໍ ແຮງ ຫມໍກໍບໍ່ສາມາດເຮັດແນວໃດໄດ້ທັງໆທີ່ຫມໍຈໍາເປັນຕ້ອງຕີລະ ຄັງຮຽກປະຊຸມໃຫຍ່.

ອາລີມຊຸ່ນເຄືອງ, ອຸກອັ່ງ ແລະ ຮ້ອນຮຸ່ມແຫ່ງຄວາມຮູ້ສຶກຮັບ ຜິດຊອບນັ້ນກາຍເປັນເລື່ອງຂາດເກດຜົນໄປຕາມທໍາມະຊາດ ຂອງ ມັນ. ມັນສາມາດກໍ່ເລື່ອງກັບສິ່ງມະຍິບມະຍ່ອຍແຕ່ລະຢ່າງທັງພະ ຍາຍາມລອດແຫຍ້ເຂົ້າໄປຮ່ອງຍະນ້ອຍໆທີ່ສຸດ ແລ້ວກໍນັ່ງສັ່ນທິດໆ ດ້ວຍຄວາມໂມໂຫ ແລະ ຄວາມວິຕົກກັງວົນ. ຂະນະທີ່ ເຊລາປູ ຕິນ ຕີລະຄັງນັ້ນ ມັນກໍຍັງກໍ່ເລື່ອງກັບລະຄັງ: ຟ້າເອີຍ! ເຮັດໃດ ວ່າປ່ອຍໃຫ້ມີສຽງບາດຫູແນວນີ້ດັງຄັບນິຄົມຢູ່ໄດ້?

ວິເຕຍ ກອກກົບສະກີ ຢືນຢູ່ຂ້າງໆຂ້າພະເຈົ້າ, ມັນຕິດຕາມ ເນມເບິ່ງຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງລະມັດລະວັງ. ດ້ວຍຄວາມຫ່ວງໄຍ ຫມໍງວກໄປທາງ ນັກຕີລະຄັງ ແລະ ແລ້ວດວງຕາຄູ່ດໍາປີ້ຂອງມັນ ຕື່ກ້ວ້າງເປັ່ງປະກາຍ ເບິ່ງຄ້ວ່າ ມີຜີນ້ອຍຕົ້ງເປັນໂຫລ່ອຍໆປ່ອນ ຫນ້າພົ້ນໂປໂລອອກມາຈາກແກ່ນຕານັ້ນ. ວິເຕຍ ຫົວຮ້ຽໆໃນຮູຄໍ

ຄ່ອຍໆທ້ຽວຄ້ຽນ, ມັນຫນ້າແຕ່ງຣົ້ນຂຶ້ນແດ່ ເມື່ອເວົ້າຂຶ້ນສຽງ ຫ້າວໆວ່າ:

-ໃຫ້ຕາຍແມ້, ພວກເຮົາຊິຈັດການມັນດຽວນີ້ລະ.

ຫມໍແລ່ນໄປຫາຜູ້ຕິລະຄັງທ້ຽວປຶກສາຫາລືກັບ ໂອໂລຄົບ ໃນຂະ ນະທີ່ກ້າວຍຸ່ງຫນ້າໄປ. ອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ ວາເນຍ ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ ລະຄັງອະຮ້ອະແຮ້ມອອກມາ, ຫມໍຫົວວ່າ:

-ແມ່ນພວກມັນບໍ່ເຂົ້າໃຈຫວະ? ຂ້ອຍຕິລະຄັງ ຂ້ອຍຕິລະຄັ່ງ ພໍແຮງແລ້ວ ຮອດບໍ່ມີໃຜມາປະຊຸມ ເລີຍ!

ສະໂມສອນຈັດຕັ້ງຢູ່ໃນສິນເກົ່າເຊິ່ງມີປ່ອງຢ້ຽມສູງໆສອງປ່ອງໃສ່ ຕາຫນ່າງລວດໂອບຝຸ່ນ ແລະ ມີເຕົາຝັງສອງຫນ່ວຍ. ຢູ່ເຄິ່ງວົງ ມົນດ້ານຫົວສິນມີໂຕະໂຍະເຍະນ້ອຍໆຫນຶ່ງວາງເທິງກ້ານໄມ້ອ່ານໜັງ. ຄຳຜະຫຍາຈີນທີ່ເວົ້າວ່າ "ນັ່ງດີກວ່ຍືນ" ຢູ່ ກູເຮຍແຊ ນີ້ໃຊ້ການບໍ່ ໄດ້ເລີຍ, ບໍ່ມີຫຍັງສຳລັບວາງກົ້ນໃສ່ໄດ້ເລີຍຢູ່ໃນສະໂມສອນບ່ອນ ຫນີ. ພວກສະມາຊິກ ກູເຮຍແຊ ເອງບໍ່ຄິດຮອດເລື່ອງນີ້ດອກ. ເວລານັ້ນກໍມີຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງປ່ອນຫົວຫຍ້ຽງຫຍອງ ຜ່ານປ່ອງປະຕູ ເຂົ້າມາແລ້ວກໍຫລຸບຫາຍໄປໂລດ. ພວກເຂົາຍ່າງເລາະທ່ຽວຢູ່ ເດີ່ນເປັນກຸ່ມລະ ສ-ຄ ຄົນ, ຮ້ອນຮົນຮຸ່ມໃຈລໍ້າອາຫານແລງ. ເພາະວ່າວັນນີ້ໃນເວລາທີ່ມີການປ່ຽນອຳນາດນີ້ ຄາບເຂົ້າແລງຈະ ຊັກຊ້າເປັນທີ່ສຸດ. ແຕ່ເທົ່າເທັນຢູ່ຫນຶ່ມແຕ່ພວກຊັ້ນຕ່ຳທັ້ງນັ້ນ ສ່ວນ ພວກທີ່ເປັນຕົວການຫົວຈັກຂອງ ອະລິຍະທຳ ກູເຮຍແຊ ແທ້ໆ ນັ້ນຍັງເຊື່ອງຕົວຫລົບຢູ່.

ບໍ່ມີຄູສອນຈັກຄົນ. ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ແລ້ວວ່າວັນໃດເປັນວັນ

ໃດ. ຄືນນີ້ພວກເຮົາຄົງນອນບໍ່ຫລັບດີປານໃດ ເພາະຕ້ອງນອນເທິງ
ຫນ້າໂຕະແຂງໆຢູ່ໃນສະໂມສອນເຍົາວະຊົນ ແລະ ພວກເດັກນ້ອຍ
ກໍພາກັນເລົ່າເລື່ອງຫນ້າຕົກໃຈກ່ຽວກັບ ຊີວິດ ແລະ ເລື່ອງລາວໃນ
ກູເຮຍແຊ ສູ່ຂ້າພະເຈົ້າຟັງ.

ພວກຄູຄູແລນັກຮຽນຈຳນວນ ๔๐ ຄົນຢູ່ໃນນິຄົມນີ້ຫ້ອງນອນ
๔๐ ຫ້ອງ, ໃນລະຍະ ๑ ປີເຄິ່ງກ່ອນຫນ້ານີ້ ພວກເຂົາປະສົບໄຊ
ຊະນະໃນການຊອກຫາວັດຖຸພະລຶກພັນວັດທະນະທຳມາປະດັບຫ້ອງ
ຈົນເຕັມເຊັ່ນ: ຜ້າພິມກັກ ແລະຕັ່ງນວມແບບຕ່ຳຂອງທ້ອງຖິ່ນ.
ນອກນີ້ພວກເຂົາຍັງມີຊັບສົມບັດປະເພດຖືຕິດຕົວໄປໄດ້ນຳ ແລະ ຈຳ
ພວກຂົນຍ້າຍຈາກເຈົ້າຂອງຫນຶ່ງໄປຫາອີກຜູ້ຫນຶ່ງນຳ. ແມ່ນສິ່ງ
ຂອງຈຳນວນ ນີ້ແລ້ວທີ່ເລີ່ມຕົກເຂົ້າມືນັກຮຽນ ກູເຮຍແຊ ດ້ວຍວິ
ທີການອັນງ່າຍດາຍທີ່ສຸດ ເຊິ່ງຮູ້ກັນມາແຕ່ສະໄຫມບູຮານພຸ້ນແລ້ວ
ພາຍໃຕ້ຊື່: ການລັກແບບງັດແງະນັ້ນເອງ. ຍ້ອນຮູບແບບຍຶດຈອງ
ເປັນເຈົ້າຂອງເຄື່ອງໂດຍພາລະການອັນນີ້ແຜ່ຂະຫຍາຍ ຢູ່ໃນນິຄົມ
ຫລາຍ ພວກຄູສອນຈຶ່ງຮຽບຮ້ອງຂົນຍ້າຍສິ່ງຂອງເຄື່ອງໃຊ້ອ່ານຈະ
ເລີນທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່ນັ້ນເຂົ້າໄປໄວ້ໃນເມືອງ ຈົນວ່າຢູ່ຫ້ອງພັກຂອງ
ພວກເຂົານັ້ນຍັງມີເຫລືອແຕ່ຈຳພວກເຄື່ອງໃຊ້ຊະນິດຂີ້ຮ້າຍສຸດ ເຊິ່ງ
ຫນັງສືພິມ "ອິສແວດເຈຍ" ກໍຍັງພໍຈະສາມາດຈັດເຂົ້າຢູ່ໃນປະເພດ
ເຄື່ອງເຮືອນທີ່ໃຊ້ປູຕາມພື້ນເພື່ອເປັນບ່ອນນອນສຳລັບຄູສອນ ໃນ
ຕອນເວນຍາມ.

ແຕ່ໃນເມື່ອວ່າພວກຄູຄູແລນັກຮຽນເຫລົ່ານີ້ ບໍ່ພຽງແຕ່ຊິໂຕສັ່ນ
ຍ້ານກົກປຸ້ນລັກເອົາເຄື່ອງຂອງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພວກເຂົາຍັງຍ້ານກົກ

ຍາດເອົາຊີວິດນຳ ແລະ ໂດຍທົ່ວໄປກໍແມ່ນຍ້ານ ຫມົດທຸກຢ່າງ, ຈ່ຳຊັ້ນບໍ່ດົນຫ້ອງນອນທັງ ๔๐ ຫ້ອງຂອງພວກເຂົາ ຈຶ່ງຄ່ອຍໆປ່ຽນ ຮູບໂສມມາເປັນຄ້າຍຄືຫ້ອງຫລິບໄພໃນຍາມສົງຄາມ ຄືມີຝາສຳລັບ ໃຫ້ພວກຄູ ເວນຍາມ ມານັ່ງລົ້ບ້ງພັກຜ່ອນເມື່ອໃດກຶ່ກຜຽນຢ່າງສະ ບາຍໃຈ. ບໍ່ວ່າໃນອາດີດຫລືໃນກາລະຕໍ່ມາຕະຫລອດຊີວິດ, ຂ້າພະ ເຈົ້າຍັງບໍ່ເຄີຍເຫັນອຸປະກອນປ້ອງກັນພິລຶກພິລ້ຳເທົ່າກັບຈຳພວກທີ່ ຫ້ອຍຢູ່ຕາມປ່ອງຢ້ຽມ, ປະຕູ ແລະ ຮູປ່ອງອື່ນໆພາຍໃນຫ້ອງພັກ ຂອງພວກຄູຄູແລນັກຮຽນຢູ່ ກູເຮຍເຊ, ມັນມີທັງຂໍ້ຂະຫນາດນ້ອຍ ຫົມາ ທ່ອນເຫລັກຂະຫນາດໃຫຍ່, ໄລກຸນແຈແບບ ອູກຣາອິນ ຫນ່ວຍກຸນແຈແບບຊາວລັດເຊຍ ຫນັກຂະຫນາດ ๑๐ ກິໂລ.

ຫລັງຈາກກອງພິເສດລະອັງຫນ້າມາຮອດແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າກໍ ຍັງບໍ່ເຫັນຫນ້າຄູຄູແລນັກຮຽນຈັກຄົນ. ການປົດພວກເຂົາອອກ ຈາກຫນ້າທີ່ນັ້ນ ມັນແມ່ນພຽງແຕ່ການເຮັດໃຫ້ ພໍເປັນພິທີ ອ້ອຍ ຕ້ອຍ, ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄປຢ້ຽມຢາມເບິ່ງຫ້ອງພັກຂອງພວກເຂົານັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຍັງຄຶດເອງວ່າ ມັນເປັນການເສກສັນປັ້ນແຕ່ງອັນໄຮ້ສາ ລະ ເພາະວ່າມີພຽງແກ້ວເຫລົ້າເປົ່າກັບເຮືອດເມັນເທົ່ານັ້ນທີ່ສະ ແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຜ່ານມາເຄີຍມີມະນຸດອາໄສຢູ່ໃນຫ້ອງນີ້.

ບຸລຸດຜູ້ນຶ່ງຊື່ວ່າ ໂລຊະກິນ ເຊິ່ງເປັນຄູຄູແລຜູ້ຫນຶ່ງ, ອາຍຸອາ ນາມ ເບິ່ງບໍ່ຮູ້ວ່າເທົ່າໃດ ຜ່ານອາບມາພໍປານສາຍຟ້າແມບ ແລະ ຢຸດຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າ. ລາວພະຍາຍາມພິສູດຄຸນຄ່າທາງດ້ານ ສຶກສາສາດຂອງເຂົາອອກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນ ແລະ ສະແດງເຈດ ຈຳນົງຢາກຢູ່ນຶ່ງຄືນ ກ້ອກ, "ເພື່ອຈະສືບຕໍ່ອອນທາງຊາວຫນຸ່ມໄປ

ສູ່ ຄວາມກ້າວຫນ້າພາຍໃຕ້ການຊີ້ນຳຂອງທ່ານ." ລາວວິນອງນຈຸ່ນ ວາຍຢູ່ນຳຂ້າພະເຈົ້າເຄົ່ງຊໍ່ໂມງເຕັມໆ ດ້ວຍການສະແດງເຫດຜົນ ລະອຽດລະອໍແບບບ້າໆບໍ່ໆທຸກປະເພດ.

-ຢູ່ຫນີ ຕ້ງວ່າບໍ່ມີລະບຽບວິໄນຫຍັງແທ້ໆໃດ໋, ບໍ່ມີລະບຽບ ຈັກຫນ້ອຍເລີຍລະ! ເບິ່ງຕິ, ຕິລະຄັ້ງແລ້ວແຕ່ພວກເຂົາກໍຍັງບໍ່ມາ ແລ້ວເປັນຫຍັງລະ? ຂ້ອຍຊິບອກເຈົ້າເດ: ສິ່ງທ່ີຄວນມີແມ່ນພຶກ ໄຫວທາງດ້ານສຶກສາສາດ. ເພ່ິນເວົ້າຖືກແລ້ວລະວ່າ ສິນຄວນມີ ພຶດຕິກຳຕາມສະພາວະອຳນວຍຫັ້ນນະ, ແຕ່ຢູ່ຫນີ້ນັ້ນບໍ່ແມ່ນບັນຫາ ນ້ິດອກ; ຂໍໂທດເດ໋ ຖ້າວ່າເດັກນ້ອຍມັນລັກ ແຕ່ບໍ່ມີໃຜຈັກຄົນຫ້ານ ມັນ. ຂ້ອຍຫວະ ຂ້ອຍຮູ້ຈັດການກັບພວກມັນເດ໋, ພວກເຂົາເອ້ີນ ຫາຂ້ອຍເລ້ືອຍຕ່ວ ທ້ັງເຄ່ົາລົບນັບຖ່ືນຳ ... ແຕ່ຄ່ວາຫັ້ນລະ ພໍ່ແຕ່ ຂ້ອຍອອກໄປຢາມເຮ່ືອນແມ່ເຖ້ົາດ້ານສອງມ່ືທ່ັນ, ກະຂອງວ່າແມ່ ເຖ້ົາຂ້ອຍບໍ່ສະບາຍເນ່ືອ ພວກເຂົາກໍເລ່ືອຈັດການປ້ົດຝາແທ້ວປ່ອງ ຢ້ຽມອອກແລ້ວກວາດທຸກຢ່າງໄປຈ່ືນກ້ຽງ ເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍມ່ືສະພາບບໍ່ ຕ່າງຫຍັງກັບຕອນລອດ້ອອກຈາກຕ່ືນລ້ືນແມ່ມາໃຫມ່ໆຫັ້ນລະ ... ເອ້ ຍັງແຕ່ເສ້ືອແຂນຍາວໂຕດ່ຽວ. ແລ້ວມັນແມ່ນຍ້ອນຫຍັງລະ? ໃຜໆ ກໍ່ຖ່ືວ່າມັນເນ່ືອນ້ີ. ລ້ັກສ່ືງຂອງ ຂອງຜູ້ຄົນທ່ີບໍ່ດີກັບເຮົາ ... ເອ້ ອັນ ນ້ັນມັນພໍ່ເຂ້ົາໃຈຢູ່ ແຕ່ເຮັດແນວກັບຄົນທ່ີດີກັບໂຕຢູ່ຫນ້ີ ມັນແປວ່າ ແນວໃດ? ຂ້ອຍຈ່ືງເວ້ົາວ່າ: ສ່ິງທ່ີຈ່ຳເປັນແມ່ນພຶກໄຫວດ້ານສຶກສາ ສາດ, ຂ້ອຍເອ້ືນປະຊຸມເດັກນ້ອຍ, ຂ້ອຍໂອ້ລົມກັບພວກເຂົາເທ່ືອ ຫນ່ຶງ, ສອງເທ່ືອ, ສາມເທ່ືອ, ... ເຈ້ົາເຂ້ົາໃຈລາຕ ... ພວກເຂົາ ກໍ ສົນໃຈຢູ່ດອກ. ຂ້ອຍຕ້ັງບັນຫານ້ອຍໆອັນຫນ່ຶງນຳພວກເຂົາຈ່ັງ

ຊ: ຂ້ອຍມີເງິນ ๓ ອັດຢູ່ໃນກົງນີ້ຫລາຍກວ່າຢູ່ໃນກົງນັ້ນ, ທັງ
ຫມົດໂຮມກັນເປັນ ๔๓ ອັດ, ๓າມວ່າ ຢູ່ແຕ່ລະກົງມີເງິນຈັກອັດ?
ພຶ້ກໃ+ເນາະ ເຈົ້າວ່າບໍ່? -ແລ້ວ ໂລຊະກົນ ກໍລຶ່ອຕາລົງແບບຄົນ
ຊັ້ຫລັກ.

-ເອ... ແລ້ວເປັນແນວໃດລະ? -ຂ້າພະເຈົ້າ๓ານຕາມມາລະ
ยาด.

-ໂຍ້ວ... ເຈົ້າກໍຕອບເອງເທາະແມ້ ວ່າເທົ່າໃດ?

-ອຶ່ຫຍັງເທົ່າໃດ?

-ກະວ່າມີເງິນອັດຢູ່ໃນແຕ່ລະກົງເທົ່າໃດຫັ້ນແລ້ວ, -ເກົ້າ ໂລ
ຊະກົນ ຊຸຊຸ.

-ແມ່ນອັນນີ້ຫວະທີ່ເຈົ້າຢາກໃຫ້ຂ້ອຍຕອບນະ?

-ເຈົ້າ... ແມ່ນລະ... ມີເງິນຈັກອັດຢູ່ໃນແຕ່ລະກົງ.

-ນີ່ນ່າສະຫາຍ ໂລຊະກົນ, -ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຂຶ້ນສຽງຮ້າຍๆ
-ເຈົ້າເຄີຍຮຽນຫນັ๊ງສືຢູ່ໃສ๓າແລ້ວເບາะ?

-ຮ້າຍຊ່າງວ່າແທ້! ພຽງແຕ່ວ່າຂ້ອຍເປັນຄົນຊອກຮູ້ຮໍ່າຮຽນ
ດ້ວຍຕົນເອງເທົ່ານັ້ນລະ, ຕະຫລອດຊີວິດ, ຂ້ອຍສ້າງຕົນເອງ...
ຈ່ຳຊັ້ນນັ້ນກໍທໍ່ານະດ๓ແລ້ວ ທົ່ວ່າຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍຜ່ານໂຮງຮຽນໃດๆ
ຫມົດ ບໍ່ວ່າໂຮງຮຽນສ້າງຄູ ຫລືສະ๓າບັນຄູສາດທາງໃດຈັກບ່ອນ,
ຂ້ອຍຂໍບອກເຈົ້າເດ໊ວ່າ ຢູ່ນີ້ຄົນພວກເຮົາຫນ້ຶ๊ຫລາຍຄົນຢູ່ສຳເລັດ
ການສຶກສາຊັ້ນສູງ, ມີຮອດຫມໍ່ຫນ໊ຶ๋ງພຸ້ນລະບໍ້ ມີໃບປະ๓ານ ພິມ
ດິດສະເຕໂນ*, ກິດ๓າຍຄົນຫນ໊ຶ๋ງ, ແຕ່ເ๋ມ໊ືອເຈົ້າລອງຕັ้ງບັນຫາ

---

* ວິຊາບັນທຶ๊ກ້ວຍອັກສອນຫຍໍ້ເ๋ພ໊ືອໃຫ້ມັນໄວ.

ນ້ອຍໆນີ້ນຳພວກເຂົາແມ້...ຫລືວ່າບັນຫານີ້: ສອງອ້າຍນ້ອງໄດ້ຮັບຟັນ...

-ໂອ່...ຊັ້ນແມ່ນຫມໍນັກພິມດີດຜູ້ນັ້ນຫວະ ທ່ຽງນໍ້ຄວາມອັນນັ້ນໃສ່ຝາ ໄວ້ນະ?

-ເອີ...ກໍຫມໍຫັ້ນແລ້ວ, ຫມໍຢາກຕ້ຳສະໂມສອນ ນັກພິມດີດ ສະເຕໂນມາແຕ່ດົນແລ້ວ ແຕ່ພວກເດັກນ້ອຍປຸ້ນລັກເອົາເຄື່ອງນັ້ນ ໄປຫມົດ, ຫມໍເລີຍເວົ້າວ່າ: ຂ້ອຍບໍ່ຕ້ອງການເຮັດວຽກຢູ່ໃນຫມູ່ ໂຈນປ່າແນວນີ້ອີກແລ້ວ, ຫມໍກໍເລີຍລົ້ມເລີກແນວຄິດກໍ່ຕ້ຳສະໂມ ສອນ ແລ້ວກໍມີແຕ່ເຮັດຫນ້າທີ່ເປັນຄູດູແລເທົ່ານັ້ນ.

ຢູ່ໃນຫ້ອງສະໂມສອນ, ມີແຜ່ນເຈ້ຍແຂງໃບຫນຶ່ງຫ້ອຍຢູ່ໃກ້ໆ ເຕົາຜິງ, ຂໍ້ຄວາມທ່ຽງນໄວ້ອ່ານໄດ້ວ່າ "ວິຊາສະເຕໂນ...ແມ່ນ ເສັ້ນທາງຂອງລະບອບສັງຄົມນິຍົມ".

ໂລຊະກົນ ໃບ່ຕ໋ຢູ່ອີກດົນເຕີບ ແລະ ກໍຫາຍໂຕໄປແບບບໍ່ຮູ້ ເມື່ອຄົງຈັກຫນ້ອຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ໄດ້ແຕ່ວ່າມີສຽງຄາງອຸ່ມໆກັດແຂ້ວ ຂອງ ໂອໂລຄົບ ດັງຕາມຫລັງລາວໄປວ່າ:

-ຕາຍຍາກນ໋ຳເອີ!

ເຫດການບໍ່ຫນ້າອອນຊອນ ແລະ ຫນ້າຄຽດຂົມລ້ຳພວກ ເຮົາຢູ່ທ່ຽສະໂມສອນແລ້ວ, ພວກເດັກນ້ອຍນິຄົມ ກູເຮຍເຊ ບໍ່ອອກ ມາຮ່ວມກອງປະຊຸມໃຫຍ່. ດວງຕາທັງຄູ່ຂອງ ໂອໂລຄົບ ຈ້ອງແນມ ໄປຍັງແຜ່ນຝາສູງຢ່າງເຫງົາເສົ້າ, ກູດລາຕ ຫນ້າດຳຈົນຂຽວຍ້ອນ ອາລົມຮ້າຍ, ຫມໍກັດແຂ້ວຈົນຄາງບ້ຽວຈັກເວົ້າຫຍັງແດ່ບໍ່ມີໃຜເຂົ້າ ໃຈນຳ. ມິເຕຍ ນັ້ນຍົ້ມແບບເກີ໋ ແລະ ເຮັດສີບເບະແບບຄູຫນຶ່ນ

ສ່ຳໃດສ່ຳຫນ່ຳ ມີແຕ່ ມືຊາ ອອບຊາເຮັນໂກ ຄົນດຽວທີ່ສາມາດຮັກສາອາລົມປົກກະຕິໄວ້ໄດ້ດ້ວຍການກ່າວຄຳປາໄສ ເຊ່ຳຫນໍເລີ່ມໄວ້ແຕ່ຄົນແລ້ວນັ້ນຕໍ່ວ່າ:

-ສ່ຳສຳຄັນຕົ້ນຕໍແມ່ນການໄກ... ແລ້ວຫວ່ານແນວປູກ, ເປັນໄປໄດ້ ບໍ່, ຄຶດເບ່ຳຕິ ມາຮອດເດືອນພຶດສະພາແລ້ວ ນ້ຳຍັງບໍ່ລ້ຳມືເຮັດວຽກເລີຍ, ທຸກສ່ຳທຸກຢ່າງຍັງຢູ່ໃນແຜນການທ້ັງນັ້ນ!...

-ຢູ່ຫໍນອນກໍບໍ່ມີຄົນຈັກຄົນຄືກັນ, ພວກເຂົາອອກໄປໃນເມືອງຫມົດ, -ໂອໂລຄົບ ເວ້ົາຂ້ຶນດ້ວຍການເລືອກເຟ້ັນໃຊ້ຄຳສັບທ່ີເຫມາະສົມຄັກແນ່ທ່ີສຸດ, ຫນໍຈ່ຶມປ້ອຍອອກມາຄວາມຫນ່ຳໂດຍບໍ່ຈຽມຂ້າພະເຈ້ົາ.

-ບໍ່ຕ້ອງໃຫ້ກົນເຂ້ົາແລງຕາບໃດພວກເຂົາຍັງບໍ່ມາຮ່ວມກອງ ປະຊຸມ, -ກູດລາຕິ ສະເຫນ່ີຂ້ຶນ.

-ບໍ່, -ຂ້າພະເຈ້ົາທ້ວງ.

-ເປັນຫຍັງຈ່ຶງວ່າບໍ່! -ກູດລາຕິ ຮ້ອງຂ້ຶນ, -ເວ້ົາກັນແທ້ໆເບ່ຳ, ແມ່ນເລ່ືອງຫຍັງພວກເຮົາຈ່ຶງມາຢູ່ຫນ້ີ? ຄວນຊ່ືໄປເບ່ຳທ່ົງນາພຸ້ນບ່ວ ວ່າມັນຮົກເຮ້ືອເຕັມໄປດ້ວຍຫຍ້າແນວໃດ. ແລ້ວດິນກໍບໍ່ທັນໄດ້ໄກຊ້ຳ, ມັນແມ່ນເລ່ືອງຫຍັງກັນ? ແລ້ວພວກເຂົາຢູ່ທ່ວ່ງນ່ັງກົນອາກາດ. ເສ ລີພາບເປັນຂອງຄົນບໍ່ເຮັດວຽກຊ້ັນຫວ ະ?

ໂອໂລຄົບ ແລບລ້ົນອອກມາເລຍຣິມສີບແທ້ງຍ້ອນຄວາມໂມໂຫ ແລ້ວເວ້ົາວ່າ:

-ອານໂຕນ ເຊມືອໂນວ ິດ, ໄປຫ້ອງພວກເຮົາລົມກັນເທາະ.

-ແລ້ວເຂ້ົາແລງເດ ?

- ໃຫ້ພວກມັນກ້າກ່ອນ... ໃຜບໍ່ແດກກໍຢ່າເທາະໄປ໋ເຂົ້າແລ້ວຫັ້ນ ແລ້ວກະເກ່ງຢ່າງໃດພວກເຂົາພາກັນຢູ່ໃນເມືອງແລ້ວລະ.

ຢູ່ທີ່ສະໂມສອນເຍົາວະຊົນ, ອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ ເມື່ອທຸກຄົນນັ່ງລົງ ເປັນມ້າຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ໂອໂລຄົບ ຈຶ່ງກ່າວຄຳປາໄສອັນນີ້:

- ຕ້ອງລົງມືໄຖນາ ແລະ ຫວ່ານແມ່ນບໍ? ເອົາລະອັນນີ້ແມ່ນ ຂ້ອຍເວົ້າໃນຖານະຄົນນ້ອຍໆຜູ້ຫນຶ່ງ ແລ້ວຊິເອົາຫຍັງມາຫວ່ານລະ ໃນເມື່ອວ່າພວກເຂົາບໍ່ມີແນວປູກອີ່ຫຍັງ... ແມ່ນແຕ່ແນວມັນຝະລັ່ງ ກໍຍັງບໍ່ມີ... ພວກເຂົາໂລດເສຍ ປານຫມາປະ ຫ... ພວກເຮົາຈະ ຫວ່ານແນວປູກເອງໄດ້ຢູ່ດອກ ແຕ່ມັນບໍ່ມີຫຍັງນິ ຕິ... ແລ້ວກະແນວ ຂຶດງົດຫຍູ້ນີ້ອີກ... ຈັ່ງແມ່ນເຫມັນອັບ. ຈັກຫນ້ອຍພວກເດັກນ້ອຍ ເຮົາມາຮອດ ຈັ່ງແມ່ນຊິອາຍຕ່ວ, ຄົນມັກສະອາດຜູ້ໃດກໍຄືຊິບໍ່ຮູ້ວ່າ ຄວນວາງຕົນໃສ່ໃສດອກ. ແລ້ວເບິ່ງທ່ານອນ, ເສື່ອນອນ ຫມອນ ຕຽງຫັ້ນດຸ? ເຄື່ອງແບບເປັນແນວໃດ? ພວກເຂົາບໍ່ມີເກີບໃສ່ເລີຍ ແລະ ຜ້າປູບ່ອນ ປອກຫມອນໄປໃສຫມົດ? ຍັງກ້ວຍຊາມອີກ... ແມ່ນແຕ່ບ່ວງໄມ້ເດ້... ຈ້າງກໍບໍ່ຍັງຫຍັງ! ພວກເຮົາຈະເລີ່ມຕົ້ນ ບ່ອນໃດ? ຕ້ອງເລີ່ມຈາກບ່ອນໃດບ່ອນຫນຶ່ງໃດ!

ພວກເດັກນ້ອຍແນມເບິ່ງຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍແສງຕາອ້ອນວອນ ຄອງຄອຍຄັກບ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າຄວນເລີ່ມຕົ້ນຈາກໃສ.

ສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເປັນຫ່ວງນັ້ນ ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນພວກເດັກນ້ອຍ ຂອງ ກູເຮຍແຊ ດອກ ແຕ່ແມ່ນລາຍລະອຽດຕ່າງໆກ່ຽວກັບວຽກງານ ທາງດ້ານວັດຖຸອ້ອຍຕ້ອຍພ໊ີ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວເຮັດໃຫ້ສັບສົນຫຍຸ້ງເຫຍີງ ຈົນບໍ່ສາມາດໄຈ້ແຍກໄດ້ເທົ່າໆກັບຢ້ານວ່າເດັກນ້ອຍ ນ00 ຄົນຂອງ

ເຮືອນຫລັງນີ້ຈະພາກັນເສຍຜູ້ເສຍຄົນໄປນັ້ນເອງ.

ອີງຕາມການຕົກລົງກັບອົງການປ້ອງກັນເດັກ ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ຮັບເງິນຈຳນວນ ๔๐ ພັນຮຸບ ເພື່ອປັບປຸງປ່ຽນແປງສະພາບຂອງ ກູເຮຍແຊ, ແຕ່ພາຮອດດຽວນີ້ກໍພໍແນມເຫັນແລ້ວວ່າ ເງິນຈຳນວນນີ້ ປຽບຄືນ້ຳຍອດຫນ້ຳທ່ວມສະຫນອງທ້ອງທະເລ ແຫ່ງຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການນັ້ນຮີບດ່ວນ. ພວກເດັກນ້ອຍ ເບິ່ງສະພາບໄດ້ກືກຕ້ອງແລ້ວ ເມື່ອພວກເຂົາຂຶ້ນບັນຊີວັດກຸສົງຂອງທ່ວຍາດຫາຍໄປ. ແຕ່ຄວາມຈົບຫາຍວາຍວອດຂອງ ກູເຮຍແຊ ເພີຍສົມຫນ້າອອກຢ່າງຫມົດເປືອກຫມົດຢາງ ກໍຕໍ່ເມື່ອ ກູດລາຕີ ເລີ່ມລົງມືທ້ອນວັດກຸ. ທ້າວຜູ້ອຳນວຍການນັ້ນບໍ່ຈຳເປັນຫ່ວງໄຍວ່າ ເອກະສານມອບສິດຈະບັນຈຸແຕ່ລາຍເຊັນອັນບໍ່ສົມກຽດດອກ, ທ້າວຜູ້ອຳນວຍການສະແດງຄວາມເຫັກຫາງກອອກມາແລ້ວປາກົດວ່າ: ໃນມອບສັນທະສັນກຸດ ດຸດ. ໂຮງຊ່າງມີໂຕະເຮັດວຽກບໍ່ເທົ່າໃດບ່ອນ, ຢູ່ໂຮງມ້າມີມ້າຈ່ອຍ ໂຊເບິ່ງບໍ່ອອກວ່າພັນແນວໃດ ແລ້ວກໍບໍ່ມີຫຍ້າອີກ, ບໍ່ມີເຄື່ອງມືບໍ່ມີວັດກຸດິບ, ບໍ່ມີອຸປະກອນການກະເສດຈັກແນວ. ຢູ່ຄອກຫມູທີ່ເປ່ເພຈົມປົ໊ດຢູ່ໃນມູນສັດ, ມີຫມູນ້ອຍປະມານເຄົ່າໂຫລຮ້ອງອຶດໆຢູ່. ພວກເດັກນ້ອຍນັ້ນຈົນວ່າກັ້ນຫ້ວໄວ້ບໍ່ໄດ້ເມື່ອເຫັນພວກສັດນ້ອຍໆຈ່ອຍແຫ້ງເຫລົ່ານີ້ ມີຫົວໂປໃຫຍ່, ຂາຮຽວແຫ້ງເບິ່ງບໍ່ຄືຫມູພັນອັງກິດຂອງພວກເຮົາຈັກຄັ້. ເມື່ອ ກູດລາຕີ ຊຸດກົ່ນດິນຢູ່ແຈເດີ່ນເບື້ອງຫນ້ຳໄດ້ສົບໄກ່ເຫລັ້ມຫນ້ຳນັ້ນ, ເບິ່ງຫນ້ດີໃຈພໍປານເຫັນຫນ້າພໍ່ແມ່. ຕໍ່ມາກໍມີຜູ້ພົບຄາດຢູ້ກ້ອງດິນຈົ່ກອງຫນ້ຳ, ສ່ວນຢູ່ເຄຫາຕົກຮຽນນັ້ນ ເພິ່ນພໍໄດ້ແຕ່ຕົ້ນໂຕະ ຕົ້ນຕັ່ງບາງຕ່ອນ ແລະ ຕັ່ງອີ ພ້ອມ

ດ້ວຍເສດໄມ້ເຫລືອຈາກແຜ່ນກະດານຢູ່ໃນຫ້ອງຮຽນ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວ
ເປັນປາກົດການທຳມະດາແທ້ໆ ເພາະລະດູຫນາວທຸກປີກໍມີຈຸດອ
ອະສານ ແລະ ຫົວໜ້າຄອບຄົວກໍສາມາດສະສົມທາດເຊື້ອໄຟໄວ້
ໄດ້ຢ່າງພໍພຽງ ໃນລະດູບານໃຫມ່.

ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຊື້ທຸກຢ່າງ, ເຮັດທຸກຢ່າງ, ປຸກສ້າງທຸກຢ່າງ.
ທຳອິດທຳອໍກໍແມ່ນເຮັດຫ້ອງວິດ ບ່ອນອາບນ້ຳ. ຢູ່ໃນວິທີການຂອງ
ວິຊາສຶກສາສາດນັ້ນ ເພິ່ນບໍ່ເວົ້າຫຍັງດອກກ່ຽວກັບຫ້ອງວິດ ແລະ
ເບິ່ງແລ້ວກໍຄິງແມ່ນຍ້ອນເຫດຜົນອັນນີ້ ເອງແທ້ໆ ທີ່ຊາວ ກູເຮຍແຊ
ຈ່ຳເບິ່ງຂ້າມຫ້ອງທີ່ແສນຈະເປັນປະໂຫຍດ ແລະຕົ້ນຕໍອັນນີ້.

ວັດຂອງເຂດ ກູເຮຍແຊ ສ້າງຕັ້ງຢູ່ເທິງໂນນສູງຄ້ອຍລົງທຸກໆ
ດ້ານ. ມີແຕ່ຄ້ອຍເບື້ອງໃຕ້ເທົ່ານັ້ນທີ່ບໍ່ມີຝາກຳເພງຕັນ ຈາກບ່ອນ
ນີ້ຕ່ລົງໃສ່ຫນອງຂອງວັດເຊິ່ງເຂົ້ນແທ້ງເປັນບ່ອກຕົມແລ້ວ ເພິ່ນຈ່ຳ
ແນມເຫັນຫລັງຄາມຸງຫຍ້າຂອງບ້ານໂປດວອກກີ. ເປັນທີ່ວັດທີ່ພໍ
ເບິ່ງໄດ້ໃນທຸກແງ່, ທຳມະຊາດຫນ້າຮັກແບບທ້ອງທຸ່ງ ອຸກຮາອຶນ
ທີ່ອາດຈະພໍກະທົບຈິດໃຈນັກກະວີປະເພດເພີນໃຈອ່ອນໄຫວທີ່ແນມ
ເຫັນຄວາມສົມສ່ວນສອດຄ່ອງລະຫວ່າງຫລັງຄາມຸງຫຍ້າ, ສາວລ້ຽງ
ແກະແລະຕົ້ນສວນຕົ້ນໄມ້ໃສ່ອີກ. ກົງກັນຂ້າມກັບທີວັດອັນສວຍ
ງາມນີ້, ຊາວນິຄົມ ກູເຮຍແຊຊ້ຳພັດສະຫນອງທີວັດອັນບໍ່ເປັນຕາ
ເບິ່ງໃຫ້ແກ່ປະຊາຊົນບ້ານ ໂປດວອກກີ ເລີຍ, ພວກເຂົາພາກັນໄປ
ນັ່ງລຽນແຖວປົດທຸກຢູ່ຕາມແຄມຮ່ອງເລິກ ແລະ ພວມສົນລະວົນໃນ
ການປ່ຽນຮູບເງິນເປັນລ້ານໆເພື່ອການສຶກສາດ້ານສັງຄົມໃຫ້ກາຍມາ
ເປັນວັດຖຸຢ່າງຫນຶ່ງຊຶ່ງບໍ່ມີທາງຈະເຮັດຫຍັງກັບມັນໄດ້.

ບັນຫາທີ່ຍົກມານີ້ ເຮັດໃຫ້ພວກເດັກນ້ອຍນັກຮຽນຂອງຂ້າພະເຈົ້າວິຕົກສົນຄວນ, ມືຊາ ອອບຊາເຮັນໂກ ໄດ້ພິຈາລະນາເບິ່ງບັນຫານີ້ຢ່າງເຄັ່ງຂຶມຈິງໃຈທີ່ສຸດ ດ້ວຍການອ້ອນວອນວ່າ:

-ແລ້ວທ້ັງຫມົດນີ້ຫມາຍຄວາມວ່າແນວໃດລະຫນໍ? ພວກເຮົາຈະເຮັດແບບໃດ? ຄວນຊິໄປ ຄາຄົບ ເພື່ອເລື່ອງນ້ັຊັ້ນຫວະ? ແລ້ວຊິ່ຫຍັງໄປລະ?

ໃນທ່ີສຸດເມ່ືອກອງປະຊຸມພວກເຮົາຢຸດຕິລົງນັ້ນ, ຊ່າງໄມ້ຈາກບ້ານ ໂປດວອກກີ ສອງຄົນກໍໄດ້ກ້າວຜ່ານປະຕູຫ້ອງສະໂມສອນເຍົາວະຊົນເຂ້ົ້າມາແລ້ວ, ຄົນຫນ່ຶ້ງອາຍຸຊິງເກ່ົ້າກ່ວ່ານ້ັນທ່ົ່າທາງຄ້ອຍທະຫານ, ສຸບຫມອກເງ໊ົ້ບສີກາກີ, ລາວເວ້ົ້າສະຫນັບສະຫນູນໂຄງການຂອງຂ້ົ້າພະເຈ້ົ້າຢ່າງໜ້ົ້າວໜ້ົ້າວ:

-ມັນກ໊ົ້ຖືກຕ້ອງແລ້ວລະ, ປ່ອຍໄວ້ແນວນ້ັນບ່ໍ່ໄດ້ດອກ, ໃນເມ່ືອວ່ົ່າຕ້ອງ ຢູ່ຕ້ອງກິນ ມັນກ໊ໍ່ຢູ່ລ້ົ້າໆບ່ໍ່ເປັນແລ້ວ... ເອ ແລ້ວສ໋ໍາລັບແປ້ນຫ້ັນເກາະ ມີສ້ົ້າງຢູ່ ຣິຊອບ ບ່ອນຫນ່ຶ້ງ. ເຈ້ົ້າບ່ໍ່ຕ້ອງເກ້ົ້ງໃຈຂ້ອຍດອກ, ຢູ່ຫ້ັນໃຜໆກ໊ໍ່ຮູ້ຈັກຂ້ອຍດີ, ຈ່ົ້າຍເງ໊ິນມາໃຫ້ຂ້ອຍໃນຈ໋ໍານວນສ໊ິມພ໊ົ້າພ໊ົ້າຄອນຫ້ັນລະ ແລ້ວຂ້ອຍຊິຈັດການປູທຸກຢ່ົ້າງໃຫ້ຮຽບຮ້ອຍຊະນິດວ່ົ່າ ແມ່ນແຕ່ພວກນັກບວດເອງກ໊ໍ່ບ່ໍ່ເຄ໊ີຍເຫັນມາກ່ອນພຸ້ນລະ, ແຕ່ທ໋ໍາມະດາແລ້ວ ຖ້ົ້າຫາກວ່ົ່າເຈ້ົ້າຢາກໃຫ້ມັນຖືກແມ່ ກ໊ໍ່ໃຊ້ໄມ້ອັດກ໊ໍ່ໄດ້ ຫລ໊ືແປ້ນເນ້ົ້ອອ່ອນບ່ໍ່ກະພ໊ໍ່ໄດ້ຄ໊ືກັນ, ມັນຫາກຊິ່ໍ່ຫ້ັນຫນຽວປານໃດເດ ລ້ົ້ະ, ແຕ່ຖ້ົ້າຫາກວ່ົ່າເຈ້ົ້າຕ້ອງການ ຂ້ອຍຂ໋ໍ່ແນະນ໋ໍາໃຫ້ໃຊ້ແປ້ນຂະຫນາດນ້ົ້ອເຄ໊ັ່ງຫລ໊ືສອງນ້ົ້ອ... ມັນຊິ່ດ໊ົ້ທ່ີສຸດເລີຍ ຄ໊ັກໂພດວ່ົ່າຊ້ັນສ໋ໍາ: ລ໊ິມກ໊ໍ່ຊິ່ບ່ໍ່ຜ່ົ້ອເຂ ້ົ້າ, ຍາມຫນ໋ໍ່ວກະຢູ່ສະ

ບາຍ ແລະ ຍາມຮ້ອນຄວາມຮ້ອນກໍຈະຊອດເຊາະເຂົ້າມາ ບໍ່ໄດ້.

ນັບວ່າເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນຊີວິດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເກີດຄວາມຮູ້ສຶກອ່ອນໂຍນຢ່າງແທ້ຈິງ ທີ່ໄດ້ຟັງ ບຸລຸດອິເສດຄົນນີ້, ລາວເປັນນັກກໍ່ສ້າງ ແລະ ຈັດຕັ້ງທັ້ງສຳລັບລະດູຫນາວ ແລະ ລະດູຮ້ອນ, ສາຍລົມ ແລະຄວາມ "ສະຫງົບສະບາຍ". ແມ່ນແຕ່ນາມສະກຸນຂອງລາວກໍ ຖືກຫູຂ້າພະເຈົ້າ: ໂບໂຮວອຍ. ຂ້າພະເຈົ້າມອບເງິນມັດຫນຶ່ງໃຫ້ ລາວ ແລ້ວກໍຕິດຕາມເບິ່ງວິທີລາວແນະນຳວຽກໃຫ້ ຜູ້ຊ່ອຍຂອງລາວ ເຊິ່ງເປັນຊາຍຫນຸ່ມຫນ້າແດງຮຶນ ແລະ ແຈ່ມໃສຄົນຫນຶ່ງຢ່າງອ່ອນ ຊອນ:

-ຊັ້ນເຮົາຊິໄປທາງພຸ້ນເດ້, ເພື່ອເອົາໄມ້ ສ່ວນໂຕກັບ ວາເນຍ ເລີ່ມລົງມືໄດ້ເລີຍ. ແລ່ນໄປເອົາຊ້ານຂອງໂຕ ແລະ ເອົາຂອງເຮົາ ມາພ້ອມລະ, ໃນລະຍະລໍ້ຖ້ານີ້ ພວກເຮົາຊິປຸກຕູບໃຫ້ພວກເຂົາ ກ່ອນ, ໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງມາກັບພວກເຮົາເພື່ອຊິ້ບອກບ່ອນຢາກໃຫ້ ປຸກໃສ່ແດ່ ແລະ ບອກວ່າມັກແບບໃດນຳ...

ກຸງກກິ໋ຊອບ ແລະ ກູດລາຕ ຍົ້ມເຕັ້ມຫນ້າແລ້ວນຳພວກເຂົາໄປ ເພື່ອ ຊິ້ບອກບ່ອນ ສ່ວນ ໂບໂຮວອຍ ຮອບເອົາມັດເງິນຍັດໃສ່ຫ່ຳ ຜ້າຂອດໆແລ້ວເວົ້າອື່ນອອຍໃຫ້ກຳລັງໃຈແກ່ຂ້າພະເຈົ້າອີກວ່າ:

-ພວກເຮົາຊິເຮັດໃຫ້ດອກ... ສະຫາຍຜູ້ອຳນວຍການ, ອຸ່ນ ໃຈເທາະ...

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກອຸ່ນໃຈ, ສະຫມອງຄິ່ວ່າປອດໂປ່ງແດ່, ພວກ ເຮົາເລີ່ມສັ່ນຄອນຄວາມໂງ່ຈ້າເຫງົາຫງາກ ແລະ ຄວາມອົ່ງອຶ່ນໃນ

ລະດັບກະກຽມເພື່ອໄຂເສັ້ນທາງໃຫ້ແກ່ວຽກງານສຶກສາສາດຢູ່ ກູເຮຍ ແຊ ແລ້ວ.

ບັນຫາທີສອງທີ່ພວກເຮົາແກ້ໄຂໄດ້ຈົນເປັນຫນ້າພໍໃຈໃນແລງ ນັ້ນ ກໍແມ່ນບັນຫາທີ່ກ່ຽວພັນກັບການດຳລົງຊີວິດປະຈຳວັນເຊັ່ນດຽວ ກັນ ນັ້ນຄືເລື່ອງກ້ອຍຊາມແລະບ່ວງ. ຢູ່ໃນໂຮງອາຫານຫລັງຄາ ກ້ຽງ ແລະ ມີຝາຕິດປະດັບປະດາດ້ວຍຮູບນັກບຸນ ແລະ ພະນາງ ພິມມະຈາລີ ເຊິ່ງມີໃບຫນ້າເຄັ່ງຂຶມ ຈ້ຳແນມນຳພວກເຮົາມາແຕ່ ເບື້ອງບົນ, ບາງຄົນກໍຊັ້ນວ ໃນທ່າໃຫ້ພອນນັ້ນ ມີໂຕະ ແລະ ແປ້ນ ນ້ອຍຢູ່ ແຕ່ຊາວນິຄົມ ກູເຮຍແຊ ບໍ່ເຄີຍສຳຜັດກັບສິ່ງທີ່ເອີ້ນວ່າເຄື່ອງ ກ້ອຍຊາມເລີຍ. ຫລັງຈາກເສຍເວລາຢູ່ໃນໂຮງນ້ຳປະມານເຄິ່ງຊົ່ວ ໂມງ ດ້ວຍການພະຍາຍາມ ແລະ ໃຊ້ວິທີການແບບນັກການທູດ ແລ້ວ, ໂອໂລຄົບ ກໍເຮັດໃຫ້ ເອີບແກເນັບ ຂົ້ນນັ່ງເທິງລົດນ້ຳ ເກົ່າໆຄັນຫນຶ່ງສົ່ງເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ເພື່ອຊອກຊື້ກ້ອຍຊາມ ৪00 ຄູ່ ແລະ ບ່ວງໄມ້ໃນຈຳນວນເທົ່າໆກັນ.

ພໍຮອດປະຕູໃຫຍ່ທາງອອກ, ລົດນ້ຳຂອງ ເອີບແກເນັບ ກໍຕິກ ຢູ່ໃນທ່າມກາງສຽງຮ້ອງໂຮຂ່ຳນັບຊຸມເຊີຍຂອງເດັກນ້ອຍຫມູ່ຫນຶ່ງ. ພວກເດັກນ້ອຍໄຫເຮົາໄດ້ກຶ່ນອາຍຫອມຫວນລ້ຳດ້ຳ ຈ້ຳພາກັນໂຫ້ ມາຍັງປະຕູເຂົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍແລ່ນອອກໄປຄືກັນ ເລີຍຕິກຢູ່ໃນວົງ ແຂນອັນແຂງແຮງຂອງ ການາບານິບ, ເຊິ່ງເປັນເວລາດົນມາແລ້ວ ນັກກຶນີໄສອວດກຳລັງໃສ່ຫນ້າເອິກຂອງຂ້າພະເຈົ້າເລື້ອຍໆ.

ກອງພິເສດຫມາຍເລກ ๗ ພາຍໃຕ້ການບັນຊາຂອງ ຊາໂດ ຮອບ ພ້ອມດ້ວຍສະມາຊິກຄົບກ້ວນມາຮອດຫັ້ນແລ້ວຮຽບຮ້ອຍ, ໃນ

ທັນໃດນັ້ນໃນຈິດສຳນຶກຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍເຫັນວ່າ ກຸ່ມເດັກນ້ອຍທີ່ ຫນ້າເກງຂາມເລີກລັບປະຈຳນິຄົມ ກູເຣຍແຊ ໄດ້ຍຸບຍອບສະຫລາຍ ຕົວລົງ ກາຍເປັນບັນຫານ້ອຍໆໄຮ້ຄວາມຫມາຍໃດໆ ຈົນແມ່ນແຕ່ ໂລຊະກົນ ເອງກໍບໍ່ຖືວ່າແມ່ນເລື່ອງຈິງຈັງ.

ໃນຍາມອັດຕະຄັດເຊັ່ນນີ້, ການໄດ້ພົບພໍ້ກັບພວກນັກຮຽນທ້າ ຫນີດຂອງພວກເຮົາຈາກວິທະຍາໄລກຳມະກອນ ໂລດເປັນຄວາມ ຍິນດີປີດາສຸດຍອດຢ່າງຫນຶ່ງ: ບູຮູນ ຜູ້ແຂງແກ່ນ ແລະ ຫນັກ ແຫນ້ນ; ກາຣາບານີບ ຜູ້ເມົາມົວມ່ວນນຳການສຶກສາຮ່ຳຮຽນ ສະ ແດງຄວາມດີໃຈແບບຄ່ຽມສົມເປັນຜູ້ນຳການສຶກສາ, ທ້າວອານໂຕນ ບຣາເຊັນໂກ ຜູ້ມີວິນຍານທີ່ສາມາດປັບແປງເຂົ້າກັບຂອບເຂດອັນ ຄັບແຄບຂອງວິຊາສັດຕະວະແພດ, ທ້າວ ມັດເວີ ເບຍລູກິນ ຜູ້ ແຈ່ມໃສ ແລະ ໃຈກວ້າງ, ທ້າວອິດຊາຈີ ຜູ້ເຄັ່ງຂຶມຄ້າຍແທ່ງ ເຫລັກກ້າ; ທ້າວ ແວກຊະແນບ ບັນຍາຊິນ ແລະ ຜູ້ພິທັກຄວາມ ຈິງ, ນາງ ມາຮູດເຊຍ ເລັບເຊັນໂກ ຜູ້ຈ່ອຍບາງ ແລະ ແກ່ນຕາ ດຳປີ້, ນາງ ນາສະເຈຍ ໂນດເຊັບນາຍຢາ, ເກອອກເກັບສະກີ ລູກຊາຍອະດີດເຈົ້າແຂວງ ອຽກກູດ ແລະຊະແນແດກ ກັບ ກຣາຍ ນິກ ພ້ອມດ້ວຍໂກໂລສ ແລະ ທ້າຍທີ່ສຸດບັກນ້ອຍທີ່ຂ້ອຍຖືກໃຈ ກ່ອນຫມູ່ຫມໍລູກຮັກຂອງຂ້ອຍຄືອາເລັກຊ້ງ ຊາໂດຣອບ ນາຍກອງ ຂອງກອງພິເສດຫາຍເລກເຈັດ. ໃນອີກບໍ່ດົນພວກຮຸ່ນເກົ່າຂອງກອງ ນີ້ກໍຈະພາກັນສຳເລັດວິທະຍາໄລແລ້ວ, ແລະ ພວກເຮົາກໍບໍ່ສົງໄສຈັກ ຫນ້ອຍວ່າ ພວກເຂົາຈະບໍ່ສືບຕໍ່ຮ່ຳຮຽນໃນຂັ້ນສູງກວ່ານີ້ໄດ້ຢ່າງມີຜົນ ສຳເລັດ. ໃນສາຍຕາຂອງພວກເຮົາແລ້ວ ພວກເຂົາຍັງເປັນສະມາ

ຊຶກນຶດິນຫລາຍສຳເລັດ. ໃນສາຍຕາຂອງພວກເຮົາແລ້ວ ພວກເຂົາ ຍັງເປັນສະມາຊຶກນຶດິນຫລາຍກວ່ານັກຮຽນຊ້ຳອີກ ແລະ ໃນເວລານີ້ ພວກເຮົາກໍບໍ່ມີເວລາມາພິຈາລະນາໄຈ້ແຍກຕີລາຄະແນນ ຢູ່ໂຮງ ຮຽນ. ຫລັງຈາກຄຳທັກທາຍຖາມສະບາຍຕ້ອນຮັບກັນຊຸດທຳອິດ ນັ້ນແລ້ວ ພວກເຮົາກໍມາເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ສະໂມສອນເຍົາວະຊົນອີກ. ການາບານິບໄປນັ່ງລົງຕັ່ງຂ້ຶ້ເບ້ອງຫລັງໂຕະແລ້ວເວົ້າວ່າ:

-ອານໂຕນ ເຊມືອໂນວິດ, ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈະ ແຈ້ງ: ຈະເອົາຊະນະ ຫລືຈະຍອມຕາຍ! ພວກເຮົາກຽມພ້ອມແລ້ວ!

ພວກເຮົາເລົ່າເລື່ອງຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນໃນວັນທຳອິດນີ້ສູ່ພວກເຂົາ ຟັງ. ເບິ່ງໜ້າຜາກພວກເຂົາຢູ່ຫຍໍ້ເຂົ້າ, ພວກເຂົາແນມເບິ່ງໜ້າ ກັນດ້ວຍແສງຕາຫວັ່ນ ວິຕົກ ສ່ວນຕັ່ງຂ້ຶ້ກໍຈຸກສົກັນດັງເອ໊ິດໆຢູ່ເບ້ອງ ລຸ່ມ. ຊາໂດຣອບ ແນມເບິ່ງປ່ອງຢ້ຽມດ້ວຍທ່າທີຄຶດຫນັກ ທັງລົ້ ຕາລົງເບ້ອງຫນ້ຶ.

-ບໍ່... ບໍ່ດອກ... ຈະໃຊ້ກຳລັງເຂົ້າໃສ່ດຽວນ້ີບໍ່ໄດ້ດອກ, ພວກ ເຂົາຫລາຍກວ່າ, ແທ້ໃດ!

ບູຊູນ ຍົກບ່າໄຫລ່ຫົກຫນາຂອງຫນ້ໄປພ້ອມທັງຍົ້ມໃນໃບ ຫນ້າ:

-ຊາຊາ ໂຕເຂົ້າໃຈເດ໊ວ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນອັນສຳຄັນດອກ, ໃຫ້ ພວກເຂົາຫລາຍເທົ່າໃດກໍຢ່າຫ່ວງເຂົາເທາະ! ມັນບໍ່ແມ່ນຈຳນວນ ຫ້ັນດອກທ່ີຕັດສິນບັນຫາ, ຍຶດເອົາເປັນຕ່ອນເປັນອັນບໍ່ໄດ້ດອກ, ໂຕ ວ່າພວກເຂົາຫລາຍຊ້ັນຫວະ ແລ້ວພວກເຂົາຢູ່ໃສລະ? ໃສ? ແລ້ວ ໂຕຊິໄປຈັດການກັບໃຜລະ? ບ່ວ່າດ້ວຍວິທີໃດກໍວິທີຫນ້ຶງຄວນຈະ...

ແມ່ນແນວນັ້ນລະ... ຄວນເຕົ້າໂຮມພວກເຂົາ ແລ້ວໂຕຊິເຮັດແນວ
ໃດ?

ກູເລຍເຢວາ ເຂົ້າມາ, ເຂົາໄດ້ຍືນການໂອ້ລົມຂອງພວກເຮົາ, ເຂົາຕອບທັງຍິ້ມໃສ່ແສງຕາຂີ້ສົງໄສຂອງ ກາຣາບານີບ ແລ້ວເວົ້າ ວ່າ:

- ເຕົ້າໂຮມພວກເຂົາທັງຫມົດ, ພວກໂຕເຮັດບໍ່ໄດ້ດອກຫນາ, ບໍ່ມີທາງດອກ...

- ແລ້ວຊິຮູ້ດອກ! - ເຊມີຍາ ຮ້ອງຕອບຢ່າງໂມໂຫ, - ເຈົ້າວ່າ "ເຮັດຫຍັງບໍ່ໄດ້" ຊັ້ນຫວະ? ພວກເຮົາຊິເຮັດໃຫ້ໄດ້! ຄ ຊ o ຄົນ..., ອາດຊິໄດ້ ຫລືວ່າບາງທີອາດຊິມີແຕ່ ຄ ຊ o ຄົນເທົ່ານັ້ນທີ່ຈະມາ ຮ່ວມ... ແລ້ວພວກເຮົາຫາກຊິເຫັນດອກ... ແລ້ວພວກເຮົາມານັ່ງ ເຮັດຫຍັງຢູ່ເທິງເກາະຫມູນ?

ແຜນປະຕິບັດງານກຶກກໍານົດດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້: ເພິ່ນຈະແຈກຢາຍອາ ຫານໃນດຽວນີ້ໂລດ ພວກຊາວນິຄົມ ກູເຮຍເຊ ຫົວຈົນທ້ອງແຫ້ງ ພໍແຮງແລ້ວ ແລະ ພວກເຂົາກໍພາກັນລໍ້າຢູ່ໃນຫໍນອນພຸ້ນ. ເອົາລະ ໃຫ້ພວກມັນກິນສາພວກຂີ້ສຸດ! ແຕ່ໃນເວລາກິນເຂົ້ານັ້ນ ຕ້ອງໃຫ້ ທຸກຄົນກັບເຂົ້າໄປໃນຫໍນອນ ເພື່ອສ້າງຄວາມປັ່ນປ່ວນ, ພວກເຮົາ ຊິພາກັນຮ້ອງໃສ່ຫູພວກເຂົາວ່າ: ເຊີນມາຮ່ວມກອງປະຊຸມ, ສູເປັນ ຄົນຫລືອີຫຍັງແທ້? ມາເດີ, ມັນແມ່ນເພື່ອພວກສູເອງເດ ຊີວິດ ໃຫມ່ສໍາລັບພວກສູ, ບໍ່ແມ່ນສໍາລັບຜູ້ອື່ນ... ແຕ່ລະຄົນສູກໍເອົາແຕ່ ຄົນເລືອຢູ່ໃນຮູຂອງໂຕເອງຄືໂຕດ້ວງເທົ່ານັ້ນແລ້ວ, ຄັນວ່າມີຜູ້ໃດ ຫນ້ຽງຫາກໍ່ເລື່ອງ, ກະບໍ່ຕ້ອງເກາະກັບມັນດອກແຕ່ຄວນບອກມັນ

ວ່າ: ເຮັ້ຍໂຕ ນ້ັ ນ ນ່ ານ ນ ານ ນ ັ ່ ວ ານ ກ ້ ານ ນ ຂ ຶ ຕ ່ ໍ ຫ ນ ້ ານ ກ ້ ອ ຍ ແ ກ ານ ເ ລ ້ ວ ກ ໍ ເ ຊ ີ ນ ໄ ປ ຮ ່ ວ ມ ກ ອ ງ ປ ະ ຊ ຸ ມ ແ ດ ່ ເ ດ ີ , ຊ ີ ໄ ດ ້ ເ ວ ້ າ ວ ່ າ ຫ ຍ ັ ງ ຕ ານ ໃ ຈ , ເ ວ ້ າ ທ ໍ ່ ນ ັ ້ ນ ລ ະ , ຫ ລ ັ ງ ຈ າ ກ ກ ິ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ແ ລ ້ ວ ໃ ຫ ້ ຕ ິ ລ ະ ຄ ັ ງ ເ ຕ ົ ້ າ ໂ ຮ ມ ໂ ລ ດ .

ຢ ູ ່ ປ າ ກ ປ ະ ຕ ູ ເ ຂ ົ ້ າ ເ ຮ ື ອ ນ ຄ ິ ວ , ມ ີ ເ ດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ສ ອ ງ - ສ ານ ຄ ົ ນ ນ ັ ່ ງ ລ ໍ ຖ ້ າ ການ ແ ຈ ກ ຢ າ ຍ ອ າ ຫ ານ . ມ ີ ຊ າ ອ ອ ບ ຊ າ ເ ຮ ັ ນ ໂ ກ ຍ ຶ ນ ຂ ວ າ ງ ປ ະ ຕ ູ ສ ັ ່ ງ ສ ອ ນ ນ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ຫ ົ ວ ແ ດ ງ ຄ ົ ນ ຫ ນ ໍ ່ ໍ ່ ຊ ຸ ້ ມ ອ ານ ນ ີ ້ ມ ັ ນ ເ ກ ີ ດ ສ ົ ນ ໃ ຈ ໃ ນ ຊ ຸ ່ ຂ ອ ງ ຂ ້ າ ພ ະ ເ ຈ ົ ້ າ ຂ ຶ ້ ນ ມ າ :

- ສ ໍ ່ ລ ັ ບ ຜ ູ ້ ທ ໍ ່ ບ ໍ ່ ເ ຮ ັ ດ ວ ຽ ກ ຫ ຍ ັ ງ ກ ໍ ບ ໍ ່ ຕ ້ ອ ງ ໃ ຫ ້ ອ າ ຫ ານ ນ ັ ນ ເ ຮ ັ ້ ຍ ແ ລ ້ ວ ໂ ຕ ລ ະ ... ໂ ຕ ຊ ຶ ມ າ ເ ວ ້ າ ວ ່ າ ຕ ້ ອ ງ ໃ ຫ ້ ຊ ັ ້ ນ ຫ ວ ະ ? ບ ໍ ່ ມ ີ ຫ ຍ ັ ງ ໃ ຫ ້ ມ ຶ ງ ກ ິ ນ ດ ອ ກ . ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ຈ ບ ໍ ່ ນ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ? ມ ຶ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ຈ ຢ ູ ່ ດ ອ ກ ຄ ັ ນ ວ ່ າ ມ ຶ ງ ມ ີ ສ ະ ຫ ມ ອ ງ ແ ດ ່ . ຄ ັ ນ ຖ ້ າ ຫ າ ກ ວ ່ າ ນ ັ ນ ຊ ີ ບ ໍ ລ ິ ການ ມ ຶ ງ ດ ້ ານ ເ ທ ົ ່ ອ ກ ໍ ແ ມ ່ ນ ຍ ້ ອ ນ ກ ັ ນ ເ ຈ ດ ຕ ະ ນ າ ດ ີ ດ ອ ກ . ມ ຶ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ຈ ຢ ູ ່ ຕ ິ ນ ັ ກ ຫ ລ ້ າ ວ ່ າ ມ ຶ ງ ບ ໍ ່ ສ ົ ມ ຄ ວ ນ ໄ ດ ້ ຮ ັ ບ ຫ ຍ ັ ງ . ແ ຕ ່ ລ ะ ຄ ົ ນ ຄ ວ ນ ຫ າ ກ ິ ນ ກ ຸ ້ ມ ຕ ົ ນ ເ ອ ງ ສ ່ ວ ນ ວ ່ າ ມ ຶ ງ ຫ ັ ້ ນ ຫ ວ ະ ມ ຶ ງ ໂ ລ ດ ບ ໍ ່ ເ ຮ ັ ດ ຫ ຍ ັ ງ ຈ ັ ກ ຄ ໍ ່ ໍ ່ , ບ ໍ ່ ມ ີ ຫ ຍ ັ ງ ໃ ຫ ້ ມ ຶ ງ ກ ິ ນ ແ ລ ້ ວ , ກ ູ ຊ ີ ໃ ຫ ້ ທ ານ ມ ຶ ງ ຫ ນ ້ ອ ຍ ຫ ນ ໍ ່ ໍ ່ ເ ທ ົ ່ າ ນ ັ ້ ນ ລ ະ .

ນ ັ ກ ຫ ົ ວ ແ ດ ງ ເ ຫ ລ ື ອ ກ ຕ າ ເ ບ ື ່ ອ ງ ຫ ນ ໍ ່ ໍ ່ ເ ບ ິ ່ ງ ມ ີ ຊ າ ດ ້ ວ ຍ ສ າ ຍ ຕ າ ສ ັ ດ ປ ່ າ ອ າ ລ ິ ມ ຮ ້ າ ຍ , ສ ່ ວ ນ ຕ າ ອ ີ ກ ເ ບ ື ່ ອ ງ ຫ ນ ໍ ່ ໍ ່ ນ ັ ນ ຊ ຸ ້ ບ ໍ ່ ເ ຫ ລ ື ອ ກ ໄ ປ , ຮ ູ ບ ໂ ສ ມ ຂ ອ ງ ນ ັ ນ ໂ ດ ຍ ທ ົ ່ ວ ໆ ໄ ປ ກ ໍ ມ ີ ອ ັ ນ ປ ່ ຽ ນ ໄ ປ ແ ດ ່ ນ ັ ບ ແ ຕ ່ ມ ື ້ ອ ານ ນ ີ ້ ມ າ : ບ າ ງ ສ ່ ວ ນ ໃ ນ ໃ ບ ຫ ນ ້ າ ຂ ອ ງ ນ ັ ນ ໄ ດ ້ ຂ ະ ຫ ຍ າ ຍ ຕ ົ ວ ຫ ລ າ ຍ ຂ ຶ ້ ນ ຢ ່ າ ງ ເ ຫ ັ ນ ໄ ດ ້ ຄ ັ ກ ທ ັ ນ ມ ີ ສ ີ ດ ໍ ່ ໍ ່ ຊ ຸ ້ ງ ນ ໍ ່ ໍ ່ . ພ ິ ສ ິ ບ ເ ບ ື ້ ອ ງ ເ ທ ິ ງ ແ ລ ະ ພ ວ ງ ແ ກ ້ ມ ເ ບ ື ້ ອ ງ ຂ ວ າ ມ ີ ຮ ອ ຍ ເ ລ ື ອ ກ ເ ປ ື ້ ອ ນ ຕ ັ ນ . ຈ າ ກ ກ ານ ສ ັ ງ ເ ກ ດ ດ ັ ່ ງ ກ ່ າ ວ ຂ ້ າ ພ ະ ເ ຈ ົ ້ າ ຈ ຶ ່ ງ ຄ ິ ດ ວ ່ າ ນ ່ າ ຈ ະ ມ ີ ສ ິ ດ ກ ານ ມ ີ ຊ າ ຫ ນ ້ າ ເ ດ ັ ່ ງ ວ ່ າ :

- ແມ່ນຫຍັງກັນນີ້? ແມ່ນໃຜເຮັດກັບມັນແນວນີ້?

ແຕ່ ນີຊາ ຍືນຢ່າງຫມັ້ນໃຈໃນຕົນເອງ ແລະ ການຍ້ຳຄືນຢ່າງ ສົງໄສວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງຄຳຖາມຢ່າງຖືກຕ້ອງຫລືບໍ່.

- ເຈົ້າຖາມຂ້ອຍແນວນັ້ນຊັ້ນຫວະ, ອານໂຕນ ເຊນີວໂນວິດ? ບໍ່ ແມ່ນປາກຂ້ອຍເດີ ປາກມັນພຸ້ນບ່າ ຂອງຫມໍ ໂກວຣັກ, ຂ້ອຍເຮັດ ວຽກຂອງຂ້ອຍດອກ... ແລະ ສ່ວນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ ຂ້ອຍພໍສົ່ງລາຍ ງານລະອຽດໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ຢູ່ດອກ ... ໃນຖານະຜູ້ອຳນວຍການຂອງພວກ ເຮົາ. ໂວໂລດິນ ສັ່ງວ່າ: ຕົນປະຕູໄວ້ຢ່າໃຫ້ໃຜເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ ຄົວ! ກະທຳນັ້ນແລ້ວ, ຂ້ອຍເລີຍຢູ່ຫນີ້, ຂ້ອຍໃສຊິໄດ້ແລ່ນໄປຫັ້ນ ນາຫນີ້, ໄປພົ້ກັບມັນຢູ່ຫ້ຳພັກຊັ້ນຫວະ ຫລືວ່າຂ້ອຍຊິທັນໄດ້ຫາ ເລື່ອງຊິກຕິກັບມັນເບາະ? ກະໃຫ້ຫມໍ ໂກວຣັກ ມັນເລົ່າເລື່ອງເອງ ເຫາະແມ້: ພວກເຂົາພາກັນມາບ່ອນຫນີ້ ບ່ອນທີ່ພວກເຂົາບໍ່ມີຫຍັງ ກ່ຽວຂ້ອງ ແລ້ວກໍເລີຍບັງເອີນວ່າຫມໍເຊໄປຕຳອັນໃດອັນຫນຶ່ງຍ້ອນ ຄວາມເຫງົາຫງາກເອງ.

ໃນທັນໃດ ໂກວຣັກ ກໍໃຫ້ສະອຶ້ນຂຶ້ນທັງງົກຫົວໄປທາງ ນີຊາ ແລ້ວຫມໍກໍເລີຍສະແດງຄວາມຄຶດຄວາມເຫັນອອກມາ :

- ເອີ່ນ່າ! ພວກສູຢາກໃຫ້ກູຫົວຕາຍ ... ດີແລ້ວເຮັດແນວນັ້ນ ແຕ່ວ່າມຶງມີສິດຫຍັງມາຟາດປາກກູລະ? ມຶງບໍ່ຮູ້ຈັກກູບໍ່ແມ່ນຫວະ? ໄດ້ ບັດນີ້ມຶງຊິໄດ້ຮູ້ຈັກ!...

ການກຳນົດຕົວຜູ້ຮຸກຮານໃນເວລານັ້ນຍັງບໍ່ທັນຈະແຈ້ງອອກມາ ເທື່ອ ແລະຂ້າພະເຈົ້າຈຳເປັນໄດ້ຄຶດເອົາ. ກໍລະນີສັບສົນຫຼົດມຶນ ແນວນີ້ກໍເຄີຍເກີດຂຶ້ນແລ້ວໃນອະດີດ ແລະ ການແກ້ບັນຫາກໍຕ້ອງປະ

ເຊິ່ນກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຍິ່ງໃຫ່ຍ ສະເຫມີ.

ຂ້າພະເຈົ້າວາງຕົວເປັນກາງຢ່າງລະມັດລະວັງ:

- ໂຕໃຊ້ສຶກຫຍັງໄປຕີມັນ?

ມີຊາ ຍັງຍຶ້ມແລ້ວເດີນເຫລມດວງຫນ້ຶ່ງມາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ ເບ່ິ:

- ເຈົ້າເຫັນມີດດວງນີ້ບໍ່? ຂ້ອຍໄດ້ມັນມາແຕ່ໃສ? ຂ້ອຍໄດ້ໄປ ລັກເອົາຂອງຫນໍ ໂກວຣັກ ມາຊັ້ນຫວະ? ຢູ່ຫນ້ຶ່ມເລ່ືອງໃຫ່ຍເກີດ ຂ້ຶ້ນ. ໂວໂລດົບ ບອກຂ້ອຍວ່າ: ບໍ່ໃຫ້ໃຜເຂ້ົ້າມາໃນເຮ ືອນຄົວ, ໂຍ້ວ ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ວ່າຊິຍອມຫນີຈາກເຫລ້ວ. ແຕ່ເພ່ືນນ້ຶ່ຕ ໂລດເສ ືອກ ມາສ່ັ້ງບອກວ່າ "ຫລົກທາງ" ທ້ັ້ງອ້ັ້ງມີດເຫລມ. ຮ ... ກໍທໍາມະ ດາແລ້ວວ່າ ຂ້ອຍບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມັນ, ອ້ານໂຕນ ເຊ ືອໂນວ ົດ, ແຕ່ວ່າມັນຊ ໍ້ານ ໍ່ຍອມໃດ, ເວ ົ້ອ ົກວ່າ: "ຫລົກທາງ" ທ້ັ້ງພະຍ າຍາມ ຍ ູ້້ຂ ອ ຍ ອ ອ ກ ອ ົ ກ ຊ ໍ ້ ານ ໍ ່ ວ ່ າ , ໂ ຍ ້ ວ ຂ ້ ອ ຍ ກ ໍ ເ ລ ີ ຍ ດ ັ ນ ມ ັ ນ ຄ ືນ , ໂ ອ ້ ຍ ... ຍ ້ ູ ້ ຄ ່ ອ ຍ ໆ ຢ ່ າ ງ ສ ຸ ພ າ ບ ດ ອ ກ ... ແ ຕ ່ ບ ັ ກ ຫ ົ ວ ຂ ້ ເ ລ ີ ຍ ນ ຕ ... ຊ ໍ ້ າ ຈ ົ ກ ມ ີ ດ ອ ອ ກ ມ າ ແ ກ ວ ່ າ ..., ມ ັ ນ ຈ ້ າ ແ ທ ້ ໆ ໃ ດ ... ຮ ອ ດ ບ ໍ ່ ຮ ູ ້ ວ ່ າ ອ ັ ນ ໃ ດ ແ ມ ່ ນ ຄ ໍ າ ສ ັ ່ ງ , ຈ ້ າ ສ ຸ ດ ຂ ີ ດ ເ ລ ີ ຍ ລ ະ ...

- ແ ຕ ່ ໂ ຕ ກ ໍ ໄ ດ ້ ຕ ີ ມ ັ ນ ຢ ູ ່ ຫ ັ ້ ນ ລ ະ ... ເ ບ ່ ິ ງ ແ ມ ້ ຈ ົ ນ ເ ລ ືອ ດ ອ າ ບ ... ໂ ຕ ເ ອ ົ າ ກ ໍ ້ ັ ນ ຝ າ ດ ມ ັ ນ ຫ ວ ະ ?

ມ ີ ຊ າ ເ ຜ ນ ເ ບ ່ ິ ງ ກ ໍ ້ ັ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ຂ ອ ງ ດ ້ ວ ຍ ທ ່ າ ທ ີ ງ ງ ວ າ ແ ດ ່ :

- ເ ອ ົ ້ ກ ໍ ້ ັ ນ ຂ ອ ງ ຂ ້ ອ ຍ ຫ ັ ້ ນ ເ ຫ ລ ້ ວ , ກ ໍ ທ ໍ າ ມ ະ ດ າ ຕ ່ ວ ່ າ ເ ຈ ົ ້ າ ຊ ິ ໃ ຫ ້ ຂ ້ ອ ຍ ເ ອ ົ າ ມ ັ ນ ມ ້ ັ ນ ງ ນ ໄ ວ ້ ໃ ສ ້ ຊ ັ ້ ນ ? ແ ຕ ່ ວ ່ າ ຂ ້ ອ ຍ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ຫ ຍ ັ ບ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ບ ່ ອ ນ ເ ດ ີ . ຫ ນ ໍ ໂ ວ ໂ ລ ດ ົ ບ ມ ັ ນ ສ ັ ່ ງ ວ ່ າ : ໂ ຕ ຢ ູ ່ ຫ ນ ້ ຶ ່ , ຂ ້ ອ ຍ ກ ໍ ຢ ູ ່ ບ ໍ ່ ດ ີ ,

ແຕ່ຫມໍນັ້ນຕິ ຫັນລ້ວງຄ້ວ້າງໍ່ປານປົ່ນລົມ; ປານຫມາກ່ຳ້ງເອົາ
ຂ໋ຶ ໆ.

-ແລ້ວໂຕບໍ່ໄດ້ປົ່ນຄ້ວ້າງໆຊັ້ນຫວະ?

-ແມ່ນໃຜຊິມາຫ້ານຂ້ອຍຍໍ້ກ່ຳ້ປັ້ນໄດ້ລະ? ຂ້ອຍຢູ່ປະຈ່ຳການ
ກ໋ຶກແລ້ວ ແຕ່ຂ້ອຍກ໋ຶມ໋ຶສິດຍົກແຄ່ຍ້າຍຂ່ຳເບ້ອ້ງຫນ໋ຶ້ງໄດ້ຢູ່ຕ່ວ່ຳ,
ຫລ໋ຶເວ້ົ້ຳ່ຳ ໆ ຄັນຂ້ອຍບໍ່ຕ້ອ້ງການໃຫ້ແຂນຂ້ຳ້ງນ໋ຶ້ຢູ່ທ້ຳ້ງພ໋ຶ້ຂ້ອຍກ໋ຳ
ຟ້ຳ້ດນ໋ັນມ້ຳ້ໄວ້ທ້ຳ້ງພ໋ຶ້ເນ້ຳ້ ຄ໋ຶເນ້ອນ໋ຶ້ລະ. ຖ້ຳ້ວ່ຳ້ຫມໍຫ້ຳ້ກໂດດເຂ້ົ້ຳ
ມ້ຳ້ຕ່ຳ້ເອ້ງ... ແມ່ນໃຜເປ້ັນຜູ້້ຜ໋ຶດລະ? ໂຕຄ້ວນຊ໋ຶ້ຮູ້້ເອ້ງຕ໋ຶ່ວ່ຳ ຊ໋ຶ້ໄປ
ທ້ຳ້ງໃດເນ້ຳ້ ໂກ້ວ້ຶ້ກ! ສ໋ຶ້ນຸ້ດ່ວ່ຳ້ມ໋ຶ້ລ໋ຶດໄຟພ້ວ້ມແລ່ນເດ໋ຶ... ໂຕກ໋ຳ
ເຫ້ັນລ໋ຶດແລ່ນມ້ຳ້... ໂຕກ໋ຳ້ຟ້ຳ້ວຫລ໋ຶກລະບ໋ຶ... ນ໋ຶ້ນຕ້ຳ້ເບ໋ຶ້ງ! ແຕ່ຖ້ຳ້ໂຕ
ຈ໋ຳ້ໄປຂ້ວ້ຳ້ງທ້ຳ້ງນ້ັນ ທ້ັ້ງກ໋ຳ້ມ໋ຶ້ດບ່ໍ້ວ້ຳ້ງ..., ແນ່ນ້ອນແລ້ວ ລ໋ຶ້ດໄຟ
ນ້ັນບ່ໍ້ມ໋ຶ້ເວລ້ຳ້ລ້ຽ້ວຫລ໋ຶ້ກໄປທ້ຳ້ງອ໋ຶ່ນໄດ້ແຫ້ລ້ວເວ໋ຶ້ຍ, ໂຕກ໋ຳ້ມ໋ຶ້ແຕ່ຊ໋ຶ້ໄດ້
ໄປຊ໋ຶ້ດເຂ້ົ້ຳ້ປ້ຽ້ກ, ຫລ໋ຶ້ສ໋ຶ້ນຸ້ດ່ວ່ຳ້ເຄ໋ຶ່ອ້ງຈ້ັກພ້ວ້ມແລ່ນຢູ່... ໂຕກ໋ຳ້ຕ້ອ້ງ
ລະນ້ັດລະອ້ັ້ງໃດ໋... ນ້ັນບ່ໍ້ແນ່ນຢູ່້ໂຮ້ງຮ້ຽນອ້ະນຸ້ບ້ານເກ້ຳ້ະ.

ມ໋ຶ້ຊ້ຳ ອ້ະທ໋ຶ້ບ້ຳ້ຍອ້ັ້ງເຫດອ້ັ້ງຜ໋ຶ້ນເຫ້ລ່ຳ້ນ໋ຶ້ກ້ັ້ບ ໂກ້ວ້ຶ້ກ ດ້ວ້ຍ
ນ້ຳ້ສ້ຽ້ງສ່ຳ້ນ້ຽ້ງດ໋ຶ ຟ້ັ້ງຄ້ັ້ກ໋ ໆ ກ໋ຳ້ຮູ້້ສ໋ຶ້ກວ່ຳ້ມ໋ຶ້ຄ້ວ້ຳ້ມອ່ອ້ນໂຍ້ນແຝ້ງຢູ່້ນ່ຳ
ທ້ັ້ງອ້ຳ້ໄສ່ທ່ຳ້ທ໋ຶ້ສ້ະແດ້ງເພ໋ຶ່ອເນ້ັ້ນຢ້ຳ້ສ່ຳ້ດ໋ັ້ງກ່ຳ້ວດ້ວ້ຍແຂ້ນເບ້ອ້ງຂ້ວ້ຳ
ເພ໋ຶ່ອສ້ະແດ້ງວ່ຳ້ລ໋ຶ້ດໄຟແລ່ນມ້ຳ້ສ໋ຶ້ນ້ວ້ນທ໋ຶ່ ໂກ້ວ້ຶ້ກ ຈ້ະຍ້ຳ້ຍຫລ໋ຶ້ກ...
ຝ່ຳ້ຍທ້ຳ້ວ້ນ໋ຶ້ກ໋ຶ້ຕ໋ຶ້ກຂ້ະມ່ຳ້ຟ້ັ້ງຢູ່້ຢ່ຳ້ງນ໋ຶ້ດ ໆ. ແສ້ງແດດພ໋ຶ້ດສ້ະພ້ຳ້ແຜ
ເຜ໋ຳ້ເລ໋ຶ້ອ້ຍຢູ່້ແກ້ມຂ້ວ້ຳ້ງນ້ັນໃຫ້ແຫ້ຳ້ງເກ້ຳ້ະຕ໋ຶ້ດກ້ັ້ບບ່ໍ້ວ້ນແລ້ວ. ກຸ໋່ມ້ນ້ັ້ກ
ຮ້ຽ້ນຂ້ວ້ຳ້ງພ້ວ້ກເຮ໋ຳ້ຕ໋ຶ້ດຕ້ຳ້ມຄ່ຳ້ເວ້ົ້ຳ້ຂ້ວ້ຳ້ງ ມ໋ຶ້ຊ້ຳ ອ້ອ້ບຊ້ຳ້ເຮ້ັນໂກ ຢ່ຳ້ງ
ເອ໋ຳ້ໃຈໃສ່ ແລະ ພ້ວ້ກເຂ໋ຳ້ກ໋ຳ້ເຂ້ົ້ຳ້ໃຈໃນສ້ະພ້ຳ້ບ້ອ້ນ້ສ໋ຶ້ບ້ສ໋ຶ້ນຂ້ວ້ຳ້ງຫ້ມໍ

ທ້ງຮັບຮູ້ເຫດຜົນອັນຫລັກແຫລມງ່າຍ ๆ ຂອງຫມໍນ້ຳ.

ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາໂອ້ລົມກົກກ່ຽງກັນຢູ່ນີ້ ສະມາຊິກຂອງ ກູ ເຣຍແຊກຫຸ້ມມາຟັງຫລາຍຂຶ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າເບິ່ງສີຫນ້າຂອງພວກ ເຂົາອອກວ່າ ມີຄວາມເພິ່ງພໍໃຈນຳເຫດຜົນຂອງ ມີຊາ ບໍ່ຫນ້ອຍ, ແວວຕາຂອງພວກເຂົາບົ່ງບອກ ສິ່ງດັ່ງກ່າວຢ່ຳແຈ້ງຍ້ອນວ່ານັ້ນອອກ ມາຈາກປາກຂອງຜູ້ມີໃຊນັ້ນເອງ. ຂ້າພະເຈົ້າ ສັງເກດເຫັນຢ່ຳງພໍ ໃຈວ່າ ໃນທີ່ສຸດຂ້າພະເຈົ້າກໍສາມາດອ່ານສັນຍານໃນໃບຫນ້າຂອງ ພວກນັກຮຽນໃຫມ່ເຫລ່ານີ້ໄດ້: ໂດຍສະເພາະແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າສົນ ໃຈນຳສັນຍານບາງເບົາທີ່ສຸດ ເຊິ່ງສະແດງອອກເຖິງຄວາມດີໃຈອັນ ເລິກແລບ ຄ້າຍກັບຕົວອັກສອນລຶບຢູ່ໃນໂທລະເລກ ແລະ ບັດນີ້ເລີ່ມ ບຸພົ້ນຫນ້ານອກຈາກຊັ້ນໄຂມັນ ແລະນ້ຳແຫງເອ້ເລ້ເທິງໃບຫນ້າຂອງ ພວກເຂົາຫັ້ນແລ້ວ. ມີແຕ່ຢູ່ໃນໃບຫນ້ານັກນ້ອຍ ວາເນຍ ໂຊເຊັນ ໂກ ເທ່ານັ້ນທີ່ເພິ່ນສາມາດອ່ານຄວາມຮູ້ສຶກອັນນີ້ຄ້າຍກັບວ່າ ມັນ ເປັນຕົວຫນັງສືຈະແຈ້ງນັກໃຫຍ່ຂຽນໃສ່ແຜ່ນແປ້ນຍາມອັນບຸນ, ມື ທ້ງສອງຈັບສາຍແອວສັ້ງຂາຍາວຕົວອ່າວນ້ອຍ, ຂາທ້ງສອງຈ່າ ๆ ອອກ, ຫມໍແນມນຳຮູບໂສມອັນເປັນຕາຢາກຫົວຂອງຫມໍໂກວຣັກ. ໃນທັນໃດຫມໍກໍເຕັ້ນຍ່ຳຕີນໄປມາ ແລະ ຮ້ອງຂຶ້ນຄ້າຍ ๆ ທຳນອງເພງ ຫລາຍກວ່າເວົ້າເອົາ, ທ້ງເງີກຮ່າງຄ້ຳອັນອ້ອນແອ້ນຮຽວບາງຂອງ ຫມໍໄປທາງຫລັງວ່າ:

- ໂກວຣັກ... ເປັນແນວໃດ, ໂຕກະບໍ່ມັກຊີມກ່ຳປັ້ນຄືກັນຫວະ? ໂຕບໍ່ມັກແມ່ນບໍ່ລະ?

- ງັບປາກນ້ຳໄວ້... ບັກຈ່ອຍຕັກກະແຕນ! - ໂກວຣັກ ຮ້ອງໃສ່

ດ້ວຍສຽງຫ້າວ ບໍ່ສະແດງອາລົມໃດ ໆ ເລີຍ.

-ຣະຮ່າ...! ມັນບໍ່ມັກເດ້! -ວາເນຍ ເອົານ້ຶ້ວມ້ຶ້ໃສ່ ໂກວ ຣັກ. -ມັນກຶ້ກເຂົາລ້ອມ... ມີເທົ່ານັ້ນລະ!

ໂກວຣັກ ໂດດເຂົ້າໃສ່ ໂຊເຊັນໂກ ແຕ່ ກາຣາບານິບ ທັນ ຫຍຸມບ່າໄຫລ່ມັນໄວ້ ແລະ ທັ້ງໄຫລ່ທັ້ງຫມິດຕິນຕົວໃນເສື້ອນອກ ໃນເມືອງຂອງມັນກໍຍຸບຮວາບລົງ. ທາງຫນໍ ວາເນຍ ກໍບໍ່ໄດ້ຍ້ານ ຢ່ອນເລີຍ, ຫນໍພຽງແຕ່ຫຍັບເຂົ້າໄປຫາມືຊາ ອອບຊາເຮັນໂກ ເທົ່ານັ້ນ. ໂກວຣັກ ງວາກມາໃສ່ ເຊມີຍົງ, ປາກບ້ຽວ ແລະ ພົດ ຕົວອອກຢ່າງແຮງ. ເຊມີຍົງ ຍົ້ມຢ່າງໃຈດີບາດຫນຶ່ງ. ແກ່ນຕາ ອ່າວໃສແຈ້ງແຝງແວວເປັນຕາຊັ້ງຂອງຫນໍ ໂກວຣັກ ກວາດຟາດໄປ ເບິ່ງວົງລ້ອມແລະກະທົບເຂົ້າກັບແສງຕາຄູ່ລະແວດລະວັງ ແຈ່ມໃສ ຂອງ ວາເນຍ ອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ. ເບິ່ງອອກຢ່າງຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າ ໂກວ ຣັກ ຢູ່ຍາກຈັກຫນ່ອຍ: ຄວາມພ່າຍແພ້ຂອງມັນ, ຄວາມໂດດດ່ຽວ ຂອງມັນ ແລະ ຮອຍເລືອດທີ່ຫາກໍແຫ້ງຮາດເທິງພວງແກ້ມ, ຄໍ ເວົ້າຫນ້າຟັງ ແລະ ຈົ່ງຈັ່ງຂອງ ມືຊາ ແລະ ຮອຍຍົ້ມຂອງ ກາຣາ ບານິບ, ທັ້ງຫມິດນ້ຶ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຫນໍຄຶດພິຈາລະນາວິໃຈຢູ່ຄາວຫນຶ່ງ ກ່ອນ ແລະ ສິ່ງທີ່ຍາກກວ່າຫມູ່ກໍແມ່ນການອົດກັ້ນຄວາມແຄ້ນເຄືອງ ຕໍ່ ວາເນຍ ຜູ້ຮອບຄອບສະຫລຽວສະຫລາດ ແລະ ຫລຸດຜ່ອນ ຄວາມຄ້ານເກາະຜິດ ທີ່ຕາມທໍາມະດາແລ້ວບໍ່ມີໃຜຜາບແພ້ໄດ້ນ້ຶ້ມາ ເປັນຫນ້າດ້ານທີ່ສຸດ. ແຕ່ ວາເນຍ ພຽງແຕ່ໂຕ້ຕອບການເກາະຜິດ ອັນນ້ຶ້ດ້ວຍທ່າທີ ແລະ ຄໍາເວົ້າຍອກເຍ້ຍແຮງໆແບບນ້ຶ້ເທົ່ານັ້ນ:

-ໂອ້ຍ ກະຈັ່ງແມ່ນນຶ່ງເປັນຕາຂ້ຶ້ດຽດ ເປັນຕາຢ້ານເວ້ີ!...

ແລ້ວນີ້ກູຄືຊິນອນບໍ່ຫລັບດອກ... ກູຢ້ານນ່າ... ກະທໍ່ນັ້ນລະ, ກູຢ້ານ ແທ້ ໆ.

ພວກເດັກນ້ອຍນິຄິມ ກ້ອກກີ ແລະ ກູເຮຍແຊ ພາກັນຫົວໂຄບ ຂຶ້ນ, ໂກວຣັກກັດແຂ້ວເວົ້າ ແລ້ວກ້າວກອຍຫລັງກຸມໂດດໄປຫນ້າ ແບບນັກເລງ.

ຂ້າພະເຈົ້າເອີ້ນໃສ່ວ່າ:

- ໂກວຣັກ!

- ໂຍ້ວ, ແມ່ນອີ່ຫຍັງອີກ? - ມັນຮ້ອງໃສ່ຄືນ.

- ມາຫນີ້.

ທ່າທາງມັນຄືກັບວ່າບໍ່ຢາກປະຕິບັດຄໍາສັ່ງເລີຍ, ມັນແນມເບິ່ງ ເກີບ, ມືທັງສອງຈົກຄາຢູ່ກົ້ງສົ້ງຄືຕາມປົກກະຕິຂອງມັນ. ຂ້າພະເຈົ້າ ເນັ້ນສຽງໃຫ້ຫນັກແຫນ້ນກວ່າເກົ່າວ່າ:

- ກູບອກໃຫ້ຫຍັບມາຫນີ້!

ຫມົດທຸກຄົນທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບຕົວພວກເຮົາມິດງຽບ, ຍົກເວັ້ນ ປີ ອິດມາລິກອບ ທີ່ຊໍ້ມຊັບສຽງສັ່ນວ່າ:

- ໂອ້ຍ... ໂອຍ...

ໂກວຣັກ ຫຍັບມາຫາຂ້າພະເຈົ້າທັ້ງເຮັດຫນ້າບູດ ທັ້ງແນມເບິ່ງ ຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ວາງຕາ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໃຈອ່ອນລົງ. ຫມໍ ຢຸດຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າຫ່າງລະຫວ່າງ ๔ ກ້າວແລ້ວຢືນຂາງອ ເຮັດ ໂຕໂອນເອ່ນໄປມາຄືກັບມ້ວນນີ້.

- ຢືນກົງ!

- ຢືນກົງຊັ້ນຫວະ? ໂອ້ຍ ມັນເລື່ອງຫຍັງ? - ໂກວຣັກ ຈົ່ມ

ພຸມໆ ແຕ່ກໍແປງທ່າທີໃຫ້ກົກຕ້ອງ ແລ້ວກົກມືອອກຈາກກົ່ງສົ້ງ ແຕ່ຍັງເອົາເບ້ືອງຂວາຄ້ຳແອວຢ່າງເຈົ້າຊູ້, ເຮັດມ້ືອມ້ືຈ່ຳງຊ້ືອອກມາທາງຫນ້າ.

ກາຣາບານົບ ປັດມ້ືເບ້ືອງມ້ືຂອງມັນອອກ.

-ບັກສ່ຽວນ້ອຍ, ເມ່ືອເພ່ືນສັ່ງວ່າຢ່ືນກົ່ງ, ກໍຕ້ອງຢ່ືນຊ່ືໆ ບ່ໍແມ່ນວ່ຳທ່າເຕ້ັນລຳ, ເງິກຫ້ວ໊ຍ!

ໂກວຣັກຢູ່ວ່ຳຄ້ວ໊ເຂ້ົ້າກັນ, ແຕ່ ຂ້ຳພະເຈ້ົ້າອ່ານອອກແລ້ວວ່ຳ ຫມໍພວມຊ້ືອິດກ້ັ້ນຕ່ໍໄປບ່ໍໄຫວ. ຂ້ຳພະເຈ້ົ້າເວ້ົ້າວ່ຳ:

-ບັດນ້ ໂຕກໍແມ່ນຊ່ຳວນ້ິດົ ກ້ອກ ຄົນຫນ່ຶ້ງແລ້ວ, ຄວນເຄ່ຳລ້ັບກ້ັບກ ຫມູ່ຄູ່, ໂຕຈະບ່ໍເຮ້ັດຮຸນແຮ່ງກ້ັບພວກນ້ອ່ງນ້ອຍອ ກແມ່ນບ່ໍ?

ມ້ັນພ້ັບຕ່ຳພ ບໆຢ່ຳງແຮ່ງ ແລະ ຮ ອຍຍ ້ມ ຈ່ຳງໆເລ ັ້ມປ ກ ິດ ້ັ ເທ ິ່ງ ຣ ິມ ສ ິບ ດ ້ຳ ນ ເທ ິ່ງ. ຢ ູ່ ໃ ນ ສ ຳ ນ ຽ ງ ທ ີ ່ ຂ ້ ຳ ພ ະ ເ ຈ ້ ົ ້ ຳ ຊ ຳ ມ ອ ອ ກ ໄ ປ ນ ັ ້ ນ ມ ັ ນ ມ ້ ື ແ ອ ວ ຂ ່ ິ ມ ຊ ູ ່ ຫ ລ າ ຍ ກ ວ ່ ຳ ອ ່ ອ ນ ໂ ຍ ນ ແ ລ ະ ຂ ້ ຳ ພ ະ ເ ຈ ້ ົ ້ ຳ ກ ໍ ແ ນ ມ ເ ຫ ັ ນ ແ ລ ້ ວ ວ ່ ຳ ຫ ມ ໍ ເ ລ ິ ່ ມ ເ ຂ ້ ົ ້ ຳ ໃ ຈ ສ ະ ພ ຳ ວ ະ ອ ັ ນ ນ ້ ີ ແ ລ ້ ວ, ມ ັ ນ ຕ ອ ບ ສ ັ ້ ນ ໆ ວ ່ ຳ:

-ຕ ິ ກ ລ ິ ງ.

-ບ ່ ໍ ແ ມ ່ ນ ຕ ິ ກ ລ ິ ງ, ແ ຕ ່ ຕ ້ ອ ງ ວ ່ ຳ "ຈ ້ ຳ ວ" ບ ັ ກ ສ ັ ດ! -ເ ບ ຍ ລ ູ ກ ິ ນ ຮ ້ ອ ງ ມ ຳ ໃ ສ ່ ຄ ້ ວ ຍ ສ ຽ ງ ຫ ອ ງ ສ ູ ງ.

ມ ັ ດ ເ ວ ີ ຍ ຈ ັ ບ ບ ່ ຳ ໂ ກ ວ ຣ ັ ກ ປ ່ ິ ນ, ໂ ດ ຍ ບ ່ ໍ ມ ີ ພ ິ ທ ິ ກ ຳ ນ ໃ ດ ໆ, ຈ ຳ ກ ນ ັ ້ ນ ຈ ່ ໍ ເ ອ ົ ້ ຳ ຝ ່ ຳ ມ ື ຕ ິ ບ ມ ື ຂ ອ ງ ຫ ມ ໍ ທ ່ ໍ ້ ຫ ້ ອ ຍ ຢ ູ ່ ລ ້ ຳ ໆ ທ ້ ຳ ສ ອ ງ ເ ບ ້ ໍ ອ ງ ຂ ອ ງ ມ ັ ນ, ຍ ົ ກ ເ ບ ້ ໍ ອ ງ ຫ ນ ່ ໍ ້ ງ ຮ ້ ົ ນ ເ ຮ ັ ດ ທ ່ ຳ ຂ ່ ໍ ້ ນ ັ ບ ຢ ່ ຳ ງ ກ ົ ກ ຕ ້ ອ ງ ແ ລ ້ ວ ສ ັ ່ ້ ງ ວ ່ ຳ:

-ຈ ້ ຳ ວ, ບ ່ ໍ ຮ ຸ ນ ແ ຮ ່ ງ ກ ັ ບ ພ ວ ກ ເ ດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ອ ີ ກ! ເ ວ ້ ົ ້ ຳ ຄ ິ ນ!

ໂກວຣັກ ອ້າປາກງາບໆຂຶ້ນ:

-ແມ່ນພວກເຈົ້າກຸກວນຈຸ່ນວາຍອີ່ສັງນ້ຳຂ້ອຍເກາະ? ແມ່ນຂ້ອຍເຮັດຫຍັງຜິດຊັ້ນຫວະ? ແມ່ນມັນພຸ້ນບ່າຟາດຂ້ອຍກ່ອນ, ແລ້ວກໍແລ້ວໄປ ຂ້ອຍບໍ່ວ່າຫຍັງໃຫ້ມັນ...

ສະມາຊິກ ກູເຮຍແຊ ຕິດອົກຕິດໃຈໃນສະພາບການທີ່ເກີດຂຶ້ນເຫນືອສິ່ງອື່ນໃດ, ພວກເຂົາພາກັນຫຍັບເຂົ້າມາຊັກໄຊ້. ກາຣາບາ ນິບ ເອົາມືກອດບ່າໄຫລ່ຂອງ ໂກວຣັກ ໄວ້ແລ້ວເວົ້າກັບມັນນ້ຳສຽງເອື້ອອາລີວ່າ:

-ໂຫ້...ສ່ຽວເອີ້ຍ ສ່ຽວ, ໂຕກະສະຫລຽວສະຫລາດດີຢູ່ນ່າ ເປັນຫຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈເນາະ! ຫນໍ ມີຊາ ມັນຢູ່ປະຈຳທີ່ຂອງມັນ ຈັ່ງຊັ້ນບໍ່ແມ່ນເພື່ອປ້ອງກັນສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງມັນຈັກດີ້ເດ ແຕ່ແມ່ນເພື່ອພວກເຮົາທຸກຄົນ. ໄປ...ໄປຢ່າງຫລົ້ນກັບເຮົາ ນັ່ງລົມກັນກ້ອງຮິ່ມໄມ້ໃຫຍ່ພຸ້ນ, ເຮົາຊິອະທິບາຍໃຫ້ໂຕຟັງຕື່ມ.

ພວກເຂົາທັ້ງສອງກອຍຫ່າງອອກໄປມຸ່ງຫນ້າສູ່ຕົ້ນໄມ້ໃຫຍ່ຕິດຕາມດ້ວຍຜູ້ສົນໃຈໃນການແກ້ບັນຫາສົນທຳຈຳນວນຫນຶ່ງ.

ໂອໂລຄົບ ອອກຄຳສັ່ງໃຫ້ບໍລິການອາຫານແລງ. ພໍ່ຄົວຜົມດົກ ສວມຫມວກສຸບຂາວໃຫ້ສັນຍານແບບເປັນມິດກັບ ໂອໂລຄົບ ຢູ່ດົນເຕີບແລ້ວ ຈາກນັ້ນລາວຈ່ຳຫາຍໂຕໄປ. ວາເນຍ ໂຊເຊັນໂກ ດ້ຳ ແຂນເສື້ອສະຫນັກພັກພວກຂອງມັນທຸກໆຄົນ ແລະຈຸ່ມຈັບຮ້ອນຮົນວ່າ:

-ພວກໂຕເຫັນບໍ່...ລາວສຸບຫມວກຂາວພຸ້ນນ່າ. ມັນຫມາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ຕີນາ ໂຕເຫັນແລ້ວຫວະ?

ຕົນ ຫນ້າແດງຂຶ້ນ, ຫລົບຕາໄປທາງໃຫມ່ແລ້ວເວົ້າວ່າ:

-ກະຫມວກຂອງລາວຫັ້ນແລ້ວ, ເຮົາຮູ້ຢູ່.

ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ໄຂຂຶ້ນເມື່ອເວລາ ຫ ໂມງ, ຈະແນ່ນຢ້ອນການໂຄສະນາປຸກລະດົມຂອງພວກນັກຮຽນຂອງພວກເຮົາ ຫລືຈະຢ້ອນສາເຫດອື່ນໃດແດ່ກໍບໍ່ຮູ້, ສະມາຊິກຂອງ ກູເຮຍແຊ ຈຳນວນຫລາຍສົມຄວນໄດ້ມາໂຮມຊຸມນຸມນຳ. ແລະເມື່ອ ໂອໂລຄົບ ຈັດໃຫ້ ມີຊາ ອອບຊາເຮັນໂກ ເປັນຜູ້ຍາມປະຕູເຂົ້າ ອົດຊາຈິ ແລະ ເຊລາປູຕິນ ຈົດຊື່ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມນັ້ນ ມັນຫມາຍເຖິງບັ້ນຕົ້ນຂອງການລົງບັນຊີເຊິ່ງເປັນສິ່ງຈຳເປັນຕ່ອງການການສຶກສາ, ຜູ້ມາລົງຊື່, ຜູ້ມາຊ້າແຫຍ້ອກັນຢູ່ປະຕູ, ສັ້ກາມດ້ວຍຄວາມກັງວົນວ່າ:

-ແລ້ວຜູ້ບໍ່ມາຈົດຊື່ຫັ້ນເດ້, ມັນຊິໄດ້ກົນເຂົ້າແລ້ວບໍ?

ຫ້ອງໂລ່ງໃນສົມເກົ່າເກືອບບໍ່ສາມາດບັນຈຸຜູ້ຄົນຫລາກຫລາຍຄ້າຍກັບການແຂ່ທາດເຫລົ່ານີ້ໄວ້ໄດ້ຫມົດ.

ຈາກຫົວຂັ້ນໄດທີ່ກ່າຍຂຶ້ນເທິງຮ້ານພະ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກຕື່ນຕົກໃຈນຳຈຳນວນພວກເດັກນ້ອຍ ແລະ ລັກສະນະຂາດຄວາມເດັ່ນໃນຕົວຂອງພວກເຂົາ. ດົນໆຈຶ່ງສາມາດໄຈ້ແຍກໃບຫນ້າທີ່ເປັນຫນ້າສົນໃຈ ແລະ ມີຊີວິດຊີວາ, ປາກທີ່ເປັ່ງພາສາຄຳເວົ້າມະນຸດອອກມາ ແລະ ສຽງຫົວສະອຶກສະອ້ອຍຫນ້າຟັງແບບເດັກນ້ອຍ: ພວກເດັກນ້ອຍແມ່ຍິງແຫຍ້ກັນຢູ່ຕິດໆກັບເຕົາຝີງທາງຫລັງ, ຄວາມມືດສະຫງັດຫນ້າສະພຶງກົວຢ່າງຫນຶ່ງຄອບງຳພວກເຂົາໄວ້. ຢູ່ເຫນືອຜົວຫນ້າທ້ອງທະເລແຫ່ງນັ້ນກະດ່າງກະດາວດ້ວຍສີດຳໆ ແຫລ້ໆ ຂອງ "ເສື້ອກັນ" ຫົວຫຍ້ງຫຍອງ ແລະ ກົ່ນອັບເຫມັນແຫ່ງນີ້, ໃບຫນ້າ

ເມັນເສັຍໄວ້ຈ້າ, ປາກອ້າໂຈ່ໂອ່, ແສງຕາຂົມຂື່ນ ແລະ ກ້າມຊຶ້ນ ອ່ອນເອ້ເລ້ຊິງຕົວ ເປັນຈຸດດ່າງພົນໆແຜ່ງເງົາພໍລະນະລອຍເດັ່ນຢູ່ ເຫນືອຫມູ່.

ຂ້າພະເຈົ້າໂອ້ລົມກັບພວກເຂົາເກົ່ງນິຄົມ ກ້ອກົ ຢ່າງສັ້ນໆ, ເວົ້າຮອດການຄົງຕົວ ແລະ ວຽກງານຂອງມັນ. ຂ້າພະເຈົ້າໃຊ້ຄວາມ ເວົ້າ ๔-๕ ຄວາມເພື່ອກຳນົດເປົ້າຫມາຍຂອງພວກເຮົາ ຄືຄຳວ່າ: ຄວາມສະອາດ, ການອອກແຮງງານ, ການສຶກສາ, ຊີວິດໃຫມ່ ແລະ ຄວາມສຸກແບບໃຫມ່ຂອງມະນຸດ. ພວກເຂົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນ ປະເທດຫນຶ່ງຊຶ່ງບໍ່ມີອາດຍາເຈ້ົ້ານາຍ ບໍ່ມີນາຍທຶນ, ແມ່ນປະເທດ ຫນຶ່ງຊຶ່ງແຕ່ລະຄົນສາມາດເຕີບໃຫຍ່ ແລະ ຂະຫຍາຍຕົວໄດ້ຢ່າງ ເບີກບານ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກເມື່ອຍໄອ້ຍອນເຫັນວ່າ ຜູ້ຟັງບໍ່ເອົາໃຈ ໃສ່. ມັນຄືກັບວ່າຂ້າພະເຈົ້າໂອ້ລົມກັບຕູ້ ໂຕະ ຕັ່ງ ຈ້ຳຊຸ້ນລະ. ຂ້າ ພະເຈົ້າປະກາດວ່າ ພວກນັກຮຽນຕ້ອງຈັດຕັ້ງກັນເປັນກອງ ກອງລະ ປະມານ ๘๐ ຄົນ ແລະ ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາສະເຫນີລາຍຊື່ຜູ້ ສະຫມັກເປັນນາຍກອງ ๑๘ ຄົນຂຶ້ນມາ. ພວກເຂົາມຶດປານປາກ ກົກ. ຂ້າພະເຈົ້າ ຂໍຮ້ອງໃຫ້ພວກເຂົາຕັ້ງຄຳຖາມ, ພວກເຂົາກໍຍັງມຶດ ຊ້ອຍມ້ອຍຢູ່. ກູດລາຕ ກ້າວຂຶ້ນເທົ່ງຂັ້ນໄດແລ້ວເວົ້າວ່າ:

-ເວົ້າແຈ້ງຊາ, ພວກເຈົ້ົ້ານ່ໍ້ຫນ້ົ້າອາຍແດ່ຫວະ? ໄດ້ກິນເຂົ້ົ້າ ຈີ່, ຕົ້ມມັນ, ກິນແກງກະລ່ຳສຸ້ມ ແລ້ວແມ່ນໃຜມີຄວາມຈຳເປັນເຮັດ ໃຫ້ສູ້ກິນທຸກມື້ລະ? ບອກມາດຸແມ່ນໃຜ? ແລ້ວຖ້ົ້ານ່ໍ້ອົ້ນກູບໍ່ຢາຍ ເຂົ້ົ້າໃຫ້ສູ້ກິນເດ້ ຊິມີເລ່ືອງຫຍັງ?

ນີ້ກໍເປັນອີກຄຳຖາມຫນຶ່ງຊຶ່ງບໍ່ມີໃຜຕອບຄືກັນ ເວົ້າແລ້ວກໍແມ່ນ
ວ່າ ປະຊາຊົນຍັງບໍ່ຍອມຮ້ອງປາກນັ້ນເອງ.

ກູດລາຕ ໂມໂຫຂຶ້ນ:

-ກັນຂໍສະເຫນີແນວນີ້ດີ: ນັບແຕ່ນີ້ຕໍ່ໄປ, ພວກເຮົາຊິເຮັດ
ວຽກ ຝ ຊ່ວໂມງຕໍ່ມື້. ເຖິງຍາມຫວ່ານແນວປູກແລ້ວ...ພວກເຈົ້າ
ເຂົ້າໃຈບໍ່! ຊິເຮັດວຽກບໍ່?

ມີຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງຢູ່ແຈໃກ ໆ ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ:

-ເຮັດ!

ຜູ້ຄົນທັງຫມົດງວກໄປທາງສຽງນັ້ນ ແລ້ວກໍຫັນກັບມາເວົ້າ
ແກ່ກັນ.

ຂ້າພະເຈົ້າແນມເບິ່ງ ຊາໂດຣອບ, ມັນຫົວຂຶ້ນແທນຄຳຕອບ
ສຳລັບທ່າທາງງົງງວຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລ້ວເອົາມືວາງໃສ່ບ່າຂ້າພະ
ເຈົ້າທັງບອກວ່າ:

-ບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ, ອານໂຕນ ເຊມືອໂນວິດ, ມັນຫາກຊິ
ເປັນໄປເອງ!

ບົດທີ ๔

"ທຸກຢ່າງຮຽບຮ້ອຍດີ"

ຈົນຮອດເດິກດື່ນທ່ຽງຄືນ ພວກເຮົາຍັງພະຍາຍາມຈັດຕັ້ງປະຊາ
ກອນຂອງ ກູເຣຍເຊ ຢູ່. ພວກນັກຮຽນຂອງເຮົາອອກເລາะລຽບ
ເຂົ້າໃນຫ້ພັກເພື່ອຈົດຊື່ເດັກອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ ແລະ ທົດລອງຈັດຕັ້ງພວກ
ເຂົາໃຫ້ເປັນກອງ. ຂ້າພະເຈົ້າເອງກໍອອກຫ້ນເຂົ້າຫ້ນຄືກັນ ໂດຍ

ມີ ກອກກົບສະກີ ເປັນນາຍທາງ ຕ້ອປະກັນ. ພວກເຮົາຕ້ອງມີຫູ ໄວຕາແຫລມ ສາມາດແນມເຫັນຮ່ອງຮອຍ "ຕີວເຊື່ອມຕໍ່ສັງຄົມ". ກອກກົບສະກີ ປ່ອນຫ້ວເຂົ້າໄປບ່ອນມືດໆມົດ, ສືບຫາກົ່ນ ແລະ ຖາມຂຶ້ນວ່າ:

- ຈັ່ງໃດເວ້ີ, ຢູ່ຫນ້ີມີຄະນະໃດແດ່?

ແຕ່ຢູ່ທ້ີນ້ີມີກຸ່ມຫລືຄະນະເດັກນ້ອຍເປັນຫນ່ວຍເປັນກ້ອນເລີຍ ບ່ມີໃຜຮູ້ດອກວ່າພວກເຂົາພາກັນໄປມຸດລີ້ຢູ່ທາງໃດຫມົດ ອ້ນເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ ນ້ີນ່າ. ພວກເຮົາຖາມນໍາຜູ້ມາຮ່ວມວ່າ ມີໃຜແດ່ຢູ່ຫໍພັກເຫລ່ານ້ີ, ມີໃຜແດ່ເປັນຫມູ່ກັບພວກເຂົາ, ມີໃຜແດ່ຊື່ວ ແລະ ມີໃຜແດ່ຈືບດີ, ແຕ່ຄໍາຕອບໄດ້ຮັບບ່ເປັນຕາອອນຊອນເລີຍ. ເດັກນ້ອຍ ຢູ່ ກູເຮຍແຊ ສ່ວນໃຫຍ່ບ່ຮູ້ຈັກຮອດພວກຢູ່ຫໍພັກຕິດໆກັນຫ້ັນຊ້ໍາ: ພວກເຂົາເກືອບບ່ຮູ້ຈັກຮອດຊຸ່ຫລ້ີນາມສະກຸນ ແລະ ສ່ວນໃຫຍ່ມັກເອ້ີນກັນ ດ້ວຍ ຊຸ່ຫລ້ີນຕັ້ງໃຫມ່ເຊ່ັນ: ນັກຫູໃຫຍ່, ນັກເກີບເລ, ນັກຂັບລົດ... ຫລ້ີນ່ໍ້ກ້ວຍການບ່ົ່ງຮອຍຕໍາຫນິຮ່າງກາຍ.

- ນັກຫນ້ານອດນອນຢູ່ຫນ້ີ... ແລະ ຢູ່ຫ້ັນແມ່ນນັກທ່ົ່ມາແຕ່ວານກ່ືນ.

ພວກເຮົາພົບຮ່ອງຮອຍບາງເບ້ົາຂອງ "ຕີວເຊື່ອມຕໍ່ສັງຄົມ" ແຕ່ສ່ົ່ງທ່ົ່ມ້ັນເຊ່ືອມຕິດກ້ັນແລ້ວນ້ັນບ່ໍ່ແມ່ນແນວທ່ົ່ພວກເຮົາຢາກຮູ້.

ເມ່ືອຕົກເດ ກ້ອນຄືນ ຂ້າພະເຈ້ົ້າຈ່ົ່ງຄິດອອກວ່າ ອ່ົ່ງປະກອບສ້ົ່ງ ກູເຮຍແຊ ເປັນແນວໃດ.

ແນ່ນອນວ່ามันแม่นเดักน้อยไร้ยาดแท้ๆ แต่บ่แม่นดอก,

ເວ້ຍ່າງນີ້ກໍໄດ້ ພວກເຂົາແມ່ນເດັກນ້ອຍຂ້າງກະຫນົນປະເພດສາ
ມັນນີ້ແລ້ວ. ຢູ່ໃນຫນ້າສືອັນນະຄະດີ ແລະ ຢູ່ໃນແນວຄິດຈິດໃຈ
ພວກປັນຍາຊົນຂອງພວກເຮົານັ້ນ ເດັກນ້ອຍປະເພດໄຮ້ຍາດກໍແມ່ນ
ຮູບພາບຂອງວິລະຊົນຊາວ ບິໂຮນິກ ປະເພດຫນ່ຶງນັ້ນເອງ. ຕ່ໍໄປ
ພາຍຫນ້າເຂົາຈະໄດ້ເປັນນັກປັດຊະຍາ, ມີສະຕິປັນຍາລ້ຳເລິດ,
ເປັນນັກອະນາທິປະໄຕ, ນັກທຳລາຍຜູ້ລ້າງຜານ ແລະ ເປັນສັດຕູຜູ້
ເດັດຂາດກັບລະບົບຈັນຍາທຳທຸກຢ່າງ. ນັກສຶກສາສາດຜູ້ຂ້ຍ້ານ
ແລະ ຂ້ໂຍ່ຍຂອງພວກເຮົາພາກັນເຕີມແຕ່ງຮູບພາບອັນນ້ີ ດ້ວຍຄອງ
ປາກກາທ່ີຄົມຄາຍແຕ່ ບ່ໍຄົມຄາຍແຕ່ ຊະນິດກອດດ່ືງ ອອກຈາກ
ທາງວິທະຍາສັງຄົມ, ຈະພິຈາລະນາວິທະຍາສາດ ແລະ ສ່ິງອ່ືນ
ທ່ີເສດເຫລືອມາຈາກປັດຊະຍາຕ່າງໆ. ພວກເພ່ືນເຫລ່ືານ້ີເຊ່ືອຫມ້ັນ
ຫນັກແຫນ້ນ ຢ່າງຕາຍໃຈວ່າ ພວກເດັກນ້ອຍໄຮ້ຍາດເຫລ່ືານ້ີກໍາ
ລ້ງຊ່ືວິດຢູ່ຢ່າງມີການຈັດຕ້ັ, ວ່າພວກເຂົາມີຫ້ວດ່ືບດ່ີ ແລະ ມີລະ
ບຽບວິໄນເປັນຂອງພວກເຂົາເອງ, ມີຍຸດທະສາດການຂະໂມຍ
ແລະ ລະບຽບການພາຍໃນທຸກຢ່າງ. ພວກເພ່ືນຮອດພາກັນໃຊ້
ຄໍາສັບທ່ີມັກສະນະວິທະຍາສາດສູງສ່ົງ ເພ່ືອຫມາຍເຖ້ງພວກເຂົາ
ວ່າ: "ຫນ່ວຍຊ່ືວິດໂຮມຫມູ່ແບບເປັນເອງ" ແລະ ອ່ືນໆ...

ຮູບພາບທ່ືວາດແຕ້ມໄວ້ຢ່າງເລິດລອຍຂອງເດັກນ້ອຍໄຮ້ຍາດ
ຍ້ງຖ້ກປະດັບປະດາຂ້ຶນອ້ກ ຍ້ອນພ້ນງານຂອງພວກອະວ້ນຢູ່ຊ້ນລັດ
ເຊຍ ແລະ ຕ່າງດ້າວ. ພວກເດັກນ້ອຍທຸກຄົນເປັນຂ້ຂະໂມຍ, ຂ້
ເຫລ້ົາ, ຂ້ລ້ວ, ຂ້ຝ່ນກ້ນຊາ ແລະ ເປັນພະຍາດການະໂລກ.
ຕາມປະຫວ້ດສາດຂອງໂລກນ້ັ ມ້ແຕ່ເຈ້ົາຊາຍປ້ອ້ດ ອ້ງ້ ! ຜ້

ດງວທ່ເພ່ນກ່ວ່າເປ່ນຜ້ມ່ບາບຫນ່າສ່ໂຫດຫລ່ຍປ່ານ້ ຈ່ງຊ້ນ ຈ່ງແມ່ໃຈໄດ້ວ່າສ່ງ່ດ່ງກ່ວ່ານ ຍ່ງຊ່ວຍອ່ານວຍໃຫ້ພວກນ້ກໃສ່ຮ້າຍ ປ້ຍສ ໃນເອ່ລ່ບຕ່ເວ້ນຕ່ກ ວ່າດຮ້ບພ່າບຊ່ວ່ດຂອງພວກເຮ່ານຊ່ວ ໂຊວ່ງດ ໃຫ້ແຕ້ມແຕ່ງເລ່ອງຂ່ດ່ງດເຮ່ຮ້າຍ ແລະ ໂງ່ຈ່ານ້ານ້ອ ອ່ຍໄດ້ຂ່ດ່ຕ້ມທ້ງ້ນ.

ທ້ງ່ງທ່ວ່ານ ໃນຄ່ວ່ານເປ່ນຈ່ງແລ້ວ້ນ້ບ່ເປ່ນແນວ້ນຈ້ກຫນ້ອ ເລ່ຍ.

ທ່ດສະດ່ທ່ວ່ານ ມ່ເດ້ກນ້ອ່ໄຮ້ຍ່ດ່ງຕ່ອ່ເປ່ນປະຈ່ານ່ວ່ານທ້ອ ງ ກະຫນ່ນ, ພະຍ່ຍ່ານ "ຄ່ວ່ດຕະກ່ໂຫດຮ້ຍ" ຢ່ທ່ວ່ງ່ປ, ສ້ ງ ເລ່ອງຮ້ຍແຮ ງ ຫນ້ ຫ ວ່ ດສ ງ ອ່ນ ງ ພ້ອ ນ ທ້ ງ ກ ະ ຈ ຍ ແ ນ ວ ຄ ວ ນ ຄ່ດ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ເ ລ ້ ອ ຍ ງ ນ ້ ຄ ວ ນ ກ ່ ກ ລ ບ ກ ່ ນ ຢ ່ ງ ດ ດ ່ ງ ອ ແ ລ ້ ອ . ນ ກ ແ ຕ ່ ງ ນ ່ ຍ ຍ ເ ພ ນ ອ ລ ນ ຍ ວ ງ ກ ່ ງ ອ ກ ບ ນ ກ ອ ະ ນ ທ ່ ປ ະ ໄ ຕ ໂ ຊ ວ ງ ດ ຕ ນ ທ ້ ອ ງ ກ ະ ຫ ນ ນ ຄ ງ ບ ່ ສ ງ ເ ກ ດ ເ ຫ ນ ອ ອ ກ ວ ່ ຫ ລ ງ ຈ ກ ແ ລ ້ ອ ສ ງ ຄ ນ ກ ງ ເ ມ ອ ງ ແ ລ ະ ໄ ພ ອ ກ ຫ ວ ນ ນ ້ , ຊ ວ ຫ ນ ່ ນ ຈ ຳ ນ ວ ນ ຫ ລ ຍ ລ ້ ນ ຄ ນ ໄ ດ ້ ຮ ບ ກ ນ ຊ ່ ວ ຍ ເ ຫ ລ ອ ກ ອ ບ ກ ້ ໄ ປ ໄ ວ ້ ໃ ນ ສ ນ ດ ດ ສ ້ ງ ເ ຍ ວ ະ ຊ ນ ຍ ້ ອ ນ ຄ ວ ນ ພ ະ ຍ ຍ ນ ຊ ່ ວ ຍ ເ ຫ ລ ອ ຂ ອ ງ ປ ວ ງ ຊ ນ ທ ່ ວ ປ ະ ເ ທ ດ . ໃ ນ ນ ້ ນ ຈ ຳ ນ ວ ນ ສ ່ ວ ນ ຫ ລ ວ ງ ຫ ລ ຍ ໄ ດ ້ ເ ຕ ບ ໃ ຫ ຍ ່ ຮ ຳ ຮ ງ ນ ແ ລ ະ ເ ຮ ດ ວ ງ ກ ງ ນ ຢ ູ ່ ໃ ນ ໂ ຮ ງ ຈ ກ ໂ ຮ ງ ງ ນ ແ ລ ະ ໃ ນ ສ ະ ກ ບ ນ ອ ກ ນ ໂ ຊ ວ ງ ດ ຫ ລ ຍ ບ ່ ອ ນ . ບ ນ ຫ ວ ່ ເ ຮ ດ ແ ນ ວ ໃ ດ ວ ທ ກ ນ ສ ກ ສ ອ ບ ຮ ມ ເ ດ ກ ນ ້ ອ ຍ ເ ຫ ລ ່ ນ ້ ຈ ່ ດ ຳ ເ ນ ນ ໄ ປ ຢ ່ ງ ນ ່ ມ ນ ວ ນ ນ ້ ຍ ງ ແ ມ ່ ນ ບ ນ ຫ ວ ຫ ນ ່ ງ ອ ກ ຕ ່ ງ ຫ ວ ກ .

ມ ນ ແ ມ ່ ນ ຍ ້ ອ ນ ຜ ນ ງ ນ ອ ນ ກ ວ ້ ງ ໃ ຫ ຍ ່ ຂ ອ ງ ນ ກ ຂ ຽ ນ ຈ ຳ ພ ວ ກ ດ ງ ວ

ນີ້ແລ້ວວຽກງານຢູ່ໃນເຮືອນດັດສ້າງເດັກ ຈຳຈັດຕັ້ງໄປໃນທຳນອງເຮີ
ຮ້ອຍປະເພດດຽວກັບຢູ່ໃນ ກູເຮຍແຊ. ຈັ່ງຊັ້ນ ຈຶ່ງມັກມີກໍລະນີເດັກ
ນ້ອຍຜູ້ຊາຍລັກອອກຫນີຈາກເຮືອນດັດສ້າງ ໄປຫາກິນຕາມທ້ອງຖະ
ຫນົນ (ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າສະເພາະພວກເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍ), ທັງນີ້ບໍ
ແມ່ນຍ້ອນວ່າພວກເຂົາມັກການໃຊ້ຊີວິດແບບນີ້ ຫລືຍ້ອນພວກເຂົາ
ຕີລາຄາວ່າຕົນເອງເຫມາະສົມກັບສະພາບເປັນເດັກຫາກິນຕາມທ້ອງ
ຖະຫນົນດອກ. ບໍ່ມີອຸດົມການປັດຊະຍາຊີວິດຂ້າງຖະຫນົນໃດໆທັງ
ສິ້ນທີ່ເສດສຳລັບພວກເຂົາດອກ ແຕ່ພວກເຂົາຫນີອອກມາດ້ວຍ
ຄວາມຫວັງວ່າ ຈະໄດ້ໄປຢູ່ໃນນິຄົມ ຫລືເຮືອນດັດສ້າງເດັກບ່ອນ
ດີກວ່າທີ່ຢູ່ມາແລ້ວ. ພວກເຂົາໄປແຫຍ້ອ້ຳອໍ້ກັນຢູ່ຕາມລະບຽງຫ້ອງ
ການຂອງຄະນະກຳມະການປ້ອງກັນເດັກ, ຫ້ອງການສຶກສາອົບຮົມ
ສັງຄົມ ແລະ ຄະນະກຳມະການຕ່າງໆ ແຕ່ພວກເຂົາຫວັງຢາກໄປຢູ່
ໃນບ່ອນທີ່ມີໂອກາດມີສ່ວນປະກອບເຂົ້າໃນວຽກງານກໍ່ຕັ້ງຂອງພວກ
ເຮົາ ທັງພະຍາຍາມຫລີກເວັ້ນຈາກສຸຂົນກຳແຫ່ງອຶດທິພົນການ
ສຶກສາອົບຮົມ. ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ປະສົບຄວາມສຳເລັດເລີ້ຍໆດອກ.
ຄວາມເດັດດ່ຽວເຂັ້ມແຂງຮັກແພງຂອງພວກນັກສຶກສາສາດ ບໍ່ປ່ອຍ
ໃຫ້ເຫຍື່ອຂອງພວກເຂົາລອດພົ້ນອອກຈາກເງື້ອມມືໄປຢ່າງງ່າຍໆ
ດອກ ແລະ ຍິ່ງໄປກວ່ານີ້ ພວກເພິ່ນກໍ່ບໍ່ອາດຮັບຮູ້ຊີວິດທີ່ບໍ່ຜ່ານ
ການຜະລິດຢູ່ໃນອຸດສາຫະກຳໂດຍອາໄສເຄື່ອງຈັກສຶກສາອົບຮົມທາງ
ດ້ານສັງຄົມ. ຍ້ອນເຫດຜົນອັນນີ້ແລ້ວ ພວກຫລົບຫນີທັງຫລາຍ
ຈຶ່ງຖືກບັງຄັບໃຫ້ຜ່ານຂະບວນວິວັດແຫ່ງການສຶກສາພາຍໃນນິຄົມໃດ
ຫນຶ່ງອີກຕື່ມ ເຊິ່ງພວກເຂົາກໍມີຄວາມສາມາດຫລົບຫນີໄດ້ອີກຄັ້ງ.

ໃນລະຍະລ້ຳອອກຈາກນິຄົມຫນ່ຳໄປຢູ່ຍັງນິຄົມຫນ່ຳນັ້ນ, ແມ່ນອນວ່າປະຊາກອນຊາວຫນຸ່ມເຫລົ່ານີ້ໄດ້ດຳເນີນຊີວິດຂອງພວກເຂົາໄປຕາມທ້ອງຖະຫນົນ ຈ່ຳຊັ້ນບັນຫາກ່ຽວກັບເລື່ອງສິນທຳຈັນຍາທຳນັ້ນ ພວກເຂົາທັງບ່ມີເວລາ ທັງບ່ມີຄວາມຊົນເຄີຍ ເທົ່າໆກັບບ່ມີໂຕະຕັ່ງເພື່ອຈະມານັ່ງວິໄຈຄົ້ນຄ້ວາ, ແລະ ມັນກໍ່ຍິ່ງເປັນເລື່ອງທຳມະດາຫລາຍຂຶ້ນ ເຊັ່ນວ່າ ເມື່ອພວກເຂົາຕ້ກລົງແກ້ໄຂບັນຫາອາຫານການກິນໂດຍບ່ໃຊ້ສິນທຳ ແລະ ຫລັກການໃດໆ. ຢູ່ໃນຂົງເຂດອົ່ນໆກໍ່ຄືກັນ ພວກເດັກນ້ອຍຂ້າງຖະຫນົນເຫລົ່ານັ້ນບ່ມີສ່ຳຄູ່ຄຽງສອດຄ່ອງກັນກັບພຶດຕິກຳ ແລະ ກົດບັນຍັດແບບແຜນຂອງສິລະທຳເລີຍ: ຕາມກົດເກນທົ່ວໄປແລ້ວ ພວກເດັກນ້ອຍໄຮ້ຍາດບ່ມັກມີທ່າອຽງນິຍົມການໃຊ້ລະບຽບແບບແຜນດອກ. ໃນເມື່ອວ່າພວກເຂົາເອງພໍຮູ້ກ່ຽວກັບເລື່ອງການສອຍໂອກາດຢູ່ແດ່ ພວກເຂົາຈ່ຳເລືອຍ່າງເລີກເຊິ່ງວ່າ ພວມຍ່າງມຸ່ງສູ່ວິຊາຊີບ ຊ່າງໂລຫະ ຫລືຄົນຂັບລົດ, ແລະເພື່ອໃຫ້ບັນລຸເຖິງຈຸດຫມາຍນັ້ນກໍ່ມີແຕ່ສອງຢ່າງນີ້ເທົ່ານັ້ນຄື: ຍຶດຫຍຸມຜືນແຜ່ນດິນແຫ່ງນີ້ໄວ້ໃຫ້ແຫນ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າຈ່ຳຕ້ອງຄວ້ຄົ້ນກະເປົ໋າ ຊີງເງິນພວກຍາແມ່ຍານາງແດ່ກໍ່ຕາມ ແລ້ວໄປຕັ້ງຫລັກຢູ່ໃກ້ໆກັບອູ່ລົດ ຫລືໂຮງງານຊ່າງກົນບ່ອນໃດບ່ອນຫນຶ່ງ.

ບົດຂຽນວິທະຍາສາດຂອງພວກເຮົາ ໄດ້ພະຍາຍາມສ້າງລະບົບສົມບູນການຈັດແບ່ງນິໄສໃຈຄໍຂອງມະນຸດ; ແລະ ໄດ້ອອກແຮງສຸດຂີດເພື່ອຮັກສາຖານະອັນເຫມາະສົມກັບພວກເຂົາໄວ້ພາຍໃຕ້ການຂະຫນານນາມວ່າ: ພວກຕ້ານສິນທຳ ແລະ ຈິດໃຈພິການ, ແຕ່ເພື່ອຄວາມສະດວກໃນການປະຕິບັດ, ຂ້າພະເຈົ້າເອງເຫັນວ່າ ການຈັດ

ແບ່ງຂອງພວກສະມາຊິກນິຄົມ ແລກຊຶ້ນສະກີ ຢູ່ຄາຄົບ ນັ້ນກົກຕ້ອງ ດີກວ່າຫມູ່.

ອີງໃສ່ຂໍ້ສົມມຸດຖານປະຈຳວັນຂອງພວກເຂົາ, ພວກເດັກນ້ອຍ ໄຮ້ຍາດຈັດແບ່ງອອກເປັນ ສີ ກຸ່ມ. "ປະເພດທີຫນຶ່ງ" ແມ່ນພວກ ທີ່ມີສ່ວນປະກອບຫ້າວຫັນກວ່າຫມູ່ຢູ່ໃນສ່ວນປະສົມຂອງຊາຕາລາ ສີຂອງພວກເຂົາເອງໂດຍບໍ່ຍອມຖອຍຫລັງຕໍ່ໄພອັນຕະລາຍໃດໆ: ສຳ ລັບພວກທີ່ລ້ຽງຕົນເອງດ້ວຍອຸດົມການຢາກເປັນຊ່າງໂລຫະນັ້ນ ກໍ ກຽມພ້ອມທີ່ຈະໂດດນຳລົດໄຟໂດຍສານຂະບວນໃດຂະບວນຫນຶ່ງ ໂລດ, ໂດຍບໍ່ຫົວຊານຳຄວາມອຸ່ນອາຍຂອງຂະບວນລົດໄຟດ່ວນ, ຄວາມສະດວກສະບາຍຂອງເບາະນອນແລະຄວາມສຸພາບຂອງຄົນ ຂັບ. ມີຄົນຈຳນວນຫນຶ່ງເວົ້າວ່າ ນັກທ່ອງທ່ຽວເຫລົ່ານີ້ຫນ້າໝົດຕາ ມົວພໍປານກົກຜີສົງ ຍ້ອນເດີນທາງລົດໄຟໄປຫາອາກາດສົດຂອງເຂດ ກຣີມ ແລະ ນ້ຳແຮ່ຂອງ ໂຊຈີ*. ສິ່ງດັ່ງກ່າວບໍ່ແມ່ນຄວາມຈິງ ດອກ. ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາສົນໃຈຫລາຍກວ່າຫມູ່ກໍແມ່ນໂຮງງານຂະ ຫນາດຍັກຂອງເຂດລຸ່ມແມ່ນ້ຳ ດະນຽບ, ໂດເນສ ແລະ ຊາໂປ ໂຣເຢ; ເຮືອຈັກອາຍນ້ຳຢູ່ເມືອງ ໂອເດດຊາແລະເມືອງນິໂກລາຍ ເຢັບ ກັບໂຮງງານທີ່ ຄາຄົບ ແລະ ນິຄສະກູພຸ້ນຕ່າງຫາກ.

ພວກເດັກໄຮ້ຍາດປະເພດທີສອງ ແຕກຕ່າງຈາກຫມູ່ດ້ວຍຄຸນ ສົມບັດຫລາຍຢ່າງ ແຕ່ເທົ່າປານນັ້ນ ພວກນີ້ກໍຍັງບໍ່ມີຄຸນສົມບັດທາງ

---

* ກຣີມແລະໂຊຈີ: ແມ່ນບ່ອນພັກຜ່ອນ ແລະ ປິ່ນປົວຢູ່ທະ ເລດຳ.

ດ້ານສິນທຳຫລາຍເທົ່າກັບພວກທີ່ຫນ້ຳ. ພວກນີ້ກໍຊອກສະແຫວງ
ຫາບ່ອນເຫມາະຄືກັນ ແຕ່ແສງຕາຂອງພວກເຂົາບໍ່ທັນຫນີຈາກໂຮງ
ງານຕ່ຳແຜ່ນ ແລະ ໂຮງງານຟອກຫນັງຢ່າງຫນຶ່ນປະຫມາດດອກ,
ພວກເຂົາຍັງຫລຸດກຸງດລີງໄປຫາຮອດໂຮງງານຊ່າງໄມ້ ແລະ ຍິ່ງໄປ
ກວ່ານັ້ຍງໄດ້ກ້າວລີງໄປຮອດໂຮງເຮັດກະໂລ່ງ, ພວກເຂົາບໍ່ຫນ້າ
ອາຍທີ່ຈະກົ້ມຫນ້າກົ້ມຕາເກັບຢາຮາກໄມ້ ແລະ ໃບໄມ້ທຳມະດາ ໆ
ເພື່ອຈະຂາຍໃຫ້ຫມໍເຮັດຢາ.

"ພວກເດັກນ້ອຍປະເພດທີສອງ" ນີ້ ກໍເດີນທາງໄປນາຄືກັນ
ແຕ່ພວກເຂົານັກຂີ້ກະບະຫ້ອຍຢູ່ດ້ານຫລັງຂອງລົດລາງຫລາຍກວ່າ,
ພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍຮູ້ເຫັນຄວາມງາມຂອງສະຫງົບລົດໄຟຢູ່ ຊະເມຣິນ
ກາ ແລະລະບົບຄວາມເຄັ່ງຄັດຢູ່ມິດສະກູ.

ພວກປະຊາຄົມ ແຊກຊຸນສະກ ມັກເລືອກເອົາແຕ ເດັກນ້ອຍ
ປະເພດທີ່ຫນ້ຳ" ເທົ່ານັ້ນມາຢູ່ນຳພວກເຂົາ. ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ກັບ
ແກ້ວຂອງພວກເຂົາມີສະມາຊິກຕື່ມເຕັມຂຶ້ນດ້ວຍການປ່າວໂຄສະນາ
ຢູ່ໃນຂະບວນລົດໄຟດ່ວນ... "ພວກປະເພດທີສອງ" ນັ້ນ, ໃນສາຍ
ຕາຂອງພວກເຂົາຊ້ຳເຫັນວ່າອ່ອນແອກວ່າຫລາຍ.

ແຕ່ວ່າປະເພດທີ່ມີຢູ່ຢ່າງຫລວງຫລາຍໃນນິຄົມ ກູເຣຍແຊ
ນັ້ນຊ້ຳບໍ່ແມ່ນພວກ "ປະເພດທີ່ຫນ້ຳ" ຫລື "ປະເພດທີສອງ" ນັ້ນ
ຊ້ຳດອກ, ແຕ່ຫາກແມ່ນ "ປະເພດທີສາມ" ພຸ້ນ. ຢູ່ໃນໂລກຂອງ
ເດັກນ້ອຍໄຮ້ຍາດນັ້ນ ກໍຄືກັບຢູ່ໃນໂລກຂອງພວກນັກປາດບັນດິດນັ້ນ
ແລ້ວ, "ຄົນປະເພດທີ່ຫນ້ຳ" ນັ້ນມີຫນ້ອຍເຕັມທີ, "ປະເພດທີ
ສອງ" ມີຫລາຍຫນ້ອຍຫນຶ່ງ ແລະ ຈຳນວນຫລາຍລົ້ນຫມູ່ຂາດ

ຕົວຈິງແມ່ນປະເພດທີສາມ. ພວກສ່ວນຫລາຍລົ້ນຫມູ່ນີ້ ບໍ່ແລ່ນ
ໄປທາງໃດຫນົດ ທັ້ງບໍ່ສະແຫວງຫາສິ່ງໃດ, ແຕ່ພວກເຂົາປ່ອຍ
ໃຫ້ດວງຈິດວິນຍານທີ່ຍັງເຍົາໄວນັ້ນ ຖືກປັ້ນບີບໄປຕາມອິດທິພົນ
ຂອງອົງການສຶກສາອົບຮົມທາງສັງຄົມຢ່າງທໍາມະດາໆທີ່ສຸດ.

ຂ້າພະເຈົ້າຕົກມາໃສ່ ກູເຣຍແຊ ບ່ອນທີ່ມີສະມາຊິກ "ປະເພດ
ທີສາມ" ຢູ່ຢ່າງລົ້ນເຫລືອ. ຢູ່ໃນຊີວະປະຫວັດສັ້ນໆຂອງພວກເຂົາ
ນັ້ນ ມັນຫມາຍບອກຈະແຈ້ງວ່າຫລາຍຄົນເຄີຍຜ່ານເຮືອນດັດສ້າງ
ເດັກມາແລ້ວບໍ່ຕໍ່ກວ່າ ๘-๙ ບ່ອນ ຫລືຫລາຍກ່ວານີ້, ບາງຄົນ
ເຄີຍໄປຢູ່ມາແລ້ວຮອດ ๑๑ ບ່ອນ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ມັນບໍ່ແມ່ນ
ຫມາກຜົນຂອງຄວາມມຸ່ງຫວັງຢາກມີອະນາຄົດທີ່ດີກ່ວານີ້ຂອງພວກ
ເຂົາດອກ ແຕ່ແມ່ນຫມາກຜົນຫົວຄິດປະດິດແຕ່ງ ຂອງພວກພະນັກ
ງານຢູ່ໃນພະແນກສຶກສາປະຊາຊົນ ເຊິ່ງສ່ວນໃຫຍ່ຍັງເມົາມົວຈົນຂະ
ຫນາດວ່າ ໂສດປະສາດທີ່ລ້ຽງເຄີຍຜ່ານມາແລ້ວຍັງບໍ່ສາມາດ
ໄຈ້ແຍກວ່າ ການຈັດຕັ້ງຄົນໃຫມ່, ການອົ່ງແຫນ້ນ, ການແຕກກະ
ຈາຍ, ການຍຸບຍອບ, ການຂະຫຍາຍຕົວ, ການລົບລ້າງ, ການປູ
ລະນະສ້ອມແປງ, ການແຜ່ກວ້າງ, ການເລືອກແບບຢ່າງ, ການ
ວາງມາດຕະການ, ການອົບພະໂຍກຍ້າຍ ແລະ ການໂຍກຍ້າຍ
ຫລາຍໆຄັ້ງ ທັ້ງຫມົດນີ້ມັນເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ໃສ ແລະ ສ້ຽງສຸດລົງຢູ່ບ່ອນ
ໃດ.

ຈົ່ງຈື່ໄວ້ໃນເມື່ອວ່າຂ້າພະເຈົ້າມາຍັງ ກູເຣຍແຊ ນີ້ດ້ວຍຄວາມ
ກະຕືລືລົ້ນພົ້ນຟື້ນຕໍ່ການຈັດຕັ້ງຄົນໃຫມ່ ຂ້າພະເຈົ້າຈໍາຕ້ອງປະທະ
ກັບຄວາມເສີຍເມີຍ ແບບເກົ່າ ອັນເປັນທ່າທີ້ປ້ອງກັນຕົວຢ່າງດຽວ

ຂອງເດັກນ້ອຍໄຮ້ຍາດທຸກໜ່ວຍຄົນ ເພື່ອຕ້ານກັບການທ້າທາຍຄວາມ ອຶດທົນທາງດ້ານການສຶກສາຂອງກະຊວງສຶກສາປະຊາຊົນ.

ຄວາມເສີຍໜ້ຳບໍ່ຮ້ອນບໍ່ຫນາວ ອັນນີ້ເປັນຫມາກຜົນຂອງຂະ ບວນການສຶກສາອົບຮົມອັນຍາວນານ, ໃນດ້ານຫນຶ່ງມັນຫມາຍເຖິງ ພະລັງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງວິຊາການຄູ.

ນັກຮຽນຢູ່ ກູເຮຍແຊ ສ່ວນໃຫຍ່ມີອາຍຸລະຫວ່າງ ๑๓ ຫາ ๑๕ ປີ, ແຕ່ໃບຫນ້າທ່າທີຂອງພວກເຂົາຊ້ຳປາກົດມີຮ່ອງຮອຍເລິກໆ ຫລາຍແນວຂອງສົ່ງທ້ຳບ້ຳດິ. ສົ່ງທ້ຳກະທົບສາຍຕາເດັ່ນກວ່າຫມູ່ກໍ ແມ່ນຄວາມໄຮ້ແວວສັງຄົມທຸກຢ່າງ, ທັງໆທ້ວ່ານັບຕັ້ງແຕ່ເກີດມາ ພວກເຂົາໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຢູ່ພາຍໃຕ້ "ຮົ່ມເງົາຂອງການສຶກສາອົບຮົມ ທາງສັງຄົມ". ລັກສະນະເປັນໄປຕາມມີຕາມເກີດ ຄ້າຍຄົນປູຮານ ຫລືພົ້ດພັນລອດແທ່ງອອກມາຢູ່ໃນທຸກອິລິຍາບົດຂອງພວກເຂົາ ແຕ່ ມັນບໍ່ແມ່ນຄວາມເປັນໄປເອງແບບຕາມມີຕາມເກີດຂອງເດັກເຍົາໄວ ທ້ສະແດງອາການຕອບໂຕ້ທຸກໆປາກົດການ ໃນຊີວິດແບບໃດແບບ ຫນຶ່ງເລີຍ, ຂອບຟ້າກວ້າງໄກຂອງພວກເຂົາຈຳກັດຕິວຢູ່ກັບລາຍ ການອາຫານເຊ່ິງພວກເຂົາຮູ້ສຶກຖືກດຶງດູດເຂ້ົາຫາ ດ້ວຍຈິດສຳນຶກ ເຊ່ືອງຊ້າ ແລະ ລ່ອຍລາ. ບັນຫາຢ່າງດຽວໃນຊີວິດຂອງພວກເຂົາ ແມ່ນການແຫ້ຍາດກັນເຂ້ົາເລັ້ມຫນ້ົ້ແກ່ງທ້ານກາງຫມູ່ກ່ອຍຮ້າຍ ຄ້າຍສັດປ່າຄືພວກເຂົາເອງ. ບາງຄ້ັງພວກເຂົາກໍແກ້ ບັນຫານ້ີໄດ້ດີ ຢູ່ ແຕ່ສ່ວນຫລາຍບໍ່ເປັນຕາເອົາເລີຍ. ຄັນຊິແຫ່ງຊີວິດສ່ວນຕິວ ຂອງພວກເຂົາບໍ່ເຄ່ືອນເຫນ້ງແບບອ່ືນເລີຍ. ຢ່າງຫນ້ອຍກໍ ແມ່ນດ້ວຍອາການເຄ່ືອນເຫນ້ງຂອງກະໂຕພວກເຂົາເອງ, ພວກ

ເຂົາພາກັນລັກສິ່ງຂອງທີ່ບໍ່ຖືກຮັກສາໄວ້ຢ່າງດີແທ້ ຫລືສິ່ງຂອງທີ່ພວກເຂົາປຸ້ນໃສ່ເປັນຫມູ່ໃຫຍ່ໆ. ດົນນານມາແລ້ວທີ່ເຈດຕະນາລົມຂອງພວກເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ ຖືກບີບບັ້ຍອນຄວາມຮຸນແຮງ, ການຂົ່ມຫົວຫນີບເຕັ້ງ ແລະ ຄວາມລຸ່ມນ້ຳໃຈດ້ອນຮຸນແຮງຂອງພວກຜູ້ໃຫຍ່ຮຸ່ນນ້ອງ ເຊິ່ງເບ່ງບານປີກກ້າຂາແຂງ ຍ້ອນການບໍ່ຕ້ານທານຂອງລະບົບສຶກສາອົບຮົມທາງສັງຄົມ ແລະ ການ "ວາງກົດລະບຽບເອົາເອງ" ຂອງພວກເຂົາ.

ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍຕາມ, ເດັກເຫລົ່ານີ້ບໍ່ໄດ້ໂງ່ຈ້າຈັກຫນ້ອຍ ແຕ່ພວກເຂົາເປັນເດັກນ້ອຍຄືກັບຜູ້ອື່ນໆ. ແຕ່ຊາຕາກຳໄດ້ຈັດສິ່ງພວກເຂົາໃຫ້ມາຕົກຢູ່ໃນສະຖານະການຊົ່ວຮ້າຍ ຢ່າງບໍ່ຫນ້າເຊື່ອແບບນີ້: ໃນດ້ານຫນຶ່ງພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ຊົມໃຊ້ຜົນສຳເລັດອັນດີງາມຂອງການຂະຫຍາຍຕົວແຫ່ງມະນຸດຊາດ, ສ່ວນອີກດ້ານຫນຶ່ງ ພວກເຂົາຢູ່ນອກເຫນືອເງື່ອນໄຂອັນດີເດັ່ນເປັນປະໂຫຍດຂອງການຕໍ່ສູ້ທຳມະດາສາມັນເພື່ອການຄົງຕົວຂອງຄົນ ທັງນີ້ຍ້ອນຫນໍ້ແຫ້ງຕ່າງໆ ແຕ່ຊ້ຳກຶກຍັດຍຸດໃສ່ຫນ້າພວກເຂົາທຸກໆມື້.

ບົນພື້ນຖານອັນນີ້ຍັງມີກຸ່ມອື່ນໆ ເຊິ່ງມີລັກສະນະແບບໃຫມ່ເດັ່ນອອກມາ. ແນ່ນອນວ່າຢູ່ໃນຫໍພັກຂອງ ໂກວຣັກ ນັ້ນມີກອງບັນຊາການຂອງພວກ "ຮຸ່ນໃຫຍ່" ຕັ້ງຢູ່. ເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຮົາເລົ່າວ່າ ພວກນັ້ນມີນຳກັນປະມານ ໑໕ ຄົນແລະໂກໂຮຕອບ ເປັນຜູ້ມີບົດບາດຕົ້ນຕໍ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເຫັນຫນໍ ເພາະເດັກນ້ອຍພວກນີ້ສ່ວນຫລວງຫລາຍພາກັນໄປທ່ຽວຫລົ້ນຢູ່ໃນເມືອງພຸ້ນເກືອບຕະຫລອດເວລາ. ເອບເກເນັບ ເຊິ່ງໄດ້ພົບຫມູ່ເກົ່າແກ່ຫລາຍ

ຄົນໃນກຸ່ມນີ້ຍືນຍັນວ່າ ພວກເຂົາເປັນຊົນຊະໂນຍທຳມະດານີ້ເອງແລະ ນິຄົມເປັນພຽງບ່ອນລີ້ຊ່ອນສຳລັບພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ. ວິເຕຍ ກອກ ກົບສະກີ ບໍ່ເຫັນດີນຳ:

-ພວກເຂົາຫັ້ນຫວະ ເປັນຊະໂນຍ? ພວກນັກເລງຫັ້ນຫລາຍ ກວ່າ.

ວິເຕຍ ເລົ່າໃຫ້ຟັງວ່າ ທ້າງຫມໍ ໂກໂຮຕອບ ທ້າງ ໂກວຣັກ, ເປເຮດ, ຈູຣີໄລ, ໂປດເນເບສນີ ແລະ ຫມົດກຸ່ມພວກເຂົາ ດຳ ເນີນກິດຈະການຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນນິຄົມ. ໃນຂັ້ນຕົ້ນພວກເຂົາຈັດ ການກັບຫ້ອງພັກພວກຄູດູແລຊັ້ນກ່ອນ ຕໍ່ມາກໍໂຮງຊ່າງ ແລະ ສາງ ມ້ຽນເຄື່ອງ. ເຄື່ອງຂອງພວກນັກຮຽນເອງກໍມີເນຍເປັນຕາລັກຄື ກັນ: ຫລາຍຄົນໄດ້ຮັບເບີກເກີບໃຫມ່ໃນໂອກາດສະຫລອງບຸນ ວັນ ທີ ๑ ພຶດສະພາ, ຕາມກອກກົບສະກີ ແລ້ວຫມໍເຫັນວ່າເກີບ ເຫລົ່ານີ້ເອງ ເປັນເປົ້າຫມາຍຕົ້ນຂອງການລັກລອບດຳເນີນກິດຈະ ການຂອງພວກເຂົາ. ນອກຈາກນີ້ພວກເຂົາຍັງພາກັນສະແດງຝີມືໃຫ້ ໄທບ້ານ ແລະ ຜູ້ຄົນທ່ອງທ່ຽວຕາມກະຫນົນໄດ້ເຫັນອີກ ນິຄົມ ແຫ່ງນີ້ຕັ້ງຢູ່ແຄມກະຫນົນໃຫຍ່ສາຍ ອາກຕວຣກາ.

ໃນທັນໃດ ວິເຕຍ ກໍລຶ່ອຕາລີງແລ້ວຫົວຮ້າກຂຶ້ນ:

-ພວກເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າດຽວນີ້ ພວກຜີເຜດນັ້ນພາກັນເສກສັນປັ້ນ ແຕ່ງຫຍ້າອອກມາອີກ? ພວກເດັກນ້ອຍຢ້ານພວກມັນ, ສັ່ນເຊັ້ນ ເມື່ອຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພວກມັນ, ແມ່ນຄຳສັບນັ້ນລະ ຊຸ້ນພວກເຂົາພາກັນ ເຮັດຫຍ້າ: ຈັດຕັ້ງອົງການ, ຂ້ອຍບອກແທ້ໆເດີ້, ພວກເດັກນ້ອຍ ຫັ້ນ ພວກມັນພາກັນເອີ້ນວ່າ "ຫມານ້ອຍ". ແຕ່ລະຄົນພວກມັນມີ

"ຫມາ ນ້ອຍ" ປະຈຳ ໂຕ ຈຳ ນວນ ຫນຶ່ງ. ໃນ ຕອນ ເຊົ້າ ພວກ ເຂົາ ສົ່ງ "ຫມາ ນ້ອຍ" ວ່າ "ໂຕ ຊິ ໄປ ໃສ ກໍ ໄປ ແຕ່ ເທື່ອ ນີ້ ຕ້ອງ ມີ ຫຍັງ ຕິດ ຕິດ ມື ມາ ເດ້!". ຈັ່ງ ຊັ້ນ ບາງ ຄົນ ກໍ ໄປ ຈອບ ລັກ ຢູ່ ໃນ ລິດ ໄຟ ແດ່ ຢູ່ ຕະ ຫລາດ ແດ່ ແຕ່ ໃນ ເມື່ອ ສ່ວນ ຫລາຍ ບໍ່ ສາ ມາ ດ ລັກ ພວກ ເຂົາ ກໍ ເລີຍ ພາ ກັນ ຂໍ ທານ ເອົາ. ພວກ ເຂົາ ຕັ້ງ ຫລັກ ກັນ ຢູ່ ແຈ ທາງ ບ່ອນ ໃດ ບ່ອນ ຫນຶ່ງ, ຕາມ ຂີ ແລະ ຢູ່ ຣິ ຊອບ ພວກ ເຂົາ ຫາ ໄດ້ ປະ ມານ ຜູ້ ລະ ๔ ຫາ ນ ຣຸບ ຕໍ່ ມື້, ຕາມ ພວກ ເຂົາ ເວົ້າ ກັນ ເດີ້, ແມ່ນ ຫນໍ ຈູ ຣິ ໂວ ນັ້ນ ລະ ທ່ານ "ຫມາ ນ້ອຍ" ຄັກ ກວ່າ ຫມູ, ພວກ ເຂົາ ເອົາ ເງິນ ມາ ສົ່ງ ມັນ ຮອດ ມື້ ລະ ๕ ຣຸບ. ກິ ລະ ບຽບ ຂອງ ເຂົາ ເປັນ ແນວ ນີ້: ແບ່ງ ຫນຶ່ງ ສ່ວນ ສີ ໃຫ້ "ຫມາ ນ້ອຍ", ສ່ວນ ເຫລືອ ໃຫ້ ນາຍ ຂອງ ມັນ. ພວກ ເຈົ້າ ຢ່າ ໄປ ຕີ ລາ ຄາ ຍ້ອນ ວ່າ ບໍ່ ເທົ່າ ນ ມີ ຫຍັງ ຄ້າງ ຢູ່ ຫໍ ພັກ ນັ້ນ ເດ້. ພວກ ເຂົາ ມີ ສິ່ງ ເສື້ອ ຊຸດ ໃຫຍ່ ມີ ເງິນ ແຕ່ ຊຸກ ເຊື່ອງ ໄວ້ ບ່ອນ ຫນຶ່ງ ຕ່າງ ຫາກ. ຢູ່ ໂບ ດ ວອກ ກິ ນັ້ນ ມີ ປ່າ ກ ອ ຍ ບໍ ອຶດ ແລ້ວ ພວກ ຜູ້ ຍິງ ຫາ ກິນ ໂລ ໆ ເລ ໆ ນັ້ນ ກໍ ຢາກ ໄດ້ ທໍ່ ໃດ ກໍ ມີ ເດ້, ພວກ ເຂົາ ພາ ກັນ ໄປ ຈ່າຍ ເງິນ ກິນ ເຫລົ້າ ເມົາ ຢາ ຢູ່ ນັ້ນ ທຸກ ຄືນ.

ເດັກ ນ້ອຍ ກຸ່ມ ທີ ສອງ ປະ ກອບ ດ້ວຍ ຄົນ ປະ ເພດ ໂຊ ເຊັ ນ ໂກ ແລະ ມາ ລິ ກອບ. ເມື່ອ ໄດ້ ໃກ້ ຊິດ ຕິດ ຕາມ ນິ ຄົມ ເຂົ້າ ຄັກ ໆ ຈຶ່ງ ເຫັນ ວ່າ ພວກ ເຂົາ ມີ ນຳ ກັນ ຫລາຍ ຄົນ ເຕີບ ຄື ປະ ມານ ๓๐ ຄົນ. ເປັນ ຫນ້າ ອັດ ສະ ຈັນ ຢູ່ ວ່າ ທ້າ ຜ່ານ ຄວາມ ສັບ ສົນ ຫຍຸ້ງ ຍາກ ໃນ ຊີ ວິ ດ ມາ ພໍ ແຮງ ແລ້ວ ພວກ ເຂົາ ຍັງ ສາ ມາ ດ ຮັກ ສາ ດວງ ຕາ ສິ ດ ໃສ ມີ ທ່າ ທີ ອຸ ກ ຮານ ຫນ້າ ຮັກ ແບບ ໄຮ້ ດຽງ ສາ ແລະ ແຈ ປະ ເສີ ດ ອັນ ສິ ດ ໃສ ໃນ ການ ວິ ໄຈ ທີ່ ອຳ ນວຍ ໃຫ້ ພວກ ເຂົາ ຕອບ ໂຕ້ ກັບ ເຫ ດ ການ ທຸກ ຢ່າ ງ ດ້ວຍ ຄວາມ ຄ່ອງ

ໄວ ແລະ ທ່າທີຢາກບຸກຫ້ານະເຫມີ. ຂ້າພະເຈົ້າມັກຜູ້ມີນິໄສ
ແບບນີ້ຫລາຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຮັກໃນຄວາມງາມ ແລະ ຄວາມສະຫງ່າ
ລາສີຢູ່ໃນອາການເຄື່ອນໄຫວຂອງດວງຈິດວິນຍານ ຂອງພວກເຂົາ,
ຮັກໃນຄວາມເລິກເຊິ່ງແຫ່ງກຽດສັກສີ ແລະ ທັງແມ່ນຍ້ອນວ່າ ພວກ
ເຂົາທັງຫມົດເປັນຊາຍໂສດຜູ້ຫນັກແຫນ້ນ ແລະ ກຽດຊັງແມ່ຍິງ.
ນັບແຕ່ກອງລະວັງຫນ້າຂອງພວກເຮົາກ້າວເຂົ້າມາທຳອິດພຸ້ນແລ້ວ
ພວກເຂົາກໍເຮັດດັງປົ໋ງ ເພື່ອສືບກົ໋ນສູດດົມກະແສກົ໋ນອາຍສິດໃສ
ຈາກນັ້ນກໍແມ່ນວິນອຽນຕາມຫ້ຳພັກເປັນສາຍ ພ້ອມທົ່ຈະສະແດງ
ຄວາມສາມາດ ຄວາມຄ່ອງໄວເພື່ອລົງມືເຮັດອັນໃດອັນຫນົ໋ງ, ພວກ
ເຂົາຍັງຈຸມບໍ້ກ້າສະແດງຕົວເປີດເຜີຍເຂົ້າຂ້າງຂ້າພະເຈົ້າ ແຕ່ແນ່
ນອນແລ້ວວ່າພວກເຂົາສະຫນັບສະຫນຸນຂ້າພະເຈົ້າ.

ຂ້າພະເຈົ້າກັບ ວິເຕຍ ໄດ້ພົບພໍ້ກັບອົງປະກອບສັງຄົມປະເພດ
ທີສາມເຂົ້າຢ່າງບັງເອີນທົ່ສຸດ. ວິເຕຍ ຈົນວ່າອ້າປາກຄ້າງເຫນ້ງບໍ່
ໄດ້ພໍປານຫມາເຕ້ຍ ໂຕນ້ອຍຄະໂມະກັນກັບກະຕ່າຍປ່າ. ຢູ່ແຈເດົ່ນ
ບ່ອນຫ່າງຫມູ່ທົ່ສຸດມີຕົກໂດດ່ຽວຫລ້ງຫນົ໋ງ ເປັນເຮືອນຝາໄມ້ລະ
ບຽງປູແປ້ນ. ວາເນຍ ໂຊເຊັນໂກ ຊົ້ໃສ່ອາຄາມຫລ້ງນົ້ ແລ້ວບອກ
ວ່າ:

-ນົ້ເດ້ ບ່ອນຢູ່ຂອງນັກກະເສດ.

-ນັກກະເສດໃດ? ພວກເຂົາມີນຳກັນຈັກຄົນ?

-ໜ ຄົນ.

-ນັກກະເສດ ໜ ຄົນຫວະ? ເປັນຫຍັງຈົ໋ງມີຫລາຍແທ້?

- ແມ່ນພວກເຂົານີ້ແລ້ວທີ່ຫວ່ານເຂົ້າໂອ໊ດ, ແລ້ວພວກເຂົາກໍເລີຍຢູ່ເຮືອນຫລັງນີ້ເລີຍ.

ຂ້າພະເຈົ້າຄຶດເຫັນ ຄາລາປູດາ ແລະ ກໍ່ຍິ່ງຮູ້ສຶກສົງໄສຂຶ້ນຫລາຍກວ່າເກົ່າ.

- ເອີ້ນພວກເຂົາແນວນີ້ ເພື່ອຍົວະໂມໂຫພວກເຂົາຫວະ?

ແຕ່ ວາເນຍ ວາງທ່າເຄັ່ງຂຶມ ແລະ ແກວ່ງຫົວປະຕິເສດ ທັງ ງຶກຫົວສະແດງວ່າເນັ້ນຍ້ຳໄປທາງເຮືອນ:

- ບໍ່ນ່າ, ຕັ້ງແມ່ນນັກກະເສດສາດແທ້ໆໃດ, ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ ພວກເຂົາໄກນາເອງ ແລະ ຫວ່ານເຂົ້າໂອ໊ດ ແລ້ວຕໍ່ມາເຂົ້າກໍຂຶ້ນບັກງາມໆ ສຸງພຽງນີ້.

ວິເຕຍ ເນຍເບິ່ງຫນ້າຫນໍ້ດ້ວຍຄວາມໂມໂຫ:

- ພວກໃສ່ເສື້ອສີຟ້າທັ້ນຫວະ? ກະແມ່ນນັກຮຽນຂອງນິຄົມຕ່ວາເນາະ? ໂຕເວົ້າຫລິ້ນຕິ?

- ບໍ່ນ່າ ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫລິ້ນໃດ! - ວາເນຍ ຈົ່ມອ້ອນວອນ, - ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫລິ້ນ! ຈັກຫນ້ອຍພວກເຂົາຊິໄດ້ຮັບໃບປະກາດ, ພໍໄດ້ຮັບແລ້ວ ພວກເຂົາກໍຊິພາກັນໄປໂລດ...

- ຊັ້ນເນາະ ດີແລ້ວ, ໄປຍ້ຽມຢາມນັກກະເສດສາດຫມູ່ນີ້ເບິ່ງ.

ອາຄານແບ່ງອອກເປັນສອງຫໍນອນ. ຢູ່ເທິງມີຕຽງຄຸມຜ້າອ່າວໃຫມ່ນັ້ນມີອ້າຍບ່າວນ້ອຍໃສ່ເສື້ອສີຟ້ານັ່ງຢູ່ແທ້ໆ, ຜົມຂອງພວກເຂົາຫວີໄວ້ຮຽບຮ້ອຍ, ທ່າທາງກົດຊຶງພິລຶກ. ບັດໄປສະນີ, ຮູບຕັດຈາກຫນັງສືພິມ ແລະ ແວ່ນກະຈົກໃບຂອບໄມ້ຕິດຫ້ອຍຢູ່ຕາມ

ຝ່າງເປັນລະບຽບ, ຕາມຂອບປ່ອງຢ້ຽມມີເຈ້ຍຕັດເປັນຍອຍທ້ອຍ ຕ່ອງແຕ່ງເອ້ເຕັມໄປຫມົດ.

ພວກອ້າຍບ່າວທ່າທາງເຄັ່ງຂຶມເຫລົ່ານີ້ ໃຫ້ການຕ້ອນຮັບຂ້າ ພະເຈົ້າແບບເຢັນຈ້ອຍໆ ທັງບໍ່ສະແດງທ່າທາງເກີເຂີນແຕ່ຢ່າງໃດ ເມື່ອ ວາເນຍ ແນະນຳໃຫ້ຮູ້ຈັກກັບພວກເຮົາດ້ວຍຄຳສັບອ່ອນໃຈ ຮ້ອນເຫລົ່ານີ້:

-ແມ່ນພວກເຂົານີ້ແລ້ວ, ນັກກະເສດສາດຫມົດໃດ໋ຫນີ, ຄື ຂ້ອຍບອກຫັ້ນແລ້ວ, ຜູ້ນັ້ນ ໂວສໂກໂບຍນິກ ເປັນຫົວຫນ້າຫມູ່!

ວິເຕຍ ກອກກົບສະກີ ແນມເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າຄືກັບວ່າ ເພິ່ນພວມ ເຊື້ອເຊີນໃຫ້ພວກເຮົາໄປທຳຄວາມຮູ້ຈັກຮັກແພງກັບຄົນແຈ້ຫລືສາວ ຜີເຊື້ອນ້ຳ ບໍ່ແມ່ນພວກນັກກະເສດສາດຈັກຫນ້ອຍ, ຫນໍເຮັດຄືກັບ ວ່າບໍ່ຢາກເຊື່ອສາຍຕາໂຕເອງເລີຍຈັ່ງຊັ້ນລະ.

-ເວົ້າກັນຢ່າງຈິງໃຈເນາະ, ຢ່າຄຽດຢ່າຂຶມຫຍັງເດ໋, ບອກ ເຮົາມາເບິ່ງວ່າ ເປັນຫຍັງເຂົາຈຶ່ງເອີ້ນພວກເຈົ້າວ່າ ນັກກະເສດ ສາດ?

ໂວສໂກໂບຍນິກ, ອ້າຍບ່າວຮ່າງໃຫຍ່, ໃບຫນ້າອ່ອນເນັ້ນ ຈົດນັ້ນ ສະແດງອາການສູ້ຍັນກັບຄວາມເຄັ່ງຂຶມຢ່າງເຫັນໄດ້ຄັກ, ແຕ່ລັກສະນະທ້າສອງນີ້ ກໍຫາກບໍ່ສາມາດເຊື່ອງອຳຄວາມຫຼົດບອດ ໃນພັນສະຫນອງທີ່ໄຮ້ຊີວິດຊີວາ ແລະແຂງກະດ້າງຂອງເຂົາດອກ, ຫນໍລຸກຂຶ້ນຈາກຕຽງ, ຍັດມືທັງສອງລົງກົ້ງສົ້ງອ່າວລັບແລ້ວເວົ້າວ່າ:

-ພວກເຮົາເປັນນັກກະເສດສາດ, ອີກບໍ່ດົນກໍຈະໄດ້ຮັບໃບປະ ກາດແລ້ວ.

- ແມ່ນໃຜຊິມອບໃບປະກາດໃຫ້ພວກເຈົ້າ?

- ແມ່ນໃຜຊັ້ນຫວະ? ກະຜູ້ອຳນວຍການຊັ້ນຕ່ວ?

- ຜູ້ອຳນວຍການຜູ້ໃດ?

- ຜູ້ເກົ່າ.

ວິເຕຍ ຫົວກ້ານ ໆ ອອກມາຢ່າງແຮງ:

- ລາວຊິໃຫ້ຂ້ອຍນຳຢູ່ຕິເນາະ!

- ບໍ່ຕ້ອງມາເວົ້າເຍ້ຍຍອກຫລົ້ນດອກ, - ໂວສໂກໂບຍນິກິບເວົ້າຂຶ້ນ, - ໂຕບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍ... ຢ່າເວົ້າດີກວ່າ. ແມ່ນໂຕເຂົ້າໃຈແນວໃດຊັ້ນຮຶ?

ວິເຕຍ ໃຈຮ້າຍຂຶ້ນທັນທີ:

- ເຮົາເຂົ້າໃຈວ່າ ພວກໂຕຫມິດທຸກຄົນເປັນພວກຫນ້າໂງ່ ອະທິບາຍມາດີໆວ່າ ແມ່ນໃຜຫລົ້ນຕະຫລົກໂງ່ໆຢູ່ຫນີ້?

- ບາງທີກໍຊິແມ່ນໂຕຫັ້ນຕິ ຫລົ້ນຕະຫລົກໂງ່ໆ, - ໂວສໂກໂບຍນິກິບຕອບໂຕ້ຄືຜູ້ມີປັນຍາ.

ແຕ່ ວິເຕຍ ບໍ່ສາມາດທົນຟັງ ເລື່ອງຕາຍໆອັນໃດອີກແລ້ວ:

- ພໍລະ, ເຊົາ... ເຊົາ... ເວົ້າມາຊິຟັງ!

ພວກເຮົາພາກັນນັ່ງລົງເທິງຕຽງ. ດ້ວຍຄວາມພະຍາຍາມອົດກັ້ນກ້ຳກືນຄວາມຫນັກຫນ່ວງພາຍໃນວິນຍານ ອັນເຕັມໄປດ້ວຍຄຸນນະທຳຂອງພວກເຂົາໄວ້, ນັກກະເສດສາດໄດ້ໂຮຍຫວ່ານຄຳເວົ້າກ່ຽວກັບຄວາມເລິກລັບຊັບຊ້ອນເລື່ອງເຂົ້າໂອ໊ດຂອງ ຄາລາປູດາ ແລະ ວິຊາຊີບອັນເຫງົ້ກຫງ່ານຂອງພວກເຂົາຢ່າງ ອອມປາກອອມຄວາມແລະ ເຮັດຫນ້າເບະ ຫນ້າເບ້ແຜ່ງແວວສີ່ງໄສ ແລະ ຫມໍ່ນປະ

ຫມາດອອກມາ. ໃນລະດູໃບໄມ້ຫລົ່ນປີກາຍນີ້, ຄາລາປູດາ ໄດ້ສົ່ງ
ຜູ້ຕາງຫນ້າຄົນຫນຶ່ງມາ ກູເຮຍເຊ ເພື່ອມາປຸກຫວ່ານເຂົ້າໂອ໊ດ
ໂດຍສະເພາະ. ຄົນຜູ້ນີ້ ໄດ້ຊັກຊວນອວນໃຈເອົາເດັກນ້ອຍຮຸ່ນ
ໃຫຍ່ກວ່າຫມູ່ໄດ້ ໑໕ ຄົນ ເພື່ອແບກຫາບວຽກງານນີ້ ແລ້ວກໍເຮັດ
ນໍາພວກເຂົາແບບເສລີທີ່ສຸດ: ພວກສິບຫ້າຄົນທີ່ວ່ານີ້ໄດ້ຢູ່ ຕົກ
ຫນຶ່ງຕ່າງຫາກ, ເພິ່ນຊື້ຜ້າປູບ່ອນ ປອກຫມອນ ຜ້າຫົ່ມ ຕຽງ
ນອນ ສ້າງເສື້ອຊຸດໃຫ່ຍເສື້ອຍ່ານກັນຫນາວມາໃຫ້ພວກເຂົາ ນອກ
ນັ້ຍງຕື່ມເງິນໃຫ້ອີກຜູ້ລະ ໕0 ຣຸບ ແລະ ເພິ່ນກໍຕົກລົງໃຫ້ສັນຍາ
ວ່າ ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບໃບປະກາດໄຊຍະບັດກະເສດສາດເມື່ອໃດ
ວຽກງານດັ່ງກ່າວຢຸຕິລົງ. ເງື່ອນໄຂທຸກຢ່າງໃນສັນຍາກາຍເປັນຄວາມ
ຈິງແລ້ວ ເຊັ່ນຕຽງນອນ ແລະ ອື່ນໆ, ພວກເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານັ້ຈຶ່ງບໍ່
ມີຂໍ້ສົງໄສໃດໆອີກກ່ຽວກັບໃບປະກາດ ໂດຍສະເພາະແລ້ວພວກເຂົາ
ເອງກໍບໍ່ໄດ້ຮໍ່າຮຽນມາຫລາຍຈັກຄົນ, ບໍ່ມີໃຜຈັກຄົນໃນຫມູ່ພວກ
ເຂົາຮຽນກາຍຫ້ອງ ປ. ໔. ການມອບໃບປະກາດເລື່ອນມາຮອດ
ລະດູບານໃຫມ່. ເຖິງປານນັ້ນກໍຍັງບໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາວິຕົກແຕ່ຢ່າງ
ໃດ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າທ້າວຜູ້ຕາງຫນ້າຂອງ ຄາລາປູດາ ນັ້ນໄດ້
ຫາຍໂຕໄປກັບເມກຫມອກແຫ່ງຄວາມສັບສົນຂອງວຽກງານ ໃນກິດ
ຈະການຂອງອົງການປ້ອງກັນເດັກແລ້ວກໍຕາມ ແຕ່ຜູ້ອໍານວຍການນິ
ຄົມເກົ່ານັ້ຍງຍືນດີຮັບປະຕິບັດພັນທະອັນນັ້ນດ້ວຍຄວາມສູງສົ່ງ. ວັນ
ຫນຶ່ງກ່ອນລາວຈະຈາກໄປ ລາວຍັງຢືນຢັນກັບພວກເຂົາວ່າ ໃບປະ
ກາດນັ້ນກຽມໄວ້ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ຍັງແຕ່ຈະສົ່ງມາໃຫ້ນິຄົມເທົ່ານັ້ນ
ເພື່ອທໍາພິທີມອບຢ່າງສະຫງ່າລາສີ.

ຂ້າພະເຈົ້າບອກພວກເຂົາວ່າ:

-ພວກສູເຈົ້າເອີຍ, ເຂົາຕົ້ມພວກເຈົ້າແລ້ວລະ, ກ່ອນຊິໄດ້ເປັນນັກກະເສດສາດຫັ້ນ ມັນຕ້ອງຮ່ຳຮຽນຢູ່ຫລາຍປີໃດ໋, ມີຫ້ອງໂຮງຮຽນເຕັກນິກ, ຫ້ອງສະກາບັນຫລາຍບ່ອນຢູ່, ແລະ ກ່ອນຊິໄດ້ເຂົ້າໄປຮຽນຢູ່ໃນຫ້ໍ່ກ້ອງຜ່ານໂຮງຮຽນສາມັນຕັ້ງຫລາຍປີ... ແຕ່ພວກເຈົ້າ... ເອີ... ຄິດໄລ່ເບິ່ງວ່າ ກ ເທ່ົ່ອ ຊ ເປັນເທ່ົ່າໃດ?

ອ້າຍບ່າວນ້ອຍເຈົ້າຊູ້ຜົມສີນ້ຳອ້ອຍຄົນຫນ່ຶ ຊ່ຶງຂ້າພະເຈົ້າຫັນໄປຖາມກະຈັ້ນກະຈ໋ຕອບຢ່າງບ່ໍ່ເຊ່ືອຫມັ້ນວ່າ:

-ຜ ຊ!

ວາເນຍ ໂຊເຊັນໂກ ຫົວຂ້ົນຫນິດເຮ່ງທັ້ງຕ່ໍ່ຕາຫນ່ວຍນ້ອຍໆ ຂອງມັນດ້ວຍທ່າທີໄຮ້ດ່ຽງສາ:

-ໂອ້ຍ... ຕາຍແລ້ວ, ນ້ົ່ຫວະນັກກະເສດສາດ! ເຈັດເທ່ົ່ອ ແປດເປັນ ຜ ຊ! ຈັ່ງແມ່ນຄັກນໍ້... ໂອ້ຍ...!

-ແມ່ນເລ່ືອງຫຍັງໂຕ໊ຣ? ຢ່າເສ່ືອກນ່າ...! -ໂອສໂກໂບຍນິກິບ ຮ້ອງໃສ່.

-ຜ ຝ ເວ້ີ, ມັນເປັນ ຜ ຝ! -ວາເນຍ ເວ້ົ້າເນ້ັ້ນ ສີຫນ້າຂອງຫນໍ້ຂາວໃສສະຫວ່າງດ້ວຍຄວາມເຊ່ືອຫມັ້ນ.

-ແລ້ວເປັນຫຍັງລະ? -ຊາຍຫນຸ່ມຈ່ອຍເຫັ້ນແຕ່ກະດູກບ່າກ້ວ່ຳຄົນຫນ່ຶ ຊ່ຶງທຸກຄົນເອ້ີ້ນວ່າ ສະວາດໂກ ກ່ຳມ໊ົ້ນ. -ເພ່ິ້ນສັນຍາກັບພວກເຮົາວ່າຊິຊ່ອກບ່ອນເຮັດວຽກຢູ່ນິຄົມກະເສດ ໃຫ້ພວກເຮົາ... ແລ້ວບັດນ້ີ້ມັນເປັນແນວໃດແລ້ວ?

-ສ ຳລັບເລ່ືອງນ້ີ້ແທ້ໍ່ພ ເປັນໄປໄດ້ຢູ່, -ຂ້າພະເຈົ້າຕອບ, -

ການໄປເຮັດວຽກຢູ່ໃນນິຄົມກະເສດເປັນເລື່ອງດີ ແຕ່ເພິ່ນຊິບໍ່ຮັບ ເອົາພວກໂຕໃນຖານະນັກກະເສດສາດດອກເດີ ແຕ່ຊິຮັບເອົາໃນຖານະກຳມະກອນ.

ພວກນັກກະເສດສາດໂມໂຫເປັນຟືນເປັນໄຟຂຶ້ນທັນທີ, ໂດດຄາບຕຽງກິ່ງໂກະຢູ່ແລ້ວທ້າວ ສະວາດໂກ ກໍກັດແຂ້ວຮ້ອງອອກມາວ່າ:

-ໂທ້... ເຈົ້າຄິດວ່າພວກເຮົາຊິບໍ່ຮູ້ຈັກໃຊ້ສິດຫວະ? ເຂົ້າໃຈແລ້ວລະ, ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈທຸກຢ່າງ! ຜູ້ອຳນວຍການເຕືອນພວກເຮົາໄວ້ແລ້ວ... ເອີ! ບັດນີ້ພວກເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ພວກເຮົາໄຖນາໃຫ້ເດ້ ມັນບໍ່ມີໃຜເຮັດໃຫ້ໄດ້...ແມ່ນບໍ່ລະ? ພວກເຈົ້າກໍເລີຍຫາເລື່ອງຂັດຂວາງ! ແລ້ວເຈົ້າເອງກໍໃສ່ຮ້າຍປ້າຍສີສະຫາຍ ຄາລາບູດາ... ແຕ່ລະອັ່ງມັນບໍ່ເປັນຄືເຈົ້າຄິດເຈົ້າຫວັງດອກເດີ! ມິທໍ່ນໍ້ລະ!

ໂວສໂກໂບຍນິກັບ ຍັດມືຂອງມັນລົງກົ້ງສົ້ງອີກ ແລະ ຢຽດຮ່າງຄືງອັນຍາວຮຽວຂອງມັນຂຶ້ນຈົນຊິຈຸເພດານ.

-ພວກເຈົ້າມາຫນີ້ກໍແມ່ນເພື່ອມາຕິວະຍິວະພວກເຮົາແມ່ນບໍ? ຜູ້ຮູ້ເລື່ອງດີບອກເຮົາແລ້ວ. ວຽກງານຫນັກຫນາອັນໃດພວກເຮົາກໍໄດ້ເຮັດໄປແລ້ວ ພວກເຈົ້າກໍເລີຍຢາກໄດ້ຫມາກໄດ້ຜົນເນາະ!

-ເກີນວ່າໂງ່ແທ້ເດ້! - ວິເຕຍ ຈົ່ມພຸມໆອອກມາຢ່າງຫນ້າຕາເສີຍໆ.

-ລະອັ່ງປາກຂອງໂຕເດີ!... ພວກ ກ້ອກກີ ຫນີ! ພາກັນມາ... ຍາມເຂົ້າຫາມຫມູເລືອກເອົາຄາມມາສອດເນາະ.

ຂ້າພະເຈົ້າລຸກຂຶ້ນ, ພວກນັກກະເສດສາດງວກຫນ້າໄຄ່ປູດມາ

ທາງພວກເຮົາ. ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມເວົ້າລາພວກເຂົາແບບສະຫງົບສະຫງຽມທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້:

- ນັ້ນແມ່ນເລື່ອງພວກສູເຈົ້າແລ້ວລະ, ພວກເຈົ້າຢາກເປັນນັກກະເສດສາດກໍເຊີນໂລດແຫລ້ວ, ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງການ ການບໍລິການຂອງພວກເຈົ້າດອກ, ພວກເຮົາເຮັດເອງໄດ້ໂດຍບໍ່ມີພວກເຈົ້າ.

ພວກເຮົາແຍງຫນ້າມາຍັງທາງອອກ, ວິເຕຍ ນັ້ນບໍ່ສາມາດອົດໃຈໄຫວພໍມາຮອດລະບຽງຫນໍ່ກໍເລີຍທັ່ງໃສ່ພວກເຂົາອີກ ຢ່າງຫນັກຫນ່ວງວ່າ:

- ເກີງຢ່າງໃດພວກສູກໍຍັງໂງ່ຢູ່ຫັ້ນລະ!

ການປະກາດໂປ້ງປ້າງແບບນີ້ ເຮັດໃຫ້ພວກນັກກະເສດສາດໂມໂຫໂທໂສຈົນວ່າ ວິເຕຍ ຕ້ອງໂດດດົ່ງລົງເຮືອນດ້ວຍຄວາມໄວໃນເຈຍສາມ.

ຢູ່ສະໂມສອນເຍົາວະຊົນ ໂຈຮາ ໂວນກອບ ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມກວດກາເບິ່ງສະມາຊິກ ກູເຮຍແຊ ທີ່ກຸກສະເຫນີເອົາມາເປັນນາຍກອງ ບໍ່ຈັກຜູ້ເປັນແນວໃດກໍມີ. ຂ້າພະເຈົ້າບອກ ໂຈຮາ ແລ້ວວ່າ ມັນຈະບໍ່ໄດ້ຜົນແນວໃດເລີຍ ແລະ ທັງພວກເຮົາກໍບໍ່ຕ້ອງການນາຍກອງປະເພດນີ້ເລີຍ ແຕ່ຫນໍຢາກເຮັດເພື່ອຄວາມແນ່ໃຈໂດຍຜ່ານການທົດສອບ.

ຢູ່ເທິງແປ້ນມ້າ, ພວກສະຫມັກທີ່ກຸກບ່ຽງຕົວພາກັນນັ່ງເອົາຂາກູກັນໄປມາປານແມງວັນ. ເວລານັ້ນ ໂຈຮາ ຄ້າຍກັບເສືອໂຄ່ງຕົວຫນຶ່ງ, ດວງຕາແຫລມຄົມຂອງຫນໍເບິ່ງແປວໝ້ານໆ. ພວກສະຫມັກວາງທ່າທາງໃຫ້ຄ້າຍຜູ້ຄົນ ທີ່ເພິ່ນພວມດຶງດູດມາເບິ່ງເກມ

ຫລົ້ນແບບໃຫມ່ຢ່າງຫນ້ຳ ແຕ່ຊ້ຳເຫັນວ່າກົດເກນການຫລົ້ນສັບສົນ ໂພດ ແລະ ຍັງເຫັນວ່າເກມຫລົ້ນແບບເກົ່າພຸ້ນຍັງດີກວ່າຢູ່. ພວກ ເຂົາພະຍາຍາມຍົ້ມຮັບເອົາຄຳອະທິບາຍອັນຫລ່ຽນໄຫລຂອງ ໂຈຣາ ແຕ່ວ່າທ່ານເຫລົ່ານັ້ ບໍ່ເປັນທີ່ຖືກອົກຖືກໃຈຂອງຫມໍເລີຍ:

- ເຮ້ຍ! ແມ່ນໂຕມີເລື່ອງຫຍັງເປັນຕາຫົວຊັ້ນຫວະ? ໂຕຫົວ ເຮັດຫຍັງ? ເຂົ້າໃຈບໍ່ວ່າເພິ່ນບອກຫຍັງ? ຕໍ່ໄປນີ້ເຊົາເລື່ອງການ ເປັນຢູ່ແບບຜາກຫັ້ນແລ້ວ! ໂຕຮູ້ບໍ່ວ່າອຳນາດໂຊຽດແມ່ນຫຍັງ?

ໃບຫນ້າຂອງຜູ້ສະຫມັກເລືອກຕັ້ງປາກົດມີຮ່ອງຮອຍຄວາມເຄັ່ງ ຂຶມ ແລະພວງແກ້ມຂອງພວກເຂົາກໍຕຶ່ງໂຕ່ງຂຶ້ນ ຈົກປາກເປັນຮອຍ ຍົ້ມບໍ່ລິສຸດຢ່າງຫນ້ຳ.

- ຟັງນີ້ນ່າ, ເຮົາຊິອະທິບາຍໃຫ້ຟັງເດ໊: ໂຕເປັນນາຍກອງ, ຄຳສັ່ງຂອງໂຕຕ້ອງໄດ້ຮັບການປະຕິບັດ.

- ແລ້ວຄັນຫມໍນັ້ນມັນບໍ່ຍອມເຮັດເດ້ລະ? - ບັກນ້ອຍຜິມ ເຫລືອງຫນ້າຜາກອ່າວກ້ວາງກາມ ທັ້ງເຮັດປາກຈົກອອກດ້ວຍຮອຍ ຍົ້ມ. ຫມໍນີ້ຊ່ວ່າ ເປຕຽຊະໂກ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍເບິ່ງອອກໃນທັນ ທີວ່າ ຫມໍນີ້ເປັນຄົນແຊມແລມບໍ່ມີສະຫມອງເລີຍ.

ຢູ່ໃນກຸ່ມຜູ້ໄດ້ຮັບເລືອກນີ້ ສະປີຣິດ ໂກວັກ ຮ່ວມຢູ່ນຳ. ການພົບປະໂອ້ລົມເທື່ອແລ້ວຂອງຫມໍກັບ ກາຣາບານິບ ແລະ ເບຍ ລູກິນ ເບິ່ງຄ່ວ່າເຮັດໃຫ້ຫມໍອ່ອນໂຍບລົງແດ່ແລ້ວ ແຕ່ບັດນີ້ຫມໍຄ ວ່າບໍ່ດີໃຈ: ເພິ່ນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຫມໍປະພຶດໃນສິ່ງທີ່ໄຮ້ປະໂຫຍດ ແລະ ບໍ່ເຫມາະສົມກັບຫມູ່ຄູ່ເກົ່າ.

ໃນຄືນວັນດຽວກັນນີ້ ຫລັງຈາກຄຳປາໄສອັນຮຸນແຮງຂອງ

ໂຈຣາ ທ່ານະຈາຍອອກທ່ານກາງຮອຍຍິ້ມເສີຍເມີຍຂອງພວກເດັກ ນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ ແລ້ວ ພວກເຂົາກໍຍັງໄດ້ຈັດຕັ້ງສະພານາຍກອງ ອີກ, ກວດກາຈຳນວນປະຊາກອນ ກູເຮຍແຊ ແລະ ຮອດສາມາດ ວາງຕາຕະລາງອອກແຮງງານສຳຫລັບມ້ໍ່ອ້ນ. ໂວໂລດິບ ແລະ ກູດ ລາຕ ທັນມີເວລາລ້ອມແປງເຄ່ືອງມ ະສິກຳທ່ຳຈຳເປັນ. ທ້ງສະ ພານາຍກອງທ້ງເຄ່ືອງມ ະສິກຳ ຕ່ງກໍມ ສະພາບຂ ຣ້ຍຄ ັ້ນ ແລະ ພວກເຮົາກໍກັບໄປນອນດ້ວຍຄວາມຮູ້ສ ກເ ່ອ ຍອ່ອນ ແລະ ສຳ ກ ເຫ ນຄວາມພ່າຍແພ້. ເ ງ ແ ່ນວ່າ ໂບໂຣວ ກັບຜູ້ຊ ່ ຍຂອງ ມ ນໄ ລ ງ ມ ເ ຣ ດວ ກ ແລະ ຢູ ້ ອ ມ ງ ກ ງ ຂ ດ ດ ຳ ງ ເ ລ ້ ອ ມ ງ ນ ້ ນ ມ ຂ ກ ບ ໃ ຫ ່ ງ ປ ະ ປ ນ ຢ ່ ນ ຳ ແ ລ ້ ອ ກ ຕ ມ ແ ຕ ່ ບ ນ ຫ າ ໃ ຫ ຍ ່ ຂ ງ ກູ ເ ຣ ຍ ແ ຊ ກ ຍ ງ ເ ປ ນ ຄ ຍ ເ ສ ້ ນ ຝ ຍ ຂ ອ ດ ຫ ຍ ້ ງ ງ ຫ າ ສ ້ ນ ດ ງ ບ ່ ໄ ດ ້ ທ ້ ງ ງ ທ ່ ວ ່ າ ນ ນ ແ ນ ນ ບ ອ ນ ທ ເ ຈ າ ຕ ອ ງ ກ ານ ທ ສ ຸ ດ ເ ພ ອ ເ ລ ມ ສ າ ງ ດ ງ .

ຕ ່ ນ ເ ຊ ້ າ ມ າ ແ ຕ ່ ເ ດ ກ ພ ວ ກ ນ ກ ຮ ງ ນ ວ ທ ະ ຍ າ ໄ ລ ອ ອ ກ ເ ດ ນ ທ າ ງ ກ ບ ຄ ນ ຄ ບ . ດ ງ ທ ່ ໄ ດ ້ ຕ ກ ລ ງ ກ ນ ຢ ່ ໃ ນ ສ ະ ພ ານ າ ຍ ກ ອ ງ ນ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ລ ະ ຄ ງ ປ ກ ດ ງ ກ ້ ອ ງ ຂ ້ ນ ໃ ນ ເ ວ ລ ◌ ◌ ◌

ມານ ๔๐ ນາທີ່ຕໍ່ມາ ກອງພິເສດດັ່ງກ່າວກໍອອກເດີນທາງພ້ອມ ດ້ວຍມ້າ ๗ ຄູ່, ໄກ ແລະ ຄາດຈຳນວນຫນຶ່ງ. ກູດລາຕ ຂັບລົດ ມ້າຄັນຫນຶ່ງນຸ່ງຫນ້າເຂົ້າໃນເມືອງເພື່ອຊື້ຫົວມັນມາເຮັດແນວປູກ, ຫມໍສອນທາງກັບເງົາດຳໆທ່າທາງອ່ອນເພຍທີ່ລາກອີ່ເລີ ຢູ່ຕາມ ຫົນທາງກັບມາແຕ່ໃນເມືອງ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີເຫື່ອແຮງເຫລືອພໍ ເພື່ອຢຸດຍັ້ງພວກເຂົາ, ຄົ້ນໂຕພວກເຂົາ ແລະ ສືບສາວເອົາຄວາມ ວ່າພວກເຂົາໄປນອນແຮມຄືນກັນແບບໃດ. ພວກເຂົາລອດຫລົບ ເຂົ້າຮອດຫໍນອນຢ່າງບໍ່ມີສິ່ງກີດຂວາງອັນເຮັດໃຫ້ຈຳນວນຄົນນອນ ຫລັບມີຕົ່ມຫລາຍຂຶ້ນອີກຊ້ຳ.

ຕາມໂຄງການທີ່ວາງໄວ້ໃນມື້ວານ ແລະ ທີ່ວສະພານາຍກອງກໍ ໄດ້ຮັບຮອງເອົາຢ່າງເປັນເອກະສັນແລ້ວນັ້ນ, ກຳລັງພົນທັງຫມົດ ຂອງ ກູເຮຍແຊ ຕ້ອງສຸມໃສ່ການເຮັດຄວາມສະອາດຫໍພັກ ແລະ ເດີ່ນ, ປັດກວາດດິນ, ບ່ອນຈອດກອງນ, ຂຸດຫນາມປູກຜັກໃກ້ໆ ວັດ ແລະ ມ້າງກະໂຕຣ້ວວັດນຳ. ໃນຊ່ວງແວບຫນຶ່ງຂອງສຸຂະທັດ ນິຍົມ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງມີເຫື່ອແຮງຫນ້າອອນຊອນໃຈຢ່າງ ຫນຶ່ງ. ເດັກນ້ອຍຕັ້ງວ່າ ๔๐๐ ຄົນ ພຸ້ນນ່າ! ຖ້າແມ່ນ ອາກາ ແມັດ ເພິ່ນຄົງຈະດີໃຈແຮງ ຖ້າມີຜູ້ສົ່ງຄົນໃຫ້ເພິ່ນຫລາຍປານນີ້! ເພິ່ນອາດຈະປະຕິເສດບໍ່ເອົາຮອດຈຸດວັດທຸກຊະນິດເພື່ອວັດໂລກພຸ້ນ ແລ້ວ. ແມ່ນແລ້ວ, ເດັກນ້ອຍນິຄົມ ກູເຮຍແຊ ຈຳນວນ ๔๒๐ ຄົນນີ້ເປັນພຽງພະລັງງານກ້ອນຫນຶ່ງ ຊຶ່ງບໍ່ເຄີຍອອກແຮງງານເລີຍ ເພື່ອປຽບໃສ່ເດັກນ່ອຍ ๑๔๐ ຄົນຂອງນິຄົມ ກ້ອກາ.

ແຕ່ພະລັງງານກ້ອນນີ້ຍັງກອງອອກຍອກຢູ່ເທົ່ງຕຽງເປ່ເປ້ອນ,

ບໍ່ສະແດງອາການຟ້າວຟັ່ງໄປປັ້ນເຂົ້າເຊົ້າຈັກຫນ້ອຍ. ພວກເຮົາໄດ້ຈັດວາງຫ້ານ້ອຍຊາມ ແລະ ບ່ວງໃສ່ເທິງໂຕະຢ່າງເປັນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍ ແຕ່ ເຊລາປູຕົນ ຕ້ອງໃຊ້ເວລາຕິລະຄັ້ງຢູ່ຕັ້ງຊົ່ວໂມງຫນຶ່ງເຕັມໆ ຈຶ່ງມີຜູ້ເລີ່ມມາປາກົດຕົວຢູ່ໂຮງອາຫານ. ເວລາປັ້ນເຂົ້າເຊົ້າແກ່ຍາວມາຮອດ ໑໐ ໂມງ, ໃນລະຫວ່າງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໂອ້ລົມກັບພວກເຂົາຫລາຍຄັ້ງຫລາຍຫົນ, ເວົ້າຊ້ຳເປັນສິບໆເທື່ອວ່າໃຜຢູ່ກອງໃດ ແລະ ປະກາດຊື່ຫົວຫນ້າກອງຂອງພວກເຂົາພ້ອມ ດ້ວຍວຽກງານທີ່ແຕ່ລະກອງຮັບພາລະເຮັດໃນວັນນີ້. ພວກເດັກນ້ອຍຟັງຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າ ຢ່າງບໍ່ເງີຍຫນ້າອອກຈາກຖ້ວຍຂອງກິນຊ້ຳ. ພວກອັບປັ້ນຮອດບໍ່ສັງເກດເຫັນວ່າ ເພິ່ນໄດ້ປຸງແຕ່ງແກງແຊບໆໃຫ້ພວກເຂົາກິນ ທັງໄດ້ຕົ້ມນ້ຳມັນເບີໃສ່ຖ້ວຍລະຖ້ວຍນຳອີກ. ພວກເຂົາອຶ້ນແກງລິ້ວລົງຢ່າງບໍ່ຄົນເຂົ້າກັບນ້ຳມັນເບີຊ້ຳ ຈາກນັ້ນກໍຍັດເຂົ້າຈີ່ລົງເຕັມກົ້ງສ້ຽ, ເລຍນ້ອມມັນໆ ແລ້ວກໍເດີນແກ່ວອອກໄປໂດຍບໍ່ເອົາຫົວຊານຳແສງຕາ ທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫວັງຕາມແບບຢ່າງທ່ານ ອາກຄີແມັດ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈັກຫນ້ອຍ.

ບໍ່ມີໃຜມາພົບ ມິຊາ ອອບຊາເຣັນໂກ ຈັກຄົນ, ຫມໍນີ້ໄດ້ວາງເຄື່ອງມືປະເພດຈີກ ສຽມ, ຟອຍ, ຄາດ ສ້ຳຕ່າງໆທີ່ຊ່ຽວມາແຕ່ໃນເມືອງໄວ້ຕາມຂັ້ນໄດນ້ອຍຕິດປະຕູວັດຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ. ມິຊາ ມີປົ້ມນ້ອຍຫົວຫນ້ຳໃຫມ່ອ່ຽມຢູ່ໃນມືຊ້າມືດຽວກັນ ເພື່ອຈົດລາຍການອຸປະກອນທີ່ແຈກຢາຍໃຫ້ແຕ່ລະກອງ. ມິຊາ ເຮັດຫນ້າເຫລືເຊື້ອຢູ່ຂ້າງໆຫໍ່ເຄື່ອງຂອງ ຍ້ອນວ່າບໍ່ມີພະນຸດຫນ້າໃດໂປໂລມາໃຫ້ມັນເຫັນຫນ້າເລີຍ. ກະທັ້ງ ວາເນຍ ໂຊເຊັນໂກ ນາຍກອງໆທີ ໑໐

ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍສະມາຊິກຫມູ່ຄູ່ຂອງມັນຢູ່ ກູເຮຍແຊ ແລະ ກໍທ້າ ແມ່ນຜູ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວຕໍ່ເປັນພິເສດນັ້ນ ກໍຍັງບໍ່ມາສະເຫນີຕົວຮັບເຄື່ອງ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ປາກົດເຫັນມັນ ຢູ່ໂຮງອາຫານ. ໃນຈໍານວນນາຍກອງໃຫມ່ທີ່ໄປກິນເຂົ້າເຊົ້ານັ້ນ ມີແຕ່ ໂກວັກ ຜູ້ດຽວ ມັນມາຢືນຢູ່ຂ້າງໆຂ້າພະເຈົ້າ, ແສງຕາແນມນໍາຜູ້ຄົນທີ່ກາຍຫນ້າພວກເຮົາຢ່າງອວດອົ່ງທະນົງຕົວ. ກອງທີ່ຫມໍຮັບຜິດຊອບແມ່ນກອງທີ ๔ ເຊິ່ງຕ້ອງເຮັດວຽກນ້ໍາຫຸບຝາກໍາແພງວັດ: ເພື່ອເຮັດວຽກສ່ວນນີ້ ມີຊາ ກຽມເຫລັກຊະແລງໄວ້ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ. ແຕ່ ໂກວັກ ຮອດບໍ່ກ່າວເຖິງວຽກງານທີ່ຫມໍຮັບມອບຫມາຍ. ດ້ວຍທ່າທີບໍ່ຮ້ອນບໍ່ຫນາວແບບເກົ່າ ມັນໂອ້ລົມກັບຂ້າພະເຈົ້າໃນເລື່ອງທີ່ບໍ່ສ່ວນພົວພັນຫຍັງຫມົດກັບຮົ້ວວັດ.

-ແມ່ນແທ້ໆຫວະທີ່ວ່າຢູ່ນິຄົມ ກ້ອກກີ ພຸ້ນມີຜູ້ສາວງາມໆຫັ້ນບ່າ?

ຂ້າພະເຈົ້າຫັນຫລັງໃຫ້ມັນ ແລະ ມຸ່ງຫນ້າອອກໄປຫາປະຕູ ແຕ່ມັນແລ່ນຕິດຕາມຂ້າພະເຈົ້າ ທັງຈ້ໍຈ້ແນມເບິ່ງຫນ້າກາມວ່າ:

-ແລ້ວເຂົາຍັງເວົ້າອີກວ່າ... ຢູ່ນິຄົມພວກເຈົ້າພຸ້ນ ພວກສາວຄູດແລນັກຮຽນຫັ້ນ ຮ້ຍ... ເປັນຕາແຊບແທ້ໆວ່າຊັ້ນ... ຮະຮະ... ບາດພວກເຂົາມາຮອດຄືຊິຄັກເວ້ີ! ຢູ່ນິຄົມພວກເຮົາກໍມີຊະນິດຄັກຂະຫນາດນັ້ນຢູ່ໃດ... ພຽງແຕ່ວ່າ... ເຈົ້າຮູ້ບໍ? ຄືຊິ... ພວກເຂົາຢ້ານແສງຕາຂ້ອຍນ່າ... ພໍແຕ່ຂ້ອຍເສືອກຕາເບິ່ງມາບດຽວເທົ່ານັ້ນລະ... ພວກເຂົາໃຫ້ວ່າ ຫນ້າແດງຕາດໍາຂົ້ນໂລດນ່າ... ແລ້ວ

ມັນຍ້ອນຫຍັງລະເຈົ້າວ່າບໍ່ເນາະ... ເຈົ້າເຊື່ອວ່າຕາຂອງຂ້ອຍມັນ
ອັນຕະລາຍຂະຫນາດນັ້ນຫວະ?

- ເປັນຫຍັງກອງຂອງພຶ່ງຈຶ່ງບໍ່ອອກມາເຮັດວຽກ?

- ຮ້າຍ... ຂ້ອຍຊິໄປຮູ້ນຳມັນຫວະ? ບໍ່ແມ່ນທຸລະຂອງຂ້ອຍ
ເດ... ຂ້ອຍເອງກໍຍັງບໍ່ໄປຄືກັນ...

- ເປັນຫຍັງ?

- ຂ້ອຍບໍ່ຄຶດຢາກໄປ... ຮະຮ່າ...!

ແລ້ວມັນກໍລົ້ວຕາໃສ່ໄມ້ກາງເຂນເທິງວິຫານ:

- ຢູ່ບ້ານພວກເຮົາ... ໂປດວອກກີ ພຸ້ນກໍມີຜູ້ສາວນ້ອຍຫນ້າຮັກ
ຫລາຍຄົນໃດ ຖ້າເຈົ້າມັກຂ້ອຍຊິແນະນຳມາໃຫ້...

ນັບແຕ່ແລງວານນີ້ມາແລ້ວ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າອິດກັ້ນຄວາມຮູ້ສຶກໂມ
ໂຫຮ້າຍໄວ້ໄດ້ດ້ວຍຄວາມພະຍາຍາມຍິ່ງໃຫຍ່ສຸດຂີດ ແລະ ບັດນີ້ຢູ່
ພາຍໃນຕົວຂອງຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນ ມັນຄ້າຍຄືກັບວ່າມີສິ່ງໃດສິ່ງຫນຶ່ງແຂງ
ຂັນຫນັກແຫນ້ນປົ່ງຂຶ້ນ ແຕ່ຢູ່ເຫນືອຜິວດ້ານນອກວິນຍານນີ້
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນແຕ່ສຽງກູ່ໄກຫນັກໆຢ່າງຫນຶ່ງ ແລະ ບານປະຕູຫົວ
ໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຮ້ອນຮຸ່ມຂຶ້ນ. ສຽງໃຜຜູ້ຫນຶ່ງບັນຊາຢູ່ໃນຫົວ
ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ: "ລະວັງ" ແລ້ວຄວາມຮູ້ສຶກ, ກະແສຄວາມຄຶດທີ່
ເລິກແລບກວ່າຫມູ່ ກໍຮີບຮ້ອນປັບແປງອາການເຕັ້ນຍ້ອນໃຫ້ເຂົ້າຢູ່
ໃນກັບແກວຂອງພວກມັນ. ບຸກຄົນ ຜູ້ດຽວກັນນີ້ສັ່ງການຢ່າງເດັດ
ຂາດວ່າ:

"ຢ່າຫົວຊານຳ ໂກວຣັກ ເທາະ! ຫາດາໄປເບິ່ງໄປແກ້ບັນຫາ
ທີ່ວ່າເປັນຫຍັງກອງຂອງ ວາເນຍ ໂຊເລັນໂກ ຈຶ່ງບໍ່ອອກໄປເຮັດ

ວຽກ ແລະ ເປັນຫຍັງ ວາເນຍ ຈຶ່ງບໍ່ອອກມາປັ້ນເຂົ້າເຊົ້າພຸ້ນ ນ່າ!".

ດ້ວຍເຫດຜົນນີ້ແດ່ ແລະ ກໍແມ່ນຍ້ອນເຫດຜົນອື່ນໆນຳ, ຂ້າ ພະເຈົ້າບອກ ໂກວຣັກ ວ່າ:

-ມຶງຊິໄປຕາຍທາງໃດກະໄປແມ້... ບັກຂີ້ດຽດ!

ໂກວຣັກ ຕາຕໍ່ຍ້ອນຄວາມດ່າຢ່າງບໍ່ເກງໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຟ້າວເປີດຫນີຢ່າງບໍ່ຫລຽວຫລັງ. ຂ້າພະເຈົ້າຟ້າວໄປຍັງຫ້ນອນ ບ່ອນ ໂຊເຊັນໂກ ຢູ່.

ວາເນຍ ຍັງນອນອາບຟາບຢູ່ເທິງເສື່ອນອນຂອງມັນ ໂດຍມີ ຫມູ່ຂອງມັນທຸກຄົນຫ້ຳລ້ອມຢູ່, ເອົາມືເບື້ອງຫນຶ່ງສອດຫມູນຫົວ. ຫລຽວເບິ່ງນ້ອຍໆຈ່ອຍຂາວຂອງມັນຄ່ວ່າສະອາດດີນັ້ນໄປວາງໃສ່ ຫມອນຫນວຍເປອນນນ.

-ເກີດຫຍັງຂຶ້ນຮຶ? - ຂ້າພະເຈົ້າຖາມ.

ພວກເດັກນ້ອຍປ່ອຍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າມາຮອດຕຽງຢ່າງມິດໆ. ໂອດາຣີຢຸກ ພະຍາຍາມຍິ້ມ, ເວົ້າພໍແຕ່ໄດ້ຍິນວ່າ:

-ພວກເຂົາຕີມັນ.

-ແມ່ນໃຜຕີມັນ?

ວາເນຍ ເວົ້າຂຶ້ນແຮງໆຈາກບ່ອນນອນຢ່າງບໍ່ຄາດຝັນວ່າ:

-ມິຫມໍຫນຶ່ງນ່າ... ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຕິ, ມັນມາຕີຂ້ອຍ... ເຈົ້າຄິດ ເບິ່ງແມ້... ພວກເຂົາມານຳກັນໃນຕອນກາງຄືນ, ໂຍນຜ້າຫົ່ມມາ ປົກຫົວຂ້ອຍໄວ້ ແລ້ວກະໂດດ... ມາໃສ່ຟາດບັກແຮງໆ... ຂ້ອຍ ເຈັບຫນ້າເອິກຂະຫນາດ!

ນ້ຳສຽງຫອງໃສຂອງ ວາເນຍ ໂຊເລັນໂກ ຂັດກັບໃບຫນ້ານ້ອຍໆຈ່ອຍໆ ແລະ ຂອງຊ້ຳຂອງມັນຢ່າງຫນ້າປະຫລາດ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າຢູ່ໃນ ກູເຮຍເຊ ນ້ຳຕົກຫລັ່ງຫນ້ຳເຊ່ຶ່ງເພ້ີນເອ້ີນວ່າໂຮງຫມໍນ້ອຍ... ມີແມ່ຍິງເກ້ົາໆຄົນຫນ້ຳດຳລົ້ງຊີວິດຢູ່ໃນຫ້ອງເປ້ົາຫວ່າງ ແລະ ເປ້ົ້ອນເປ້ີຫ້ອງໃດຫ້ອງຫນ້ຳພາຍໃນຕຶກນ້ີ; ນາງແມ່ນແພດຊ່ອຍພະຍາບານ. ຂ້າພະເຈົ້າສ່ົ ງ ນາລິກອບໄປຮັບນາງ, ພ້ອອກໄປຫມໍນ້ີ້ກໍປະທະກັບ ເຊລາປູຕິນ.

- ອານໂຕນ ເຊມ້ືອໂນວ້ິດ ມ້ືຄົນຂ້ີ້ລ້ີ້ດມາ, ເພ້ີ່ນຊອກຫາເຈ້ົ້າ.

ຢູ່ໃກ້ໆລ້ິດຟຸງດສ້ີດຳຂະຫນາດໃຫຍ່ ຂ້າພະເຈົ້າພ້ົບກັບນາງ ເບຣແຊນ, ສະຫາຍ ນາງໂຊຢາ ແລະ ກລາແມ. ນາງ ເບຣແຊນ ຍ້ົ້ມຢ່າງສະຫງ່າງາມ.

- ວ່າແນວໃດ... ເຈ້ົ້າຮັບເອົານ້ີ້ຄ້ີ້ມແລ້ວຫວ ?

- ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ.

- ເປ້ັນຈັ່ງໃດລະ ?

- ທຸກຢ່າງຮຽບຮ້ອຍດ້ີ.

- ດ້ີແທ້ໆຫວ ?

- ກະພ້ໍຢູ່ໄດ້.

ສະຫາຍນາງໂຊຢາ ແນມເບ່ົ້າຂ້າພະເຈ້ົ້າຢ່າງບ່ໍເຊ່ື້ອ. ກລາ ແນເສ້ືອກແສງຕາໄປທ່ົ້ວສາລະທ້ິດ. ເບ່ົ້າອອກວ່າ ລາວຢາກເຫ້ັນ ຄຸດແລະ້ັກຮຽນເງ້ິນເດ້ືອນຮ້ອຍຮຸບຂອງຂ້າພະເຈ້ົ້າ. ແມ່ເກ້ົ້າຜູ້່ອ່ອຍ ແພດຢ່າງເຕະດຸກພ້ົ້າວແຍງໄປຍ້ັງຕ້ິນຕຽງຂອງ ວາເນຍ ໂຊເລ້ັນ

ໂກ. ມີສຽງຈົ່ມຮ້າຍຢ່າງບໍ່ພໍໃຈຂອງ ໂອໂລຄົບ ດັງມາຈາກທາງ ໂຮງນ້ຳ.

- ພວກລາດຊ່ວ! ມັນຂົ່ມເຫັງເຕັ່ງເຕັກຜູ້ຄົນທໍ່ນັ້ນບໍ່ພໍ ຍັງຂົ່ມ ເຫັງທຳລາຍນ້ຳນຳອີກ! ບໍ່ມີພໍຊິໃຊ້ໄດ້ຈັກຄູ່, ຈົນເບິ່ງບໍ່ອອກວ່າ ແມ່ນນ້ຳ, ພວກເຜດເອີ້ຍ! ພໍປານແມ່ຈ້າງເອົາຊິ ໆ!

ສະຫາຍ ນາງໂຊຢາ ຫນ້າແດງຮົ່ນຂຶ້ນ, ທົບຕົນຫນ້ອຍຫນຶ່ງ ແລ້ວງາກຫົວຫນົກໆໃຫຍ່ໆຂອງນາງມາ:

- ຈັ່ງແມ່ນຄັກເນາະ! ...ນີ້ຫວະການສຶກສາອົບຮົມທາງສັງ ຄົມ... ຄັນຂ້ອຍເຂົ້າໃຈບໍ່ຜິດ!

ຂ້າພະເຈົ້າຫົວກ້ານຂຶ້ນ:

- ບໍ່, ບໍ່ແມ່ນແນວນັ້ນດອກ, ມັນເປັນຍ້ອນບັກນ້ອຍນັ້ນມັນຄິດ ຫາຄ່ຳສັບບໍ່ພໍໆ.

- ວ່າແນວໃດເນາະ? - ກລາແມ ເວົ້າທັງຍິ້ມແຝງຢາພິດ. - ຂ້ອຍຄິດວ່າມັນຄິດພໍ້ໄດ້ພໍດີໂພດພຸ້ນລະ!

- ເອີ... ແມ່ນແລ້ວ... ທຳອິດມັນຄິດບໍ່ພໍ ຕໍ່ມາກໍເລີຍຄິດພໍ.

ເບຣແຊນ ຢາກເວົ້າອັນໃດອັນຫນຶ່ງ, ນາງຈ້ຳຕາເບິ່ງຫນ້າຂ້າ ພະເຈົ້າແລ້ວກໍບໍ່ເວົ້າຫຍັງ.

ບົດທີ ๕

ກອນຊິມທ່ຽງ!

ຮອດມື້ອື່ນຂ້າພະເຈົ້າສົ່ງໂທລະເລກໄປໃຫ້ໂກວານ ໂດຍມີເນື້ອ ໃນວ່າ:

"ໂກວານ, ນິຄົມ ກັອກກີ ອອກເດີນທາງມາ ດ່ວນ, ຄູດູແລມາ ພ້ອມລົດຂະບວນທຳອິດໃຫ້ຄົບ". ອີກຊົ້ວໜຶ່ງຕໍ່ມາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບ ຄຳຕອບວ່າ:

"ເດີນທາງລຸກຊ້າຍ້ອນຕູ້ລົດ ພວກຄູດູແລອອກເດີນທາງມື້ຊ້ຳ". ລົດມ້າຄັນດຽວທີ່ນິຄົມ ກູເຮຍແຊ ມີຢູ່ໄດ້ພາ ເອົາກາເຕີຣີນາ ກຣີກໍເຮັບນາ, ລົດາ ເປຕຣອບນາ, ປູດໄຊ, ຊຸກບິນ ແລະ ໂກ ໂຣວິດ ມາແຕ່ສະການີລົດໄຟ ຣີຊອບ ໃນເວລາສອງໂມງເຊົ້າ. ພວກເຮົາເລືອກຫ້ອງຫວ່າງພາຍໃນຕຶກເພື່ອການສຶກສາຕ່າງໆ ໃຫ້ ພວກເຂົາ, ຈັດການຫາຕຽງທີ່ພໍຫາໄດ້ມາໃສ່ແລ້ວຈັດການຊ້ຳເສື່ອ ມາແຕ່ໃນເມືອງມາຕື່ມ.

ພວກເຮົາສະເຫລີມສະຫລອງກັນຫນ້ອຍໜຶ່ງ ໃນໂອກາດທີ່ ໄດ້ພົບກັນຄືນ. ເຖິງວ່າມີອາຍຸຮອດ ໑໕ ປີແລ້ວກໍຕາມ ເຊລາປູ ຕິນ ກັບ ໂຕສະກາ ກໍຍັງກອດຄໍມຊຸມແກ້ມກັນແຮງໆ ແລະ ດົມ ແກ້ມຄ່ອຍໆກັບຜູ້ອົ່ນພໍປານເດັກນ້ອຍແມ່ຍິງ, ພວກເຂົາໂດດກອດຄໍ ກັນທັ້ງຮ້ອງຄາງ ເຕັ້ນຍອດໆ ຊາວນິຄົມ ກັອກກີ ສົດຊື່ນແຈ່ມໃສ ໃນຊີວິດ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍສາມາດອ່ານສະພາບການຢູ່ນິຄົມເທິງສີ ຫນ້າຂອງພວກເຂົາໄດ້. ເອົາກາເຕີຣີນາ ກຣີກໍເຮັບນາ ເວົ້າຢືນຢັນ ສັ້ນໆວ່າ:

- ຢູ່ພຸ້ນທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຮຽບຮ້ອຍ, ເຄື່ອງຫໍ່ຫມົດແລ້ວ ຍັງກ້າ ແຕ່ໃຫ້ມີຕູ້ລົດໄຟຫວ່າງເທົ່ານັ້ນ!

- ແລ້ວພວກເດັກນ້ອຍເດ້ລະ?

- ພວກເຂົາກະຢາກມາໃຈຊີຂາດຢູ່ແລ້ວ, ຂ້ອຍຄິດວ່າຜູ້ມີຄວາມ

ສຸກທີ່ສຸດແມ່ນພວກເຂົາ ແຕ່ເວົ້າແທ້ແລ້ວ... ຂ້ອຍຄິດວ່າພວກເຮົາ ຫນິດທຸກຄົນມີຄວາມສຸກ... ແລ້ວເຈົ້າເດ້?

- ເອີ ຂ້ອຍກະຄືກັນຫັ້ນລະ... ຂ້ອຍອີ່ມຄວາມສຸກຈົນເອັ້ຍະ ແຕ່ຄືບໍ່ມີໃຜເປັນສຸກກວ່າພວກຢູ່ ກູເຮຍແຊ ດອກ! - ຂ້າພະເຈົ້າ ເວົ້າຢ່າງເຄັ່ງຂຶມ.

- ໂອ້ວ ແມ່ນແນວໃດກັນຊັ້ນຫນໍ? - ນາງນ້ອຍ ລິດາ ຕາຕໍ.

- ໂອ້ຍ ບໍ່ມີຫຍັງຮ້າຍແຮງດອກ, - ໂວໂລດົບ ເວົ້າດ້ວຍສຽງ ເຍັ້ນໆ. - ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ມີກຳລັງພຽງພໍທໍ່ນັ້ນລະ, ແລ້ວມັນບໍ່ແຕ່ ທໍ່ນັ້ນເກາະ ຍັງມີວຽກຢູ່ທ່ຳນາ, ພວກເຮົາເປັນທັງກອງພິເສດທີ ຫນ່ຳທີສອງ ແລະກອງອື່ນໆຫນິດທັງນັ້ນ!

- ແລ້ວພວກຢູ່ຫນໍ້ເດ້?

ພວກເດັກນ້ອຍຫົວໂຄບຂຶ້ນ:

- ອັນນັ້ນເຈົ້າຫາກຊິເຫັນເອງດອກ...

ປິອິດ ອີວາໂນວິດ ໂກໂຮວິດ ກັດຣິມສົບຮູບງາມຂອງລາວ ແຮງໆ, ແລງຕາກວາດເບິ່ງເດັກນ້ອຍໄປມາ ຕ່ໃສ່ປ່ອງຢ້ຽມແລ້ວຈ່ຳ ມາຢຸດຢູ່ທ້ຂ້າພະເຈົ້າ:

- ເຈົ້າຢາກໃຫ້ເດັກນ້ອຍພວກເຮົາມາໄວທ້ສຸດຊັ້ນຫວະ?

- ແມ່ນລະ ໄວເທ່ົາໃດຍ່ົງດີ, - ຂ້າພະເຈົ້າຕອບ, - ຕ້ອງໃຫ້ ນິຄົມພວກເຮົາແລ່ນໂຫ້ມາພ້ປານວ່າຊິມາມອດໄຟພຸ້ນລະ ບໍ່ຊັ້ນພວກ ເຮົາມີຫວ້ງແຈບຄັກໆ.

ປິອິດ ອີວາໂນວິດ ເວົ້າເຮັດສຽງໃສໆວ່າ:

- ຊິເຮັດແນວໃດໄດ້...? ເຖ້ງຢ່າງໃດເຈົ້າກ້ຕ້ອງກັບເມ້ືອນິຄົມ

ກ່ອນຢູ່ກູເຮຍແລ ຊິເປັນຊິຕາຍຢ່າງໃດກໍຕາມ. ພວກລິດໄຟຮຽກ ຮ້ອງເອົາຄ່າເດີນທາງແພງຫລາຍ ບໍ່ມີຫລຸດມີຜ່ອນໃຫ້ເລີຍ ເວົ້າ ງ່າຍໆພວກເຂົາຕັ້ງວ່າຂັດຂວາງ ພວກເຮົາແທ້ໆໃດ໋, ໂກວານ ຫັ້ນ ຈົນວ່າເປັນປາກເປັນສຽງກັບພວກເຂົາແລ້ວເດ້.

ພວກເຮົາມຶດໄປ ພາກັນໃຊ້ຄວາມຄຶດຫນັກ. ໂອໂລຄົບ ສັ່ນ ບ່າໄຫລ່ແລ້ວໄອອະແຮ້ມຫນາດຄໍພໍປານວ່າມັນເປັນຜູ້ເກົ່າ:

-ບໍ່ເປັນຫຍັງ... ເຈົ້າຫາດາຟ້າວໄປສາ, ພວກເຮົາຊິຈັດການ ທາງນີ້ເອງດອກ... ຄັນວ່າແມ່ນຍັງຊິຮ້າຍແຮງຂຶ້ນກໍຢ່າຫ້ວນັ້ນສາ... ແຕ່ຢ່າປ່ອຍພວກຢູ່ທາງພຸ້ນເຫງົ້າຢູ່ລ້າໆ.

ອີວານ ເດນິດໂຊວິດ ນັ່ງຢູ່ເທິງແຄມປ່ອງຢ້ຽມ, ຍົ້ມຢ່າງໃຈ ເຢັນເບິ່ງໂມງຢູ່ແຂນແລ້ວເວົ້າວ່າ:

-ນິລິດໄຟອອກຕອນສອງໂມງ... ສັ່ງລາຄັ້ງສຸດທ້າຍວ່າແນວ ໃດ?

-ສັ່ງລາຄັ້ງສຸດທ້າຍວ່າຕິ? ເວນເອີ້ຍ ພວກເຈົ້າມາກ່ານ ຂ້ອຍ ເຮັດຫຍັງ? ແມ່ນອນແລ້ວວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດໃຊ້ກຳລັງບໍ່ວ່າໃນ ກໍລະນີໃດຫນົດ. ບັດນີ້ພວກເຈົ້າມີນຳກັນ ຝ ຄົນແລ້ວ ກ້າສາມາດ ຂົນຂວາຍໄດ້ອີກຈັກ ນ ກອງ ກໍຈະດີຫລາຍແລ້ວ ແຕ່ເອົາເທາະ ລອງຂົນຂວາຍດຶງດູດເອົາເປັນກຸ່ມໆໂລດເບິ່ງຢ່າເອົາເປັນບຸກຄົນເດ້.

-ຊັ້ນແປວ່າຕ້ອງໃຊ້ການໂຄສະນາຫວະ? - ໂກໂຮວິດ ກ່ານ ນ້ຳສຽງເສົ້າເຫງົ້າ.

-ແມ່ນແລ້ວການໂຄສະນາ ແຕ່ຢ່າໃຫ້ຈະແຈ້ງຫລາຍ ເວົ້າ ຮອດແຕ່ເລື່ອງນິຄົມຫັ້ນ, ເວົ້າເຖິງຊີວິດບັ້ນຕອນຕ່າງໆ ແລະການ

ກໍ່ສ້າງ... ເອີ ວ່າແຕ່ວ່າເລື່ອງຫຍັງຊິໃຫ້ຂ້ອຍບອກຫມົດທຸກອັນ ລະ! ພວກເຈົ້າຊິບໍ່ສາມາດໄຂຫູໄຂຕາພວກເຂົາໄດ້ໃນໄວໆນີ້ດອກ. ແຕ່ເກົ່າຢ່າງໃດກໍເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ກິ່ນດີໆອັນໃດອັນຫນຶ່ງແດ່.

ຄົນສະຫມອງອັນຫນ້າອະເຫຍື້ອງກວ່າຫມູ່ຟົດຟອງຂຶ້ນ ຢູ່ໃນຫົວຂ້າພະເຈົ້າ. ບໍ່ວ່າກະແສແນວຄຶດ ແລະ ຈິດສໍານຶກແນວໃດກໍ ພາກັນລືເລືອປົນປ່າຍເຂົ້າມາຊອດຜື່ອເຂົ້າມາຄ້າຍກະແສລົມເກົ່າຫົວ ໃຈ ແລະ ພໍແຕ່ວ່າມີກະແສໃດຫນຶ່ງບັນເລງເພງແຫ່ງໄຊຊະນະຂຶ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະຟ້າວຕັ້ງຂໍ້ສົງໄສໄວ້ໂລດວ່າ ມັນປ່ອງເມົ່າໄປແລ້ວ.

ວິຊາການສຶກສາກໍມີກົນລະສາດ, ຟີຊິກ, ເຄມີ, ເລຂາຄະນິດ ກະທັ່ງຮອດວິຊາແມຕາຟີຊິກຂອງມັນເອງ, ແລ້ວເປັນຫຍັງເກີດມີ ບັນຫາຂຶ້ນວ່າ ດ້ວຍເຫດໃດຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງສາມາດປະນັກເພີຍແຜ່ ທັ ຝ ຄົນໄວ້ທີ່ ກູເຮຍແຊ ໃນຄໍ່ຄືນມືດມິດຢ່າງນີ້ໄດ້? ຂ້າພະ ເຈົ້າໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຂົາເກົ່ງການໂຄສະນາ ແຕ່ຄວາມຈິງການຄາດ ຄະເນຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນແນວນີ້ຕ່າງຫາກ: ມັ່ນຈະມີຜູ້ຄົນທີ່ ກ້າ ຫານຜ່ານການສຶກສາອົບຮົມຈິງຈັງຈໍານວນເຄົ່ງໂຫລມາປາກົດຕົວຢູ່ ໃນສັງຄົມ ກູເຮຍແຊ ແຫ່ງນີ້. ຄວາມຈິງແລ້ວເລື່ອງຂອງມັນກໍບໍ່ ຕ່າງຫຍັງກັບການເອົານ້ໍາເຜິ້ງດ້ວມບ່ວງກອກຄົນ ເຂົ້າກັບຢາງປູທາງ ຕັ້ງກະໂລ່ງດອກ... ເວົ້າແທ້ແລ້ວ ມັນຈັກແມ່ນຢາງປູທາງຊໍ້ບໍ່? ວິຊາເຄມີຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເປັນຕາເອົາປານໃດດອກ, ຈັ່ງຊັ້ນປະຕິກິ ລິຍາເຄມີອາດຈະໃຫ້ຜົນຮັບບໍ່ຕິດຕໍ່ຫນໍ່ເນື່ອງສ້ຽງສຸດບໍ່ເປັນ. ກ້າ ຫາກວ່າມີຄວາມຈໍາເປັນໃຊ້ວິຊາເຄມີຢູ່ຫນ້ໍ້ນັ້ນກໍຄວນຈະເປັນແບບ ອື່ນ ຄືວິຊາເຄມີດິນລະເບີດ, ການໃຊ້ທາດ ນິໂຕຣ ກລີເຊຣິນ...

ໃຫ້ມີການລະເບີດ ໂບ້ງບ້າງຮຸນແຮງແບບບໍ່ຂາດຄິດມາກ່ອນ, ຊະນິດເປັນຕາຕັບລົບ ແລະ ເຮັດໃຫ້ເປັນຕາເຊື່ອຫມັ້ນດ້ວຍການເຮັດໃຫ້ຜາສີມັດກັບ "ເສືອກົ້ນ", ຈິດວິນຍານອັນໄຮ້ດຽງສາກັບພວກ "ນັກເລງຮຸ່ນອ້າຍ" ແລະ ໃບປະກາດວິຊາກະເສດສາດ ທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ປ່ອຊະຖິ້ມໄປທ່ໍ້ພຸ້ນແລ້ວ!

ເວົ້າກັນແຕ່ພວກເຮົາ, ຂ້າພະເຈົ້າເອງພ້ອມແລ້ວທ່ີຈະບຸຫມັ້ນເຂົ້າໄປບ່ໍ່ວ່າກະໂລ່ງດ່ີງຊະນິດໃດພ້ອມດ້ວຍກອງລະວັງຫນ້າຫນ່ວຍພິເສດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າຢືນຢັນໄດ້ວ່າ ພວກເຮົາເປັນພະລັງລະເບີດທ່ີມີແຮງພຽງພໍ. ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈ່ີປີ ໑໙໔໐ ໄດ້ຢູ່, ແມ່ນອນເວລານັ້ນພວກເຮົາລ້ີມໂຈມຕ່ີດ້ວຍພະລັງຊະນິດຫນ່ໍ້ງຕ່າງຫາກ, ມັນແມ່ນຍ້ອນການລະເບີດເຫລົ່ານ່ີເອງທ່ີຢູ້ສ່ົງຂ້າພະເຈົ້າອອກໄປລອຍປ່ອງຢູ້ກາງເມກເຫ້ືອ ບ່ໍຕ່າງຫຍັງກັບທ້າວ ວາກູລາ ຂອງ ໂກໂກນ* ແລະ ໃນເວລານັ້ນຂ້າພະເຈົ້າກ່ໍບ່ໍໄດ້ຍ່ານກ່ົວສ່ົງໃດເລີຍ. ແຕ່ໃນເວລານ່ີ ພວກເຮົາພາກັນຂົນຫ້ວຂຸກ ຍ້ອນສ່ົງລາດ ສ້ອຍເຊ່ົາເພ່ີນອຸປະໂຫລກວ່າ ມັນແມ່ນສ່ົງຈ່ໍາເປັນເພ່ືອປະດັບປະດາ ແມ່ຕູ້ແຫ່ງວິຊາການສຶກສາທ່ີປະຈົບປະແຈງ: "ແມ່ຕູ້ເອ໋ຍຂໍໃຊ້ມາດ ຕະການຈັກບາດແດ່!" ເອົາໂລດແຫລ້ວ, ແຕ່ຢ່າເຮັດຫຍັງໃຫ້ພວກເດັກນ້ອຍຫມູ່ນ້ັນລໍາບາກຍາກໃຈລະ!"

ຈ່ົງຊ້ັນຢູ່ຫນ້ັ່ງ ຈ່ົ່ງບ່ໍຫວ້ັ່ງວ່າຊ່ືມີການລະເບີດໃດ ໆ!

---

* "ວາກູລາ" ແມ່ນຕົວລະຄອນເອກໃນເລ່ືອງ "ລາຕ່ືວັນໂນແອນ" ຂອງ ໂກໂກນ.

-ໂອໂລຄິບ, ເອົາມ້າທຸງມກວຸງນ, ຂ້ອຍຊິໄປລະ!

ຊ່ວໂມງຫນຶ່ງຕໍ່ມາ ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ມາຢືນສ່ອງປ່ອງຢ້ຽມໃນຕູ້ ລິດໄຟຕູ້ຫນຶ່ງ ແລະ ຊົມດວງດາວຢູ່ໃນທ້ອງຟ້າ. ລິດໄຟຂະບວນ ນັ້ຈດຢູ່ໃນປະເພດທ່ສ່ຈ້ງຊົ້ນຈ໊ງຫາບ່ອນນ່ັ່ງບ່ໍ່ໄດ້ເລີຍ.

ບ່ໍແມ່ນຂ້າພະເຈົ້າປົບຫນີຈາກ ກູເຮຍແຊ ຍ້ອນຢ້ານວ່າຕົນເອງ ບ່ໍມີພະລັງລະເບ໊ດພຸງພໍເບາະ? ມັນຈ໋ຳເປັນທ່ີ່ຈະຕ້ອງມ໊ຄວາມເຊ່ື່ອ ຫມັ້ນໃນຕົນເອງກ່ອນ. ດົນລະເບ໊ດເປັນອັດຖ໊ທາດອັນຕະລາຍຢ່ຳງ ຫນຶ່ງ. ແລ້ວເປັນຫຍັ້ງຈ໋ຳຊິລອງຫລ້ິນກັບມັນ ໃນເມ່ື່ອວ່າຂ້າພະ ເຈົ້າມ໊ເດັກນ້ອຍນ໊ົດ ກ້ອກ໊ ທ່ົ່ດຮຸງບຮ້ອຍແລ້ວ ຢ່ຳງນ້ີ? ໃນອ໊ກ ຄ ຊ່ວໂມງຂ້ຳງຫນ້ຳນ້ີ ຂ້າພະເຈົ້າກໍ້ມ໊ຈາກຕູ້ລິດໄຟທ່ົ່ລັບແຄບ ແຫຍ້ຍັດກັນຢູ່ນ້ີ້ໄປຫາສ໊ງດົນທ່ົ່ປອດໃສກັ່ນກອງແລ້ວ.

ຂ້າພະເຈົ້າມ໊ຮອດນ໊ົດນ໊ົດດ້ວຍກວຸງນມ້ຳ ໃນເວລາທ່ົ່ດວງດາວ ແຫ່ງທ໊ວ໊ພວມຄ້ອຍຕ໋ຳບ່ໍກະຈ໊ຍລ້ຳສ໊ໃດໆອ໊ກແລ້ວ. ພວກເດັກນ້ອຍ ແລ່ນອອກຈ໊ກທຸກຈອກແຈ ເພ່ື່ອມ໊ຫາຂ້າພະເຈົ້ຳ. ພວກເ໊ົ້ຳ ແມ່ນຊ໊ວນ໊ົດແທ້ຫວໍ? ຂ້າພະເຈົ້ຳ໊ຳມໂຕເອງ, ເບ່ິ່ຢ່ຳງຫນຶ່ງ ພວກເ໊ົ້ຳຄ້ຳຍຄ໊ືຟອງກະຈ໊ຍຈ໊ກທ໊ວ໊ດຮ໊ວ໊ງພວມຫລ໊ຍກວ່ຳ. ແມ່ນ ແຕ່ຫນໍ ກ໊ລ໊ເຕ້ັນໂກ ເຊ່ົ່ຜ໊ນມ໊ເຄ໊ຍປະຕ໊ເສດບ່ໍ໊ ຢ່ຳງເດ໊ດ ຂ໊ດວ່ຳ ກ໊ນແລ່ນແມ່ນຮ໊ບກ໊ນເຄ່ົ່ອນຍ້ຳຍຢ່ຳງຫນຶ່ງນ້ັ້ນ ກ໋ຍ້ັ ເຄ່ົ່ອນແສງຕ໊ອ໊ກມ໊ແຕ່ປະຕູໂຮງຊ່ຳງຕ໊ເຫລ໊ກ, ຫ໋ນ໊ົ້ກ໋ຍ້ັ ໂດດ ອ໊ກມ໊ຫ໊ບດົນຈົນໄ ງ່ກຸ່ນໆກຸ້ ໄປທ່ົ່ວ ພ໋ປ໊ນຂະບວນທ໊ບຊ້ຳງຂ໋ງ ພະລ໊ຊ ດ໊ຈຸ ສ ລ໊ຊະບຸດ ຂ໋ງ ຣ໊ສ ຕ໊ສ ເປ. ທ່ຳ ມ ກ໊ຳ ສ ງ ຮ້ອ ງ ສ ັ ບ ສ ົ ນ ຕ ້ ອ ນ ຮ ັ ບ ຂ ້ ຳ ພ ະ ເ ຈ ົ ້ ຳ ແ ລ ະ ສ ງ ອ ຸ ທ ຳ ນ ສ ໍ ້ ກ ຳ ມ ັ ນ ບ ັ ນ ທ ຳ

ຢ່າງອິດທິນບໍ່ພ້ຽງເທລ່ານີ້ ຫນໍ່ກໍມີສ່ວນປະກອບນໍ.

- ຊັ້ນຢູ່ພຸ້ນເປັນແນວໃດແດ່? ອານໂຕນ ເຊມີວໂນວ໊ດ, ຄັກບໍ່ ຫລືບໍ່ຄັກເລີຍ?

ໂທ້ ແມ່ນ ກາລາເຕັນໂກ ມັນໄປເອົາຮອຍຍິ້ມຊ໋ຶງໄຮ້ດຽງສາ ຊ໋ຶງກ້າຫານແນວນ້ີ້ມາຈາກໃສ? ແມ່ນມັນໄປເອົາກ້ານຊ໋ຶນແພ່ນບາງ ນ້ີ້ມນວນທ໋ີພາໃຫ້ຫນ້ງຕາເບ້ືອງລຸ່ມຂອງມັນ ຢູ່ຍ໋ໍ່ເຂ໋ົ້າຢ່າງຫນ້າຮັກ ຫນ້າເພ່ງແນວນ້ີ້ມາແຕ່ໃສ? ແມ່ນມັນເອົາຫຍ້ງໄປທາຍອດໃສ່ແກ່ນ ຕານໍ ມັນຈ໋ຶ່ງເຫລ໋ົ້ອມເປ້ົ່ງແປວແນວນ້ີ້? ແມ່ນນ້ໍ້າຍາອ໋ເສດຂອງ ຊາວຈ໋ີນ ຫລ໋ືອ່ານ້ໍ້ບ໋ໍລ໋ີສຸດຈາກສ້ໍ້າງຊ໋ຶງ? ເອ໋ົ້ ເກ໋ືງແມ່ນວ່າລ໋ົ້ນ ຫນ້ກ໋ງເຫນ້ງ້ຊ໋ງ໋ຂອງມັນຍ້ງ໋ບ່ໍສ໋ງ໋ມ໋ງ໋ດສະແດ໋ງຄ໋ວ໋ງມ໋ຮຸ໋້ສ໋ຶກແຫ່ ງ໋ອ ລ໋ົ້ນໃ໋ກ໋ງ໋ອ໋ກ໋ມ໋ງ ກ໋ໍ໋ຕ໋ງ໋ມ໋ເ໋ທ໋ົ້ະ... ນ໋ົ້ນມັນແມ່ນ ຍ້ ອ ນ ອ ລ ົ ມ ຕ ົ ້ ນ ຕ ົ ້ ນ ດ ອ ກ!

- ເ ຮ ົ ້ ຍ! ເ ດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ແ ມ ່ ນ ພ ວ ກ ສ ູ ເ ປ ັ ນ ຫ ຍ ັ ງ ຄ ື ວ ່ າ ເ ຈ ົ ້ າ ຮ ູ ້ ແ ທ ້ . . . ມ ີ ງ ານ ລ າ ຕ ີ ຊ ັ ້ ນ ຫ ວ ະ ຫ ນ ໍ ? ຂ ້ າ ພ ະ ເ ຈ ົ ້ າ ກ ຸ ງ ມ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ າ .

- ແ ມ ່ ນ ຈ ໍ ້ ງ ຊ ັ ້ ນ ລ ະ ! - ລ າ ປ ິ ດ ຕ ອ ບ ທ ັ ນ ທ ີ , - ງ ານ ລ າ ຕ ີ ຊ ະ ນ ິ ດ ດ ັ ງ ເ ດ ີ ມ ເ ລ ີ ຍ ! ມ ັ ນ ນ ີ ້ ແ ມ ່ ນ ມ ັ ນ ທ ໍ ່ ອ ິ ດ ທ ີ ່ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ບ ໍ ່ ເ ຮ ັ ດ ວ ຽ ກ , ມ ັ ນ ແ ລ ງ ນ ີ ້ ກ ໍ ເ ລ ີ ຍ ມ ີ ງ ານ ສ ະ ແ ດ ງ ລ ะ ຄ ອ ນ ເ ລ ື ່ ອ ງ " ຫ ນ ້ ດ ເ ມ ັ ນ " ເ ປ ັ ນ ຄ ັ ້ ງ ສ ຸ ດ ທ ້ າ ຍ ເ ພ ື ່ ອ ສ ັ ່ ງ ລ າ ພ ວ ກ ຊ າ ວ ນ າ ຢ ູ ່ ຫ ນ ີ ້ . . . ເ ອ ີ ້ ແ ລ ້ ວ ຢ ູ ່ ພ ຸ ້ ນ ເ ປ ັ ນ ແ ນ ວ ໃ ດ ແ ດ ່ ?

ພ ວ ກ ເ ດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ຢ ູ ່ ໃ ນ ຊ ຸ ດ ສ ້ ໍ ້ ງ ຂ າ ສ ັ ້ ນ ໃ ຫ ມ ່ ແ ລ ະ ສ ຸ ບ ຫ ມ ວ ກ ຜ ້ າ ຂ ົ ນ ໃ ຫ ມ ່ ອ ່ ງ ມ ຕ ັ ດ ໃ ສ ່ ສ ະ ເ ພ າ ະ ສ ໍ າ ລ ັ ບ ໄ ປ ອ ້ າ ງ ພ ວ ກ ກ ູ ເ ຮ ຍ ແ ຊ ຈ ໍ ້ ງ ຊ ັ ້ ນ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ າ ຈ ໍ ້ ງ ມ ີ ທ ່ າ ທ າ ງ ມ ່ ວ ນ ຊ ຶ ນ ດ ້ າ ຍ ໆ ຈ ະ ໄ ປ ທ ່ ຽ ວ ບ ຸ ນ . ພ ວ ກ ສ ະ ມ າ

ຊຶກຂອງກອງພິເສດທີ ຝ ແລ່ນວິນວຽນໄປມາພັນພໍ້ເພື່ອກະກຽມ ການສະແດງ. ຢູ່ແຈຫ້ໍພັກນອນ, ຢູ່ໃນຕຶກໂຮງຮຽນ, ຢູ່ໃນຫ້ອງ ສະໂມສອນ ມີກະໂລ່ງຕອກຕະປູຮຽບຮ້ອຍ, ເຄື່ອງຂອງຫ່ໍກໍ້ຢູ່ໃນ ສາດ, ເສື່ອນອນກອງຊ້ອນກັນເປັນຕັບໆ ແລະ ກ໋ຽງເປັນກອງພຽງພູ ພຽງຜາ. ເຂົາໄດ້ເຮັດອະນາໄມປັດກວາດ ແລະ ຫິດນ້ໍາໄປທົ່ວທຸກ ບ່ອນພໍປານວ່າແມ່ນວັນສໍາຄັນ. ຫ້ອງພັກຂອງຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນກ໋ຶກ ກອງທີ ๑๑ ພາຍໃຕ້ການບັນຊາຂອງ ຊູຣາ ເຊເວລີເຂົ້າຄອບຄອງ. ແມ່ເກ້ົາເອງກໍນັ່ງຢູ່ເທິງຫີບເຄື່ອງຄັກ ແຕ່ພວກເດັກນ້ອຍກໍປະຕຽງ ພັບໄວ້ໃຫ້ລາວແບບສະແດງນ້ໍາໃຈເອື້ອເຟື້ອເພື່ອແຜ່, ຈ່ຽນ ຊູຣາ ຈ໋ຽງພາກພູມໃຈໃນພຶດຕິກໍາໂອບອ້ອມອາລີ ອັນນ້ີ ຫລາຍ:

-ກັບແມ່ເກ້ົາ... ພວກເຮົາບໍ່ແມ່ນຊິເຮັດນ້ໍາລາວຄືກັບພວກເຮົາ ເອງກໍ... ເຈ້ົາເຫັນບໍ? ບັດນ້ີ ພວກເຮົາພາກັນນອນຢູ່ທົ່ວທຶບເດ ບໍ ຈັກເທ່ົາກອງຫຍ້ ກອງເຟືອງ... ມັນຄັກກວ່ານອນຕຽງຢູ່ດອກ ສ່ວນ ພວກແມ່ຍ ິ້ງຂ ້ຶ້ນນອນຢູ່ເທ ິ້ງຕຽງ... ແຕ່ເຈ ້ົ້ານ ໍ້ຮູ ້ແລ ້ວ ຕ ິ ວ ່ າ ເນສເຕ ເຣັນໂກ ມາເປັນຫ ົ ວໜ ້ າ ບ ັ ນຊາ ນ ັ ບ ແຕ ່ ມ ື ້ ວ ານ ນ ້ ີ ມ າ ເທ ່ ົ ານ ັ ້ ນ , ຮອດ ມ ື ້ ນ ີ ້ ຈ ໍ ້ ຍ າກ ຫ າ ເ ລ ື ່ ອ ງ ແ ລ ້ ວ ເ ດ ້ : ລ າ ວ ເ ສ ຍ ດ າ ຍ ເ ຟ ື ອ ງ . ເ ບ ິ ່ ງ ເ ອ ິ ້ ແ ມ ້ ເ ພ ິ ່ ນ ໃ ຫ ້ ທ ຸ ກ ສ ິ ່ ງ ທ ຸ ກ ຢ ່ າ ງ ໃ ນ ນ ິ ຄ ິ ມ ແ ກ ່ ລ າ ວ ແ ລ ້ ວ ລ າ ວ ຊ ໍ ້ ຍ ັ ງ ມ າ ເ ທ ່ ົ າ ຫ ວ ງ ເ ລ ື ່ ອ ງ ເ ຟ ື ອ ງ ອ ິ ກ ຢ ູ ່ ... ແ ລ ້ ວ ອ ັ ນ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ມ ້ ຽ ນ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ມ ້ ຽ ນ ຂ ອ ງ ໃ ຫ ້ ແ ມ ່ ເ ກ ້ ົ າ ຫ ັ ້ ນ ມ ັ ນ ບ ໍ ່ ຄ ັ ກ ຊ ັ ້ ນ ຫ ວ ະ ຣ ຶ ? ເ ຈ ້ ົ າ ເ ບ ິ ່ ງ ຕ ິ ! ແ ມ ່ ເ ກ ້ ົ າ ເ ຈ ້ ົ າ ວ ່ າ ແ ນ ວ ໃ ດ ?

ແມ່ເກ ້ ົ ້ ນ ຍ ິ ້ ມ ຢ ່ າ ງ ອ ່ ອ ນ ຫ ວ ານ ໃ ຫ ້ ພ ວ ກ ເ ດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ແ ຕ ່ ຄ ວ າ ມ ເ ຫ ັ ນ ຂ ອ ງ ແ ມ ່ ເ ກ ້ ົ າ ມ ີ ອ ັ ນ ແ ຕ ກ ຕ ່ າ ງ ກ ັ ບ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ າ ຢ ູ ່ ໃ ນ ບ າ ງ ຈ ຸ ດ :

-ເອ້ ພວກເຈົ້ານ້ຽນຄັກແທ້ ແຕ່ວ່າຜູ້ອຳນວຍການຂອງພວກເຈົ້າຊິໄດ້ນອນໃສ່ຫັ້ນ?

-ມີຢູ່ບ່ອນຫນຶ່ງ! -ຊູຣາ ຮ້ອງຂຶ້ນ, -ແມ່ນກອງພວກເຮົານີ້ລະ, ກອງທີ ๑๑ ນີ້ແລ້ວໄດ້ບ່ອນນອນຄັກກວ່າຫມູ... ເທິງກອງເຟືອງອ່ອນຫັ້ນນ່າ... ຈົນ ເອດວກ ນິໂກລາຍເອັບວິດ ຮ້ອງຮ້ອງວ່າ: ແມ່ນໃຜອະນຸຍາດໃຫ້ມານອນເທິງກອງເຟືອງຊະນິດນີ້? ແຕ່ວ່າພວກເຮົາໄດ້ຂຶ້ນໄປນອນເຕັ້ມັນພໍແຮງແລ້ວຕໍ່ມາຈຶ່ງເອົາໃຫ້ມ້າບັກນ້ອຍກິນ... ມັນກໍຈັດການດີຢູ່ເດ ໄປເບິ່ງແມ້. ພວກເຮົາຊິແຕ່ງຕງໃຫ້ເພິ່ນເອງ, ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງຢ້ານດອກ!

ເດັກນ້ອຍຈຳນວນຫນຶ່ງເຂົ້າພັກຢູ່ໃນຫ້ອງພວກຄູຜູແລ, ຢູ່ໃນນີ້ພວກເຂົາຈັດຕັ້ງກັນຢ່າງດີໃນເລື່ອງຂົນເຄື່ອງແລະເຝົ້າຍາມ. ລາປົດ ກັບ ໂກວານ ຕັ້ງກອງບັນຊາການຂອງພວກເຂົາໃສ່ຫ້ອງນອນຂອງ ສາວນ້ອຍ ລິດາ. ໂກວານ ນັ້ນທັງຫນ້າຈືດເມີ້ນຍ້ອນຄວາມເມື່ອຍອ່ອນ ແລະ ຄວາມໂມໂຫ, ຫນ້ຽນຢູ່ແຄມປ່ອງຍັງມທັງກຳກຳປັ້ນຟາດອາກາດວ໊ດໆ ທາງປາກກໍພົ່ນຄວາມບ້ອຍດ່າພວກພະນັກງານລິດໄຟອອກມາລຸດ ๆ:

-ພວກລັດກະກອນ, ອາດຍາສິດ. ພວກຫນ້ງແທ້ງ... ຂ້ອຍຊິວ່າແນວນີ້ໃຫ້ພວກເຂົາເອງ: ຮ... ແມ່ນພວກເດັກນ້ອຍນ່າ, ເຂົາຍັງບໍ່ຍອມເຊື່ອ. ໂຍ້ວຊິເຮັດແນວໃດຊັ້ນ! ຂ້ອຍກາມຄືນ: ຊິໃຫ້ເອົາໃບຊາຕາມາແຈ້ງຊັ້ນຫວະ? ຕັ້ງແຕ່ເກີດມາພວກເຂົາຍັງບໍ່ເຄີຍເຫັນສີນັ້ນເລີຍເດ ໃບຊາຕາຫັ້ນ! ແລ້ວຊິໃຫ້ເວົ້າແນວໃດອີກນຳຄົນແບບນີ້. ມັນບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງຫນິດນ່າ? ຫນ້ຽນຫນຶ່ງເວົ້າວ່າ:

ຖ້າເດັກນ້ອຍເດີນທາງໄປກັບຜູ້ໃຫຍ່ມັນກໍບໍ່ໄດ້ຈ່າຍຫຍັງແທ້ ແຕ່ຖ້າ ມີແຕ່ເດັກນ້ອຍກັບເດັກນ້ອຍນຳກັນ. ຂ້ອຍອະທິບາຍໃຫ້ບັກຫີ ເລື່ອຍນັ້ນຟັງວ່າ: ເດັກນ້ອຍແທ້ ແລະເດັກນ້ອຍແນວໃດ? ແລ້ວ ເຈົ້າຫັ້ນເຈົ້າເຄີຍໄປຢູ່ເຮືອນລ້ຽງເດັກແດ່ບໍ່? ອັນນີ້ມັນແມ່ນເດັກ ນ້ອຍຂອງນິຄົມອອກແຮງງານເດ້. ນອກນີ້ພວກເຮົາຍັງຂໍ້ຕູ້ບັນທຸກ ສິນຄ້າອີກ ບໍ່ແມ່ນຕູ້ໂດຍສານທຳມະດາຈ້ຳບ່າ... ເວນຕາຍເອີ. ບໍ່ ຍອມຟັງເຫດຟັງຜົນອັນໃດຫມົດ! ພວກເຂົາຈັດການອັດຫ້ອງນ້ຳ ນ ບ່ອນຫມົດ: ເຄື່ອງຫນັກ, ເຄື່ອງໂຕະຕັ່ງ, ຄ່າເຊົ່າບ່ອນ... ພວກ ເຂົາອ້າງກິດລະບຽບຮ້ອຍແປດພັນແນວອອກມາ: ສຳລັບນ້ຳ, ເຄື່ອງ ໃຊ້ໃນເຮືອນລາຄາຫນຶ່ງ, ສຳລັບເຄື່ອງກະສິກຳປູກຫວ່ານ ແມ່ນ ອີກລາຄາຫນຶ່ງ. ແມ່ນເຈົ້າເອົາຫຍັງມາເວົ້າເກາະ? ຂ້ອຍຖາມຄືນ, - ແມ່ນເຄື່ອງໃຊ້ໃນເຮືອນອັນໃດ? ເຈົ້າຄິດວ່າ ພວກເຮົາແມ່ນ ຄອບຄົວນາຍທຶນນ້ອຍໂຍກຍ້າຍບ່ອນຢູ່ພ້ອມຊັບສົມບັດຊັ້ນຫວະ? ມັນໂພດແທ້ໆໃດ... ພວກຂ້ອກາກເສດເຫລືອອາດຍາສິດແທ້ໆໃດ! ເຈົ້າເຫັນບໍ່, ພວກກັ້ນຕິດຕັ່ງ... ມັນບໍ່ຍອມຮັບຮູ້ຫຍັງຫມົດ ເຫັນ ແຕ່ປາຍດ້ງຕົນເອງ! ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຍາກລ້ຳ, ມັນຕອບວ່າ ສຳລັບພວກເຮົາບໍ່ມີນາຍທຶນ ບໍ່ມີຊາວນາ ພວກເຮົາຮູ້ຈັກແຕ່ຜູ້ໂດຍ ສານກັບຜູ້ມາຝາກເຄື່ອງ, ຂ້ອຍເລີຍເວົ້າກັບພວກເຂົາເລື່ອງທັດສະ ນະຊົນຊັ້ນຂຶ້ນມາ ເບິ່ງມັນຈ້ອງຕາໃສ່ຂ້ອຍຄືນ ແລ້ວວ່າ: ໃນເມື່ອ ຍັງມີຄ່າເດີນທາງຊັ້ນຕ່ຳໆຢູ່, ທັດສະນະຊົນຊັ້ນກໍບໍ່ມີຄວາມຫມາຍ ຫຍັງຫມົດ.

ລາປົດ ຮອດບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ຫ່ຽງຫູຟັງເລື່ອງເສົ້າໃຈຂອງ ໂກ

ວານ ກັບພວກທາງລົດໄຟ ແລະ ເລື່ອງບໍ່ມ່ວນໃຈກ່ຽວກັບ ກູເຮຍ ແຊ ຈາກຂ້າພະເຈົ້າຊ້ຳ, ຫມໍຫັນປ່ຽນໃຫ້ການສົນທະນາມ່ວນຊື່ນ ຂຶ້ນຄັກບວ່າ ໃນໂລກນີ້ບໍ່ມີ ກູເຮຍແຊ ແລະ ເຮັດຄືກັບວ່າໃນອີກບໍ່ ເທົ່າໃດມື້ຫນ້ຫມໍຈະບໍ່ຕ້ອງເປັນຜູ້ນຳພາສະພານາຍກອງຂອງປະເທດ ກວາງໄກປະເທດນີ້. ທຳອິດການກ໊ເບົ່າຕໍ່ບັນຫາຂອງຫມໍເຮັດໃຫ້ຂ້າ ພະເຈົ້າໂມໂຫ ແຕ່ຕໍ່ມາອາລົມຂຶງຄງດັນນີ້ກໍ່ຄ່ອຍຜ່ອນຜັນລົງຍ້ອນ ຄວາມຢອກເຢົ້າພຶດສະດາມຂອງຫມໍ ຂ້າພະເຈົ້າຫົວມ່ວນໄປກັບ ພວກເຂົາທັງຫມົດ ແລະ ພວກເຮົາຫມົດທຸກຄົນກໍພາກັນລືມ ກູ ເຮຍແຊ. ບັດນີ້ພວກເຮົາຜ່ານຜ່າບັນຫາປະຈຳວັນໄປໄດ້ແລ້ວ, ແຈວ ປະເສີດຂອງ ລາປົດ ນັບມື້ນັບຂະຫຍາຍຕົວ ແລະ ເບ່ງບານອອກ ມາຊັກໄຊ້, ຄ້າຍກັບວ່າຫມໍມີພະລັງດຶງດູດແມ່ເຫລັກ, ມີຜູ້ຄົນ ຫລາຍປະເພດ ຫ້ຳລ້ອມຕອມຫມໍຢູ່ຕະຫລອດເວລາ, ມີພວກ ຫລົງຮັກຫມໍ, ເຊື່ອໃຈຫມໍ, ຫລົງສະເຫນໃຫລຫລົງໃຫລໃຈຫມໍ, ພວກບໍ່ເຕັມບາດ, ພວກທ໊ກຍງບຢ່ຳຊັ້ນຕ່ຳກວ່າຫມູ. ລາປົດ ມີວິ ທີໄຈ້ແຍກຈັດແບ່ງພວກເຂົາ ໃຫ້ເປັນຫມູ່ເປັນກຸ່ມຢູ່ໃນແອບນ້ອຍ ແລ້ວຈ໋ຳຈັບເອົາແຕ່ລະປະເພດຂຶ້ນມາຢອກເຢົ້າຢູ່ໃນອຸ້ງມື, ພິຈາລະ ນາເບ່ົາຄວາມງ່ວນທ໊ມ່ສັນລະອຽດອ່ອນເລິກແລບທ໊ສຸດ ຄ້າຍກັບ ວ່າພວກເຂົາເປັນຕົວແທນຂອງມະນຸດຊາດທ໊ມ່ຄຸນປະໂຫຍດສູງກວ່າ ຫມູ.

ເຊ້ນກັບຫມໍຂ໊ໂຫຍ່ຍ ກູດສະໂຕຍວັນ ຜູ້ງ່ຽບນ໊ດຂ໊ອາຍ, ລາ ປົດ ຍັງເວ້ົານຳດ້ວຍທ່າທາງເລິກເຊ່ົາວ່າ:

-ເອ໊... ຢູ່ບ້ັນມ໊ໂບດນ້ອຍໆຫລ້ງຫນ໋ົ່ງຢູ່ກາງເດ໋ນເລ໊ຍລະ...

ແລ້ວພວກເຮົາຊິຢາກໄດ້ຫົວພໍ່ມາແຕ່ທາງອື່ນເຮັດຫຍັງເນາະ, ໃຫ້ໂຕເປັນຫົວພໍ່ປະຈຳເລີຍກໍໄດ້ຕວ່າ!

ກູດສະໂຕຍັນ ເຫນ້າພິສີບສີບ໊ວຈ໊ຕ໊ງຂອງຫມໍໄປມາ. ກ່ອນຈະມາຢູ່ນິຄົມຫມໍ໊ກເບ໊ອເມົ້າດ້ວຍຄຳສັ່ງສອນຂອງສາດສະຫນາມາພໍແຮງແລ້ວ ມາຮອດດຽວນ໊ັ້ນ໊ຈ໋ງບ໋ໍ່ທັນສາມາດກອນຕ໊ວອອກຈາກອ໊ດທ໊ພິນອັນນ໊ີ້ໄດ້. ໃນຕອນແລງຫມໍສຸດນິນພາອະນາຄົນດຽວຢູ່ໃນແຈມ໊ດໆ ທ໋ງຮັບຟ໋ງຄຳເວ້ົາຍອກເຍ໊ີ້ຍຂອງຊາວນິຄົມ ຢ່າງເຈ໊ັບປວດທໍລະມານ. ແຕ່ຊ່າງເຮັດລ໊ໍ້ ພໍ່ເກ໊ົ້າ ໂກເຊຍ ບ໋ໍ່ໃຈອ່ອນ໊ຕ໊ຫມໍ:

-ໂຍ້ວ ສະຫາຍ ລາປ໊ດ ເປັນຫຍັງເຈ໊ົ້າຈ໋ົ້ງເວ້ົາແນວນ໊ີ້? ຢ່າໃຫ້ເຈ໊ົ້າບາບເທາະເດ໊ີ້! ເຮັດແນວໃດວ່າຊິໃຫ້ ກູດສະໂຕຍັນ ເປັນຫົວພໍ່ໄດ້ ຖ້າຫາກວ່າພະເປັນເຈ໊ົ້າ ບ໋ໍ່ປະທານພອນ ທ໊ບໃຫ້ລາວ?

ລາປ໊ດ ເງ໊ກຫົວ ເຫນ້າປ່ຽນ ດ໊ງເຂ໊ົ້າຜ້າຂອງຫມໍວ່າ:

-ການປະທານພອນຈາກພະເປັນເຈ໊ົ້າ ຊັ້ນຫວາ? ເອ໊ົ້າລະພວກເຮົາຊິເອ໊ົ້າເສ໊ົ້ອຄຸມພໍ່ໃສ່ໃຫ້ຫມໍດອກ... ລາວ ຊິເປັນຄຸມພໍ່ເຈ໊ົ້າຫົວອ໊ົ້ງຄ໊ກທ໊ີ່ສຸດເລ໊ີຍລະ!

-ຕ໊ອງມ໊ີການປະທານພອນ, ໂກເຊຍ ຂ໊ັ້ນສຽງ, ສ໋ຳນຽງຂອງລາວກ໊ອງຫອງ໊ດ໋ງສຽງດ໋ນ໊ຕ໊. -ພະສັງຄະລາດ໊ຕ໊ອງວາງ໊ມ໊ປະທ໊ບໃສ໊ັ້ນກ່ອນ!

ລາປ໊ດ ນ໋ັ່ງຍ່ອງ໊ຍ໊ັ້ລ໋ົ້ງ໊ຕ໋ຫນ໊ົ້າ ໂກເຊຍ ທ໋ງ໊ຈ໋ົ້ງເບ໋ົ້ງຫນ໊ົ້າຂອງລາວ໊ດ໋ງແລ້ວລ໊ົ້ອ໊ຕ໊າທ໊ີ່ປາດສະຈາກ໊ຂ໋ນ໊ຕ໊ລ໋ົ້ງ:

-ພໍ່ເກ໊ົ້າເອ໊ີຍ! ເຈ໊ົ້າເຂ໊ົ້າໃຈ ບ໋ໍ່... ພະເປັນເຈ໊ົ້າພະສັງຄະລາດ ຊ໊ັ້ນກ໋ຫມາຍເກ໊ງນາຍຫົວຫນ໊ົ້າຜູ້ມ໊ອ໋ຳນາດແມ່ນ ບ໋ໍ່ລະ?

-ພະສົງຄະລາດ ມີອຳນາດອິດທິລິດ...

-ແລ້ວສະພານາຍກອງຂອງພວກເຮົາເດ້ລະ? ເຈົ້າວ່າແມ່ນຫຍັງ? ກ້າວ່າສະພານາຍກອງປະທັບມືໃສ່ມືຂອງມັນແລ້ວກໍໄດ້ຕວ່າ!

-ບັກຫລ້າເອີ້ຍ! ສະພານາຍກອງ... ບໍ່ສາມາດປະທານພອນໃຫ້ມັນ, - ໂກເຊຍ ຕອບທັງແກວ່ງຫົວ, ທ່າທາງອ່ອນໃຈຍ້ອນການສົນທະນາອັນນີ້.

ແຕ່ ລາປົດ ເອງກໍໄດ້ວາງມືໃສ່ຫົວເຂົ່າພໍ່ເກົ້າ ໂກເຊຍ ແລະ ເວົ້າກັບລາວທັງເນັ້ນສຽງຢ່າງເຊື່ອຫມັ້ນແຝງເວດທະນາໃນຕີວ່າ:

-ສະພານາຍກອງສາມາດປະທານພອນໃດ ພໍ່ເກົ້າ ໂກເຊຍ? ມັນເຮັດໄດ້ແທ້ໆໃດ. ເຮັດໄດ້ດີຈົນວ່າ ແມ່ນແຕ່ພະເປັນເຈົ້າເອງກໍອ້າປາກຄ້າງພຸ້ນລະ.

ພໍ່ເກົ້າ ໂກເຊຍ ໃຈບຸນຕັ້ງໃຈຟັງຄວາມເວົ້າອັນຄິດຄ້ຽວຂອງລາປົດ, ປ່ອຍໃຫ້ຄຳເວົ້າເຫລົ່ານັ້ນລີເລືອເຂົ້າເກົ່ງຫົວໃຈຢ່າງບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ. ແມ່ນພະເປັນເຈົ້າ ແລະ ນັກບຸນວິເສດເທົ່າສະຫວັນທັງຫມົດໄດ້ປະທານຫຍັງໃຫ້ແກ່ລາວ? ບໍ່ມີຫຍັງເລີຍ, ສ່ວນວ່າສະພານາຍກອງຊ້ຳໄດ້ໃຫ້ພອນປະເສີດ ທີ່ເປັນຕົນເປັນຕົວຈັບບາຍໄດ້ແທ້ໆ: ສະພານາຍກອງໄດ້ປົກປ້ອງລາວອອກຈາກເງື້ອມມືຂອງນາງເມຍ, ໃຫ້ຫ້ອງນອນສະອາດໂລ່ງແຈ້ງ, ທາງຕົນກໍມີເກີບໂບກຄູ່ງາມຫມັ້ນຫນຽວໃຫມ່ອ່ຽມຜະລິດໂດຍກອງເບີ ໑ ຂອງ ກູດສຸບ ໃສ່. ອາດຊີເປັນໄດ້ວ່າ, ຢູ່ສະຫວັນພຸ້ນ ເມື່ອພໍ່ເກົ້າ ໂກເຊຍ ຕາຍໄປແລ້ວນັ້ນລາວມີຫວັງໄດ້ຮາງວັນອັນໃດອັນຫນຶ່ງຈາກພະເປັນເຈົ້າ

ຢູ່ ແຕ່ໃນໂລກນີ້ບໍ່ມີໃຜມາແທນບ່ອນສະພານາຍກອງໄດ້.

-ລາປົດ ໂຕຢູ່ຫນ້ີຫວະ? - ກາລາເຕັນໂກ ຮ້ອງມາໃສ່ຫ້ອງ ປ່ອນໃບຫນ້າເຂົ້າມາທາງປ່ອງຢ້ຽມແບບລັບໆລ້ໆ.

-ເອ້ີ, ... ມີຫຍັງຊັ້ນຫວາ? ລາປົດ ຕອບທ້ອງວ່າກມາຫາ ເພື່ອຜີກຕົວອອກຈາກການສົນທະນາເລື່ອງປະທານພອນ.

ກາລາເຕັນໂກ ຢືນຢູ່ນອກປ່ອງຢ້ຽມ, ຫນໍ່ເອົາແຂນສອກເທ້ົາ ໃສ່ແຄມປ່ອງຢ້ຽມ, ໃບຫນ້າທ່ີຫມ້ອງວ່ກມາຫາ ລາປົດ ນັ້ນມັນ ຄ້າຍກັບໂອຊັນຫນ່ວຍຫນ່ຶ ທ່ີເຕັມປ່ຽມດ້ວຍຄວາມໂມໂຫກະຈາຍ ອອກເປັນຄັນແທ່ງຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງມະນຸດຊາດ. ເມັດ ນ້ໍາຕາໃຫຍ່ໆ ແລະ ຫນັກຕ້ໍາຂອງຫນໍ່ຫລ່ໍອອກມາຫ້ົ່ງເຫລ້ົ່ມຍ້ົບ ຍັບຢູ່ໃນເບ້ົ່າຕາຄູ່ໃຫຍ່ສ້ີຫມ້ໍ່ນຂອງຫນໍ.

-ບອກມັນແດ່ ລາປົດ, ບອກມັນດ້ວ່ າ ເຮົ່ານ້ີສ້ິດຟ່ າດປ່ າກມັນ ຈັກບ່ າດບໍ່...

-ຟ່ າດປ່ າກໃຜ?

-ປ່ າກຫນໍ ຕ່ າຮ່ າແມ້ດ.

ກາລາເຕັນໂກ ຈ່ົ້ຂ່ າພະເຈ້ົ່ າໄດ້ເລ້ຍ້ົ່ມຫ້ ່ ງເຊ້ົ ດນ້ໍ ່ າຕ ່ າ.

-ກາລາເຕັນໂກ ມ້ີຫຍັງຊ້ັ ນຫວ ່ ະ?

-ມັນມ້ີສ້ິດອ່ ້ ຫຍ ່ ງ? ມັນຄ້ິດວ ່ ່ ມັນມ ້ ີສ ້ ິດ ເພ ່ ະວ ່ ່ ມັນເປ ັ ນນ ່ ຍ ກອງກອງທ ້ ີ ๔, ແຕ ່ ວ ່ ່ ມັນຖ ້ ກຕ ້ ອງບ ່ ? ເພ ່ ່ ສ ່ ້ ງໃຫ ້ ມັນເຮ ັ ດຄອກ ຂ ່ ງ ັ ກນ ້ ອຍ ແຕ ່ ມັນຊ ້ ່ ຜ ັ ດວ ່ ່ ໃສ ່ ັ ກນ ້ ອຍກ ັ ບ ກ ່ ລ ່ ເ ່ ດ ັ ນໂກ.

-ມັນເວ ້ ່ ຈ ່ ້ ຊ ັ ກໃຜ?

-ກ ັ ບພວກເດ ັ ກນ ້ ອຍຢ ່ ໂຮ ່ ງ ່ ່ ໄ ້ .

- ແລ້ວເປັນແນວໃດລະ?

- ຄອກຂ້າງເພື່ອປ້ອງກັນບໍ່ໃຫ້ບັກນ້ອຍໂຕນລົດໄຟ ແລ້ວພວກເຂົາຈ້ຳພາກັນມາກຸມເອົາຂ້ອຍໄປແທກຂະຫນາດ, ຕາຣາເນັດ ເວົ້າວ່າ: ເອົາບັກນ້ອຍໃສ່ເບື້ອງຊ້າຍ, ກາລາເຕັນໂກ ໃສ່ເບື້ອງຂວາ.

- ໃສ່ໃສ?

- ໃສ່ໃນຄອກຂ້ຽງຫັ້ນຕວ່າ!

ລາປົດ ເອົາມືກຸໃບຫູດ້ານຫລັງທ່າທາງໃຊ້ຄວາມຄຶດ, ສ່ວນກາລາເຕັນໂກ ກໍຢຸດລໍຄອຍຄຳຕັດສິນຂອງຫມໍຢ່າງໃຈເຢັນ.

- ແລ້ວໂຕກະຊິໂດດລົດໄຟແທ້ຫວໍ ລະ? ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ຕິ?

ກາລາເຕັນໂກ ເອົາຕີນຊຸດພື້ນໄປມາຢູ່ນອກປ່ອງຢ້ຽມ ແລ້ວຈາກແນມນຳຕີນຂອງຕົນເອງຢູ່:

- ແລ້ວເປັນຫຍັງຂ້ອຍຈ່ຳຊິໂຕນລົດໄຟລະ? ແລ້ວຂ້ອຍຊິໂຕນໄປໃສລະ? ແຕ່ຫມໍຈ້ຳຜັດວ່າ: ເຮັດດີເດ ບໍ່ຊັ້ນມັນຊິມ້າງຕູ້ລົດໄຟແທ້ງໃດ໋.

- ແມ່ນໃຜຊິມ້າງ?

- ກະຂ້ອຍນິ໊ຕ...

- ແລ້ວໂຕຊິບໍ່ມ້າງຫວໍຊັ້ນ?

- ແລ້ວເປັນຫຍັງຂ້ອຍຈ່ຳຊິເຮັດແນວນັ້ນລະ?

- ຄວາມຈິງຫມໍ ຕາຣາເນັດ ມັນຄຶດວ່າໂຕແຮງຫລາຍນ່າ... ຢ່າຄຽດເລີຍ...

- ເລື່ອງເຮົາແຮງນັ້ນ ມັນແມ່ນເລື່ອງຫນ້ຽ... ແຕ່ຄອກຂ້ຽນິ໊ຕ ມັນກ່ຽວຫຍັງລະ...

ລາປົດ ໂດດອອກທາງປ່ອງຢ້ຽມ ແລ່ນລົ່ວໄປທາງໂຮງຊ່າງໄມ້ ໂດຍມີກາລາເຕັນໂກ ຍ່າງກ້າວຫນັກໆນຳໄປ.

ໃນກຸ່ມນົກນ້ອຍ ລາປົດ ຍັງມີທ້າວ ອາກກາດີ ຢູ່ຊຶກອບ ຮ່ວມຢູ່ນຳ. ລາປົດກົ່ວ່າຫນ້ານີ້ເປັນຕົວຢ່າງມະນຸດຊາດປະເພດຫາຍາກສຸດຢ່າງຫນຶ່ງ ທັງເວົ້າຮອດມັນຢ່າງອົບອຸ່ນຈິງໃຈວ່າ:

-ຄົນຄື ອາກກາດີ ຫວະ, ຫາໄດ້ຍາກເດ້... ຊ່ວຊຶ້ວິດຫນຶ່ງ ຈ່ຳເຫັນດ້ວມຄົນດອກ. ມັນບໍ່ຫ່າງຂ້ອຍຮອດ ๑0 ກ້າວຈັກເທື່ອ, ມັນຍ້ານພວກເດັກນ້ອຍ, ເລີຍທັງກິນ ທັງນອນຢູ່ຂ້າງຂ້ອຍ.

-ມັນຮັກໂຕບໍ?

-ກະຮັກລະບໍ! ແຕ່ຂ້ອຍມີເງິນຫນ້ອຍຫນຶ່ງ, ໂກວານ ເອົາໃຫ້ຂ້ອຍໄປຊື້ເຊືອກ ຫນໍ ອາກກາດີ ຊ້ຳມາຫລອຍໄປຊ້ຳ...

ລາປົດ ຫົວກ້ານໆອອກມາກັບບາດ ແລ້ວງາກໄປຫາມ ອາກກາດີເຊົ່ານັ່ງຢູ່ເທິງກະໂລ່ງ:

-ເວົ້າໃຫ້ພວກເຮົາຮູ້ນຳແດ່ ໂຕເອົາເງິນໄປມ້ຽນໄວ້ໃສລະ?

ອາກກາດີ ຕອບດ້ວຍທ່າທີເສີຍເມີຍຢ່າງບໍ່ປ່ຽນທ່ານັ່ງ ຫລືຕິກຂະມ່າແບບໃດແບບຫນຶ່ງເລີຍ:

-ເຮົາເອົາມັນໄປຍັດໃສ່ກົ້ງສົ້ງຂາຍາວໂຕເກົ່າຂອງໂຕ.

-ແລ້ວຕ່ໍໄປເດ້ ເປັນແນວໃດ?

-ຕ່ໍມາ ໂຕສັງເກດເຫັນ.

-ບັກຫລ້ານ້ອຍເອີ້ຍ ມັນບໍ່ໄດ້ສັງເກດເຫັນດອກ ມັນຈັບໂຕໄດ້ ຄາຫນ້າຄາເຂົ້າເລີຍລະ ແມ່ນບໍ່ລະ?

-ເອ ແມ່ນແນວນັ້ນລະ.

ດວງຕາຊຸ່ນມົວຂອງ ອາກກາດ ບໍ່ລະຈາກໃບຫນ້າຂອງ ລາປົດ ແຕ່ອະນິຈາໃນສາຍຕານັ້ນ ບໍ່ມີແວວຂອງຄວາມເປັນມະນຸດແຝງຢູ່ເລີຍ, ມັນແມ່ນດວງຕາປະດິດໄຮ້ແວວ ຄ້າຍຕາຄົນຕາຍ ມັນຊຸ່ນມົວຫວ່າງເປົ່າ.

-ອານໂຕນ ເຊມືອໂນວ໌ ເອ້ີຍ ມັນຊິລັກຮອດເງິນຂອງເຈົ້າພຸ້ນບ່າ, ເວົ້າແທ້ໃດ... ມັນກ້າເຮັດແທ້ໆເດ໊! ແມ່ນບໍ່ ໂຕຊິລັກຂອງເພິ່ນ?

ອູຊີກອບ ນິດໄປ.

-ມັນຊິລັກໂລດແຫລ້ວ! -ລາປົດ ເວົ້າຢ່າງຂົ້ນອົກຂົ້ນໃຈໃນຂະນະທີ່ອູຊີກອບ ແນມນຳທ່າທາງຂອງຫມໍຢ່າງເສີຍໆ.

ຫມໍ ນິດເຊັ້ນໂກ ເອງກໍຕິດອົກຕິດໃຈ ລາປົດ ຄືກັນ. ຫມໍນີ້ ຄໍຍາວ ແລະ ຈ່ອຍຮຸງ, ໂຫນກແກ້ມຊູງ, ຫົວອ່າວປ້ອມນ້ອຍ ຄອນໄປຄອນມາຢູ່ເທິງຄໍຄ້າຍໆໂຕອູດທີ່ອ່າວອົ້ຍຢ່າງໂງ່ງ. ລາປົດ ເວົ້າຮອດມັນວ່າ:

-ຄົນຫົວແນວນີ້ ຊິເຮັດຫຍັງກໍໄດ້ຫມົດ ບໍ່ວ່າເຫລັ້ມກວງນ, ບ່ວງໄມ້, ຮາງ, ຊ້ານ ແຕ່ວ່າມັນຄຶດວ່າມັນຊິເປັນ ນັກເລງ!

ຂ້າພະເຈົ້າດີໃຈທີ່ເຫັນວ່າ ມີຜູ້ຄົນກຸ່ມນີ້ຫຸ້ມລ້ອມອ້ອມ ລາ ປົດ. ມັນເປັນການງ່າຍທີ່ຈະແຍກແບ່ງພວກເຂົາອອກເປັນຫົ້ນເປັນແກວ. ຖ້ອຍຄຳສຳນວນທີ່ຫມໍທັ່ງເທອອກໃສ່ຫູພວກເຂົາຢ່າງບໍ່ຫມົດບໍ່ສ້ຽງເປັນນັ້ນ ສຳແດງລົດໃສ່ພວກເຂົາຄ້າຍກັບການພົ່ນຢາຂ້າເຊື້ອພະຍາດ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່ານິຄົມນີ້ລະບຽບແບບແຜນຢ່າງດີ, ແລະ ມາຮອດປັດຈຸບັນໃນສາຍຕາຂອງຂ້າ

ພະເຈົ້າ, ເປັນຫຍັງຄວາມຮູ້ສຶກອັນນ້ຳຈາແຈ່ມແຈ້ງເສາະໃສ້ນແບບ
ໃຫມ່.

ພວກເດັກນ້ອຍທຸກຄົນພາກັນກາມຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽວກັບ ກູເຮຍແຊ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເຂົາເຮັດຕາມມາລະຍາດຊື່ໆ ຄືກັບຄົນ ຮີາກາມກັນເວລາກາຍທາງວ່າ "ເຈົ້າເປັນແນວໃດ?", ຄວາມສົນ ໃຈໃຍດີຕໍ່ ກູເຮຍແຊ ໄດ້ສາບສູນຫົກຫ່ອຍເຂົ້າໄປເຊື່ອງຊ້ອນຢູ່ຕາມ ຈອກແຈທ່າງໄກພາຍໃນປະຊາຄົມຂອງພວກເຮົາ. ຢູ່ໃນແນວຄຶດ ຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຕໍ່ເຫດການໃຫມ່ໆ ເຊັ່ນເລື່ອງຕູ້ລີດໄຟ, ຄອກຂ້ງສຳລັບນັກນ້ອຍ ແລະ ການາເຕັນ ໂກ, ບ່ອນພັກເຊົາຂອງພວກຄູດູແລ, ຈິດໃຈຂອງພວກເຂົາເຕັມ ໄປດ້ວຍ ຄວາມຮູ້ສຶກຮັບຜິດຊອບຕ່ອງການທີ່ຮັບມອບຫມາຍ ແລະ ການຄນ ເທງກອງເຟອງ, ບດລະຄອນເລອງ ຫມດເມນ, ຄວາມ ຂ້ຳຂ້ັ ຂກຂຕ້ງຂອງ ເນສເຕເຮັນໂກ, ກ້ງເປ້, ກະໂລ່ງ, ຫມວກສຸບຜ້າ ຂົນຫນ່ວຍໃຫມ່, ໃບຫນ້າເຫງ້າເສ້ົາຂອງພວກສາວໆ ມາຈຸດເຊຍ, ນາຕາເລຍ ແລະ ຕາເຕຍນາ ຂອງບ້ານ ກ້ງຊາຮອບກາ ຫນ່ໍ ແຫນງອັນອ່ອນນ້ອຍຂອງຄວາມຮັກທີ່ແຫ້ງແຫ່ວຕາຍໄປລະຫວ່າງ ທາງ, ເບ່ິງຕາມຜ້ວຫນ້າດ້ານນອກຂອງນິຄົມແລ້ວ ມັນມີເລື່ອງ ຢອກໄຍ ເລື່ອງຕະຫລົກເລັກໆນ້ອຍໆດ້ງອົນອ້ອຢູ່ທ່ົ່ວໄປ, ມີສຽງ ຫົວນັນນອງອ້ກກະທ້ກດ້ງ້ຂ້ນ ເປັນຊຸດໆແບບບ່ໍ່ມີສິ້ນລະປະຈັກ ຫນ້ອຍ. ທ້ງຫມົດເຫລ່ານ້ັ້ເປັນຄ້ຟອງຄ້ົ້ນບິນຜ້ວຫນ້າຂອງທ່ົ່ງເຂ້ົ້າ ສຸກ, ເວລາເບ່ິງຢູ່ໄກໆຈະຮູ້ສຶກວ່ານັນອ່ອນໄຫວ ແລະ ນ່ົ້ມນວນ ຫນ້າຮັກສຸດຂຶດ. ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວມີແຮງຢ່າງຫນ່ໍ້ງຊ້ອນແຝງຢູ່ໃນ

ແຕ່ລະຮອງ, ແລະ ຮອງເຂົ້າກໍໂອນເອນໄປມາຢ່າງສະຫງົບສະຫງ່ຽມ ຕາມແຮງລູ່ຂອງສາຍລົມ ໂດຍບໍ່ມີເມັດໃດຊຸຫລົ່ນອອກ ແລະ ມີ ຄວາມວິຕົກກັງວົນໃດໆ, ພະລັງແຮງຕິດຕາມຄວາມຄຶດຝັນອັນສຸຂຸມ ຂອງພວກເຂົາໄປ. ບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບຮອງເຂົ້າທີ່ບໍ່ສົນໃຈຫ່ວງໄຍຫຍັງ ນຳເວລາຕີເຂົ້າ ພວກເດັກນ້ອຍກໍບໍ່ສົນໃຈຫ່ວງໄຍໃນ ກູເຮຍແຊ ເລີຍ. ຍາມໃດເວລານວດເຂົ້າມາຮອດ, ເວລານັ້ນພວກເຂົາກໍຈຶ່ງ ເຮັດວຽກຢູ່ພຸ້ນເອງໂລດ.

ຝ່າຕີນເປົ່ຍເປົ່າຂອງພວກເດັກນ້ອຍຍ່ຽບຍ່ຳໄປຕາມທາງອຸ່ນໆ ນັ້ນຢ່າງແຜ່ວເບົາງົດງາມ, ແອວກົ່ວບາງຂອງພວກເຂົາກົ້ກຮັດ ແຫນ້ນຢູ່ພາຍໃຕ້ສາຍແອວ, ມັນອ່ອນໂຍນຢ່າງບໍ່ຮູ້ສຶກໂຕ ແມ່ນ ແຕ່ໃນເວລາພັກຜ່ອນ. ດວງຕາ ຂອງພວກເຂົາຍົ້ມໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ ຢ່າງສະຫງ່ຽງງາມແລະດວຍອຳນາດເຫນືອຕົ້ງພສົບ ພ້ອມຮູ້ສຶກເທົ່າ ນັ້ນ ພວກເຂົາພາກັນກ່າວຕ້ອນຮັບຂ້າພະເຈົ້າແບບເພື່ອນມິດ. ຢູ່ໃນ ສວນອຸທິຍານ, ຕາມແປ້ນມ້ານັ່ງທີ່ແປນເປົ່າເຫົ່ງເສົ້າ, ຕາມແຄມ ຫ້ວຍມີກຸ່ມເດັກນ້ອຍນັ່ງຈຸ້ມກັນເປັນຫມູ່ເລັກຫມູ່ນ້ອຍ. ພວກທີ່ເຄີຍ ຜ່ານຊີວິດມາຫລາຍແລ້ວກໍເລົ່າຄືນເຖົ້າອະດີດຂອງຕົນ: ເວົ້າເຖົ້າແມ່ ຂອງພວກເຂົາ, ລົດແກ່ປືນໃຫຍ່ຂອງພວກກອງຫລອນ, ກອງທະ ຫານທີ່ເດີນຜ່ານປ່າຄັງ ແລະ ປ່າໄມ້ໃຫຍ່. ຢູ່ເທົ່ງຫ້ວພວກເຂົາ ແມ່ນປາຍໄມ້ໂອນເອ່ນ ແລະ ຫມູ່ເຜົ້ງບິນວ່ອນໆ, ກົ່ນຫອມອົບ ອວນຂອງ "ລາຊີນີຫົມະ" ແລະ ກະຖຸນຂາວ..., ພວກເຂົາພາກັນ ນິດງຽບໄປ.

ຢູ່ທ່າມກາງຄວາມຊຸ່ນມ່ວນສັບສົນຢ່າງນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າເລີ່ມແນ

ເຫັນພາບອັນສູນທອນແຫ່ງທຳມະຊາດບ້ານນາ. ຮູບຊົງເປັນຕາ ຫົວຂອງພວກລ້ຽງສັດ, ສາຍລົມອ່ອນຍາມແລງ ແລະ ເລື່ອງຄວາມ ຮັກຕ່າງໆຂອງພວກເດັກນ້ອຍຜ່ານວາບເຂົ້າມາໃນຫົວໃຈ. ເຊື່ອ ໂລດເທາະວ່າແມ່ນຊີວິດຕົ້ນແຫລະ ຊ່າງຫລົ້ນຕະຫລົກຍອກໄຍ ເຈົ້າເອງ ບາງຄັ້ງກໍແບບອວດເກັ່ງຊ້ຳບ່າ. ເດັກຊາຍຄົນຫນຶ່ງຢູ່ກ້ອງ ພຸ່ມດອກໄມ້, ດັງຂອງຫມໍອ່າວເຫົ່ນ, ຜິວໃບຫນ້າກ່ຳຊ້ຳ ຫມູ່ເອີ້ ມັນວ່າບັກ "ນັກມວຍ" ຫມໍກຳລັງເປົ່າໂຫວດ ອາດຈະບໍ່ແມ່ນ ໂຫວດຊ້ຳດອກ ແຕ່ແມ່ນຫມາກຫວີດເປົ່າເຮັດສຽງນົກ ຫລືສຽງ ຊຸ່ຍຊ້ຳບຸ. ທ້າວນ້ອຍນຶ່ງໃບຫນ້າແຫລມໆກະຫລົກກະຫລອກຄືລັດ ປ່າຕົວນ້ອຍໆ. ຢູ່ທ່ຽງແຄມນ້ຳຫ້ວຍຟຸ້ນ ເດັກນ້ອຍແມ່ຍິງພວມເກັບ ດອກໄມ້ມາຮ້ອຍພວງມາໄລ, ນາງ ນາຕາຊາ ເປເຕຣັນໂກ ສຸບ ພວງມະໄລດອກໄມ້ສີຟ້າ ເຮັດໃຫ້ນາງງາມຄ້າຍເທບທິດາ ຈົນຂ້າ ພະເຈົ້າສະອຶ້ນສະອອນນຳ, ແລ້ວທາງພຸ່ມໄມ້ຫນາແຫນ້ນເບື້ອງນຶ່ງ ເທບພະເຈົ້າປັ້ນ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຊ້ຳໂພ້ໂອ້ອອກມາປາກົດຕົວຢູ່ເທິງ ທາງຍ່າງພ້ອມດ້ວຍຮອຍຍິ້ມຢູ່ກ້ອງຫນວດດົກຫນາສັ້ນຍອກໆ ແລະ ພັບຕາສີຟ້າແກ່ ແຕ່ໂຮງຮຸ່ງຂອງລາວ:

-ໂລດໃຫ້ຂ້ອຍຊອກຫາເຈົ້າພໍແຮງເນາะ! ເຂົາບອກຂ້ອຍວ່າ ເຈົ້າເຂົ້າໄປໃນເມືອງແລ້ວ... ເອີ... ຈັ່ງໃດບັດນີ້ເຈົ້າໂລດເຮັດໃຫ້ ພວກເຂົາ... ພວກຜາກຫມູ່ນີ້ຮູ້ເຫດຮູ້ຜິນຂຶ້ນຊັ້ນຫວະ? ຕ້ອງໃຫ້ ພວກເດັກນ້ອຍພວກເຮົາໄປສາແລ້ວພວກຜາກຫມູ່ນີ້ ມັນຊິບໍ່ໄດ້ຈຸ່ນ ວາຍຫາເລື່ອງອີກແດ່...

-ນີ່ບ່າ ກາລິນາ ອີວາໂນວິດ, ຟັງຂ້ອຍກ່ອນ, -ຂ້າພະເຈົ້າ

ເວົ້າຂຶ້ນ, - ທາງທົ່ດເຈົ້າຄວນເຂົ້າໄປຢູ່ໃນເມືອງນຳລູກຊາຍສາ. ໄປດຽວນີ້ລະ, ຕອນພວກເດັກນ້ອຍຍັງຢູ່ຫນີ້ລະ. ຖ້າບໍ່ເຊັ່ນນັ້ນ ເວລາພວກເຮົາໄປແລ້ວມັນຊິຍາກໃດ.

ກາລິນາ ອິວາໂນວິດ ຈົກຖົງເສື້ອອ່າວກວ້າງຂອງລາວ ເພື່ອ ຄວາຫາກອກດູດຢາ:

-ຂ້ອຍມາຢູ່ບ່ອນນີ້ເປັນຜູ້ທຳອິດ ແລະ ຂ້ອຍກໍຈະຈາກມັນໄປ ເປັນຜູ້ສຸດທ້າຍ. ພວກຊາວນາຖືຈ່ອງພາຂ້ອຍມາຢູ່ຫນີ້ ແລະ ພວກຊາວນາຈະພາຂ້ອຍຫນີຈາກໄປ, ໂທ້ພວກຜາກເອີ້ຍ! ຂ້ອຍ ເວົ້າຕົກລົງກັບຫມໍນັ້ນໄວ້ຮຸງບຮ້ອຍແລ້ວນ່າ... ເກົ້າ ມູດຊິ ຫັ້ນນ່າ. ຂ້ອຍຍ້າຍໄປຫັ້ນມາຫນີ້ ມັນບໍ່ມີເລື່ອງບໍ່ມີລາວຫຍັງດອກ. ເຈົ້າ ຫັ້ນຄືໄດ້ອ່ານມາພໍແຮງແລ້ວລະວ່າ ໂລກນີ້ມັນມີມາແຕ່ເທົ່ານານ ປານໃດແລ້ວ... ຊັ້ນກະນັບແຕ່ພຸ້ນມາຫັ້ນລະ ມັນມີການໂຍກຍ້າຍ ເກົ້າເຫລືອຕາຍຄືຂ້ອຍຈັກເທື່ອແລ້ວ ໂດຍວ່າບໍ່ໃຫ້ຕົກເຮ່ຍເສຍ ຫາຍໄປຈັກຄົນ... ເຂົາຫາກຊິຫາມຂ້ອຍດອກ ຣະຮ່ຳ...

ພວກເຮົາຍ່າງໄປຕາມເສັ້ນທາງນ້ອຍເລື້ອຍໆ. ກອກດູດຂອງ ກາ ລິນາ ອິວາໂນວິດ ຮຸ່ງວາບໆເປັນບາດ ແລະ ຕາຫຍິບນິດຂອງລາວກໍ ລ່ອງລາຍລວາດໄປເທິງຈອມພຸ່ມໄມ້ແດ່... ຜິວນວນເສາະໃສຄ້າຍ ແວ່ນກະຈົກຂອງຫ້ວຍໂກໂລມາກ, ພວກເດັກນ້ອຍແມ່ຍິງທີ່ສຸບພວງ ດອກໄມ້ໃສ່ຫົວ ແລະ ບັກນ້ອຍ ນັກນວຍ ກັບ ປີ່ຂອງມັນ.

-ຄັນຂ້ອຍຂີ້ຕົວະເປັນຄືພວກຜາກນ້ອຍລາງຄົນຫັ້ນເກາະ ຂ້ອຍ ກະຊິວ່າ: ບ່າ ຊິໄປຍ້ຽມເບິ່ງ ກູເຮຍແຊ ຈັກບາດກ່ອນນ່າ. ແຕ່ ຫນ້ຂ້ອຍເວົ້າກົ່ງໆເດັດຂາດໂລດວ່າ: ຂ້ອຍບໍ່ໄປດອກ. ເຈົ້າເຂົ້າໃຈ

ລະຕິວ່າ ມະນຸດເຮົານັ້ນມັນຖືກສ້າງມາຂີ້ຮ້າຍພໍແຮງແລ້ວນ່າ, ແມ່ນ ສັດປະເພດອ່ອນແອ, ເຮັດວຽກພຽງຫນ້ອຍດຽວ ແຕ່ມີຄວາມວິຕົກ ກັງວົນຫລາຍທີ່ສຸດ. ບໍ່ສໍາຄັນວ່າເຈົ້າໄດ້ເຮັດຕາມໃຈຫລືບໍ່ທັນໄດ້ ເຮັດເທື່ອກໍຕາມແຕ່ມັນຮອດຍາມຄ່ໍາຕາມທິດສະດີກໍຍັງແມ່ນຄົນຢູ່... ແຕ່ໃນຕິວຈິງມັນຊິມີຫຍັງດີ ກະທາດຢ່າງຫນ້ໍາຊິພໍຊິເອົາໄປຕົ້ມ ຂ້ຽວເອົາກະດູກໄປເຮັດກາວຫັ້ນຕິ. ເວລາໃດຄົນເຮົາສະຫລາດສະ ຫລຽວຂຶ້ນແລ້ວ ພວກເຂົາຈ່ໍາຈະຮູ້ຈັກໃຊ້ປະໂຫຍດຜູ້ເກົ່າຜູ້ແກ່... ເອົາໄປເຮັດກາວດີໆຫັ້ນລະ...

ຜ່ານການອິດຫລັບອິດນອນມາຄົນຫນ້ໍາເຕັ້ນໆກັບການແລ່ນ ຊອກຊໍ້ເຄື່ອງ ຢູ່ໃນເມືອງ ມາຮອດດຽວນ້ ຂ້າພະເຈົ້າຈ່ໍາຮູ້ສຶກວ່າຕົນ ໂຄ່ງໃສປານເມັດຜະລຶກ: ໂລກທັງໂລກປາກົດວ່າສິ່ງສຽງຄ່ອຍໆ ແລະ ກະຈາຍຄົນຟອງເປັນວົງນ້ອຍອອກ. ກາລິນາ ອີວາໂນວົດ ເວົ້າລົມຄົນເກີ່ງນັ້ນຕອນຕ່າງໆໃນຊີວິດຂອງລາວ, ຂ້າພະເຈົ້າເອງໄດ້ ແຕ່ແນມເຫັນຄວາມຊະລາພາບຂອງລາວໃນປັດຈຸບັນ ແລະ ກໍຮູ້ສຶກ ເສົ້າໂສກໃນຫົວໃຈເປັນຍິ່ງຫນັກ.

-ເຈົ້າກໍຜ່ານຊີວິດທີ່ຈົບງາມມາຢູ່ເດ້ ກາລິນາ...

-ຂ້ອຍຊິເວົ້າໃຫ້ເຈົ້າຟັງ, - ລາວຢຸດເອົາຢາເສັ້ນຍັດກອກບຶດ ຫນຶ່ງ, - ຂ້ອຍນ້ໍ່ແມ່ນຄົນຈ້ໍາຄົນໂງ່ຄືບາງຄົນດອກເດ້ ແລະ ຂ້ອຍ ກໍເຂົ້າໃຈເຫດການຕ່າງໆ. ຊີວິດນ້ັນຄ້າຍກັບການປະກອບທຸລະກິດ ລົ້ມເຫລວຢ່າງນ້ັນ ນ້ັນລະ... ຄິດມາແລ້ວກະດາຍ! ກິນ, ຍ່ອຍ ແລ້ວກະນອນ, ຈາກນ້ັນກະກິນອີກ ກະເຂົ້າຈ່ ຫລ່ວ່າຊິຄ່ໍ...

-ອ້າວຊິນວງການຫັ້ນເດ້ ຊິ?

-ເອ້ ແລ້ວແມ່ນໃຜຕ້ອງການວຽກງານຂອງເຈົ້າລະ? ເຈົ້າເຂົ້າ
ໃຈບໍ່ວ່າ ມັນແມ່ນກິນໄກແນວນີ້ນ່າ: ການອອກແຮງງານຂອງເຈົ້າ
ແມ່ນໃຜຕ້ອງການມັນກໍແມ່ນແຕ່ພວກບໍ່ອອກແຮງງານຫັ້ນຕິ... ພວກ
ຜາກ ແລ້ວກະພວກທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນຕອບແທນອັນດີໃດໆ ກໍແມ່ນພວກ
ເຮັດວຽກແຕ່ເຊົ້າເທົ່າຄ່ຳປານງົວປານຄວາຍ.

ພວກເຮົາມຶດງຽບໄປ.

-ຫນ້າເສຍດາຍທີ່ວ່າ ຂ້ອຍໄດ້ຢູ່ໃນສະໄຫມບອນເຊວິກນີ້
ຫນ້ອຍໂພດ, -ກາລິນາ ອີວາໂນວິດ ເວົ້າຕໍ່, -ພວກເຜດນີ້ເຮັດ
ຫຍັງກໍໄດ້ຫມົດ. ມືວິທີການເປັນຂອງຕົນເອງ ແລ້ວຊ້ຳຜັດກາຍ
ເປັນຄົນຫຍາບກະດ້ຳງໄປ ຂ້ອຍຊ້ຳບໍ່ມັກເລີຍອັນຄົນຫຍາບກະ
ດ້ຳງ... ແຕ່ເຖິງຢ່ຳງໃດການດຳລົງຊີວິດພາຍໃຕ້ອຳນາດຂອງພວກ
ເຂົາກໍຫາກມີອັນແຕກຕ່ຳງ. ພວກເຂົາຊ້ຳຜັດເອົາໃຈໃສ່ວຽກງານທຸກ
ອັນທຸກແນວທີ່ເຈົ້າເຮັດໃດ່ລະ... ນອກນັ້ນບໍ່ມີແນວອື່ນສົນໃຈດອກ.
ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ ຍົນເລ່ືອງແນວນັ້ນຫວ ? ບັດນ້ວຽກງານກໍເລີຍກາຍ
ເປັນສິ່ງຈຳເປັນສຳລັບທຸກຄົນແຕ່ຍັງມີຄົນໂງ້ເຈົ້າຄ້ອຍທີ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈ
ຫຍັງເລີຍ ແລະ ມີແຕ່ເຮັດວຽກຈົນລືມຮອດກິນເຂົ້ຳ ຄັນພວກເມຍ
ເຂົາມາບ່ຳແອວເອ້ີນ ແລ້ວເວົ້າວ່ຳ: ເຈົ້າບໍ່ຈົດອກວ່ຳຂ້ອຍມາບອກ
ເຈົ້າເທ່ືອຫນ່ຳແລ້ວເດ ແລະ ຖາມວ່ຳ: ເຈົ້າກິນເຂົ້ຳແລ້ວຫວ ?
ນັ້ນຄ່ຳແລ້ວ ສ່ວນເຈົ້າຊ້ຳຜັດໄປຄຶດຮຶ່ນຄຶດຕອງຢູ່ວ່ຳ ໂຕເອງໄດ້
ກິນເຂົ້ຳແລ້ວຫລ້ຍໆ, ຄ່ຳຈ່ວ່ຳກິນແລ້ວ... ແຕ່ນັ້ນບ່ຳທີ່ອ່ຳດຊິ
ແມ່ນລ້ຳ ນັ້ນບໍ່ຈັກ, ຮະຮ່ຳ... ເຈົ້າລືມນັ້ນໄປແລ້ວ ຮະຮ່ຳ...
ເຫັນບໍ່ ເຄີຍໄດ້ຍົນບໍ?

ພວກເຮົາຍ່າງເລາະທ່ຽວຫລິ້ນຢູ່ໃນສວນຈົນຕົກຄ່ຳ. ເມື່ອອາ ທິດຍາມອັດສະດົງພວມຈະມອດເລົາແສງສຸດທ້າຍຂອງມັນນັ້ນ ໂກສ ເຈຍ ຊາຣອບສະກີ ກໍແລ່ນມາຮອດ, ຕົນເປືອຍເປົ່າຂອງມັນຍຽບ ຢ່ຳຫຍ້າຂົດຍຸງດັງຂືອບໆ, ຫນ້ເວົ້າຂຶ້ນຢ່າງບໍ່ພໍໃຈວ່າ:

-ພວກເຮົາໂລດກຽມຕົວກັນຫນົດແລ້ວ ພວກເຈົ້າຊ້ຳຍັງຍ່າງ ເລາະທ່ຽວເສີຍຢູ່! ພວກເດັກນ້ອຍເວົ້າກັນວ່າເຈົ້າມາ. ຟ້າເອີຍ ຈັ່ງ ແມ່ນເຈົ້າຊາ ເປັນຕາຍາກຫົວເນາະ... ແມ່ນ ລາປົດ ຮັບບົດເປັນ ເຈົ້າຊາເອງ... ມັນເອົາດັງຫຍັງບຸມາໃສ່ພຶ້ກ!

ພວກຫມູ່ຄູ່ໃຫ້ບ້ານ ແລະ ຊາວໄຮ່ນາອ້ອມແອ້ມພາກັນມາຊຸມ ລະຄອນຢ່າງມາກຫນ້າຫລາຍຕາ. ສະມາຊິກກອມມູນ ລູນາດຊາກ ສະກີ ນັ້ນມາກັນຢ່າງຄຶບຫນ້າຄຶບຕາ. ທ້າວ ເນສເຕເຣັນໂກ ນັ່ງຢູ່ ເທິງບັນລັງຫລັງຜ້າມ່ານກັ້ງພວມຖືກກຽງຢູ່ກັບກຸ່ມເດັກນ້ອຍທີ່ປຸ້ມໃສ່ ເຂົາ ຕ່ວ່າຕ່ຂານວ່າເຂົາເປັນຄົນໃຈດຳ ບໍ່ມີເມດຕາປານີ. ໂອເລຍ ໂວໂຣໂນວາ ເຊິ່ງພວມທາແປ້ງແຕ່ງຫນ້າຢູ່ຕ່ຫນ້າແອ່ນແຍງ ເພື່ອ ຮັບບົດພະລາຊະທິດາເຈົ້າຊາຈົນໂມໂຫຂຶ້ນ:

-ຈັ່ງແມ່ນພວກເຂົາຮາວີທໍລະມານ ເນສເຕເຣັນໂກ ຂອງ້ອຍ ເນາະ!

ເທ່ືອນ້ັ່ນ້ແມ່ນເທ່ືອທຳອິດທ່ີພວກເຮົາສະແດງເລ່ືອງ "ຫນ້ັດ ເນ້ັນ", ເຖິງປານນ້ັນການກະກຽມການສະແດງໃນເທ່ືອນ້ັ່ນ້ັ່ຍັງຫຍຸ້ງ ຍາກ ເພາະນັກແຕ່ງຫນ້າຜູ້ຊ່ຽວຊານຄື ປູດໄຊ ແລະ ໂກໂຣວິດ ໄດ້ພາກັນໄປ ກູເຣຍແຊ ຫນ້ົດ. ຈັ່ງຊ້ັນພົນທ່ີໄດ້ຮັບຈ່ົງເປັນການ ແຕ່ງຫນ້າທ່ີເບ່ົາບ່ໍໄດ້ເລ້ີຍ ແຕ່ກ່ໍບ່ໍມ້ີໃຜເດ້ືອດຮ້ອນ, ການສະແດງ

ເທື່ອນີ້ເປັນພຽງເຫດຜົນອ້າງຢ່າງຫນຶ່ງສໍາລັບພິທີການອໍາລາ. ປະເພນີການອໍາລານັ້ນ ສາມາດເຮັດໄດ້ຢ່າງບໍ່ຕ້ອງມີການສະແດງລະຄອນໃດໆ, ພວກສາວນ້ອຍຂອງບ້ານ ປີໂຮກອບກາ ແລະ ກ້ງຊາ ຮອບກາ ຖືກແກ່ດ້ງໃຫ້ກັບຄືນໄປຢູ່ໃນຍຸກປະຫວັດສາດປະຖົມປູຮານ ເພາະວ່າໃນສາຍຕາຂອງພວກສາວນ້ອຍຫມູ່ນີ້ ພວກເຂົາເຫັນວ່າປະຫວັດສາດເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນເມື່ອພວກອ້າຍບ່າວນ້ອຍສະເຫນີແຮງຂອງກ້ອກກີ ມາຢູ່ແຄມຝັ່ງຫ້ວຍ ໂກໂລມາກ ນັ້ນເອງ. ຢູ່ຕາມຈອກແຈໂຮງມ້ຽນກວຽນຂອງໂຮງສີ, ຢູ່ໃກ້ໆກັບເຕົາຜິງ ຊຶ່ງມອດຕັ້ງແຕ່ເດືອນມີນາ, ຢູ່ໃນທ່າມກາງຄວາມຫຶດມືອພໍພຸມພູ່ຂອງຮ່ອມລະບຽງ, ຕາມແປ້ນມ້ານັ່ງທີ່ຍາດຍາຍຢູ່ທົ່ວ, ຢູ່ຕາມຕໍ່ໄມ້ ຫລືທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເປັນເຄື່ອງປະກອບຂອງໂຮງລະຄອນ ມີເດັກນ້ອຍແມ່ຍິງນັ່ງຮຽງກັນເປັນຫມູ່ ມີຜ້າແພພາດເທິງບ່າໄຫລ່, ຫົວທີ່ປົກຄຸມດ້ວຍປອຍຜົມສີດໍາກົ້ມຫາ່ງລົງທາງຂ້າງຢ່າງເຫງົາໆ, ບໍ່ມີຄໍາເວົ້າຈາໃດໆ, ບໍ່ມີສໍານຽງສຽງດົນຕີໃດມາຈາກສອງສະຫວັນ, ບໍ່ມີສຽງກອນຫາຍໃຈໃດໆ ສາມາດນໍາເອົາຄວາມອ່ອນຊຶ້ນຫັນສາມາກອກເທໃຫ້ເຕັມຫົວໃຈຂາວນ້ອຍບໍລິສຸດຂອງພວກນາງ. ນ້ໍາມືອ່ອນຮຽວຍາວຂອງພວກເຂົາສິນລະວິນຢູ່ນໍາການດ້ຽຍອຍຜ້າຄຸມຢູ່ເທິງຫົວເຂົ່າ, ການເຮັດແນວນ້ໍາຄ້ັນ ເປັນພຽງເກມຫລ້ິນສະແດງຄວາມອ່ອນຫວານແບບຫລ້າຫລັ້ງ ແລະ ໄຮ້ປະໂຫຍດຢ່າງຫນ້ໍ. ພວກເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍທີ່ຢູ່ໃກ້ໆກໍມີທ່າທາງຄ້າຍຄືນຜິດຫວັ້ງເຈັບປວດຮຸນແຮງ. ລາປົດຢູ່ໃນຫ້ອງແຕ່ຕ້ວນັກສະແດງປ່ອນຄໍອອກມາເບ້ິ

ເປັນຄັ້ງເປັນຄາວ ແລ້ວກໍເຮັດດັ່ງຢູ່ແບບເຍາະເຍີ້ຍໃສ່ຊາກຮັກຂອງ ສອນກາມະເທບ ແລ້ວເວົ້າສຽງຂົມວ່າ:

-ເປເຕຍ... ບັກຫລ້າເອີ້ຍ! ມາຮູດເຊຍ ຢູ່ນິດໆຜູ້ດຽວກໍໄດ້ ກ້າບໍ່ມີໂຕ..., ໂຕກະໄປນຸ່ງເຄື່ອງເທາະແມ້, ລືມແລ້ວຫວະວ່າໂຕ ສະແດ ເປັນມ້າ.

ເປເຕຍ ເພີ້ຮ້ອງ "ເຮ້" ອອກມາສະແດງຄວາມເສຍໃຈສຸດຂີດ ແລ້ວກໍພ້າວຈົ່ມຫຍັງພຸມໆກ່າວອຳລາຢ່າງອາວອນ ແລ້ວປ່ອຍໃຫ້ ມາຮູດເຊຍ ນັ່ງຈົມຢູ່ໃນຄວາມໂດດດ່ຽວປ່ຽວພ້ອຍຂອງນາງ. ໂຊກ ດີທີ່ວ່າຫົວໃຈຂອງ ມາຮູດເຊຍນັ້ນຖືກສ້າງດ້ວຍເຄື່ອງປະກອບຊະນິດ ສັບປ່ຽນຢູ່ພາຍໃນໄດ້, ຈັ່ງຊັ້ນສອງເດືອນຕໍ່ມາ ມາຮູດເຊຍ ກໍຈະ ສາມາດມາຍກຽວກອດຮູບພາບເຂົ້າຫມ້ຽງໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ຂອງ ເປເຕຍ ໄປ ຈາກນັ້ນຈຶ່ງຊຸດເກົ່າລ້າງຫົວໃຈຂອງນາງໃຫ້ກ້ຽງດ້ວຍຄວາມ ຫວັງລົມໆແລ້ງໆອັນໃຫມ່, ຈະຫມຸນກຽວປ່ຽນເອົາເຄື່ອງປະກອບ ຕ່ອນໃຫມສະອາດອ່ອນມາແທນຄື ຮູບພາບຂອງທ້າວ ປານາສ ຈາກ ບ້ານ ສະໂຕໂຮເຊວອຍ ເຊິ່ງເວລານີ້ກໍນັ່ງປົ້ນຢູ່ໃນຫມູ່ເດັກ ນ້ອຍນິຄົມ ແລະ ພວມເສຍອົກເສຍໃຈນໍາການສູນເສຍເພື່ອນທົ່ດ ເຊັ່ນຊາວ ກ້ອກກີ. ເກີ່ຍ່າງໃດກໍຕາມໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈເຂົາ ແລ້ວ ເຂົາພວມຄຶດເກີ່ງວິທີສອດຮ້ອຍເອົາຫົວໃຈຂອງນາງມາຮູດ ເຊຍ ຢູ່. ເວົ້າແທ້ແລ້ວໃນໂລກນີ້ແມ່ນຫຍັງໆກໍຫາກດີຢູ່ດອກ. ແລະ ເປເຕຍ ເອງກໍຄືກັນ, ຫມໍດີໃຈທີ່ໄດ້ສະແດງເປັນມ້າທຽມ ກວຽນໂຕຫນ້ຽງຂອງ ອັດຕາມັນ ປລາຕອບ.

ພິທີອຳລາເລີ່ມຂຶ້ນແລ້ວ. ຫລັງຈາກຄຳເວົ້າມ່ວນອອນຊອນອົບ

ອຸ່ນ, ຫລັງຈາກການອອຍໄຊໃຫ້ເດີນທາງຢ່າງຕະຫລອດປອດໄພ, ຄຳເວົ້າກ່ຽວກັບການຮັບຮູ້ ແລະ ສຳພັນທະພາບລະຫວ່າງຊາວຜູ້ ອອກແຮງງານແລ້ວ ເພີ່ນກໍຮ້ອງຜ່ານມ້ານ້ອຍ: ຢູ່ກາງເວທີແມ່ນເຈົ້າ ຊາຂົ້ເຮ ຕິວຫຸ້ມລ້ອມດ້ວຍພວກນາຍພົນເກົ່າໆຢູ່ເບື້ອງຫລັງມີຄົນ ຄອຍຕິດຕາມເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາເຊລົ້ມລົງ. ຈາກປະຕູເບື້ອງໃຂ ອອກສູ່ໂຮງກອງມ້ານ້ອຍ ອາຊະໄນ ມີ ໂຕກໍແລ່ນລູ່ເຂົ້າມາ ພວກເຂົາ ຄື ກາລາເຕັນໂກ, ໂກຣິໂຕ, ເຟໂດເຣັນໂກ. ທ້າວສາມ່ຫຍໍ້ ເຫລັກຂວາງປາກຄວກໆ, ທ່ຽງຫ້ວຫນັກໆ ກໍພົ່ນຄວັນກຸ້ມ, ຕຳ ໂຕະຕັ່ງເທິງເວທີລະຄອນທ່ວທີບ ແລ້ວກໍຊັດນາຍລາລະຊິຕ ຕາຣາ ແນດ ຜູ້ດຶງເຊືອກບ້ງຫງນຍານໆຂຶ້ນກາງອາກາດຟ້ງສຽງດັງສະນັ່ນ, ກອງມ້ານ້ອຍຊຸດກັບພົ້ນເປັນເວທີຄືຈະຫັກເພລີ. ອັດຕາພັນ ປລາ ຕອບ ຜູ້ກ້າຫານກອດເອວຕາຣາແນດ ແຫ້ນປ້ງ. ເຂົາມຸ່ງສ້ຽຂາ ສັ້ນເຮັດດ້ວຍຫນັງສັດ ແລະ ສະແດງໂດຍ ໂອເລັກອອກເນັບດາວ ດວງໃຫມ່ຂອງເວທີລະຄອນພວກເຮົາ. ຜູ້ຊົມເອົານ້ົວໂບ້ບິບບ້ ຄວາມເສົ້າໂສກເສ້ົາສຸດທ້າຍ ເພື່ອໂດດຈົມລົງໃນກະແສນ້ຳນ່ວນ ແຫ່ງຄວາມແປກແຫວກແນວ ແລະ ຄວາມວິວັດສວຍງາມເທິງເວ ທີລະຄອນ. ຢູ່ເທວທີຫນ້ຳ, ກາລິນາ ອິວາໂນວິດ ໃຫ້ທ້າວເອົານ້ົວ ມືຈິດເມ້ົ ແລະ ແຫ່ວແຫ້ງ ຂອງລາວຣິດນ້ຳຕາອອກ, ຈັ່ງແມ່ນ ລາວນ່ວນ!

ໃນທັນໃດນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຄຶດເຫັນ ກູເຣຍແຊ. ແນ່ນອນ ແລ້ວວ່າ ມັນບໍ່ແມ່ນຍາມຊິມາອອດອ້ອນວອນຂໍຄວາມເມດຕາໃດໆ ດອກ, ເພາະບໍ່ມີໃຜສາມາດດຶງຈອກນ້ຳຊາຈອກນ້ົອອກຈາກປາກຂ້າ

ພະເຈົ້າໄດ້ແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກເມື່ອຍອ່ອນຂຶ້ນມາກັບບາດ ແລະ ຍິ່ງກວ່ານີ້ໃດຫມົດ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຊອກຫາຄຳເວົ້າໃດໆມາ ເວົ້າອີກ.

ຢູ່ໃນຫ້ອງພັກນັກສະແດງມີສຽງເວົ້າຍອກໄຍກັນຢ່າງອ່ອນຊຶ່ນ. ລາບິດ ຢູ່ໃນຊຸດເຈົ້າຊາ, ກະໂຈມຫົວອ່ຽງຕົກລົງມາຄອບຫູ. ຫນໍ ນັ່ງຢູ່ເທິງຕັ່ງອ້ຶນອມຫນ່ວຍກ້ວາງໃຫຍ່ຂອງ ເອົາເຕີຣິນາ ກຣິກ ເຮັບນາ, ເວົ້າຢືນຢັນກັບ ກາລາເຕັນໂກວ່າ ຝ່າຍນ້ຶສະແດງບົດບາດ ເປັນນ້ຳໄດ້ຢ່າງພິລຶກພິລ້ຳ.

-ເວົ້າແທ້ໃດ ບໍ່ນັບເລື່ອງລະຄອນເຂົ້າມານຳ ກັນບໍ່ເຄີຍເຫັນ ນ້ຳໂຕໃດເປັນແນວນ້ຶ.

ໂອເລຍ ໂວໂຣໂນວາ ເວົ້າກັບ ລາບິດ ວ່າ:

-ວາເນຍ ເຈົ້າລຸກຂຶ້ນເທາະ, ປ່ອຍໃຫ້ ອານໂຕນ ເຊມີໂນ ວິດ ນອນພັກຜ່ອນ.

ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍນອນຫລັບແຈບຢູ່ເທິງຕັ່ງອ້ຶນອົ່ເສດ ຫນ່ວຍນ້ຶ ທັງທົ່ບໍ່ທັນຮອດລະຄອນສາກສຸດທ້າຍຊ້ຳ. ທ່າມກາງ ຄວາມຫລັບໃຫລຫງ່ວມເຫງົານັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງແຈ໊ດ ແຫລມຂອງພວກເດັກນ້ອຍກອງທີ ๑๑ ໂສເຫລ້ກັນວ່ານໆວ່າ:

-ເອົາລາວໄປຫ້ອງດີບໍ່! ເອົາໄປນ່າ. ເອົາເລີຍພວກເຮົາຫາມ ລາວໄປ.

ແຕ່ ຊີລັນຕີ ຮ້ອງພວກເຂົາຄ່ອຍໆ ທັງພະຍາຍາມຫ້າມປາມ ພວກເຂົາວ່າ:

-ຫນໍນ້ ນ່ຽງຊິຢຸດປາກບໍ່ຮ... ກະປ່ອຍໃຫ້ລາວຫລັບລາວນອນ

ตามใจลาวแด่ติ..., ย่ากอบลาวเทาะบั้นบ่า... เอนสูเอ๊ย... เบิ่งเอิาติเบันแนอใดบั้น!

บิดทิ ฝ

ท้ามี้

ม้ำ่มาข้าพะเจ้าก็ออกเดินทาง ทลังจากได้สั่งลา กาลิน่า อิวาโนวิด, โอเลย และ เนสเตเร้นโก. โกวาน ได้รับคำสั่งใช้ปะติบัดแผนกานโยกย้ายใช้ก๊ากต้องตามเวลาที่สุด และ ออกเดินทางไป ลาดิบพ้อมด้วยสะมาฉิกนิดินท้างทางิด ในอิก ๕ อันข้างทน้า.

ข้าพะเจ้ารู้สึกบ่สะบายใจ. ลวามทุ่นท่วงแบบทำมะฉาด อันใดอันทนึ่งพายในติอข้าพะเจ้าแตกทักไป และ ข้าพะเจ้าก็รู้สึกว่าบ่ถักบ่แม่ปานใด. ออกจากสะกานี ธิฉอบ ไปแล้ว ข้าพะเจ้าก็มาเกิ่งถัดเก่าของภูเธยแฉ ละทว่างบ่ายโมงกาง เอ้น และ พ่แต่ข้าพะเจ้าก้าวล่องปากปะตูไปเท่านั้น สิ่งที่ได้ฉ่ำลวามทินทอยทมุดทมิดก็บุกทน้าทน่ำมาใส่โลด.

ละนะก่ำมาทีกานสิบสอนท้างฉุดมาตั้งกองบันฉากานใส่ ภูเธยแฉ: มิ นาง เบธแฉน, กลาแผ, ยูเธับ, ไอยะกาน และ โดยที่ข้าพะเจ้าบ่เข้าใจทยังน่ำว่า เบันทยังในทมู่ พวกเพ็นนิจ้ามีผู้อ่ำนอยกานนิดินดินเก่ามาอยู่น่ำ. นาง เบธแฉน เว้ากับข้าพะเจ้าย่างร้ายๆว่า:

- พวกเขาเล็มติทิอกันพ่แธงแล้วเด้ อยู่ทนี้นะ!

-ແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ຕີ ແລະ ໃຜເປັນຜູ້ຖືກຕີລະ?

-ນັ້ນແມ່ນເລື່ອງທີ່ບໍ່ມີໃຜຮູ້ໃຜເຫັນນຳ, ຫ້ານເສຍດາຍແທ້ໆ... ຈັກແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ຍຸແຍ່.

ທ້າວໄອຍະການ, ບຸລຸດຮ່າງອ້ວນໃຫຍ່ໃສ່ແວ່ນຕາ, ເສືອກ ແສງຕາເບິ່ງເບຣແຊນ ຢ່າງຜູ້ຮັບຜິດ ແລະ ເວົ້າສຽງອ່ອນ ໆ ວ່າ:

-ຂ້ອຍຄິດວ່າ... ຄິດວ່າ... ເຫດທີ່ເກີດຂຶ້ນຈະແຈ້ງຢູ່. ອາດ ເປັນໄປໄດ້ວ່າ ບໍ່ມີການຍຸແຍ່ດອກ, ເປັນການແກ້ແຄ້ນສ່ວນໂຕ ແບບໃດແບບຫນຶ່ງ. ເວົ້າກັນແທ້ໆແລ້ວມັນກໍບໍ່ແມ່ນເລື່ອງສາຫັດ ຄໍຂາດບາດຕາຍອີ່ຫຍັງດອກ... ແຕ່ຖ້າຮູ້ວ່າແມ່ນໃຜເປັນຕົວການກໍຄືຊິ ດີຢູ່ ແລ້ວກະຜູ້ອຳນວຍການກໍມາຮອດແລ້ວ ບາງທີເຈົ້າອາດຊິສາ ມາດສືບຮູ້ໄດ້ຫລາຍກວ່າພວກເຮົາບໍ່ຈັກດອກ ແລ້ວກະເອີ... ສົ່ງ ຂ່າວໃຫ້ພວກເຮົາຮັບຮູ້ແດ່.

ເບຣແຊນ ນັ້ນສະແດງວ່າບໍ່ພໍໃຈນຳພຶດຕິກຳຂອງທ້າວໄອຍະ ການຢ່າງຈະແຈ້ງ. ໂດຍບໍ່ເວົ້າຫຍັງກັບຂ້າພະເຈົ້າພໍຄວາມຕື່ມ, ນາງກັບໄປຂຶ້ນລົດ, ຢູເຮັບຍົ້ມໃສ່ຂ້າພະເຈົ້າແບບເກີເຂີນ. ຄະນະ ກຳມາທິການກອນຕົວໄປແລ້ວ.

ບັກນ້ອຍ ໂດຣິດຊະໂກ ຖືກຕີຫລາຍບາດຢູ່ກາງເດີ່ນໃນຕອນ ກາງຄືນຂະນະທີ່ມັນພວມຫອບເກີບອ່າວໃຫມ່ຈຳນວນ ຝ-ກ ຄູ່ ທີ່ ລັກມາຈາກຫ້ນອນມຸ່ງຫນ້າໄປທາງປະຕູໃຫຍ່. ຜົນສະທ້ອນຈາກ ເຫດການໃນຍາມວິການຄ້ັງນ້ີ ຫມາຍບອກວ່າ ມີການກະກຽມເພື່ອ ລົງມືຢ່າງຄັກແນ່ ແລະ ຫມໍ ໂດຣິດຊະໂກ ເອງກໍຖືກຕິດຕາມ ແລະ ຈັບໄດ້ຄາຫນ້ງຄາເຂົ້າເລີຍ. ມັນທັນມາຮອດຫໍລະຄ້ງແລ້ວຈ່ືງມືດົນ

ໂຍນຜ້າຫົ່ມຜືນຫນຶ່ງອອກມາຈາກພຸ່ມກະທຶນເຕ້ຍຢູ່ໃກ້ໆກັບຕຶກຂ້າງ
ຄຽງ, ຈັ່ງຊັ້ນນັ້ນກໍເລີຍລົ້ມອາບຟາບ ແລະ ກຶກຕີຈົນໂງຫົວບໍ່ຂຶ້ນ.
ກອກກົບສະກີ ກັບມາແຕ່ຄອກມ້າກາຍມາທາງນັ້ນພໍດີ, ໃນຄວາມ
ມືດສະຫລົວນັ້ນ ຫນໍແນມເຫັນເງົາຮ່າງນ້ອຍຂອງຄົນແລ່ນຫລົບໄປ
ທຸກຈອກແຈ ໂດຍບໍ່ເອົາຫົວຊາຕໍ່ ໂດຣິດຊະໂກແຕ່ຊ້ຳຜັດເອົາຜ້າ
ຫົ່ມໄປນຳ. ເພິ່ນລົງມືຄົ້ນຢູ່ຕາມຫໍນອນຕ່າງໆໃນທັນທີ ເພື່ອຊອກ
ຫາຜູ້ຮ້າຍ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນຫຍັງຫນຶດ: ທຸກຄົນນອນຫລັບແຈບ
ຈົມ. ໂດຣິດຊະໂກຟົກຊ້ຳດຳຂຸງໄປຫນຶດທັງໂຕ, ຕ້ອງໄດ້ເອົາມັນ
ໄປນອນຢູ່ໂຮງຫໍນ້ອຍ ແລະ ເອີ້ນແພດມາເບິ່ງ. ແຕ່ແພດເຫັນວ່າ
ຫໍບໍ່ເຈັບເປັນຫນັກຫນ່ວງປານໃດ. ເກີງຢ່າງໃດກໍຕາມ ໂກໂຮວິດ
ກໍຍັງໄດ້ມາລາຍງານໃຫ້ ຢູເຣັບ ຮູ້ໃນທັນທີ.

ຄະນະກຳມາທິການມາຮອດນິຄົມໂດຍແມ່ນ ນາງ ເປຣແຊນ
ເປັນຫົວຫນ້າ, ພໍມາເກີງກໍລົງມືສືບສວນຫາຄວາມຢ່າງຈິງຈັງຂຶ້ງ
ຂັ້ງ. ກອງພິເສດຂອງພວກເຮົາກໍເອີ້ນມາແຕ່ທ່ຳນາ ແລະ ກຶກຂໍ້
ກາມແຕ່ລະຄົນ. ສະເພາະ ທ້າວ ກລາແມ້ນໃຫ້ວ່າພະຍາຍາມ
ຊອກຫາຂໍ້ພິສູດ ເພື່ອຕູ່ໂທດໃສ່ເດັກນ້ອຍ ກ້ອກກີ. ພວກຢູດູແລ
ນັ້ນຮອດບໍ່ກຶກເອີ້ນໄປສືບກາມ, ເພິ່ນຮອດຫລົກເວ້ນບໍ່ເວົ້າກັບພວກ
ເຂົາຊ້ຳ ມີແຕ່ສັ່ງໃຫ້ໄປເອີ້ນຜູ້ນັ້ນມາຜູ້ນີ້ມາເທົ່ານັ້ນ. ໃນກຸ່ມເດັກ
ນ້ອຍ ກູເຣຍແຊ ນັ້ນມີແຕ່ໂກວຣັກ ກັບ ເປເຣດ ເທົ່ານັ້ນທີ່ກຶກ
ເອີ້ນໄປສໍ້ສືບຄວາມຢູ່ໃນອີກຫ້ອງຫນຶ່ງຕ່າງຫາກ, ຄົງເປັນຍ້ອນວ່າ
ມີສຽງພວກເຂົາຮ້ອງຢູ່ນອກປ່ອງຢ້ຽມວ່າ:

-ມາກາມພວກເຂົານີ້ຫວະ? ກາມພວກເຂົາຊິໄດ້ເລື່ອງຫຍັງ?

ມີແຕ່ພວກມັນຊິມາຂ້າພວກເຮົາຕົ້ມຫັ້ນແລ້ວ ແລະ ພວກເຮົາຊິໄປ ຟ້ອງໃຜໄດ້?

ໂດຣິດຊະໂກ, ທ້າວນ້ອຍໄວ ໑໕ ປີ, ນາດແຜເຕັມໂຕນອນ ຢູ່ເທິງຕຽງໃນໂຮງໝໍນ້ອຍ, ມັນແນມເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍແສງຕາ ລະແວດລະວັງ ແລະ ແຂງກະດ້າງ, ຄາວໜຶ່ງຈຶ່ງຈົ່ມພຸມໆວ່າ:

- ຂ້ອຍຢາກບອກເຈົ້າແຕ່ດົນແລ້ວ...

- ແມ່ນໃຜຕີນຶ?

- ເປັນຫຍັງພວກນັ້ນຈຶ່ງພາກັນມາ? ແລ້ວມັນກ່ຽວຫຍັງກັບ ພວກມັນ. ອັນພວກນາຕີ້ຂ້ອຍຫັ້ນນ່າ! ແຕ່ຂ້ອຍຊິບໍ່ບອກເຈົ້າເດ໊ ວ່າ ບໍ່ແມ່ນຄົນຂອງເຈົ້າດອກ ແຕ່ພວກມັນຊ້ຳຢາກຖິ້ມໂທດໃສ່ພວກ ເຈົ້າ, ຄັນບໍ່ມີຄົນຂອງເຈົ້າຫັ້ນ ຂ້ອຍຄືໄດ້ຕາຍແລ້ວລະ. ພໍ້ນັ້ນກາຍ ມາ... ຫມໍນັ້ນຫັ້ນນ່າ ຫມໍເປັນນາຍກອງ... ພວກທີ່ລົງຕົນລົງນຶ ກັບຂ້ອຍ ກໍເລີຍເປີດອາດຫລາດ.

- ແມ່ນໃຜແທ້ໆເກາະ?

- ຂ້ອຍຊິບໍ່ບອກເຈົ້າດອກ ອັນຂ້ອຍລັກຫັ້ນມັນບໍ່ແມ່ນເພື່ອຂ້ອຍ ເອງຊ້ຳນ່າ, ມັນສັ່ງໃຫ້ຂ້ອຍເຮັດ ນໍ້ເຊ້ ມັນ...

- ໂກວຣັກ ເບາະ?

ມັນບໍ່ຕອບຫຍັງ.

ໂດຣິດຊະໂກ ຫມູບຫນ້າລົງໃສ່ຫມອນ ແລ້ວໄຫ້ສະອຶກສະອື້ ຂົ້ນ. ຂ້າພະເຈົ້າພໍຈັບຄຳເວົ້າທີ່ປົນອອກມາກັບສຽງສະອື້ນໄດ້ວ່າ:

- ມັນ... ຄືຊິຮູ... ຂ້ອຍຄຶດວ່າ... ເປັນຄັ້ງສຸດທ້າຍແລ້ວ... ຂ້ອຍຄຶດ...

ຂ້າພະເຈົ້າກ້າໃຫ້ມັນເຊົາໄຫ້ ແລ້ວຈົ່ງຖາມຄືນອີກ:

-ຊັ້ນແປວ່າມຶ່ງບໍ່ຮູ້ເນາະວ່າແມ່ນໃຜຕີມຶ່ງ?

ໃນທັນໃດມັນກໍລຸກຂຶ້ນນັ່ງເທິ່ງຕຽງ, ເອົາມືທັ້ງສອງໂຈມຫົວໄວ້ແລ້ວເງີກໄປເບື້ອງຊ້າຍເບື້ອງຂວາ ແບບຄືນທຸກທໍລະມານໃຈຢ່າງເລິກເຊິ່ງ. ຕໍ່ມາມັນຈົ່ງເວົ້າທັ້ງນ້ຳຕາຜ່າຫນ່ວຍ ແລະ ໂດຍບໍ່ວາງມືອອກຈາກຫົວວ່າ:

-ຮູ້... ກະຮູ້ລະບໍ ເຮັດແນວໃດຊິບໍ່ຮູ? ບໍ່ແມ່ນພວກມາແຕ່ກ້ອກກີ. ຄັນແມ່ນ ພວກເຂົາບໍ່ເຮັດແນວນີ້ດອກ.

-ໂອ້ຍ ເຮັດແນວໃດຊັ້ນ?

-ຂ້ອຍກະບໍ່ຮູ້ແທ້ ພວກເຂົາຄືຊິບໍ່ໃຊ້ຜ້າຫົ່ມດອກ ແຕ່ພວກນີ້ໃຊ້ຜ້າຫົ່ມເດ້...

-ແລ້ວແມ່ນມຶ່ງໄຫ້ເຮັດຫຍັງ? ມຶ່ງເຈັບຫວະ?

-ບໍ່ ຂ້ອຍບໍ່ເຈັບ ແຕ່ຂ້ອຍຄິດວ່າ ແມ່ນເທື່ອສຸດທ້າຍແລ້ວແລ້ວ... ເຈົ້າກໍຈະບໍ່ຮູ້ເລື່ອງ...

-ບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ, ຂ້າພະເຈົ້າບອກມັນ, ຣິບເຊົາສາ... ແລະ ລືມເລື່ອງນີ້ນຳ.

-ໂອ້... ອາມໂຕນ ເຊມືອໂນວິດ... ເຈົ້າຊິລືມມັນໄດ້ຫວະ?

ໃນທີ່ສຸດມັນກໍເຊົາໄຫ້.

ຂ້າພະເຈົ້າລົງມືສົບສອນເອົາເອງ. ໂກໂຮວິດ ກັບ ກຸງກີ ຊອບ ວາແຂນເທວ່ງຫົວປະຕິເສດ ແລະ ທຳທ່າຄຸງດຂົມ. ອີວານ ເດນິດໂຊວິດ ນັ້ນຮອດພະຍາຍຳມວາງທ່າຄືກັບຫມານ້ອຍພັນຕ້ຍ ເຮັດຄືນຄືຊັ້ນຂຶ້ນ ແຕ່ທ່າທາງດັ່ງກ່າວບໍ່ສາມາດປິດບັງລັກສະນະ

ເປັນຄົນອັດທະຍາໄສດີເທົ່ໃບຫນ້າຂອງລາວໄວ້ໄດ້ຈ່ງຊັ້ນການເຮັດ
ຫນ້າຫຍຸ່ນປິ່ນຂອງລາວ ຈ່ຶງພໍພຽງແຕ່ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈ້ົາຢາກຫົວ
ເທ່ົານັ້ນ.

-ເປັນຫຍັງຈ່ຶງເຮັດຫນ້າແບບນ້ີ ອ້ືວານ ເດນ້ິດໂຊວ້ິດ?

-ເປັນຫຍັງ? ເປັນຫຍັງຂ້ອຍຈ່ຶງເຮັດຫນ້າແນວນ້ີ? ເຂ້ົາຊ້ີຂ້ົາ
ກັນຕາຍຢູ່ຫນ້ີ ແລ້ວຂ້ອຍກ່ໍຢາກຮູ້ຈັກຕ່ວ! ເບ່ົາເຂ້ົາຊ້ອນບັກ
ໂດຣ້ິດຊະໂກ... ໂຍ້ວ ນັ່ນແມ່ນການແກ້ແຄ້ນເລ່ືອງເກ່ົາເລ່ືອງແກ່.

-ຂ້ອຍຊ້ິດໃຈຫລາຍ ຄັນນັ່ນແມ່ນການແກ້ແຄ້ນເລ່ືອງເກ່ົາເລ່ືອງ
ແກ່ກັນ.

-ແລ້ວເປັນຫຍັງຊ້ິບ່ໍແມ່ນລະ?

-ຢູ່ໃນເຫດການ້ັ້ງນ້ີ ຄ້ວ້ິແຕ່ການແກ້ແຄ້ນເລ່ືອງໃຫມ່ໆນ້ີ
ລະ... ແຕ່ເວ້ົາມາເບ່ົາກ່ອນ, ເຈ້ົາແນ່ໃຈບ່ໍວ່າ ບ່ໍແມ່ນເດັກນ້ອຍ
ກ້ອກ?

-ໂອ້ຍ ແມ່ນເຈ້ົາເວ້ົາຫຍັງເກາະຫັ້ນ... ຟ້ົາເອ່ີຍ! ອ້ືວານ ເດ
ນ້ິດໂຊວ້ິດ ອຸທານຂ້ຶ້ນ, -ແມ່ນພວກເຂ້ົາຊ້ິເຮັດແນວນ້ັ້ນເຮັດຫຍັງ
ລະ? ມ້ືປະໂຫຍດຫຍັງ?

ໂອໂລຄ້ິບ ເສ້ືອດແສງຕ້ຮ້າຍໆມາໃສ່ຂ້ົາພະເຈ້ົາ:

-ແມ່ນໃຜ? ພວກເຮ້ົາຊ້ັ້ນຫວ່ະ? ຕ້ິບກ້ັກກ່ະແຕນຈ່ອຍຫ້ັ້ນ
ນ່ະ? ຊ້ິແມ່ນໃຜໃນຫມູ່ພວກເຮ້ົາເຮັດເລ່ືອງແນວນ້ີ? ຄ້ັນວ່າແມ່ນ
ກ່ໍຄວນຊ້ິແມ່ນຝ້ືມ ຫນ່ໍໂກວ້ັກ ຫລ້ືຈູ້ຣ້ໂລ ຫ້ຼ ໂກໂຮຕ່ອບ. ຊ້ັ້ນ
ກ່ະເວ້ົາອອກມາໂລດນ່ວ... ເວ້ົາຄວາມດ່ງອ່ໍ້ັ້ນນ່ະ ນ້ັ່ນຊ້ິເປ້ັນ
ຫຍັງນ້ໍາຫນ້ົາລ້ັກເກ້ີບ! ພວກເຂ້ົາລ້ັກກ້ັນຊູ້ມ້ືຊູ້ຄ້ືນ... ເກ້ີບແນວນ້ີ

ຍັງມີອີກຕັ້ງຫໍ່ໃດ. ຊ່ວພວກເຮົາຊິມາຮອດ ມັນຊິບ່ຍັງເຫລືອຫຍັງ ແລ້ວນ່າ. ເຊີນໃຫ້ພວກມັນລັກກັນໄປໂລດນ່າ ມັນຫາກຊິແຈບ ເອງ. ພວກເຮົາຊິໄປສົນນຳເຂົາເຮັດຫຍັງ ແຕ່ເລື່ອງພວກມັນບໍ່ ຍອມເຮັດວຽກຫັ້ນ ແມ່ນເບັນອີກເລື່ອງຫນຶ່ງເດ້!

ຂ້າພະເຈົ້າພິບ ເອົາເຕີຣນາ ກຣິກໍເຣັບນາ ແລະ ນາງນ້ອຍ ລິດາຢູ່ໃນຫ້ອງທີ່ແປນເປົ່າ, ສະພາບແນວຄິດຈິດໃຈຂະເຈົ້າສັບສົນ ທີ່ສຸດ. ການທີ່ຄະນະກຳມາທິການມາຮອດພັ້ນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກ ນາງຢ້ານກົວຈົນສັ່ນເຊັນໄປຫມົດ. ລິດາ ນັ່ງຢູ່ແຄມປ່ອງຢ້ຽມ ແສງ ຕາຈັບຈ້ອງຢູ່ທີ່ເດີ່ນຣົກເຮ້ອເຕັມດ້ວຍເສດ ຂີ້ເຫຍື້ອ. ເອົາເຕີ ຣນາ ກຣິກໍເຣັບນາ ແນມເບິ່ງຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍແສງຕາພ່າຍ ແພ້ທໍ້ຖອຍ:

-ເຈົ້າພໍໃຈບໍ່? - ນາງຖາມຂຶ້ນ.

-ພໍໃຈນຳຫຍັງ?

-ນຳທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຫັ້ນແລ້ວ: ຕຶກເຮືອນ, ເດັກນ້ອຍ, ພວກ ຫົວຫນ້າຫມູ່ນັ້ນແລ້ວ?

ຂ້າພະເຈົ້າຄິດຢູ່ຄາວຫນຶ່ງ: ຂ້າພະເຈົ້າພໍໃຈບໍ່? ແຕ່ມັນຊິມີ ເຫດຜົນຫຍັງມາເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ພໍໃຈລະ? ທຸກຢ່າງທີ່ເກີດຂຶ້ນ ນີ້ ມັນເກືອບຖືກຕາມຄວາມຄາດຫມາຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າຫມົດ.

-ໂດຍທົ່ວໄປແລ້ວ ຂ້ອຍກໍພໍໃຈຢູ່, ເຖິງຢ່າງໃດຂ້ອຍກໍບໍ່ແມ່ນ ຜູ້ຫນຶ່ງຜູ້ດຽວດອກທີ່ຈະຮ້ອງຈົ່ມນະ.

-ເອີ ຂ້ອຍນີ້ແລ້ວຊິຈົ່ມວ່ານະ, ເອົາເຕີຣນາ ກຣິກໍເຣັບນາ ເວົ້າຂຶ້ນ, ຂ້ອຍຈົ່ມວ່າ, ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງພວກ

ເຮົາຈຶ່ງໂດດດ່ຽວແທ້, ມັນກໍເວນຫຍັງ ຕັ້ງວ່າແມ່ນໂສກນາດຕະ ກຳອັນຫນ້າຫວາດກົວຢ່າງຫນຶ່ງຂອງມະນຸດຊາດ, ແລ້ວແມ່ນໃຜມາ ເບິ່ງເຮົາ. ພວກອາດຍາໃຫຍ່ວ່າງໂຕຂຶ້ຄຸຍ ດູຫມິ່ນປະຫມາດ ພວກເຮົາ ແມ່ນລະ ກ້າຢູ່ໂດດດ່ຽວແບບນີ້ພວກເຮົາກໍມີຫວັງລົ້ມ ເຫລວລະບໍ ຂ້ອຍບໍ່ຢາກເປັນແນວນັ້ນ... ຂ້ອຍທົນບໍ່ໄດ້ດອກ.

ລິດາ ເອົາກຳປັ້ນນ້ອຍໆຂອງນາງຟາດໃສ່ຂອບປ່ອງຢ້ຽມ ແລ້ວ ກໍເລີ່ມເວົ້າກັບນາງ, ຍັງອີກບໍ່ທັນໃດນາງກໍຈະສະອຶ້ນໄຫ້ອອກມາ ແລ້ວ:

-ຂ້ອຍເປັນພຽງພະນັກງານຄົນຫນຶ່ງເທົ່ານັ້ນ ຂ້ອຍຢາກເຮັດ ວຽກ. ຢາກເຮັດສຸດຫົວໃຈ, ຢາກເຮັດວຽກ... ແລະ ບາງທີຂ້ອຍ ອາດຊິສາມາດຮອດເຄື່ອນຍ້າຍພູພາເປັນຫນ່ວຍ. ພຽງແຕ່ວ່າຂ້ອຍ ເປັນຄົນທຳມະດາສາມັນ... ເປັນຄົນ ຜູ້ຫນຶ່ງບໍ່ແມ່ນແມງໄມ້.

ນາງວາກຫນ້າກັບໄປຫາປ່ອງຢ້ຽມ. ຂ້າພະເຈົ້າອັດປະຕູຢ່າງ ລະມັດລະວັງ ແລະ ອອກໄປຍັງເກີຍຊານໂຍະເຍ, ຢູ່ກ້ອງຊານມີ ອາເນຍ ໂຊເຊັນໂກ ແລະ ໂກສເຈຍ ເວດກອບສະກີ. ໂກສເຈຍ ຫົວ ເວົ້າວ່າ:

-ຕໍ່ໄປ, ພວກເຂົາໂລດໂມ່ມມັນເລີຍ ບໍ?

ອາເນຍ ໃຊ້ແຂນຂຶດເສັ້ນຂັ້ນຂອບຟ້າດ້ວຍທ່າທາງສະຫງ່າອີງ ອາດປານຊຸນນາງ ແລ້ວເວົ້າວ່າ:

-ເວົ້າແທ້ເດ໊, ພວກເຂົາດັ່ງໄຟກອງບັກໃຫຍ່, ຈົ່ຫົວມັນ ແລ້ວກະອົມລືດມັນເລີຍ. ຈາກນັ້ນພວກເຂົາກໍພາກັນເຂົ້ານອນເວັນ. ກອງພວກເຮົາເຮັດວຽກຢູ່ນັ້ນ... ຫວ່ານແກ່ນຫມາກໂມ, ພວກ

ເຮົາພາກັນຫີ, ຫມໍຫີຫນ້າກອງພວກມັນ ເປຕຮູຊະໂກ ກະຫີ ຄືກັນ... ຄັກເວ້ຍເນາະ! ມັນເວົ້າຂົ້ນ "ມັນຜະລັ່ງຈັ່ກະແຊບດີໃດ ເນາະ!".

-ໂຕຫມາຍຄວາມວ່າພວກມັນຈັດການກັບມັນຜະລັ່ງຫມົດເລີຍ ຫວະ... ມັນມີຢູ່ຕັ້ງ 40 ປູດຟຸ້ນຕ່ວ່າເນາະ?

-ເອ້ ເປັນແນວນັ້ນແລ້ວ ພວກມັນພາກັນຈ່ແລ້ວກະກິນຈົນ ກ້ຽງ, ເຊື່ອງໄວ້ໃນປ່າແດ່ ແລະ ກ້ມັນເຫລືອໄວ້ໃນທົ່ງນາ ຈາກ ນັ້ນກໍພາກັນນອນ, ພວກເຂົາບໍ່ກັບຄືນມາໂຮງອາຫານອີກໃດ່ຫັ້ນ. ຫມໍ ເປຕຮູຊະໂກ ເວົ້າວ່າ: ຊິໄປກິນເຂົ້າທ່ຽງເຮັດຫຍັງ ໃນເມື່ອ ວ່າມື້ພວກເຮົາປູກມັນຜະລັ່ງພໍແຮງແລ້ວ. ຫມໍ ໂອດາຣິຍຸກ ຊ້ຳ ເວົ້າໃຫ້ມັນວ່າ: -ບັກຫມູ! ແລ້ວພວກເຂົາກໍເລີຍຕົກັນ..., ບັກມີ ຊາ ນ້ອຍຂອງເຈົ້າ... ທ່ຳອິດມັນກໍຢູ່ຫັ້ນນ່ຳ, ມັນສະແດງວ່ິທີປູກ ມັນໃຫ້ພວກເຂົາເບິ່ງ ຕ່ໝາເພີ່ນຊ້ຳເອີ້ນມັນມາຫາຄະນະກຳມະ ການ.

ມື້ນ ວ່ານເນຍ ບໍ່ນຸ່ງສ້ຳຂາຍາວຕ່ວ່ເກ່ົາຂາດຂອງເຂົາ ແຕ່ຫມໍ ໃສ່ສ້ຳຂາສັ້ນທ່ີມ່ີກ່ຽ ແລະ ແມ່ນຊະນິດທ່ີເພ່ີນອອກແບບຢູ່ນ່ິຄ້ມ ກ້ອກ່ີ. ມ່ີແຕ່ ເຊລາປູຕ່ີນຫລ ໂຕສະກາ ເທ່ົານັ້ນທ່ີໄດ້ໃຊ້ເສ ຄຸມຮ່ວມກັບ ວ່ານເນຍ. ທ່ັງໆທ່ີເລ່ົາເລ ຂອງມັນໃຫ້ ເວດກອບສະ ກ ຟ້ງທ່ັງອອກທ່ົາທ່ົາງວ່ານແຂນ ແລະ ຂາຍາວຮຽວຈ່ວຍໄດ້ສ່ວນ ຂອງມັນກໍໂດດກະຍ້ອງກະເຍ້ງໄປມາ, ວ່ານເນຍ ລ ຕ ໃສ້ຂ ພະ ເຈ້ົາແວ ຕ ນັ້ນແຜ່ງແວ ຍອກເຍ ແບບອ ບອຸ່ນຂອງເດ ນ້ອຍປ ນ ຢູ່ນ່ຳ.

-ລຸກໄດ້ແລ້ວຫວະ, ວາເນຍ? - ຂ້າພະເຈົ້າຖາມຂຶ້ນ.

-ເຮ້! - ວາເນຍ ຮ້ອງຂຶ້ນທັງເອົາມືຕີເອິກ. - ຂ້ອຍດີແລ້ວ ມັນກອງຂອງຂ້ອຍຊັບຊ້ອນໄປຢູ່ກອງພິເສດ "ມ" ໃດ໋, ຣະຣ່ າ "ມ" ແປວ່າຫມາກໂມ! ພວກເຮົາເຮັດວຽກຮ່ວມກັບ ເດນິສ ແລ້ວຕໍ່ມາ ເພິ່ນກໍມາເອົ້ນມັນໄປ ພວກເຮົາກໍສືບຕໍ່ເຮັດວຽກຕໍ່ຢ່ າງບໍ່ຕ້ອງມີ ມັນ... ເຈົ້າຊິເຫັນດອກບາດມັນຂຶ້ນ, ຫມາກໂມພວກເຮົານະ. ແລ້ວປານໃດພວກ ກ້ອກກີ ຊິມາຮອດ? ອີກຈັກ ຜ ນ້ ຶ ຫວະ? ເອ... ຄືຊັກເນາະ.

-ວາເນຍ, ໂຕຄິດແນວໃດ, ແມ່ນໃຜຕີ ໂດຣິດຊະໂກ?

ວາເນຍ ງວາກມາຫາຂ້າພະເຈົ້າໃນທັນທີ ໃບຫນ້າເຄ່ ັ ຽ ຂຶ້ນ, ແສງຕາຂອງມັນບໍ່ປະລະຈາກແວ່ນຕາຂ້າພະເຈົ້າ ແກ້ມທັງສອງເບ ັ ອ ຽ ຂອງມັນເປ ັ ້ ຽ ປ ັ ້ ຽ ອອກ, ແວບເຂ ັ ້ ຽ ແລ້ວກໍປ ັ ້ ຽ ອອກອີກ ແລະໃນ ທ ັ ້ ຽ ສຸດມັນກໍປ ັ ່ ຽ ນຫົວພ ັ ່ ຽ ນຫມາກຄ ັ ່ ຽ ງ, ເອົານ ັ ້ ຽ ວມ ັ ້ ຽ ເກ ັ ້ ຽ ກ ັ ້ ຽ ກ ັ ້ ຽ ກ ັ ້ ຽ ຫູ ແລ້ວ ຍ ັ ້ ຽ ມເວ ັ ້ ຽ ວ່ າ:

-ຂ້ອຍບ ັ ່ ຽ ຮູ ັ ້ ຽ ຈັກ.

ຈາກນ ັ ້ ຽ ນມັນກ ັ ້ ຽ ວ ັ ້ ຽ ວ ັ ້ ຽ ວ

-ຂ້ອຍຊິບອກຄວາມຈິງກັບເຈົ້າເອງ: ຂ້ອຍກໍຢູ່ໃນຫມູ່ຄົນພວກນັ້ນ ແຕ່ມີໃຜຕໍ່ມອີກນັ້ນຂ້ອຍບໍ່ບອກເຈົ້າດອກ! ຕໍ່ໄປກໍມີແຕ່ບໍ່ລັກອີກເທົ່ານັ້ນລະ!

ທັງຂ້າພະເຈົ້າ ທັງ ວາເນຍ ຢຸດຄິດຈ້ຳຢູ່, ສ່ວນ ໂກສເຈຍ ນັ້ນຍ່າງອອກໄປໄກແລ້ວ. ພວກເຮົາຄິດແລ້ວຄິດອີກ, ຂ້າພະເຈົ້າ ບອກ ວາເນຍ ວ່າ:

-ໄປຫ້ອງຂ້ຽ, ຢູ່ສະໂມສອນເຍີ້ວະຊິນ. ໄປບອກ ໂວໂລດິບ ວ່າມ໋ງກຸກຂ້ຽຈິນຮອດເວລາຕີກະແລ່ງນອນ.

ວາເນຍ ເຮັດຕາເຫລືອກຂຶ້ນ, ງຶກຫົວຮັບຢ່າງມຶດໆ ແລ້ວ ແລ່ນໄປຍັງສະໂມສອນເຍີ້ວະຊິນ.

ຈັນເວລາຫ້ານ໊ືເຫລ່ານ໊ືສິ່ງສະຖິດຢູ່ໃນຈິດສຳນຶກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຄ້າຍຄືເສັ້ນຂີດສີດຳໆ ແລະ ຍາວ. ແມ່ນລະ, ເສັ້ນຂີດເສັ້ນຫນ໋ຶງ ເທົ່ານັ້ນ ບໍ່ມີຫຍັງອື່ນເລີຍ. ມາຮອດປັດຈຸບັນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ຈຳ ລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບການເຄື່ອນໄຫວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຍ່າງຍາກ ຊາ. ໃນສ່ວນເລິກແລ້ວມັນອາດເປັນໄປໄດ້ວ່າ ມັນບໍ່ແມ່ນການ ເຄື່ອນໄຫວຊ້ຳ ແຕ່ແມ່ນພຽງການເຫນັງຕີງພາຍໃນຢ່າງຫນ໋ຶງ ແລະ ອາດຈະແມ່ນເຫງົ້າພະລັງຫລ້ອນໆ, ແມ່ນການພັກຜ່ອນກຳລັງຢ່າງມີ ລະບຽບວິໄນ. ປົກຕິວ່າຂ້າພະເຈົ້າເຮັດວຽກງານຢ່າງປ່ອງບ້າເພື່ອວິ ໃຈແກ້ໄຂບັນຫາ ແຕ່ໃນຕົວຈິງ ຂ້າພະເຈົ້າພຽງແຕ່ລ໋ຳໃຫ້ເດັກ ນ້ອຍ ກ້ອກກີ ມາຮອດເທົ່ານັ້ນ.

ເຖິງຢ່າງໃດພວກເຮົາກໍຍັງເຮັດອັນໃດອັນຫນ໋ຶງຢູ່.

ຂ້າພະເຈົ້າຈື່ໄດ້ວ່າ ພວກເຮົາລຸກນອນໃນເວລາ ຫ ໂມງກົງ

ອົດກັ້ນຄວາມໂມໂຫຢ່າງທໍລະຫົດ ເມື່ອເຫັນວ່າບໍ່ມີນັກຮົບຊາວ
ກູເຮຍແຊ ຈັກຄົນປະຕິບັດຕາມແບບຢ່າງຂອງພວກເຮົາ. ໃນເວລາ
ນັ້ນສະມາຊິກໃນກອງພິເສດເກືອບບໍ່ໄດ້ຫລັບໄດ້ນອນ: ມີວຽກງານ
ທີ່ຕ້ອງເຮັດຢູ່ເຫລືອເກີນ. ແຊເຣີ ເດີນທາງມາຮອດລຸນຂ້າພະເຈົ້າ
ຫນຶ່ງມື້. ໃນໄລຍະເວລາສອງຊົ່ວໂມງເທົ່ານັ້ນ ລາວກໍລົງມືວັດແທກ
ທ່ຽນາ ເດີ່ນ ຕຶກອາຄານ ບໍລິເວນຫວ່າງເປົ່າຕ່າງໆ, ດ້ວຍແສງຕາ
ແຫລມຄົມ ແລະ ໂກດແຄ້ນ, ລາວກວດກາເບິ່ງທົ່ວອານາເຂດ
ດ້ວຍບາດກ້າວເລັ່ງໄວ, ໆງົບຂຶ້ມ ແລະ ດ່າວ່າສຽດສີ ຄວາມຂົ້ງດັນ
ເປ່ເປ້ືອນທີ່ເກີດຈາກພືດພັນຕົ້ນໄມ້ຕ່າງໆ. ມາຮອດຕອນແລງພວກ
ເດັກນ້ອຍນິຄົມ ກັອກກີ ຜິວກໍ່ແດດຮ່າງກາຍຈ່ອຍຜອມລີງ ແລະ ຕີນ
ຕິໂອບດ້ວຍຂີ້ຝຸ່ນ ກໍເລີ່ມລົງມືປັກກວາດສະການທີ່ ທີ່ຈະເປັນ
ຄອກໃສ່ຫມູຈໍານວນມະຫາສານຂອງພວກເຮົາ.

ພວກເຮົາລົງມືຂຸດຂຸມຝັງຫລັກ ແລະ ເສົາເຮືອນແກ້ວ ມາ
ຮອດເວລານັ້ນ ໂອໂລຄົບ ຈຶ່ງເປີດເຜີຍທາດແທ້ນາຍກອງ ແລະ
ຄວາມເປັນນັກຈັດຕັ້ງຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງຕົນອອກມາ. ຫມໍສາມາດຄົ້ນ
ພົບວິທີປ່ອຍມ້າສອງຄູ່ໄວ້ທ່ຽນາ ໂດຍມີຄົນຂັບພຽງຄົນດຽວ ແລະ
ຫມູນໃຊ້ສະມາຊິກຄົນອື່ນໆທັ້ງຫມົດໃສ່ວຽກງານອື່ນໆ.

ໃນຕອນເຊົ້າ ປີອິດ ອີວາໂນວິດ ໂກໂຮວິດ ອອກມາຂ້າງນອກ
ໃສ່ຫມວກປີກກວ້າງພ້ອມດ້ວຍຊ້ວນດ້າມຫນຶ່ງແບບງົດງາມເປັນພິ
ເສດຢູ່ໃນມື, ລາວສັ່ນຊ້ວນໃນມືໄປມາທັ່ງເວົ້າກັບພວກເດັກນ້ອຍ
ສະຫລອກກອກຈໍານວນຫນຶ່ງທີ່ມາຫຸ້ມລ້ອມເບິ່ງວ່າ:

- ໄປ... ເດັກນ້ອຍ ຜູ້ເຂັ້ມແຂງທັ່ງຫລາຍ ຂຸດດິນນໍາກັນ!

"ພວກຜູ້ເຂັ້ມແຂງ" ຂອງ ກູເຮຍແຊ ຫັນຫລັງກັບໄປຫາທຸລະ ກິດຂອງພວກເຂົາ, ຍ່າງໄປໄດ້ຫນ້ອຍຫນຶ່ງ ພວກເຂົາສອນທາງ ກັບ ບູດໄຊ ທ້າວແຫລ້ປານກ່ານໄຟໃນຊຸດສົ້ງຂາສັ້ນ, ຮັບຟັງການ ເລ້ືອເຊີນ ດ້ວຍນ້ຳສຽງທ່ີທຸ້ມກ້ຽວນຕ່ຳທ່ີສຸດຂອງຫມໍ ດ້ວຍທ່າ ທາງເມີນເສີຍແບບເກ່ົາ.

- ແມ່ນຊິໃຫ້ກູເຮັດວຽກແທນພວກສູອີກດົນບໍ່ລ້ົ?ນ ພວກຂ້ ສູດ!

ນັກສຶກສາຂອງພວກເຮົາຈຳນວນຫນຶ່ງ ເດີນທາງມາຮອດໃນ ຕອນແລງ ແລະ ຟ້າຍິບຊ້ວນສຸມໂລດ ແຕ່ຂ້າພະເຈ້ົາໄລ່ຄົນ ຈຳພວກນ້ີໄປ ຄາຄົບ ໂດຍບ່ໍ້ອ່ແ້ອ້ນຳພ່ໍຄວາມ ເພາະວ່ານ້ັນແມ່ນ ຍາມສອບເສ້ັງປະຈຳລະດູບານໃຫມ່. ປ້ັນ້ັກສຶກສາວິທະຍາໄລກຳ ມະກອນຊຸດທຳອິດຂອງພວກເຮົາໄປສອບເສ້ັງເຂ້ົາສະຖາບ້ັນການສຶກ ສາຊ້ັນສູງແລ້ວ.

ຂ້າພະເຈ້ົາຈ່ໍ້ໄດ້ວ່າ ໃນໄລຍະ ຫ ມ້ັ ພວກເຮົາໄດ້ເຮັດຫລາຍ ສ່ິງຫລາຍຢ່າງ ແລະ ລ້ົງມ່ືໃສ່ວຽກງານຫລາຍອ້ັນ. ຢູ່ອ້ອມຮອບ ຕ່ົວຂອງ ໂບໂຄວອຍຜູ້ເຊ່ົາໄດ້ສ້ົາງຫ້ອງນ້ອຍທ່ໍ້ມ່ີຄວາມສຳຄ້ັນເປ້ັນ ພ່ິເສດແລ້ວຢ່ົ່ງຮຽບຮ້ອຍວ່ອງໄວພ່ໍປານສາຍຟ້ົາແມບນ້ັ ບ້ັດ້ ຊ່ົ່ງໄມ້ກຸ່ມຫນ່ຶ້ງພວມລ້ົງມ່ືເຮັດວຽກຢູ່ທ່ົ່ວທ່ິ ທ້ົ່ງສ້ົ່ງນອາ ຫານ, ຕ່ິກຮຽນ, ບ່ອນພ້ັກຜ່ອນ, ຫ້ອງແກ້ວເຢ້ັນ ແລະ ອຸ່ນ. ນ້ັກປ້ັນໄຕ່ສ້ົ່ງຄົນພວມສ້ົ່ນລະອ້ົ່ນຢູ່ນ້ຳສະຖ້ານ້ີໄຟຟ້ົ, ກ້ຳມະກອນ ອ່ິກສ້ົ່ງຄົນພວມຊຸດດ່ິນລ້ົ່ງເລ່ິກໆ: ພວກເຮົາຮູ້ຈ້ັກນ້ຳໄຫບ້ານ ໂປດ ວອກ ກ ອ່ານ ່ິ ່ິ ່ິ

ບວດຢູ່ວັດພຸ້ນແລ້ວ. ເວົ້າແທ້ແລ້ວຢູ່ ຊັ້ນເທິງຂອງຫໍລະຄັ້ງນັ້ນກໍມີ
ອ່າງນ້ຳຂະຫນາດໃຫຍ່ຕັ້ງຢູ່ ແລະ ຢູ່ຕື່ນຫໍຄອຍພວກເຮົາກໍສາມາດ
ຊຸດກົ່ນທໍ່ຕົ່ນ້ຳອອກມາຢ່າງງ່າຍດາຍ.

ໃນລະຍະສອງມື້ເທົ່ານັ້ນ ທ່ວທັ້ງເດີ່ນກໍຮົກເຮ້ືອເຕັ້ມໄປດ້ວຍ
ແຜ່ນແປ້ນ, ກາດຫ້ວ, ຂຸມເລັກຂຸມນ້ອຍ: ຖ້າເວົ້າຕາມຄຳສັບ
ແຮງໆແລ້ວກໍແມ່ນວ່າ ຍຸກກໍ່ສ້າງຄົນໃຫມ່ໄດ້ເລີ່ມແລ້ວ.

ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງຫລວງຫລາຍເລີຍ ເພື່ອປັບປຸງເງື່ອນ
ໄຂຄວາມສະອາດ ອະນາໄມຂອງປະຊາກອນ. ແຕ່ເວົ້າກັນຕາມ
ຄວາມຈິງແລ້ວ ແມ່ນແຕ່ພວກເຮົາເອງກໍຍັງບໍ່ໄດ້ອາບນ້ຳກັນເລ້ືອຍໆ
ດອກ. ຕອນເຊົ້າຕັ້ງແຕ່ເດີກພຸ້ນແລ້ວ ເຊລາປູຕົນ ແລະ ໂຊໂລ
ແວ້ບ ພາກັນຫ້ວຄຸນ້ຳອອກໄປສ້າງ "ມະຫັດສະຈັນ" ຢູ່ຕົນຟູ ແລະ
ເມ້ືອເຂົາປົນສົນຟູຂົນມາ ທາງເຮດນາວເສດເຮ້ຍຮ້ວາດມາຕະຫລອດ
ທາງນັ້ນ ພວກເຮົາກໍພາກັນອອກໄປປະຈຳການຢູ່ບ່ອນໃຜບ່ອນມັນ
ແລ້ວ, ພວກເດັກນ້ອຍອອກໄປທ່ົ່ງນາ ຈ່ັ້ງຊັ້ນຄຸນ້ຳກໍ່ຈ່ັ້ງວ່ັ້ງຕາກ
ແດດອົບອຸ່ນຢູ່ຂ້ັ້ງຝາແຫ້ັ້ງຂອງຫ້ອງສະໂມສອນເຍ້ັ້ງວະຊົນ ຢ່ັ້ງ
ໄຮ້ປະໂຫຍດ. ຢູ່ໃນຂ້ັ້ງເຂດວຽກງານອ່ົ່ນໆກ່ຽວກັບເລ້ືອງອະນາໄມນ້ັ້
ສະຖານະການກໍ່ບໍ່ມີຫຍ້ັ້ງຫນ້ັ້າເພ່ົ່ງພໍໃຈ. ກອງທ່ົ່ສ໊ືບຂອງ ວາເນຍ
ໂຊເລັນໂກ ເຊ່ົ່ງໄດ້ຫັນມາເຂ້ົ້າຂ້ັ້ງພວກເຮົາຢ່ັ້ງຫນ້ົ້ກຈ໊ືດຫນ້ົ້ກໃຈ
ນັ້ນໄດ້ພາກັນຍ້ັ້າຍມາຢູ່ໃນຫ້ອງຂອງພວກເຮົາ ຢ່ັ້ງບໍ່ບອກເຕ໊ືອນ
ຫລ໊ືມ໊ືແຜນການກະກຽມໃດໆ, ພວກເຂົາພາກັນນອນລ້ົ້ງກັບພ້ົ້ນຫ້ອງ
ສຸບຫ້ວເຂ້ົ້າໃນຜ້ົ້າຫ່ົ່ມຂອງໃຜຂອງລາວ, ເກ້ົ້ງແມ່ນວ່າສະມາຊ໊ືກ
ຂອງກອງນ້ັ້ປະກອບດ້ວຍເດັກນ້ອຍທ່ົ່ກ້ັ້າຫານ ຫນ້ັ້າຮັກຫລາຍຄົນກໍ

ຕາມ ແຕ່ພວກເຂົາກໍໄດ້ນຳເອົາເຫົ້າຫລາຍຮຸ່ນມາແຜ່ຂະຫຍາຍຢູ່ໃນ
ຫ້ອງນີ້.

ເບິ່ງໃນແງ່ບັນຫາສຶກສາສາດຂອງໂລກນັ້ນ ມັນບໍ່ແມ່ນເລື່ອງ
ຮ້າຍແຮງປານໃດດອກ ເກີ່ງປານນັ້ນນາງນ້ອຍ ລິດາ ກັບ ເອີກາເຕີ
ຣີນາ ກຣີກໍເຮັບນາ ກໍຍ້ອນວອນຂໍຮ້ອງພວກເຮົາເປັນປະຈຳ
ເລື່ອງເຂົ້າໄປຍ້ຽມຢາມພວກນາງຢູ່ໃນຫ້ອງ. ໃນກໍລະນີທີ່ໄດ້ເຂົ້າໄປ
ແລ້ວກໍຂໍບໍ່ໃຫ້ນັ່ງໂຕະຕັ່ງ, ບໍ່ໃຫ້ພວກເຮົາຫຍັບເຂົ້າໃກ້ໂຕະຕຽງ
ແລະ ວັດຖຸສິ່ງຂອງອື່ນໆ. ແມ່ນພວກນາງຈັດການກັບໂຕເອງແນວ
ໃດ ພວກນາງຈຶ່ງມີທ່າທີລະແວດລະວັງລະອຽດກໍ້ກ້ອນກັບພວກເຮົາ
ເກີ່ງຂັ້ນນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າເອງກໍບໍ່ສາມາດເວົ້າອອກມາໄດ້ ເພາະວ່າ
ຕະຫລອດມື້ຕະຫລອດວັນພວກນາງເກືອບຢ່າງວ່າບໍ່ໄດ້ອອກຈາກຫໍ
ພັກພວກເດັກນ້ອຍເລີຍ, ພວກນາງຢູ່ໃນຫ້ນສາລະອິນນຳການແກ້
ໄຂບັນຫາຕ່າງໆຂອງຊີວິດສັງຄົມໃນ ກູເຣຍແຊ ຕາມຫລັກສູດສຶບ
ສວນພິເສດ ທີ່ທາງອົງການຈັດຕັ້ງຊາວໜຸ່ມກົມໂຊໂມນວາງອອກ.

ຂ້າພະເຈົ້າຕັດສິນໃຈຈັດຕັ້ງອາຄານບ່ອນພັກທຸກຢ່າງຄືນໃຫມ່
ແລະ ດັດແປງຫ້ອງຍາວເຊິ່ງເປັນບ່ອນຮັບແຂກຂອງວັດ ທີ່ພວກ ກູ
ເຣຍແຊ ເອີ້ນວ່າໂຮງຮຽນນັ້ນມາເປັນຫໍນອນ. ຜົນຂອງມັນກໍຄືວ່າ
ຂ້າພະເຈົ້າຈັດເອົາເດັກນ້ອຍ 400 ຄົນມາຢູ່ໃນອາຄານດຽວກັນ.
ມັນບໍ່ເປັນວຽກຫນັກຫນາຢ່າງໃດທີ່ຈະປັດກວາດສິ່ງເສດເຫລືອຫັກ
ພັງ ອຸປະກອນເຄື່ອງຮຽນເພື່ອໃຫ້ມັນມີບ່ອນປະຊຸມປູນ.
ບ່ອນເຮັດວຽກຂອງຊ່າງໄມ້ຊ່າງຫາສີ ແລະ ຊ່າງເຮັດປ່ອງຢ້ຽມ
ແກ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າເລືອກເອົາອາຄານປະເພດດຽວກັນນີ້ຫລັງຫນຶ່ງ

ເຮັດໂຮງຮຽນ ມັນບໍ່ມີຮອດປະຖຸ ແລະ ກໍເປັນບ່ອນຢູ່ຂອງ "ກຸ່ມທ ๑" ; ຕ້ອງຍອມຮັບວ່າການເຮັດໃຫ້ມັນມີສະພາບໃຫມ່ອ່ຽມນັ້ນເປັນ ໄປບໍ່ໄດ້ ຕາບໃດທີ່ພວກອາດຍາເຈົ້ານາຍ ກູເຮຍແຊ ຍັງໄປຫມັ້ນ ນອນຢູ່.

ແນ່ນອນວ່າພວກເຮົາໄດ້ລົງມືເຄື່ອນໄຫວຫລາຍຢ່າງທີ່ບໍ່ທຳມະ ດາປານໃດແຕ່ມັນບໍ່ແມ່ນການເຄື່ອນໄຫວທາງດ້ານສຶກສາສາດເລີຍ. ຢູ່ທຸກຈອກແຈຂອງນິຄົມມີແຕ່ຄົນເຮັດວຽກ, ບໍ່ມີໃຜຢູ່ລ້າ, ມີການ ລ້ອມແປງ, ຢອດນ້ຳມັນ ທາສີໃຫມ່ຂັດຖູຮຸກລະບຸ. ພວກເຮົາຍ້າຍ ຮອດໂຮງອາຫານອອກມາຢູ່ກາງເດີ່ນ ທັງນັ້ຳເພື່ອທາສີແປ້ງລຶບຮູບ ພາບໃບຫນ້ານັກບຸນເພດຊາຍ ແລະ ເພດຍິງນັ້ນເສຍ, ແຕ່ການ ລ້ອມແປງຫໍພັກນັ້ນ ພວກເຮົາຍັງບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້ເທື່ອ.

ໃນຫໍພັກ ນັ້ນພວກສະມາຊິກຂອງ ກູເຮຍແຊ ຍັງພາກັນຫລັບ ນອນສະບາຍ, ຊອກເດັດເຫົ້າໃຫ້ກັນ ແລະ ສົບຕໍ່ລັກຫລອຍເຄື່ອງ ທຸກຢ່າງທຸກແນວຂອງກັນ ແລະ ກັນ ທັງງົມຄຶດອັນໃດອັນຫນຶ່ງຢູ່ ໃນໃຈກ່ຽວກັບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊົ້າເລາະທ່ຽວຍ້ຽມຫໍພັກແລ້ວ ແລະ ໂດຍທົ່ວໄປກໍເຊົ້າ ສົມໃຈໃນຊີວິດພາຍໃນຂອງພວກ "ຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ" ທັງ ຝ ຫນ່ວຍຂອງ ກູເຮຍແຊ ນີ້ແລ້ວ. ການພົວພັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າກັບ ພວກ ກູເຮຍແຊ ກຶກກຳນິດຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ເຄັ່ງຄັດທີ່ສຸດ. ໃນ ເວລາເຈັດໂມງເຊົ້າ, ທ່ຽງແລະຫົກໂມງແລງ, ປະຕູໂຮງອາຫານ ໄຂອ້າອອກ, ເດັກນ້ອຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຄົນຫນຶ່ງຕີລະຄັ້ງກ້ອງສະ ນັ່ນຂຶ້ນ, ແລ້ວພວກເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ ກໍພາກັນຍ່າງເຕົ້ອຍໆມາ

ຫາເຫຍື່ອອາຫານຂອງພວກເຂົາ. ການທີ່ພວກເຂົາຈະມາຊ້າ ຫລາຍນັ້ນ ກໍ່ເປັນການດີສຳຫລັບພວກເຂົາເລີຍ ເພາະບໍ່ພຽງແຕ່ ໂຮງອາຫານອັດປະຕູກໍ່ໂມງເວລາແທ້ໆເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງຍ້ອນວ່າ ພວກຫມູ່ທີ່ມາຮອດກ່ອນນັ້ນກິນອັດຕາຂອງຕົນເອງບໍ່ແລ້ວ ຍັງລາມ ກິນຂອງຫມູ່ນຳອີກ. ພວກມາຊ້າປ້ອຍດ່າຂ້າພະເຈົ້າກັບພວກພະ ນັກງານຢູ່ເຮືອນຄົວ ແລະ ອຳນາດໂຊ່ງ ແຕ່ພວກເຂົາກໍ່ບໍ່ກ້າ ສ່ຽງປະທ້ວງຮຸ່ນແຮງກວ່ານີ້ດອກ ເພາະນາຍກອງປະຈຳໂຮງອາ ຫານນັ້ນຍາມໃດກໍແມ່ນ ມີຊາ ອອບຊາເຮັນໂກ.

ບໍ່ດົນຂ້າພະເຈົ້າກໍ່ຮູ້ສຶກພໍໃຈແບບລັບໆແກມອາຄາດທີ່ໄດ້ເຫັນ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ທີ່ພວກເຂົາຕ້ອງບຸກບືນຜ່ານຜ່າເພື່ອຍ່າງມາກິນ ເຂົ້າຢູ່ໂຮງອາຫານ ແລະ ກັບຄືນສູ່ທຸລະກິດຂອງພວກເຂົາຫລັງ ຈາກທ້ອງອີ່ມເຕັມແລ້ວ. ບໍ່ພຽງແຕ່ວ່າຢູ່ຕາມທາງທຸ່ງນັ້ນມີເສດ ໄມ້ ຫ້ວາງຮ້ານ, ຮ່ອງ, ເລື່ອຍ ວາງຢາຍຊະ, ຂວານສັບຄາຢູ່ໄມ້ ສຸງໆ, ກະໂລ່ງປະສົມດິນຊາຍປົນນ້ຳ, ກອງສີມ້ງ... ເທົ່ານັ້ນ ຈິດ ສຳນຶກຂອງພວກເຂົາເອງກໍ່ເປັນສິ່ງຫນ້ງຄ້ຍອຸປະສັກ. ພໍແນມເຫັນ ສັນຍານບາງອັນທີ່ລອດຊຶມອອກມາຈາກສ່ວນເລິກ ຂອງພວກເຂົາ ແລ້ວວ່າມີເລື່ອງໂສກເສົ້າຂະຫນາດຫນັກເລີ່ມກໍ່ຕົວຂຶ້ນແລ້ວ ໂດຍ ບໍ່ເວົ້າກັນແບບຍອກຫລົ້ນຫົວໆເລີຍ ຄົດໂລະຄອນເລັກຊະເປຍ. ໃນເວລານັ້ນຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອຫມັ້ນແລ້ວວ່າ ມີເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ ຫລາຍຄົນຕັ້ງບັນຫາຂຶ້ນກັບໂຕເອງແລ້ວວ່າ "ຊີ່ຢູ່ເປັນຄົນຫລືບໍ່ຢູ່".

ພວກເຂົາມາຢຸດຢືນຢູ່ເປັນກຸ່ມເລັກກຸ່ມນ້ອຍໃກ້ໆ ຜູ້ເຮັດວຽກ, ສ້ຽງຊອມເບິ່ງຫມູ່ຄູ່ຂອງພວກເຂົາເອງຢ່າງເກງໆ ແລ້ວຫັນຫລ້ງກັບ

ຄືນຫໍພັກທ່າທາງໃຊ້ຄວາມຄຶດ ບາດກ້າວບໍ່ຫນັກແຫນ້ນ. ແຕ່ຢູ່ຫໍ
ພັກເອງກໍບໍ່ມີຫຍັງຫນ້າສົນໃຈແລ້ວ, ບໍ່ມີຮອດເມຍຊິລັກ. ພວກ
ເຂົາມາເລາະລຽບຢູ່ໃກ້ໆບ່ອນເຮັດວຽກ ໂດຍບໍ່ກ້າຕັດສິນໃຈເມຍ
ໃດ ຍ້ອນຄວາມຄຶດຢາກອາຍຫມູ່ຄູ່ເຂົາເອງແບບຜິດໆພາດໆ - ບໍ່ກ້າ
ຍົກທຸງຂາວເພື່ອຂໍອະນຸຍາດເຮັດອັນໃດອັນຫນຶ່ງເຊັ່ນວ່າ ຂົນຍ້າຍ
ສິ່ງຂອງໄປມ້ຽນບ່ອນໃດບ່ອນຫນຶ່ງ. ພວກເດັກນ້ອຍ ກ້ອກກີ ພວກ
ເຮົາຍ່າງຕໍ່ຫາງກັນເປັນແຖວຊື່ຜ່າກາງພວກເຂົາໄປ, ບາດກ້າວພວກ
ເຂົາວ່ອງໄວພໍປານວ່າມື້ນເລື່ອນໄປ ແລະລອຍຂຶ້ນປານໂຕເບົາຢູ່
ເຫນືອອຸປະສັກຕ່າງໆ ປ່ອຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ ງົງວາເກີ
ເບິ່ງປານທ້າວ ຮາມເລັດ ຫລື ກໍ່ຣິໂອເລັນ. ແຕ່ຖ້ານະຂອງພວກ
ເຂົາອາດຈະຮ້າຍແຮງກວ່າທ້າວ ຮາມເລັດ ເປັນແມ່ເພາະຄົງບໍ່ມີ
ໃຜຮ້ອງດ່າ ທ້າວຮາມເລັດ ດ້ວຍສຳນຽງສຽງໃສປານນີ້:

-ເຮ້ຍ ຢ່າມາຂ້ອງແຄ່ພັນຂາຄົນຜູ້ເຂົາເຮັດວຽກເທາະເວ້ຍ,
ຍ້ອງອີກຕັ້ງ ๔ ຊົ່ວໂມງພຸ້ນເດີ ຈ່ຳຮອດຍາມກິນເຂົ້າແລງ.

ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກອາຄາດເລິກໆແຝງຄວາມພໍໃຈ ແບບເກົ່ານັ້ນ
ແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າສັງເກດເຫັນວ່າຫົວໃຈຂອງພວກເດັກນ້ອຍ ກູ
ເຮຍແຊ ສັ່ນເຊັນເກືອບຢຸດເຕັ້ນໄປພຸ້ນແລ້ວ ເມື່ອມີການເວົ້າອ້າງ
ເຖິງເດັກນ້ອຍນິຄົມ ກ້ອກກີ. ພວກສະມາຊິກກອງພິເສດນັ້ນອາດ
ຫາໃຊ້ຄຳສັບເຊິ່ງແນ່ນອນວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ສາມາດເປັ່ງອອກມາ
ເລີຍ ຖ້າພວກເຂົາໄດ້ຮັບການສຶກສາອົບຮົມໃນລະດັບສູງແດ່.

-ມ້ຽ ຖ້າເບິ່ງໂລດ ຖ້າພວກກູມາຮອດກ່ອນ ແລ້ວມ້ຽຫາກຊິຮູ້
ດອກວ່າການຢູ່ແບບເກາະກົບນັ້ນມັນເປັນແນວໃດ...

ບາງຄົນໃນກຸ່ມຮຸ່ນໃຫຍ່ ທີ່ຂາດຄວາມຄຶດກວ່າຫມູ່ຮອດສະແດງຄວາມສົງໄສຕໍ່ຄວາມສຳຄັນຂອງເຫດການທີ່ຈະເກີດຂຶ້ນໃນຂ້າງຫນ້າ ແລະ ຖາມຢ່າງມີເຈດຕະນາເຍາะເຍີ້ຍວ່າ:

- ເອີ... ເອີ... ແລ້ວຊິມີຫຍັງເປັນຕາຢ້ານກະດໍ່ກະເດ້ຍຊັ້ນຫວະ?

ຕໍ່ຄຳຖາມແນວນີ້ ເດນີສ ກຸດລາຕີ ຕອບໄປວ່າ:

- ໂຕຢາກຮູ້ຊັ້ນຫວະ? ຮະຮ່າ... ພວກເຮົາຊິເຮັດໃຫ້ພວກຊູຫລາບຈ່ຳຈົນຮອດມື້ເຂົ້າໂລງພຸ້ນແລ້ວ.

ມິຊາ ອອບຊາເຮັນໂກ ຜູ້ເປັນສັດຕູກັບຄວາມເວົ້າແບບລອຍໆ ມືດມົວ ສະແດງຄວາມເຫັນຂອງຫນ້ອອກຢ່າງຈະແຈ້ງກວ່ານີ້ວ່າ:

- ພວກຂີ້ຄ້ານແອວຍາວຄືພວກຊູມີເທົ່າໃດ... ຈັກ ๔๒0 ຄົນເນາะ ຫລືວ່າເທົ່າໃດກໍຕາມນ່າ... ກະຊິໃຫ້ຄ້ຽວຫມາກຮາກເລືອດຫົວນະ... ໂອ້ຍ ຈ້ຳແມ່ນຊິຄັກຕວ່າ... ຈ້ຳແມ່ນຊິງາມຕວ່າ!

ໂກວຣັກ ເອງກໍໄດ້ຍິນຄຳເວົ້າປະເພດນີ້ຄັ້ງ ຫມັກແຂ້ວຈົ່ມພຸມໆວ່າ:

- ຊິຟາດປາກໃຫ້ພວກເຮົາຄ້ຽວຫມາກ ວ່າຕື໊! ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຢູ່ນິຄົມກ້ອກກີ ເດ໊, ຢູ່ຫນີ້ແມ່ນ ຄາຄົບ!

ມິຊາ ຕິລາຄາວ່າ ບັນຫານີ້ມີຄວາມສຳຄັນສົມຄວນ ຈົນກັບຍອມວາງມືຈາກວຽກ ແລ້ວເລີ່ມກ່າວຢ່າງໃຈເຢັນເປັນຕາຟັງວ່າ:

- ບັກສ່ຽວຣັກເອີ້ຍ! ແມ່ນໂຕວ່າຫຍັງເນາะ? ໂຕວ່າພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ນິຄົມ ກ້ອກກີ ຊັ້ນຫວະ? ແຕ່ຢູ່ ຄາຄົບ ເນາะ ແລ້ວກະອື່ນໆອີກ ແຕ່ໃຫ້ໂຕເຂົ້າໃຈເດ໊ຫລ້າເອີ້ຍ ວ່າຊິບໍ່ມີໃຜປ່ອຍໃຫ້ໂຕ

ห้ามจำหน่าย

ແທ້ນກິນນ້ຳຫມູ້ອີກ! ໂຕຄິດວ່າໂຕມີລາຄາຄ່າງວດຫລາຍຊັ້ນຫວະ? ຮ... ໂຕເປັນປະໂຫຍດແກ່ໃຜແດ່ຮ ບັກຫລ້າ ບອກມາດຸ?

ມືຊາ ຫັນໄປຫາວຽກງານຂອງຫມໍ ແລະ ເມື່ອເຄື່ອງຕົກເຂົ້າຢູ່ໃນມືຂອງຫມໍແລ້ວພຸ້ນ ບັ້ນສະຫລຸບຈ່ຳລອດພົ້ນອອກຈາກປາກຂອງຫມໍວ່າ:

- ເຮ້ຍ ໂຕຊື່ແນວໃດເວ້ຍ?

ໂກວັກ ຕື່ນຈິນເຕັ້ນ:

- ແມ່ນຫຍັງເກາະ?

- ໂຕຊື່ວ່າແນວໃດ? ບັກຕຸ່ນຫວະ? ຫລືບັກເຫັ້ນເບາະ?

ໂກວັກ ຫນ້າແດງຮື້ນຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມຢາກອາຍ ແລະ ໂມໂຫ:

- ແລ້ວມັນກ່ຽວຫຍັງກັບໂຕລະ?

- ໂຕບອກຊື່ໂຕບໍ່ໄດ້ຫວະ? ມັນຄາຫຍັງລະ?

- ເອີ... ເຮົາຊື່ ໂກວັກ...

- ອ່າ ໂກວັກ* ...ເອີ ແມ່ນໃດ່ເນາະ ກັນໂລດຊິລືມໄປແລ້ວ. ໃນສາຍຕາເຮົາໂລດເຫັນແຕ່ທ້າວອ້ີສັງບຸຫົວແດງໆຄົນຫນ້ຳເກາະແຂ່ງພັນຂາເຮົາແຕ່ມັນບໍ່ມີປະໂຫຍດສຳລັບໃຜຫນົດ ຄັນວ່າໂຕເຮັດວຽກແດ່ຈັກຫນ້ອຍຫັ້ນນ່າ ເກົ້າເອ້ີຍ ກັນກະຍັງຊິມີໂອກາດເວົ້າກັບໂຕວ່າ "ເຮ້ຍ ໂກວັກ ເອົາອັນນ້ີມາໃຫ້ແດ່" ຫລື "ເຮ້ຍ ໂຕໃກ້ຊິແລ້ວແລ້ວຫວະ ໂກວັກ? ໂກວັກ ຊ່ອຍບາດຫນ້ຳແດ່

---

* ໃນພາສາ ອຸກຣາອິນ ຫມາຍເຖິງສັດ (ແທ້ນ) ປະເພດຫນູຈຳພວກຫນ້ຳ.

ນ່າເກົ້າເອ້ຍ!" ແຕ່ວ່າມັນເປັນແບບນີ້ ເຮົາກໍອາດຊ່ວຍຊ່ຳ... ເອົາ ລະ ໂຕໄປຫ່ຽວພໍ່ໂຕສາ ສ່ຽວເອ້ຍ ເບິ່ງເອົາ ເຮົາແທ້ມືອງກເຮັດ, ເຮົາຊິຕ້ອງຈັດການກັບກະໂລ່ງນີ້ໃຫ້ແລ້ວ ບໍ່ຊັ້ນຍາມໃດກະຊິໃຊ້ກະ ໂລ່ງດຽວກັນນີ້ຂົນນ້ຳມາເຮັດແກ່ງ, ຊົງນ້ຳຊາ ແລະ ລ້າງກ້ວຍ, ແລ້ວຍັງຊິຕ້ອງລ້ຽງໂຕອີກ, ຄັນວ່າພວກເຮົາບໍ່ເຮັດສາໂຕກະຊິຕາຍ ກົ້ມລ້າໆ ເຂົ້າໃຈລະຕິ! ແລ້ວໂຕກະຊິເຫມັນກຸ້ມໄປຫມົດ ພວກ ເຮົາກະຊິຢູ່ຍາກ ຕ້ອງຊິໄດ້ເຮັດຫົບເຮັດໂລ້ງ້ຽບຄາບສົ່ງສະການ ໂອ້ຍມີແຕ່ແນວຫຍຸ້ງ.

ໃນທີ່ສຸດ ໂກວຣັກ ກໍຍອມກົ້ກກ້ອຍພ່າຍຫນີຈາກ ນິຊາ, ທາງ ນິຊາ ກໍບໍ່ປະໂອກາດຮ້ອງຕິດຕາມມັນໄປດ້ວຍນ້ຳສຽງອົ່ນອ່ອຍວ່າ:

-ແມ່ນລະ! ກົ້ກລະໄປກົ້ນອາກາດສົດໃສບໍລິສຸດສະອາດຈັກ ຫນ້ອຍສາມັນຊິເຮັດໃຫ້ໂຕມີແຮງຂຶ້ນໃດ.

ບໍ່ມີໃຜຮູ້ດອກວ່າ ໂກວຣັກ ເລີ່ມເຊື່ອສັດທາໃນຄຸນປະໂຫຍດ ຂອງອາກາດສົດໃສ ແລະ ດຶງດູດເອົາຊົ່ນຊັ້ນຊຸ່ນນາງໃນ ກູເຮຍແຊ ທ້ຳຫມົດມາເຊື່ອສັດທານຳມັນບໍ່! ແຕ່ໃນໄລຍະຫລັງໆມານີ້ ພວກ ເຂົາພະຍາຍາມຫລົບຫນ້າຫລົບຕາໄປຫລາຍ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າທັນໄດ້ ທຳຄວາມຮູ້ຈັກກັບພວກເລືອດສີຟ້າຂອງ ກູເຮຍແຊຈຳນວນຫນຶ່ງ ແລ້ວ. ເບິ່ງລວມໆແລ້ວພວກເຂົາກໍບໍ່ຂີ້ຮ້າຍປານໃດດອກ, ນິບຸກ ຄະລຶກສິມຄວນ ສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ກໃຈຂ້າພະເຈົ້າສິມຄວນ ເພາະວ່າ ຈາກຈຸດນີ້ ພວກເຂົາຈ່ຳສາມາດເຂົ້າກັນເປັນກ້ອນເປັນກຸ່ມໄດ້. ເປ ເຣດ ແມ່ນຜູ້ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ພໍໃຈກວ່າຫມູ່. ຫມໍເປັນຄົນວ່ຽງທ່າ ໃຫຍ່ສິມຄວນ, ໃສ່ຫມວກແງ໊ບບ່ຽງລ່ຽງມາ ປົກເບ້ືອງຫນຶ່ງ ແລະ

ປ່ອຍພົມຫຍ່ອງຫຍ້ຳຕົກລົງບ່ຽອດຂົນຄໍ້ວ, ຫມໍ່ຮູ້ຈັກດູດຢ່າແບບ
ຄາບກົດກອກຢ່າຄາຢູ່ແຈປາກເບ້ອງຫນ່ຳ ແລ້ວສາມາດຄາກກະເທົ
ໄດ້ພໍປານສົນລະປົນ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າແນມເຫັນແລ້ວ: ໃບຫນ້າທົ
ຖືກທຳລາຍດ້ວຍຖຸ່ມຫ່າມາກສຸກຊະນິດນ້ອຍນັ້ນ ໄດ້ເງີຍແນມເບ່ຳ
ຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງສົນອົກສົນໃຈ ແລະ ຄວາມສົນອົກສົນໃຈອັນນີ້ກໍ
ແມ່ນລັກສະນະຢ່າງຫນ່ຳຂອງເດັກຊາຍຜູ້ສະຫລຸງວສະຫລາດນີ້ຊິ -
ວິດຊິວ່າຄົນຫນ່ຳ.

ຫອ່າງບໍ່ດົນມານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຂົ້າໄປຫາກຸ່ມຂອງພວກມັນໃນ
ແລງຫນ່ຳ, ໃນຂະນະທີ່ພວກມັນພວມນັ່ງຊຸມກັນຢູ່ເທິງກະດານຫີນ
ແຜ່ນໃຫຍ່ທີ່ສ້ຳມາເພື່ອເອົາມາປຸກຄອກຕາກແດດສຳລັບຫມູນ້ອຍ,
ພວກເຂົານັ່ງດູດຢ່າທ້ຳໂສເຫລ້ລົມກັນແບບເຫງົ່າຫງ່ອຍ. ຂ້າພະ
ເຈົ້າຢຸດຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພວກເຂົາ ແລ້ວດຶ່ງເຈ້ຍຫນ້ງສືພົມອອກມາພັນ
ຢາດູດ ຂໍ່ໄຟນຳພວກເຂົາ. ເປເຣດ ສັກແສງຕາແຈ່ມໃສແຝ
ຄວາມເປັນມິດມາໃສ່ຂ້າພະເຈົ້າ ແລ້ວເວົ້ຂຶ້ນດ້ງໆວ່າ:

- ຈັ່ງແມ່ນເຈົ້າທຸກເຈ້ຍາກເນາະ ສະຫາຍອຳນວຍການ ຈົນ
ວ່າໄດ້ສູບຢ່າພັນ, ອຳນາດໂຊວຽດບໍ່ສາມາດມອບອັນສຳເລັດຮູບ
ແລ້ວໃຫ້ເຈົ້ານັ້ນຫວະ?

ຂ້າພະເຈົ້າຫຍັບເຂົ້າໄປຫາມັນ, ກົ້ມຫົວລົງໄປຕໍ່ກອກຢ່າຈາກ
ມືຂອງມັນ, ດ້ວຍນ້ຳສຽງແຈ່ມໃສ ແລະ ຫອງດ້ງຄືກັນກັບມັນປະ
ສົມສຳນຽງບັນຊາດ້ານເລັກນ້ອຍຂ້າພະເຈົ້າບອກມັນວ່າ:

- ເອົາລະບັດນີ້, ກອດຫມວກໂຕອອກເບ່ຳ!

ແສງຕາແຝງແວວຍິ້ມຫົວຂອງມັນປ່ຽນເປັນແປກໃຈ ໄນຂະນະ
ທ່ຽມສົນຍັງຍິ້ມແຍ້ມຢູ່:

- ມີຫຍັງຊັ້ນຫວະ?

- ກອດຫມວກອອກ..., ບໍ່ເຂົ້າໃຈຫວະຊັ້ນ?

- ເຂົ້າໃຈ, ຂ້ອຍຊິກອດດອກ.

ຂ້າພະເຈົ້າໃຊ້ມືເສີຍປອຍຜົມທີ່ປົກຫນ້າຂອງມັນຂຶ້ນ ແລ້ວຈ້ອງ
ແນມພິຈາລະນາເບິ່ງຮູບໂສມຂອງມັນ ເຊິ່ງເລີ່ມປາກົດແວວຫວັ່ນ
ກົວອອກມາຫນ້ອຍຫນຶ່ງແລ້ວ, ຈາກນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າວ່າ:

- ເອົາລະຄືແລ້ວບາດນີ້...

ເປເຣດ ກົ້ງຕາແນມເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າແຕ່ທາງລຸ່ມ, ແຕ່ເມື່ອຂ້າ
ພະເຈົ້າຕໍ່ໄຟກອຍາພັນປຸກໃຫ້ຕົນເອງ ແລະ ພົ້ນຄວັນກຸ່ນໆອອກ
ສອງສາມບາດແລ້ວ ຈຶ່ງຫັນຫລັງໃຫ້ເຂົາທັນທີ, ຂ້າພະເຈົ້າຍ່າງ
ຫນີອອກຈາກພວກເຂົາມຸ່ງກົງໄປຫາຊ່າງກໍ່.

ໃນເວລານັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກຢູ່ເຕັມຫົວໃຈວ່າ ຢູ່ໃນອາການ
ເຄື່ອນເຫນັງທຸກຢ່າງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແມ່ນແຕ່ອາການສຸດສີຫົວ
ສາຍແອວຄ່ອຍໆກໍຕາມ ທັງຫມົດນັ້ນມັນເຕັມໄປດ້ວຍອາລົມສໍານຶກ
ໃນຫນ້າທີ່ສຶກສາສາດຂອງຕົນ: ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍ
ຫມູ່ນີ້ຖືກຫມົດຖືກໃຈ, ຕ້ອງສາມາດເຂົ້າກັບພວກເຂົາ ແລະສ້າງ
ສະເຫນ່ດຶງດູດຍຶດຄອງຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາ ແລະ ໃນເວລາດຽວ
ກັນບໍ່ວ່າຈະເປັນ ແນວໃດ ກໍຕ້ອງເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາເຊື່ອຫມັ້ນຢ່າງ
ເລິກເຊິ່ງວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສົນໃຈໂຍດໃນຄວາມເຫັນໃຈເຂົ້າໃຈ

ຂອງພວກເຂົາເລີຍ, ພວກເຂົາອາດຈະໂກດ ແຄ້ນກຸງດຊັ່ງຂ້າພະ
ເຈົ້າ, ດ່າປ້ອຍ ແລະ ຮອດກັດແຂ້ວກັດຄາງໃສ່.

ພວກຊ່າງກໍ່ເຮັດວຽກງານຂອງພວກເຂົາຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ແລະ ໂບໂຮວອຍກໍ່ເລີ່ມສາທະຍາຍເຖິງຄຸນນະພາບຂອງນ້ຳມັນ ປໍສຸກຊະ ນິດ ທີ່ເຫນືອກວ່ານ້ຳມັນປໍຊະນິດບໍ່ດີ. ບັນຫາໃຫມ່ຂຶ້ນເຮັດໃຫ້ ຂ້າພະເຈົ້າສົນໃຈຫລາຍຈົນບໍ່ສັງເກດເຫັນຮອດວ່າ ມີຜູ້ດຶງແຂນ ເສື້ອຢູ່ທາງຫລັງ, ຈົນຖືກດຶງອີກເປັນເທື່ອທີ່ສອງ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງ ງວາກໄປ: ຫມໍ ເປເຮດ ຢືນຢູ່ນັ້ນແລ້ວ.

- ມີຫຍັງຊັ້ນຫວະ?

- ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງເບິ່ງຂ້ອຍເອົາແທ້ເອົາວ່າ, ຕອບໃຫ້ຮູ້ແດ່.

- ໂອ້ຍ ຊິມີຫຍັງພິເສດນໍ ເອີ ຊັ້ນລະ ໂບໂຮວອຍ ເຈົ້າໄດ້ ຍິນແລ້ວ ເນາະ ເຮັດແນວໃດເຈົ້າກໍ່ຕ້ອງຊອກນ້ຳມັນແທ້ໆໃຫ້ຂ້ອຍ ເດ້...

ໂບໂຮວອຍ ພໍໃຈຫລາຍທີ່ໄດ້ເວົ້າຮອດນ້ຳມັນຊະນິດດີຂອງ ລາວອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ. ຂ້າພະເຈົ້າສັງເກດເຫັນວ່າ ເປເຮດ ແນມນຳ ລາວດ້ວຍຄວາມຫມຸດຫມົດຫົນຫວຍລໍຄອຍໃຫ້ ໂບໂຮວອຍ ເວົ້າ ສຸດ, ໃນທີ່ສຸດ ໂບໂຮວອຍ ຈຶ່ງຍົກຫົບເຄື່ອງມືຂອງລາວຂຶ້ນ ຟັ່ງ ສຽງດັງສະນັ່ນ ແລ້ວພວກເຮົາກໍພາກັນຍ່າງໄປທາງຫໍລະຄັງ. ເປ - ເຮດ ຍ່າງຢູ່ທາງຂ້າງຂ້າພະເຈົ້າ ທັງກັດສົບດ້ານເທິງບໍ່ເຊົາ. ໂບ ໂຮວອຍອອກມາເພື່ອກັບໄປບ້ານ, ຂ້າພະເຈົ້າເອົາມືຂັດຫລັງ ແລ້ວງວາກກັບມາຢືນກົ່ງໃສ່ຫນ້າຂອງ ເປເຮດ.

- ເອົາລະ ມີຫຍັງເວົ້າມາ?

- ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈ໋ຳເບິ່ງຫນ້າຂ້ອຍລະ?

- ນາມສະກຸນໂຕ ເປເຣດ ແມ່ນບໍ່?

- ແມ່ນລະ.

- ຊື່ນ້ອຍ ສະເຕປານ ແມ່ນບໍ?

- ເອ໊ ແລ້ວແມ່ນເຈົ້າຮູ້ມາແຕ່ໃສລະ?

- ໂຕມາແຕ່ ຊະແວກລອບ ແມ່ນບໍ່?

- ກ໊ຖືກຕ້ອງແລ້ວ... ເອ໊... ແຕ່ວ່າ ເອ໊ ແມ່ນເຈົ້າຮູ້ມາແຕ່ໃສ ລະ?

- ກັນຮູ້ຫມົດນັ້ນລະ, ຮູ້ຮອດວ່າໂຕລັກ, ງັດແງ້ະເຮືອນ ມີແຕ່ ສ໋ຳດຽວທ໊ັກັນຍັງບໍ່ຮູ້ນັ້ນກ໊ຄືວ່າ ໂຕເປັນຄົນຈ້າ ຫລື ຄົນສະຫລາດ ກັນແທ້.

- ເອ... ແລວເປັນຫຍ່ງລະ?

- ຫວ່ານກ໊ໂຕຕ້ັງຄ໋ຳກ່ານໂງ່ງອອກມາ ກ່ງວກັບຢ່ານດູດຫັ້ນນ່ານ! ໂງ່ຈ້ານແທ້ໆໃດ໋, ບໍ່ມີຄ໋ຳກ່ານໃດເຫ໋ືກຫ່ານກເທ່ານ໊ ເວ້ານແທ້ໆໃດ... ຂໍໂທດທ໊ີ່ຕ້ອງເວ້ານແນວນ໊ ້.

ເ໋ືງວ່ານເວລານັ້ນແມ່ນຍ່ານອ່ານ໋ືດອັດສະດ໋ືງແລ້ວກ໋ຳຕ່ານ ແຕ່ກ໋ ຍັງພ໋ໍແນມເຫັນວ່ານ ຫນ້ານຂອງ ເປເຣດ ແດງຮ໋ືນຂ໊ືນ ແລະ ຫນັງ ຕ່ານເ໋ືບຍ່ານລ໋ືງຄ໋ືກບວ່ານັນຮູ້ສ໋ືກຮ້ອນຮຸ່ມຂ໊ືນໃນທັນ ທ໋ືທັນໃດ. ນັນ ຍ່ານໄປກ້ານວຫນ໋ືງດ້ວຍທ່ານທ່ານງບໍ່ສະບ່ານປານໃດ ແລະ ເ ສ໋ືອ ກແສງ ຕ່ານໄປເບ໋ືງດ່ານຫລັງຂອງຕົນເອງ.

- ເອ໊... ກະແມ່ນຢູ່, ທ໋ຳມະດ່ານແລ້ວ ບໍ່ມີຫຍ່ງເປັນຕ່ານຄ່ງດ ດອກ ແຕ່ວ່ານ ເປັນຫຍ່ງຈ໋ືງວ່ານຄ໋ຳກ່ານນັ້ນໂງ່ຈ້ານ ພ໋ືລ໋ືກ?

-ງ່າຍທີ່ສຸດ ໂຕກໍຮູ້ຕົວ່າເຮົານະມີອງກົນມື ຈົນບໍ່ມີເວລາເຂົ້າ ໄປໃນເມືອງເພື່ອຊື້ຢາກອກມາດູດ ອັນນີ້ໂຕຮູ້ແລ້ວ, ເຮົາບໍ່ມີເວລາ ກ້ອນວ່າອຳນາດໂຊວງດມອບວງກອັນຫນຶ່ງໃຫ້ເຮັດ ວງກນັ້ນກໍຄື ສ້າງຊີວິດທີ່ງາມເຫມາະສົມໃຫ້ໂຕ ສຳລັບຄົນຄົໂຕ, ຊີວິດທີ່ມ ຄວາມສຸກສະບາຍສຳລັບໂຕ, ໂຕເຂົ້າໃຈແລ້ວຫລືບໍ່ເຂົ້າໃຈກະບໍ່ຮູ? ຄົນບໍ່ເຂົ້າໃຈກໍໄປນອນສາ.

-ຂ້ອຍເຂົ້າໃຈແລ້ວ, - ເປເຣດ ຕອບສຽງລົວ ທັງເອົາເກີບ ເຂ່ຍຂຶ້ນໄປໝາ.

-ໂຕເຂົ້າໃຈຊັ້ນຫວະ?

ຂ້າພະເຈົ້າຈ້ຳເຂົ້າໄປໃນແກ່ນຕາຂອງມັນແບບຫນຶ່ນປະຫມາດ ໃນນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າແນມເຫັນກະແສຄວາມນຶກຄິດ ແລະ ເຫັນເຈດຕະ ນາລົມຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢ່ັງຮາກຄິດຳຂອງມັນເຂົ້າໃນຂະຫນັບຂອງ ມັນ. ເປເຣດ ກົ້ມຫົວລົງ.

-ໂຕເຂົ້າໃຈ ແຕ່ໂຕຊ້ຳເຫົ່າຫອນດ່າວ່າອຳນາດໂຊວງດ, ຈັ່ງ ແມ່ນຊາດໂງ່ເນາະ, ບັກຂ້ຳນເອີ!

ຂ້າພະເຈົ້າຫັນໄປຫາຫົນທາງທີ່ນຳໄປສູ່ສະໂມສອນເຍົາວະ ຊົນ, ເປເຣດກາງແຂນອອກຂວາງທາງຂ້າພະເຈົ້າ:

-ເອ... ວ່າແນວນັ້ນກະວ່າ... ຂ້ອຍເປັນຄົນໂງ່ຈ້າ. ແລ້ວມັນ ຊິເປັນແນວໃດລະ?

-ມັນຊິເປັນຫຍັງ ເຮົາເບິ່ງຫນ້າໂຕກໍເພື່ອຊິກວດກາ ພິສູດວ່າ ໂຕໂງ່ຈ້ັງຊັ້ນແທ້ໆບໍ.

-ເອ ແລ້ວເຈົ້າກວດກາແລ້ວຫວະ?

- ເອ້ ຣ.

- ແລ້ວເປັນແນວໃດລະ ?

- ໄປແຍງແວ່ນເບິ່ງເອງໄປ໋.

ຂ້າພະເຈົ້າກັບເຂົ້າມາຫ້ອງພັກຢ່າງບໍ່ລໍ້າເບ່ົ້ອາການສະແດງ ອອກຂອງ ເປເຣດ.

ຈ່ັງຊັ້ນແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າຈ່ົ້ງລົ້ງເຄ່ົ້ຍກັບຫນ້າຕາສະມາຊິກ ກູເຣຍ ແຊຫລາຍຂ່ົ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າສ່ງນຮູ້ວ່ົ້ທ່ົ້ອ່ານສ່ົ້ຫນ້າຂອງພວກມັນຈ່ໍາ ນວນຫນ່ົ້ງ. ຫລາຍຄົນແນມເບ່ົ້ງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມຮູ້ສ່ົ້ກເຫ້ັນ ໃຈແບບບ່ໍ່ປ່ົ້ດບ້ັງ, ໃນຂະນະທ່ົ້ຣ່ົ້ມສ່ົ້ບຂອງພວກເຂົ້ານ່ົ້ມຣ້ອຍຍ່ົ້ມ ຫນ້າຮ້ກແຍ້ມບານອອກ. ມັນທ້ັງຈ່ົ້ງໃຈ ແລະ ສ້ບສ່ົ້ນ່ົ້ງ່ົ້ງວ່ົ້ ຊະ ນ່ົ້ດທ່ົ້ບ່ົ້ມຣ້ອຍຍ່ົ້ມຂອງໃຜ່ົ້ໄດ້ ນອກຈາກຂອງພວກເດ້ັກນ້ອຍໄຮ້ ຍ່ົ້ດເທ່ົ້ານ້ັ. ຂ້າພະເຈ່ົ້າຮ້ຈ້ກ ແລະ ຈ່ົ້ຈ່ົ້ານ່ົ້ມສະກ້ັນຂອງພວກເຂ່ົ້ົ ໄດ້ ແລະໃນທ່ົ້ສ້ດກ່ໍ່ຈ່ົ້ຮ້ອດສ່ົ້ງເວ້ົ້າຂອງຫລາຍຄົນ.

ໂອ ໂລ ເດ ໂຊ ເຣ ນ ບ້ັກນ້ອຍດ່ົ້ງແຫ່ົ້ງ, ພ່ົ້ງແກ້ມແດ່ົ້ງອ່ົ້ງ ຕ່ົ້ງຊ່ໍ່ົ້ງສ່ົ້ມ່ົ້ດກ່ົ້ວ່ົ້ດສ່ົ້ຍຕ່ົ້ໄປມ່ົ້ງ່ົ້ງຫນ້າຮ້ກທ່ົ້ສ້ດ ເຊ່ໍ່ົ້ງຄວາມ ເປ່ົ້ເປ່ົ້ອນແຫ່ົ້ງ້ັນເວລ່ົ້ບ່ໍ່ສ່ົ້ມ່ົ້ດຫຸ້້ມໄວ້ໄດ້ຢ່ົ້ງ່ົ້ງສ່ົ້ມປູນນ້ັ ມ່ົ້ວ່ົ້ນ ວ່ົ້ງນຢູ່ໃກ້ໆຂ້າພະເຈ້ົ້າສະເຫ່ົ້ມ. ໂຊ ເຣ ນ ອ່ົ້ຍຸ ດ ມ ປ, ນ້ັກເອ່ົ້ົ ມ່ົ້ຂ້ດຫລ້ົ້ງເປ້ັນປ່ົ້ະຈ່ໍ່ົ້, ເວ້ົ້ານ້ອຍແຕ່ມ ຣ້ອຍຍ່ົ້ມເທ່ົ້ົ ໃບຫນ້າສະ ເຫ່ົ້ມ. ຫ່ໍ່ົ້ມເປ້ັນອ້ົ້ຍບ່ົ້ານ້ອຍຜູ້້ຫນ້າຮ້ກສ່ົ້ມຄວນ, ຂ່ົ້ນດ່ົ້ກດ່ໍ່ົ້ ແລະ ຍ່ົ້ວ່ົ້ງ່ົ້ນດ, ຫ່ໍ່ົ້ມ້ັກເອ່ົ້ົ ມ່ົ້ສ່ົ້ດ່ົ້ວ່ົ້ງ ຄ້ັກບ່ົ້ວ່ົ້ພ່ົ້ວ ມ່ົ້ບ ກ ະ ດ ຸ ມ ໄ ຂ ບ່ໍ່ ແ ສ ງ ສ ະ ຫ ວ ່ົ ້ ງ ຫ ່ົ ້ ງ ໄ ກ ບ ່ ອ ນ ຫ ນ ່ ົ ້ ງ ໃ ຫ ້ ສ ່ ອ ງ ແ ສ ງ ມ ່ົ ້ ວ ່ົ ້ ນ ເ ຂ ້ົ ້ ແ ກ ່ ນ

ຕາຂອງມັນ, ເງີກຫົວໄປທາງຫລັງຄ່ອຍໆ, ບໍ່ປາກຫຍັງພໍຄວາມ ແລະ ຍົມຊື, ຂ້າພະເຈົ້າກາມັນວ່າ:

-ວ່າແນວໃດ ໂຊເຣັນ ບັກຫລ້າຄຳເພງ, ເວົ້າຫຍັງຈັກຄວາມ ດຸ ຢາກໄດ້ຍິນສຽງນຳ.

ມັນຫນ້າແດງຂຶ້ນ ແລ້ວຫັນຫນ້າຫນີທ່າທາງຂຶງຄຽດ ບາດ ແລ້ວຈົ່ງຄາງເຮັດສຽງພໍອຸ່ນໆດ້ງລອດອອກມາວ່າ:

-ຈ... ຈ້າວ.

ໂຊເຣັນ ມືສ່ຽວເກີຢູ່ຄົນຫນຶ່ງຜົວກຳແດງເທົ່າໆກັບມັນ ແລະ ຜົມເທິງຫົວກົມປ້ອມກໍແດງຄືກັນ. ຫນຶ່ງຊື່ວ່າ: ມິເຕຍ ນິດຊິ ນອບ, ມັນມີຈິດໃຈງາມ ໃສສະອາດ ແລະ ງ່າຍດາຍ. ສະໄຫມ ກ່ອນ, ໃນລະບອບເກົ່າເດັກນ້ອຍຈຳພວກນີ້ຖືກນຳໄປຝຶກແອບ ເປັນຊ່າງແປງເກີບ ຫລືຄົນຮັບໃຊ້ໃນຮ້ານເຄື່ອງດື່ມ. ເມື່ອແນມ ເບິ່ງມັນນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ: ມິເຕຍ ເອີ້ຍ ພວກເຮົາຊິເຮັດແນວ ໃດ ກັບໂຕເນາະ? ພວກເຮົາຊິສອດແສ່ວຊີວິດຂອງໂຕເທິງຜືນຜ້າ ໂຊວງດແບບໃດ?

ມິເຕຍ ເອງກໍຫນ້າແດງຮົນຂຶ້ນຄັກ ແລະ ງວກຫນ້າຫນີ ແຕ່ບໍ່ເຮັດສຽງເອີ່ຍໃນຮູຄໍອອກມາດອກ ພໍພຽງແຕ່ພັບເພຂຶ້ນ ຕາດຳຊື່ຂອງມັນ ທັ້ງເຫນ້າພິສິບມຸບໆເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ສຳນຽງທຳ ນອງນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກດີ ມັນແມ່ນສຽງ ກ້ຽດຮານໂຕ ເລິກຢ່າງ ຫນຶ່ງ, ແມ່ນສຽງຂອງແມ່ຍິງງາມຈັກຄົນທີ່ຖືກເອົາໃຈ, ພະຍິດ, ສຽງນັກຮ້ອງຍິງລິງຄ້າຍສຽງນົກຂັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກພໍໃຈເມື່ອ ໄດ້ຍິນ, ສະເພາະເວລາ ມິເຕຍ ເວົ້າຮອດສະມາຊິກຢູ່ ກູເຣຍແຊ:

-ຫມໍ້ນ ເຈົ້າເຫັນບໍ່ ຫມໍ່ແລ່ນກາຍໄປຫັ້ນນ່າ. ແມ່ນມັນ ແລ່ນໄປຕາຍທາງໃດລະຫັ້ນ ແມ່ນຫມໍ ປູຣິຍັກ, ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກ ຫວະ? ມັນສາມາດກິນນ້ຳນົມໄດ້ຮອດ 30 ຈອກ ຍ້ອນແນວນ້ັ້ນ ມັນຈ່ຳໄປຈອບໄປມອງຢູ່ແຖວໆຄອກງົວ ແລ້ວຫມໍ້ນອີກ ຫມໍ່ປ່ອນ ຫົວອອກມາທາງປ່ອງຢ້ຽມຫັ້ນນ່າ. ມັນນ້ີ ກ້ອນຂ້ີດ້ອນຫນ່ຳໆ ດ່ຽນ້ີລະ! ນັກລຸບເລຍ ເຈົ້າເຂ້ົາໃຈລະຕິ ໂອ້ຍ ມັນມ່ຶນປານໂຕ ອ່ຽນພຸ້ນລະ ປານນ້ີມັນຄ່ືລຸບເລຍເຈ້ົາພ່ໍແຮງແລ້ວຕິ, ໂອ້ຍ ຂ້ອຍ ຮູ້ຂ້ອຍເຫັນຫມິດແລ້ວ ວ່າ ເຂົາຊ່ືເຮັດກັບເຈ້ົາແບບໃດ ຂ້ອຍ ເຫັນມັນຫມິດແລ້ວ.

-ວາເນຍ ໂຊເຊັນໂກ, -ໂຊເຮັນ ອຸທານ, ມັນຫັນຫນ້າ ຫນ້ີດ້ວຍທ່າທາງໂກດແຄ້ນ ແລ້ວຫນ້າແດງຂ້ຶ້ນ.

ມິເຕຍ ເປັນເດັກນ້ອຍຜູ້ສະຫລາດຄົມຄາຍ, ມັນຕິດຕາມອາ ການເຄ່ືອນເຫນ້ັ້ງອ້ັນພ່ລ້ກພ່ລ້ຳຂອງດ້ັງເຫວ່ືຄ່ືແກ່ຂອງ ໂຊເຮັນ ແລ້ວສ້ກແສງຕາອ້ອນວອນຂໍໃຫ້ຂ້າພ່ະເຈ້ົາອ່ະໄພໃຫ້ຄວາມບໍ່ຮູ້ກາ ລະເທ່ສ່ະຂອງສ່ະຫ່ຽຍຂອງມັນ:

-ບໍ່ດອກ! -ກຸບໍ່ຫມ່ຽຍເກ່ືງ ວາເນຍ, ຫມໍ່ນ້ັ້ນມ່ືເສ້ັ້ນທາງ ຂອງມັນເອງ.

-ເສ້ັ້ນທາງໃດລະ?

-ໂອ້ຍ ກ່ະເສ້ັ້ນທາງທ່ີ່ມັນເລ່ືອກແລ້ວ...

ມິເຕຍ ໃຊ້ໂປ້ຕີນແຕ້ມຮູບອ້ັນໃດອ້ັນຫນ່ຳລົງໃສ່ພ້ືນດິນ.

-ເລ່ົາມາເບ່ິ່ງນ່າ.

-ໂອ້ຍ ຊ່ືມ່ືຫ່ຍ້ັງເດ້ເປ້ັນຕາເລ່ົາ? ຫມໍ ວາເນຍ ຫ້ັ້ນເກ່ັ

ພໍແຕ່ມັນມາຢູ່ນີ້ຄົນ ມັນກໍຕ້ອງສະຫມັກພັກພວກຂອງມັນຂຶ້ນໂລດ ໂຕ ເທັ່ນບໍ່ໂອໂລເດຍ? ຈັ່ງຊັ້ນເຂົາກໍເລີຍຊ້ອມມັນ ແນ່ລະ ແຕ່ວ່າ ເຖິງຢ່າງໃດມັນກໍມີເສັ້ນທາງຂອງມັນຢູ່.

ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈເຖິງປັດຊະຍາອັນລ້ຳເລີກຂອງ ນິຄຶນອບ ເປັນຢ່າງດີ, ມັນແມ່ນ "ປັດຊະຍາຫນ໋ຶ່ງນັກປັດຊະຍາຂອງພວກ ເຮົາຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກເທ່ື່ອ".

ຢູ່ທ່ີນ້ັນເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍພວງແກ້ມຕ່ືງແດງເປັນຕາຫນ້າຮັກ ຫລາຍຄົນ ຫລ໊ືຜູ້ບ໋ ່າງມຫນ້າຮັກປານໃດ ແຕ່ບໍ່ມີໂຊກດີໃນການສະ ແຫວງພົບເສັ້ນທາງຂອງຕົນເອງ. ເທິງໃບຫນ້າທ່ີ່ແຝງຄວາມຫງ ໍ່ ເງ ໍ່ ອດເຫງົ ່ າຫງ ໍ ່ ອຍເຫລ ໍ ່ ານ ້ ີ ຂ້າພະເຈ ້ ົ ້ າແນ ໍ ່ ມເຫັ ໍ ່ ນວ ່ ານ ໍ ່ ານ ້ ີ ຫລ ໍ ່ ານ ້ ີ ມ ີ ຊ ີ ວ ິ ດ ລ ໍ ່ ອ ງ ລ ອ ຍ ໄ ປ ຕ າ ມ ເ ສ ັ ້ ນ ທ າ ງ ເ ຊ ໍ ່ ານ ້ ີ ຜ ູ ້ ອ ໍ ່ ນ ລ ີ ຂ ິ ດ ໃ ຫ ້ . ສ ໍ ່ ານ ້ ີ ງ ກ ໍ ່ ານ ້ ີ ວ ເປັນເລ ໍ ່ ານ ້ ີ ອ ງ ທ ໍ ່ ານ ້ ີ ມ ະ ດ າ ຢ ູ ່ ໃ ນ ໂ ລ ກ ເ ກ ົ ່ ານ ້ ີ ແ ລ ະ ແ ມ ່ ນ ສ ໍ ່ ານ ້ ີ ງ ທ ໍ ່ ານ ້ ີ ເ ພ ໍ ່ ານ ້ ີ ນ ເ ອ ໍ ່ ານ ້ ີ ນ ກ ັ ນ ວ ່ າ ຊ ີ ວ ິ ດ ທ ໍ ່ ານ ້ ີ ຂ າ ດ ເ ອ ກ ະ ລ າ ດ .

ໂຊເຣັນ, ນິຄຶນອບ, ນັກຫ ໍ ່ ວ ຫ ລ ອ ງ ດ ົ ງ ແ ຫ ລ ມ ; ຊ ອ ບ ເ ຊ ັ ນ ໂ ກ ນ ັ ກ ຂ ໍ ່ ານ ້ ີ ຫ ລ ໍ ່ ານ ້ ີ ມ ເ ຫ ົ ່ ານ ້ ີ ງ ຫ ງ ໍ ່ ານ ້ ີ ອ ຍ ; ອ ັ ດ ເ ຊ ຍ ກ ານ ກ ິ ນ ອ ບ ແ ລ ະ ນ ັ ກ ແ ຊ ກ ກ ິ ນ ເ ຄ ຣ າ ແ ບ ກ ໂ ກ ຜ ູ ້ ອ ່ ອ ນ ຫ ວ ານ ຫ ນ ້ າ ເ ສ ົ ້ າ ພ າ ກ ັ ນ ຈ ອ ບ ນ ອ ຍ ຢ ູ ່ ອ ້ ອ ມ ຂ ້ າ ງ ອ ້ ອ ມ ແ ອ ວ ຂ ້ າ ພ ະ ເ ຈ ົ ້ າ ດ ້ ວ ຍ ຮ ອ ຍ ຍ ິ ້ ມ ເ ບ ະ ໆ ແ ລ ະ ວ ິ ງ ຄ ົ ້ ວ ຢ ູ ່ ຫ ຍ ້ ໍ ແ ຕ ່ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ າ ບ ໍ ່ ສ າ ມ າ ດ ໂ ດ ດ ເ ຂ ົ ້ າ ຂ ້ າ ງ ຂ ້ າ ພ ະ ເ ຈ ົ ້ າ ຢ ່ າ ງ ເ ປ ີ ດ ເ ຜ ີ ຍ . ພ ວ ກ ເ ຂ ົ າ ອ ິ ດ ສ າ ກ ຸ ່ ມ ຂ ອ ງ ອ າ ເ ນ ຍ ໂ ຊ ເ ຊ ັ ນ ໂ ກ ພ ໍ ຢ າ ກ ຕ າ ຍ , ແ ສ ງ ຕ າ ທ ໍ ່ ານ ້ ີ ຕ ິ ດ ຕ າ ມ ກ ານ ກ າ ງ ປ ີ ກ ບ ິ ນ ອ ັ ນ ກ ້ າ ຫ ານ ຊ ານ ໄ ຊ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ນ ້ ໍ ານ ້ ີ ທ ໍ ່ ານ ້ ີ ບ ິ ນ ໄ ປ ສ ູ ່ ເ ສ ັ ້ ນ ທ າ ງ ໃ ຫ ມ ່ ທ ໍ ່ ານ ້ ີ ໄ ຂ ລ ໍ ້ ກ ້ າ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ າ ຢ ູ ່ ນ ັ ້ ນ ເ ປ ັ ນ ອ ່ ອ ນ ຍ ໍ ່ ານ ້ ີ ຫ ນ ັ ກ .

ຫມິດທຸກຄົນລໍຄອຍ. ມັນເປັນເລື່ອງທຳມະດາ ແລະ ຈະແຈ້ງ ແລ້ວ. ພວກເຂົາລໍ້ກາກນມາຮອດມາເຖິງຂອງຊາວນິຄົມ ກ້ອກົ ເທພະບຸດໄຮ້ສຸສານ, ຜູ້ບໍ່ອາດເຂົ້າໃຈໄດ້ ແລະ ທ້າສິ່ງອິດທິພົນດົ ດູດຈິດໃຈແບບບໍ່ສາມາດພັນລະນາໄດ້ນັ້ນເອງ. ບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າ ທຸກ ເວລານາທີທີ່ຜ່ານໄປນັ້ນຈະແມ່ນຄວາມສຸກ ຫລືຄວາມທຸກກັນແທ້ ທີ່ຫຍັບມໍ່ເຂົ້າມາ. ແມ່ນແຕ່ໃນຫມູ່ເດັກນ້ອຍແມ່ຍິງເອງກໍຄືກັນ ແປວໄຟແຫ່ງຊີວິດຂອງພວກເຂົາປາກົດແສງສີໃຫມ່ຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ໃນ ແຕ່ລະມື້. ໂອເລຍ ລາໂນວາ ໄດ້ກໍ່ຕັ້ງກອງຂອງນາງຂຶ້ນແລ້ວຮຽບ ຮ້ອຍຊື່ວ່າກອງທີ ຝ, ມັນເຕັມໄປດ້ວຍພະລັງຊີວິດ. ຢູ່ໃນຫໍພັກ ຂອງພວກເຂົາບັດນີ້ກໍ່ກະທົບກຶກໂຄມດ້ວຍກິດຈະການຕ່າງໆ: ມີ ການຫຍິບຕາບຜ້າ, ຊັກ, ຣີດ ແລະ ມີຮອດຜູ້ຮ້ອງເພງອຸ່ນໆອອກ ມາໃນຍາມຄ່ຳແລງ. ກູເລຍເຢວາ ນັ້ນສິນລະວິນຢູ່ຕະຫລອດເວລາ, ນາງປົບພຸ້ນແລ່ນຟ້ ທ້າພະຍາຍາມປົດບ້ງເສື້ອຄຸມຜົນຂາດຂ້າງ ແລະ ຍັບຍໍ້ຂອງນາງຈາກສາຍຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ກູດລາຕ ນັ້ນມັນໄປ ເປັນແຂກຂອງພວກນາງສະເຫມ ແລະ ສະແດງອອກຢ່າງຈະແຈ້ງ ວ່າ ເປັນຜູ້ປ້ອງກັນສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງພວກນາງ. ເຖິງຢ່າງນັ້ນກໍ ຕາມ ກອງທີ ຝ ນ້ໍກ້ຍັງບໍ່ອອກໄປເຮັດວຽກຢູ່ທົ່ງນາເທ່ື ຍ້ອນ ຢ້ານວ່າການກະທຳດັ່ງກ່າວຈະເຮັດໃຫ້ພວກກ໊ຣິດ ກູເຮຍເຊ ແກ້ ແຄ້ນຊະນິດເຮັດໃຫ້ຫມິດມຸ່ນຈົມຫາຍໄປໃນຊາກເສດຫັກພັງຂອງ ພວກເຂົານັ້ນເອງ.

ໂກໂຣຕອບເອງກໍ່ລໍຄອຍຄືກັນ. ຫໍນ້ີແມ່ນແກ່ນກາງຂອງ ພວກກ໊ຣິດຂອງກູເຮຍເຊ, ມັນເປັນນັກການທູດຜູ້ດ໊ເດ່ັນຄົນຫນ່ຶ.

ຢູ່ໃນການປະພຶດຂອງມັນ, ຄຳເວົ້າຂອງມັນ ຫລືແມ່ນແຕ່ສີຫນ້າ ຂອງມັນເພິ່ນບໍ່ສາມາດພົບພໍ້ຮ່ອງຮອຍໃດຫນຶ່ງ ເພື່ອຕູ່ໂທດມັນ ບໍ່ ວ່າໃນເລື່ອງໃດ. ມັນບໍ່ແມ່ນຜູ້ຜິດຫນັກຄືກັບຄົນອື່ນໆນັ້ນແລ້ວ: ຄື ກັບຜູ້ອື່ນໆ ມັນກໍບໍ່ອອກໄປເຮັດວຽກ ແລະ ກໍບໍ່ເຮັດຫຍັງຫມົດ. ກອງພິເສດທີ I ຂອງພວກເຮົາອິດກັ້ນຄວາມໂມໂຫຄຽດແຄ້ນຫມໍ ໂກໂຮຕອບ ຈົນໃຈຊິຂາດ, ທັງແນ່ໃຈຢ່າງຂາດຂັ້ນວ່າ ຢູ່ໃນ ກູເຮຍ ແຊ ນີ້ ຫມໍເປັນສັດຕູນໍ້າເບີຫນຶ່ງຂອງພວກເຮົາ.

ຕໍ່ມາຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ໂວໂລດິບ, ກອກກິບສະກີ ແລະ ໂຈ ຮາໂວນກອບ ໄດ້ປະຊຸມປຶກສາກັນ ເພື່ອຊອກຫາທາງແກ້ໄຂບັນ ຫາ. ພວກເຂົາເອີ້ນເອົາ ໂກໂຮຕອບ ມາຮ່ວມປະຊຸມໃນຄືນຫນຶ່ງ ຢູ່ແຄມຫນອງ ແລ້ວຊໍເຊີນໃຫ້ມັນຫນີໄປຈາກນິຄົມບໍ່ວ່າຈະໄປຕາຍ ທາງໃດກໍຢ່າ. ແຕ່ ໂກໂຮຕອບ ໄດ້ປະຕິເສດຂໍ້ສະເຫນີດ້ວຍຄຳ ສັບຕໍ່ໄປນີ້:

-ມາຮອດດຽວນີ້ ເຮົາບໍ່ມີເຫດຜົນຫຍັງທີ່ຈະຫນີຈາກຫນີ, ເຮົາຊິຢູ່ເວີ້ຍ!

ເມື່ອຄຳຕອບເປັນເຊັ່ນນີ້ ກອງປະຊຸມກໍຍຸຕິລົງ. ໂກໂຮຕອບບໍ່ ເຄີຍອ້າປາກລົມກັບຂ້າພະເຈົ້າຈັກເທື່ອ ທັງບໍ່ສະແດງວ່າສົນໃຈອັນ ໃດອັນຫນຶ່ງໃນບຸກຄະລິກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ແຕ່ເມື່ອສອນທາງກັນ ມັນກໍກອດຫມອກແງ໊ບຫນ່ວຍງາມເຮັດດ້ວຍຜ້າສີຈາງໆກົ້ມຫົວຄຳ ນັບຢ່າງສຸພາບ ແລະ ເວົ້າສຽງທຸ້ມໆວ່າ: -ສະບາຍດີ, ສະຫາຍ ອຳນວຍການ.

ໃບຫນ້າຄົມຄາຍຂອງຫມໍ ແລະ ດວງຕາຄູ່ງາມສີຊຳ້ຂອງຫມໍ

ທັນມາຫາຂ້າພະເຈົ້າແບບຄົນມີມາລະຍາດດີເລີດເປັນພິເສດ, ແລະ ສະທ້ອນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ຢາກບອກດ້ວຍພາສາເວົ້າຈະແຈ້ງວ່າ:

-ເຈົ້າເທັນບໍ່, ທາງເດີນຂອງພວກເຮົາບໍ່ສອນກັນດອກ, ເຊີນເຈົ້າໄປຕາມທາງຂອງເຈົ້າ. ຂ້ອຍກໍມີທັດສະນະຂອງຂ້ອຍຕ່າງຫາກ. ຂໍສະແດງຄວາມນັບຖື ສະຫາຍອຳນວຍການ!

ຢ່າງໃດກໍຕາມມື້ຫນຶ່ງຕໍ່ມາ ຫລັງຈາກມື້ແລ້ວທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໂອ້ລົມກັບເປເຮດ ແລ້ວ, ໂກໂຮດອບ ໄດ້ພົບກັບຂ້າພະເຈົ້າໃນຕອນກິນເຂົ້າເຊົ້າຢູ່ໃກ້ໆປ່ອງຢ້ຽມເຮືອນຄົວ. ຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າອອກຄຳສັ່ງ ມັນກ້ອຍທ່າງອອກພໍສົມມາພາຄວນ ຈາກນັ້ນກໍຫັນມາຕັ້ງຄຳຖາມທັນທີດ້ວຍທ່າທາງຈິງຈັງເຄັ່ງຂຶມວ່າ:

-ສະຫາຍອຳນວຍການ, ບອກຂ້ອຍຕາມຄວາມຈິງດຸວ່າ ຢູ່ນີ້ຄົນ ກ້ອກກີພວກເຈົ້າມີຫ້ອງຂັງບໍ?

-ບໍ່, ບໍ່ມີດອກ, ຂ້າພະເຈົ້າຕອບມັນດ້ວຍຄວາມເຄັ່ງຂຶມຈິງຈັງທ່ຳໆກັບມັນ.

ມັນຕິດຕາມສ້ຽວຊອນເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າຕໍ່ ພໍປານວ່າຂ້າພະເຈົ້າເປັນອັດສຸວາງສະແດງ.

-ແລ້ວເປັນຫຍັງມີຄົນເວົ້າວ່າ ເຈົ້າສັ່ງຂັງເດັກນ້ອຍລະ?

-ສຳລັບໂຕນຶ່ງນັ້ນ ບໍ່ຄວນວິຕົກກັງວົນຫຍັງເລີຍ. ກູສັ່ງຂັງສະເພາະແຕ່ຜູ້ເປັນສະຫາຍກູເທົ່ານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຕອບສຽງກະດ້າງ ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າກໍຫັນຫນ້າຫນີຈາກມັນທັນທີ ໂດຍບໍ່ເອົາຫົວຊ່ຳຕໍ່ການສະແດງອາການແປກໃຈຂອງມັນ.

ມາຮອດວັນທີ ໑໕ ພຶດສະພາ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບໂທລະເລກ: "ອອກເດີນທາງມ້ໍ່ນ້ໍ່ເລງທຸກຄົນ, ລາປົດ".

ຂ້າພະເຈົ້າອ່ານໂທລະເລກສູ່ທຸກຄົນຟັງໃນຕອນກົນເຂົ້າແລງ ແລ້ວເວົ້າວ່າ:

- ໃນມ້ໍ່ຣ້ໍ່ພວກເຮົາຈະໄດ້ຕ້ອນຮັບຫມູ່ເພ້ໍ່ອນທ້ໍ່ມາຕ້ໍ່ມແລ້ວ ຂ້ອຍຫວັງຢ່າງສຸດຫົວໃຈວ່າພວກເຈົ້າຈະໃຫ້ການຕ້ອນຮັບອັນອົບອຸ່ນການຫມູ່ເພ້ໍ່ອນກັບພວກເຂົາ ເພາະວ່ານັບແຕ່ມ້ໍ່ນ້ໍ່ນໄປພວກເຈົ້າຈະຢູ່ຮ່ວມກັນ ແລະ ເຮັດວຽກຮ່ວມກັນ.

ພວກເດັກນ້ອຍແມ່ຍິງມິດງຽບລົງໃນທັນທີ, ເປັນຄວາມງຽບສ ຂ້ໍ້ຍ້ານຢ່າງຫນ້ໍ່ງ ຄ້ວຍນິກນ້ອຍພວມຈະປະເຊີນກັບລົມພະຍຸ. ພວກເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍເສ ຶ ອກແສງຕາແລກກັນກັບຫມູ່ໄປມາ ບາງຄົນ ກໍແຍ້ມຫົວ ແລ້ວຢູ່ໃນລັກສະນະນ້ໍ່ນຄາວຫນ້ໍ່ງ.

ຢູ່ແຈແຄມປ່ອງຢ້ຽມບ່ອນນ ິ ໂຕະ ແລະ ຕ້ັ ້ ອ ິ ແທນແປ້ນມ້ານ ້ ໂກໂຣຕອບກັບພັກພວກຂອງມັນນ້ໍ່ງລົມກັນຢ່າງມ ີ ຊ ີ ວ ິ ດຊ ີ ວາທ້ໍ່ມ ່ ອນ ຊ ຶ ນເປ ັ ນພ ິ ເສດ: ມ ີ ສຽງຫ ົ ວແຮງໆ ທ ້ ໍ ່ ງ ແລະ ປ ່ ຽນຄ ໍ າເວ ົ ້ າຫຍ ່ ານບ ໆ ເພ ິ ໆໃສ ່ ກ ັ ນເປ ັ ນທ ໍ າມະດາ.

ໃນຄ ຶ ນນ ້ ັ ນ, ຢ ູ ່ ກ ອ ໆ ພ ິ ເສດໄດ ້ ມ ີ ການພ ິ ຈ າລ ະນ າລ າຍລ ະອ ຽ ດ ກ ່ ຽ ວກ ັ ບໂຄ ງ ການຕ ້ ອນຮ ັ ບຊ າວນ ິ ຄ ົ ມ ກ ັ ອກ ິ ແລ ້ ວກ ອ ດ ກ ່ ຽ ວ ເ ບ ິ ່ ງ ປ ຶ ກ ຍ ່ ອ ຍ ລ ະອ ຽ ດທ ຸ ກຢ ່ າ ງ ຢ ູ ່ ໃ ນ ກ ະ ແ ຫ ລ ງ ການພ ິ ເ ສ ດ ຂ ອ ໆ ຫ ນ ່ ອ ຍ ຊ າ ວ ຫ ນ ຸ ່ ມ ກ ົ ມ ໂ ຊ ໂ ມ ນ. ກ ູ ດ ລ າ ຕ ິ ນ ້ ັ ນ ໃ ຫ ້ ວ ່ າ ມ ີ ໂ ອ ກ າ ດ ເ ກ ົ ່ າ ກ ່ ອ ນ ເ ລ ັ ້ ອ ຍ ກ ວ ່ າ ທ ຸ ກ ໆ ກ ອ ໆ ປ ະ ຊ ຸ ມ ທ ້ ໍ ່ ຜ ່ ານ ມ າ.

-ເວົ້າແທ້ໃດ... ມັນເປັນຕາອາຍພໍ້ກທ່ີ້ຕ້ອງຍ້າຍພວກເດັກ ນ້ອຍນັ້ນມາພ້ໍ.

ບານປະຕູໄຂແງ້ມອອກຄ່ອຍໆ ແລ້ວ ໂຈຮາ ໂອນກອບ ກ໋ໍ ລາກອ໋ເລືອເຂ້ົ້າມາໃນຫ້ອງ, ມັນເຊໄປນ່ັ້ງລົງແປ້ນນ້ໍາ ແລ້ວພະ ຍາຍາມເອົ້ານ໋ໍ້ໂຕະໄວ້ທ້ັງແນມເບ່ົ້ງຫນ້ໍາພວກເຮົ້ົາດ້ວຍຕາເບ໊ົ້ອໆ ດງວ ເພາະວ່ອ໋ກເບ໊ົ້ອງຫນ໋ໍ້ງນ້ັ້ນ ຕຸບຕົ້ບ ແລະ ເກ໋ອບຕົ້ກ້ວ ອາການໄຄ່ບວມຂອງກ້ໍາມຊ໋ົ້ນອ້ອມຮູຕາ.

-ແມ່ນອ໋ຫຍ້ັງກ້ັບຫນ໋ົ້?

-ພວກເຂົ້ົາລ້ັດຕ໋ົ້ເຮົ້ົາ! -ໂຈຮາຕອບຄ່ອຍໆ.

-ແມ່ນໃຜ?

-ບ໋ໍ້ຮູ້ແລ້ວ! ພວກຊາວນາຕ໋ົ້ເບາະ, ເຮົ້ົາກ້ັບມາແຕ່ສະຖານ໋ົ້ີລ໋ົ້ດ ໄຟ ພໍ້ມາຮອດບ່ອນຂ້ໍ້ານທາງລ໋ົ້ດໄຟ... ກ໋ໍເຈ໋ົ້ກ້ັບພວກມ້ັນ ພວກມ້ັນ ໂດດເຂ້ົ້າໃສ່ເຮົ້ົາໂລດ.

-ພ້ໍ້າອກ່ອນ! - ໂອໂລຄ໋ົ້ບ ຮ້ອງຂ໋ົ້ນຢ່ໍ້າງໂມໂຫ: ອ້ັນນ້ັ້ນພ໋ໍ້ຮູ້ ຢ່ໍ້ດອກວ່ໍ້ามັນໂດດໃສ່ໂຕຫ້ັ້ນນ່ໍ້າ, ເຫ້ັນພ໋ໍ້ແຮງແລ້ວວ່ໍ້า ພວກມ້ັນ ເຮ້ັດແນວໃດໃຫ້ໂຕ? ແຕ່ເລ໋ົ້ອງມ້ັນເກ໋ົ້ດຂ໋ົ້ນແນວໃດ? ມ້ັນກ໋ໍ້ທ້ັນ ເວ໋ົ້າລ໋ົ້ມກ້ັບໂຕຫວ? ะ

-ບ໋ໍ້ທ້ັນລ໋ົ້ມກ້ັນດ໋ົ້ນນ່ໍ້า, -ໂຈຮາ ຕອບທ້ັງເຮ້ັດຫນ້ໍ້าเบะๆ, - ม໋ົ້ຫນ໋ໍ້ຫນ໋ໍ້ງເວ໋ົ້າຂ໋ົ້ນວ່ໍ้า: ເອ໋ົ້ ຊາວຫນຸ່ມກ໋ົ້ມໂຊໂມນຫວ? ะ ท໋ໍ້ັ้ນ ละป໋ົ້ໍ้ใส่ปากเลีย!

-ເອ໋ົ้... ແລ້ວໂຕເດ໊ົ้ละ?

-ໂຍ້ວ ເຮົາກະເຮັດຄືກັນຫັ້ນແຫລ້ວ, ແຕ່ພວກມັນມີນ້ຳກັນ
ຕັ້ງ ໕ ຄົນເວີ້ຍ.

-ໂຕແລ່ນຫນີຫວະ?

-ໂອ້ຍ ບໍ່ເດ໊ີ! - ໂຈຣາຕອບທັນທີ.

-ຊັ້ນໂຕເຮັດແນວໃດ?

-ໂຍ້ວ ໂຕບໍ່ເຫັນຊັ້ນຫວະຊັ້ນ ວ່າເຮົາກໍຍັງຢູ່ບ່ອນທາງຂ້າມຄົ
ເກົ່າ.

ພວກເດັກນ້ອຍຫົວໂຄບຂຶ້ນແບບອັດສະຈັນລ່ອງແມ່ນ້ຳ ດະນຽບ
ແຕ່ໂອໂລຄົບ ແນມເບິ່ງຫນ້າປູດບ້ຽວແຕ່ຍົ້ມແຍ້ມຂອງສະຫາຍນັ
ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກຢາກຕິດຽນແດ່.

ບົດທີ ๗

ລົດໄຟຂະບວນ ນຶ່ງ (ຂ)

ໃນຕອນເຊົ້າຂອງວັນທີ ๑๗, ຂ້າພະເຈົ້າອອກເດີນທາງໄປຮັບ
ເດັກນ້ອຍ ກ້ອກກີ ຢູ່ສະຖານີລົດໄຟ ລູໂບຕີນ ຫ່າງຈາກເມືອງ ຄາ
ຄົບປະມານ ๒๐ ກິໂລແມັດ. ແດດຮ້ອນອົບເອົ້າແຜດເຜົາຢູ່ຕາມ
ທາງຍ່າງ ເຊິ່ງທັ້ງເປື້ອນທັ້ງຮົກ ແຕ່ກໍມີລາວນາຊຶ່ງເມື່ອຍຍ່າງລ້າໆ
ໄປນາ ທ່າທາງອິດອ່ອນຍ້ອນພາຫານະເດີນທາງບໍ່ສະດວກ, ຟັ
ສຽງແຜ່ນແປ້ນລັ່ນອຶ່ງດແອ໊ດຢູ່ກ້ອງເກັບໂບກໃຫຍ່ຂຶ້ນນ້ຳມັນເຄື່ອ
ຂອງພະນັກງານລົດໄຟ ຜູ້ຈັດການການຈໍລະຈອນຂົນສົ່ງທັ້ງຫມົດ.
ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຄືກັບວ່າສົມທົບກັນເຂົ້າ ເພື່ອຕ້ານກັບອາພອນໃຫມ
ອັນສວຍງາມ ຂອງວັນບຸນ ເຊິ່ງຂ້າພະເຈົ້າໃຊ້ຫໍ່ຫຸ້ມຈິດວິນຍານຂອງ

ຕົນເອງ. ບາງທີອາດຊິບໍ່ແມ່ນອາພອນແພໃຫມ່ດອກ ແຕ່ອາດຈະ ແມ່ນສິ່ງທີ່ທໍາມະດາສັນກວ່ານັ້ນຄື: "ຫມອກສາມຫລ່ຽມ ຫນ່ວຍຫນຶ່ງກັບເສື້ອຄຸມເດີນທາງສີຂີ້ເຖົ່າ ນາໂປລຽນ ເກົ່າໆຕິວ ຫນຶ່ງ".

ອັນນີ້ແມ່ນອັນສູ້ຮົບຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່. ບໍ່ສໍາຄັນດອກວ່າ ຈະມີຊາຍ ຮ່າງໃຫຍ່ກໍາມະກອນຂີ້ເຄື່ອງຜູ້ຫນຶ່ງຍ່າງຕໍ່ຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງແຮງ ຍ້ອນຄວາມບ້າເອີນ, ແຕ່ບາດແລ້ວບໍ່ພຽງແຕ່ຫນໍຈະບໍ່ຮູ້ສຶກສໍານຶກ ຜິດຕໍ່ພຶດຕິກໍາຂອງຕົນເອງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຫນໍຮອດບໍ່ສັງເກດເຫັນວ່າມີ ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ທັນນັ້ນຊໍ້າ, ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ທ້າວ ຮອງຫົວຫນ້າ ສະຖານີລົດໄຟບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ພຽງພໍ ທ້າຍາດມາລະຍາດອັນດີທີ່ຈະ ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ໃນເວລານັ້ນຂະບວນລົດໄຟຫມາຍເລກ ສີກສີ (ຂ) ມາຮອດໃສແລ້ວ. ພວກສັດປະຫລາດເຫລົ່ານີ້ທໍາທ່າບໍ່ເຂົ້າ ໃຈວ່າ ຂະບວນລົດໄຟຫມາຍເລກ ສີກສີ (ຂ) ນີ້ນັ້ນຫມາຍເຖິງພະ ລັງຕົ້ນຕໍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ທ້າງຫມົດ, ມັນແມ່ນກອງພົນຊະນະເລີດ ຂອງຈອມພົນ ໂກວານ ແລະ ລາປົດ, ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ທົ່ວບໍລິ ເວນສະຖານີລົດໄຟ ລູໂບຕິນ ຂອງພວກເຂົານັ້ນຖືກກໍານົດໃຫ້ເປັນ ບ່ອນຕັ້ງທັບເພື່ອບຸກໂຈມຕີ ກູເຣຍເຊ ແລ້ວ. ເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຈະ ອະທິບາຍໃຫ້ຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ເປົ້າຫມາຍໃນວັນນີ້ຂອງຂ້າ ພະເຈົ້ານັ້ນຍິ່ງໃຫຍ່ມະຫາການ ແລະ ມີຄວາມສໍາຄັນຫລາຍກວ່າ ເປົ້າຫມາຍບັ້ນຮົບ ໂອສແຕກລົດຫລືບັ້ນຮົບໃດໆ. ແມ່ນແຕ່ດວງ ຕາເວັນຂອງຈັກກະພັດ ນາໂປລຽນ ເອງກໍເກືອບບໍ່ສາມາດເລື່ອມບັງ ໄຊຊະນະໃນປັດຈຸບັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ເພາະວ່າເວົ້າກັນແທ້ໆແລ້ວ,

ນາໂປລນ ເຮັດສົງຄາມຢ່າງສະດວກສະບາຍກວ່າຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າຢາກເຫັນແທ້ໆວ່າ ເພິ່ນຈະເປັນແນວໃດກ້າຫາກວ່າຈຳເປັນຕ້ອງໃຊ້ ວິທີການສຶກສາອົບຮົມສັງຄົມແບບຂ້າພະເຈົ້າ.

ໃນຂະນະທີ່ຍ່າງເລາะທ່ຽວໄປຕາມທາງຍ່າງລຽບຂ້າງທາງລົດໄຟ ຂ້າພະເຈົ້າກໍແນມໄປທາງນິຄົມ ກູເຮຍແຊ ແລະ ຄຶດເຫັນວ່າ ມັນພວກສັດຕູໄດ້ສົ່ງສັນຍານແຫ່ງຄວາມອ່ອນແອທາງດ້ານຈິດໃຈ ບາງຢ່າງອອກມາແລ້ວ.

ພໍແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າລຸກແຕ່ນອນມາເທົ່ານັ້ນ, ຮ່ອງຮອຍຂອງອາການດັ່ງກ່າວກໍປາກົດຕົວອອກມາຢູ່ໃນນິຄົມໂລດ. ເດັກນ້ອຍຫລາຍຄົນໄດ້ມາເຕົ້າໂຮມມາແຫ້ຈ່ຳຢູ່ແຄມປ່ອງຢ້ຽມຫ້ອງສະໂມສອນ ເຍົ້າ ອະຊຶນ ໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນຈະແຈ້ງອັນໃດ, ໃນຂະນະທີ່ອີກພວກຫນຶ່ງ ພາກັນຫົວຄຸລີງໄປບໍ່ນ້ຳສັກສິດ, ສຽງຄຸຕຳກັນດັງຂຶ້ນເປັນບາດຈະແຈ້ງ. ໂຊເຣັນ ກັບ ນິດຊຶນອບ ຕັ້ງຫລັກຢູ່ໃກ້ໆຫໍລະຄັງ.

-ແລ້ວພວກ ກ໊ອກກີ ຊຶມາຮອດຍາມໃດລະ? ເຊົ້ານີ້ເລີຍຫວະ?

-ມິເຕຍ ກາມນ້ຳສຽງເຄັ່ງຂຶມ.

-ເຊົ້າມື້ນີ້ລະ, ພວກໂຕລຸກແຕ່ເດິກເນາะມື້ນີ້.

-ແມ່ນແທ້... ຂ້ອຍກໍບໍ່ຮູ້ຈັກ ... ພວກເຮົາມອນບໍ່ຫລັບນ່າ ... ເອ ພວກເຂົາຜ່ານມາທາງ ຣິຊອບ ຫວະ?

-ກິກຕ້ອງ. ແລ້ວພວກເຈົ້າຕ້ອນຮັບພວກເຂົາຢູ່ກັບທີ່ເດ.

-ອີກດົນປານໃດ?

-ພໍມີເວລາໄປລ້າງຫນ້າລ້າງຕາຢູ່ດອກ.

-ມິເຕຍ, ໄປເທາະ, -ໂຊເຮັນ ພ້າວສວຍໂອກາດຄຸບຄຳສະເຫນີຂອງຂ້າພະເຈົ້າທັນທີ.

ຂ້າພະເຈົ້າສັ່ງໃຫ້ ໂກໂຮວິດ ຈັດແຈວເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ ຢູ່ໃນເດີ່ນເພື່ອຕ້ອນຮັບຊາວນິຄົມ ກ້ອກກີ ແລະ ເຄົາລົບທຸງ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງອາໄສກຳລັງແຮງກົດດັນໃດໆ:

-ເຊື້ອເຊີນໃຫ້ພວກເຂົາມາເທົ່ານັ້ນລະ.

ໃນທີ່ສຸດ ກໍມີປືສາດຮູບຊົງຄ້າຍໆຄົນຍາມຫນົ້ນຫົວອອກມາຈາກຫລົບຂ້າງລັ້ນຂອງສະການີລົດໄຟ ລູໂບຕິນ ແລ້ວຕີລະຄັ້ງ. ເມື່ອລາວສຳເລັດວຽກງານນີ້ແລ້ວ ລາວຈຶ່ງເປີດເຜີຍຄວາມລັບກ່ຽວກັບພຶດຕິກຳສັນຍານອັນນີ້ວ່າ:

-ລົດໄຟຂະບວນ ນຶກນ (ຂ), ຂໍທາງມັນຊິເຂົ້າຈອດສະການີໃນ ๔๐ ນາທີນີ້ແລ້ວ.

ແຜນການຕ້ອນຮັບທ່ວງໄວ້ສັບສົນຂຶ້ນຢ່າງບໍ່ຄາດຝັນ ເພາະຫລັງຈາກຮູ້ຂ່າວນີ້ແລ້ວທຸກຢ່າງຄືວ່າຜ່ານໄປຢ່າງໄວວາທ່າມກາງຄວາມງຶງງວາ ຮຸນແຮງ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເບີກບານແບບໄຮ້ດຽງສາ. ກ່ອນລົດໄຟຂະບວນ ນຶກນ (ຂ) ຈະມາຮອດ ມີລົດໄຟສາຍຊົນນະບົດຂະບວນຫນຶ່ງມາຈາກ ຄາຄົບ ແລ່ນເຂົ້າສະການີ, ຊາວຫນຸ່ມກົມໂຊໂມນຂອງມະຫາວິທະຍາໄລກຳມະກອນ ທັ່ງເທສາຍຝົນອັນເຍັນຊຶ່ນອອກຈາກຕູ້ລົດຫົດລົງໃສ່ຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງຮຸນແຮງ. ເບຍລູກິນ ເຍີ່ງພ້ວດອກໄມ້ໃນມືໃສ່:

-ພວກເຮົາຊິຕ້ອນຮັບກອງທີ ๕ ພໍປານຫມ່ອນນາງຄົນຫນຶ່ງພຸ້ນລະ, ຜູ້ເກົ່າໆຄ້ອຍນ້ຳລະຊິເຮັດໃຫ້ເບິ່ງ.

ຢູ່ໃນຝ່ງຊິນນັ້ນ ອີກຊານາ ສາວຜິວເປ່ຍສີຄຳກຳລັງອຸໂທອຸທັງ ສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກອັນປ່ຽມລົ້ນຂອງນາງອອກມາ, ຕິດກັນແມ່ນ ຣາເຊນ ຜູ້ຍິ້ມແຍ້ມຢ່າງຄ່ຽມຄົມຄ້າຍດອກໄມ້ພວມບານຮັບແສງ ແດດ. ບຣາເຊັ່ນໂກ ຟາດກຳປັ້ນຂຶ້ນພ້ອມຫມໍກຳແສ້ໄວ້ໃນມື ທັງ ຮ້ອງຢືນຢັນກັບຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງວ່າ:

- ເອີ້ຍ... ນ່າບັດນີ້ເຮົາແມ່ນ ໂກຊັກ ຜູ້ເສລີແລ້ວ ມື້ລະເຮົາ ຊິຂ່ຳ້າບັກນ້ອຍ.

ຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງແລ່ນມາແລ້ວຮ້ອງໃສ່ວ່າ:

- ລິດໄຟມາຮອດແຕ່ດົນແລ້ວເດີ້... ຢູ່ຮາງເລກ ໑໐.

- ແມ່ນໂຕເວົ້າຫຍັງເກາະ?

- ຢູ່ຮາງເລກ ໑໐... ເວົ້າຍັງບໍ່ເຊື່ອ... ມັນມາຈອດຢູ່ສະຖານີຕັ້ງ ດົນເຕີບແລ້ວນ່າ.

ບໍ່ທັນທີພວກເຮົາຈະໄດ້ຕົ້ນເຕັ້ນນຳຂ່າວຄາວອັນບໍ່ຄາດຝັນນັ້ ເທື່ອ, ໃບຫນ້າຊິ່ງຫລັກແຫລມຂອງ ລາປົດ ກໍລອດໂປໂລອອກ ມາຈາກກ້ອງລິດໄຟຂົນສົນຄ້າເທິງຮາງ ມ, ດວງຕາເບ້ືອງຫນຶ່ງຊ້ຳ ອ່າວໂປໄຄ່ຂອງຫມໍສ້ຳງຊອມເບິ່ງກຸ່ມພວກເຮົາແບບຢາກຫົວຂັນ.

- ໂຍ້ວ ໂລດເປັນແນວນີ້ຫວາ! - ກາຣາບານີບ ຮ້ອງຂຶ້ນ, - ເບິ່ງຫມໍວ່າເນຍ ມັນລອດອອກມາແຕ່ກ້ອງລິດໄຟພຸ້ນນ່າ.

ຫມິດທຸກຄົນປຸ້ມໄປໃສ່ຫມໍແຕ່ລາປົດ ຊ້ຳຫຸບຫົວເຂົ້າໄປລົ້ມ ຂອງເກົ່າ ແລ້ວປະກາດສຽງດ້ງອອກມາຢ່າງເຄ້ັ່ງຂຶມວ່າ:

- ເທື່ອລະຄົນເວ້ີຍ... ຂ້ຳ! ນອກນັ້ນຊິໃຫ້ແຕ່ ອີກຊານາ

ກັບ ຣາແຊນ ເທົ່ານັ້ນດີແທ້ນ່າ, ສຳລັບຜູ້ອື່ນໆ ກັນພໍແຕ່ຊິໃຫ້ຈັບມືເທົ່ານັ້ນ.

ກາຣາບານີບ ຈັບຂາລາປິດ ແລ້ວ ດຶງມັນອອກມາຈາກກ້ອງລິດໄຟຈົນວ່າແຂ່ງຂາເປືອຍຫລ້ອນຂອງມັນແກວ່ງວັບໆຢູ່ໃນອາກາດ.

-ເຮ້ຍ ເອົາລະ...ກອດດີນກັນໄດ້ແລ້ວ! -ລາປິດ ຮ້ອງເມື່ອຢືນຈ້ຳດີນຢູ່ແລ້ວ, ຫນໍ່ເດ່ແທ້ນລາຍໆໄປຫາຫມູ່.

ອີກຊານາ ແລະ ຣາແຊນ ປະຕິບັດຕາມຣິດຄອງ ສ່ວນຜູ້ອື່ນໆ ຊ້ຳຫມຸດເຂົ້າໄປໃນຕູ້ລິດໄຟ.

ລາປິດ ນິ່ນມືຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຕ້ຳດີນ, ໃບຫນ້າຂອງມັນແຈ່ມໃສດ້ວຍຄວາມດີໃຈແບບທຳມະດາໆ ແລະ ຈິງໃຈແບບທີ່ບໍ່ຄ່ອຍເຫັນເລື້ອຍໆປານໃດ.

-ເປັນແນວໃດແດ່ ການເດີນທາງເທື່ອນີ້?

-ພໍປານວ່າຊິໄປຕະຫລາດນັດເອົາຊື່ໆ-ລາປິດ ເວົ້າ. -ມີແຕ່ບັກນ້ອຍຫັ້ນລະໂລເລແດ່, ຫນິດຕື່ນບໍ່ໄດ້ນອນນຳມັນທຶບຕື່ນຢູ່ຫນິດຕື່ນ...ນອກນັ້ນກໍ່ບໍ່ມີຫຍັງຍາກເລີຍ. ເອ້ ແລ້ວພວກເຮົາຊິຈອດຢູ່ຫນ້ດີນບໍ? ຂ້ອຍສັ່ງໃຫ້ພວກເດັກນ້ອຍກຸ່ມຕ່ອຢູ່ເທິງລິດ ແຕ່ຄັນວ່າຊິເຊົາຢູ່ດີນ ກະຊິໄດ້ໃຫ້ພວກເຂົາລ້າງຫນ້າລ້າງຕາແລະ...

-ໂຕໄປກ່ານເບິ່ງໄປ.

ລາປິດ ແລ່ນໄປຫາຫ້ອງການສະຖານີລິດໄຟ ສ່ວນຂ້າພະເຈົ້າຍ່າງໄປຫາລິດໄຟ. ລິດໄຟຂະບວນນີ້ມີນຳກັນ ๔๕ ຕູ້. ປະຕູໄຂກ້ວ້າງຢູ່ແລ້ວ ແລະ ຕາມປ່ອງຢ້ຽມນ້ອຍທາງເບື້ອງສູງພຸ້ນກໍ່ມີຫົວເດັກນ້ອຍຜູ້ກ້າຫານແຫ່ງນິຄົມ ກ້ອກກ ປໍ່ລ້ອອກມາສ່ອງເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າ

ເຕັ້ນໄປຫມົດ, ພວກເຂົາທັ້ງຫົວ ທັ້ງຮ້ອງ ທັ້ງແກວ່ງຫມວກ. ກູດ ປ່ອນໂຕອອກຈາກປ່ອງຢ້ຽມຮອດຄ່ຳເອວ, ພັບຕາພິບໆດ້ວຍຄວາມ ຕື່ນເຕັ້ນ ແລະ ອຸທານອອກມາວ່າ:

-ພໍ່ເອີ້ຍ! ພໍ່ອານໂຕນ ເຊມືອໂນວິດ! ເຮັດແນວນີ້ກະເປັນ ຫວະ? ບໍ່...ບໍ່ເປັນດອກແນ່ະ? ມີກົດຫມາຍແນວນີ້ຫວະ? ບໍ່... ບໍ່ມີດອກແນ່ະ.

-ສະບາຍ ກູດ, ແມ່ນໂຕຈົ່ມວ່າໃຫ້ໃຜແນ່ະ?

-ກະໃຫ້ບັກເຜດ ລາປິດ ຫັ້ນຕິ. ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ມັນເວົ້າວ່າ: ຫມໍ ໃດລົງຈາກລົດໄຟນີ້ກ່ອນສັນຍານ, ເຮົາຊິເອົາຫົວມັນອອກຈາກຄໍ. ເຈົ້າອອກຄຳສັ່ງສາ. ໄວແດ່ ບໍ່ຊັ້ນຫມໍ ລາປິດ ຊິເອົາພວກເຮົາ ຕາຍຫມົດດອກ...ໂອ້ຍ ກະພໍ່ວ່າຫມໍ ລາປິດ ຫັ້ນຄືຜູ້ຊິເປັນນາຍ ແດ່! ບໍ່ດອກ ມັນບໍ່ຄືຈັກຫນ້ອຍ.

ເວລານັ້ນ ລາປິດ ມາຢຸດຢູ່ທາງຫລັງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວ, ມັນເວົ້າ ຕ່ຳດ້ວຍນ້ຳສຽງແບບດຽວກັນວ່າ:

-ລອງໂຕນອອກຈາກລົດໄຟກ່ອນສັນຍານເບິ່ງແມ້! ເອົາແມ້ ໂຕນລອງເບິ່ງໄວ! ມຶງຄິດວ່າກູມັກຢູ່ຮ່ວມຊາຍຄາດຽວກັບຄົນຂີ້ໂຍ່ ຄືພວກສູນີ້ຫວະ? ເອົາລະ...ລົງມາສາ!

ກູດ ຍັງເວົ້າຕ່ຳດ້ວຍສຽງອ່ອນຫນ້າດູຕົນວ່າ:

-ໂຕໂລດຄິດວ່າເຮົາຢາກລົງຫລາຍຊັ້ນຫວະເນາະ? ຢູ່ຫນີ້ເຮົາ ກະພໍໃຈແລ້ວລະ...ອັນເວົ້າໄປຫັນກະເວົ້າຕາມຫລັກການຊິໆ.

-ເອ້ ຊັ້ນເນາະ, ດີແລ້ວ ສົ່ງຫມໍ ຊິເນັ້ນກີ ມາໃຫ້ເຮົາດຸ.

ປະມານນາທີຫນຶ່ງຕໍ່ມາ ຫົວຫຍອງຫຍຸ້ງຫນ້າຮັກຂອງຫມໍ ຊິ

ເນັນກີ ກໍປາກົດຂຶ້ນທາງຫລັງບ່າທ້າວກູດ, ດວງຕາເທົ່ບ້ອນຫົວ ນອນຂອງມັນພັບວັບໆສະແດງຄວາມແປກໃຈ ແລ້ວຣີມປາກສີແດງ ສົດຮູບກົ່ງເດົ່ງວົ່ງນົນຂອງມັນກໍຢຸງດຍົ້ມອອກ:

-ອານໂຕນ ເຊມືອໂນວົດ...

-ກະຖາມສະບາຍດີເທາະແມ້, ບັກແອ, ມ໊ງບໍ່ຮູ້ຈັກຊັ້ນຫວະ? -ກູດເວົ້າເຍ້ຍັນ.

ແຕ່ ຊີເນັນກີ ຕົກຕະລຶງເບ່ງຂ້າພະເຈົ້າ, ຫນ້າແດງຣົ້ນຂຶ້ນ ທັງ ເວົ້າອ໊ືອະໆສັບສົນບໍ່ແລ້ວວ່າ:

-ອານໂຕນ ເຊມືອໂນວົດ ໂອ້ຍ ນ້ັນັ້ນແມ່ນຫຍັງກັນຣ໊? ອານ ໂຕນ ເຊມືອໂນວົດ ບອກຂ້ອຍແມ່...

ຫນໍເອົາກ໋ຳປັ້ນນ້ອຍໆຮຸກສີຕາ ແລ້ວກໍມີທ່າທີໂມໂຫຂ໊ືງຂັ້ງຮ້າຍ ວ່າໃຫ້ກູດໂລດ:

-ໂຕໂລດບອກເຮົາວ່າ: ກູຊີປຸກນ໊ົງດອກ ບາດມາຮອດ. ມ໊ົງ ວ່າແນວນ້ີເດ້ ໂອ້ຍ ບັກຕຸ້ຍເອ້ີຍ...ແລ້ວເຮັດໃດວ່າເປັນຮອດນາຍ ກອງ ກູດ ເອ້ີຍ! ແລ້ວນ້ີພວກເຮົາມາຮອດ ກູເຮຍແຊ ແລ້ວຫວະ? ແມ່ນບໍ່ ມາຮອດແລ້ວເນາະ!

ລາປົດ ຫົວກ້ານກ໊ືນ:

-ບໍ່ແມ່ນ ກູເຮຍແຊ ດອກ ຫາກໍຮອດສະຖານີ ລູໂບຕົນ, ເອົາ ລະ ໂຕ໋ຕົ້ນສາ: ໄວໆ ໄປຕົກະແລ່ປຸກ!

ໄວພໍປານສາຍຟ້າແມບ, ຊີເນັນກີ ຕົ່ນຕົ໋ວເຕັມຂຶດ ຟ້າວຮັບ ຄຳຢ່າງຈ໊ົງຈັ໊ງວ່າ:

-ຈ້າວ..., ຕົກະແລ່ປຸກ!

ດ້ວຍຄວາມສິດຊຶ່ນຕື່ນຕົວດີຢ່າງສົມບູນ, ຫມໍຫັນມາຍົ້ມໃຫ້ຂ້າ ພະເຈົ້າແລ້ວເວົ້າຢ່າງຫນ້າຮັກວ່າ:

-ສະບາຍດີ ອານໂຕນ ເຊມີອໂນວິດ. -ຫລັງຈາກນັ້ນຫມໍກໍ ປີນຂຶ້ນເທິງຮ້ານບ່ອນຫນຶ່ງເພື່ອຊອກເຄື່ອງມືຂອງມັນ.

ສອງວິນາທີຕໍ່ມາ ມັນກໍອອກມາຢືນໂຕຊຸ່ຢູ່ດ້ານນອກຂອງຕູ້ລົດ ໄຟ ທັງສີ່ງຮອຍຍົ້ມຫນ້າຮັກມາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າອີກບາດຫນຶ່ງ, ມື ເບື່ອງຫນຶ່ງເຊັດປາກສົບແລ້ວເດ່ອອກດ້ວຍທ່າທາງເປັນສະຫງ່າຍິ່ງ ຫນັກ, ຣົມສົບຂອງມັນແນບຕິດລົງໃສ່ປາກແກ: ໃນທັນໃດສຽງເພງ ປຸກທົ່ວໆຫູຂອງພວກເຮົາກໍດັງກ້ອງສະທ້ອນໄປທົ່ວສະຖານີລົດໄຟ.

ພວກເດັກນ້ອຍໂດດລົງຈາກລົດມາຈັບມືກາມສະບາຍດີກັບຂ້າ ພະເຈົ້າຢ່າງຫມົດບໍ່ເປັນ ເວລານັ້ນ ລາປົດ ປີນຂຶ້ນໄປຢູ່ຫລັງຄາລົດ ແລ້ວ, ມັນເຮັດຫນ້າໂມໂຫໃສ່ພວກເຮົາ ແລະ ຮ້ອງລົງມາໃສ່ວ່າ:

-ພວກເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າ ພາກັນມາທັນເຮັດຫຍັງ? ມາສະແດງຄວາມ ຮັກຊັ້ນຫວະ? ແລ້ວປານໃດຊິພາກັນສວ່າຍຫນ້າລ້າງຕາ ແລະ ລ້າງ ຫູລົດໄຟ? ເອົ້ບາງທີພວກເຈົ້າອາດຊິຄິດວ່າ: ຢ່າຫ້ວນເວ້ຍ ສີ່ງ ຕູ້ລົດໄຟເປື້ອນໆແນວນີ້ລະ? ຄັນຄິດແນວນີ້ ໂລດຈ່ໃສ່ຫ້ວໄວ້ເດ້ວ່ ເຮົາຊິບໍ່ໄວ້ຫນ້າໃຜ. ໄປນຸ່ງສົ້ງໂຕໃຫມ່ເຮ້ຍ ແລ້ວເວນປະຈຳຢູ່ໃສ ເວ້ຍ? ວ່າແນວໃດ?

ຕາຣາແນ້ດ ປ່ອນຫ້ວອອກມາຈາກຣາງລ້ຳຫ້ານຂ້າງຄຽງ ຫມົດ ເບື່ອຫມົດໂຕຂອງມັນມີສົ້ງຂາສັ້ນຍັບຍໍ່ສີ່ຕີກ ແຕ່ຢູ່ກົກແຂນຫ້ານກົ ເບື່ອງຫນຶ່ງຂອງມັນມີຜ້າແດງຕ່ອນໃຫມ່ອ່ຽມພັນຄຽນໄວ້.

-ເຮົາຢູ່ຫນີ້!

-ກັນບໍ່ເຫັນຄຳສັ່ງເວີ້ຍ! -ລາປົດ ຮ້ອງຮ້າຍຂຶ້ນ. -ນ້ຳຢູ່ໃສ? ໂຕຮູ້ບໍ່? ເຮົາຊິຢຸດພັກຢູ່ຫນີ້ດິນປານໃດຈ່ຳຊິໄດ້ກິນເຂົ້າກັນ ... ໂຕ ຮູ້ບໍ່? ເວ້ົາມາ ເບີ່ງ!

ຕາຣາເນັດ ປີນຂຶ້ນໄປເທິງຫລັງຄາປະເຊີນຫນ້າກັບ ລາປົດ ແລ້ວຕອບລາປົດ ທັ້ງຫັກເບືອໄປພ້ອມວ່າ ລົດໄຟຈອດພັກ ๔๐ ນາ ທີ, ເດັກນ້ອຍຊິລົງໄປລ້ຳງຫນ້າລ້ຳງຕາໄດ້ຢູ່ກ້ຳງນ້ຳທ່ຳງພຸ້ນ ແລະ ເຟ ໂດເຮັນໂກ ກໍໄດ້ກະກຽມຂອງກິນໄວ້ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ, ຢ່ຳກິນຢ່ຳງ ໃດແມ່ນໄດ້ກິນໂລດ.

-ພວກສູໄດ້ຍິນຫນິດແລ້ວຕິ? -ລາປົດ ຖ່ຳມພວກເດັກນ້ອຍ ອີກ. -ແລ້ວເປັນຫຍັງສູຈ່ຳມາຢືນຫ່ຳວນອນເທິງກທ່ຳງກຢູ່ຫນີ້?

ຝ່ຳຕີນກ່ຳແດດຂອງພວກເດັກນ້ອຍຢຽບຢ່ຳແລ່ນໄປທົ່ວສະຖ່ຳນີ ລູໂບຕີນ, ຢູ່ໃນຕູ້ກ່ຳມີຜ້ຳປັດຖ່ຳວ, ກອງພິເສດ "ອ" ຢືນຢ່ຳຍລຽບ ຕ່ຳມລ່ຳງຍ່ຳວຂອງຕູ້ລົດໄຟ, ໃນມືຖືເພື່ອເກັບມ້ຽນຂີ້ເຫຍື້ອຢູ່ໃນ ຕູ້ສຸດທ້ຳຍ, ແຕ່ຊະແນັບ ກັບອົດຊ່ຳຈິ ຫ່ຳມໂກວ່ຳນ ຜ້ຳນອນ ຫລັບໄຫລຢູ່ອອກມ່ຳ ບ່ຳດແລ້ວພວກເຂົ່ຳກໍເອ່ຳລ່ຳວນ້ຳລ່ຳງເທິງດ້ຳມ ຄັດສ່ຳງສັນຍ່ຳນ.

-ຍ່ຳທ່ຳນຍ້ຳງນອນຢູ່ເນ່ຳະ, -ລາປົດ ເວ້ົາຂຶ້ນທ້ຳັ້ງນ້ຳັ້ງຍ່ອ່ຳງຍ້ຳັ້ງ ຕໍ່ຫນ້ຳໂກວ່ຳນ.

ໂກວ່ຳນ ໂຫ້ຳັ້ງຍລ່ຳງຈ່ຳກດ້ຳມຄັດ.

-ເອ້ົ... ບ່ຳດນ້ຍ່ຳທ່ຳນຕື່ນແລ້ວ! ໃຫ້ຂ້ຳັ້ງເກດ

-ໂອ້ຍ ກະຈ່ຳັ້ງແມ່ນໂຕກອນເຮົ່ຳເນ່ຳະ ຫ້ອແດ່ງເວ້ົ! -ໂກ ວ່ຳນເວ້ົ່ຳຂຶ້ນຂຶ້ນໆ ແລ້ວຫ້ຳນມ່ຳອະທິບ່ຳຍກ້ຳບຂ້ຳພະເຈ້ຳ ທ້ຳງເດ່ມືມ່ຳ

ຈັບກາມສະບາຍດີວ່າ: -ມີວິທີເຮັດໃຫ້ຫມໍ້ນີ້ຢູ່ນິດໆໄດ້ບໍ? ຫມິດຄືນມັນເລາະຢູ່ເທິງຫລ້ງຄາລິດໄຟ ມັນຝັນວ່າມີຫມູ້ນ້ອຍເຈັບປ່ວຍ, ຄັນວ່າມີຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍຕາຍກໍແມ່ນຫ້ອມັນນັ້ນລະ ກະໂຕມັນຫັ້ນລະ ເອ້... ແລ້ວໄປລ້ຽງຫນ້າລ້ຽງຕາຢູ່ໃສລະຫນໍ?

-ພວກເຮົາຮູ້ແລ້ວ, -ອິດຊາຈິ ເວົ້າ, -ພວກເຮົາຫາມລາວໄປເນາະ, ໂກເລຍ!

ພວກເຂົາລາກແກ່ ໂກວານ ໄປຍັ້ງສ້ຽງນ້ຳ ໃນຂະນະທີ່ ລາປິດ ເວົ້າກັບ ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ:

-ຊ່ຳນີ້ລາວຍັ້ງບໍ່ດີໃຈເນາະ? ແຕ່ວ່າ ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ ອານໂຕນ ເຊ ມີວໂນວິດ, ສຳລັບ ໂກວານ ນັ້ນຕະຫລອດອາທິດນີ້ຊ່ຳແມ່ນຄືນນັ້ນເປັນຄືນທຳອິດທີ່ລາວໄດ້ນອນ.

ເຄົ້ງຊ່ືວໂນງຕໍ່ມາ ຕູ້ລິດໄຟກໍສະອາດອ່ຽມ ແລະ ພວກເດັກນ້ອຍນິຄົມຢູ່ໃນສ້ຽງຂາສັ້ນສີຟ້າແກ່ ແລະ ເສື້ອຂາວສິດໃສ ກໍມານັ່ງອ້ອມພາເຂົ້ານັ້ນເລ້ົ້ກັນ ພວກເຂົາຍູ້ຊັກຂ້າພະເຈົ້ຶ້ນໃນຕູ້ລິດໄຟບ່ອນຕ້ົ້ກອງບັນຊາການ ແລ້ວບັ້ງຄັບໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້ກິນໄສ້ອ່ືອຫມູນຳ.

ຢູ່ທາງລຸ່ມມີສຽງໃຜຜູ້ຫນຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນມາແຮງໆວ່າ:

-ລາປິດ, ຫ້ອຫນ້າສະຖານີປະກາດວ່າ ລິດໄຟຊ່ືອອກໃນ ໕ ນາທ ນີ້ແລ້ວ!

ຂ້າພະເຈົ້ເລືອດຕາອອກໄປທາງນອກເພ່ືອເບ່ົ້ງເຈ້ົ້ຂອງສຽງທ້ົ້ລ້ົ້ງຫູນ້ົ້. ດວງຕາຢູ່ງິດງາມເລ້ົ້ກເລ່ົ້ງຂອງ ມາກ ເຊັນຮອສ ຈ້ົ້ງເບ່ົ້ງເບ່ົ້ງຂ້າພະເຈົ້ ຢ່ານເຄ່ັ້ງຂຶມ, ໃນນັ້ນມີເງົ້ຫຍ້ານແຫ່ງຄວາມຫລ້ົ້ງໃຫລເຜ່ົ້ງຢູ່ນຳສະເຫມ.

-ໂທ່ ສະບາຍດີ ນາກ! ເຮັດແນວໃດກັນຄົ່ບເຫັນໂຕຫວ່າງ ກ້ັນະ?

ຂ້ອຍເປັນເວນກ໊ີທຸງ! -ຫນໍ່ຕອບນ້ໍາສຽງເຄ່ັງຄັດ.

-ໂຕເປັນແນວໃດລະ? ດຽວນ້ີພໍ່ໃຈນໍ່າລັກສະນະສະເພາະໂຕ ເອງແລ້ວຕ໊ີ?

ຂ້ໍາພະເຈ້ົາໂດດລ໊ີງຈາກຕູ້ລ໊ີດໄຟ, ນາກ ຮັບຂ້ໍາພະເຈ້ົາ ແລະ ສວຍໂອກາດນ້ີຊັບຊ໊ືມໃສ່ຫູຂ້ໍາພະເຈ້ົາດ້ວຍນ້ໍາສຽງຮ້ອນແຮງວ່າ:

-ຂ້ອຍບ່ໍ່ທັນພໍ່ໃຈນໍ່າລັກສະນະສະເພາະຂອງຂ້ອຍເທ່ົ່ອດອກ, ອານໂຕນ ເຊ່ືອໂນວ໊ີດ, ບ່ໍ່ພໍ່ໃຈປານໃດ, ຂ້ອຍຢາກບອກຄວາມຈ໊ີງ ກັບເຈ້ົ້າແທ້ ໆ.

-ກະເວ້ົ້ານາແມ້.

-ເຈ້ົ້າຄ໊ືເຂ້ົ້າໃຈດ໊ີ ຄ໊ືວ່າ ໃນຂະນະທ່ົ່ເດ໊ີນທາງນາຈ່ັງຊ໊ືລະ ພວກເຂົ້ົາໂລດພາກັນຮ້ອງກັນລໍ່າ ແຕ່ຂ້ອຍ ຂ້ອຍຊ້ໍ່າຄ໊ິດຢູ່ຕະຫລອດ ເວລາວ່າ ຂ້ອຍບ່ໍ່ອາດຮ້ອງລໍ່າໄປນໍ່າພວກເຂົ້ົາ ແບບນ້ີກ໊ໍ່ເອ້ີນວ່າ ມ໊ີ ລັກສະນະສະເພາະໄດ້ຫວ໊ະ?

-ແລ້ວໂຕຄ໊ິດຫຍ້ັງລະ?

-ເປັນຫຍ້ັງພວກເຂົ້ົາຈ໊ົ່ງບ່ໍ່ຢ້ານ ສ່ວນຂ້ອຍຊ້ໍ່າພັດຢ້ານ ມັນເປັນ ຫຍ້ັງ?

-ໂຕຢ້ານສໍ່າລັບໂຕເອງຫວ໊ະ?

-ບ່ໍ່ນ່ າ, ເປັນຫຍ້ັງລະ? ຂ້ອຍບ່ໍ່ຄ໊ິດຢ້ານແມ່ນແຕ່ເມ້ັດດຽວສະ ເພາະໂຕເອງເລ໊ີຍ. ແຕ່ຂ້ອຍຄ໊ິດຫວາດຫວ່ັນສໍ່າລັບຫມ໊ີດທຸກຄົນ ທ່ົ່ວໄປ, ພວກເຂົ້ົາຜ່ານຊ໊ີວ໊ິດອ້ັນຈ໊ິບງ່ານມາແລ້ວ ບ້ັດນ້ີມ້ັນແນ່ນອນ

ແລ້ວວ່າຊີວິດມ້ວຍມົດ... ໃຜຊິຮູ້ວ່າທຸກຢ່າງຈະສ້ຽງສຸດລົງແບບໃດ ?

-ພວກເຂົາມຸ່ງຫນ້າສູ່ການສູ້ຮົບ ນັ້ນມັນແມ່ນຄວາມສຸກຍິ່ງໃຫຍ່ອັນຫນຶ່ງ, ນາກ ເອີ້ຍ, ບໍ່ມີຄວາມສຸກໃດຍິ່ງໃຫຍ່ເທົ່າກັບຄວາມສາມາດອອກໄປຕໍ່ສູ້ ເພື່ອຊີວິດທົ່ວໄປ.

-ກໍແມ່ນນັ້ນລະ ຂ້ອຍຈຶ່ງບອກເຈົ້າວ່າ ພວກເຂົາມີຄວາມສຸກ, ພວກເຂົາຮ້ອງລຳທຳເພງ, ແຕ່ເປັນຫຍັງຂ້ອຍຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຮັດຄືເຂົາ ແລະ ກໍມີແຕ່ຄິດເອົາເທົ່ານັ້ນ?

ຢູ່ຊື່ຫູຂ້າພະເຈົ້າຂຶ້ນໄປພໍດີ, ຊິເນັນກີ ຕີກະແລ່ງເຕົ້າໂຮມພໍປານແກ້ວຫູຊິແຕກ: "ສັນຍານບຸກໂຈມຕີ", ຂ້າພະເຈົ້າຄິດແລ້ວກໍອອກແລ່ນຂຶ້ນລົດໄຟພ້ອມໆກັບຜູ້ອື່ນໆ. ເມື່ອປີນເຂົ້າໄປຮອດຕູ້ລົດໄຟແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເຫັນວ່າ ນາກເອງກໍໄດ້ແລ່ນຈ້າວດ້ວຍບາດກ້າວຍາວໆແລະ ຕີນເບົ່າຂອງຫມໍໄດ້ວ່ອງໄວຄ່ອງຄ່ຽວເຕັບ. ຂ້າພະເຈົ້າບອກໂຕເອງວ່າ: ນັບແຕ່ມື້ນີ້ໄປຊາຍຫນຸ່ມຄົນນີ້ຈະໄດ້ຮຽນຮູ້ວ່າໄຊຊະນະແມ່ນຫຍັງ ຫລືຄວາມປະລາໄຊແມ່ນຫຍັງ, ຈາກນັ້ນເຂົາຈະເປັນນັກ ໂບນເຊວິກ ຄົນຫນຶ່ງ.

ລົດໄຟສົ່ງສຽງຫວີດໆ, ລາປົດ ຮ້ອງຮ້າຍຜູ້ມາຊ້າຄົນຫນຶ່ງ ຈາກນັ້ນລົດທ້າຂະບວນກໍເລີ່ມກະເທືອນເຄື່ອນຍ້າຍ.

ຫ0 ນາທີຕໍ່ມາ ລົດໄຟກໍເຂົ້າສູ່ສະຖານີ ຣີຊອບ ຊ້າໆ ແລ້ວຢຸດສະຫງົບຢູ່ຣາງຫມາຍເລກ ນ. ເອົາເຕີຣີນາ ກຣີກໍເຣັບນາ, ນາງນ້ອຍ ລີດາ ແລະ ກູເລຍເຢວາ ຢືນຢູ່ເທິງທາງຍ່າງລຽບທາງລົດໄຟ, ໃບຫນ້າຂອງພວກເຂົາສັ່ນສະທ້ານດ້ວຍຄວາມປິຕິຍິນດີ.

ໂກວານ ມາຫາຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວເວົ້າວ່າ:

- ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງຈັກຊ້າອີກ? ຂີ້ເຫຍົ້າລຶ?

ຫນໍ່ແລ່ນໄປຫາຫົວໜ້າສະຖານີລົດໄຟ, ຜົນປາກົດວ່າລົດໄຟຕ້ອງເຂົ້າຈອດຢູ່ຮາງເລກ ໑ ເພື່ອຂີ້ເຫຍົ້າລຶ ແຕ່ບໍ່ມີແນວຊື້ຢູ້ນັ້ນ. ຫົວຈັກລົດໄຟແລ່ນໄປ ຄາຄົບແລ້ວ ຈຶ່ງຊັ້ນບັດນີ້ຈຳເປັນຕ້ອງເອ້ນຫາຫົວຈັກລົດໄຟນ້ອຍ, ໃນເມື່ອວ່າສະຖານີ ຣິຊອບ ບໍ່ເຄີຍຕ້ອນຮັບຂະບວນຂີ້ສິ່ງແບບນີ້ມາກ່ອນ ທາງສະຖານີຈຶ່ງບໍ່ມີ ຫົວຈັກດັ່ງກ່າວ.

ທຳອິດພວກເຮົາຮັບຟັງຂ່າວຄາວອັນນີ້ຢ່າງສະຫງົບ, ເຖິງຊົ່ວໂມງກໍຜ່ານໄປ, ຕໍ່ມາເປັນຫນຶ່ງຊົ່ວໂມງ ພວກເຮົາເລີ່ມເບື່ອຫນ່າຍທີ່ຕ້ອງເລາะລຽບຢູ່ຂ້າງຕູ້ລົດໄຟ, ທັງມ້ານັ່ງນ້ອຍກໍເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາອຸ່ນວາຍສົມຄວນ ເພາะວ່າຍິ່ງແດດຮ້ອນຂຶ້ນ ມັນກໍຍິ່ງສັກຂະໂຍງຂຶ້ນທ້ານ້ຳຂາຢູ່ໃນຕູ້ຂອງມັນ, ໃນຕອນກາງຄືນນັ້ນມັນສາມາດກັດແທ້ນສິ່ງໂອບຫຸ້ມແຄມຄອກມ້ານັ່ງຫມົດແລ້ວ, ຈຶ່ງຊັ້ນບັດນີ້ກໍເລີຍຈັດການກັບສ່ວນເຫລືອ. ເວລານັ້ນມີພວກໃສ່ຫມວກແງ໊ບແບບພະນັກງານມາອ້ອມໆຄຽງໆຢູ່ໃກ້ໆແລ້ວ ທັງໄລ່ນັ່ງຊີ້ໃສ່ປຶ້ມບັນທຶກນ້ອຍຫົວນັ່ງເຍື່ອມໆຂອງພວກເຂົາ. ຫົວໜ້າສະຖານີເຕັ້ນຂ້ຳຮາງລົດໄຟມາ ພໍປານມ້ານ່ວງຢູ່ເດີ່ນ ແລະ ຮຽກຮ້ອງບໍ່ໃຫ້ເດັກນ້ອຍອອກຈາກລົດໄຟ, ບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາອອກມາຍ່າງເລາะທ່ຽວຕາມຮາງລົດ ເຊິ່ງນັກມີຂະບວນລົດຈາກຊົນນະບົດ ແລະ ລົດສິນຄ້າເຂົ້າມາສະເຫມີ.

- ແລ້ວປານໃດຫົວຈັກລົດຊິມາລະ? - ຕາຣາເນັດ ຖາມລາວແບບຈ້ຳ.

- ຂ້ອຍເອງກໍ່ບໍ່ຮູ້ຫຍັງກ່ວາພວກເຈົ້າດອກ! - ລາວຕອບຊິງຄຽດ ຂົມໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນອັນໃດຈະແຈ້ງ, ບາງທີອາດຊິແມ່ນມ້ອນຕີ.

- ມ້ອນວ່າຕີ? ໂທ້...ຄັນເປັນແນວນີ້ ລະແມ່ນພວກຂ້ອຍຮູ້ ຫລາຍກ່ວານີ້ແລ້ວ.

- ຫລາຍກ່ວາຫຍັງເກາະ? ຮຶ ຫລາຍກ່ວາຫຍັງ?

- ຫລາຍກ່ວາເຈົ້າຫັ້ນຕີ.

- ແລ້ວເຮັດແນວໃດເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ຫລາຍກ່ວາຂ້ອຍລະ?

- ເຮັດແນວນີ້ລະ: ຖ້າບໍ່ມີຫົວຈັກລົດ ພວກເຮົາຊິເຕື່ອນຕູ້ລົດ ໄຟມາໃສ່ຣາງທີ ໑ ເອງ.

ຫົວໜ້າສະຖານີລົດໄຟໂບກມືໃສ່ລາວແລ້ວຫລົບຫນີໄປ. ຕາ ຣາແມັດ ງວກມາຂົມຂວາຍຂ້າພະເຈົ້າ:

- ອານໂຕນ ເຊມືອໂນວ ພວກເຮົາຍູ້ມັນໄປເອງໄດ້ນ່າ ຕູ້ລົດ ໄຟຊຶ່ງ, ເຫນັງ່າຍໆ...ທ້ົງເຄື່ອງແບບນີ້ລະ. ພວກເຮົາມີນ້ຳກັນ ຣອດ ມ ຄົນຕໍ່ຕູ້ຫນຶ່ງ, ເຈົ້າໄປເຈລະຈາກັບຫົວໜ້າສະຖານີໃຫ້ ແດ່.

- ຢ່ານ່າ ຕາຣາແມັດ, ແນວໂລເລນ່າ!

ກາຣາບານົບ ກາງແຂນອອກ:

- ມັນຄຶດວິທີແກ່ລົດໄຟແລ້ວບັດນີ້ນະ, ເຮ້ ຕ້ອງແກ່ໃຫ້ມັນໄປ ຣອດແຈທາງລົດໄຟ ພຸ້ນໃດ.

ແຕ່ ຕາຣາແມັດ ຈ້ົ່ນບໍ່ເຊົາ ແລະ ເດັກນ້ອຍຫລາຍຄົນກໍສະ ຫນັບສະຫນູນຫມໍ.

- ຊິກ່ຽວກັນລ້ວງເຮັດຫຍັງ? - ລາປົດ ກາມຂຶ້ນ. - ຕິກະແລ່ງ

ສັນຍານອອກແຮງຂຶ້ນເທາະແມ້! ແລ້ວກະລອງເບິ່ງແຫລະ, ກ້າວ່າ ມັນເປັນໄປໄດ້. ຟ້າເອີ້ຍກໍດີແລ້ວເດ້ ກ້າບໍ່...ກະນອນຄ້າງຄືນກັນຢູ່ ໃນລິດນີ້ລະ.

-ແລ້ວຫົວຫນ້າສະຖານີເດ້? -ຕາຮາເມັດ ຖາມ, ນາຮອດ ບັດນັ້ນດວງຕາທັງຄູ່ຂອງມັນແຈອລັບຂຶ້ນແລ້ວ.

-ຫົວຫນ້າສະຖານີ! -ລາປົດ ເປັນຜູ້ຕອບ, -ລາວກະມືສອງ ແຂນຫນຶ່ງປາກ, ປ່ອຍໃຫ້ລາວໃຊ້ປາກໃຊ້ແຂນຂອງລາວເຮັດສັນ ຍານໄປໂລດແຫລ້ວມັນກໍມີແຕ່ຊິ່ມ່ວນຕື່ມ!

-ບໍ່ເດ໊! -ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຂຶ້ນ, -ບໍ່ຄວນເຮັດແນວນັ້ນ, ອາດຊິ ມີລິດໄຟຂະບວນໃດຂະບວນຫນຶ່ງຄະໂມະໃສ່ພວກເຮົາຢູ່ບ່ອນປ່ຽນ ຣາງ. ແລ້ວສູຫາກຊິເຫັນ...ພວກເຮົາຊິມຸ່ນອັບຍັບລະ.

-ໂອ້ຍ ອັນນີ້ພວກເຮົາຮູ້ແລ້ວນ່າ! ຕ້ອງອັດຣາງໄວ້ໂລດ ແຫລ້ວ!

-ຢ່ານ່າສູ!

ແຕ່ພວກເດັກນ້ອຍໂຫ້ມາຫຸ້ມຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກຢູ່ທາງຫລັງຍັງ ປີນຂຶ້ນເທິງຮ້ານປ້ອມຫ້ານ ແລະ ເທິງຫລັງຄາລິດໄຟ, ພວກເຂົາ ຮ້ອງຂໍ້ວ່ອນຂ້າພະເຈົ້າເປັນສຽງດຽວກັນ. ພວກເຂົາຂໍພຽງຢ່າງ ດຽວ: ປ່ອຍໃຫ້ພວກເຂົາຍູ້ລິດໄຟໄປຈັກ ຄ ແມັດ.

-ສອງແມັດເທົ່ານັ້ນນ່າ...ແລ້ວກໍຢຸດ! ມັນເຄື່ອງໃຜຊັ້ນຫວະ? ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ໃຜເດືອດຮ້ອນຕ່ວາ! ສອງແມັດເທົ່ານັ້ນ... ແລ້ວຕໍ່ໄປເຈົ້າຫາກຊິຮູ້ເອງ.

ແນ່ນອນແລ້ວວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈຳຕ້ອງໄດ້ຍອມພວກເຂົາ, ອີກ

ຄ້ງຫນ້ງຊ໌ເນັນກ໌ ໄດ້ຕ໌ກະແລ່ "ອອກແຮງງານ" ແລ້ວພວກເດັກ ນ້ອຍນ໌ຄົນ ເຊ໋ງພ້ານັກກະກຽມລາຍລະອຽດທຸກຢ່າງກ່ຽວກັບປະຕິ ບັດການຄ້ງນ໌ ກໍ່ເຂ້ົ້າປະຈຳບ່ອນຢູ່ດ້ານຂ້າງແຕ່ລະຕູ້. ຢູ່ເບ໊ອ້ງຫນ້າ ຟ້ນມ໌ສຽງແມ່ຍ໊ງຮ້ອງບ໋ນແຊວ. ລາປ໌ດ ໂດດລ໋ງມາຢ໋ນຢູ່ທາງຢ່າງ ແລະ ກອດຫມວກເ໋ງ໊ບອອກກຽມພ້ອມເ໋ພ່ືອແກ່ວງໃຫ້ສ້ນຍານ.

-ເຮ໊ຍ ຢຸດກ່ອນ, ຢຸດກ່ອນ! -ຕາຮາເນ໊ດ ຮ້ອງມາໃສ່, -ເຮົາຊ໌ໄປເອົາຫ໊ວຫນ້າສະການ໌ມາດຽວນ໊ລະ ບ່ໍ້ຊ້ນລາວຊ໌ຮູ້ເລ໋ຍ ດ໌ກວ່າເຮົາ.

ຫ໊ວຫນ້າສະການ໌ແລ່ນເຫາະມາຕາມທາງຢ່າງລຽບທາງລ໌ດໄຟ, ລາວຍ໌ກແຂນຂ້ົ້ນສ໋ງ໊ຮ້ອງວ່າ:

-ແມ່ນພວກເຈ້ົ້າເຮ໊ດຫຍ້ງກ້ນ໊ນ້ນ? ເຮ໊ດອ່ຫຍ້ງ໊?

-ສອງແມ໊ດ! -ຕາຮາເນ໊ດ ຕອບ.

-ຢ່າເດ໊, ຢ່າເດ໊...ຢ່າເຮ໊ດເດ໊ດຂາດ!... ແມ່ນໃຜອະນຸຍາດ ໃຫ້ພວກເຈ້ົ້າເຮ໊ດແນວນ໊?

-ພວກເຮົາຊ໌ຍ້າຍມ໊ນສອງແມ໊ດເທ່ານ໊ນດອກ! ໂກວານ ຮ້ອງ ມາໃສ່, -ເຈ້ົ້າບ່ໍ່ເຂ້ົ້າໃຈຊ້ນຫວ?

ຫ໊ວຫນ້າສະການ໌ສ໊ກເສ໋ງຕາເບ໋ງ ໂກວານ ດ້ວຍສາຍຊ໋ງ໊ງວາ ຄ໌ດໂ່ຈນລ໊ມຮອດວາງແຂນລ໋ງ. ພວກເດ໊ກນ້ອຍຫ໊ວຂ້ົ້ນໂຄບ໋ງຢູ່ ໃກ້ໆຕູ້ລ໊ດໄຟ. ລາປ໌ດແກວ່ງຫມວກເ໋ງ໊ບຂອງຫ໋ມ ອ໊ກເທ່ືອຫນ໋ງ: ພວກເດ໊ກນ້ອຍທ້ັງຫມ໌ດກ້ົ້ມຫນ້າໃສ່ຕູ້ລ໊ດ, ຝ່າຕ໋ນຈ໋ມລ໋ງໃນດ໋ນ ຊາຍ, ພວກເຂ໊ກ໊ດແຂ້ວ ແລະ ແນ໋ມໄປເ໋ບ໋ງລາປ໌ດ, ຝ່າຍຫ໋ມ໊ນ໊ກ໋ ແກວ່ງຫມວກບ໋ດຫນ໋ງ. ທ໋ງຫ໊ວຫນ້າສະການ໌ກ໋ເລ໋ຍໄດ້ເຮ໊ດ

ແບບຫນໍ ແລ້ວແກວ່ງຫົວທັ້ງອ້າປາກໂຈ່ໂວ່; ສຽງໃຜຜູ້ຫນຶ່ງຮ້ອງ ຂຶ້ນວ່າ: "ຍູ້".

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າໃນສ່ຽວວິນາທີນັ້ນ ບໍ່ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນເລີຍ: ລິດໄຟທັ້ງຂະບວນຢູ່ບ່ອນເກົ່າ ແຕ່ພໍແນມເບິ່ງລໍ້ຂອງມັນ ຂ້າພະເຈົ້າ ກໍເຫັນກັບຫູກັບຕາວ່າລິດໄຟເຫນັ້ງຄ່ຽເຍື້ອບໆ. ແຕ່ພໍໄດ້ຍິນສຽງ ຮ້ອງຂອງ ລາປິດ ພວກເດັກນ້ອຍ ກໍເຊົາທັນທີ. ຫົວຫນ້າສະຖາ ນີວາກມາເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າ, ເອົາມືຖູຫົວລ້ານຂອງລາວໄປມາ ແລ້ວ ຍ້ີມດ້ວຍຮອຍຍ້ີມແບບຜູ້ເກົ້າ:

- ຍູ້ມັນໄປໄດ້ກະດີແລ້ວເດ້... ເອົາເລີຍ, ວ່າແຕ່ວ່າຢ່າຊູຍງບ ຄືນລະ!

ລາວງຶກຫົວ ແລະ ແລ້ວໃນທັນໃດກໍຫົວຂ້ໍາກງໍ້ຂຶ້ນ:

- ໂທ້ໂທ່... ພວກເຜດສູເອ້ີຍ... ຊິວ່າກັນແນວໃດລະຫນໍ້ ເຮັດ ແນວນ້ໍ້ແລ້ວຮ໊ຶ? ເອົາເລີຍ ໄປເລີຍສູ!

- ຈັ້ນໃຜສັນຍານເດ້?

- ບໍ່ຕ້ອງຫ່ວງນ່າ.

- ໂຮ້ຮ໊ືອ! - ຕາຣາແມັດ ຮ້ອງຂຶ້ນ ແລະ ລາປິດ ກໍແກວ່ງ ຫມວກແງ໊ບຂອງມັນຂຶ້ນອີກ.

ປະມານເຄິ່ງນາທີຕໍ່ມາ, ລິດໄຟກໍແລ່ນໄປທາງໃຜສັນຍານ ພໍ ປານມືຫົວຈັກແຂງແຮງແກ່ໄປ, ເບິ່ງຄືກັບວ່າພວກເດັກນ້ອຍນັ້ນຍ່າງ ຮຽງຂ້າງໄປນໍາຕູ້ລິດໄຟລ້ໍາໆ ແລະ ຫ້ອຍຈ່ອງຢູ່ນໍາຂັ້ນໃດທາງຂ໊ຶ້ນ ຈ່ໍ, ໂຊກດີແຕ່ວ່າມີການຈັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍຈໍານວນຫນຶ່ງຂ໊ຶ້ນໄປປະ ຈໍາການຢູ່ບ່ອນຫ້ານມື ເພ່ືອຢຸດຂະບວນລິດເມ່ືອເຖິງເວລາຈໍາເປັນ.

ພໍຮອດທາງແຍກ ຈຳຕ້ອງພາຂະບວນລົດມາຕາມທາງຮາງທີ ສອງຈົນຮອດສົ້ນສະການີອີກເບື້ອງຫນຶ່ງ ຈາກນັ້ນຈຶ່ງຢູ້ມັນກັບຄືນໄປ ຮອດບ່ອນຈອດຂົນສົນຄ້າ. ໃນຂະນະທີ່ຂະບວນລົດແລ່ນລຽບຢູ່ຂ້າງ ທາງຢ່າງພີ້ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍພວມຫັນໃຈແຮງໆເອົາອາກາດເຄັ່ງ ຂອງການຕໍ່ສູ້ຢູ່ນັ້ ກໍມີຄົນຮ້ອງມາໃສ່ວ່າ:

-ສະຫາຍ ນາກາເຮັນໂກ!

ຂ້າພະເຈົ້າງວກໄປກໍພົບວ່າແມ່ນນາງ ເບຣແຊນ ພ້ອມດ້ວຍ ຄາລາປູດາ ແລ້ະ ສະຫາຍ ນາງ ໂຊຢາ ນັ້ນເອງ. ນາງ ເບຣແຊນ ຢູ່ໃນຊຸດສົ້ນກະໂປງຫລົມສີຫມົ້ນໆ ເມື່ອມາຢືນຢູ່ບ່ອນທາງຢ່າງຮຽງ ຮາງລົດໄຟແນວນັ້ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄຶດເຫັນຮູບປັ້ນອະນຸສາວະ ລີຍະຫາຮາຊີນ ກາເຕີຣີນາ ເພາະທ່າທາງຂອງນາງສະຫງ່າງາມ ຫລາຍ. ແລະດ້ວຍທ່າທາງສະຫງ່າງາມແບບດຽວນາງໄດ້ຮ້ອງລົງ ມາໃສ່ຂ້າພະເຈົ້າຈາກຖານແທ່ນຮອງວ່າ:

-ສະຫາຍ ນາກາເຮັນໂກ ນັ້ນແມ່ນເດັກນ້ອຍຂອງເຈົ້າຫວະ ?

ຂ້າພະເຈົ້າສົ່ງສາຍຕາຂອງຜູ້ຜິດໄປຫານາງ ແຕ່ໃນເວລານັ້ນ ເອງຄຳຕັດສິນແບບຈັກກະພັດດີນີແຫ່ງພາກເຫນືອຂອງນາງ ກໍດັງ ກ້ອງໃສ່ຫູຂ້າພະເຈົ້າວ່າ:

-ເຈົ້າຈະຕ້ອງເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບແຕ່ຜູ້ດຽວໃນກໍລະນີນີ້ຜູ້ ຂາກຸດ ຂາຂາດ!

ຢູ່ໃນນ້ຳສຽງຂອງນາງນັ້ນ ມັນແຝງກະແສເຂັ້ມແຂງເດັດດ່ຽວຂະ ຫນາດວ່າ ບໍ່ວ່າຈັກກະພັດເຈົ້າອຳນາດຜູ້ໃດກໍຄົງຄຶດຢາກໄດ້ສຽງນັ້ນ ໄປເປັນຂອງຕົນເອງພຸ້ນລະ. ເພື່ອເຮັດຮູບພາບຂອງນາງໃຫ້ຄຽງກັບ

ຮູບຈັກກະພັດດິ້ນຕົ້ມຂົ້ນອີກນັ້ນ ນາງໄດ້ຊົ້ນ້ອໄປໃສ່ກ້ຳລໍ້ຂອງລົດໄຟ ຫມົດຂະບວນຕົ້ມ.

ຂ້າພະເຈົ້າກຳລັງຈະອະທິບາຍຢູ່ແລ້ວວ່າ ພວກເດັກນ້ອຍນັ້ນ ລະມັດລະວັງຕົວທີ່ສຸດແລ້ວ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຫວັງວ່າທຸກຢ່າງຈະ ຮຽບຮ້ອຍລົງຢ່າງດີ. ແຕ່ສະຫາຍ ນາງ ໂຊຢາ ໄດ້ຕັ້ງຕົວເປັນອຸປະ ສັກຂັດຂວາງການຍອມຈຳນົນຢ່າງຈົງຮັກພັກດີຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ນາງ ທ້າແລ່ນທ້າເຕັ້ນຍ້ອດໆມາຈົນຮອດແຄມຮາງ ລົດໄຟ ທ້າພົ່ນເຫຄຳ ເວົ້າອອກຢ່າງໂອວາພ້ອມທ້າເງີກຫົວມະຫໍ່ມາຂອງນາງໃຫ້ເຂົ້າຈັງ ຫວະໄປນຳ :

- ຜູ້ໃດກໍເວົ້າຕິດສົບຕິດປາກວ່າ ສະຫາຍ ມາກາເຣັນໂກ ຮັກ ພວກນັກຮຽນຂອງລາວຫລາຍ ແບບນີ້ຄວນຊິໃຫ້ທຸກຄົນມາເຫັນ ກັບຕາວ່າລາວຮັກແນວໃດ.

ກ້ອນແຂງຢ່າງຫນຶ່ງແລ່ນມາຈຸກຢູ່ຄໍຫອຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແຕ່ ປາກົດວ່າໃນເວລານັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕອບນາງຢ່າງສຸພາບ ແລະ ອົດ ອົດທົ່ນທີ່ສຸດ:

- ໂອ່...ສະຫາຍ ໂຊຢາ ເຈົ້າກຶກເຂົ້າຕົ້ມຢ່າງຄັກແລ້ວລະ! ຂ້ອຍເປັນຄົນແຂງກະດ້າງ ຂະຫນາດວ່າຍິນດີເລືອກເອົາສະຕິສຳນຶກ ອັນສາມັນຫລາຍກວ່າຄວາມຮັກຮຸນແຮງເດ້.

ສະຫາຍ ນາງ ໂຊຢາ ຄົງຈະໂດດມາໃສ່ຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງແຕ່ນາງ ຢູ່ເທິງຂີ່ຢ່າງລຽບຮ້ອງລົດໄຟພຸ້ນແລ້ວລະ ແລະ ສິ່ງດົ່ງກ່າວກໍອາດ ຈະເປັນເວລາສຸດທ້າຍແຫ່ງການບັນເລງກອນລຳຕ້ານວິທີການສຶກ

ສາຂອງຂ້າພະເຈົ້ານໍ ກ້າຫາກວ່າ ຄາລາປູດາ ບໍ່ເວົ້າຂົ່ນແບບກໍ ມະກອນທໍາມະດາໆຜູ້ຫນຶ່ງວ່າ:

-ພວກເຂົາຊຸກລົດໄຟໄດ້! ໂອ້ຍ ພວກເຜດນ້ອຍເອີ! ເບິ່ງ ແມ້ເບຣແຊນ, ເບິ່ງເອົາ ຕັ້ງວ່າພິລຶກໃດ ພວກຮ່າເຂົາຫນີ!

ຄາລາປູດາ ທັນໄດ້ລົງໄປຍ່າງຮຽງຂ້າງກັບ ວັດເຊຍ ອະເລັກ ເຊັບລູກກໍ່ພ້າກໍ່ພອຍ ຫລາຍຄັ້ງຫລາຍຫົນ, ພວກເຂົາເວົ້າລົມ ກັນສອງສາມຄວາມ ແລະ ພວກເຮົາກໍບໍ່ທັນຊິໄດ້ສົ່ງທອດອາລົມ ຮ້າຍໃຫ້ກັນ ແລະ ກັນຕໍ່ມ ຄາລາປູດາຊໍ້ເດ່ແຂນໄປໃສ່ບ່ອນເກາະ ຈ່ອງຕິດຕູ້ລົດໄຟບ່ອນຫນຶ່ງແລ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າຟາດແສງຕາໄປໃສ່ຕົວ ແທນມະຫາລາຊິນີ ກາເຕຣິນາ ບາດຫນຶ່ງ ແລ້ວລ່ວງຂ້າມກະແສ ລ້ວງສີ່ກໍ່ກະຈາຍອ້ອມຕົວນາງ ໂຊຢາ, ມຸ່ງຫນ້າໄປສູ່ຕູ້ລົດໄຟຄືກັນ.

ປະມານຊາວນາທີຕໍ່ມາ ພວກເຮົາກໍໄດ້ເອົາມ້າບັກນ້ອຍອອກ ຈາກຄອກຂັງເຊິ່ງຫັກເພໄປເກືອບເຄິ່ງນັ້ນແລ້ວ ແລະ ອານໂຕນ ບຣາເຊັນໂກ ກໍ່ຂົ່ນຂີ່ຄວບມັນໄປຍັງ ກູເຣຍແຊ ໃນທັນທີ ຫລຽວ ເບິ່ງຝຸ່ນໄກ້ຂົ້ນຕາມຮອຍຕີນມ້າ ແລະ ຝຸງຫມາໃນສະການີ ຣິ ຊອບ ກໍໂຫ່ຫຸ້ມແລ່ນຕິດຕາມໄປຈົນສຸດແຮງຂອງພວກມັນ.

ບັດນີ້ ອິດຊາຈິ ເປັນຜູ້ບັນຊາການອົງພິເສດ; ພວກເຮົາຈັດຕັ້ງ ແຖວກັນຢູ່ກັບເດີ່ນຕໍ່ຫນ້າສະການີລົດໄຟເລີຍ. ເບຣແຊນ ກັບຄະນະ ຂອງນາງ ຂົ້ນໂອໂຕ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ມີໂອກາດເຮັດໃຫ້ພວກ ເຂົາຫນ້າຂຍວໄປອີກເທື່ອຫນຶ່ງ, ເມື່ອສຽງແກ ແລະ ກອງຂອງ ພວກເຮົາບັນເລງເພງເຄົາລົບທຸງດ້າຂົ້ນ ຜືນທຸງທີ່ກ້ຳມ້ວນຢູ່ໃນຊົບ ຜ້າໄຫມພິແພ່ອອກຢ່າງນຶ່ມນວນ ຕໍ່ຫນ້າກັນແຖວທີ່ອົງອາດສະຫງ່າ

ງາມຂອງພວກເຮົາ ເພື່ອເດີນທາງໄປສູ່ຈຸດສູງສຸດຂອງເຮົາ. ຂ້າພະ
ເຈົ້າເອງກໍເຂົ້າປະຈຳທີ່ຂອງຕົນ. ສຸດສຽງສັ່ງຂອງ ໂກວານ, ທ່ານ
ກາງວົງລ້ອມຫຸ້ມແຫ່ຂອງພວກເດັກນ້ອຍບ້ານໃກ້ເຮືອນຄຽງ, ກັບ
ແກວເດັກນ້ອຍນິຄົມ ກ້ອກກິ ເລີ່ມເຄື່ອນທີ່ມຸ່ງຫນ້າສູ່ ກູເຮຍແຊ.
ລິດໂອໂຕຂອງ ເບຣແຊນ ກາຍແກວມາຈົນທັນຂ້າພະເຈົ້າ ແລ້ວ
ເບຣແຊນ ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ:

- ຂຶ້ນມາແມ້.

ຂ້າພະເຈົ້າຍົກບ່າໄຫລ່ດ້ວຍຄວາມແປກໃຈ ແລະ ຍົກມືມາລູບ
ຫົວໃຈ.

ອາກາດສະຫງົບງຽບ ແລະ ຮ້ອນຮຸ່ມດີ, ຫົນທາງຕັດຜ່ານທົ່ງ
ຫຍ້າ ແລະ ມີຂີ້ນ້ອຍໆບ່ອນຫນຶ່ງເພື່ອຂ້າມນ້ຳແຄບໆແຫ່ງຫນຶ່ງ.
ພວກເຮົາຍ່າງເປັນແກວ ຝ: ອອກຫນ້າແມ່ນນັກເປົ່າແກ ๔ ຄົນ
ແລະ ນັກຕີກອງ ๒ ຄົນ, ຕໍ່ມາແມ່ນຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຕາຮາເນັດ
ທີ່ເປັນສົບເວນປະຈຳວັນ, ດ້ານຫລັງແມ່ນຍາມປະຈຳທຸງ. ຜືນທຸງ
ຍັງຢູ່ໃນຊົບຂອງມັນຢູ່. ປາຍຄັນທຸງແຫລມເຫລື້ອມຕອບແສງແດດ
ສະທ້ອນເງົາຮຸ່ງຍ້ອນເຢາະໃສ່ຫົວຂອງລາບິດ, ຢູ່ເບື້ອງຫລັງຂອງ
ຫມໍ້ນ້ຳ ແມ່ນສີຂາວສະອາດອ່ອງຕ່ອງຂອງເສື້ອພວກເດັກນ້ອຍ ແລະ
ບາດພ້ອນຈາກຊ່ວງຂາເປືອຍເປົ່າຂອງຜູ້ຫນຸ່ມນ້ອຍ, ສ່ວນກາງແບ່ງ
ອອກເປັນສີ່ແກວ ນັ້ນແມ່ນພວກເດັກນ້ອຍແມ່ຍິງໃນລົ້ມກະໂປງສີ
ຟ້າ.

ຄ້ຳຫນຶ່ງເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າອອກຈາກແກວຍ່າງ, ພຽງແຕ່ຫນຶ່ງນາ
ທີເທົ່ານັ້ນຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າ ໃບຫນ້າຂອງພວກເດັກນ້ອຍແຂງກະ

ດ້ວງຂົ້ນຊໍ່ໃດ. ເຖິງແມ່ນວ່າການຍ່າງຂອງພວກເຮົາດຳເນີນໄປກາງ ທ້ອງທົ່ງເປົ່າແປນ ແຕ່ແກວຂອງມັນກໍຍັງຊ້ຳຈັດດີ ແລະ ເຖິງແມ່ນ ວ່າເດັກນ້ອຍຈະສະດຸດຕໍເຟືອງແດ່ກໍຕາມ ແຕ່ພວກເຂົາກໍຟ້າວຖີກຕີນ ໃຫ້ເຂົ້າຈັງຫວະໂລດ, ຄົງມີແຕ່ສຽງລົວຂອງກອງເທົ່ານັ້ນທີ່ດັງສະ ທ້ອນໄປກະທົບຮອດຝາກຳແພງ ກູເຮຍແຊ. ມັນດັງຈະແຈ້ງ ແລະ ກ້ອງຫອງສົມຄວນ. ໃນວັນນີ້ສຽງບາດຕີກອງບໍ່ອ້ອຍອົ່ນເລີຍ ທັງບໍ່ ປ່ອຍໃຫ້ສະຕິສຳນຶກຫລຸດລະດັບລົງ ກົງກັນຂ້າມຍົ່ງພວກເຮົາຫຍັບ ເຂົ້າໃກ້ ກູເຮຍແຊ ເທົ່າໃດ ສຽງຕີກອງກໍຍົ່ງປາກົດວ່າເຂັ້ມແຂງຮຸນ ແຮງເຮັ່ງຮ້ອນຂຶ້ນ ຈົນບໍ່ພຽງແຕ່ຮູ້ສຶກຢາກຖີກຂາໄປຕາມຈັງຫວະ ຂອງມັນ ແຕ່ຫົວໃຈເອງກໍຍັງຢາກເຕັ້ນຍ້ອນໄປນຳ.

ແຕ່ຢ່າງໄປເຖິງບ້ານ ໂປດວອກກີ ແລ້ວ, ຢູ່ເບື້ອງຫລັງຮົ້ວ ແລະ ປະຕູເຊາວບ້ານຍືນຈອບສ່ອງເບິ່ງ ສ່ວນຝູງຫມາຂີ້ໂມໂຫກໍ ເຕັ້ນໂດດໂຫຍງຢູ່ປາຍເຊືອກລ່ຳມຂອງມັນ, ຫມາພວກນີ້ກໍແມ່ນ ເຊື້ອແນວຫມາຢູ່ວັດເກົ່າ ແລະເຄີຍເປັນຍາມຮັກສາຊັບສົມບັດຂອງ ວັດນີ້ມາແລ້ວ. ຢູ່ໃນບ້ານນີ້ ບໍ່ພຽງແຕ່ຝູງຫມາເທົ່ານັ້ນທີ່ເຄີຍອົ່ມດີ ພົ້ນຍ້ອນທ່ຳຫຍ້າຂອງວັດມາແລ້ວ ແມ່ນແຕ່ຄົນກໍຄືກັນ. ພວກເຂົາ ເກີດຢູ່ນັ້ນ, ເຕີບໃຫຍ່ ໄດ້ຮັບການອົບຮົມລ້ຽງດູຢູ່ດ້ວຍຫລຸມ ສາມວັດ ຫລືຫ້າວັດຈາກການທຳບຸນທຳທານໃຫ້ແກ່ດວງວິນ ຍານ. ການປິ່ນປົວ. ຢອດນ້ຳຕາຂອງພະມານດາ ແລະ ເພື່ອຂົນ ປີກຂອງເທບພະເຈົ້າ ການແບຣນ. ບ້ານ ໂປດວອກກີແມ່ນບ່ອນທີ່ຜູ້ ຄົນທຸກປະເພດເສດເຫລືອຈາກວັດມາຕົກຄ້າງຢູ່ ມີທັງນັກບວດ,

ເຈົ້າອາວາດ, ແມ່ຊີ, ຄົນຂັບລົດມ້າ, ພວກພາກ, ຄົ່ນເຮັດກົນ, ຄົນເຮັດສວນແລະໂສເພນີ.

ຈົ່ງຊົ້ນແລ້ວເມື່ອຍ່າງຜ່ານບ້ານນີ້ໄປ ຂ້າພະເຈົ້າຈົ່ງຮູ້ສຶກວ່າ ມີ ແສງຕາຄົມວາວຮຸນແຮງ ແລະ ສຽງຊັບຊ້ອນແບບເປັນປໍລະປັກຈາກ ຊາວບ້ານຜູ້ລ້ຽງເບື້ອງຫລັງຮ້ວ; ຂ້າພະເຈົ້າເດົາຄວາມນຶກຄິດ ແລະ ຄໍາເວົ້າພ້ອມດ້ວຍຄວາມປາດຖະຫນາຂອງພວກເຂົາທີ່ມີຕໍ່ພວກເຮົາ ໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ.

ແມ່ນໃນຂະນະທີ່ຢູ່ເທິງຖະຫນົນບ້ານ ໂປດວອກກີ ນີ້ເອງທີ່ ເກີດມີແສງສະຫວ່າງມືນມືບນ້ອຍໆອັນຫນຶ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າ ເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຫມາຍ ປະຫວັດສາດແຫ່ງການຍ່າງສອນສະ ຫນາມຂອງພວກເຮົາ, ເຖິງແມ່ນວ່າມັນເປັນພຽງປາກົດການນ້ອຍໆ ອັນຫນຶ່ງຂອງຍຸກສະໄຫມພວກເຮົາກໍຕາມ. ຮູບພາບທີ່ຂ້າພະເຈົ້າ ວາດໄວ້ສໍາລັບນິຄົມ ກ້ອກກີ ປາກົດຂຶ້ນເປັນຕິວຕົນ ແລະ ມີສີສັນ ຂອງວິຊາການຄູເຕັມໄປຫມົດ, ເນີນຝັ່ງແຄມຫ້ວຍ ໂກໂລນັກ, ການສ້ອມແປງບໍລະບັດເຄຫາສະຖານ ແຕຣບແກ ອັນເກົ່າແກ່, ພຸ່ມກຸຫລາບສອງຮ້ອຍພຸ່ມ, ຄອກຫມູກອກເບຕົ້ງທີ່ຫວ່າງເປົ່າ; ທ້ັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ສູນສະຫລາຍໄປແລ້ວ. ບັນຫາວິຊາການຄູອັນ ຜືອເຜິນກໍແຫ້ງແຫ່ວ ແລະ ເຫືອຫາຍໄປໃນເວລາພຽງສັ້ນໆ ຍັງ ຄົງເຫລືອແຕ່ຜູ້ຄົນທີ່ສົດໃສ, ຜ່ານການທົດສອບໃຫມ່ອ່ຽມ ແລະ ເປັນເຈົ້າຍຶດຄອງການະຂອງມະນຸດຊາດແບບໃຫມ່ຢູ່ກາງທ້ອງທົ່ງ ແຫ່ງແຜ່ນດິນ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຊວາດເຂົ້າໃຈໂລດວ່າ ມາຮອດ ນີ້ ນິຄົມຂອງພວກເຮົາໄດ້ປະຕິບັດພາລະກິດຫນຶ່ງສໍາເລັດແລ້ວເຖິງ

ແມ່ນວ່າມັນຈະເລັກນ້ອຍແຕ່ກໍແມ່ນພາລະກິດຫນ້ຶ່ງທີ່ມີຄວາມຫມາຍ ທາງການເມືອງ ແລະ ຕໍ່ລະບອບສັງຄົມນິຍົມອັນແທ້ຈິງຢູ່.

ຂະນະທີ່ຍ່າງຜ່ານໄປຕາມຖະຫນົນ ໂປດວອກກີ ນັ້ນ, ມັນບໍ່ ຕ່າງຫຍັງກັບວ່າ ພວກເຮົາຍ່າງຜ່ານປະເທດຄູ່ສັດຕູປະເທດຫນຶ່ງ ພ້ອມດ້ວຍຜູ້ຄົນ, ສິດພົນປະໂຫຍດຂອງພວກເຂົາ, ການຜົດກຸ່ງ ດ່ວ່າແບບເກົ່າຂອງພວກເຂົາ ບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບໄຍແມງມຸມກາງຕົ້ງ ເອົາເຫຍື່ອ. ແລະ ຢູ່ລະຫວ່າງຝາກຳແພງວັດຮ້າງນັ້ນ ພວກເຮົາ ແນມເຫັນວ່າ ກະແສແນວຄິດ ແລະ ອະຄະຕິຕ້ານຕອບຂ້າພະເຈົ້າ ວ່າມັນພວມກອງຟູນຂຶ້ນຕໍ່ຫນ້າພວກເຮົາແລ້ວ: ມັນແມ່ນລັດທິກົນອຸ ດົມການເພ້ີຝັນແບບປັນຍາຊົນ, ແນວຄິດຮູບການນິຍົມແບບຫນ້າ ເບື່ອຫນ່າຍ ແລະ ໄຮ້ລົດຊາດ, ແມ່ນການອໍເຊາະບີບນ້ຳຕາແບບ ສະຕິເພດ ແລະ ຄວາມໂງ່ຈ້າບ້າບ໋ອງແບບອາດຍາສິດ. ຂ້າພະເຈົ້າ ຄິດເຫັນບໍລິເວນກ້ວາງຂວາງມະຫຶມາບ່ອນຫນຶ່ງອ້ອມໄປດ້ວຍຂີ້ຫຍ້າ ເຫຍື້ອ: ໄດ້ຈັກປີແລ້ວ, ໄດ້ຈັກກິໂລແມັດແລ້ວ ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ ເສຍເວລາເດີນຜ່ານທາງສາຍນ້ີ, ແລະ ເຖິງປານນັ້ນ ບໍ່ວ່າຈະ ງວກໄປເບ້ືອງຊ້າຍເບ້ືອງຂວາ ຫລ້ືກ້າວໄປຫນ້າ ມັນກໍຍັງເຫມັນ ອັບເອົ້າອ້ືກຢູ່, ມັນອ້ອມຫຸ້ມຄຸມຫົວພວກເຮົາໄວ້ທຸກທາງ. ຍ້ອນ ແນວນ້ີແຫ່ວຍ່າງນ້ອຍໆຂອງຊາວນິຄົມ ກ້ອກີ ຈ່ງເບ່ົາຄ່ວ່ຍ່ອມເຍົາ ເລັກນ້ອຍເອົາແທ້ເອົາວ່າ ເມ່ືອມາຕົກໃນບໍລິເວນເຊ່ືປາສະຈາກວັດ ຖຸສ່ິງຂອງໃດໆແລ້ວໃນປັດຈຸບັນ, ບໍ່ມ້ີເສ້ັນທາງຄົມມະນາຄົມ, ບໍ່ມ້ີ ພ້ືນຖານ, ບໍ່ມ້ີພ່ແມ່ພ້ັນ້ອງໃດໆ: ພວກເຮົາອ່ຳລາຈາກ ແຕຣບແກ

ມາແລ້ວເພື່ອກາລະນານ ສ່ວນກູເຮຍແຊ ພວກເຮົາຍັງໄປບໍ່ເຖິງ ເທື່ອ!

ແກ່ວນັກຕີກອງເລີ່ມເຄື່ອນຂົບຄ້ອຍແລ້ວ, ແມ່ເຫັນປະຕູວັດ ຮ້າງຢູ່ທາງຫນ້າລິບໆ. ນັກນ້ອຍວາເນຍ ໂຊເຊັນໂກ ໃນສົ້ງຂາສັ້ນກົ້ນໆ ແລ່ນໂປໂລອອກມາຢຸດຈ້ຳບາດຫນ່ຳ, ຕົກຂະມ່າຕາຄ້າງຄາວຫນ່ຳ ແລ້ວແລ່ນຈ້ອມຸ່ງຫນ້າມາຫາພວກເຮົາພ້ປາມວ່າລູກທະນູ. ຂ້າພະ ເຈົ້າເອງກໍຮູ້ສຶກຢ້ານຂົ້ນມາທັນທີ: ເກີດຫຍັງຂົ້ນຊັ້ນຫວະ? ແຕ່ ວາເນຍມາຢຸດຢືນຕໍ່ຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງໄວວາມັນອ້ອນວອນດ້ວຍ ນ້ຳຕານອງຫນ້າ, ໃຊ້ມືອມືປ້າຍນ້ຳຕາອອກວ່າ:

-ອານໂຕນ ເຊມືອໂນວິດ, ໃຫ້ຂ້ອຍໄປນຳເຈົ້າແດ່ ຂ້ອຍບໍ່ ຢາກໄປກ້າຢູ່ພຸ້ນ.

-ມາຫານເມ.

ວາເນຍ ມາເຂົ້າແກ່ວນຳຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະ ພະຍາຍາມກົກບາດ ຕີນໃຫ້ເຂົ້າຫມູ່, ຈາກນັ້ນ ມັນຈ່ຳແມ່ນເບ່ິງແສງຕາລະແວຄລະວ້ຳ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເຊັດນ້ຳຕາກົ້ມ ແລະ ຍົ້ມຢ່າງຈິງໃຈ ທ້ຳກ່ອນຫັນ ໃຈໃຫຍ່ຂັບໄລ່ຄວາມຕົ້ນເຕັ້ນ.

ສຽງກອງນ່ຳລ້ວເຂົ້າລອດຮ່ອມປະຕູກ້ອງຫ່ຳລະຄ້ຳ. ພວກເດັກ ນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ ຈຳນວນຫລາຍຢືນຮຽງກັນເປັນສອງສາມແກ່ວ, ຢູ່ຫນ້າຫມູ່ແມ່ນ ໂກໂຮວິດ, ມັນຢືນບ່ໍເຫນ້ຳບ່ໍຕ້ຳ ແລະ ມືເບ້ືອ ຫນ່ຳຍົກຂົ້ນຢູ່ໃນທ່າຄຳນັບ.

ບົດທີ ๒

ໂກປັກ*

ລອນແກວຢ່າງເດັກນ້ອຍ ກ້ອກກີ ກັບກຸ່ມເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ ຢຸດຢືນປະຈັນຫນ້າຫ່າງກັນປະມານ ๓ ຫາ ๔ ແມັດ. ກັນແກວ ພວກເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ ເຊິ່ງ ປ໊ອິດ ອ໊ວາໂນວ໊ດ ໂກໂຣວ໊ດ ຈັດ ຂຶ້ນຢ່າງພ້າວພັ່ງນັ້ນ ເລີ່ມປັ່ນປ່ວນກະທົບກະເທືອນແລ້ວ, ໃນທັນ ທີລອນແກວເດັກນ້ອຍພວກເຮົາກໍຢຸດເຄື່ອນເຫນ້ງ, ພວກ ກູເຮຍ ແຊ ແຕກແກວແລ້ວກະແຈກກະຈາຍກັນອອກ ຍ໊ຶດຕ໊ວຂະຫຍາຍໄປ ຮອດປາກປະຕູສິນ ທ້ງໂຄ້ງກົ່ງໄປຕາມລະບຽງ, ເປັນການຊູ່ເຂັ້ນ ດ້ວຍການຕ໊ວ໊ງລ້ອມພວກເຮົາໄວ້ທ້ງດ້ານຂ້ງ ແລະ ຈອດຕໍ່ກັນໃຫ້ ສິນປູນ.

ທ້ງສະມ໊ຊິກ ກູເຮຍແຊ ທ້ງເດັກນ້ອຍ ກ້ອກກີ ມ໊ຶດ້ງບລ໊ງ ຄ໊ັນ: ພວກທ໋ຳອ໊ິດເປັນແນວນ໊ຶ້ກ໋ແມ່ນຍ້ອນເກ໊ິດຄວາມຂະມ່ຳແຕກ ຕ໋ນ້ອນໃດອັນຫນ໋ຳ, ສ່ວນພວກທ໊ີສ໐ງນ໊ິດຍ້ອນກ໊ີ໊ວ໊ໄນຂະນະຢູ່ໃນ ແກວຢ່ຳ ແລະ ຕ໋ຳຫນ້ຳທຸ ງ. ເທ໋ົ່ຳທ໋ົ່ຜ່ານມ໊ານ້ັ້ນພວກເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ ຮ້ຽກຊ໊ວນ໊ຄ໊ິນ ກ້ອກກີ ກ໋ໍແຕ່ດ້ວຍຕ໊ວແທນຂ໐ງພວກ ເຂ໊ົ່ຳທ໋ົ່ເປັນສະມ໊ຊິກກ໐ງລະວ້ຽຫນ້ຳຫນ່ວຍພ໊ິເສດ ເຊ໋ິ່ຍງາມໃດກ໋ໍ ຢູ່ໃນຊຸດເຮັດວຽກທ໋ົ່ອ່ວ໊ນຸ ມ໐ມຂ໊ວດເປ໊ື້ອນ ແລະ ເກ໋ົ່ຳ. ມ໊ານັດ ນ໊ີ້ຢູ່ຕ໋ຳຫນ້ຳພວກເຂ໊ົ່ຳແມ່ນໃບຫນ້ຳແຈ່ມໃສເປັນລະບຽບ, ສະຫ໊ງ໊ບ

---

* ຊ໊ືກ໊ານພ້ອນ ອຸ໊ກຮ໊ວ໊ນ ຢ່ຳງຫນ໋ຳ.

ສະຫງ່ານ, ຫົວສາຍແອວເຫລື້ອມເປັນເງົາ ແລະ ສົ້ງຂາສັ້ນໂຕສະ
ອາດເຜີຍໃຫ້ເຫັນຊ່ວງຂາແປນເປົ່າຢູ່ເບື້ອງລຸ່ມ.

ພາຍໃຕ້ບັນຍາກາດເຄັ່ງຕຶງແບບມະນຸດຊາດບໍ່ເຄີຍປະສົບມາ
ກ່ອນນີ້, ພາຍໃນສົງອົນາທິຫນຶ່ງເທົ່ານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຄິດຢາກ
ຄວັດສະຫລັກເອົາລັກສະນະເດັ່ນບາງຢ່າງເທິງໃສ່ໜ້າຂອງພວກ
ເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ ໄວ້ໃນມັນສະໜອງ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາ
ມາດເຮັດໄດ້. ມັນບໍ່ແມ່ນກຸ່ມເດັກທີ່ໜ້າເບື່ອໜ່າຍໄຮ້ຊີວິດຊີວາ
ຄືຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກໃນມື້ທຳອິດແລ້ວ. ສາຍຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈຳ
ແນກໄດ້ວ່າໃນແຕ່ລະກຸ່ມແຕ່ລະຫມວດນັ້ນ ມີສີໜ້າອາການແບບ
ໃໝ່ໄປເລື້ອຍໆ ແລະ ສ່ວນຫລາຍກໍເປັນໄປໃນລັກສະນະທີ່ບໍ່ຄາດ
ຝັນເລີຍ. ມີຈຳນວນໜ້ອຍດຽວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຍັງຄົງຮັກສາແສງຕາ
ເປົ່າຫວ່າງເສີຍເມີຍ. ພວກຮຸ່ນນ້ອຍສ່ວນຫລວງຫລາຍ ສະແດງ
ຄວາມກະຕືລືລົ້ນຟົດຟື້ນອອກມາ ບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບຄວາມຮູ້ສຶກຂອງ
ເດັກນ້ອຍໃນຂະນະທີ່ຊົມຊື່ນຂອງຫລິ້ນຢ່າງຫນຶ່ງ ຊຶ່ງເຂົາຢາກຈະ
ເປັນເຈົ້າຂອງໃຈຊື່ຂາດ, ເຄື່ອງຫລິ້ນຕ່ອນງ່າມວິຈິດເກີນທີ່ຈະກະ
ຕຸ້ນຄວາມກະຫາຍ ຫລືກະທົບເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກອ່ອນໄຫວເລິກ
ແລບໃດໆ. ນິດຊິນອບ ກັບ ໂຊເຣັນ ກອດຄໍກັນ, ຫົວເຕົ່ອຍ
ເອ່ອຍໃສ່ບ່າກັນ ແລະ ກັນ, ພວກເຂົາແນມເບິ່ງຊາວນິຄົມ ກ້ອກ
ກ໋, ບາງທີອາດຊິຄິດຝັນເຖິງວັນທີ່ພວກເຂົາຈະຢູ່ໃນກັນເກອຫນ້າ
ພິດສະໄຫມແນວນີ້, ພວກເດັກນ້ອຍ "ເສ" ອັນໆກໍແນມເບິ່ງຄ
ກັນກັບພວກເຂົາທັ້ງສອງ. ໃນເວລານັ້ນ, ຫລາຍຄົນສະແດງສີ
ໜ້າວ່າເອົາໃຈໃສ່ແບບດຽວກັນນີ້ ແລະ ທັ້ງເຄັ່ງຂຶມແບບບໍ່ເຄີຍ

ເຫັນມາກ່ອນ, ກ້ອນກ້າມຊີ້ນຂອງພວກເຂົາໂນນູນບຸງດແຫຍ້ກັນ ເມື່ອອາລົມຮ້ອນພຸ່ງຂຶ້ນ ໃນຂະນະທີ່ດວງຕາເສືອກສົນຫາເປົ້າ ຫມາຍໃຫມ່. ບົນໃບຫນ້າເຫລົ່ານັ້ນຂ້າພະເຈົ້າແນມເຫັນຄອງຊີ ວິດຂີດຜ່ານຢ່າງວ່ອງໄວ: ໃນສ້ຽງຂອງວົນາທີຫນຶ່ງເທົ່ານັ້ນ ມັນ ໄດ້ບອກເລົ່າເລື່ອງໃດເລື່ອງຫນຶ່ງອອກມາເອງແລ້ວ, ມັນສະແດງ ອອກເຖິງການຮັບຮູ້, ຄວາມພໍໃຈ, ຄວາມສົງໄສ ແລະ ຄວາມໄຄ່ ຮູ້ກະຫາຍ. ແຕ່ທ່າທີຢາກເຍາະເຍີ້ຍ ແລະ ຫມິ່ນປະຫມາດທີ່ສະ ສົມກະກຽມໄວ້ແຕ່ກ່ອນກໍຄ່ອຍໆເປື່ອຍລະລາຍ ໄປເທື່ອລະຫນ້ອຍ. ມີຫລາຍຄົນທີ່ພໍແຕ່ໄດ້ຍິນສຽງກອງຂອງພວກເຮົາ, ພວກ ເຂົາເຫລົ່ານັ້ນກໍເອົາມືຈົກຖີ່ງສ້ຳ, ຫລັງຖີ່ງກ່ອນລົງທ່າທາງເຫງົາ ຫງອຍໂລດ. ຫລາຍຄົນໃນຫມູ່ພວກເຂົາກໍກັລັດສະຫມີກ້ານຊີ້ນ ກອນງາມຂອງສະມາຊິກກອງລະວັງຫນ້າຂອງນຄມ ກ໋ອກ ເຊີນ ເຟໂດເຣ້ນໂກ, ໂກຣິໂຕ, ເນດຊີຕາຍໂລ... ບົດບັ້ງເອົາໃນທັນທີ ທັນໃດໂລດ, ເພາະວ່າເມື່ອມາທຽບໃສ່ພວກນີ້ແລ້ວຮ່າງກາຍຂອງ ພວກເຂົາຄືວ່າຮຽວບາງຊີ້ພະຍາດແທ້ໆ. ອີກພວກຫນຶ່ງແທ້, ຕໍ່ ມາຈຶ່ງຮູ້ສຶກຊຸ່ນເຄືອງ ເມື່ອມັນເປັນທີ່ຈະແຈ້ງໂພດແລ້ວວ່າ ບໍ່ອາດ ແຕະຕ້ອງນັກຮຽນຈຳນວນ ๑๘๐ ຄົນນີ້ໄດ້ ໂດຍບໍ່ມີໂທດໂພຍໃດໆ, ແມ່ນແຕ່ຜູ້ນ້ອຍໆກໍຕາມເພາະວ່າແມ່ນກະໂຕຜູ້ນ້ອຍໆຄືວ່າເນຍ ຊີ ເນັນກີ ນັ້ນເອງທີ່ຍ່າງອອກຫນ້າພ້ອມດ້ວຍແກເປົ່າວາງເກືອຢູ່ເທິງ ຫົວເຂົ່າ ແລະ ດວງຕາທັງຄູ່ຂອງຫມໍກໍເປັ່ງແປວແວວວັບແຫ່ງຄວາມ ອິດສະຫລະເສລີແບບດຽວກັນກັບວ່າ ມັນບໍ່ເຄີຍເປັນເດັກນ້ອຍຈັກ ເທື່ອ, ໂດຍສະເພາະເດັກນ້ອຍໄຮ້ຍາດ ແຕ່ແມ່ນເຈົ້າຊາຍອົງຫນຶ່ງ

ຊ່ວງພວມເດີນທາງພ້ອມດ້ວຍຂະບວນແຫ່ຈົບງາມທີ່ພໍພະຍາຂອງ
ທ້າວຈັດສິ່ງມາລໍຄອຍຢືນຕ້ອນຮັບດ້ວຍຄວາມນອບນ້ອມເຄົາລົບ.

ການພິຈາລະນາອັນມີຄຸນຄ່ານີ້ແກ່ຍາວຢູ່ບໍ່ພໍເທົ່າໃດວິນາ
ທີ. ຂ້າພະເຈົ້າຕັດສິນໃຈຢາກທຳລາຍລະຍະຫ່າງ ກ ແມັດ ທີ່
ຂວາງກັ້ນຄ້າຍທ້າວສອງນີ້ລົງໃນທັນທີ ແລະ ຢຸຕິການແລກປ່ຽນແສງ
ຕາຂອງພວກຂ້າເສຍ ຈຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ:

-ສະຫາຍທ້າວຫລາຍ! ນັບແຕ່ນາທີນີ້ເປັນຕົ້ນໄປ, ພວກເຮົາ
ທ້າວຫມົດເຊື່ອມືນຳກັນ ๔00 ຄົນນີ້ ພວກເຮົາກາຍເປັນຫນ່ວຍຊີ
ວິດໂຮມຫມູ່ອັນດຽວກັນແລ້ວ ແລະ ຫນ່ວຍນັກມີຊື່ວ່າ "ນິຄົມອອກ
ແຮງງານ ກ້ອກກີ". ພວກເຮົາທຸກຄົນຕ້ອງຈື່ສະເຫມີວ່າ ຕົນເອງ
ເປັນສະມາຊິກນິຄົມ ກ້ອກກີ ແລະ ຕ້ອງຖືວ່າທຸກໆຄົນທີ່ຢູ່ໃນນິຄົມ
ນີ້ເປັນເພື່ອນມິດຂອງຕົນ, ເປັນມິດທີ່ຮັກແພງທີ່ສຸດ ແລະ ຕ້ອງ
ນັບຖືເຂົາ, ປົກປ້ອງເຂົາ ແລະ ຊ່ວຍເຫລືອເຂົາທຸກຢ່າງໃນກໍລະນີ
ທີ່ເຂົາຕ້ອງການ, ຕ້ອງຕຳຫນິຕິຕຽນເຂົາໃນກໍລະນີທີ່ເຂົາເຮັດຜິດ
ພາດ. ລະບຽບວິໄນຂອງພວກເຮົາຕ້ອງເຄັ່ງຄັດ. ພວກເຮົາຈຳເປັນ
ຕ້ອງມີລະບຽບ, ລະບຽບເປັນສິ່ງຈຳເປັນສຳລັບພວກເຮົາ ເພາະ
ວຽກງານຂອງພວກເຮົາຫຍຸ້ງຍາກ ແລະ ທັງກໍມີຫລາຍແນວເຮັດ
ອີກ. ພວກເຮົາຈະລຳບາກ, ເຮັດວຽກຍາກຖ້າບໍ່ມີລະບຽບວິໄນ.

ຕໍ່ມາຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າເຖິງວຽກງານ ພາລະແບກຫາບຂອງ
ພວກເຮົາ, ຄວາມຈຳເປັນທີ່ພວກເຮົາຈະສ້າງຄວາມອຸດົມສົມບູນ
ໃຫ້ແກ່ຕົນເອງ ແລະໃຫ້ການສຶກສາຮ່ຳຮຽນແກ່ຕົນເອງ, ຄວາມຈຳ
ເປັນໃນການສ້າງຫົນທາງໃຫ້ພວກເຮົາເອງ ແລະ ໃຫ້ສະມາຊິກນິ

ຄົນ ກ້ອກາ ໃນອະນາຄົດ. ຂ້າພະເຈົ້າບອກພວກເຂົາວ່າພວກເຮົາ ຕ້ອງດຳລົງຊີວິດຢ່າງປອດໃສ ສັດຊື່ ແບບຊາວກຳມາຊີບທີ່ແທ້ຈິງ ທ້ານີ້ເພື່ອວ່າ ເມື່ອໃດໄດ້ອອກຈາກນິຄົມໄປແຕ່ລະຄົນກໍຈະມີຊື່ວ່າ ເປັນຊາວຫນຸ່ມກົມໂຊໂມນແທ້ໆ ເຊິ່ງຕໍ່ໄປຈະແມ່ນພວກເຂົານີ້ເອງ ທີ່ໄປສ້າງ ແລະ ເສີມຂະຫຍາຍລັດກຳມາຊີບ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກແປກປະຫລາດໃຈຕໍ່ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຟັງຄຳ ເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ຄາດຝັນຈາກພວກເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ, ກົງກັນຂ້າມ ພວກເດັກນ້ອຍຈາກ ກ້ອກາ ພາກັນຟັງແບບໃຈລອຍໆ ຄົງເປັນເພາະວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ເຫັນວ່າມີຫຍັງໃຫມ່ຢູ່ໃນຄຳເວົ້າຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໄດ້ເຈາະຈົ້ມຝັງຕິວແຫ້ນຢູ່ໃນທຸກ ສ່ວນຂອງມັນສະຫມອງຂອງພວກເຂົາມາແຕ່ດົນແລ້ວ.

ແຕ່ເປັນຫຍັງພວກເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ ຊຸດເກົ່າດຽວກັນນີ້ ເຊິ່ງຫວ່າງສອງອາທິດກ່ອນນັ້ນຍັງເຮັດຫູຫນວກເສີຍຕໍ່ຄຳເວົ້າຊູ່ ເຂັ້ນຮ້າຍດ່າຂອງຂ້າພະເຈົ້າແຕ່ບັດນີ້ຈຳພັດຟັງ ສະແດງວ່າເຫັນ ພ້ອມ ແລະ ສະຫນັບສະຫນູນສຸດຂີດ? ໂອ້ຍມີວິທະຍາສາດຂະ ແຫນງໃດເດ້ທຍຸ້ງຍາກເທົ່າວິທະຍາສາດການສຶກສາ! ຈະໃຫ້ຍອມ ຮັບວ່າ ພວກເຂົາມິດຟັງຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນຍ້ອນເຫດຜົນດຽວຄືວ່າ ຢູ່ ເບື້ອງຫລັງຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນມີກຳລັງແກວຂອງກອງທັບຊາວ ກ້ອກາ ຫລື ວ່າຢູ່ທາງປີກຂວາ ຂອງກອງທະຫານນ້ອຍຜົນທຸງສະຫງ່າງາມເດັ່ນ ຄັດ ທີ່ນອນງຽບຢູ່ໃນຊຸບຜ້າໄຫມຂອງມັນ? ເປັນໄປບໍ່ໄດ້, ເພາະ ຖ້າຍອມຮັບແນວນີ້ກໍເທົ່າກັບຄັດຄ້ານຫລັກເກນຕາຍຕິວແລະຫລັກ ທິດສະດີຂອງວິທະຍາສາດການສຶກສາທັງຫມົດ.

ຂ້າພະເຈົ້າສຸດຄຳໂອ້ລົມລົງດ້ວຍການປະກາດວ່າ ໃນອີກເດ່ືອໜ້າຂ້າງຫນ້າຈະມີກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຂອງນິຄົມ ກ້ອກກີ, ຊາວນິຄົມຈະຕ້ອງສວຍເອົາໂອກາດເວລາເດ່ືອນ້ີທຳຄວາມຮູ້ຈັກສະຫນິດສະຫນົມກັນ ແລ້ວໄປຮ່ວມກອງປະຊຸມນຳກັນ. ແລະ ບັດນ້ີເຖິງເວລາເອົາຄັນທຸງໄປຂຶ້ນເສົາມັນແລ້ວ...

- ແຕກແກ!

ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າ ຈະເຫັນພວກເດັກນ້ອຍນິຄົມ ກ້ອກກີ ແລ່ນປຸ້ນໄປຈັບມືກີແຂນກາມຂ່າວຄາວກັບພວກເດັກນ້ອຍ ກູເຣຍແຊ, ແຕ່ກໍຕ້ອງຜິດຫວັງ. ພວກເຂົາແຕກຕື່ນອອກຈາກແກ່ວແລ້ວ ແລ່ນດ່ຳພໍປານລູກປືນໄປຍັງຫ້ຳພັກ, ໂຮງຊ່າງ, ສະໂມສອນຢ່າງສຸດຝີຕີນ. ໂດຍບໍ່ຄິດຢຸດຂົມຕໍ່ການຂາດກີລິຍາມາລະຍາດດ່ັງກ່າວ, ພວກ ກູເຣຍແຊ ເອງກໍຊ້ຳແລ່ນນຳກັ້ນພວກເຂົາໄປ ຍົກເວັ້ນຫມໍໂກໂຣຕອບ ຊ່ຳຍືນເດ່ັນຢູ່ກາງພັກພວກຂອງມັນ. ພວກເຂົາໂອ້ລົມກັນສຽງຄ່ອຍຕ່ຳ. ນາງ ເບຣແຊນ ກັບ ສະຫາຍ ໂຊຢາ ນ່ັງຢູ່ເທິງແຜ່ນກະດານຫີນປູຊຸມຜີຕິດໆກັບສີມ, ຂ້າພະເຈົ້າຫຍັບເຂົ້າໄປຫາພວກນາງ.

- ພວກເດັກນ້ອຍເຈົ້ານຸ່ງເຄ່ືອງເປັນຕາຮັກດີເນາະ, - ນາງເບຣແຊນເວົ້າຂຶ້ນ.

- ຫ້ຳພັກນອນຂອງພວກເຂົາກຸມຮຸງບຮ້ອຍແລ້ວຫວະ? - ນາງໂຊຢາຖາມ.

- ພວກເຮົາຊິບ່ໍນອນໃນຫ້ຳພັກເທ່ືອ, - ຂ້າພະເຈົ້າຕອບ ແລະ ແລ້ວພາບສະແດງຢ່າງຫນ້ຶງກໍດ້ຶງດູດຄວາມສົນໃຈຂ້າພະເຈົ້າ.

ຝ່ງຫມູຂອງພວກເຂົາເຄື່ອນຂະບວນເຂົ້າມາໂດຍຜ່ານປະຕູເຂົ້າ ວັດຢ່າງຊ້າໆ ແລະ ຫນັກແຫນ້ນຫ້ໍມລ້ອມດ້ວຍເດັກນ້ອຍກອງພິ ເສດຂອງ ສະຕູປິດຊິນ. ຫມູແບ່ງອອກເປັນສາມກຸ່ມ, ອອກຫນ້າ ແມ່ນຫມູແມ່ໃຫຍ່, ທາງກາງຫມູນ້ອຍ ແລະ ສຸດທ້າຍຫມູຜູ້ ໃຫຍ່. ໂອໂລຄິບ ກັບຄະນະໃນກອງບັນຊາການຂອງມັນ ຕ້ອນຮັບ ຝ່ງຫມູດ້ວຍຮອຍຍິ້ມແຈ່ມໃສ ສ່ວນ ກູດລາຕີ ຟ້າວໄປເກົ່າກົກຫູ ຕ໊ວ໋ກໆໃຫ້ຫມູຜູ້ນ້ອຍດາລາຂອງພວກເຮົາຄ໊ືຫມູພັນຊໍ່ເບ໊ີລິນ ອາຍຸ ໕ ເດ໊ືອນ ທ໋ີ່ໄດ້ຮັບຊ໊ືກງ໋ດ໊ີ໋ຍ໋ດ໊ັ້ນ໋ນ໊ີ້ ເພ໋ື່ອລ໋ໍ່ກ໊ືເກ໊ືງ໋ລ໋ດ໊ກ໊ະບຸ໋ລ໋ດ໊ຍ໋ໍ່ ໃຫຍ່ຄ໊ືນ໋ນ໊ີ້.

ຝ່ງຫມູຍ່າງໄປຕາມເສ້ັນທາງມຸ່ງສູ່ອຸທ໊ຍານທ໋ີ່ໄດ້ກ໊ະກ໋ຽມໄວ້ ແລ້ວ, ຈາກນ໋ັ້ນພວກເຮົາຈ໋ືງເຫ໋ັນສ໋ະຕູປ໋ິດຊ໋ິນ, ແຊ໋ເຣ໋ິ ແລະ ດາລາ ບູດາ ຍ່າງເຂ໊ົ້າມາທ໋ັ້ງ ໂອ້ລ໋ິມກ໋ັນຢ່າງ ເ ມ ິ ນ ມ ິ ອ, ທ໋ັ້ງ ໆ ທ ໋ ໍ ່ ໃ ຊ ້ ມ ໊ ິ ເ ບ ໋ ອ ໋ ງ ຫ ນ ໋ ໍ ່ ໍ ສ ິ ນ ລ ະ ອ ິ ນ ຊ ້ ໍ ພ ຸ ນ ຊ ້ ໍ ພ ໋ ໍ ່ ຢ ູ ່ ແ ຕ ່ ດ າ ລ າ ບ ູ ດ າ ກ ໍ ໃ ຊ ້ ມ ໊ ິ ອ ໊ ິ ກ ເ ບ ໋ ອ ໋ ງ ຫ ນ ໋ ໍ ່ ໍ ໂ ຊ ມ ອ ້ ູ ມ ເ ອ ິ ່ ຫ ມ ູ ໂ ຕ ນ ້ ອ ຍ ທ ໋ ໍ ່ ສ ຸ ດ ທ ້ ັ ງ ເ ປ ັ ນ ສ ິ ບ ິ ວ ອ ່ ອ ງ ຕ ່ ອ ງ ໂ ຕ ຫ ນ ໋ ໍ ່ ໍ ຂ ້ ັ ນ ມ າ ກ ອ ດ ແ ນ ບ ໃ ສ ່ ເ ອ ິ ກ :

- ໂ ອ ້ ຍ ... ຈ ໋ ໍ ່ ງ ແ ມ ່ ນ ພ ວ ກ ເ ຈ ້ ົ ້ າ ມ ິ ຫ ມ ູ ງ າ ມ ເ ນ າ ະ ! - ດ າ ລ າ ບ ູ ດ າ ເ ວ ົ ້ າ ທ ້ ັ ງ ຍ ່ າ ງ ເ ຂ ົ ້ ້ າ ມ າ ສ ິ ມ ທ ິ ບ ພ ວ ກ ເ ຮ ິ ົ ້ າ , - ຄ ັ ນ ວ ່ າ ຄ ິ ນ ຢ ູ ່ ນ ໍ ້ ໍ ພ ວ ກ ເ ຂ ິ ົ ້ າ ເ ປ ັ ນ ຄ ໊ ິ ຫ ມ ູ ນ ້ ອ ຍ ຫ ມ ູ ນ ໊ ີ ້ ຂ ້ ອ ຍ ວ ່ າ ຄ ໊ ິ ຊ ໊ ິ ມ ິ ຫ ມ າ ກ ມ ິ ຜ ິ ນ ຢ ່ າ ງ ໃ ດ ຢ ່ າ ງ ຫ ນ ໋ ໍ ່ ໍ ເ ກ ໊ ິ ດ ຂ ້ ັ ນ ຢ ູ ່ ດ ອ ກ ເ ດ ໊ ົ ້ ... ຂ ້ ອ ຍ ເ ວ ົ ້ າ ແ ທ ້ ັ ໆ ໃ ດ .

ເ ບ ຣ ແ ຊ ນ ລ ຸ ກ ຂ ້ ັ ນ ຈ າ ກ ກ ະ ດ ານ ຫ ິ ນ ປ ູ ຊ ຸ ມ ຜ ິ ແ ລ ະ ເ ວ ົ ້ າ ສ ຽ ງ ເ ຄ ັ ່ ງ ໆ ວ ່ າ :

- ເກີ່ງຢ່າງໃດກໍດີ ຂ້ອຍຫວັງວ່າ ສະຫາຍ ນາກາເຣັນໂກ ສຸມໃຈໃສ່ເພື່ອນມະນຸດຫລາຍກວ່າ.

- ຂ້ອຍຍັງສົງໄສຢູ່, - ນາງໂຊຢາ ເວົ້າຂຶ້ນ, - ຫມູນ້ອຍມີຄອກຢູ່ຮຽບຮ້ອຍ ສ່ວນວ່າພວກເດັກນ້ອຍ... ຫັ້ນ ເອົາແຕ່ພວກເຂົາຊິເຮັດເດ໊...

ນາງ ເບຣແຊນ ປັ້ນມາສົນໃຈນຳຂໍ້ວິນິດໃສແປກໃຫມ່ອັນນີ້ຢ່າງວ່ອງໄວ:

- ແມ່ນໃດ... ຂໍ້ສັງເກດຂອງ ສະຫາຍໂຊຢາ ກໍ່ຖືກຕ້ອງແລ້ວ. ຈັ່ງແມ່ນພວກເຮົາຢາກຮູ້ວ່າ ສະຫາຍ ນາກາເຣັນໂກ ຄິດແນວໃດກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້... ຂ້ອຍບໍ່ຫມາຍຄວາມວ່າແມ່ນທ້າວ ນາກາເຣັນໂກ ຄົນລ້ຽງຫມູ ແຕ່ແມ່ນທ່ານ ນາກາເຣັນໂກ ນັກການສຶກສາເດ໊!

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າຖືກໂຈມຕີຢ່າງເຈາະຈີ້ຈາກຄ້ອຍຄວາມບໍ ລະປັກຈະແຈ້ງອັນນີ້ຢ່າງຫນ້າຫົນຫວອຍ. ແຕ່ໃນວັນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຢາກໂຕ້ຕອບກັບມັນຢ່າງຫຍາບຕ່ຳບໍ່ຫລຸດຜ່ອນຍ່ອນຍານ ຈຶ່ງເວົ້າຫລີກໄປວ່າ:

- ອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ອຍຕອບແທນອຳນາດການປົກຄອງທ້ອງສອງແທນສ່ວນລວມໄດ້ບໍ?

- ເຊີນໂລດ.

- ດີເຈົ້າເຫັນນັ້ນແລ້ວ, ຢູ່ທີ່ນີ້ພວກເດັກນ້ອຍເປັນເຈົ້ານຶ່ງເຈົ້າການສ່ວນວ່າຫມູນ້ອຍນັ້ນປຽບດັ່ງຜູ້ຖືກລ້ຽງດູປະເພດຫນຶ່ງ.

-ເອີ! ແລ້ວເຈົ້າເດ້ລະ ເຈົ້າແມ່ນໃຜ? -ນາງ ເບຣແຊນ ກາມ ເຮັດຕາລອຍໄປທາງອື່ນ.

-ຄັນຊິໃຫ້ກຶກໃຈເຈົ້າກໍຄວນວ່າ ຂ້ອຍເປັນຝ່າຍເຈົ້າກຶ່ນເຈົ້າ ກາມພຸ້ນແລ້ວ.

-ແຕ່ວ່າເຈົ້າກໍຍັງ ມີບ່ອນຫລັບບ່ອນນອນແມ່ນບໍ?

-ບໍ່, ຂ້ອຍເອງກະບໍ່ມີຄືກັນ.

ນາງ ເບຣແຊນ ຍຶກບ່າໄຫລ່ດ້ວຍທ່າທີເບື່ອຫນ່າຍ ແລ້ວເຮັດ ສຽງເຍັນໃສ່ສະຫາຍ ນາງ ໂຊຢາ ວ່າ: -ເຊົາເວົ້າກັນເລື່ອງນີ້ ເທາະ; ສະຫາຍ ນາກາເຮັນໂກ ມັກໃຫ້ສະພາບການດຳເນີນໄປ ແຮງສຸດຂີດກ່ອນ.

ຄາລາປູດາ ຫົວຂຶ້ນແຮງໆບາດຫນຶ່ງ:

-ແລ້ວເລື່ອງນີ້ມັນບໍ່ດີບ່ອນໃດລະ? ລາວເຮັດກຶກແລ້ວເດ້... ຮ່າຮ່າປ່ອຍໃຫ້ເລື່ອງໄປແຮງສຸດຂີດກ່ອນ! ຄັນສະພາບການແຫລວ ແຫລກຊິໃຫ້ລາວເຮັດແນວໃດ?

ຂ້າພະເຈົ້າອົດຫົວບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງຫົວອອກມາ ເຮັດໃຫ້ ໂຊຢາ ຫັນ ມາໂຈມຕີທັນທີ:

-ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ດອກວ່າ ນິ້ມັນແມ່ນສະພາບຮຸນແຮງສຸດຂີດ ຫລືສະ ພາບແຫລວແຫລກກັນແທ້ ທີ່ສຶກສາອົບຮົມລ້ຽງດັກນ້ອຍຕາມ ແບບການລ້ຽງຫມູນ້ອຍແນວນີ້!

ສະຫາຍ ນາງ ໂຊຢາ ລົງມືຕິດຈັກ "ອາລົມຮ້າຍ" ຂອງນາງ ແລ້ວ, ດວງຕາທັງຄູ່ໂປນໂປອອກຈາກເບົ້າ ສົ່ງສາຍມາກ້ຽວພັນ ກາຍະພາບຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍຄວາມໄວຂະຫນາດ ๔๐ ພັນຮອບຕໍ່

ວິນາທີ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກຢ້ານຂຶ້ນມາແຕ່ໃນນາທີດຽວກັນນັ້ ຊີເນັນ ກີ ກໍແລ່ນລົ່ມມາຫາພ້ອມດ້ວຍແກເປົ່າຫນ່ວຍເຫລັ້ມເປັນເງົາຂອງ ມັນ, ທ່າທາງຮ້ອນຮົນ ແລ້ວກໍເວົ້າອອກມາໃນລັກສະນະດຽວກັນ ວ່າ:

-ມີ...ມີ ຫມໍ ລາປົດ ຫັ້ນ...ມັນເວົ້າວ່າ...ແຕ່ ໂກວານ ບອກວ່າ: ກ້າກ່ອນ, ຊັ້ນຫມໍ ລາປົດ ກໍເລີຍຄຸດແລ້ວເວົ້າວ່າ: ເຮັດຄືກັນບອກຫັ້ນລະ...ເອີ້ແລ້ວຫມໍຍັງເວົ້າອີກວ່າ: ຄັນໂຕຍັງຊີ ແນມເບິ່ງໄສ້ຕືຂອງໂຕອີກແນວນີ້...ພວກເດັກນ້ອຍອື່ນໆກະຄືກັນ... ໂອ້ຍ ຫ້ານອນຫມູ່ນັ້ນເກາະ, ໄປເບິ່ງເອົາທ້ອນ, ໂອ້ຍ...ໂຍ້ ພວກ ເດັກນ້ອຍຢູ່ຫັ້ນພາກັນເວົ້າວ່າ: ຍອມບໍ່ໄດ້ດອກແນວນີ້ ແຕ່ຫມໍ ໂກ ວານວ່າຕ້ອງປຶກສາກັບເຈົ້າກ່ອນ...

-ເອີ້...ກັນເຂົ້າໃຈແລ້ວວ່າ ພວກເດັກນ້ອຍອື່ນໆເວົ້າຫຍັງ ແລະ ອັນຫມໍ ໂກວານ ວ່ານໍາ ແຕ່ກັນບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ໂຕຢາກໃຫ້ກັນ ເຮັດຫຍັງເວົ້ຍ!

ຊີເນັນກີ ອາຍເກີໄປ:

-ຂ້ອຍບໍ່ຢາກໄດ້ຫຍັງນ່າ...ມີແຕ່ວ່າຫມໍ ລາປົດ ມັນວ່າ...

-ວ່າແນວໃດ?

-ແຕ່ ໂກວານ ບອກມັນວ່າ: ຕ້ອງປຶກສາຫາລືກັນ...

-ແມ່ນຫມໍ ລາປົດ ເວົ້າແນວໃດແທ້ໆເກາະ? ອັນນີ້ສໍາຄັນ ຫລາຍເດີ້ສະຫາຍ ຊີເນັນກີ.

ຄໍາຖາມຂອງຂ້າພະເຈົ້າຖືກໃຈມັນ ຫລາຍຈົນມັນພໍແຕ່ໄດ້ຍິນມັນ ຮ້ອງວ່າ:

- ຮ?

- ລາປົດ ວ່າແນວໃດ?

- ເອ... ເອ... ມັນເວົ້າວ່າ: ຕ້ອງຕີກະແລ່ງເອັ້ນປະຊຸມ.

- ອັນນີ້ຄວນຊິເວົ້າແຕ່ທຳອິດພຸ້ນແລ້ວ.

- ກະ... ແມ່ນ ຂ້ອຍບອກເຈົ້າແຕ່ທຳອິດແລ້ວເດ້...

ສະຫາຍ ນາງ ໂຊຢາ ໃຊ້ນິ້ວມືທັ້ງສອງຄົບພວງແກ້ມແດງອ່ອງ ຕ່ອງຂອງ ຊີເນັນກີ ແລ້ວ ເຮັດໃຫ້ ພິສີບສີບ ຂອງບັກນ້ອຍຍ້ຳ ເຮ້ວ:

- ຈັ່ງແມ່ນບັກນ້ອຍນີ້ຫນ້າຮັກ!

ຊີເນັນກີ ຟົດໂຕອອກຈາກມືອ່ອນນິ່ມຂອງນາງ ໂຊຢາ ຢ່າງບໍ່ ພໍໃຈ, ເອົາແຂນເສື້ອຂຶ້ນເຊັດພິສີບ ທັ້ງແນມເບິ່ງນາງດ້ວຍແສງຕາ ຂອງໆ:

- ບັກນ້ອຍຊັ້ນຫວະ... ເບິ່ງເອົາເທາະ! ຄັນຂ້ອຍເຮັດແນວນີ້ ກັບເຈົ້າເດ້ລະ? ຮ ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ແມ່ນເດັກນ້ອຍໆເດ... ຂ້ອຍແມ່ນສະ ມາຊິກນິຄົມ...

ອຸ້່ງມືແຂງແຮງຂອງ ຄາລາປູດາ ຊູໂຕ ຊີເນັນກີ ກັບເກຂອງ ມັນຂຶ້ນຢ່າງງ່າຍດາຍຄ້າຍຂີ້ນປີກໄກ່:

- ເອ... ໂຕເວົ້າກະຖືກຢູ່ດອກ... ແຕ່ວ່າເຖິງຢ່າງໃດໂຕກະແມ່ນ ຫມູໂຕນ້ອຍໆຫນ້າຮັກຢູ່ນັ້ນລະ!

ຊີເນັນກີ ຍິນຍອມຮັບສະຖານະການທີ່ເພິ່ນຍັດຢູ່ໃຫ້ມັນຢ່າງ ເຕັມໃຈ ທັ້ງບໍ່ຄັດຄ້ານການຂະຫນານນາມດັ່ງກ່າວເລີຍ. ໂຊຢາ ເອງກໍຈົ່ມຕັ້ງຂໍ້ສັງເກດວ່າ:

-ຢູ່ຫນ້ົ້ການໄດ້ຊ່ືວ່າເປັນຫມູ ຄືວ່າເຫມາະສົມນົ້ກຸງດຕ໊!

-ເຊົ້ົາເທາະ! -ຄາລາບູດາ ເວ້ົ້າສຸງຮ້ອຍໆ ແລ້ວລາວກໍວາງ ຊືເນັນກ໊ ລົ້ງດິນ.

ເກ໊ອບເກ໊ດການຜິດກຸງກັນແລ້ວ ເມ໊ື່ອ ໂກວານ ປາກ໊ດຕ໊ວ ແລະ ມ໊ື ລາປ໊ດ ຕ໊ດຕາມມາທາງຫລັງ.

ໂກວານ ນັ້ນຮູ້ສ໊ກຕ໊ວ່າ ມ໊ັ້ນບ໋ັ້ກບ໋ໍ່ແມ່ປານໃດຕາມແບບ ຊາວນາຂອງລາວ ເມ໊ື່ອມາຢູ່ຕ໋ໍ່ຫນ້ົ້າຂ້ົ້ນເທ໊ົ້ງ, ລາວລ໊ົ້ວຕາໃສ່ຂ້ົ້າພະ ເຈ້ົ້າມາແຕ່ທາງຫລັງນາງເບຣແຊນ ເພ໊ົ້ອຊ່ວນໃຫ້ໄປລ໊ົ້ມກ໊ບລາວ ຕ່ົ້າງຫາກ, ສ່ວນ ລາປ໊ດ ແທ້ຫນໍ້ນ໊ົ້ບ໋ໍ່ມ໊ົ້ທ່ົ້າທ໊ົ້ວ່າຈະເຂ໊ົ້ນອາຍຍ້ານ ກ໊ວພວກຫ໊ວຫນ້ົ້າເລ໊ຍ:

-ຫນໍ ໂກວານ ຄ໊ນນ໊ົ້ຄ໊ດວ່າ ຂ້ອຍໄດ້ປູບ່ອນອ່ອນນ໊ົ້ມໄວ້ຖ້ົ້າ ນ໊ັ້ນແລ້ວຊ໊ັ້ນໃດ໋ັ້ນ ແຕ່ຂ້ອຍເຫ໊ັ້ນວ່າ ບ໋ໍ່ຄວນມ໊ີຫຍ້ງແຕກຕ່ົ້າງກ໊ນ, ໄຂກອງປະຊຸມດຸງວນ໊ົ້ໂລດແລ້ວພວກເຮ໊ົ້າຊ໊ົ້ອ່ານຄໍາປະກາດ.

ໂກວານ ຫນ້ົ້າແດງຂ໊ົ້ນທ໊ົ່ຈໍາເປັນໄດ້ເວ໊ົ້າຕ໋ໍ່ຫນ້ົ້າຜູ້ໃຫຍ່ ເຊ໊ົ້ງ ບ້ົ້ງເອ໊ນມາຢູ່ໃນບ໊ລ໊ເວນ໊ົ້ນໍ ໂດຍສະເພາະຊ້ໍ່າແມ່ນ "ແມ໊ຍ" ອ໊ກ, ເຊ໊ົ້ງໃນສ່ວນເລ໊ກຂອງຫ໊ວໃຈແລ້ວ ຍາມໃດລາວກ໊ໍ່ຍ້ງກ໊ວ່າ ແມ່ນຜູ້ກ໊ໍາອ໊ໍານາດປະເພດທ໊ສອງຢູ່, ແຕ່ຫນໍ້ກ໊ໍ່ບ໋ໍ່ປະຕ໊ເສດທ໊ົ່ຈະບ໋ໍ່ ສະແດງຄວາມເຫ໊ັ້ນອອກມາດອກ:

-ເວ໊ົ້ພ໊ປານວ່າ ເຮ໊ົ້ານ໊ົ້ຢາກນອນເສ໊ົ່ອອ່ອນຂອງໂຕຫລາຍ, ຢ່າເວ໊ົ້າໂລເລເທາະ! ເຮ໊ົ້າຢາກເວ໊ົ້າວ່າ ພວກເຮ໊ົ້າຊ໊ົ້ບ້ົ້ງຄ໊ບໃຫ້ ພວກເຂ໊ົ້າປະຕ໊ບ໊ດຕາມຄໍາປະກາດຂອງພວກເຮ໊ົ້າບ໋ໍ່? ແລ້ວພວກເຮ໊ົ້າ

ຊິບັງຄັບພວກເຂົາແນວໃດ? ຕ້ອງໃຊ້ກຳລັງດຶງຄໍມັນມາ ຫລືວ່າຍັດ ກຳປັ້ນໃສ່ປາກໂລດ?

ໂກວານ ສອດແສງຕາເບິ່ງນາງ ເບຣແຊນ ຢ່າງກັງວົນຫົນ ຫວຍ ແຕ່ອັນຕະລາຍໂປໂລມາຈາກທາງອື່ນ:

-ແປວ່າແນວໃດ? ຍັດກຳປັ້ນໃສ່ປາກໂລດຫັ້ນນ່າ? - ສະ ຫາຍນາງໂຊຢາ ກາມຂົ້ນຢ່າງຮ້ອນຮົນ.

-ບໍ່, ບໍ່ດອກ, ອັນນີ້ແມ່ນວິທີເວົ້າກັນຊິ່ງ, - ໂກວານ ຟ້າວ ປະຕິເສດ, ຫນ້າແດງຮົ້ນຂົ້ນກວ່າເກົ່າ, - ເອີ້ ຍັງເລ່ືອງເສ້ືອຜ້າ ຂອງພວກເຂົາອີກ, ຊິໃຫ້ຂ້ອຍກຳກັບນຳເລ່ືອງນ້ີອກຫວະ? ນ້ໍ່ອນ ຂ້ອຍຊິລົງໄປຫາຄະນະເມືອງ ແລ້ວພວກເພ່ືນກະຊິໄລ່ຂ້ອຍກັບມາ ຫາຄະນະບ້ານ...

-ເອ້ີ, ແຕ່ເຈົ້າເວົ້າວ່າ ພວກເຈົ້າຊິໃຊ້ກຳລັງບັງຄັບພວກເຂົາ, ຫມາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?

ອາລິມຢາກຮ້າຍເຮັດໃຫ້ ໂກວານ ລືມນັບຖືເກງກົວຂັ້ນເທ່ືງ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ມັນແກ່ດຶງໄປໃນທິດກົງກັນຂ້ານຊ້ຳ:

-ໂຍ້ວ... ເວນຕາຍເອ້ີຍ...! ພວກເຮົາມາເຮັດວຽກ ຫລືຊິ ມາຝອຍຫາເລ່ືອງກັນພໍປານພວກແມ່ເກ້ົາເຝ້ົາປະຕູເອົາຊ່ືງ..., ບ້າ ເອ້ີຍ!

ວ່າແລ້ວລາວກໍເປີດຫນີພໍປານລູກສອນຫລຸດອອກຈາກຄັນທະ ນູ, ມຸ່ງຫນ້າໄປຫ້ອງສະໂມສອນ, ສົ້ນເກີບໂບກຄູ່ເກ່ົາເປ້ືອນໆ ຂອງລາວຄຸດເປ່ົາຝຸ່ນຈາກເສດລະບຽງກ່ໍດິນຈ່ືແຕກຫັກພັງຂອງສົ້ມ ຂ້ົນໄງກຸ້ມ.

ລາປົດ ວາແຂນອອກກວ້າງໆຕໍ່ຫນ້າ ໂຊຢາ:

-ຂ້ອຍພໍຊິອະທິບາຍໃຫ້ເຈົ້າຟັງຢູ່ດອກວ່າ ບ້ງຄັບດ້ວຍກໍາລັງ ເປັນແນວໃດ ຫລືໃຊ້ກໍາລັງບ້ງຄັບ... ຫມາຍຄວາມວ່າ... ເອີ... ເອີ... ກະແປວ່າບ້ງຄັບພວກເຂົາຫັ້ນລະ.

-ເຈົ້າເຫັນບໍ່... ເຫັນບໍ? - ສະຫາຍ ໂຊຢາ ຮ້ອງທັງທຶບຕີນໃສ່ຕໍ່ຫນ້າ ນາງ ເບຣແຊນ, - ແລ້ວເຈົ້າຊິວ່າແນວໃດບາດນີ້?

-ຊິເນັນກິ, ເປົ່າແກຮຽກປະຊຸມ, - ຂ້າພະເຈົ້າອອກຄໍາສັ່ງ.

ຊິເນັນກິ ດຶງເອົາອຸປະກອນດົນຕີຂອງຫມໍອອກຈາກມື ຄາລາ ບູດາ ແລ້ວປົ່ນໄປທາງໄມ້ກາງແຂນຫລັງຄາຈັດ, ຈາກນັ້ນສຽງຮຽກເອີ້ນຈະແຈ້ງເປັນຈັງຫວະເລັ່ງຟ້າວ ແລະ ຮ້ອນຮົນຈົ່ງດັງທໍາລາຍຄວາມງຽບສົງດ. ສະຫາຍ ນາງໂຊຢາຍົກມືຂຶ້ນອັດປາ:

-ໂອ້ຍ ຟ້າເອີ... ແກຫມູນີ້ນ່າ! ...ພວກນາຍກອງຫມູ່ນີ້...! ມັນຄ້າຍທະຫານດອກຫນໍ!

-ບໍ່ມີຫຍັງນ່າ, -ລາປົດ ເວົ້າຂຶ້ນ, - ແຕ່ບັດນີ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈແລ້ວເດ້ວ່າ ມັນຫມາຍເຖິງຫຍັງເນາະ.

-ສຽງລະຄັງດັງວ່າຕັ້ງທໍ່ໃດເທື່ອ, - ນາງ ເບຣແຊນ ຖຽງຢ່າງຄ່ຽມຄົມ.

-ລະຄັງວາຕິ? ໂອ້ຍ ແມ່ນເຈົ້າເວົ້າຫຍັງລະຫັ້ນ? ສຽງລະຄັງເປັນສຽງຫນ້າເບື່ອຫນ່າຍຊິຕາຍ ຍາມໃດກະດັງ ແກ່ງ ແກ່ງ ແບບເກົ່າ ສ່ວນວ່າແກຂອງພວກເຮົາມັນໂລດໃຫ້ສັນຍານັກແມ່ ເຫມາະສົມຕາມການະໂອກາດເດ້ ແບບເອີ້ນເຕົ້າໂຮມ, ນອກນັ້ຍ ມີສຽງສະເພາະເອີ້ນພວກນາຍກອງ, ສຽງຕີບອກ "ຍາມນອນ"

ແລະ ສຽງເຕືອນໄພ. ໂອ້ຍ ຄົນຫນໍ່ວາເນຍມັນເປົ່າບອກສັນຍານ ໄພແມ້, ຄົນຕາຍກະຍັງເກືອບລຸກຂຶ້ນເຕັ້ນໃນກອງໄຟນ່າ... ເຈົ້າ ເອງກໍຫລີ້ແລ່ນນໍາພຸ້ນລະ.

ຢູ່ຕາມຈອກແຈເຄຫາຕ່າງໆ, ຕາມໂຮງລິດມ້າ ຂ້າງຝາກໍາແພງ ວັດ, ປາກົດມີເດັກນ້ອຍເປັນຫມູ່ເປັນກຸ່ມພວມຟ່ຽງຫນ້າໄປຫາຫ້ອງ ສະໂມສອນ. ພວກຮຸ່ນນ້ອຍນັ້ນມັກແລ່ນຫລາຍກວ່າຢ່າງ ແຕ່ພວກ ເຂົາຕ້ອງຢຸດລໍຖ້ຳທັນທີຍ້ອນມີເຫດການບັງເອີນຫລາຍແນວຂວາງ ຫນ້າ. ບັດນີ້ເດັກນ້ອຍ ກ້ອກກີ ກັບພວກ ກູເຮຍແຊ່ສ່ວນຫນຶ່ງ ເລີ່ມໃກ້ຊິດກັນ, ມີການໂອ້ລົມສົນທະນາກັນແບບມີສາລະເນື້ອໃນ ແລ້ວແຕ່ເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ ສ່ວນຫລວງຫລາຍຍັງຄົງຕິວເປັນ ກຸ່ມໆຕ່າງຫາກຢູ່.

ຢູ່ໃນຫ້ອງແປນເປົ່າ ແລະ ເຢັນອຶດຂອງສະໂມສອນ ມີຝຸ່ງຊົນ ແຫນ້ນອັ່ງຫລາຍຂຶ້ນຊັກໄຊ້ ແຕ່ເສື່ອສີຂາວຂອງເດັກນ້ອຍ ກ້ອກກີ ແທ້ໄດ້ຈຸ້ມສຸມກັນຢູ່ແຕ່ບໍລິເວນຂັ້ນໄດຂຶ້ນແທ່ນບູຊາພະ, ຂ້າພະ ເຈົ້າສັງເກດເຫັນວ່າ ການຍຶດບ່ອນນັ່ງແບບນີ້ແມ່ນເຮັດໄປຕາມຄໍາ ແນະນໍາຂອງ ຕາຣາເນັດ ທີ່ຢາກສຸມກໍາລັງຂອງຫນໍ່ໄວ້ເປັນບ່ອນ ເມື່ອເກີດກໍລະນີຈໍາເປັນຂຶ້ນມາ.

ຈໍານວນປະຈັນບານຂອງພວກເຮົາມີຫນ້ອຍຈົນເປັນທີ່ປະຈັກ ຕາ, ມັນມີແຕ່ ຄ0 ຄົນເທົ່ານັ້ນຕໍ່ຈໍານວນຫ້າຫມິດ ຄ00. ກອງ ທີ ຄ, ທີ ມ ແລະ ທີ ຕ0 ຂອງພວກເຮົາຍັງເຮັດວຽກຫຍຸ້ງຢູ່ ນໍາຄອກສັດ ແລະ ເດັກນ້ອຍອີກເກືອບ ຄ0 ຄົນ ກໍຍັງຢູ່ ຣິຊອບ ກັບ ອິດຊາຈິ ພຸ້ນ ຫ້ານີ້ໂດຍບໍ່ນັບເອົາພວກນັກຮຽນເຂົ້ານໍາ. ຍິ່ງ

ໄປກວ່ານີ້ພວກເຮົາຍັງບໍ່ນັບເອົາແມ່ຍິງເຂົ້າໄວ້ນຳ, ພວກຫມູ່ຜູ້ສາວ ຊາວ ກູເຣຍເຊ ເອງກໍໃຫ້ການຕ້ອນຮັບພວກເຂົາຢ່າງເປັນກັນເອງ, ອົບອຸ່ນເກືອບຢາກວ່າຫນ້າປະທັບໃຈພຸ້ນລະ ເພາະມີທັງການກອດຄົມ ແລະ ຢອດນ້ຳຕາໃຫ້ກັນ ແລະ ກັນ ທັງແບ່ງປັນບ່ອນຢູ່ໃນຫໍພັກໃຫ້ ແລະ ໂອເລຍ ລາໂນວາ ກໍໄດ້ພ້ອຈັດແຈ່ງແປງພັນຢ່າງເອົາໃຈໃສ່ສຸດຂີດ.

ກ່ອນຈະໄຂວາລະປະຊຸມ ໂຈຮາ ໂວນກອບ ຊຸ່ມກ່ານຂ້າພະເຈົ້າພໍອຸ່ນໆວ່າ:

- ເວົ້າກັນກົງໆໂລດເບາະຫນີ້?

- ເອົາໂລດແຫລ້ວ! - ຂ້າພະເຈົ້າຕອບ.

ເມື່ອ ໂຈຮາ ປີນຂຶ້ນໄປຢູ່ເທິງໂຕະແທ່ນບູຊາພະແລ້ວ ຈຶ່ງທຳຫນ້າທີ່ເປັນຜູ້ອ່ານອັນທີ່ພວກເຮົາເອີ້ນຢອກກັນວ່າ "ຄຳປະກາດ" ຂອງພວກເຮົາ. ມັນແມ່ນຂໍ້ຕົກລົງຢ່າງຫນຶ່ງຂອງອົງການກົມໂຊໂມນ ກ້ອກກີ ເຊິ່ງໃນນັ້ນທັງ ໂຈຮາ, ໂວໂລດົບ, ກູດລາຕ, ເຊເວລ ແລະ ກອກກົບສະກີ ໄດ້ສະສົມຄົ້ງສ້າງຫົວຄິດປະດິດສ້າງ, ການໃຊ້ຄວາມຄຶດ, ພະລັງແຮງແບບຊາວລັດເຊຍ ແລະ ການຄິດໄລ່ລະອຽດຖີ່ຖ້ວນ ແລະ ຕື່ມເຕີມສ່ວນເຜັດເຄັມຕາມແບບຊາວ ກ້ອກກີ ໃສ່ເລັກນ້ອຍ, ໃນນັ້ນຍັງມີໄມຕີຈຶດມິດຕະພາບອັນງົດງາມປະສົມປົນເປກັບຄວາມແຂ່ງຂັນອົບອຸ່ນທີ່ມີຢູ່ແຕ່ກັບຜູ້ເປັນມິດສະຫາຍກັນເທົ່ານັ້ນ.

"ຄຳປະກາດ" ນັ້ນເຄີຍຖືກຖືວ່າເປັນເອກະສານລັບຢ່າງຫນຶ່ງ ເຖິງແມ່ນວ່າມີຜູ້ຄົນຕັ້ງຫລາຍຄົນໄດ້ຮ່ວມລົງທະນາປຶກສາກ່ຽວກັບ

ເນື້ອໃນໃຈຄວາມຂອງມັນແລ້ວກໍຕາມ: ມີການອະພິປາຍເຖິງເລື່ອງ ນິຫລາຍເທື່ອຫລາຍຫນ ແລ້ວຢູ່ໃນການ ປະຊຸມຂອງສະມາຊິກປະ ຈຳຫ້ອງການທີ່ ກູເຣຍແຊ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເດີນທາງມາ ນັ້ນ ກໍໄດ້ພິຈາລະນາກັນຢ່າງເຮັ່ງຣີບ ກວດກາຄືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າ ໂກວານ ແລະ ນັກເຄື່ອນໄຫວຂອງອົງການກົມໂຊໂມນ.

ໂຈຣາ ເລີ່ມດ້ວຍຄຳຂັ້ນຕົ້ນແບບນີ້:

-ສະຫາຍ ຊາວນິຄົມທັ້ງຫລາຍ, ພວກເຮົາຈະເວົ້າກັນຢ່າງ ຈິງໃຈເປີດແປນ... ເຮົາເອງກໍບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເລີ່ມຕົ້ນແນວໃດຊ້ຳ ແຕ່ ເອົາເທາະເຮົາຈະອ່ານຂໍ້ຕົກລົງຂອງຫນ່ວຍຊາວຫນຸ່ມໃຫ້ຟັງ ແລ້ວ ພວກເພື່ອນຈະເຫັນເອງວ່າຄວນເລີ່ມຈາກໃສ ຈາກນັ້ນທຸກຢ່າງກໍ ຈະຕິດຕາມມາເອງ. ມາຮອດດຽວນີ້ ພວກເຈົ້າບໍ່ເຮັດວຽກບໍ່ອອກ ແຮງງານ, ບໍ່ມີສະມາຊິກກົມໂຊໂມນ ບໍ່ມີເຍົາວະຊົນ, ຄຶດເບິ່ງ ເອົາວ່າພວກເຈົ້ານອນແຊ່ຢູ່ໃນຄວາມຂີ້ດຽດເປື້ອນເປິແນວໃດ... ແລ້ວແມ່ນພວກເຈົ້າມາຢູ່ຫນີ້ເຮັດຫຍັງ? ກາມໂຕເອງເບິ່ງ? ຊິໃຫ້ ພວກເຮົາຕີລາຄາພວກເຈົ້າແນວໃດ? ພວກເຮົາພໍຊິເວົ້າໄດ້ວ່າ ພວກເຈົ້າແມ່ນບ່ອນລ້ຽງເກືອຝູງເຮືອດ ເຫົາ ຫມັດເຮັນ, ແມງ ສາບ ແລະ ພວກຜາກອົ່ນໆເທົ່ານັ້ນ.

-ແມ່ນຄວາມຜິດຂອງພວກເຮົາຊັ້ນຫວາ? - ສຽງຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງ ຮ້ອງຂຶ້ນ.

-ເປັນຫຍັງຊິບໍ່ແມ່ນຄວາມຜິດຂອງພວກເຈົ້າລະ? ມັນກະໂຜດ ແຕ່ແມ່ນລະບໍ! - ໂຈຣາຕອບໂຕ້ໃນທັນທີ, - ພວກເຈົ້າຜິດເອງ ແລະ ຜິດຢ່າງເຕັມປ່ຽມເລີຍ, ພວກເຈົ້າມີສິດຫຍັງຈັ່ງຊິບໍ່ເຮັດ

ຫຍັງ, ເປັນຂະໂມຍ ເປັນຂໍທານ? ບໍ່ມີສິດຫຍັງເລີຍ! ບໍ່ມີຈັກ
ຢ່າງ... ມີທໍ່ນັ້ນລະ! ແລ້ວແມ່ນອີ່ຫຍັງຈ່ຳຢູ່ເປີ່ຢູ່ເປົ້ອນກະດ້ຳກະເດ້ຍ
ແນວນີ້! ມະນຸດຜູ້ໃດ ປະເພດໃດ ມີສິດຢູ່ກາງກອງຂີ້ຫຍ້າເຫຍື້ອ
ແນວນີ້? ພວກເຮົາໂລດອາບນ້ຳຟອກສະບູໃຫ້ຫມູທຸກອາທິດ ຮ
ຄັນແມ່ນພວກເຈົ້າໄດ້ເຫັນແມ້. ພວກເຈົ້າຄິງຄິດວ່າ ອາດຊິມີຫມູ
ບາງໂຕເວົ້າວ່າ ມັນບໍ່ຢາກອາບນ້ຳ ແລະ ຮ້ອງວ່າ "ປ່ອຍຂ້ອຍແມ້
ຢ່າເອົາສະບູມາແຕະຕ້ອງໂຕຂ້ອຍ" ບໍ່ເລີຍ, ມັນກົ້ມຫົວຄຳນັບ
ແລ້ວກະຂອບອົກຂອບໃຈພວກເຮົາຊ້ຳນ່າ, ສ່ວນວ່າຢູ່ນີ້ຄົນພວກ
ເຈົ້າຫັ້ນ ໂລດບໍ່ມີຮອດສະບູໃຊ້ມາຕັ້ງ ๔ ເດືອນແລ້ວ.

-ກະຍ້ອນວ່າເພິ່ນບໍ່ຍ່ຽງໃຫ້ເດ້! - ໃຜຜູ້ຫນຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນນ້ຳ
ສຽງອຶ່ນຂຶມປົນຄຽດ.

ໃບຫນ້າກົມນ້ອຍຂອງ ໂຈຮາ ເຊິ່ງຍັງຄົງມີຮ່ອງຮອຍຂອງການ
ປະເຊີນຫນ້າກັບສັດຕູຊົນຊັ້ນໃນຄືນກ່ອນ ເຄັ່ງຕຶງຂຶດດຳແລ້ວມາຍ
ອອກ:

-ແລ້ວແມ່ນໃຜລະຊິເອົາມາໃຫ້ພວກເຈົ້າ? ພວກເຈົ້າເປັນນາຍ
ຢູ່ທັ້ນ; ພວກເຈົ້າຕ້ອງຮູ້ຈັກກຸ້ມຕົນເອງ ເພິ່ງຕົນເອງຊັ້ນຕ່ວ ຊັ້ນ
ຊິເຮັດແນວໃດ?

-ແລ້ວຢູ່ບ່ອນພວກເຈົ້າເດ້ ໃຜເປັນນາຍ? ນາກາເຮັນໂກ
ແມ່ນບໍ່ລະ? - ຫນໍຫນຶ່ງກາມຂຶ້ນແລ້ວກໍຟ້າວຫລຸບຫົວລົງລົ້ກາງ
ຫມູ່ຄູ່ຂອງມັນ ເຊິ່ງຫົວຂຶ້ນສະອົກສະອ້ອຍດ້ວຍຄວາມຫຶກໃຈ.

ໂຈຮາ ຫົວເຮັດປາກກ້ວາງໆ:

-ນີ້ແມ່ນຄຳເວົ້າຂອງຄົນໂງ້ຈາຜູ້ຫນຶ່ງ! ພວກເຮົາເຊື່ອຫັ້ນຕໍ່

ອານໂຕນ ເຊມີອໂນວິດ ເພາະວ່າລາວເປັນຄົນດີພວກເຮົາ ທັງ
ເຮັດວຽກຮ່ວມກັບພວກເຮົາອີກ. ຜູ້ທີ່ກາມຂຶ້ນມາແນວນັ້ ແມ່ນມ້າ
ລໍໂງ້ຈາໂຕຫນຶ່ງດຽວນີ້ເອງ, ແຕ່ບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ ເກີ່ງມັນຈະໂງ່
ຈ້າປານມ້າລໍ ພວກເຮົາກະຊິຈັດການໃຫ້ບິດຮຽນມັນດອກບໍ່ຊັ້ນມັນ
ກະຊິຈົມດິນຢູ່ແບບເກົ່າດາຍລ້າ ຍາມໃດກະມີແຕ່ຊິງວາກຊ້າຍງວາກ
ຂວາຮ້ອງຫາງ່ວ່າ "ນາຍເອີ້ຍ ເຈົ້າຢູ່ໃສ?".

ມີສຽງຫ້ວແຕກໂຄບຂຶ້ນທ່ວສະໂນສອນ ເພາະໂຈຣາ ເຮັດສຽງ
ໃຫ້ເຂົ້າກັບຫນ້າເຫງົກຫງາກຂອງທ້າວຈ້າຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ພວມຊອກ
ຫານາຍຂອງມັນໄດ້ດີທີ່ສຸດ.

ໂຈຣາ ເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ:

-ຢູ່ໃນແຜ່ນດິນຂອງຊາວໂຊວຽດ, ນາຍແມ່ນຊາວກຳມາຊຶບ
ແລະ ກຳມະກອນ ແຕ່ພວກເຈົ້າດຳລົງຊີວິດຢູ່ຫນີ, ກິນອາຫານທີ່
ລັດຊອກຫາມາໃຫ້, ແລະສິ່ງທີ່ພວກເຈົ້າສາມາດເຮັດໄດ້ ກໍແມ່ນ
ຂຸດວິດຂີ້ໃສ້ກ້ອງຮູດັ່ງໂຕເອງ, ບໍ່ມີຄວາມຕື່ນຕົວດ້ານການເມືອງຢູ່
ໃນຫ້ວທໍ່ກັບໄກ່ໂອກໂຕຫນຶ່ງຊ້ຳ!

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກກັງວົນຂຶ້ນແດ່ ການໂຈມຕີພວກ ກູເຮຍແຊ
ຂອງໂຈຣາອາດຈະຮຸນແຮງເກີນໄປໂພດແລ້ວ, ເວົ້າແບບອ່ອນ
ຫວານນຶ່ມນວນກ່ວານີ້ອາດຈະດີກ່ວາ, ແຕ່ໃນເວລານັ້ນ ຊ້ຳມີສຽງ
ຮ້ອງຂຶ້ນມາລອຍໆແບບເກົ່າວ່າ:

-ຢາກເຫັນເດ້ວ່າ ພວກເຈົ້າຊິຫນີອອກຈາກວິດນີ້ໄດ້ແນວ
ໃດ?

ກະແສຟອງຂອງສຽງຫ້ວແຝງອາຄາດມາດຮ້າຍ ແກມຮອຍຍິ້ມ

ເພິ່ງພໍໃຈ ແລະ ເຂົ້າໃຈກັນເອງຢ່າງຫນຶ່ງແຜ່ກະຈາຍໄປທົ່ວຫ້ອງ.

-ຄັນໂຕຢາກເຫັນ ກະຊິໄດ້ເຫັນຢ່າງບໍ່ຕ້ອງເສຍເງິນພໍຍັດເລີຍ ລະ, - ໂຈຮາ ເວົ້າສຽງຂຶມປົນເມື່ອຍອ່ອນ, - ກັນຊິເອົາຕັ່ງອ້ອນໄປໄວ້ໃຫ້ໂຕນັ່ງເບິ່ງຢູ່ກັບບ່ອນເລີຍ, ໂຕນັ່ງແລ້ວກະເບິ່ງສະບາຍ, ເຮັດແນວນີ້ຊິດີສໍາລັບໂຕຫລາຍ ເພາະວ່າຄັນບໍ່ຊັ້ນໂຕຮອດຊິບໍ່ຮູ້ຈັກສິລະປະອາຄົມອັນໃດດອກ ແຕ່ນັ້ນຊໍ້າແມ່ນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນຕ້ອງຮູ້ຈັກເຮັດເອົາເອງ!

ເຖິງແມ່ນວ່າພວກເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ ຈະອາຍຈົນຫນ້າແດງ ແຕ່ພວກເຂົາກໍອົດທົນບໍ່ຟັງ ທັງກອດຄໍກັນໂຍກໂຕໄປມາ. ພວກເດັກນ້ອຍແມ່ຍິງຮ້ອງສຽງແຫລມໆ ທັງງວກໄປທາງເຕົາຝີ່ເພື່ອສະແດງໃຫ້ຜູ້ເວົ້າເຫັນວ່າພວກນາງຄຸງດມີແຕ່ເດັກນ້ອຍນິຄົມ ກ້ອກ ກ ເທົ່ານັ້ນທີ່ຍັງຄົງມີທ່າທາງເບີກບານແບບຄ່ຽມຄົມທັງອ່ອນຊ້ອນຊຶນຊົມໃນຕົວ ໂຈຮາ.

ພວກອື່ນໆເຊົາຫົວແລ້ວ ແລະ ແສງຕາຂອງພວກເຂົາກໍຈ້ອງແນມມາເບິ່ງໂຈຮາ ຢ່າງອົບອຸ່ນ ແລະ ມີຄວາມເຂົ້າໃຈຫລາຍກວ່າເກົ່າ ຄືກັບວ່າໃນຕົວຈິງນັ້ນພວກເຂົາພວມຟັງຫມໍສະເຫນີໂຄງການທີ່ຫນ້າຮັບເອົາໄດ້ ແລະ ເປັນປະໂຫຍດຢ່າງແທ້ຈິງ.

ໃນຊີວິດຂອງຄົນໆຫນຶ່ງ, ການມີໂຄງການອັນໃດອັນຫນຶ່ງນັ້ນ ມັນແມ່ນສິ່ງສໍາຄັນທີ່ສຸດ, ແມ່ນແຕ່ສໍາລັບຄົນຜູ້ຫນຶ່ງຊິໃຊ້ຄ່າລາຄາໃດໆກໍຕາມ ກ້າຫາກ ວ່າແທນທີ່ເຂົາຈະເຫັນຜືນແຜ່ນດິນຫວ່າງເປົ່າ, ໂນນຄ້ອຍ ຮ່ອງເຫວ ແລະ ຕໍຫຍ້າແທ້ໆຢູ່ຕໍຫນ້າ, ເຂົາຊໍ້າແນມເຫັນຫົນທາງເສັ້ນນ້ອຍໆທີ່ຄົດໂຄ້ງວົກວົນແຕ່ນັ້ນມັນກໍຍັງ

ດີກ່ວາ. ຈະເປັນຫີນທາງຍ່າງ ຫລືກະຫນິນໃຫຍ່ປະກອບດ້ວຍ ຂີວ, ທາງໂຄ້ງ, ບ່ອນພັກເຊົາ ແລະ ປ້າຍບອກທາງກໍຕາມ, ທຸກ ສິ່ງຈະກະຕຸ້ນໃຫ້ເຂົາຄຶດວາງແຜນກໍນົດຂັ້ນຕອນຂອງການເຄື່ອນ ໄຫວສໍາລັບຕົນເອງ. ແມ່ນແຕ່ທໍາມະຊາດແວດລ້ອມກໍຈະສິ່ງຮອຍ ຍົ້ມເບີກບານໃຫ້ເຂົາ, ບໍ່ວ່າທາງຊ້າຍ ຫລືທາງຂວາ, ຢູ່ຫນ້ອາດ ຈະໃກ້ທາງກວ່າ ແລະ ຢູ່ພຸ້ນອາດຈະໄກກວ່າ.

ພວກເຮົາກາງຕໍ່ຄວາມສໍາຄັນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງເສັ້ນທາງໃດເສັ້ນ ທາງຫນຶ່ງຢ່າງມີສະຕິເຕັມຕີວ ເຖິງແມ່ນວ່າໃນເສັ້ນທາງນັ້ນ ເພິ່ນ ຈະແນມບໍ່ເຫັນກ້ອນເຂົ້າຈີ່ຫອມ ຫລືລົດຫວານຊຶ່ນຊ້ອຍດ້ານ ຫນ້ອຍດຽວກໍຕາມ, ແລະ ນີ້ກໍແມ່ນຈິດໃຈຂອງຄໍາປະກາດຂອງ ຫນ່ວຍຊາວຫນຸ່ມກົມໂຊໂມນ ເຊິ່ງໃນທີ່ສຸດ ໂຈຣາໄດ້ອ່ານມັນ ອອກຕໍ່ຫນ້າກອງປະຊຸມໃຫຍ່:

"ຂໍ້ຄຶກລົງຂອງຫນ່ວຍຊາວຫນຸ່ມກອມມູນິດນິຄົມ ກ້ອກກີ, ວັນ ທີ ໑໕ ພຶດສະພາ ໑໙໔໙ ມີ:

໑. ຍຸບເລີກຫນ່ວຍກອງເກົ່າຂອງຊາວນິຄົມ ກ້ອກກີ ແລະ ກອງໃຫມ່ຂອງ ກູເຣຍເຊ ແລ້ວຈັດຕັ້ງກອງໃຫມ່ຂຶ້ນ ໑0 ກອງ ປະກອບດ້ວຍສະມາຊິກດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້... (ໂຈຣາ ອ່ານລາຍຊື່ເດັກນ້ອຍ ແຕ່ລະກອງ ແລະ ຊື່ພວກນາຍກອງຢູ່ໃນບັນຊີຫນຶ່ງອີກຕ່າງຫາກ).

໒. ສະຫາຍ ລາປົດ ດໍາລົງຕໍາແຫນ່ງເລຂາສະພານາຍກອງຄົນ ເກົ່າ. ບັດນີ້ ເດນີສ ກູດລາຕ ແລະ ອາໂລດຊາ ໂວນກອບ ຮັບ ຫນ້າທີ່ເປັນຫົວຫນ້າເສດກະກິດ ແລະ ຍາມສາງ.

໓. ສະພານາຍກອງຕ້ອງປະຕິບັດມາດຕະການທຸກຂໍ້ຢູ່ໃນຄໍາປະ

ภาดสะบับนี้ในทันที ແລະ ປັບແປງນິຄົມໃຫ້ຢູ່ໃນສະພາບພໍຈະ ຕ້ອນຮັບລັດກະຊຸນຕິກະຊວງສຶກສາ ແລະ ຄະນະກຳມະການບໍລິ ຫານງານເຂດ ໃນວັນບຸນສະຫລອງການເກັບກ່ຽວ.

ຄ. ແຕ່ນີ້ຫາຕອນແລ້ງວັນທີ ດ ພຶດສະພາ, ຫມາຍຄວາມ ວ່າໃນທັນທີທັນໃດນີ້ຈຳເປັນຕ້ອງແຈກຢາຍເຄື່ອງນຸ່ງ, ຜ້າແພປູ ບ່ອນ ປອກຫມອນ, ຜ້າຫົ່ມ, ເສື່ອ ຜ້າເຊັດໂຕ ແລະ ອື່ນໆ... ໃຫ້ແກ່ຊາວນິຄົມສະມາຊິກ ກູເຮຍແຊ ທີ່ຢູ່ຫນີ້, ນັ້ນມັນຫມາຍ ຄວາມອີກວ່າ ບໍ່ພຽງແຕ່ເຮືອນພັກຂອງລັດຕ້ອງສະອາດອ້ອງຕ້ອງແຕ່ ເຂົ້າຂອງເຄື່ອງໃຊ້ທຸກອັນທີ່ຢູ່ໃນນັ້ນກໍຕ້ອງສະອາດຄືກັນ ເພື່ອຊິດ ຢ້ານເຮືອດເຫົາ ໃນມື້ນັ້ນເລີຍ ຈາກນັ້ນຈຶ່ງຄ່ອຍແຕ່ງ.

ຫ. ນັກຮຽນສະມາຊິກນິຄົມທຸກຄົນຈະໄດ້ຮັບແຈກສົ້ງຂ້ານ ແລະ ເສື້ອຊ້ອນ ເຊິ່ງພວກນັກຮຽນຍິງຂອງນິຄົມຕັດຫຍິບເອງ. ພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຊຸດອື່ນຕື່ມໃນອາທິດຫນ້າ ເມື່ອກ່ຽຊຸດເກົ່າ ອອກໄປຊັກ.

ຜ. ນັກຮຽນທຸກຄົນຍົກເວັ້ນນັກຮຽນຍິງຕ້ອງຕັດຜົມ ຫລັງ ຈາກນັ້ນຈຶ່ງຈະໄດ້ຮັບແຈກຢາຍຫມວກແງ໊ບຜ້າຫນ່ວຍຫນຶ່ງທັນທີ.

ງ. ໃນມື້ນັ້ນນັກຮຽນຫມົດທຸກຄົນຕ້ອງອາບນ້ຳ ແຕ່ຈະອາບຢູ່ ໃສນັ້ນແລ້ວແຕ່ສະດວກ ເພື່ອໃຫ້ພວກແມ່ຍິງໃຊ້ໂຮງອາບນ້ຳຕັ້ມ ຂຶ ດ.

ຈ. ຂໍສັ່ງຫ້າມທຸກໆກອງ ບໍ່ໃຫ້ເຂົ້ານອນໃນຫໍພັກ, ຈົ່ງນອນ ຢູ່ໃນເດີ່ນຕາມພຸ່ມໄມ້ໃບຫຍ້າ... ເວົ້າງ່ຍໆນອນບ່ອນໃດກະໄດ້ທີ່ ເຫັນວ່າພໍນອນເອົາຕາມຄວາມເຫັນຂອງນາຍກອງ ແລະ ເຮັດ

ເນອນ້ຳຈືນກວ່າການສ້ອມແປງ ແລະ ບັບປຸງຫ້ຳພັກໃຫມ່ຢູ່ໂຮງ ຮຽນເກົ່າຈະແລ້ວຮຽບຮ້ອຍ.

ຕ. ໃຫ້ຊຸມໃຊ້ເສື່ອນອນ, ຜ້າຫົ່ມ ແລະ ຫມອນທ່ຳຊາວນິ ຄົມ ກ້ອກິ ມີຢູ່ແລ້ວກ່ອນ ຕ້ອງກະກຽມແປງບ່ອນນອນ, ເຂົ້ າ ຂອງເຄ່ືອງໃຊ້ທຸກຢ່າງທ່ີແຕ່ລະກອງໄດ້ຮັບນ້ັນ ຈະຕ້ອງແບ່ງປັນກັນ ໃຊ້ໂດຍບ່ໍມີການໂຕ້ຖຽງໃດໆ ເຖິງວ່າຈະມີຈ ຳນວນພຽງພໍ ຫລືບ່ໍ ຕາມ.

ຕ໐. ຂໍຮ້ອງໃຫ້ທຸກຄົນບ່ໍຈົ່ມບ່ໍວ່າຍ້ອນການຂາດເຂ ືນເຄ່ືອງນອນ ແຕ່ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຊ່ວຍກັນແກ້ໄຂຂ້ໍ ຫຍຸ້ງຍາກຢ່າງສົມເຫດສົມຜົນ.

ຕ໑. ພວກນັກຮຽນໄປກິນເຂ້ົ າຢູ່ໂຮງອາຫານເປັນສອງພຽນ, ເທ່ືອລະກອງ, ຫ້ າມເລາະທ່ຽວຈາກກອງຫນ່ຶ ງໄປຫາກອງຫນ່ຶ ງ.

ຕ໘. ທຸກຄົນຕ້ອງຮັກສາຄວາມສະອາດເປັນພ ິເສດ.

ຕ໙. ພວກນັກຮຽນຈະເລ ່ີມເຮັດວຽກຢູ່ໂຮງຊ່ ຳງນັບແຕ່ວັນທ ີ ໑ ກັນຍາໄປເທ ົ່ ານ ັ້ ນ ນອກຈາກຂະແຫນງຕັດຫຍິບ, ວຽກງານທ ີ່ ຈະເຮັດໃຫ້ແລ ້ ວມ ີ ຄ ື :

- ນ ້ ຳຝາກ ຳ ແພງວັດ, ເອ ົ າດ ິ ນຈ ີ່ ໄປກ ໍ ່ ຄອກໃສ ່ ຫມ ູ ນ00 ໂຕ.
- ທາສ ີ ຝາປະຕ ູ , ປ ່ ອງຢ ້ ຽມ, ຂອບຮາວ ັ ້ ນໃດ ແລະ ຂອບ ຕຽງ.
- ອອກເຮ ັ ດວຽກຢ ູ ່ ທ ົ ່ ານາ ແລະ ສ ອນຫມ າ ກ ໄ ມ ້ .
- ສ ້ ອມແປງໂຕະ ຕ ັ ່ ງ ຕ ູ ້ ...
- ເຮ ັ ດອ ະ ນ າ ໄ ມ ເ ດ ່ ີ ນຈ ິ ນຮອດຄ ້ ອຍຂ ້ ຶ ນພ ູ ທ ຸ ກ ໆ ດ ້ ານ, ສ ້ ອມແປງ ທ ້ ຽ ງ ທ ຽ ວ , ແ ປ ງ ຫ ນ ານ ປ ູ ກ ດ ອ ກ ໄ ມ ້ ແ ລ ະ ເ ຮ ັ ດ ເ ຮ ື ອ ນ ແ ກ ້ ວ .

- ນັກຮຽນແຕ່ລະຄົນຈະໄດ້ຮັບເຄື່ອງນຸ່ງຄຸນນະພາບດີເປັນຊຸດ ສອງຊຸດ, ນອກນັ້ຍງຈະໄດ້ເກັບສຳລັບລະດູຫນາວອີກຜູ້ລະຄູ່, ສຳ ລັບລະດູຮ້ອນແທ້... ຢ່າງຕົນເປົ່າ.

- ໂກຍຫນອງ ແປງໃຫ້ເປັນບ່ອນອາບນ້ຳໄດ້.

- ປູກຕົ້ນໄມ້ກົນຫນາກໃສ່ເນີນພູດ້ານໃຕ້.

- ກະກຽມຈັກກົ່ງ, ວັດກຸດີ ແລະ ເຄື່ອງມືຂະຫນາດນ້ອຍ ເພື່ອໄຂໂຮງຊ່າງແຕ່ລະບ່ອນອື່ນໆ ນັບແຕ່ວັນທີ ๑ ສິງຫາ ໄປ."

ເຖິງແມ່ນວ່າຄຳປະກາດນັ້ເບ່ິງຄືວ່າງ່າຍໆ ແຕ່ມັນກໍສ້າງຄວາມ ປະທັບໃຈຢ່າງຮຸນແຮງໃສ່ຫມິດທຸກຄົນຢູ່. ພວກເຮົາເອງເຊ່ິງເປັນ ຜູ້ຂຽນຮ່າງມັນຂຶ້ນ ກໍຍັງອິດແປກໃຈນຳຄວາມຄັກແນ່ ແລະ ເດັດ ຂາດຂອງມັນບໍ່ໄດ້. ນອກຈາກນັ້ແລ້ວສິ່ງຫນ່ຶງທ່ີພວກເດັກນ້ອຍ ກູ ເຮຍແຊ ສັງເກດໄດ້ໃນຂັ້ນຕ່ຳມາກໍແມ່ນມັນໄດ້ຊີ້ບອກວ່າການທ່ີພວກ ເຮົາບໍ່ເຮັດຫຍັງກ່ອນທ່ີພວກເດັກນ້ອຍ ກ້ອກົ ຈະມາຮອດນັ້ນ ທ່ີ ແທ້ຈິງແລ້ວ ມັນເຊ່ືອງຊ້ອນການຕົກລົງອັນເດັດດ່ຽວ ແລະ ການກະ ກຽມແບບງຽບໆຢ່າງຫນ່ຶງ ຊ່ຶງຍາມໃດກໍບໍ່ໄດ້ລະສາຍຕາຈາກ ຄວາມເປັນຈິງຢູ່ຫນ້ັໄປຈັກເທ່ືອ.

ຊາວຫນຸ່ມກົມໂຊໂມນໄດ້ປະກອບກອງໃຫມ່ຕ່າງໆຂ້ຶນຢ່າງສະ ຫລຽວສະຫລາດ. ດ້ວຍໄຫວພິກອັນມະຫັດສະຈັນຂອງ ໂຈຮາ, ຂອງ ກອກກອບສະກົ ແລະ ເຊເວລ ມັນອະນຸມັດໃຫ້ພວກເຂົາ ປະ ສົມປະສານພວກຄົນດີບໆແດງໆ ເຂ້ົາໄວ້ໃນກອງຢ່າງມີການຄ ຶດໄລ່ ແນ່ນອນພໍປານເພ ັດຊະກອນປ ຽຍ ທ ັ້ງນ ັ້ໂດຍອ ີງໃສ່ສາຍພ ົວພັນ ມິດຕະພາບ ແລະ ເຫວ ່ອງແຫ ່ງຄວາມອາຄາດບາດຫມາງ, ນ ິ

ໃສໃຈຄໍ, ທ່າອຽງນິຍົມ, ຄວາມຮູ້ສຶກດູດດຶງ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກ ອະເຫຍີ່ອງ. ການທີ່ກອງພິເສດລະວັງຫນ້າຂອງພວກເຮົາໄດ້ໄປ ສິງສູ່ຢູ່ໃນຫໍພັກນອນຕະຫລອດສອງອາທິດນັ້ນ ກໍ່ບໍ່ແມ່ນການສູນ ເສຍເວລາຖົ້ມລ້າເລີຍ.

ການຈັດແບ່ງສະມາຊິກເກົ່າຂອງນິຄົມ ກ້ອກກີ ເອງກໍໄດ້ເຮັດ ໄປຢ່າງລະມັດລະວັງຮອບຄອບເຊັ່ນດຽວກັນ: ຜູ້ແຂງແຮງກັບຜູ້ ອ່ອນແອ, ຜູ້ຫຸນຫັນວ່ອງໄວກັບຜູ້ຊັກຊ້າເຫງົາຫງອຍ, ຜູ້ຂຶ້ນແຂງ ກະດ້າງກັບຜູ້ມັກໝ່ວນ, ຜູ້ມີນິໄສເຮັດຈິງທຳແທ້ທັ້ງຫລາຍກັບທັ້ງ ຜູ້ມີຄຸນສົມບັດໃກ້ຄຽງນີ້ ຖືກສັບຈ້ອນຢ່າງຖືກຕ້ອງເຫມາະສົມ ແລະ ຕາມຄວາມສຳຄັນຂອງພວກເຂົາ.

ແມ່ນແຕ່ສຳຫລັບເດັກນ້ອຍພວກເຮົາເອງຫລາຍຄົນ, ເນອ ທາງອັນເດັດດ່ຽວຢູ່ໃນຄຳປະກາດກໍເປັນສິ່ງແປກໃຫມ່ສຳລັບພວກ ເຂົາຄືກັນ; ພວກເດັກນ້ອຍກູເຮຍແຊ ນັ້ນໃຫ້ວ່າອ້າປາກຄ້າງຟັງ ສຽງອ່ານຂອງ ໂຈຮາ. ໃນຂະນະນັ້ນບາງຄົນຍັງໄດ້ຊຸ່ມກາມຫມູ່ຜູ້ ຕິດໆກັນ, ຂໍຮ້ອງໃຫ້ເວົ້າບາງຄຳສັບທີ່ມັນຟັງບໍ່ທັນຄຸ້ນອີກ, ບາງ ຄົນຢືນແຍ່ຍ້ຶ, ຍົກຄໍ້ຂຶ້ນແລ້ວເສືອກແສງຕາໄປອ້ອມຮອບຕົນ ເອງ, ບາງຄົນອຸທານອອກມາວ່າ: "ໂຫ້!". ໃນບ່ອນທີ່ໃຊ້ຄວາມ ເວົ້າແຮງໆ ແຕ່ເມື່ອ ໂຈຮາ ອ່ານຄຳປະກາດສຸດລົງແລ້ວ, ຄວາມ ງຽບສະຫງົບກໍຄອບຄຸມໄປທົ່ວຫ້ອງອີກ, ແມ່ນຄວາມງຽບສະຫງົບ ທີ່ແຝງດ້ວຍສຽງຈົ່ມສຽງກາມຄ່ອຍໆແບບອາຍໆຟັງພໍແຕ່ເຂົ້າໃຈວ່າ: "ຈະເຮັດແນວໃດບັດນີ້? ຊັ້ກຫນີໄປໃສ? ຈະອ່ອນຍອມ ຫລືຄັດ ຄ້ານ? ຈະຕີນ ຈະຫົວ ຫລືຈະຮ້ອງໂຮ?".

ໂຈຣາ ກ້ົພັນແຜ່ນເຈ້ຍນ້ອຍໆຂອງຫມໍເຂົ້າໄວ້ຢ່າງມິດໆ. ລາ ປົດກວາດແສງຕາຜ່ານຫນ້າຕາໂປໄຄ່ຂອງຫມໍອອກໄປເບິ່ງກຸ່ມຄົນ ທ້ົງຫລາຍຢ່າງເຍ້ຍໆທ້ົງອ້າປາກເວົ້າແບບເບະໆວ່າ:

-ເຮົາບໍ່ມັກເວ້ຍເນອນ້ົ, ເຮົາເປັນສະມາຊິກເກົ່າຂອງນິຄົມ ກ້ອກກີ, ເຮົາມີຕຽງ, ມີເສື່ອນອນ ມີຜ້າຫົ່ມຂອງເຮົາເອງ. ແລ້ວ ບັດນ້ົຈ້ຳພັດຊິໃຫ້ ໄປນອນຕາມພຸ່ມໄມ້ໃບຫຍ້າ ແລ້ວພຸ່ມໄມ້ທ່ີວ່ານ້ົ ມັນຢູ່ໃສລະ? ເຮ້ີຍ ກູດລາຕີ, ໂຕເປັນນາຍກອງຂອງເຮົາ, ບອກມາດຸວ່າ ພຸ່ມໄມ້ບ່ອນເຮົາຊິຊຸກຫົວນອນຢູ່ໃສ?

-ເຮົາເລືອກໄວ້ໃຫ້ໂຕເປັນພິເສດພໍແຮງແລ້ວນ່າ.

-ແລ້ວຢູ່ນ້ັນ ມັນກໍມີແນວເປັນຕາກັດຕາກິນແດ່ຫວະລະ? ມີ ຫມາກຫລອດ, ຫມາກຂາມແພດແດ່ບໍ? ຄັນມີນົກກາເວົ້າມາຮ້ອງ ວ່ອນໆໃສ່ຫູນ້ຳກະແຮ່ງຄັກ ມີນົກກາເວົ້າແດ່ບໍ ກູດລາຕີ?

-ມາຮອດດຽວນ້ີຍັງບໍ່ມີ, ມີແຕ່ນົກຈອກ.

-ນົກຈອກຫວະ? ສ້ຳລັບເຮົາແທ້ ບໍ່ອນຊອນນ້ຳມັນປານໃດ ດອກ ພວກນົກນ້ອຍຫມູ່ນ້ົ, ມັນຮ້ອງບໍ່ມ່ວນແລ້ວກະຂ້ົດງດ... ເອົາ ນົກແຂກແກ້ວສາໄປ໋ ມີບໍ່.

-ນົກແຂກ ກະນົກແຂກໄປ໋ ຕົກລົງ! - ກູດລາຕີ ຕອບທ້ົງ ຫົວ.

-ແລ້ວກະ..., ລາປົດ ເວົ້າຕໍ່ທ້ົງຫລຽວແນມໄປອ້ອມໆໂຕ ດ້ວຍທ່າທາງອຸກໃຈ, - ພວກເຮົາ... ຢູ່ກອງທ ມ ເນາະ... ໃສ ເບ່ິງບັນຊີແດ່ ມ ๑, ๘, ມ... ๒ ຄົນທ່ີເປັນສະມາຊິກເກົ່າຂອງນິ ຄົມ ກ້ອກກ ແປວ່າພວກເຮົາມີຜ້າຫົ່ມ ๒ ຜືນເນາະ, ຫມອນ ๒

ຫນ່ວຍ, ເສື່ອ ຊ ຫົວ ສໍາລັບ ๔๔ ຄົນ... ກັນວ່າບໍ່ຄັກເລີຍເວ້ຍ ແນວນີ້. ມີໃຜແດ່ເວ້ຍຢູ່ກອງນີ້? ເອ້ ມີ ສແຕກຍີ... ແມ່ນໃຜ ເນາະຫນໍນີ້? ຍົກມືຂຶ້ນ... ໄອ... ມາຫນີ້ເລີຍ, ມາ ມາ ບໍ່ຕ້ອງ ຢ້ານ!

ບ່າວນ້ອຍຄົນຫນຶ່ງກ້າວຂຶ້ນມາຢືນເທິງຮ້ານແທ່ນບູຊາພະ, ເບິ່ງຮູບໂສມຂອງມັນແລ້ວ ເຮັດໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າຫນໍບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກຄໍາວ່າສະບູກັບມີດຕັດຜົມມາແຕ່ສະໄຫມຫີນພຸ້ນແລ້ວ, ຜົມຫຍຸ້ງ ເຫຍິງຕິດກັນເປັນແພນັ ຂົດງດ ແລະ ເທິງໃບຫນ້າຂອງມັນຄາບ ຂີ້ໄຄສີດໍາໆຂຶ້ນລາມເປັນຢູເປັນແພ ຮູບຮ່າງແປກປະຫລາດ. ຝ່າ ຕີນດໍາໆຂອງມັນພາຮ່າງກ້າວຂຶ້ນຂັ້ນໃດ, ທ່າທາງອາຍໆ ແລ້ວຫັນ ໄປຕົ໋ວກົ໋ງເບິ່ງຝຸງຊົນທັ້ງອ້າປາກອ້າງແຂ້ວສີຂາວງາມຂອງມັນໃຫ້ ເຫັນຫມົດ ๓๒ ເຫລັ້ມ.

-ຫມາຍຄວາມວ່າ ກັນຊິ້ຕ້ອງນອນໃນຜ້າຫົ່ມຜືນດຽວກັບໂຕ ຫນີ້ຫວະ? ໂຕນອນດົ້ນຫລາຍບໍ່ຮ... ກາງຄືນນະ?

ນໍ້າລາຍຟູມອອກຈາກປາກ ສແຕກຍີ, ມັນຢາກເອົາກໍາປັ້ນດໍາໆ ຂຶ້ນເຊັດປາກ ແຕ່ຮູ້ສຶກອາຍຂຶ້ນມາເລີຍບໍ່ເຮັດ ແລ້ວເອົາເຊີ່ງເສື້ອ ຂາດສ້ອຍເບື້ອງຫນ້ຶງຂຶ້ນເຊັດແທນ.

-ບ່າ... ບໍ່...

-ດີແລ້ວ, ສະຫາຍ ສແຕກຍີ... ບອກເຮົາມາກ່ອນວ່າ ພວກ ເຮົາຊິພາກັນເຮັດແນວໃດ... ຄັນວ່າຟ້າຮົ່ອລົງມານະ?

-ກະແລ່ນປົບຫນີ... ຮີຮີ...

-ຊິແລ່ນໄປທາງໃດລະ?

ສແຕກຍ ຄິດຊ່ຽຢູ່ຄາວຫນ່ຶງ ແລ້ວຈ່ຶງຕອບວ່າ:

-ຂ້ອຍຊ່ຽຮູ້ຊັ້ນຫວະ?

ລາປົດ ງວາກມາຫາ ເດນິສ, ໃບຫນ້າເຄ່ັງຂຶມ:

-ເດນິສ, ຄັນພ້ຳຮ່ືອລ່ຽງມາ ພວກເຮົາຊ່ຽໄປຊຸ້ນຢູ່ໃສ?

ເດນິສ ກ້າວມາຢືນທາງຫນ້າ, ແນມເບ່ຶງຝຸ່ງຊ່ຽນ ທັງລ່ືອຕາລ້ຽ ແບບຊາວນາ ອຸກຮາອຶນ ຜູ້ຫລັກແຫລມ:

-ເຮົາບ່ໍຮູ້ວ່າພວກນາຍກອງອ່ືນໆຊ່ຽຄິດແນວໃດກ່ຽວກັບບັນຫານ້ີ ແລະ ຢູ່ໃນຄ່ຳປະກາດກ່ໍມີຈຸດອ່ອນຢູ່ບ່ອນຫນ້ີ, ເວ້ົາກັນຢ່າງຈະແຈ້ງເລ້ີ; ສ່ຳລັບເຮົາເດ້ເຮົາໂລດຄ່ຶດວ່າ: ຖ້າເກ່ຶດຝົນຕ່ົກຂ້ຶນມາ ຫລ່ຶ ເກ່ຶດແນວອ່ືນໆ, ກອງທ່ີສາມ ຂອງພວກເຮົາບ່ໍຢ້ານຫຍ້ງຫນ່ິດ, ຫ້ອຍນ້ຳຢູ່ໃກ້ງນ້ີແລ້ວ, ເຮົາຊ່ຽພາສະມາຊ່ຽກໃນກອງເຮົາທ້ັງຫນ່ິດ ລ່ຽງໄປຊຸ້ນໃນຫ້ອຍໂລດ... ເວ້ົາແຈ້ງເນາະ ຄັນວ່າມຸດລ່ຽງໃນຫ້ັນ ແລ້ວ ຝົນກະຝົນຫ້ັນເທາະ ບ່ໍປ່ຽກເຮົາໄດ້ພ່ເມ້ດດອກ... ຮ່ະຮ່ໍ... ບ່ໍມ່ີຫຍ້ງເປ້ັນຕ່ໍານ້ານເລ່ຍ ກ່ຽກັນຂ້ານ... ມ້ນຍ້ງຊ່ຽເຮ້ັດໃຫ້ມ່ີສຸຂະ ພາບດ່ີຊ້ຳນ່ໍາ.

ເວ້ົາແລ້ວ ເດນິສ ກ່ໍສ້ັກແສງຕາເບ່ຶງ ລາປົດ ແບບຄ່ົນຈ້ຽງຊ່ຶ ແລ້ວກ່ອຍໂຕຫຍ້ບເຂ້ົາບ່ອນຄ່ືນ. ໃນທ້ັນໃດນ້ັ້ນ ລາປົດ ກ່ທ່ຳທ່ໍາ ຮ້ຽຍຂ້ຶນ ຮ້ອງໃສ່ ສແຕກຍ່ຜ້ເຊ່ຶ່ງພວມເຊ່ືອບຫລ້ບໃນຂະນະທ່ີສ້ຽ ເກດເບ່ຶງເຫດການສ່ຳຄ້ນທ້ັງຫລ່ຽຢູ່ແທ້ໆ:

-ໂຕໄດ້ຍ່ືນບ່ໍຣ?

-ຈ້ຳວ, ໄດ້ຍ່ືນ, ຫນ່ໍຕອບຢ່ໍາງແຈ່ມໃສ.

-ດ່ືແລ້ວ, ຊຸ້ນ ແຕ່ຟ້ັງເນ້ັ້ຍຂ້ຶນ... ພວກເຮົາຊ່ຽມຸດຫ່ົວ

ນອນເຂົ້າກ້ອງຜ້າຫົ່ມຜືນດຽວກັນ... ແຕ່ວ່າກ່ອນຊິຮອດຍາມນັ້ນ ເຮົາຊິເອົາໂຕໄປລອກລາບຟອກສະບູຢູ່ນ້ຳຫ້ວຍພຸ້ນກ່ອນ, ເອົາ ຫມາກຂັ້ຕົນຊູດຜົມໂຕອອກ... ເຂົ້າໃຈບໍ?

- ເຂົ້າໃຈ, - ສແຕກຍົ້ຕອບຮັບທ້ຳຍົ້ມ.

ລາປົດ ກອດຫນ້າກາກຊີ້ງເຊີ້ຊ້າເຫງົ້ກຫງາກອອກກົ້ມ ແລ້ວ ກ້າວມາແຄມຂັ້ນໄດ:

- ບັດນີ້ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຈະແຈ້ງແລ້ວແມ່ນບໍ?

- ຈະແຈ້ງແລ້ວ! - ມີສຽງຮ້ອງຕອບມາຈາກທຸກຈອກແຈ.

- ດີແລ້ວ, ຄັນວ່າຈະແຈ້ງດີແລ້ວ ພວກເຮົາກະຊິເວົ້າຢ່າງກົງ ໄປກົງມາໂລດ. ຄຳປະກາດສະບັບນີ້ເວົ້າແທ້ແລ້ວ ມັນກໍ່ບໍ່ຄັກປານ ໃດດອກ... ແຕ່ວ່າເກີ່ງຢ່າງໃດກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຂອງພວກເຮົາກໍ ຕ້ອງໄດ້ຮັບຮອງເອົາ, ບໍ່ມີທາງເລືອກຢ່າງອື່ນ.

ໃນທັນໃດຫມໍກໍຍົກແຂນຂົ້ນແບບລ່ອຍລາຊີ້ງເຫມິດຫວັ, ນ້ຳ ສຽງຂົ້ນຕ່ຳຂົ້ນພໍປານພວມສະອົ້ນ ເມ່ືອເວົ້າອອກມາວ່າ:

- ໂຈຣາ, ໃຫ້ເຂົາລົງຄະແນນ.

ມີສຽງຫ້ວໂຄບຂົ້ນ, ໂຈຣາ ເດ່ີມາທາງຫນ້າ:

- ເຮົາຊິນັບຄະແນນ, ຜູ້ໃດເຫັນດີນຳຄຳປະກາດຂອງພວກເຮົາ ຍົກມືຂົ້ນໄດ້.

ປາຍມືຊັນຊິບລິບຂົ້ນທັນທີ, ຂ້າພະເຈົ້າກວາດສາຍຕາໄປທາງ ແຖວທະຫານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງລະມັດລະວັ, ຫມິດທຸກຄົນຍົກມື ຂົ້ນເຫັນດີນຳ ນັບທັ່ງກຸ່ມຂອງ ໂກໂຣຕອບ ທ່ີຢູ່ໃກ້ໆປະຕູເຂົ້າ. ພວກ ແມ່ຍິງກໍຍົກມືສີບ່ອ່ອນໆຂອງພວກເຂົາຂົ້ນດ້ວຍທ່າທີທັນທ້ວງມີ

ໄຊ ທ້າຍົ້ມຫົວໃສ່ກັນ, ອ່ຽງຫົວເຂົ້າຫາກັນ. ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກ ແປກໃຈເປັນທີ່ສຸດ ເປັນຫຍັງ ໂກໂຣຕອບ ກັບພັກພວກຂອງມັນ ຈຶ່ງເຫັນດີນຳ? ກະໂຕຫນໍ່ຫົວຫນ້າເອງ, ຍືນເອ່ີ້ອຍຫລັງໃສ່ຝາ, ແຂນເບ້ືອງຫນຶ່ງຫ້ອຍຢ່ຽດຊ່ືໆ, ດວງຕາຄູ່ງົດງາມປະຫລາດຂອງ ມັນລ້ົງຊອມເບ່ິງຄະນະພວກເຮົາເທ່ືງເວທີຢ່າງສະຫງົບສະຫງ່ຽມ.

ຄວາມງຽບສະຫງັດຫນ້າເກງຂາມໃນນາທີນ້ັ້ກ່ກທຳລາຍໄປ ຍ້ອນການປາກົດໂຕຂອງ ໂບໂຣວອຍ. ມັນໂປໂລເຂ້ົ້ามาทางสั้น ท้อง, ท่าทางม่ວນຊ່ືນເບ້ີກບານສຸດຂ້ີດ, ຫນໍ່ສະດຸດທ້ໍລະນ້ີປະຕູ ท้ายึดทึบแคบทั่วสงหนักๆปนสงร้องของหมอออกมาว่า:

-ເຮ້ີຍ! ເຈ້ົ້ານາຍມາຮອດແລ້ວເວ້ີ! ເອ້ົາເລ້ີຍ... ກ້ໍາບ້ຶດ ຫນ້ຶ່ງກ່ອນ... ຂ້ອຍຊ້ືຫລ້ົ້ນເພ່ງຕ້ອນຮັບພວກເຈ້ົ້າ ຂ້ອຍຮູ້ຈັກເພ່ງ ຫນ້ຶ່ງ... ນ້ອນ່ວນ...

ໂກໂຣຕອບ ເອ້ົ້ามือถือบ่าใหล่ของ โบโรวอย และ ยะ ยิบตาบอกหมอ, โบโรวอย ยึดถอออก, อ้าปากค้างแล้ว ม้ดไปทั้งๆที่ก้ໍ່ເຄ່ືອງດົນຕ້ີໄວ້ໃນມ้ືຢ່ າງຂ້ຶງຂ້ັ່ທ້ີ່ສຸດຂະຫນາດວ່າ หมอจะผละถือสงดนตีแสบแก้วหูออกมายามใดก็ได้.

ໂຈຣາ ປະກາດຜົນການລ້ົງຄະແນນສຽງ:

-ການຮັບຮອງເອ້ົ້ากำประกาศของหน่วยฉาวหนุ่มกิมโฉ ໂມນໄດ້ຮັບສຽງສະຫນັບສະຫນຸນ: ม๕๔ ສຽງ, ຄັດຄ້ານ: ບ่ໍ ม้ ีจักຄົນ. ພວກເຮົາຖ້ືວ່ານະຕ້ີດ້ງກ່າວນ້ີ້ໄດ້ຜ່ານການຮັບຮອງຢ່ າງ ເປັນເອກະສັນແລ້ວ.

ພວກເດ້ັກນ້ອຍ ກ້ອກ ຕ ຕິບ ມ้ ีพ้อมด้วยธงยั้ม ແລະ ສ้ັກ

ແສງຕາໃສ່ກັນຢ່າງມີຄວາມຫມາຍ, ສ່ວນເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍເຊ ກໍ ຫຸ້ນຫັນພ້າວຟັ່ງສວຍຈັບເອົາຮູບການສະແດງທົ່ວໄປເຄື່ອນໄຫວ ເພື່ອສະແດງຈິດອາລົມຂອງພວກເຂົາອອກມາ ແລະ ອາດຈະເປັນຄັ້ງທຳອິດຂອງພວກເຂົາກໍວ່າໄດ້ນັບຕັ້ງແຕ່ປຸກສ້າງສີມັດແຫ່ງນີ້ມາ, ທີ່ພາຍໃຕ້ຫລັງຄາກົ່ງໂຄ້ງແຫ່ງນີ້ມີສຽງຕີບມືນັ້ນນອງປົນກັບສຽງຮ້ອງໂຮມ່ວນຊື່ນຂອງມະນຸດຫມູ່ຮ່ວມກັນ, ພວກເດັກນ້ອຍຕີບມືຢູ່ຕ້ງດິນ, ນ້ອມືຈ່າງອອກກ້ວ້າງໆບາງເວລາກໍຍົກຂຶ້ນລູບຫົວຫລິ ຄຳ ໃບຫູ, ພວກເຂົາຕີບຢູ່ດິນຈົນວ່າເຫັນຊາໂດຣອບ ກ້າວອອກມາຢືນເທິງກ້ານຮອງຂັ້ນໃດ.

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າຫມໍມາຮອດແຕ່ຍາມໃດຈ້ຳ, ຫມໍຄີຊີໄດ້ນຳເອົາອັນໃດອັນຫນຶ່ງມາແຕ່ ຣິຊອບ ພ້ອມ ເພາະວ່າເສື້ອຜ້າຂອງຫມໍກະທັ່ງໃບຫນ້າຂອງຫມໍກໍລ້ວນແຕ່ກະດ່າງກະດາງຂາວໄປຫມົດ. ຄືກັບທຸກໆຄັ້ງທີ່ຜ່ານມາ ແລະ ໃນເວລານັ້ກເຊັ່ນດຽວກັນ ຫມໍເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຕື່ນຕໍ່ຄວາມບໍລິສຸດໃຈຄວາມສົດໃສສະອາດຄວາມຈິງໃຈອັນງ່າຍດາຍ ທີ່ຫມໍສະແດງອອກ, ແມ່ນແຕ່ຮອຍຍິ້ມອັນຫນ້າຮັກທີ່ຫມໍສົ່ງຫວ່ານໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນໃນຫ້ອງປະຊຸມນັ້ນກໍຄືກັນ.

- ເພື່ອນທັ້ງຫລາຍ, ເຮົາຢາກເວົ້າກັບຫມູ່ຈັກ ๔ ຄວາມ: ເຮົາເປັນຫນຶ່ງໃນບັນດາສະມາຊິກ ກ້ອກກີ ຜູ້ທຳອິດທຳອໍ... ເຮົາ ຂໍບອກຫມູ່ວ່າ ແຕ່ກ່ອນແຮ່ງຂ້ຽຍກ່ວາຫມູ່ອີກ. ອານໂຕນ ເຊມີໂນວິດ ເອງແຮ່ງຊິຈ່ໄດ້ດີດອກ ແຕ່ປັດຈຸບັນເຮົາເປັນນັກຮຽນປີທີ່ ຫນຶ່ງຢູ່ສະຖາບັນເຕັກໂນໂລຊີ... ຈັ່ງຊັ້ນພວກຫມູ່ຟັງໃຫ້ດັກ... ຜ່ານມາຫລ່ານີ້ພວກຫມູ່ໄດ້ລົງຄະແນນຮັບຮອງເອົາຄຳປະກາດສະບັບ

ຫນ໋ໆ ຊ໋ໆຫນ້າສົນໃຈສົມຄວນ ແຕ່ເວົ້າກໍເວົ້າເທາະ... ເຮົາວ່າມັນ ຍາກຢູ່ດອກ... ໃຫ້ຕາຍແມ້ ຍາກແທ້ໆໃດ!

ຫມໍແກ່ວ່ຫົວພໍປານວ່າຫມູນກຽວອອກເມື່ອຮອດຄໍາວ່າ "ຍາກ" ຈົນວ່າມີສຽງຫົວດ້ງອຶກໆຂຶ້ນຢູ່ທຸກຈອກແຈ.

-ແຕ່ບໍ່ເປັນຫຍັງດອກ ເມື່ອພວກຫມູ່ໄດ້ຮັບເອົາແລ້ວກະແລ້ວໄປ... ແຕ່ຄວນຈື່ຈໍ່ສິ່ງນີ້ໄວ້ເດ້: ດຽວນີ້ອາດຊິມີຜູ້ໃດຜູ້ຫນ໋ໆໃນຫມູ່ພວກໂຕຄຶດວ່າ: ອອກສຽງຮັບເອົາແລ້ວກະຢ່າທະແມ້... ບາດແລ້ວຫາກຊິເຫັນດອກ. ຜູ້ໃດຄຶດແບບນັ້ນບອກໄດ້ໂລດວ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນຄົນ, ມັນຮ້າຍກວ່າງູພິດຊ້ໍາອຶກ... ພວກຫມູ່ເຂົ້າໃຈລະຕິ. ອີງຕາມກົດຫມາຍຂອງພວກເຮົາແລ້ວ... ຖ້າຫາກວ່າໃຜບໍ່ປະຕິບັດຕາມສິ່ງທີ່ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຕົກລົງໄວ້, ຫມໍນັ້ນມັນກໍມີທາງເລືອກແຕທາງດຽວ... ຄ ປະຕູ!

ຊາໂດຣອບ ເວົ້າທັງກັດພີລິບເມັ້ນຈົດຂອງຫມໍແຮງໆ ແລະ ຍົກກໍາປັ້ນຂຶ້ນເຫນືອຫົວໂຕເອງ.

-ຫນີ! ຫມໍຮ້ອງຢ່າງຮຸນແຮງ ແລ້ວຈຶ່ງປ່ອຍໃຫ້ກໍາປັ້ນຕົກລົງ.

ພວກເດັກນ້ອຍຕົວແຂງກະແດ້ງໄປນໍາ, ຄອງຄອຍວ່າຈະເກີດເຫດການສະທ້ານໃຈແນວໃຫມ່ ແຕ່ ການຣາບານິບ ໄດ້ຫມັ້ນຝູງຊົນເຂົ້າມາຫາແລ້ວ, ທັງຫນ້າດໍາເປີເປ້ຫນໄປທົ່ວ. ທ່າມກາງຄວາມມິດງຽບຈັ່ງັ້ນນັ້ນ ຫມໍກໍຮ້ອງຖາມຂຶ້ນວ່າ:

-ຊິໄລ່ໃຜອອກຈາກຫນີ້ເອີ? ເຮົາຊິຈັດການເອງ

- ຫມໍເວົ້າ... ສໍາລັບທົ່ວໆໄປນ່າ! - ລາປົດ ອະທິບາຍສຽງບໍ່ສະດຸ້ງສະເທືອນ.

- ສໍາລັບທົ່ວໆໄປເຮົາກໍກຽມພ້ອມຄືກັນ, ເອົາຍາມໃດກະໄດ້ເວີ້ຍ. ແຕ່ແມ່ນພວກເຈົ້າພາກັນເປັນຫຍັງໄປຫມົດແລ້ວ... ອ້າ ປາກຄາງແຂງພໍປານຄຸນພໍ່ເຂົ້າຕະຫລາດເອົາໂລດ?

- ບໍ່ນ່າ... ບໍ່ມີຫຍັງ! - ສຽງຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງຮ້ອງຂຶ້ນ.

- ຊັ້ນຫວະ? ພວກເຈົ້າບໍ່ມີຫຍັງ, ເປັນຫຍັງຈໍ່ຄໍເຕ່ຍເຕະເຊະແບບນີ້? ໃສ?... ໃຜມີເຄື່ອງເສບບໍ່?

- ເດ້... ຢູ່ຫນີ້ເດ້ ເຄື່ອງເສບນ່າ! - ໂບໂຮວອຍ ຮ້ອງຂຶ້ນຢ່າງດີໃຈແລ້ວຫມໍກໍລົງມືຍຶດຫົບແຄນບັນເລງສຽງອອກມາ.

- ໂຫ້... ໄດ້ການແລ້ວ! ເອົາເລີຍ... ຕີວ່ຽໄວ! ພວກແມ່ຍິງ... ໄວໆ... ຜົ່ງໄຟອຸ່ນພໍແລ້ວ, ແມ່ນໃຜເຕັ້ນລະບໍາ ໂກປັກເປັນແດ່? ນາຕາຊາແມ່ນບໍ່, ນາມາ ນາຕາຊາ ຄໍາເພງຂ້ອຍ, ເບິ່ງແມ້ຫມູ! ນາຕາຊາ ຂອງພວກເຮົາຄັກບໍ່?

ພວກເດັກນ້ອຍງວກມາຈ້ົ່ງເບິ່ງຕາຄູ່ແຈ່ມໃສຫລັກແຫລມຂອງນາຕາຊາ ເປເຕຣັນໂກ ຢ່າງຕື່ນເຕັ້ນເບີກບານ, ນາຕາຊາ ຊິດຜົມເປຍໄປທາງຫລັງ, ເຜີຍແຂ້ວງາມດ້ວຍການຍິ້ມຫົວຂຶມໆ.

- ແປວ່າ ພວກສະຫາຍຕ້ອງການໃຫ້ພ້ອນ ໂກປັກ ເນາະ? - ໂບໂຮວອຍ ຖາມຊ້ໍາ ດ້ວຍຮອຍຍິ້ມຜັນໆແບບຜູ້ເປັນສິລະປິນເຕັມຂີດ ແລ້ວຫມໍກໍຫນີບຫົບແຄນເປ່ົ້າສຽງດົນຕີອອກມາ.

- ແລ້ວໂຕຢາກຫລິ້ນເພງຫຍັງລະ?

- ເຮົາຫລິ້ນເພງວອນເຊີ... ຈ້ງຫວະຟ້ອນແບບສະເປນ, ຫລື ແບບເຕັ້ນທຶບ... ໂອ້ຍແບບໃດກໍໄດ້ຫມົດນ່າ...

- ແບບທຶບ... ເອົາໄວ້ນຳຫລ້ງ... ດຽວນີ້ຫລິ້ນ ໂກປັກ ກ່ອນ!

ໂບໂຮວອຍ ຍົ້ມແບບໂອນອ່ອນຜ່ອນນຳຄຳຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ ອັນງ່າຍຂອງນັກເຕັ້ນ ການຮາບານີບ ຫມໍ່ຄິດຊ້ຽງຄາວຫນ້ງກ້ົມຫົວ ແລ້ວກໍ່ດ້ງທຶບແຄນອອກແຮງໆ, ນ້ົວມືລູບເນັ້ນຕາມລູກແຄນ ບັນ ເລງເພງເຕັ້ນລະນຳຈ້ງຫວະຮ້ອນແຮງແບບພິເສດເພງຫນ້ງ. ການ ຮາບານີບ ເຕັ້ນອອກຈາກບ່ອນຢືນ, ຢຽດແຂນອອກສຸດວາ ແລ້ວ ອອກທ່າເຕັ້ນແບບຢ່ຳຕີນແຮງໆ, ຕີນຕີວເອນອ່ອນລ້ງໃນທັນໃດ, ແພຂົນຕາຂອງ ນາຕາຊາ ກໍພັບຂຶ້ນພັບລ້ງຢູ່ເຫນືອໃບຫນ້າ ຮ້ອນ ຮຸ່ມຂອງຫມໍ, ຈາກນັ້ນຈ່ຶງຢຸດສະງັກຢູ່. ຢ່າງບໍ່ແນມເບ່ິງຫນ້າໃຜ, ນາຕາຊາ ເຄອນຕົວອອກມາຢູ່ກາງເວທີຄາຍໆເຮ່ອລານອ່ຍພ້ອມ ລອຍອ້ອຍອ່ິນອອກຈາກທ່າ, ປາສະຈາກສຽງ, ນາງຈັດແຈງແປງ ກິບກະໂປງຢ່າງລະມັດລະວ້ງ. ເຊມ່ຍ ໃຊ້ລົ້ນບ່ອງທຶບດົນ ແລະ ປ່ິນອ້ອມຮອບນາງ, ໃບຫນ້າຍ້ົມແບບຈອງຫອງ, ສຽງທຶບຕົນ ຂອງຫມໍດ້ງກ້ອງສະທ້ອນໄປທ່ົວຫ້ອງສະໂມສອນ, ຊ່ວງຂາຮຽວ ຍາວຂອງຫມໍສັບໄຂ່ວໄປມາວ່ອງໄວພ່ປານມ້ນມີຂາຕ້ັງສິບໆ. ນາຕາ ຊາ ພ້ິນຕາຂ້ົນ ແລະ ແສງຕາທ່ີ່ຈ້ງເບ່ິງເຊມ່ຍ ນ້ັນກໍໂຮງຮຸ່່ງ ເປ້ນພິເສດ ຊະນິດທ່ີ່ສາຍແສງອອກໃນເວລາທ່ີ່ຟ້ອນໂກປັກນ້ົ່ເທ່ົ່ານ້ັນ, ແສງຕານ້ັນມ້ນຫມາຍບອກວ່າ: "ເຈ້ົ່າເປ້ນບ່າວເຈ້ົ່າຮູ້, ເຈ້ົ່າຟ້ອນເກ່ັ່ງ... ແຕ່ລະວ້ງໂຕຫ້ັນເທາະ!".

ໂບໂຮວອຍ ຕ່ົ່ມຫມາກເຜັດຕ່ົ່ມເກ່ືອໃສ່ທຳນອງດ່ນຕ່ີຂອງເຂົ່າ

ອີກ, ເຊມີຍາ ນັ້ນບໍ່ຜິດຫຍັງກັບແປວໄຟ ສ່ວນ ນາຕາຊາ ເຕັ້ນ
ໄປດ້ວຍຄວາມເບີກບານສົ້ນກະໂປງຂອງນາງ ເຊິ່ງແຕ່ກ່ອນພໍແຕ່ຕີ
ຕີວເປັນຟອງອ້ອມຄີງ ບັດນີ້ຂຶ້ນຢູ່ເຫນືອຊ່ວງຂາຮຽວບາງຫນ້າ
ຮັກຂອງນາງ ຈົນຫລຽວເບິ່ງເປັນກີບນົມອຸ້ມລຸ້ມກີບດຽວ. ພວກ
ເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ ຕີວງກວ້າງອອກ, ເອົາແຂນເສື້ອເຊັດປາຍ
ດັງ ແລະ ຮ້ອງອອກມາບໍ່ເປັນພາສາ. ທຳນອງດົນຕີແຈດແຫລມ
ຂອງເພງຍິວເຍົ້າອາລົມກະຈາຍອອກກວາມງຳທົ່ວຫ້ອງສະໂມ
ສອນ, ລອຍລ່ວງຂຶ້ນໄປຮອດເພດານ ກະທົບເລັ່ງຈັ່ງຫວະຂອງ
ແຄນຫີບໃຫ້ເຮັ່ງຮ້ອນຂຶ້ນອີກ.

ແລະ ແລ້ວໃນທັນໃດນັ້ນ ກໍມີຄູ່ຫນຶ່ງເດ່ອອກມາຈ່າກໃຈກາງ
ຝູງຊົນ, ບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບຫມັ້ນອອກຈາກແອບໄຂ່ປາທີ່ຍັດແຫນ້ນ
ກັນຢ່ໃນແອບ, ທ້າວ ເປເຮດກຳປັ້ນຄ້ຳແອວພັ້ນໂພ່ອອກມາ, ປຶ້ນ
ໂຕໄວໆທ້ງທົບຕົນເຂົ້າກັບຈ້ງຫວະ, ຫມໍໃຊ້ແສງຕາສັນຍານ ນາ
ຕາຊາ ທ້ງເລ້ງຝົ່ນຂຶ້ນ. ນາຕາຊາ ຜູ້ນຶ່ນນວນອ່ອນຫວານ
ເຫລືອດຕາເບ່ງຫມໍແບບອ່ຽງ, ສັ່ນບ່າໄຫລ່ພາຍໃຕ້ເສື້ອແລ່ວຜົ້ນ
ສະອາດຂອງນາງໄປມາຢູ່ຕໍ່ຫນ້າມັນ ແລ້ວບໍ່ດົນນາງກໍ່ຍົ້ມໃຫ້ມັນ
ແບບທຳມະດາ ແຕ່ແຝງແວວໃນຕີຈົດມົດຕະພາບ, ແລະ ຄວາມສະ
ຫລຽວສະຫລາດ, ຄວາມເຂົ້າອົກເຂົ້າໃຈຕາມແບບຊາວຫນຸ່ມ ທັ
ເດ່ມໄປຊ່ອຍຫມໍໃນທັນທີ.

ເປເຮດ ບໍ່ສາມາດອົດກັ້ນຕໍ່ຮອຍຍົ້ມແບບນີ້ໄດ້ແລ້ວ. ໃນຊ່ວ
ພັບຕາດຽວຫນຶ່ງຊ່ວຍຕົດຍາວນີ້ລັນດອນພຸ້ນ ຫມໍ່ຈ້ງເລືອດແສງ
ຕາເບ່ງອ້ອມໆໂຕດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກຕື່ນໆ ແລະ ເຕັ້ນໂຍ່ງຂຶ້ນສູງໆ,

ໂດຍທີ່ບໍ່ມີໃຜເຄີຍຮູ້ເຄີຍເຫັນມາກ່ອນ, ຫມໍໂຍນຫມວກເງືອ
ຫນ່ວຍເກົ່າຂອງຫມໍລົງກັບພື້ນດິນ ແລ້ວກໍເອົາຕີນຫມູນປັ່ນເຂົ້າໃນ
ຈ້ຽງຫວະດົນຕີ. ເຊມີຍາ ຫົວຈົນເຫັນແຂ້ວທຸກເຫລັ້ມ, ນາຕາຊາ
ນັ່ນພໍປານເຮືອໃບກຶກລົມແຮງ, ນາງລອຍລົ່ວກາຍຫນ້າພວກເດັກ
ນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ ໄປຢ່າງໄວວາ, ເປເຮດພ້ອນເຕັ້ນໄປຕາມແບບ
ຂອງຫມໍ, ທ່າທາງຕະຫລົກທັ້ງເປັນຕາຫົວຂວັນ ແລະ ທ່າທາງ
ຄ້າຍຄົນປ່າພ້ອນ.

ຂ້າພະເຈົ້າເບິ່ງໄປທົ່ວໆຈົນສາຍຕາກະທົບກັບ ໂກໂຣຕອບ.
ແສງຕາຂອງຫມໍແຜ່ງແວວເຄັ່ງຂຶມ, ວົງຄິ້ວຫຍູ່ຫຍໍ້ເຂົ້າກັນ ແລະ
ຢູ່ເທິງຫນ້າຜາກຂາວເລື້ນນັ້ນ ປາກົດປ່ານເຜົ້ອສີດຳໆແລ່ນຜ່ານລົງ
ໄປຫາພີສີບທີ່ເຫນ້ານຸ່ນນັບຢູ່ດ້ວຍຄວາມວິຕົກກັງວົນ. ຫມໍໄອ
ແຮ້ມ, ຫັນຫົວໄປມາ ແລ້ວຈົ່ງສັງເກດເຫັນວ່າຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງ
ຊອມມັນຢູ່ແລ້ວຢ່າງເອົາໃຈໃສ່, ໃນທັນໃດມັນກໍຟ້າວຫັນອອກມາ
ຫາຂ້າພະເຈົ້າ. ພໍແຕ່ມາເກືອບຮອດ ຍ້ຽບຢູ່ອີກດ້ານຄົນເທົ່ານັ້ນ,
ມັນກໍເດີນມາຫາ ແລະ ເວົ້າສຽງແຫບກ້ວຽດວ່າ:

-ອານໂຕນ ເຊມີໂນວິດ, ຂ້ອຍບໍ່ທັນໄດ້ພົບຫນ້າພົບ
ຕາກາມຂ່າວຄາວເຈົ້າເລີຍ.

-ເອ ສຳບາຍດີ, ຂ້າພະເຈົ້າຕອບທັງກົ້ມຕາເບິ່ງຫນ້າມັນ.

ມັນງາກໄປເບິ່ງພວກເຕັ້ນລຳ ແລ້ວຈົ່ງພະຍາຍາມອົດກັ້ນຫນ້ຳ
ເພື່ອປະສານແສງຕາກັບຂ້າພະເຈົ້າ, ມັນເງີຍຫົວຂຶ້ນ ແລ້ວພະຍາ
ຍາມເວົ້າອອກມາແບບແຈ່ມໃສ ແຕ່ນ້ຳສຽງຂອງຫມໍຍັງຫ້າວແຫບຢູ່
ຄືເກົ່າວ່າ:

-ໂອ້ຍ... ກະຈັ່ງແມ່ນເຂົາພ້ອນງາມເນາະ... ຫ່າເຂົາເອີ!

ບົດທີ ๙

ການປ່ຽນແປງ

ການປ່ຽນແປງເລີ່ມເກີດຂຶ້ນໃນທັນທີຫລັງຈາກກອງປະຊຸມ ໃຫຍ່ ແລະ ດຳເນີນຢູ່ເປັນເວລາປະມານ ๓ ຊົ່ວໂມງ ນັບວ່າ ແມ່ນໄລຍະເວລາສັ້ນພໍ່ສຳລັບການລອກຄາບຢ່າງຫນຶ່ງ.

ພໍ່ແຕ່ ໂຈຣາ ຍົກແຂນຂຶ້ນແກ່ວງເປັນສັນຍານອັດກອງປະຊຸມ ເທົ່ານັ້ນ, ສຽງອື້ອຶງນັ້ນນອງກໍດັງຂຶ້ນພາຍໃນຫ້ອງສະໂມສອນໂລດ. ພວກນາຍກອງຮ້ອງຈົ່ມຄຶ່ແຕກ ເພື່ອເອົ້ນເອົາສະມາຊິກຂອງຕົນ, ພາຍໃນຫ້ອງມີກະແສຟອງຕ່າງ ๆ ແລ່ນສວ່ານສົນັ້ນຮອດ ๔๐ ກະແສ ແລະ ບໍ່ພໍ່ເທົ່າໃດນາທີຕໍ່ມາ ກະແສດັ່ງກ່າວກໍ້ມ້ວນຕົວຂຶດ ເປັນກຸ່ມຢູ່ຕາມແຈຝາເກົ່າໆຂອງສົນຮ້າງ. ຢູ່ຕາມຈອກແຈ, ຂ້າງ ເຕົາຝົ່ງ, ໃນຄອກສັດ ຫລືວ່າແມ່ນແຕ່ຢູ່ກາງເດີ່ນເວທີ, ລ້ວນແຕ່ ກາຍເປັນບ່ອນຈັດກອງປະຊຸມນ້ອຍໆຂອງແຕ່ລະກອງ, ເມື່ອແນມ ໄປກໍຈະເຫັນຈຸດດຳໆມົວເປັນມັນເປື້ອນໆຢູ່ກາງ ຈຸດສີຂາວສະອາດ ຂອງເສື້ອເຄື່ອງເດັກນ້ອຍ ກ້ອກົ ເຊົ່ງເຄື່ອນໄຫວໄປມາຢ່າງບໍ່ ຜ້າວຜ່ຳ.

ຈາກນັ້ນກະແສຊາວນິຄົມຈົ່ງໄຫລທັ່ງຜ່ານປ່ອງປະຕູໄປຍັງຫ ພັກ ແລະ ເດີ່ນ, ປະມານ ๕ ນາທີຕໍ່ມາຄວາມງຽບສະຫງົບກໍຄອບ ຄຸມໄປທົ່ວຫ້ອງສະໂມສອນ ສ່ວນວ່າຢູ່ໃນເດີ່ນພຸ້ນສົ່ງທົ່ລົບກວນ ຄວາມສະຫງົບນັ້ນ ກໍ່ມີແຕ່ສຽງເຄື່ອນໄຫວໄປມາຄ່ອຍໆຂອງຜູ້ຕົດຕ ອງກ່ອນຈາກກອງຫນຶ່ງຫາກອງຫນຶ່ງເທົ່ານັ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າພໍຫັນໃຈໂລ່ງແດ່ຫນ້ອຍຫນຶ່ງແລ້ວ.

ຂ້າພະເຈົ້າຫຍັບເຂົ້າໄປໃກ້ກຸ່ມແມ່ຍິງທີ່ຢູ່ກ້ອງຊຸ້ມປະຕູສົມ ແລະ ຕັ້ງໃຈສັ່ງຊອມເບິ່ງສະພາບການຈາກບ່ອນຢືນນິດໆ, ຄິດບໍ່ຢາກປາກຢາກເວົ້າຫຍັງຈັກຫນ້ອຍ ທັງບໍ່ຢາກຄຶດຫາຫຍັງຊໍ້າ. ເອີກາເຕີຣີນາ ກຣິກໍເຣັບນາ ກັບນາງນ້ອຍລີດາ ພວມຕອບແກ້ຄໍາຖາມຂອງສະຫາຍນາງ ໂຊຢາ ດ້ວຍທ່າທີອ່ອນເພຍແຮງ, ພວກນາງດີໃຈ ແລະ ຫລຸດຜ່ອນຄວາມເຄັ່ງຕຶງໃນຫ້ອງສະຫມອງລົງໄດ້ແດ່ແລ້ວ. ສ່ວນນາງ ເບຣແຊນ ຢືນຢູ່ໃກ້ໆຕາຫນ່າງໂອບຜຸ່ນແອ້ມຂັ້ນໄດ ພວມເວົ້າ ກັບກູເລຍເຢວາ ວ່າ:

-ຂ້ອຍເຫັນແລ້ວວ່າ ທັງຫມົດນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ມີລະບຽບແບບແຜນອາດໃດອາດຫນຶ່ງແລ້ວ... ແຕ່ວ່າມັນຊຶມີຫຍັງລະ? ມັນເປັນພຽງຮູບການພາຍນອກຊໍ້ໆ.

ກູເລຍເຢວາ ຫັນມາທາງຂ້າພະເຈົ້າ:

-ອານໂຕນ ເຊມີອໂນວິດ, ເຈົ້າຕອບເອງທ້ອນ ເພາະວ່າຂ້ອຍໂລດບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງຫມົດເລີຍກ່ຽວກັບສິ່ງເຫລົ່ານີ້.

-ຂ້ອຍເອງກໍບໍ່ໃຊ່ຮູ້ຫຍັງໃດ້ກ່ຽວກັບທິດສະດີຫັນນ່າ, - ຂ້າພະເຈົ້າຕອບສີຫນ້າບໍ່ດີ.

ຄວາມມິດງຽບເກີດຂຶ້ນຄາວຫນຶ່ງ ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າພໍໄດ້ຫັນໃຈພັກຜ່ອນ ແລະ ເລື່ອນແສງຕາໄປເບິ່ງອ້ອມຮອບໂຕ, ຂ້າພະເຈົ້າຫາກໍສັງເກດເຫັນສິ່ງງົດງາມຢ່າງຫນຶ່ງ ຊໍ້ໃຜໆກໍເອີ້ນກັນມາແຕ່ດົນນານແລ້ວວ່າ "ໂລກ". ເວລານັ້ນເປັນເວລາປະມານບ່າຍສອງໂມງ, ຢູ່ຟາກຫນອງເບື້ອງພຸ້ນເພິ່ນແນມເຫັນຫລັງຄາເຮືອນ

ມຸງຫຍ້າຂອງຊາວບ້ານ, ຫລຽວເຫັນແຕ່ໄກ້ຄ້ຽຍຫນ້າໄຄ, ມັນ ພວມຕາກແດດຮ້ອນຮຸ່ມຂຶ້ນ. ໃນທ້ອງຟ້າ, ໂງ່ນເຟືອສີຂາວຄ້ຶງຄ້ວ ທ້ອຍຢູ່ເຫນືອດິນແດນກູເຮຍແຊ ຄ້ຽຍກັບວ່າມີຄໍາສັ່ງພິເສດໃຫ້ມັນ ຢູ່ເປັນສ່ວນສໍາຮອງໃນຄາວຈໍາເປັນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ວ່າໃນເວລານັ້ນ ຢູ່ພາຍໃນນິຄົມພວກເດັກນ້ອຍ ພວມເຮັດຫຍັງຢູ່. ໃນຫໍພັກນ້ອຍພວກເຂົາພວມກາງຄຽງ, ສັ່ນ ປັດເສັ້ນຫຍ້າອອກຈາກເສື່ອນອນ ແລະ ຫມອນ, ນ້ຽນພັບທຸກ ຢ່າງເຂົ້າເປັນກ້ໍໃຫຍ່ ໃນນັ້ນມີຫ້ຽຜ້າຫົ່ມ, ຜ້າປູບ່ອນ, ເກີບເກົ່າ ແລະ ໃຫມ່. ຢູ່ພະແນກຢາຍ, ອາໂລດຊາ ໂວນກອບ ຮັບເອົາ ເຄື່ອງມະຍິບມະຍ່ອຍໄວ້, ຈົດລົງບັນຊີ ແລ້ວສົ່ງຕໍ່ໄປຍ້ຽງຫ້ອງຂ້າ ເຊືອພະຍາດເຊົ່ຶ່ງມາຈາກໃນເມືອງໂດຍສະເພາະ, ມັນເປັນເຮືອນ ນ້ອຍໆໃສ່ລໍ້ ແລະ ສາມາດປະຕິບັດງານຢູ່ກາງເດ່ືນໄດ້, ຜູ້ເປັນເຈົ້າ ການຢູ່ບ່ອນຫນ້ໍ້ແມ່ນ ກູດລາຕ. ຢູ່ກ້ອງຊຸ້ມປະຕູຂອງສົມເບ້ືອກ້ງ ກັນຂ້າມ, ນິເຕຍ ເຊເວລ ພວມແຈກຢາຍເຄ່ືອງນຸ່ງຫົ່ມໃຫມ່ ອ່ຽມ ແລະ ສະບູໃຫ້ພວກນາຍກອງ ຫລ ືພວກຕ ືອແທນນາຍກອງ.

ທັນໃດນັ້ນ ຊ ິເນັນກ ິ ກ ໍ ໂປໂລອອກມາຈາກຂ ້ ຽງຝາສ ິ ມ, ທ ່ າ ທາງຮ ິ ບຮ ້ ອນ, ແກ ທ ້ ອຍ ຢ ູ ່ ເອ ອ, ຫ ໍ ເລ ່ ງ ມ າ ຫ າ ແ ລ ້ ອ ເ ້ ົ າ ລ ຸ ດ ໆ ຂ ້ ໍ ນ ວ ່ າ :

- ຕ າ ຣ າ ແ ນ ັ ດ ວ ່ າ ໃ ຫ ້ ຂ ອ ຍ ເ ປ ່ ິ າ ແ ກ ສ ັ ນ ຍ ານ ເ ລ ້ ໍ ນ ປ ະ ຊ ຸ ມ ພ ວ ກ ນ າ ຍ ກ ອ ງ ຢ ູ ່ ໂ ຮ ງ ອ າ ຫ ານ.

- ເ ອ ້ ໍ ... ເ ຮ ັ ດ ໄ ດ ້ .

ພ ໍ ປ ານ ນ ັ ນ ມ ີ ປ ີ ກ ບ ິ ນ, ຊ ິ ເ ນ ັ ນ ກ ິ ຫ າ ຍ ໂ ຕ ນ ັ ບ ແ ນ ັ ບ ໄ ປ ທ າ ງ ປ ະ

ຖูเข้าโรงอาหาน, บ่ดินก็มีสงๆแกเบันจ้างหาอะสั้นๆปะกอบด้วย ม โมด ถ้างๆขึ้นหลายหลิบ.

หลังจากสั่งฉอมเบิ่งหมู่ย่างเอิาใจใส่แล้อ, นาง เบธ แฉน จ่งทันมาปะจันหน้ากับข้าพะเจ้า:

- เบันหยังยามใดบักน้อยนั้นก็ต้องมาขอะนุยาดเจ้า เพื่อเบ่า... สันยานเหล่านั้น? เลื่องเลักๆน้อยๆเท่านั้น.

- พวกเธิามีกิดละบงบผู่ย่างหนึ่ง: เมื่อต้องเบ่าสันยานนอกเอลาทำมะดาของมัน, เอิาต้องมาบอกข้อยก่อน, ข้อยต้องธู้จักหมู่.

- เอ๊... เบิ่งกะคือว่าทุกต้องดีขั้นละบ่? ข้อยฉิเว้าแนวใดดีเนาะ... ลักผู่ แต่นั้นมันเบันแต่ธูบภาบด้านนอกฉิ่ ๆ... เจาบอาหาอะ?

ข้าพะเจ้าถิดยากธ้ายขึ้นมาแล้อ. แม่นดินพวกนี้มีสิดอันใดมาอุ่นอายทุกกอบข้าพะเจ้าในมื้นี้โดยสะเพาะฉั้นหาอะ? แม่นพวกเอิาต้องการหยัง? หลือว่าพวกเอิาถิดเสยดาย ภูเธยแฉ ขึ้นมา?

- ทุๆ, สงๆกอๆ, การคำนับ ทุกสิ่งทุกย่างเหล่านี้ล้อมแต่สามาดจักตั้งฉาอหนุ่มได้แต่ธูบนอกเท่านั้น.

ข้าพะเจ้ายากธ้องใส่อ่า "งับปากแด่" แต่อิดไอ้ แล้อตอบไปด้อยท้อยคอามอ่าอสุพาบกอ่าหน้อยหนึ่งอ่า:

- สำลับพวกเจ้าแล้อ ฉาอหนุ่มหลือว่าเด็กน้อยนี้โลกเบันแอบอันหนึ่ง มีหางนอก, มีแนวห่ำหุ้ม และ หางใน

ມີໄສ້ມີພຸງ. ຕາມຄວາມເຫັນຂອງພວກເຈົ້າແລ້ວ ໂລດຊິໃຫ້ພວກເຮົາເອົາໃຈໃສ່ແຕ່ນຳສ່ວນທາງໃນ ແຕ່ວ່າຄຶດເບິ່ງແດ່ຄັນບໍ່ມີແນວຫໍ້ຫຸ້ມດ້ານນອກ, ອັນຈົບງຶດງໍເສດຢູ່ທາງໃນຫັ້ນກະຄື ຊິແຕກຊະລຸພຸຜ່າຍຫາມິດລະຕິ.

ສາຍຕາຂຶງຄຽດຂອງນາງ ເບຣແຊນ ແນມນຳ ເວດກອບສະກີ ທີ່ອອກມາຈາກໂຮງອາຫານທັ້ງແລ່ນ.

- ບໍ່ວ່າຊິເວົ້າແນວໃດ ພວກເຈົ້າໂລດຄືໂຮງຮຸງນທະຫານ ຫລາຍກວ່າ.

- ວາວະຮາ ວິກໂຕຣິບນາ, - ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າພະຍາຍາມໃຫ້ເປັນຕາຟັງທີ່ສຸດໃນໂລກ, - ພວກເຮົາຍຸຕິເລື່ອງນີ້ເທາະ, ຂ້ອຍອຸກໃຈແທ້ໆທີ່ຈະລົມກັບເຈົ້າຢ່າງບໍ່ມີ...

- ບໍ່ມີຫຍັງ?

- ບໍ່ມີລ່ານ.

ຮ່າງມະຫຶມາສີນິວໆຂອງນາງ ເບຣແຊນ ກອຍຫ່າງອອກຈາກຕາຫນ່າງລວດໃນທັນທີ ແລ້ວມຸ່ງຫນ້າມາໃສ່ຂ້າພະເຈົ້າ, ຂ້າພະເຈົ້າກຳມືແຫນ້ນເຊື່ອງໄວ້ທາງຫລັງ ແຕ່ນາງສາມາດຫາຮອຍຍົ້ມຈາກມຸມໃດມຸມຫນຶ່ງແລ້ວຈັດແຈງແຕ່ງມັນໃສ່ໃບຫນ້າຢ່າງບໍ່ພ້າວ ຟັ່ງຄ້າຍຄືນສາຍຕາສັ້ນແປງແວ່ນຕາ.

- ພວກເຮົາພໍຊິຫາລ່ານໄດ້ຢູ່ດອກ ສະຫາຍ ມາກາເຣັນໂກ!

- ຊັ້ນກະກ້າເສຍກ່ອນ.

ຢູ່ປະຕູໃຫຍ່ທາງເຂົ້າພຸ້ນ ກອງທີຫນຶ່ງ ພວມໂປໂລເຂົ້າມາ

ນຳຫນ້າໂດຍ ກູດ ນາຍກອງຂອງມັນ ເຊິ່ງຫລັງຈາກກວາດແສງ ຕາມທາງຊຸ້ມປະຕູລົມແລ້ວຈຶ່ງກາມຂຶ້ນແຮງໆວ່າ:

-ອູລຕິເມນໂຕ, ໃສໂຕວ່າເຂົ້າທາງປະຕູນີ້ບໍ່ໄດ້?

ສະມາຊິກບ່າວນ້ອຍໄວ ໑໕ ຄົນຫນຶ່ງຊິ່ມມາໃສ່ປະຕູ:

-ບໍ່... ບໍ່ນ່າ... ຄືເຮົາບອກນັ້ນແລ້ວ, ປະຕູເບື້ອງນີ້ລັດຢູ່ຕະຫລອດເວລາ, ພວກເຂົາເຂົ້າທາງປະຕູນີ້ກັບປະຕູນັ້ນພຸ້ນ, ແຕ່ປະຕູນີ້ແທ້ ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຈັກເທື່ອ... ເຮົາເວົ້າແທ້ໆໃດ໋.

-ຢູ່ພຸ້ນພວກເຂົາມີຕູ້ໃສ່ເຄື່ອງໃດ໋, ລຳລັບໃສ່ທຽນໃຫຍ່ກັບເຄື່ອງອື່ນໆ... ສຽງຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງເວົ້າຂຶ້ນທາງຫລັງ.

ກູດ ແລ່ນຜ່ານຊຸ້ມປະຕູເຂົ້າມາ, ຢຸດຢືນຢູ່ເທິງຫີນທາງ ແລ້ວ ປົ່ນໄປ ປົ່ນມາ ຈາກນັ້ນກໍຫ້ວຂຶ້ນ:

-ພວກເຮົາຊິຕ້ອງການຫຍັງຫລາຍກວ່ານີ້ອີກ... ໂອ້ຍ... ຄັກຫລາຍບ່ອນຫນໍ, ເວນຕາຍເອີ ແມ່ນໃຜຕ້ອງການເກີຍຊານສະຫວາດສະເຫວີຍປານນີ້? ມີຮອດຊາຍຄາຍ່ອນກັນຝົນ... ແຕ່ວ່າພວກເຮົາຊິຕ້ອງນອນກັບພື້ນແຂງໆນີ້ໃດ໋ລະ... ຊິບໍ່ແຂງໂພດເບາະ ຮຶ?

ກາກປົ່ນສະກີ ນັກຮຽນເກົ່າແກ່ຄົນຫນຶ່ງຂອງ ກ້ອກກີ ທັ້ງເປັນຊ່າງເກີບເກົ່າຢູ່ໃນກອງຂອງ ກູດ, ແນມເບິ່ງກະດານຫີນດ້ວຍດວງຕາແຈ່ມໃສ:

-ໂອ້ຍ ບໍ່ດອກ... ບໍ່ແຂງດອກຊ່ຳນີ້, ພວກເຮົາມີເສື່ອຕັ້ງ ຝ ຫົວ, ຜ້າຫົ່ມ ຝ ຜືນແລ້ວ... ອາດຊິຫ່ານເມອອົ່ນມາຕົ່ມອີກກະໄດ້.

- ເອີ ແມ່ນແລ້ວ! - ກູດ ຮັບຄວາມ.

ຫມໍຫັນຫນ້າອອກໄປທາງຫນອງ ແລະ ປະກາດວ່າ:

- ຫມິດທຸກຄົນຮັບຮູ້ເດີ: ຊຸ້ມປະຕູບ່ອນຫນີ້ ແມ່ນເຂດຢຶດຄອງຂອງກອງທີຫນຶ່ງ ຢ່າມາມີເລື່ອງນຳເດັດຂາດ. ອານໂຕນ ເຊ ມືອໂນວິດ ເຈົ້າເປັນພະຍານເດີ.

- ຕົກລົງ!

- ຊັ້ນກະເອົາເລີຍພວກເຮົາ! ບຶດນ ເບິ່ງພວກເຮົາມີໃຜແດ່?

ກູດ ດຶງບັນຊີອອກມາຈາກກົງ.

- ສະລີວາ ກັບ ເກລັບເຊັນໂກ, ອອກມາໃຫ້ຫມູ່ເຫັນຫນ້າດຸ... ວ່າພວກໂຕເປັນແນວໃດ.

ເກລັບເຊັນໂກ ຈ່ອຍຜອມທ້ຽວ່າເຫລືອງ. ເສັ້ນຜົມດຳ ແລະ ຍງດຊ໋ຂອງຫມໍຊ໋ຊັ້ນໄປທ໋ອທົບ, ມັນເດ໋ຂົ້ນຊ໋ງແຕ່ເດ່ໄປທາງຫນ້າ ປາຍດ້ງຂອງມັນມີຕຸ່ມດຳໆເຕັມໄປຫມົດ. ເສ໋ືອເປ໋ືອນເປັນມັນເຍ໋ືອມ ຍາວລ່ານຮອດຫ໋ວເຂົ່າ ຈາກນັ້ນຈ໋ງມີເສດຜ້າເປ໋ືອຍໆອີກຕ່ອນຫນ໋ງຍ່ອນລົງຕ໋ຳມ. ຫມໍຫລຽວຊ້າຍວາກຂວາດ້ວຍທ່າທີເກີເຂີນ. ກູດ ແນມເບິ່ງມັນຢ່າງຕິຕຽນແລ້ວເລີຍໄປໃສ່ ສະລີວາ. ຫມໍນ໋ືກະຄັກນ້ຽຈ່ອຍຫລ່າຈົດເມ໋ືນ ໃສ່ເສ໋ືອຜ້າຂາດ້ສ໋ອຍເທ່ຽໆ ກັບຫມູ່ຂອງມັນ; ຕ່າງແຕ່ວ່າມັນອ່າວສູງກວ່າແດ. ລຳຄໍຍາວຊ໋ືຂອງມັນຕ໋ໃສ່ຫ໋ວອ່າວນ້ອຍ ແຕ່ພ໋ືບຂອງມັນອ່າວຫນາ ແລະ ແຕ່ງຊ໋ຳຈົ່ມເຫັນໄດ້ຄັກ. ມັນຍ໋ືມຄ້າຍຄົນກ໋ືກທ໋ລະມານ ທ້ຽເສ໋ືອດຕ່ໄປໃສ່ແຈຊຸ້ມປະຕູ.

-ฟ้าเอ๊ย... ภูด เว้าขึ้น, สังมาเป้นตาหน่ายแท้ แม่นพอกสูพากันกินหยัง? เธ็ดแนอใดจ๋าอ่าจ่อยผอมเป้นร่าง กะดูกหมิดทุกคืนจั่งฉี้? ฉิได้บำลุงคืนหมิดกองแล้วละ... เป้นแบบนี้น่า อามโตน เฒมือโมอีดเอ๊ย! เจ้าเบิ่งแด่... กองพอกเฮาเป้นแนอใด? มันฉิเป้นกองหมายเลกหนึ่งได้แนอใด? บ่ได้ดอก, เอาละพอกเฮาถือว่าพ้มีผู้มีกินผู่เนาะ, ดีแล้อ เฮาหอ้างอ่าพอกโตฉิฮู้จักแทบฮู้จักกินเด้.

มีสงหือโคบขึ้นในหมู่เด็กน้อย, ภูด สำหลอดเบิ่งหน้าของสะอือา กับ เกลับเฒินโก อีกถั้งหนึ่งย่างบ่เฒื่อหมั้น แล้อจึ่งเว้าถึงอ่า:

-เอาละ, พอกน้องฉายท้าสอง สะอือา และ เกลับเฒินโก, ทำอีดนี้จำเป้นฉิได้ล้างละบงนี้ก่อน. พอกโตฮู้ยู่ถิ อ่าเพิ่นเอาหยังมาล้างเนาะ! เอานำ้... ก็กละ, แล้อฉิกอกใส่ใส? ใส่คุ... เอ้. กากบินสะกิ แล่นยืดไปบ็อกหนึ่งเด้, กามเอาคุกับผ้าภูเธือนนำ มิเตย เอาฟอยก้านหนึ่งนำเด้! พอกโตฮู้จักเฒ็ดภูเธือนบ่?

สะอือา กับ เกลับเฒินโก งึกหือ, ภูด หันมาหาพอกเฮา, กอดหมอกเงิบ แล้อเด่แขนออกมาหาพอกเฮาอ่า:

-ขอโทดสะหายหลายๆเด้, สะกานหันกึกกองหึ่หนึ่งยืด คองแล้อ... บ่มีหางแก้ไขดอก. อีงใส่สะพาบกานหื่อ่าจะต้องได้เธ็ดอะนาไมลอม, เฮาฉิแนะนำบ่อนหนึ่งถังให้

ພວກສະຫາຍ, ບ່ອນຫັ້ນມີແປ້ນມ້າພ້ອມ... ສ່ວນວ່າຢູ່ຫນ້ີແມ່ນ
ບ່ອນຂອງກອງທ່ີຫນ່ຶງ.

ສະມາຊິກກອງທ່ີຫນ່ຶງຕິດຕາມເບ່ິງວິທີການຕາມແບບນັກການ
ທູດ ຢ່າງແທ້ຈິງອັນນ້ີດ້ວຍຄວາມພໍອົກພໍໃຈ. ຂ້າພະເຈ້ົາຂອບໃຈ
ກູດ ທ່ີໄດ້ຊ້ີແນະບ່ອນດີພ້ອມດ້ວຍແປ້ນມ້ານ່ັງໃຫ້ ແຕ່ຂ້າພະເຈ້ົາ
ປະຕິເສດສ່ິງດ່ັງກ່າວ.

ກາກບີນສະກີ ແລ່ນກັບມາທ່ານກາງສຽງຄຸກ້ຽງຕໍາກັນດ້ງສະນ້ັນ,
ກູດ ນ່ັງສອນອີກສອງສາມຄວາມເປັນຄ້ັງສຸດທ້າຍທ້ັງໃຊ້ມືອອກທ່າ
ທາງຢ່າງເບີກບານ.

-ເອົາລະບາດນ້ີ ເອົາຕ້ິງເດ ກັບມ້ິດແກມາ!

ຂະນະທ່ີຜ່ານລິ້ງຊຸ້ມປະຕູນ້ັນ, ເບຣແຊນ ໃຊ້ຄວາມລະມັດ
ລະວ້ງຢ່ານ້ິດ ຕິດຕາມເບ່ິງປາຍຕີນຂອງນາງເມ່ືອວາງມັນລິ້ງ
ໃສ່ຂ້ັນໄດແຕ່ລະຂ້ັນ. ຂ້າພະເຈ້ົາຢາກເຫັນແຂກເຫລ່ົານ້ີເປ ິດຫນ ີ
ໄວທ່ີສຸດເທ່ົາທ່ີຈະໄວໄດ້. ຢູ່ຊຸ້ມປະຕູອີກດ້ານຫນ່ຶງ ຮ້ານຄ້າຂອງ
ເຊເວລ ີ ປະຕິບັດງານຂອງມັນແລ້ວ ແລະ ບັດນ້ີ ກ ີ ພວກນາຍກອງ,
ຕາງຫນ້ານາຍກອງມາຢ ືນລຽນແຖວກັນຢູ່ຕ່ໍາຫນ້າຫລາຍຄົນ, ໃນເວ
ລາດຽວກັນນ ້ີ ກຸ ່ມຊ ່ອຍວຽກກຸ ່ມເລ ັກກຸ ່ມນ ້ອຍ ແລະ ພວກຂ ົນເຄ ື ່ອງ
ເຊເວລ ີ ກ ໍ ພ ອມແບກມ ັດສ ້ ງຂ ້ າສ ັ ້ ນສ ີ ຟ ້ າ ແລະ ມ ັ ດເສ ື ້ ອສ ີ ຂ າວຢ ່ າ ງ
ສ ິ ນໄປມ າ ທ ັ ້ ງເຮ ັ ດ ຄ ຸ ຕ ໍ າ ກ ັ ນ ດ ັ ງ ມ ່ ຶ ງ ໆ, ພ ວ ກ ເ ຂ ົ າ ຫ ນ ີ ບ ແ ອ ບ ສ ະ ບ ູ ສ ີ
ນ ້ ໍ ້ ອ ຍ ໄ ວ ້ ກ ້ ອ ງ ຂ ີ ້ ແ ຮ ້ , ຢ ູ ່ ໃ ກ ້ ງ ມ ີ ລ ິ ດ ຟ ງ ດ ຂ ອ ງ ຄ ະ ນ ະ ກ ໍ ມ ະ ກ ານ ບ ໍ ລ ິ
ຫ ານ ງ ານ ເ ຂ ດ ຈ ອ ດ ຢ ູ ່ . ຄ ົ ນ ຂ ັ ບ ລ ິ ດ ເ ຫ ງ ົ ້ ງ ງ ້ ວ ງ ຫ າ ວ ນ ອ ນ ເ ວ ີ ບ ໆ ເ ສ ື ອ ດ
ແ ສ ງ ຕ າ ເ ສ ົ ້ າ ເ ຫ ງ ົ ້ ງ ມ າ ໃ ສ ່ ນ າ ງ ເ ບ ຣ ແ ຊ ນ .

ພວກເຮົາຍ່າງມາທາງຊຸ້ມປະຕູນ້ອຍຢ່າງມິດໆ, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຊິໄປທາງໃດ, ກ້າໄດ້ຢູ່ຄົນດຽວ ຂ້າພະເຈົ້າອາດຈະໄປນອນເກືອກຫຍ້າຢູ່ເດິ່ນໃກ້ໆສົມພຸ້ນເພື່ອຊົ້ງຊອມເບິ່ງໂລກ ແລະ ສົ່ງເລັກສົ່ງນ້ອຍອັນມະຫັດສະຈັນຂອງມັນຕໍ່ໄປ: ຍັງມີເວລາອີກຫນຶ່ງຊົ່ວໂມງກ່ອນຈະສຳເລັດວຽກງານ, ຈາກນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈະຫົວຫມຸນໄປນຳວຽກງານອື່ນໆອີກ. ເວົ້າງ່ຍໆຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈແສງຕາອ້ອນວອນຂອງຄົນຂັບລົດດີ.

ແຕ່ພຸ້ນ... ຜ່ານປະຕູມານັ້ນແມ່ນກຸ່ມເດັກນ້ອຍອີກຫມູ່ຫນຶ່ງ ທ້ັງຫົວທ້ັງລີ້ນກັນມາຢ່າງມີຊີວິດຊີວາ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກສົດຊື່ນໃນຈິດໃຈຂຶ້ນມາທັນທີ. ເດັກພວກນີ້ຢູ່ໃນກອງທີ ຊ ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າແນມເຫັນວ່າ ຢູ່ຫົວແຖວນັ້ນແມ່ນ ເຟໂດເຣັນໂກ ຜູ້ໂກ້ງາມ, ໃນນັ້ນຍັງມີ ໂກຣິໂຕ, ເນັດຊີໄຕໂລ, ໂອເລັກ ອອກແນັບ. ຂ້າພະເຈົ້າຈ້ົງຕາເບິ່ງຮູບໂສມຊົ້ງໃຫມ່ ທ່ີຢູ່ອ້ອມພວກເຂົາດ້ວຍຄວາມປະຫລາດໃຈ, ມັນແມ່ນເລ່ືອງເຫລືອເຊ່ືອແທ້ໆ ເພາະວ່າພວກເຂົາເຫລ່ົານ້ັນຢູ່ໃນເຄ່ືອງແບບທ່ີຊຸ້ນຕາຂ້າພະເຈົ້າພໍ່ແຮງແລ້ວ... ຄືເຄ່ືອງແບບຂອງຊາວນິຄົມ ກ້ອກກ. ໃນທ່ີສຸດ ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າ: ພວກເຂົາທ້ັງຫມົດແມ່ນເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ ນ້ັນເອງ, ມັນແມ່ນການປ່ຽນແປງທ່ີພວກເຮົາພະຍາຍາມຈັດຕ້ັງໃຫ້ມີຂ້ຶນພາຍໃນໄລຍະສອງອາທິດ. ໃບຫນ້າສົດໃສສະອາດ, ຫມວກຜ້າກຳມະຍ່ີທ່ີຍ້ັງບໍ່ທັນຍັບຍ່ໍ ຮັກສາກ໊ີບ ວາງຢອງຢູ່ເທ່ິງຫົວຕັດຜົມຫ້ຽນ ແລະ ສົ່ງທ່ີຫນ້າອອນຊອນກວ່າຫມູ່ກໍ່ແມ່ນສີຫນ້າທ່ີຕ່ືນເຕ້ັນກຽມຕົວພ້ອມ ແລະ ເຊ່ືອຫມ້ັນຂອງພວກເຂົາ, ແລະ ທ່າທ່ີ ສະ

ຫງ່າງາມຕາມທຳມະຊາດຂອງຄົນຜູ້ປາສະຈາກເຮືອດເຫົ່າລົບກວນ.

ເຟໂດເຣັນໂກ ຢຸດຢືນຢູ່ຂ້າງໆດ້ວຍທ່າທີ່ຊ້າງສະຫງ່າງາມແບບສະເພາະຂອງມັນ ແລ້ວເວົ້າອອກມາດ້ວຍນ້ຳສຽງຫ້າວຕ່ຳເນັ້ນຍ່ຳຄຳເຫລົ່ານີ້ວ່າ:

-ອານໂຕນ ເຊມືອໂນວິດ, ເຊີນຕ້ອນຮັບກອງທີ ຊ ຂອງ ເຟໂດເຣັນໂກ ໄດ້, ກອງນີ້ໄດ້ມາດຕະການທຸກຢ່າງແລ້ວ.

ຢູ່ຄຽງຂ້າງມັນໂອເລັກ ອອກເນັບ ຢຽດພີສົບຍົ້ມອອກ ສະແດງອາລົມສຳນຶກອອກຢ່າງສະຫລາດສະຫລຽວ, ຫນ້ົ້ກົ້ມຫົວລົງຢ່າງອາຍໆ:

-ໃນພິທີລ້ຽງບາບໃຫ້ປະຊາຊົນເຫລົ່ານີ້, ຂ້າຂໍປະກອບສ່ວນຕາມກຳລັງເລັກນ້ອຍທີ່ມີຢູ່ ຂໍໃຫ້ທ່ານບັນທຶກໃສ່ປຶ້ມນ້ອຍຂອງທ່ານໄວ້ດ້ວຍ ຖ້າຫາກວ່າໃນວັນຫນ້ົ້າຂ້ານີ້ພຶດຕິກຳຊົ່ວຮ້າຍລົງ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂົ້ມບ່າໃຫລ່ ໂອເລັກ ແບບກັນເອງ ທັງນ້ົ້ເພາະຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ຢາກກອດຮັດເອົາມັນແບບບໍ່ເປັນຕາຍິກໂທດໃຫ້ພຸ້ນແລ້ວ... ຢາກກອດພວກເຂົາທັງຫມົດ... ທັງ ເຟໂດເຣັນໂກ ແລະ ເດັກນ້ອຍທີ່ຫນ້າຮັກຫມົດທຸກຄົນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ບາດນ້ົ້ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກລຳບາກໃຈຫລາຍໃນການຈົດບັນທຶກສິ່ງໃດສິ່ງຫນ້ົ່ງໄວ້ໃນປຶ້ມນ້ອຍຫລືໃນຫົວໃຈ. ໃນທັນໃດວົ່ນຍານຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຮູ້ສຶກອົ່ມເຕັ້ມໄປດ້ວຍກະແສແນວຄຶດທຸກຢ່າງ, ຄວາມຮົ່ນຕອງ, ຮູບພາບ, ການຮ້ອງເພງປາສະຈາກສຽງ ແລະ ຈັງຫວະເຕັ້ນລຳ. ພໍແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ທັນຈົດສິ່ງໃດສິ່ງຫນ້ົ່ງເທົ່ານັ້ນ ມັນກໍຫາຍໂຕເຂົ້າ

ໄປໃນຝຸງຊົນ ແລ້ວກໍມີສິ່ງໃຫມ່ຮ້ອງຫາຂ້າພະເຈົ້າອີກ, ດຶງດູດ ຄວາມສົນໃຈເອົາໃຈໃສ່ຈາກຂ້າພະເຈົ້າ. "ການລ້າງບາບ ແລະ ການປ່ຽນແປງໂສມຫນ້າ" ຂ້າພະເຈົ້າຄິດຫາເຫດຜົນເມື່ອຢ່າງຕາມ ທາງ, ມັນແມ່ນເລື່ອງຂອງສາດສະຫນາແລ້ວແນວຫມູ່ນີ້. ແຕ່ວ່າ ຫນ້າຍິ້ມແຍ້ມຂອງ ໂກໂຣຕອບ ຊໍ້າເຫລື່ອມບັງຮູບພາບດັ່ງ ເດີມອັນນີ້ເປັນລະຍະໆ. ແມ່ນແລ້ວ, ແມ່ນຂ້າພະເຈົ້າເອງທີ່ຈົ່ງຈົ່ງ ຊື່ ໂກໂຣຕອບ ເຂົ້າຢູ່ໃນກອງທີ ຊ, ຍ້ອນແນວນີ້ທ້າວ ເຟໂດ ເຣັນໂກ ຜູ້ຕາແຫລມຈົ່ງກອດບ່າໄຫລ່ມັນເຂົ້າ ດວງຕາຄູ່ສີຫມົ້ນ ຂອງຫມໍຍືນຍັນຄໍາເວົ້າຫນັກແຫນ້ນວ່າ:

-ເຈົ້າເລືອກສະມາຊິກນິຄົມທີ່ດີໃຫ້ຂ້ອຍແທ້ໆ, ອານໂຕນ ເຊ ມືໂນວິດ. ຂ້ອຍລົມກັບມັນແລ້ວເດ້, ບໍ່ດົນມັນກໍຊິເປັນນາຍກອງ ທະຫານ.

ໂກໂຣຕອບ ແນມເບິ່ງຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າກ່ຽງຢ່າງເຄັ່ງຂຶມ ແລ້ວ ເວົ້າດີ ໆ ວ່າ:

-ຂ້ອຍຢາກລົມກັບເຈົ້າຈັກຫນ້ອຍໄດ້ບໍ?

ເຟໂດເຣັນໂກ ກວາດແສງຕາເບິ່ງຫນ້າມັນແບບເຍີ້ຍໆ ທັງຍິ້ມ ແຍ້ມແລ້ວເວົ້າວ່າ:

-ຈັ່ງແມ່ນໂຕພຶ້ກເວີ້ຍ! ເປັນຫຍັງຈົ່ງຢາກລົມກັບລາວ? ບໍ່ ຈໍາເປັນນ່າ, ຊິບອກລາວເຮັດຫຍັງ?

ໂກໂຣຕອບ ເອງກໍແນມເບິ່ງຫນ້າຫນໍຫົວແຫລມ ເຟໂດເຣັນ ໂກ ຢ່າງລະມັດລະວັງຄືກັນ:

-ໂຕເຂົ້າໃຈບໍ? ມີເລື່ອງພິເສດສະເພາະອັນຫນຶ່ງນ່າ.

-ໂຕບໍ່ມີກິດທຸລະພິເສດອັນໃດດອກ, ເຊົາໆ... ຢ່າເວົ້າ ເທາະ.

-ກັນກະ ເອ້... ຢາກໃຫ້... ເອ້ ເພິ່ນສັ່ງຂ້ັ... ຢູ່ຫ້ອງຂ້ັ ຄືກັນບ່າ.

ເຟໂດເຮັນໂກ ຫົວຂຶ້ນ:

-ໂອ້ ແລ້ວແມ່ນມັນຕ້ອງການອັນນີ້ຫວະ! ມັນຍັງບໍ່ທັນເທົ່ງ ເວລາດອກ... ເກົ່າເອ້ີ... ກ່ອນຊິຖືກສັ່ງຂ້ັງແນວນີ້ໂຕຕ້ອງໄດ້ຊ່ືວ່າ ເປັນຊາວນິຄົມກ່ອນ, ໄດ້ຮັບຫມາຍການກ່ອນ ໂຕເຂົ້າໃຈບໍ່? ໂຕ ຫັ້ນຫວະຊິໃຫ້ເພິ່ນສັ່ງຂ້ັງໄດ້? ຄັນເພິ່ນສັ່ງວ່າ: "ໄປຢູ່ຫ້ອງຂ້ັ" ໂຕກະຊິຕອບວ່າ "ເປັນຫຍັງລະ? ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຮັດຫຍັງນ່າ".

-ແລ້ວ ຄັນຖ້າຫາກວ່າ ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ຜິດແທ້ໆເດ້ລະ?

-ເຫັນບໍ່... ເຫັນບໍ່ ໂຕບໍ່ເຂົ້າໃຈເລ່ືອງນ້ີຈັກຫນ້ອຍເລີຍ. ໂຕຄິດວ່າ "ເອົາລະ ເຮົາບໍ່ໄດ້ເຮັດຜິດຫຍັງ... ແລະ ອັນນ້ີແມ່ນ ສ່ິງສໍາຄັນກວ່າຫມູ. ແຕ່ເມ່ືອໃດໂຕໄດ້ຊ່ືວ່າເປັນຊາວນິຄົມໂຕຈະ ເຂົ້າໃຈອີກແບບຫນ່ຶ... ຊິວ່າແນວໃດເນາະ?... ສ່ິງສໍາຄັນມັນ ໂລດແມ່ນ ລະບຽບວິໄນ, ໂຕຊິຜິດຫລືບໍ່ຜິດ ຄວາມຈິງແລ້ວ ມັນ ບໍ່ແມ່ນເລ່ືອງຮ້າຍແຮງຫຍັງເລີຍ... ແມ່ນແນວນ້ັນຕ່ວ່າເນາະ ອານ ໂຕນ ເຊມືອໂນວ?

ຂ້າພະເຈ້ົາງຶກຫົວໃຫ້ມັນ. ເບຣແຊນ ແນມເບ່ິງພວກເຮົາ ຄ ກັບວ່າພວກເຮົາເປັນສັດປະຫລາດໃນໄຫແກ້ວ ແລ້ວແກ້ມທ້ັງສອງ ເບ້ືອງຂອງນາງກໍເປ້ົາອອກຄ ແກ້ມຫມາຫຍ ຂ້າພະເຈ້ົາຫາທາງ

ທັນປ່ຽນຄວາມສົນໃຈຂອງນາງອອກຈາກເລື່ອງບໍ່ຫນ້າຟັງເຫລົ່ານີ້, ໂດຍຮ້ອງທ້ວງຂຶ້ນວ່າ:

-ເອີ ແລ້ວແມ່ນພວກໃດມາຫັ້ນນະຮຶ? ຫມໍນັ້ນແມ່ນໃຜ?

-ໂອະ ບັກຂຽດຫັ້ນຫວະ? - ເຟໂດເຣັນໂກ ຕອບ, - ເດັກນ້ອຍຫົວແຂງຄົນຫນຶ່ງ, ເຂົາວ່າມັນກຶກຊັດຢ່າງຫນັກວ່າຊັ້ນເດ້.

-ເອີ ແມ່ນໃດເນາະ, ກອງຂອງຫມໍ ໄຊເຊັນໂກ ຕວ່າຫັ້ນ, ຂ້ອຍຈື່ພວກເຂົາໄດ້ແລ້ວ.

-ແມ່ນໃຜຕີມັນ? - ນາງ ເບຣແຊນ ຖາມຂຶ້ນ.

-ໃນຕອນກາງຄືນນ່າ... ເຂົາເຮັດມັນ... ກະຊິແມ່ນພວກຢູ່ຫນ້ານີ້ແລ້ວ.

-ມີເຫດຜົນຫຍັງ? ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ລາຍງານ? ເລື່ອງມັນເກີດດົນແລ້ວຫວະ?

-ວາວະຣາ ວິກໂຕຣິບນາ, - ຂ້າພະເຈົ້າເອົ້ນນາງນ້ຳສຽງແຂງກະດ້າງ, - ພວກເດັກນ້ອຍຢູ່ ກູເຣຍແຊ ຖືກຂົ່ມເຫງຖືກຕີມາຫລາຍປີແລ້ວ ແລ້ວເຈົ້າເອງກໍໃຫ້ຄວາມສົນໃຈເອົາໃຈໃສ່ໃນເລື່ອງນ້ອຍໆເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ ຈົນຂ້ອຍເອງເຊື່ອວ່າອຸບັດເຫດເທື່ອນີ້ຄົງບໍ່ສົມຢູ່ໃນຄວາມສົນໃຈຂອງເຈົ້າຄືກັນ, ໂດຍສະເພາະແລ້ວໃນເມື່ອວ່າຂ້ອຍເອງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ຫ່ວງໃຍມັນຢູ່ແລ້ວ.

ນາງ ເບຣແຊນ ເຂົ້າໃຈເອົາເອງວ່າ ຄຳເວົ້າຮ້າຍໆຂອງຂ້າພະເຈົ້າເທື່ອນີ້ເປັນການບອກໄລ່ນາງທາງອ້ອມ ຈຶ່ງເວົ້າສຽງກະດ້າງວ່າ:

-ເອົາລະ, ຂ້ອຍເມື່ອກ່ອນ.

ຈາກນັ້ນ ຈໍ່ຍ່າງໄປຫາລິດຂອງນາງ, ສະຫາຍ ໂຊຢາ ພວມ ປ່ອນຫົວອອກຈາກລິດພໍດີ.

ຂ້າພະເຈົ້າຫາຍໃຈຍ່າງປອດໂປ່ງ ແລ້ວຍ່າງໄປຫາກອງທີ ໑໒ ຂອງບັກນ້ອຍ ໂຊເຊັນໂກ.

ວາເນຍ ນຳພາກອງມາຍ່າງມີໄຊ. ພວກເຮົາຕັ້ງພາໂລປະກອບ ກອງທີ ໑໒ ຂຶ້ນ ດ້ວຍເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍເຊ ອ້ອຍຕ້ອຍ, ຈັ່ງຊັ້ນ ມັນຈໍ່ງເຮັດໃຫ້ກອງນີ້ ແລະ ນາຍກອງຂອງມັນ ມີສັບພະລ້ຳສີພີ ເສດ. ວາເນຍ ເຂົ້າໃຈເລື່ອງນີ້ແລ້ວ, ເຟໂດເຣັນໂກ ນັ້ນກໍຫົວ ຢ່າງສຸດຂີດ ທັ້ງເວົ້າວ່າ:

- ເບິ່ງພວກເດັກນ້ອຍຫມູ່ນີ້ແມ້ ຈັ່ງແມ່ນເປັນຕາຫົວ!

ກອງທີ ໑໒ ເດີນແກວເຂົ້າມາຢ່າງຂຶງຂັງອີງອາດພໍປານຊິໄປ ເສິກ. ພວກເດັກນ້ອຍ ໔0 ຄົນຢ່າງເປັນແກວລະ ໔, ກົກຕົ້ນ ພ້ອມກັນ ທັ້ງແກວ່ງແຂນພໍປານພົນທະຫານ. ເຮັດແນວໃດ ໂຊ ເຊັນໂກ ຈໍ່ທັນມີເວລາເຝິກແອບການຢ່າງແບບທະຫານແນວນີ້? ຂ້າພະເຈົ້າຕັດສິນໃຈສະຫນັບສະຫນຸນພຶດຕິກຳແບບທະຫານຂອງ ກອງທີ ໑໒, ຈໍ່ຍົກມືຂຶ້ນແຕະປາຍຫມວກແງ໊ບ ແລະ ເວົ້າວ່າ:

- ສະບາຍດີ, ສະຫາຍທັ້ງຫລາຍ!

ແຕ່ເດັກນ້ອຍໃນກອງທີ ໑໒ ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຮຽນແບບເຄົາລົບ ກັນຢ່າງນີ້ເທື່ອ ຮ້ອງຕອບບໍ່ພ້ອມກັນ ຈົນ ວາເນຍ ໃຈຮ້າຍຍົກມື ຂຶ້ນແກວ່ງທ່າທາງຄຸງດຂີ່ມ:

- ຢ່າເຮັດແນວນີ້ ໂອ້ຍ! ພວກຊາວນາເອີ!

ເຟໂດເຣັນໂກ ນັ້ນດີໃຈແຮງຈົນຟາດຫົວເຂົ່າຕົນເອງ:

- ເບິ່ງແມ້! ມັນຮຸນໄດ້ແລ້ວນ່າ!

ດັ່ງນັ້ນເພື່ອລົບລ້າງອຸບັດເຫດອັນນີ້ດ້ວຍວິທີການໃດວິທີການ ຫນຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເວົ້າວ່າ:

- ກອງທີ ໑ຊ, ພັກໄດ້! ເວົ້າໃຫ້ຟັງເບິ່ງວ່າ ພວກເຈົ້າພາ ກັນລ້ຽງອາບນ້ຳແບບໃດ?

ປົວິດ ມາລີກອບ ຍິ້ມສິດໃສບາດຫນຶ່ງ:

- ພວກເຮົາອາບນ້ຳແບບໃດວ່າຕິ? ອາບຢ່າງຄັກເລີຍລະບໍ່ ແມ່ນບໍ່ຮຶຕົມ ?

ໂອດາຣີຢຸກ ຫັນກັບຄືນ ແລະ ຊຸ່ມຊຸ້ນກັບໃຜຜູ້ຫນຶ່ງຢູ່ທາງ ຫລັງມັນວ່າ:

- ກູສະບູ.

ໂຊເຊັນໂກ ແນມເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງທໍລະນົງ:

- ນັບແຕ່ມື້ນີ້ໄປພວກເຮົາຈະອາບນ້ຳກູສະບູທຸກມື້, ໂອດາຣີຢຸກ ເປັນຫົວຫນ້າເສດຖະກິດຂອງພວກເຮົາ... ເຈົ້າຮູ້ແລ້ວຕິ?

ມັນຊຸ້ມໄປໃສ່ແອບສີນ້ຳອ້ອຍຢູ່ໃນມືຂອງສ່ຽວມັນ ແລ້ວເວົ້າວ່າ:

- ມື້ນີ້ຫມົດໄປຕັ້ງ ໔ ກ້ອນ, ສອງກ້ອນເຕັມໆເລີຍ! ແຕ່ມື້ ມັນແມ່ນຍ້ອນມື້ທຳອິດຊຸ່ງດອກ ຕໍ່ໄປຊິບໍ່ເປັນຫັ້ນ... ພວກເຮົາມີ ບັນຫາຫນຶ່ງ... ຢາກຖາມ, ແມ່ນອນແລ້ວວ່າພວກເຮົາບໍ່ມາຈົ່ມຕໍ່ ວ່າຕໍ່ຂາບຫຍ້າດອກ, ແມ່ນບໍ່ຫມູ່ພວກເຮົາບໍ່ມາຈົ່ມຕໍ່ວ່າຫຍັງໃດ ເນາະ? - ມັນງວກໄປຖາມຫມູ.

- ໂອ້ຍ... ພວກເດັກນ້ອຍ ຈັ່ງແມ່ນສຸດັກເອີ! - ເຟໂດເຣັນ ໂກຮ້ອງຂຶ້ນຢ່າງຕື່ນເຕັ້ນຍິນດີ.

-ໂອ້ຍ ບໍ່ດອກ, ພວກເຮົາບໍ່ຈົ່ມວ່າຫຍັງເລີຍ, ບໍ່ຈົ່ມບໍ່ວ່າ ຫຍັງຫມົດ! - ພວກເດັກນ້ອຍຮ້ອງຂຶ້ນເປັນສຽງດຽວກັນ.

ວາເນຍ ງວກໄປເບິ່ງຂ້າງນັ້ນຂ້າງນີ້ຫລາຍເທື່ອ:

-ແຕ່ວ່າ ມັນມີຢູ່ບັນຫາຫນຶ່ງນ່າ ເຈົ້າເຂົ້າໃຈບໍ?

-ເຂົ້າໃຈດີແລ້ວ, ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ມາຮ້ອງຈົ່ມວ່າ ແຕ່ພວກເຈົ້າ ມີບັນຫາຢາກຖາມຂໍ້ຫນຶ່ງເທົ່ານັ້ນ.

ວາເນຍ ເຮັດສີບຍາວແລ້ວເຫລືອດຕາໄປມາ:

-ແມ່ນຈັ່ງຊັ້ນແລ້ວ, ພວກເຮົາຢາກຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງຢູ່ໃນກອງ ອົນງຈຶ່ງມີສະມາຊິກເກົ່າ ກ້ອກົ, ບ່ອນລະ ມີ ບ່ອນ ຜ... ແມ່ນ ບໍ່ລະ? ແຕ່ວ່າກອງພວກເຮົາ ຊ້ຳບໍ່ມີຈັກຄົນ... ບໍ່ມີຈັກຄົນເລີຍ... ກະທຳນັ້ນແລ້ວ!

ເມື່ອເວົ້າຮອດບ່ອນວ່າ "ບໍ່ມີຈັກຄົນ" ນັ້ນສຽງຂອງຫມໍແຈດ ແຫລມຂຶ້ນປະກອບດ້ວຍທ່າທາງຫນ້າຮັກ ຄືກົ້ມຂຶ້ນແຕະຫູກ້ຳ ຂວາ ແລ້ວຈ່ຽງດອກທາງຂ້າງ.

ຄາວຫນຶ່ງສຽງຫົວຂອງນັ້ນກໍດັງກ້ອງຂຶ້ນ:

-ພວກເຮົາໂລດບໍ່ມີຜ້າຫົ່ມ! ບໍ່ມີເລີຍ! ບໍ່ມີເລີຍ! ບໍ່ມີເສື່ອ ນອນບໍ່ມີຈັກຫົວເລີຍ!

ສຽງຫົວຂອງ ວາເນຍ ແຈ່ມໃສຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ແລ້ວທັນໃດທັງ ກອງທີ ໑ຊ ທັງຫມົດກໍຫົວຂຶ້ນນຳ.

ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດເຈ້ຍນ້ອຍໃຫ້ນາຍກອງຂອງພວກເຂົາເພື່ອຖືໄປ ຫາໂວນກອບ, ໃນນັ້ນເວົ້າວ່າ: ເບີກຜ້າຫົ່ມ ຝ ຜືນ ແລະ ເສື່ອ ນອນ ຝ ຫົວ ໃຫ້ກອງນີ້ທັນທີ.

ຕາມເສັ້ນທາງທີ່ມຸ່ງສູ່ຫ້ວຍນັ້ນ ເກີດມີການເຄື່ອນເຫນ້ຍ່າງ ຂະຫນານໃຫຍ່, ສະມາຊິກໃນກອງ່ຍ່າງພ້ມພ້ອມຊຸໄປເຮັດວຽກ ຍິ່ງໃຫຍ່ສຳຄັນ.

ຢູ່ດ້ານຫລັງໂຮງຄົວ, ເທິງປ່າຫຍ້າຮົກເຮ້ືອນັ້ນເອງ ເພິ່ນໄດ້ ຈັດບ່ອນເຮັດວຽກໃຫ້ຊ່າງຕັດຜ້ມ ຫ ຄົນທີ່ມາຈາກໃນເມືອງນ້ີເຊ້ົາ ນ້ີ. ເປືອກຫຸ້ມດ້ານນອກຂອງ ກູເຮຍແຊ ຊຸຫລິ່ນອອກຈາກກາຍ ອົງຄະປະຊາກອນຂອງມັນ, ເປັນການຢືນຢັນທັດສະນະອັນຫນ້ັນ ຄົງຂອງຂ້າພະເຈ້ົາ ທີ່ວ່າ: ພວກເຂົາແມ່ນເດັກນ້ອຍທຳມະດາ, ມີ ຊີວິດຊີວາ, ຊ່າງລ້ມຊ່າງປາກ ແລະ ເປັນຜູ້ນ້ັກມ່ວນຄຶດທີ່ວໆ ໄປ.

ຂ້າພະເຈ້ົາແນ່ເຫັນຄວາມພ້ໃຈອັນແທ້ຈິງ ເປ່ັງປະກາຍໃນ ດວງຕາຂອງພວກເຂົາ ເວລາພວກເຂົາພ້ຈາລະນາເບ່ິງເຄ່ືອງຊຸດ ໃຫມ່, ທ້ັງພາກັນຈັບແປງກີບເສ້ືອໃຫ້ເຂ້ົາຮູບເຂ້ົາຮອຍແບບຄົນ ນ້ັກໂກ້ນ້ັກງາມ ສ່ວນຫນວກເ້ົາໃນມ້ືກ້ືກປ້ັນໄປປ້ັນມາບ່ຮູ້ຈັກ ຫລິບຈັກຕ່ວ. ໃນຂະນະທ່ີ ອາໂລດຊາ ໂວນກອບ ຜູ້ຕາແຫລມ ຂອງພວກເຮົາຄ້ົນຄຸ້ຍກອງເຄ່ືອງເສດຫັກພ້ງຢູ່ຕາມຫນ້າດິນອ້ອມໆ ສ້ິນນ້ັນ ຫ້ໍໄດ້ພ້ບແວ່ນກະຈ້ກແຜ່ນຫນ່ຶ ເຊ່ືງຕ່ໍມາເດັກນ້ອຍສອງ ຄົນໄດ້ແປງຂອບໃສ່ມ້ນໂລດ. ບ່ໍພ້ດາວກ້ໍມ້ີຜູ້ຄົນເປ້ັນກຸ່ມເປ້ັນຫມູ່ ໄປແຫຍ້ຍາກແຍງຄົງຢູ່ໃນແວ່ນ. ປ້ກິດວ່າຢູ່ ກູເຮຍແຊຫນ້ົ່ກ້ມ ເດັກນ້ອຍຫນ້າຮັກຫລາຍຄົນ, ສ່ວນອ້ກຈ່ໍານວນຫນ່ຶ ້ັ ກ່ໍຄົງ ອ້ກບ່ໍດົນເລ້ຍເພາະຄວາມງາມເອງກ່ໍ ົ ້ນກ້ບວຽກງານ ແລະ ອາຫານ ການກ້ນ ້ັ ນເອງ.

ຢູ່ຫໍພັກພວກເດັກນ້ອຍແມ່ຍິງນັ້ນ ກໍໃຫ້ວ່າຟົດຟື້ນມ່ວນຊື່ນ ກັບສຸດອົກສຸດໃຈເລີຍ. ພວກສາວນ້ອຍ ກ້ອກກີ ພາກັນເອົາເຄື່ອງ ເອ້ເຄື່ອງນຸ່ງເຮັດຂຶ້ນເປັນພິເສດມາຕ້ອນພວກຫມູ່ສາວນ້ອຍ ກູເຮຍ ແຊ ຕັ້ງຫລາຍແນວ ຄືມີທັ້ງກະໂປງສີຟ້າກືບພັບໃຫຍ່ໆ, ເສື້ອ ຂາວແພເນື້ອດີ, ກ້ຽຕົນສີຟ້າ ແລະ ເກີບກ້ວາ. ກູດລາຕ ອະນຸ ຍາດໃຫ້ພວກແມ່ຍິງເອົາຈັກຫຍິບເຄື່ອງມາໃຊ້ຢູ່ຫໍພັກ, ຈັ່ງຊັ້ນຢູ່ ບ່ອນນີ້ ຈ່ຳກາຍເປັນບ່ອນຊຸມນຸມຄວາມຊຸນລະມຸນແບບແມ່ຍິງ: ມີ ການຈັດແທກ ຕັດ ລອງ ຣິດ. ໃນມື້ນີ້ພວກເຮົາກໍປະຫ້ອງຊັກເຄື່ອງ ໄວ້ໃຫ້ພວກແມ່ຍິງໃຊ້ຢ່າງເຕັມຂີດ. ເມື່ອສອນທາງກັບ ເປເຣດ ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບມັນຢ່າງເຄັ່ງຄັດ ວ່າ:

- ໄປບ່ຽນນຸ່ງສົ້ງກັນເປື້ອນແລ້ວດັ່ງໄຟໃສ່ເຕົາຫ້ອງຊັກເຄື່ອງໃຫ້ ພວກແມ່ຍິງ, ຢ່າເຕົ້ນໄປເຕົ້ນມາລ້ຽງຫລາຍ, ໄອ... ຂ້ຽວເຂົ້າ.

ເປເຣດເດ່ຫນ້າທີ່ຫຸ້ມດ້ວຍຮອຍຕາບບາດແຜເຂົ້າມາຫາຂ້າ ພະເຈົ້າແລ້ວເວົ້າທັ່ງເອົາບ໋ວມຊ໋ໃສ່ຫນ້າເອົກຕົນເອງວ່າ:

- ໃຫ້ຂ້ອຍຫວະ... ໃຫ້ຂ້ອຍຕົ້ມນ້ຳໃຫ້ພວກແມ່ຍິງຫວະ?

- ເອ໋.

ເປເຣດ ເບ່ງຫ້ອງຂຶ້ນ, ເຮັດແກ້ມເປົ້າແລ້ວຮ້ອງສຽງກ້ອງໄປ ທ໋ອບ໋ລິເວນອັດ ທ້ຽຄຳນັບແບບທະຫານ:

- ຈັດການຕົ້ມນ້ຳ!

ແນ່ນອນວ່າ ຫມໍເປັນຄົນເຂັ້ມແຂງຮ່າງກ໊ດໃຫຍ່ ແຕ່ເມື່ອ ຜ່ານພິທີການອັນນີ້ແລ້ວ ຫມໍຄ໊ວ່າກາຍເປັນຄົນຂວັນອ່ອນແຕກຕື່ນ ໂລດ:

- ແມ່ນ... ແລ້ວ, ແຕ່ວ່າຊິໃຫ້ຂ້ອຍໄປເອົາສິ່ງກັນເປື້ອນຢູ່ໃສ? ກອງທີ ໙ ຂອງພວກເຮົາຍັງບໍ່ໄດ້ເບີກຈັກຊຸດເລີຍ.

ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບມັນວ່າ:

- ນີ້ນ່າ ບັກຫລ້າ... ໂຕໂລດຊິໃຫ້ເຮົານີ້ຈູງແຂນຍ່າງພາໂຕໄປປ່ຽນເຄື່ອງນຸ່ງຊັ້ນຫວະ? ແລ້ວກະຍັງອີກດົນປານໃດໂຕຈັ່ງຊິເຊົາໃບ່ເວີ້ຍ!

ພວກເດັກນ້ອຍທີ່ຢູ່ອ້ອມໆຫົວໂຄບຂຶ້ນ, ເປເຣດ ແກວ່ງຫົວມົນອຸ້ມລຸ້ມຂອງມັນໄປມາ ແລ້ວຮ້ອງຂຶ້ນຢ່າງບໍ່ມີທ່າທາງຫຍັງວ່າ:

- ເອີ... ຂ້ອຍຊິໄປເອງ! ຊິໄປເອງດອກ, ເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງກ້າວົນ!

ວ່າແລ້ວ ມັນກໍແລ່ນຫນີໄປ.

ບັດນີ້ ການປະຊຸມນ້ອຍຈັດຂຶ້ນຢູ່ກະໂຕກ້ອງຊຸ້ມປະຕູບ່ອນກອງຂອງ ກູດ ກໍເອົາເປັນຫນ້ອນນັ່ງເອງ.

ລາປິດ ຢືນຢູ່ທັ້ນແລ້ວເວົ້າວ່າ:

- ພວກຫມູ່ນາຍກອງ, ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງນັ່ງກະໄດ, ເວົ້າກັນນາທີດຽວຫນຶ່ງດອກ. ຂໍໃຫ້ພວກໂຕໄປອະທິບາຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍໃນກອງຫມົດທຸກຄົນແດ່ວ່າຄວນເຊັດດັ່ງສັ່ງຂີ້ມູກແນວໃດ. ອັນນີ້ເປັນແນວໃດ ພວກເຂົາພາກັນຍ່າງໄປທົ່ວທີ ຂີ້ມູກຍ້ອຍຍາມຍ່າງ. ແລ້ວກະຍັງອີກເລື່ອງຫນຶ່ງ ການໃຊ້ວິດ, ອັນທີ່ ໂຈຣາເວົ້າຢູ່ໃນກອງປະຊຸມນັ້ນແລ້ວ, ຕໍ່ມາ ອາໂລດຊາ ໄດ້ຈັດເອົາກະຕ່າຂີ້ເຫຍື້ອໄປໃສ່ທຸກຫ້ອງແລ້ວ ແຕ່ຍັງພາກັນກົ້ມຊະຊາຍຢູ່.

- ໂຕຢ່າຟ້າວຫລາຍແມ້, ທຳອິດນີ້ ຊິຕ້ອງໄດ້ປັດກວາດກຳຈັດແນວຂີ້ດຽດ... ຈັ່ງຊັ້ນ ກະຕ່າ... ກັບທຸກແນວກໍ່ຄືກັນ! - ເວດ ກອບສະກີ ເວົ້າທັ້ງຫົວ.

- ເລື່ອງນີ້ປະໄວ້ກ່ອນ ໂກສເຈຍ! ການປັດກວາດໃຫ້ສະອາດ ເປັນບັນຫາຢ່າງຫນຶ່ງ ແລະ ຄວາມເປັນລະບຽບກໍເປັນອີກເລື່ອງ ຫນຶ່ງ. ແລ້ວໂຕຍັງຊິເປັນນັກທ່ອງທ່ຽວອີກ! ເອີ ອີກເລື່ອງຫນຶ່ງ ຢ່າລືມເຕືອນໃຫ້ທຸກຄົນຮູ້ຈັກລະບຽບຂອງພວກເຮົາ ບໍ່ຊັ້ນຍາມໃດ ພວກເຂົາກະຊິມາຈົ່ມວ່າ "ພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ເດ້! ຊິໄປຮູ້ມາແຕ່ ໃສ?...".

- ລະບຽບອັນໃດ?

- ລະບຽບກ່ຽວກັບການຖິ້ມນ້ຳລາຍ ຄາກກະເທົ... ເອົາລະ ເວົ້າພ້ອມກັນ.

ຂະນະທີ່ ລາປົດ ຍົກມືຂຶ້ນໃຫ້ຈັງຫວະນັ້ນ, ພວກນາຍກອງ ກໍພາກັນຫົວ ແລະ ຮ້ອງປະກາດພ້ອມກັນວ່າ:

- ຖິ້ມນ້ຳລາຍບາດຫນຶ່ງ - ລ້ຽງເຮືອນສາມມື້!

ພວກເດັກນ້ອຍແອວຍາວຂອງ ກູເຮຍແຊ ເຊິ່ງແນມເບິ່ງກອງ ປະຊຸມນາຍກອງທ້ຽວຫູທ້ຽວຕາ ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກເກງກົວຕໍ່ຫົວຄິດປະ ດິດສ້າງໃຫມ່ອ່ຽມພາກັນຮ້ອງອຸທານ ແລ້ວຟ້າວເອົາຝ່າມືປຸ້ມປາກ ໄວ້ທັນທີ. ລາປົດ ອັດກອງປະຊຸມ ແລ້ວພວກເດັກນ້ອຍກໍພາກັນ ແລ່ນໄປບ່ອນຕ່າງໆທີ່ໃຊ້ເປັນຫ້ນອນເພື່ອກະຈາຍຄຳສັ່ງ. ພວກ ເຂົານຳຂ່າວນີ້ໄປບອກຮອດ ຄາລາບູດາ ເຊິ່ງເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄຶດ ຕ່າງໃຈທີ່ສຸດ ເພາະລາວຫ້ນອອກມາຈາກຄອກງົວ ຕົນໂຕເຕັມ ໄປດ້ວຍຝຸ່ນ ເສັ້ນເຟືອງ ແລະ ແມ່ຂີ້ງົດເສດອາຫານອື່ນໆ, ລາວຈົ່ມພຸມໆສຽງຫ້າວໆວ່າ:

- ພວກແມ່ຍິງເຮົາຊ່ວຍນັ້ນໂລດເມື່ອຫນີປະຂ້ອຍ, ບັດນີ້ຂ້ອຍ

ເລີຍຊິ້ຕ້ອງໄດ້ຍ່າງໄປຮອດສະຖານີລົດໄຟ... ເອີ... ກຸ່ມນ້ຳລາຍ ບາດຫນຶ່ງ ລ້ຳງເຮືອນສາມມື້! ຄັກເວີ້ຍ!... ວິເຕຍ, ໂຕກໍ່ອີ່ຕົນ ຄົນແກ່ຄົນເກົ້າແດ່ດຸ... ຢູ່ນີ້ແມ່ນໂຕໃດເນາະເປັນເຈົ້າການໃນເລື່ອງ ນ້ຳ, ກະເອົາຂໍ້ຮ້ອນຈັກໂຕມາແກ້ລົດນ້ຳພາຂ້ອຍໄປສົ່ງຟຸ້ນແດ່ ເດ້.

ວິເຕຍ ແນມເບິ່ງ ບຮາເຊັນໂກ ຜູ້ຫນ້າເກງຂາມ, ແລ້ວ ອານໂຕນ ບຮາເຊັນໂກ ຜູ້ມີສຽງທຸ້ມຕ່ຳຄືກັນຈ່ຳເບ້ງສຽງດັ່ງກ່າວ ອອກມາວ່າ:

-ນ້ຳຂໍ້ຮ້ອນຫວະ... ຢ່າໃດ! ເອົາບັກນ້ອຍຫັ້ນເດ້ອອກມາ ທຽມລົດແລ້ວພາສຸພາບບຸລຸດຊະລາຄົນນີ້ໄປສົ່ງ, ນ້ຳຂໍ້ແມ່ນລາວໃດ ທ່ຳພັນບາດໃຫ້ ອ່ ໂຈຣາ. - ບຮາເຊັນໂກ ງວາກມາຫາ ຄາລາບູດາ ບອກວ່າ, - ບັດນີ້ຮອດຜຽນເຈົ້າໃຫ້ເຂົາເຮັດອະນາໄມໃຫ້ແລ້ວ.

ຕາຣາເນັດ ທ່າທາງກະວົນກະວາຍ, ຫຍັບເຂົ້າມາຫາຂ້າພະ ເຈົ້າ, ກົກແຂນພັນຜ້າສີແດງຂອງມັນຫມາຍບອກວ່າ ມັນເປັນເວນ ປະຈຳວັນ:

-ມື... ອັນນ່າ - ພວກນັກກະເສດຈຳພວກຫນຶ່ງຢູ່ເຮືອນຫລັງ ນັ້ນ ພວກເຂົາບໍ່ຍອມອອກຈາກຫ້ຳພັກ, ພວກມັນພາກັນເວົ້າວ່າ "ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນກອງໃດຫນຶ່ງ".

-ແລ້ວ... ຕາມໂຕເບິ່ງຫັ້ນ ເຂົາຢູ່ສະອາດແດ່ບໍ ?

-ຂ້ອຍຫາກໍມາແຕ່ຫັ້ນລະ, ທັນໄດ້ເບິ່ງແຕ່ຕຽງນອນ... ຈັກ ແມ່ນຫຍັງຕໍ່ຫຍັງຫ້ອຍເຕັມໄປຫນຶ່ງ, ມີຫັ້ງເຫົ່າ ເຮືອດ...

-ໄປເບິ່ງນ້ຳກັນອີກ.

ຫ້ອງນອນຂອງພວກນັກກະເສດຊະຊາຍບໍ່ເປັນລະບຽບ ຈັກ
ຫນ້ອຍເລີຍ, ເບິ່ງກໍຮູ້ວ່າບໍ່ມີການເຮັດອະນາໄມມາຕັ້ງດົນແລ້ວ.
ໂອສໂກໂບຍນິກິບ ໄດ້ຮັບແຕ່ງຕັ້ງເປັນຫົວຫນ້າກອງຮັບຜິດຊອບ
ຄອກງົວ ແລະ ຍັງມີອີກສອງຄົນກໍຢູ່ໃນຫນ່ວຍຂອງມັນ, ສາມຄົນ
ນັ້ນຍອມຮັບເອົາການຈັດຕັ້ງດັ່ງກ່າວ: ພວກເຂົາເອົາເຄື່ອງນຸ່ງມາ
ສົ່ງເພື່ອຂ້າເຊື້ອພະຍາດແລ້ວກໍອອກໄປ ປ່ອຍໃຫ້ເຮືອນຮ້າງອັນເປັນ
ບ່ອນຢູ່ຂອງພວກເຂົາຣົກເຮື້ອໄປດ້ວຍເສດຂີ້ຫຍ້າເຫຍື້ອເປື່ອນ
ຄ້າຍເຮືອນຮ້າງເຮືອນເພ. ແຕ່ຍັງມີອີກຈຳນວນຫນຶ່ງຄ້າງເຫລືອຢູ່
ໃນຫັ້ນ ແລະ ພວກເຂົາກໍຕ້ອນຮັບຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງບໍ່ເປັນມິດເລີຍ.
ແຕ່ທັງພວກເຂົາທັງໂຕຂ້າພະເຈົ້າເອງຕ່າງຄົນຕ່າງຮູ້ແລ້ວວ່າ ຝ່າຍ
ໃດຈະເປັນຝ່າຍຊະນະ, ຈັ່ງຊັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຈຳເປັນໄດ້ເຮັດໄປ
ຕາມຮູບການກ່ອນຈະຍອມຈຳນົນເທົ່ານັ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຖາມວ່າ:

-ພວກເຈົ້າບໍ່ຢາກປະຕິບັດຕາມຄຳຕົກລົງຂອງກອງປະຊຸມ ໃຫຍ່
ຫລະ?

ບໍ່ມີຄຳຕອບ.

-ພວກເຈົ້າໄດ້ໄປຮ່ວມກອງປະຊຸມບໍ່?

ມິດຕາມເຄີຍ, ຕາຣາເນັດ ຕອບຂຶ້ນວ່າ:

-ພວກເຂົາບໍ່ໄດ້ໄປຮ່ວມ.

-ຂ້ອຍໃຫ້ເວລາພວກເຈົ້າພຽງພໍເພື່ອຄິດ ແລະ ຕັດສິນໃຈ
ແລ້ວ. ພວກເຈົ້າຈະເອົາແບບໃດ? ເປັນຊາວນິຄົມ ຫລື ເປັນຄົນ
ເຊົ່າເຮືອນ?

ມິດ, ບໍ່ມີຄຳຕອບ.

-ຖ້າພວກເຈົ້າຖືຕົນວ່າເປັນຄົນເຊົ່າເຮືອນ ຂ້ອຍບໍ່ອາດອະນຸຍາດ ໃຫ້ພວກເຈົ້າຢູ່ໃນເຮືອນນີ້ຕໍ່ໄປກາຍສິບມື້, ແລະ ຂ້ອຍກໍຈະບໍ່ລ້ຽງພວກເຈົ້າອີກຕໍ່ໄປ.

-ແລ້ວແມ່ນໃຜຊິລ້ຽງຊັ້ນນະ? - ສະວາດໂກ ເວົ້າຂຶ້ນ.

ຕາຣາແນັດ ຫົວໃສ່:

-ຈັ່ງແມ່ນພວກເຂົາຄັກເນາະ!

-ອັນນັ້ນຂ້ອຍບໍ່ຮູ້, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຂ້ອຍກໍແລ້ວກັນ! - ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າ.

-ແລ້ວມັນເດ້ ເຈົ້າກະຊິບໍ່ໃຫ້ພວກເຮົາກິນເຂົ້າຫວະ?

-ບໍ່.

-ເຈົ້າມີສິດເຮັດແນວນີ້ຫວະ?

-ມີ.

-ແລ້ວຄັນຖ້າພວກເຮົາເຮັດວຸ້ນເດ້?

-ມີແຕ່ຊາວນິຄົມເທົ່ານັ້ນຈຶ່ງເຮັດວຸ້ນຢູ່ນີ້ໄດ້.

-ພວກເຮົາຊິເຂົ້າເປັນສະມາຊິກນິຄົມ ແຕ່ວ່າພວກເຮົາຈະຢູ່ໃນເຮືອນຫ້ອງນີ້ຕໍ່ໄປ.

-ບໍ່.

-ຊັ້ນພວກເຮົາຊິເຮັດແນວໃດ?

ຂ້າພະເຈົ້າຍົກແຂນຂຶ້ນເບິ່ງໂມງ:

-ພວກເຈົ້າມີເວລາຄິດ ๕ ນາທີ ! ແລ້ວໄປບອກສິບເວນປະຈຳອັນວ່າຕັດສິນໃຈແນວໃດ.

- ເຈົ້າ! - ຕາຣາແນັດ ຮັບຄຳ.

ອີກເດົ່ງຊ໋ອໂມງຕໍ່ມາ ຂ້າພະເຈົ້າຈ໋ຽຍ່າງກາຍມາຂ້າງຝາອ້ອມ ຕຶກພວກນັກກະເສດ. ອາໂລດຊາ ໂອນກອບ ໄດ້ເອົາດອກກຸ້ນແຈ ມາໃສ່ປະຕູໄວ້ແລ້ວ, ຕາຣາແນັດ ຢືນປະຈຳການຕາມຫນ້າທີ່ຂອງ ມັນຢູ່.

- ເປັນແນວໃດ, ພວກເຂົາອອກຫນີແລ້ວຫວະ?

- ບໍ່ອອກຊິໄດ້ຫວະ! - ຕາຣາແນັດ ເວົ້າທ້ວງຫ້ວນ.

- ພວກໂຕແບ່ງຢາຍພວກເຂົາໃສ່ກອງຕ່າງໆຫວະ?

- ເຈົ້າ, ກອງຫນຶ່ງຮັບຄົນຫນຶ່ງ.

ອີກຫນຶ່ງຊ໋ອໂມງເດົ່ງຕໍ່ມາ. ຢູ່ທີ່ໂຕະອາຫານສະເຫລີມສະ ຫລອງ ເຊິ່ງປູລາດດ້ວຍຜ້າຂາວພາຍໃນໂຮງອາຫານ ເຊິ່ງກອງລະ ວ້ງຫນ້າພິເສດໄດ້ຈັດການເຮັດຄວາມສະອາດ, ປະດັບປະດາດ້ວຍ ພຸ່ມໄມ້ ແລະ ດອກໄມ້ຕັ້ງແຕ່ບໍ່ທັນແຈ້ງ ແລະ ຢູ່ເທິງຝານັ້ນ ອາ ໂລດຊາ ໂອນກອບ ກໍໄດ້ນຳເອົາຮູບ ເລນິນ, ສະຕາລິນ, ໂວໂຣ ຊີລິບ* ແລະ ກ້ອກກີ ມາຕິດໃສ່ທັນທີ ພວກເຂົາມາແຕ່ສະກາບີລິດ ໄຟ, ສ່ວນເຊລາປູຕິນ ພ້ອມດ້ວຍ ໂຕສະກາ ກໍໄດ້ຕິດປ້າຍຄຳ ຂວັນ, ຄຳຕ້ອນຮັບຕ່າງໆ ເຊິ່ງໃນນັ້ນມີປ້າຍຫນຶ່ງສະດຸດຕາເປັນພິ ເສດ ຄືນັ້ນເວົ້າວ່າ: "ບໍ່ມີສງ໋ຈ໋ມ".

ອາຫານທ່ຽງແບບເປັນທາງການກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນ.

---

* ສະຕາລິນ ແລະ ໂວໂຣຊີລິບ: ບັນດາຜູ້ນຳຂອງລັດໂຊວຽດ ທຳອິດ.

ໃນທີ່ສຸດພວກເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ ເຊິ່ງເປັນຝ່າຍພ່າຍແພ້, ຫມິດປັນຍາ, ທຸກຄົນສະອາດອ່ຽມຕັດຜົມຫ້ຽນ ໃນເສື້ອແຂນຍາວ ສີຂາວໃຫມ່ ກໍ່ກຸກລຸ້ບລ້ອນ ປົນເຂົ້າກັບພວກເດັກນ້ອຍ ກ້ອກິ ຜູ້ ສະຫງ່າງາມ ແລະ ພົ່ທີພັກ, ບັດນີ້ພວກເຂົາບໍ່ມີທາງຫລົກຫນີ ຝ່າຍນີ້ໄດ້ອີກແລ້ວ. ພວກເຂົາພາກັນນັ່ງຢ່າງສະຫງົບສະຫງຽມຢູ່ ຂ້າງໂຕະ, ມືທັ້ງສອງວາງໄວ້ເທິງຫົວເຂົ່າ, ແສງຕາເລື່ອກແນມ ເບິ່ງກອງເຂົ້າຈີ່ໃນຈານເນື້ອແກ້ວໃສ ແລະ ເຕົ້າແກ້ວໃສ່ນ້ຳ ດ້ວຍ ຄວາມຮູ້ສຶກນັບຖືຍຳເກງຢ່າງເລິກເຊິ່ງ.

ພວກເດັກນ້ອຍແມ່ຍິງໃສ່ຜ້າກັນເປື້ອນສີຂາວ, ເຊເວລີ, ເຊ ລາປູຕີນ ແລະ ເບຍລູກີນ ໃນເສື້ອສີຂາວເຄື່ອນຕົວໄປຢ່າງງຽບໆ ປາສະຈາກສຽງ, ຊົ່ມຊົ້ນແລກປ່ຽນຄວາມເວົ້າກັນຄ່ອຍໆ, ຈັບແປ ສ້ອມບ່ວງທົ່ວງເທິງໂຕະໃຫ້ຮຽບຮ້ອຍ, ເອົາອັນໃດອັນຫນຶ່ງມາ ຕົ້ມໃສ່ ທ້ວງຊອກຫາບ່ອນໃຫ້ຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງ. ພວກເດັກນ້ອຍ ກູເຮ່ຍ ແຊ ປະຕິບັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງພວກເຂົາຢ່າງເຫງົາຫງອຍ ຄ້າຍ ຄົນເຈັບໃນເຮືອນພັກຜ່ອນປົ່ນປົວ ແລະ ເບຍລູກີນ ກໍເອົາໃຈໃສ່ ໂຊມພວກເຂົາຄ້າຍກັບວ່າ ພວກເຂົາເປັນຄົນປ່ວຍ ຢ່າງຫ່ວງໄຍ ຈິງໃຈ.

ຂ້າພະເຈົ້ຶ້ຍຶດເອົາບ່ອນຫວ່າງຊົ່ກັບບ່ອນແຂວນຮູບ ເພ່ື່ອຍຶ່ນ ຕິດຕາມເບິ່ງສະພາບຢູ່ໃນໂຮງອາຫານຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນຈົນສຸດ, ມັນປາ ກົດຕົວຂຶ້ນຢ່າງບໍ່ຄາດຝັນທ່າມກາງຊາກເພພັງແປນເປ່ົາຂອງສິ່ມ ຮ້າງ. ພາຍໃນນ້ຶ້ມີຄວາມງຽບສະຫງົບຢ່າງຫນຶ່ງຄອບຄອງຢູ່, ມັນ ກະທົບເຂົ້າເກ່ົງໂສດປະສາດ, ແຕ່ມັນຊ້ຳສະທ້ອນອອກຄ້າຍສັດຈະ

ທຳອັນແນ່ນອນຢ່າງຫນຶ່ງ, ຄ້າຍກັບຄວາມເລິກລັບແຫ່ງກຳເນີດ
ໃຫມ່ຢ່າງຫນຶ່ງຢູ່ເທິງພວງແກ້ມທີ່ອີ່ມເຕັມແດງອົ່ງຕ່ຳ ແລະ ໃນ
ແວວຕາຈຸ່ງກ້າຂອງພວກເຂົາ.

ແລະ ຢູ່ໃນຄວາມງຽບສະຫງົບອັນເກົ່າແກ່ ແລະ ເກືອບບໍ່ມີໃຜ
ສັງເກດເຫັນ, ນັກເປົ່າແກ ແລະ ນັກຕີກອງໄດ້ເດີນເຂົ້າມາ,
ເສືອດແສງຕາໃສ່ກັນຢ່າງຟ້າວໆ, ໃບຫນ້າແດງຮຶນດ້ວຍຄວາມກັງ
ວົນແບບຫນຶ່ງ ແລ້ວລຸນເຂົ້າອົ່ງຫລັງໃສ່ຝາ. ມາຮອດເວລານັ້ນ
ຫມົດທຸກຄົນຈຶ່ງເຫັນພວກເຂົາ, ແສງຕາທຸກຄູ່ຈຶ່ງແນມໄປຫາ
ພວກເຂົາຈົນລືມກິນເຂົ້າ.

ຕາຣາເນັດ ກ້າວເຂົ້າປະຕູມາແລ້ວຮ້ອງວ່າ:

- ເຄົາລົບທຸງ, ລຸກຂຶ້ນ! ຢືນກົງ!

ພວກເດັກນ້ອຍນຄມ ກອກກ ຢືນຕວກງຕາມຄວາມຊຸນເຄຍ. ສ່ວນພວກເດັກນ້ອຍ ກູເຣຍແຊ ນັ້ນຍັງຕົກຂະມ່ຳເກົ້ຟ້ຳຄ່ຳສ້ຳອັນນັ້ ຢູ່ເລີຍ ເກືອບບໍ່ທັນງວາກຫນ້າກັບມາ ແລະ ທັນໄດ້ເອົາມືຂຶ້ນໃສ່ ຫນ້າໂຕະເທົ່ານັ້ນ... ພວກເຂົາກໍຫູ້ໄປດ້ວຍສຽງສະນັ່ນກ້ອງຟ້າ ຂອງວົງດົນຕີຂອງພວກເຮົາ.

ຕາຣາເນັດ ກົ້ດັນທຸງຍ່າງເຂົ້າມາ, ບັດນັ້ຜນທຸງກົ້ກກອດອອກ ຈາກຝັກ ແລະ ປົ້ອສະບັດອວດອ້າງເນື້ອຜ້າໃຫມ່ອ່ອງເບົ້າສີແດງຊ້ຳ ຂອງມັນແລ້ວ. ຕາຣາເນັດ ພາທຸງມາຢຸດຕໍ່ຫນ້າຮູບຜູ້ນຳ, ສົ່ງດັ່ງ ກ່າວຍົ່ງຕື່ມຄວາມສະງ່າລາສີ ແບບຊາວໂຊວຽດ ໃຫ້ແກ່ໂຮງອາ ຫານຂອງພວກເຮົາຂຶ້ນອີກ.

- ນັ່ງ.

ຂ້າພະເຈົ້າກ່າວຄຳປາໄສສັ້ນໆກັບພວກເດັກນ້ອຍ, ໂດຍບໍ່ເວົ້າ ເຖິງການເຮັດວຽກ ແລະ ລະບຽບວິໄນ ແລະ ທັງບໍ່ຮຽກຮ້ອງສິ່ງ ໃດສິ່ງຫນຶ່ງນຳພວກເຂົາ ຫລືສະແດງຄວາມສົງໄສອັນໃດອັນຫນຶ່ງ ອອກມາ. ຂ້າພະເຈົ້າພຽງແຕ່ຊົມເຊີຍຊີວິດໃຫມ່ຂອງພວກເຂົາ ແລະ ສະແດງຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນວ່າ ຊີວິດແບບນີ້ຈະສວຍງາມທີ່ສຸດ ເທົ່າທີ່ຊີວິດມະນຸດຜູ້ຫນຶ່ງຈະມີໄດ້.

ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ:

-ພວກເຮົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ຢ່າງດີງາມ, ມີຄວາມສຸກ ມີຄວາມ ຫມາຍເພາະວ່າພວກເຮົາແມ່ນຄົນ, ເພາະວ່າຫົວພວກເຮົາຍັງຕັ້ງ ບ່າຢູ່ ແລະ ກໍຍ້ອນວ່າພວກເຮົາຕ້ອງການແນວນັ້ນ. ແລ້ວແມ່ນໃຜ ຊິມາຂັດຂວາງພວກເຮົາໄດ້? ບໍ່ມີໃຜຈະສາມາດຍາດແຍ່ງວຽກງານ ແລະ ຜົນງານຂອງພວກເຮົາໄປໄດ້. ຢູ່ໃນ ສະຫະພາບໂຊວຽດ ຂອງພວກເຮົາ ບໍ່ມີຄົນປະເພດນັ້ນອີກແລ້ວ. ຫລຽວແນມເບິ່ງ ຜູ້ຄົນ ທີ່ຢູ່ອ້ອມຮອບໂຕພວກເຈົ້າແມ້. ເຫັນບໍ ນັ້ນທະຫານກອງຫລອນ ຜູ້ອາວຸໂສຄົນຫນຶ່ງ, ນັ້ນກຳມະກອນ, ສະຫາຍ ຄາລາບູດາ ທີ່ໄດ້ ສະຫລະເວລາຫມົດມື້ຢູ່ກັບພວກເຮົາໃນມື້ນີ້, ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຮົາ ຍັງລົດໄຟກັບພວກເຮົາ, ຂຶ້ນເຄື່ອງອອກຈາກຕູ້ລົດໄຟ, ພັນບາດໃຫ້ ນ້ຳ... ມັນເປັນການຍາກທີ່ຈະເວົ້າວ່າ ມີຜູ້ຄົນກ້າຫານ, ມະຫາບຸ ລຸດ, ຜູ້ນຳ, ນັກບອນເຊວິກ ຫລວງຫລາຍເທົ່າໃດທີ່ຄິດຫາພວກ ເຮົາ ແລະຢາກຊ່ວຍເຫລືອພວກເຮົາ. ຍົກຕົວຢ່າງ ບັດນີ້ຂ້ອຍຊິ ອ່ານຈົດຫມາຍສອງສະບັບສູ່ພວກເຈົ້າຟັງ ແລ້ວພວກເຈົ້າຈະເຫັນ ວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ຖືກປະຖິ້ມໂດດດ່ຽວ, ພວກເຈົ້າຈະເຫັນວ່າ ມີຜູ້

ຮັກ ແລະ ຫ່ວງໄຍພວກເຮົາພໍພຽງໃດ:

"ຈົດໝາຍຈາກ ມາກຊິມ ກ້ອກກີ

ເກົ້າ ປະທານຄະນະກຳມະການບໍລິຫານງານເມືອງ ຄາຄົບ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຂອບໃຈທ່ານສຸດຫົວໃຈ ສຳລັບຄວາມຫ່ວງໄຍ ແລະ ການຊ່ອຍເຫລືອທີ່ທ່ານມີຕໍ່ນິຄົມ ກ້ອກກີ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກນິຄົມ ກໍແຕ້ດ້ວຍຈົດໝາຍຕິດຕໍ່ກັບພວກເດັກນ້ອຍ ແລະ ຜູ້ອຳນວຍການຂອງນິຄົມເທົ່ານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ນິຄົມນີ້ຄວນໄດ້ຮັບຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງຈິງຈັງ ແລະ ການຊ່ອຍເຫລືອອັນມີຜົນຫລາຍກວ່ານີ້.

ການຄາດຕະກຳຍັງຄົງສືບຕໍ່ມີຫລາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆຢູ່ໃນຫມູ່ເດັກນ້ອຍໄຮ້ຍາດຂາດຜູ້ດູແລ; ຫນໍ່ແຫນງທີ່ບໍລິສຸດສວຍງາມຈະເກີດປົນກັບເມລັດຮ້າຍ. ພວກເຮົາຫວັງວ່າວຽກງານຂອງນິຄົມອື່ນໆທີ່ຄ້າຍຄືກັບນິຄົມທີ່ທ່ານໄດ້ໃຫ້ການຊ່ອຍເຫລືອນັ້ນຈະຊ່ວຍເສັ້ນທາງຕໍ່ສູ້ກັບພວກເຜດຜີຊົ່ວຮ້າຍ ເພື່ອກອບກູ້ເອົາຜູ້ດີອອກຈາກຜູ້ຊົ່ວຮ້າຍ ຄືກັບທີ່ນິຄົມນີ້ໄດ້ຮຽນຮູ້ ແລະ ເຮັດມາແລ້ວ.

ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຈັບມືຢືນດ້ວຍທ່ານຢ່າງສຸດໃຈ, ແລະ ຂໍອວຍພອນໃຫ້ທ່ານມີສຸຂະພາບເຂັ້ມແຂງ, ມີກຳລັງໃຈດີ ແລະ ມີຜົນສຳເລັດອັນດີ ຢູ່ໃນພາລະກິດອັນຫນັກຫນ່ວງຂອງທ່ານ.

ມ. ກ້ອກກີ".

"ຈົດໝາຍຈາກຄະນະກຳມະການບໍລິຫານງານເມືອງ ຄາຄົບ

ເກົ້າ ມາກຊິມ ກ້ອກກີ.

ສະຫາຍທີ່ຮັກແພງ, ຄະນະປະທານກຳມະການບໍລິຫານງານ

ເຂດ ຄາຄົບຂໍສະແດງຄວາມຮູ້ບຸນຄຸນອັນເລິກເຊິ່ງມາຍັງທ່ານ ທີ່ໄດ້ມີເມດຕາຈິດຫ່ວງໄຍຕໍ່ນິຄົມເດັກ ເຊິ່ງໃຊ້ນາມສະກຸນຂອງທ່ານເປັນຊື່.

ບັນຫາວ່າດ້ວຍການຕໍ່ສູ້ຕ້ານກັບສິ່ງຊົ່ວຮ້າຍໃນຕົວຂອງເດັກນ້ອຍໄຮ້ຍາດ ແລະ ຕ້ານກັບພຶດຕິກຳແບບອັນຕະພານຂອງຊາວຫນຸ່ມນ້ອຍນັ້ນ ດຶງດູດຄວາມສົນໃຈຫ່ວງໄຍເປັນພິເສດຈາກພວກເຮົາ ແລະ ມັນກໍຊຸກດັນໃຫ້ພວກເຮົານຳໃຊ້ມາດຕະການເຂັ້ມງວດຈິງຈັງກວ່າເກົ່າ ທັງນີ້ເພື່ອຮັບປະກັນໃຫ້ພວກເດັກເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຮັບການສຶກສາອົບຮົມ ແລະ ປັບປຸງຕົນເອງເຂົ້າກັບຊີວິດທີ່ບໍລິສຸດ ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງແຮງງານ.

ແນ່ນອນແລ້ວວ່າ ນີ້ແມ່ນພາລະຫຍຸ້ງຍາກຢ່າງຫນຶ່ງ ທີ່ບໍ່ອາດລຸລ່ວງໄປໄດ້ໃນເວລາສັ້ນໆ ແຕ່ມາຮອດດຽວນີ້ ພວກເຮົາໄດ້ຄົ້ນຫາວິທີແກ້ໄຂມັນຢ່າງເລິກເຊິ່ງແລ້ວ.

ຄະນະປະທານແຫ່ງກຳມະການບໍລິຫານງານ ເຊື່ອຫມັ້ນວ່າພາຍໃຕ້ເງື່ອນໄຂໃຫມ່ນິຄົມຈະດຳເນີນວຽກງານໄດ້ຢ່າງພໍເຫມາະພໍດີ. ອີກບໍ່ດົນມັນຈະຂະຫຍາຍຂົງເຂດກິດຈະກຳອອກຢ່າງກ້ວາງຂວາງ ແລະ ຄວາມພະຍາຍາມຮ່ວມກັນຢ່າງເປັນເອກະສັນອັນຫນຶ່ງຈະກ້າວຂຶ້ນສູ່ກັນເກືອສູງສົ່ງສົມກັບຊື່ຂອງມັນ.

ສະຫາຍທີ່ຮັກແພງ, ພວກເຮົາຂໍອວຍພອນໃຫ້ທ່ານມີສຸຂະພາບເຂັ້ມແຂງ, ມີກຳລັງວັງຊາ ທັງນີ້ເພື່ອທ່ານຈະສາມາດຕິດຕາມກິດຈະກຳອັນເປັນກຸສົນຂອງພວກເຮົາ ແລະ ທ່ານຈະສາມາດຜະລິດຜົນງານໃຫມ່ອີກ".

ໃນເວລາອ່ານເນື້ອໃນຈົດຫມາຍເຫລົ່ານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍສັ່ງ ຊອມເບິ່ງເດັກນ້ອຍຂ້າມຂອບແຜ່ນເຈ້ຍຈົດຫມາຍ. ພວກເຂົາຟັງ ຂ້າພະເຈົ້າ, ເບິ່ງອອກວ່າວິນຍານທັງຫມົດຂອງພວກເຂົາມາຕຸ້ມ ຕ່ອມຢູ່ໃນດວງຕາ, ທ່າທີເບີກບານໃຈເກມຝັນ ແຕ່ກໍບໍ່ສາມາດ ຮັບເອົາຄວາມລຶກລັບ ແລະ ຂອບເຂດອັນກ້ວາງໃຫຍ່ຂອງໂລກ ໃຫມ່ຫນ່ວຍນີ້ໄດ້. ຫລາຍຄົນລຸກຂຶ້ນຈາກໂຕະ, ແຂນສອກເທົ້າ ໃສ່ຫນ້າໂຕະ ແລ້ວຢື່ນເດ່ຫນ້າຫຍັບເຂົ້າມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ. ນັກ ຮຽນຂອງພວກເຮົາຢືນເອ່ຍຝາ, ຍົ້ມຢ່າງຝັນໆ, ພວກເດັກນ້ອຍ ແມ່ຍິງພາກັນເລີ່ມເອົາມືເຊັດຕາ ແລະ ບ່າວສະກັນກໍເທສອດແສງ ຕາເບິ່ງພວກນາງ. ໂກໂຣຕອບ ນັ່ງຢູ່ໂຕະດ້ານຂວາ, ມັນຊຶ່ງຄົດ ທ້າຍູ່ວິງຄ້ວກ່ຽງງາມເຂົ້າຫາກັນ. ໂກວຣັກ ແນມອອກໄປທາງປ່ອງ ຢ້ຽມ ມັນກັດແຂ້ວກັດຄາງຈົນຫນ້າບິດຫນ້າບ້ຽວ ຄືພວມເຈັບ ປວດ.

ຂ້າພະເຈົ້າອ່ານຈົດຫມາຍສຸດແລ້ວ, ກະແສຟອງຊຸດແຮກແຫ່ງ ການເຄື່ອນເຫນັງ ແລະ ວາຈາກໍແລ່ນໄລ່ກັນໄປຕາມແກ້ວໂຕະ ໂລດ, ການຣາບນິບ ຈ່ຽຍກມືຂຶ້ນແລ້ວເວົ້າວ່າ:

-ພວກເຈົ້າຮູ້ແລ້ວຕິວ່າ ບັດນີ້ຊິຢາກໃຫ້ພວກເຮົາເວົ້າຮອດ ຫຍັງອີກ? ຮ້ອງເພງ... ແມ່ນດິ່ສຸດ... ຫ່າມັນເອີ... ຢ່າເວົ້າ ຫຍັງອີກເທາະ... ເອົາເລີຍ... ແຕ່ວ່າ ຮ້ອງດີໃດ໋ ຮູ້ເພງ... ສາ ກົນກຳມາຊິບ...

ພວກເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍຮ້ອງກ໊ຶກຂຶ້ນທັງຫົວ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຈຳ ແນກໄດ້ວ່າເດັກນ້ອຍ ກູເຣຍເຊ ສ່ວນຫລວງຫລາຍຍັງມິດໄປຍ້ອນ

ເກົ່ເຂີນ. ຂ້າພະເຈົ້າຄຶດຕອງເອົາເອງວ່າ ພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກເນື້ອເພງ "ສາກົນກຳມາຊີບ".

ລາປົດ ປົນຂົ້ນເທິງແປ້ນມ້າ:

- ເອົາແມ້, ພວກແມ່ຍິງຫັ້ນນ່າ ຮ້ອງດ້ງໆໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ຍິນສຽງແດ່!

ຫມໍແກວ່ງແຂນ ແລ້ວພວກເຮົາກໍພາກັນຮ້ອງເພງ.

ບາງທີອາດເປັນຍ້ອນວ່າ ເນື້ອຄວາມແຕ່ລະແກ່ວຂອງເພງສາກົນກຳມາຊີບ ສຽດໃກ້ກັບຊີວິດປັດຈຸບັນຂອງພວກເຮົາເອງຫລາຍ, ພວກເຮົາຈຶ່ງຮ້ອງມັນຢ່າງຂົ້ນອົກຂົ້ນໃຈ ແລະ ຍົ້ມແຍ້ມໄປນຳ. ພວກຜູ້ຊາຍເສືອດຕາແໝມເບິ່ງ ລາປົດ ແລະ ໂດຍບໍ່ຮູ້ສຶກໂຕພາກັນອອກທ່າອອກທາງຢ່າງມີຊີວິດຊີວາຄືຫມໍ, ເບິ່ງຄັ້ບວ່າທ່າທີຂອງ ລາປົດ ນັ້ນສາມາດສະທ້ອນແນວຄຶດມະນຸດຊາດອອກມາຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລະ ເມື່ອພວກເຮົາຮ້ອງຊ້ຳທ່ອນນີ້ວ່າ:

ສຽງແກ່ງສະບັ້ນຂົ້ນແລ້ວ
ນັ້ນແມ່ນວາລະສຸດທ້າຍຂອງການຕໍ່ສູ້
ທຸກຄົນຈະມີຊີວິດ ເສລີພາບ...
ຍ້ອນ ສາກົນກຳມາຊີບ...

ລາປົດ ກໍໃຊ້ມືຊ້ໃສ່ແກຂອງພວກເຮົາ ດ້ວຍທ່າທີເຂັ້ມແຂງພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ແກກໍທັ່ງສຽງແຈ່ມໃສ ແລະ ແຈດແຫລມຂອງມັນອອກມາພ້ອມໆກັນ.

ເມື່ອສຽງເພງຢຸດຕິລົງແລ້ວ, ມັດເວີຍ ເບຍລູກິນ ຈຶ່ງດຶງ

ແພນີ້ນສີຂາວຂອງມັນອອກມາແກວ່ງໂບກ ແລ້ວຮ້ອງສຽງກ້ອງສະນັ້ນໄປທາງເຮືອນຄືວ່າ:

-ເຊີນເອົາສັບເປັດສັບໄກ່, ຫລາບກ້ອຍຊອຍເສືອ, ເຫລົ້າເດັດ, ຫມາກແຕງ ແລະ ນ້ຳຫວານເຕັມກ້ອຍມາຍາຍໄດ້!

ພວກເດັກນ້ອຍພາກັນຫົວໂຄບຂຶ້ນຫມົດແຮງ ທ້າວແພນເບິ່ງນັດເວີຍດ້ວຍແສງຕາຕື່ນເຕັ້ນ, ສ່ວນ ນັດເວີຍ ຕອບພວກເຂົາຄືນທ້າວເຮັດປາກແຫກກ້ວາງແບບຫນ້າຕະຫລົກ, ເວົ້າສຽງກ້ອງຫວ່ານວ່າ:

-ພວກຫມູ່ເອີ້ຍ ເພີ່ນລືມເອົາໂວດກາ, ເອົາຍຳຫມາກແຕງມາຊ້ຳ ແຕ່ມີນ້ຳຫວານເດີ! ເວົ້າແທ້ເດີ, ເອົາເລີຍບາດນີ້ ຈັດການກັບແກ່ງກ່ອນ!

ໃນທີ່ວໂຮງອາຫານປາກົດວ່າ ມີແຕ່ສຽງຫົວ ແລະ ຮອຍຍິ້ມແບບເປັນມິດຕໍ່ກັນ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າກວາດແສງຕາເບິ່ງພວກເຂົາຕໍ່ໄປເລື່ອຍໆນັ້ນ ກໍເລີຍປະທະກັບຕາຕື່ກ້ວ້າງຂອງນາງ ລຸກຣິນສະກາຍຢາ ພໍດີ. ນາງຍືນຢູ່ປະຕູ ແລະ ເບື້ອງຫລັງຂອງນາງແມ່ນໃບຫນ້າຍິ້ມແຍ້ມຂອງ ຢູເຣັບ. ຂ້າພະເຈົ້າແລ່ນໄປຫາພວກເຂົາ.

ນາງ ລຸກຣິນສະກາຍຢາ ເດ່ມືມາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຈັບຢ່າງບໍ່ຫົວຊາ ຄືກັບວ່ານາງບໍ່ມີແຮງຖອນແສງຕາອອກຈາກກັນແກວຫົວຕັດຜົມຫ້ານ, ບ່າໄຫລ່ຄຸມເສື້ອສີຂາວ ແລະ ຮອຍຍິ້ມແບບເປັນມິດນັ້ນເລີຍ.

-ຫມາຍຄວາມວ່າແນວໃດ? ອານໂຕນ ເຊມີໂນວິດ... ຟ້າວກ່ອນໂອ້ຍບໍ່ນ່າ... ຊິເປັນໄປໄດ້ແນວໃດ? ພີສິບຂອງນາງສະເໝີ

ຍິກໆ, ແມ່ນໆ... ລູກສິດຂອງເຈົ້າຫມິດຫວະ? ແລ້ວພວກຢູ່ຫນ້ເດ້ຊ້ນ...? ພວກເຂົາຢູ່ໃສຫມິດ? ...ເລົ່າເລ່ື່ອງສູ່ຂ້ອຍຟັງແດ່ ມັນເປັນແນວໃດແທ້?

-ມັນເປັນແນວໃດ? ໃຜຊິຮູ້ວ່າມັນເປັນແນວໃດ, ອັນນ້ີແລ້ວທ່ີເພ່ິນເອ້ີນວ່າ ການປ່ຽນແປງຮູບໂສມ... ແລ້ວກະແມ່ນນັກຮຽນພວກເຮົາຫມິດຫ້ັນແລ້ວ!

ບົດທ ໑໐

ທ່ີຕ້ັນພູ ໂອລ້ືມປັດ

ແຕ່ເດ້ືອນພຶດສະພາຫາເດ້ືອນມິຖຸນາຢູ່ ກູເຮຍແຊ, ພວກເຮົາມ້ືອງກເຮ້ັດຢ່າງລ້ົນຕ້ືນລ້ົນມ້ື, ມາຮອດຈຸປ້ັດບ້ັນຂ້ໍາພະເຈ້ົ້າກ້ໍຍ້ັງບ່ໍມ້ືເຈດຕະນາຢາກເວ້ົ້າຮອດວຽກງານເຫລ່ົ່ານ້ີ ດ້ວຍພາສາຄ່ໍາເວ້ົ້າທ່ີ່ສະອ້ືນສະອອນນ່ໍາມ້ັນປານໃດ.

ຖ້ໍາຫາກເບ່ິ່ງວຽກງານດ້ວຍສະຕ້ິສ່ໍາປະສ້ັນຍະອ້ັນເປ້ັນປົກກະຕ້ິແລ້ວ ຈະເຫ້ັນໄດ້ວ່າມ້ືວຽກງານຫລາຍແນວທ່ີ່ຫ້ັກຫນ່ວງ, ບ່ໍ່ຫນ້າອອນຊອນ ບ່ໍ່ຫນ້າສ້ືນໃຈ ແລະ ວຽກງານອ້ືກຈ່ໍານວນຫ່ື່ໍງ ຊ້ໍ່າຮຽກຮ້ອງໃຫ້ຮ່າງກາຍອ້ິດທ້ືນ ແລະ ຊ້ືນເຄ້ືຍຮ້ັບເອ້ົາຄວາມເຈ້ັບປວດຫ້ັກຫນ່ວງຕ່າງໆ. ວຽກງານຫລວງຫລາຍຈ່ໍານວນຫ່ື່ໍງສ່ໍາເລ້ັດລ່ວງໄດ້ກ້ໍຍ້ອນວ່າ ມະນຸດໄດ້ຮຽນຮູ້ເ້ືຖ່ິງຄວາມທຸກທ້ໍລະມານ ແລະ ສູ້ທົນຮ້ັບເອ້ົາມ້ັນ.

ຄ້ົນເຮົາສ້ ້າງຄວາມຊ້ືນເຄ້ືຍໃຫ້ແກ່ຕ້ົນເອ້ງມາຕ້ ້ັງດ້ົນນານແລ້ວ ເພ່ືອຜ່ານຜ່ າເອ້ົາຊະນະຄວາມທ້ົນທຸກ ແລະ ຄວາມອ່ະເຫ ຍ ້ ອ້ ງ ຫນ້າຂ ້ ົ ງ ກ ຂ ອ ງ ວ ຽ ກ ງ ານ ທ ່ ີ ່ ກ ່ ໍ ໃ ຫ ້ ເ ກ ິ ດ ຄ ວ າ ມ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ດ ່ ັ ງ ກ ່ າ ວ ແ ຕ ່ ເ ຫ ດ

ຜົນທີ່ພາໃຫ້ປະນີປະນອມຍອມຮັບເອົາມັນນັ້ນ ມາຮອດປັດຈຸບັນ ບໍ່ໄດ້ເປັນທີ່ພໍອົກພໍໃຈຂອງພວກເຮົາປານໃດ. ດ້ວຍການຍອມຮັບຮູ້ຄວາມອ່ອນແອຂອງທາດແທ້ມະນຸດ, ໃນທຸກວັນນີ້ພວກເຮົາຈຶ່ງຍິນຍອມຮັບເອົາເຫດຜົນບາງຊະນິດທີ່ບາງບຸກຄົນພໍໃຈ, ທີ່ເປັນປະໂຫຍດແກ່ປັດເຈກກະຊົນ ແຕ່ພວກເຮົາຍັງຍຶດໝັ້ນຫນຽວແໜ້ນຢູ່ກັບການສັບປ່ຽນເຫດຜົນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ມາເປັນສິດຜົນປະໂຫຍດສ່ວນໂຮມ. ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນນີ້ກໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຫລາຍຢ່າງພົ້ນໂຜ່ອອກມາຢູ່ໃນຂົງເຂດນີ້, ມັນຍັງສັບສົນຫຍຸ້ງຍາກຢູ່ ກູເຮຍ ແຊ ນີ້ຈຳເປັນໄດ້ແກ້ໄຂມັນຢ່າງເກືອບບໍ່ມີການຊ່ວຍເຫລືອມາຈາກພາຍນອກເລີຍ.

ມັນຄົງຈະມີສິ່ງໃດສິ່ງຫນຶ່ງດອກ ທີ່ຫລົກການສຶກສາສາດອັນແທ້ຈິງ ຕ້ອງມາໃຫ້ຄວາມແຈ່ມແຈ້ງແກ່ບັນຫານີ້, ມາກອດນ້ຳກັນໄກຂອງແຮງງານມະນຸດ, ຊຶ່ງບອກວ່າ ຄວາມນຸ່ງມາດຂອງມະນຸດ, ກຽດສັກສີ, ຄວາມລະອາຍ, ຄວາມແນບນຳ, ຄວາມຢ້ານກົວ, ການແຂ່ງຂັນ ທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ຄວນຢູ່ບ່ອນໃດ ແລະ ມັນຄວນສົມທົບປະສານເຂົ້າກັບປາກົດການທີ່ສະທ້ອນເຖິງສະຕິບໍລິສຸດ, ຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນ ແລະ ເຫດຜົນແບບໃດ. ນອກຈາກນີ້ ປະສົບການຂອງຂ້າພະເຈົ້າຍັງຢືນຢັນຢ່າງເດັດຂາດວ່າ ຄວາມຫ່າງໄກລະຫວ່າງອົງປະກອບຂອງສະຕິບໍລິສຸດ ແລະການໃຊ້ພະລັງງານດ້ານຊົ່ນນັ້ນ ໂຍດຍາວສົມຄວນຈົນຂະຫນາດວ່າ ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ໃຊ້ສາຍໂສ້ເຮັດດ້ວຍອົງປະກອບງ່າຍໆ ແລະ ຕົນຕໍແທ້ໆກວ່າດຶງຈ່ອງມັດມັນເຂົ້າໃສ່ກັນ.

ບັນຫາກ່ຽວກັບສະຕິສຳນຶກນີ້ ໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂເປັນຢ່າງດີມາ
ແລ້ວ ໃນມື້ຊາວນິຄົມ ກ້ອກກີ ເດີນທາງມາຮອດ ກູເຮຍແຊ. ລະ
ຍະນຶ່ງອາທິດນັ້ນຊາວກູເຮຍແຊ ກໍຊາບຊຶມຫມັ້ນໃຈໂລດວ່າ ການ
ທີ່ຊາວນິຄົມ ກ້ອກກີ ໄດ້ມາຢູ່ຮ່ວມກັບພວກເຂົານີ້ ມັນໄດ້ນຳເອົາຊີ
ວິດທີ່ດີກວ່າມາໃຫ້ເຂົາ, ມີຜູ້ຄົນທີ່ຜ່ານບົດຮຽນ, ປະສົບການມາ
ຊ່ອຍເຫລືອພວກເຂົາ ດັ່ງນັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງສາມາດກ້າວໄປຂ້າງຫນ້າ
ຮ່ວມກັບຄົນເຫລົ່ານີ້. ບັດໃຈຕັດສິນຢູ່ຫນ້ຶຮອດບໍ່ແມ່ນການຕິລາຄາ
ແບບໃຫ້ທ່າດີກວ່ານັ້ນຊ້ຳ ແຕ່ແນ່ນອນແລ້ວມັນກາຍເປັນການຮຽກ
ຮ້ອງຂອງສ່ວນໂຮມ: ມັນບໍ່ແມ່ນການຄຶດໄລ່ດອກທີ່ເປັນສິ່ງຕັດສິນ
ແຕ່ແມ່ນຕາ, ແມ່ນຫູ, ແມ່ນສຽງເວົ້າສຽງຫົວພຸ້ນ. ຢ່າງໃດກໍ
ວັນທຳອິດນັ້ນ ມັນກໍໄດ້ສ້າງຜົນຮັບຢ່າງຫນຶ່ງຈຶ່ງຊາວນິຄົມ ກູເຮຍ
ແຊ ໃຜ່ຝັນຫາຢູ່ແລ້ວນັ້ນຄື ຄວາມປາກະຫນາອັນຫາສິ່ງໃດປຽບ
ບໍ່ໄດ້ທີ່ຈະເຂົ້າເປັນສ່ວນປະກອບຂອງຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ຂອງນິ
ຄົມ ກ້ອກກີ, ທັງນີ້ ແລະ ທັງນັ້ນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າ ມັນແມ່ນ
ຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ຫນ່ວຍຫນຶ່ງ ແຕ່ມັນແມ່ນສິ່ງຫອມຫວານ
ເຊິ່ງຊີວິດຜ່ານມາຂອງພວກເຂົາບໍ່ເຄີຍໄດ້ສຳຜັດຈັກເທື່ອພຸ້ນຕ່າງ
ຫາກ.

ແຕ່ເທົ່ງນານມານີ້ ສະຕິສຳນຶກຂອງພວກເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ
ຈຶ່ງເປັນຝ່າຍຖືກພິຊິດ ແລະ ສິ່ງດັ່ງກ່າວກໍຕັ້ງວ່າຂາດເຂີນເອົາກະດ໋ຳ.
ໃນມື້ຕໍ່ມານັ້ນໂລດຄວາມຂາດເຂີນດັ່ງກ່າວກໍເຜີຍຕົວອອກມາຢ່າງສັບ
ສົນຫຍຸ້ງເຫຍີງທີ່ສຸດ. ໃນຕອນແລງວານນັ້ນ, ຫນ່ວຍປະສົມພິ
ເສດຕ່າງໆໄດ້ປະກອບຕົວຂຶ້ນເພື່ອຮັບພາລະວຽກງານດັ່ງແຈ້ງຢູ່ໃນ

ຄຳປະກາດຂອງລາວຫນຸ່ມກົມໂຊໂມນ, ພວກຄູດູແລທຸກຄົນແລະ
ພວກນັກຮຽນເກົ່າຂອງ ກ້ອກກີ ກຸກລຸ້ອນເຂົ້າຢູ່ໃນທຸກໆກອງ
ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າການແຈກຢາຍພວກເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ ໄດ້
ເຮັດໄປຢ່າງດີວິເສດສຸດແລ້ວ ກໍຕາມ ປາກົດວ່ານັບແຕ່ເຊົ້ານັ້ນມາ
ການເຮັດວຽກຂອງພວກເຮົາກໍຍັງບໍ່ເປັນຕາເອົາເລີຍ. ຈົນໃນທ້ອນ
ມີຫລາຍຄົນບໍ່ກັບຄືນໄປເຮັດວຽກ, ພາກັນໄປຫລິ້ນລໍ ແລະ ອີກ
ສ່ວນຫນຶ່ງພາກັນລັກເຂົ້າໄປໃນເມືອງ ແລະ ຣິຊອບ ຍ້ອນຄວາມ
ຊຸນເຄີຍ.

ຂ້າພະເຈົ້າລົງມືອອກກວດກາໄປທຸກໆກອງໂດຍຕົນເອງ, ທົ່ວ
ທຸກບ່ອນສະພາບຂອງກອງປະສົມເປັນແບບດຽວກັນຄື: ຫນໍ່ເນວ
ຂອງ ກ້ອກກີ ເບິ່ງຄືວ່າອ່ອນນ້ອຍໄຮ້ຄວາມຫມາຍ ສ່ວນລັກສະນະ
ຄອບງຳຂອງ ກູເຮຍແຊ ຊາພົດເດນຕາຕາຈນເປັນຕາຢ້ານວ່າ ແບບ
ແຜນເຮັດວຽກຂອງພວກເຮົາອາດຈະຄອບງຳກວມໄປຫມົດຄືກັນ
ໂດຍສະເພາະແລ້ວໃນເມື່ອວ່າ ໃນຫມູ່ເດັກນ້ອຍ ກ້ອກກີ ນັ້ນກໍມີ
ຄົນໃຫມ່ຫລາຍ, ນອກຈາກນັ້ນນັກຮຽນຮຸ່ນເກົ່າຂອງພວກເຮົາເຊົ່ງ
ໃນຖານະເປັນແຮງດົນເດ່ືອນເຫນັງທົ່ລະລາຍຢູ່ໃນນ້ຳແຫລວອ້ຳຕ້ຳ
ຂອງ ກູເຮຍແຊ ແນວນັ້ກຖືກນາບຊູ່ໃຫ້ສາບສູນລ້ານ.

ການນຳໃຊ້ມາດຕະການລະບຽບໃນຮູບນອກທົ່ອ່ານອຸ່ນແຮງ
ແລະ ເດັດຂາດກັບຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ທົ່ເປັນກ້ອນກຸ່ມແນວນັ້
ແລ້ວ ເປັນເລ່ືອງສ່ຽງອັນຕະລາຍສົມຄວນ. ຢູ່ທົ່ນັ້ນກ໋ເກ໋ເກ໋ເກ໋ເກ
ຫລາຍໂພດ ແລະ ການທົ່ຈະຕ໋ສູ້ກັບພວກເຂົາໂດຍກົງນັ້ນ ນັບວ່າ
ເປັນເລ່ືອງສັບສົນ ແລະ ໃຊ້ເວລາດົນສົມຄວນທັ້ງຈະບໍ່ມີປະສິດທິ

ຜົນໃດໆ ເພາະວ່າການຫມູນໃຊ້ມາດຕະການໃດໆກໍຕາມມັນຈະມີຜົນ
ກໍແຕ່ເມື່ອວ່າ ມັນສາມາດແຍກເອົາຕົວຜູ້ຜິດອອກມາຈາກກຸ່ມແກ
ໂຮມຫມູ່ ໂດຍແມ່ນສາທາລະນະຊົນເປັນຜູ້ຕັດສິນຍົ້ມຍັນເອງ.
ສາມາດເວົ້າຕື່ມອີກວ່າ ມາດຕະການຮູບນອກນີ້ ມີຜົນກະທົບພຽງ
ແຕ່ເບົາບາງທີ່ສຸດເທົ່ານັ້ນຢູ່ໃນຂົງເຂດການຈັດຕັ້ງຫນ່ວຍທີ່ໃຊ້ແຮງ
ງານກ້ານຊົນເປັນຕົ້ນຕໍ.

ຖ້າວ່າແມ່ນຜູ້ມີບົດຮຽນຫນ້ອຍແດ່ ເຂົາອາດຈະຄຶດອ່ອຍໃຈໂຕ
ເອງດ້ວຍການຕີລາຄາວ່າ: ພວກເດັກນ້ອຍຍັງບໍ່ຊົນເຄີຍກັບການ
ອອກແຮງງານທາງດ້ານຮ່າງກາຍ, ພວກເຂົາຍັງບໍ່ "ຄ່ອງແຄ່ວ",
ບໍ່ຮູ້ຈັກເຮັດວຽກ ທັງບໍ່ເຄີຍຕິດຕາມຈັງຫວະເຮັດວຽກຂອງພວກ
ຫມູ່ອື່ນໆ, ພວກເຂົາຂາດຄວາມທະນົງໃຈໃນສັກສີຂອງກຳມະກອນ
ທີ່ຍາມໃດກໍເຮັດໃຫ້ບຸກຄົນເດັ່ນຂຶ້ນຢູ່ໃນການດຳລົງຊີວິດໂຮມ
ຫມູ່; ທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ອາດຈະເກີດຂຶ້ນເອງໃນມື້ໃດມື້ຫນຶ່ງ ຈັ່ງ
ຊົນຄວນລໍຄອຍກ່ອນ. ແຕ່ຫນ້າເສຍດາຍ ຂ້າພະເຈົ້າເອງບໍ່ສາ
ມາດຍັບຍັ້ງໃຈຢູ່ນຳຄຳອື່ນອອຍປະເພດນີ້. ເບິ່ງໃນແງ່ນີ້ ມັນເກີດມີ
ກິດເກນອັນຫນຶ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າສຳນຶກໄດ້ເອງຄື: ໃນໂລກຂອງວິທະ
ຍາສາດການສຶກສານີ້ ມັນບໍ່ມີສາຍພົວພັນທີ່ຂັດຕໍ່ກັນ ແລະກັນຢ່າງ
ທຳມະດາ, ແລະ ຢູ່ຫນ້ຽງແມ່ນບ່ອນທີ່ບໍ່ຄວນຮັບເອົາຄຳລາວ່າ
ດ້ວຍການໃຊ້ເຫດຜົນຫລອກລວງການອະນຸໂລມແບບສັ້ນໆໄວໆຈັກ
ຫນ້ອຍເລີຍ.

ນີ້ແມ່ນສະພາບການຢູ່ ກູເຮຍແຊ ໃນເດືອນພຶດສະພາ; ຄວາມ
ຊັກຊ້າ ແລະ ການຂະຫຍາຍຕົວເປັນຂັ້ນໆຢູ່ໃນການເຮັດວຽກງານ

ມີທ່າວ່າຈະເປັນສິ່ງຄອບງຳນຳເອົາຮູບແບບການເຮັດວຽກທີ່ເຮ້ຍ
ທີ່ສຸດມາໃຊ້ແທນຮູບແບບການເຮັດວຽກທົ່ວໆໄປ ທ້າງຈະເຊື່ອມລະ
ລາຍທ່ວງທ່ານິ່ມນວນ, ຄ່ອງແຄ່ວລັກແນ່ ອັນເປັນລັກສະນະສະ
ເພາະຕົວຂອງຊາວນິຄົມ ກ້ອກກີ ນຳ.

ເວົ້າເຖິງຮູບແບບ ແລະ ສີສັນຂອງວຽກງານນີ້, ຫລັກທິດ
ສະດີຊຸການສຶກສາບໍ່ເຄີຍຮັບຮູ້ມັນເລີຍທ້າງທີ່ວ່າມັນເປັນພາກ
ສ່ວນທີ່ສຳຄັນ ແລະ ຕົ້ນຕໍທີ່ສຸດຂອງວິທີການສຶກສາອົບຮົມຮວມ
ໝູ່. ຮູບແບບເປັນສິ່ງລະອຽດອ່ອນຜ່ອຍບາງທີ່ສຸດ, ແຕກຫັກໄດ້
ໄວທີ່ສຸດ ຕ້ອງກະທົບອົບເພງມັນ, ເຝົ້າຮັກສາມັນໃນແຕ່ລະມື້,
ມັນຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຫ່ວງໄຍທີ່ຈິງຈັງທີ່ສຸດ ບໍ່ຕ່າງ
ຫຍັງກັບຫນາມດອກໄມ້ຫນາມຫນຶ່ງ. ຮູບແບບກຳເນີດຂຶ້ນເອງຢ່າງ
ລ້າໆ ເພາະວ່າມັນຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ເລີຍຖ້າບໍ່ມີການສະສົມຮີດຄອງ
ຕ່າງໆ, ຫມາຍຄວາມວ່າຫລັກເກນ ແລະຄວາມຊຸ່ນເຄີຍທີ່ຮັບມາ
ແຕ່ກ່ອນ ໂດຍບໍ່ແມ່ນສະຕິສຳນຶກບໍລິສຸດກຳນົດໃຫ້ ແຕ່ແມ່ນຄວາມ
ນັບຖືຢ່າງມີສະຕິຕໍ່ບົດຮຽນຂອງຄົນຮຸ່ນກ່ອນ ແລະ ອຳນາດອັນຍິ່ງ
ໃຫຍ່ຂອງຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ທ້າງຫມົດ ເຊິ່ງໄດ້ດຳລົງຄົງຕົວມາ
ໄດ້ລະຍະຫນຶ່ງແລ້ວ. ການທີ່ອົງການສະຖາບັນກ່ຽວກັບເດັກຫລາຍ
ບ່ອນບໍ່ປະສົບຄວາມສຳເລັດນັ້ນ ມັນກໍແມ່ນຍ້ອນວ່າ ຢູ່ໃນສະຖານ
ທີ່ເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ເກີດມີຮູບແບບໃດໆເປັນຂອງຕົນເອງ, ມັນບໍ່ເກີດມີ
ຄວາມຊຸ່ນເຄີຍ ຫລືຮີດຄອງໃດໆ, ຖ້າຫາກວ່າມັນເລີ່ມກໍ່ຕົ້ວຂຶ້ນມາ
ພວກຜູ້ກວດການຈາກກະຊວງສຶກສາປະຊາຊົນກໍພາກັນທຳລາຍລົບ
ລ້າງມັນຢ່າງສະຫມ່ຳສະເຫມີຢ່າງເປັນລະບົບ ແລະ ທ້າງເຮັດໄປ

ແບບຕິລາຄາມັນຕ່ຳຕ້ອຍທີ່ສຸດ. ຍ້ອນແນວນີ້ແລ້ວ "ພວກບຸດນ້ອຍ" ແຫ່ງພະແນກສຶກສາອິບຣິມສັງຄົມຈຶ່ງດຳລົງຊີວິດຢູ່ຢ່າງ!ບໍ່ມີການສິ້ນ ທອດປະເພນີ ຫລືຣີດຄອງໃດໆໃນລະຍະສັ້ນໆຊໍ່ວຄາວຫລືເກົ່າແກ່ ເປັນປີ ໆ.

ຍ້ອນເຫດການທີ່ວ່າ ສະຕິສຳນຶກຂອງພວກເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍ ແຊ ເປັນຝ່າຍຖືກພິຊິດ ມັນຈຶ່ງອຳນວຍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າສ້າງສາຍ ພົວພັນກັບພວກເຂົາຢ່າງໃກ້ຊິດ ແລະ ຫນັກແຫນ້ນສົມຄວນ. ແຕ່ ສິ່ງດ່ວນກ່ວາອັນຍັງບໍ່ພຽງພໍເທື່ອ. ເພື່ອຍາດເອົາໄຊຊະນະອັນແທ້ຈິງ ໃຫ້ໄດ້, ຂ້າພະເຈົ້າຈຳເປັນໄດ້ໃຊ້ເຕັກນິກຂອງວິຊາການສຶກສາ. ຢູ່ໃນຂົງເຂດເຕັກນິກດັ່ງກ່າວນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າເອງຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງ ຍັງຢູ່ໂດດດ່ຽວເທົ່າໆກັບຫວ່າງປີ ໑໙໘0 ທັງໆທີ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ ໄດ້ເປັນຄົນໂງ່ຈ້າຜູ້ຫນ້າຫົວຂວັນອີກແລ້ວ. ຄວາມໂດດດ່ຽວເປົ່າ ປ່ຽວນັ້ນມີຄວາມຫມາຍພິເສດຢ່າງຫນຶ່ງ. ຢູ່ພາຍໃນຫ່ວຍໂຮມ ຫມູ່ຂອງພວກເດັກນ້ອຍ ຂ້າພະເຈົ້າມີຜູ້ສະຫນັບສະຫນຸນເຂົ້າຂ້າງ ທີ່ແຂງຂັນແລ້ວ, ອາໄສກຳລັງແຮງຂອງພວກເຂົາ ຂ້າພະເຈົ້າກ້າ ພໍຈະບຸກເຂົ້າໃສ່ປະຕິບັດການທີ່ລັບສົນ ທີ່ສຸດແລ້ວ, ແຕ່ທຸກສິ່ງ ທຸກຢ່າງຢູ່ໃນລະດັບຫນ້າດິນເທົ່ານັ້ນ.

ແຕ່ຢູ່ເຫນືອກ່ວານັ້ນ ເທິງຟາກຟ້າ, ອ້ອມຮອບ ແລະ ເທິງ ຈອມພູໂອລິມປັດແຫ່ງວິຊາການສຶກສາສາດນີ້, ເຕັກນິກກ່ຽວກັບ ວິຊາການສຶກສາທຸກຢ່າງ ຢູ່ໃນຂົງເຂດວຽກງານການສຶກສາອິບຣິມນີ້ ລ້ວນແຕ່ຖືກຖ່ວ່າ ເປັນສິ່ງນອກຣີດນອກຄອງ.

"ຢູ່ເທິງຟ້າ" ເພິ່ນຖ່ວ່າພວກເດັກນ້ອຍເປັນຄ້າຍຄົ່ງມີຊີວິດ

ຊ່ຳປະກອບສ້າງດ້ວຍທາດອາຍຢ່າງຫນ່ຳ ເຊິ່ງເພິ່ນບໍ່ກ້າຮອດຈະ
ສ່ຽງໃສ່ຊ໊ຶໃຫ້ມັນວ່າແນວໃດ. ໃນຄວາມຈິງແລ້ວ ມັນກໍຊ້ຳແມ່ນຈິດ
ວິນຍານດວງເກົ່າດວງດຽວນ໊ີແລ້ວທ່ີ'ພວກ ສາວົກສະໄຫມເກົ່າ ຂອງ
ພະສາດສະຫນາໄດ້ແຜ່ອິດທິພົນຄອບງຳໄວ້. ເພິ່ນອຸປະໂຫລກວ່າ
(ຂໍ້ສົມມຸດຖານປະຈຳວັນ) ທາດອາຍຈະນິດນ໊ີມ໊ີຄຸນສົມບັດໃນການ
ຂະຫຍາຍຕົວຢ່າງເປັນໄປເອງແບບງ່າຍດາຍ, ພຽງແຕ່ວ່າປະປ່ອຍ
ມັນໄວ້ຜູ້ດຽວເທົ່ານ໊ັ້ນ. ເພິ່ນຂຽນປ໊ຶ້ມໄດ້ຫລາຍຫົວກ່ຽວກັບບັນຫາ
ນ໊ີ ແຕ່ຄວາມຈິງແລ້ວກໍແມ່ນການເວົ້າຊ້ຳຍ້ຳຂອງເກົ່າຂອງ ຈຸດໂຊທ່ີ
ວ່າ:

"ຄວນປະຕິບັດກັບເດັກນ້ອຍແບບນັບຖ໊ືຍຳແຍງ..."

"ລະວັງຢ່າຂັດຂວາງທຳມະຊາດ..."

ຂໍ້ຄວາມສັກສິດຕົ້ນຕໍໃນຄຳພີຂອງສາດສະຫນາສ໊ຶກສາສາດນ໊ັ້ນ
ຫມາຍຄວາມວ່າແນວນ໊ີ: ຢູ່ໃນເງ໊ືອນໄຂທ່ີບ່ໍ່ເກ໊ືດການຍຳແຍງ ແລະ
ການສັກກາລະທຳມະຊາດນ໊ັ້ນ, ທາດອາຍທ່ີວ່ານ໊ີ້ຈຳຕ້ອງເຕ໊ີບໃຫຍ່
ກາຍເປັນບຸກຄະລະພາບຂອງນັກກອມມູນ໊ິດຢ່າງຫລ໊ີກບ່ໍ່ໄດ້. ຄວາມ
ຈິງມ໊ີຢູ່ວ່າ ຕາມສະພາບທຳມະຊາດຫລ້ອນໆນ໊ັ້ນ, ສ໊ິ່ງທ່ີ່ງອກເງ໊ີຍບ່ໍ່ງ
ຂ໊ຶ້ນໄດ້ກໍ່ມ໊ີແຕ່ສ໊ິ່ງທ່ີ່ສາມາດບ່ໍ່ງຂ໊ຶ້ນໄດ້ຕາມທຳມະຊາດຂອງມັນເທົ່ານ໊ັ້ນ
ນ໊ັ້ນຫມາຍຄວາມວ່າ ພວກຫ້ຍ້າໄຮ້ປະໂຫຍດຕາມທ່ີ່ງນາທຳມະ
ດາໆ, ແຕ່ວ່າສ໊ິ່ງດ໊ັ່ງກ່າວບ່ໍ່ເຮັດໃຫ້ໃຜເດ໊ືອດຮ້ອນດອກ ໃນເມ໊ື່ອວ່າ
ປະຊາຊົນຊາວພູໂອລ໊ຶມປ໊ັດນ໊ີ ຕ່າງກໍ່ກະຫນອມແພ້ງຫລ໊ັກການ ແລະ
ແນວຄ໊ຶດຫລາຍ. ເມ໊ື່ອຂ້າພະເຈ້ົາຊ໊ຶ້ສະແດງໃຫ້ເຫ໊ັນເຖ໊ິງຄວາມແຕກ
ຕ່າງກັນລະຫວ່າງ ຫຍ້າຮ້າຍກັບອຸດົມການ ກ່ຽວກັບບຸກຄະລະພາບ

ຂອງນັກກອມມູນິດຂອງພວກເຮົາ, ເພິ່ນກໍຕູ່ຫາວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າເປັນ ນັກອັດກະປະໂຫຍດ ແລະ ເມື່ອເພິ່ນຢາກເນັ້ນຍ້ຳເຖິງທາດແທ້ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ບາງຄົນຈຶ່ງເວົ້າອອກມາວ່າ:

"ມາກາເຣັນໂກ ຫວະ? ລາວເປັນນັກປະຕິບັດງານທີ່ດີຢູ່ດອກ ແຕ່ໃນເລື່ອງທິດສະດີແລ້ວ ລາວບໍ່ຮູ້ຂີ້ຫມາຫຍັງເລີຍ!".

ຍັງມີການເວົ້າຮອດລະບຽບວິໄນອີກ. ພື້ນຖານທິດສະດີຢູ່ໃນ ປັນຫານີ້ແມ່ນຄຳສັບສອງຄຳທີ່ເພິ່ນໄດ້ຍິນເລື້ອຍໆຢູ່ບົດຄວາມຂອງ ເລນິນຄື: ສະຕິຕໍ່ລະບຽບ. ສຳລັບມະນຸດທຸກຮູບທຸກນາມທີ່ມີສະ ຕິສຳປະສັນຍະ, ຄຳເວົ້າສອງຄຳນີ້ບັນຈຸສັດຈະທຳງ່າຍໆ, ເລິກເຊິ່ງ ແລະ ຈຳເປັນຕໍ່ການປະຕິບັດແທ້ໆ. ການປະຕິບັດລະບຽບວິໄນຕ້ອງ ເຮັດໄປດ້ວຍຄວາມເຂົ້າໃຈໃນການຈຳເປັນຂອງມັນ, ໃນຄຸນປະ ໂຫຍດຂອງມັນ, ໃນພັນທະກໍລະນີຂອງມັນ, ໃນຄວາມຫມາຍທາງ ຈິນຕະນາການຂອງມັນ. ຢູ່ໃນທິດສະດີສຶກສາສາດນັ້ນ ມັນຈຳເປັນອີກແບບ ຫນຶ່ງ, ລະບຽບວິໄນບໍ່ເກີດຂຶ້ນຈາກປະສົບການທາງສັງຄົມ ຫລື ຈາກພຶດຕິກຳຕິດຈີ່ຂອງຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫນຸ່ແບບອ້ອມນ້ອງ ແຕ່ ມັນຕ້ອງເກີດຂຶ້ນຈາກສະຕິສຳນຶກສິດໆ, ເກີດຈາກຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນ ແບບໃຊ້ປັນຍາອ້ອຍຕ້ອຍ, ຈາກອາລົມແຕກຕື່ນແບບເດຍລະສານ ແລະ ຈາກຄວາມນຶກຄິດ. ຈາກນັ້ນພວກນັກທິດສະດີຍັງກ້າວໄປ ໄກກວ່ານັ້ນອີກ ແລ້ວຈຶ່ງຕັດສິນວ່າ "ສະຕິຕໍ່ລະບຽບ" ນັ້ນ ບໍ່ມີຄຸນຄ່າ ຫຍັງຫນຶ່ງ ຖ້າຫາກວ່າມັນໄດ້ຮູບການຈາກອິດທິພົນຂອງຜູ້ໃຫຍ່, ຈຶ່ງຊັ້ນມັນຈຶ່ງບໍ່ແມ່ນການມີສະຕິຕໍ່ລະບຽບວິໄນແທ້ໆ ແຕ່ມັນແມ່ນ ການເຝິກແອບ, ໃນສ່ວນເລິກແລ້ວເປັນການລະເມີດອາລົມແຕກ

ຕົນແບບເດຍລະສານນັ້ນເອງ. ສິ່ງທ່ຶ່ຄວນເຮັດບ່ໍ່ແມ່ນການມີສະຕິຕ່ໍ
ລະບຽບ ແຕ່ແມ່ນການ "ວາງລະບຽບໃຫ້ຕົນເອງ" ເຊ່ັນດຽວກັນ,
ອົງການຈັດຕັ້ງເດັກທຸກຢ່າງລ້ວນແຕ່ໄຮ້ສາລະໄຮ້ປະໂຫຍດທັ້ງປວງ,
ສິ່ງທ່ຶ່ຈ່ຳເປັນນັ້ນແມ່ນ "ການຈັດຕັ້ງໂດຍຕົນເອງ" ພຸ້ນຕ່າງຫາກ.

ເມ່ຶ່ອກັບມາຢູ່ທ່ຳ່ງໄກໂດດດ່ຽວຫມູ່ແລ້ວ ຂ້າພະເຈ້ົ້າຄ່ຶດຄ້ົ້ນ
ແລະ ເຫັນເຫດຜົນດັ່ງນ້ົ້ີ: ຫນ່ຶ່ງທຸກຄົນພວກເຮົາຮູ້ນ່ຳກັນແລ້ວວ່ຳ
ພວກເຮົາຄວນລ້ຽງດູອົບຮົມຄົນແບບໃດ, ກ່ຳນະກອນຜູ້ມ່ີຄວາມຮູ້
ແຕ່ລະຄົນ, ມ່ີສະຕິສ່ຳປະສັນຍະ ກ່ໍ່ຮູ້ດ່ີເທ່ຳ່ງກັບສະມ່ຶ່ຊິກພັກແຕ່ລະ
ຄົນ. ຍ້ອນແນວນ້ົ້ີຄວາມຫຍຸ້ງຍາກຂອງມັນຈ່ຶ່ງບ່ໍ່ນອນຢູ່ໃນບັນຫ່ຳ
ວ່ຳ ຄວນເຮັດອັນໃດ ແຕ່ແມ່ນ ຄວນເຮັດແນວໃດຫລ່ຳຍກວ່ຳ.
ນ້ົ້ແລ້ວທ່ຶ່ເປັນບັນຫ່ຳເຕັກນ່ຶກຂອງວ່ິຊ່ຳການສ່ຶກສ່ຳ່ງຫນ່ຶ່ງ.

ເລ່ຶ່ອງເຕັກນ່ຶກເປັນສ່ິ່ງທ່ຶ່ກ່ອດກ່ອນໄດ້ຈ່ຳກປະສົບການເທ່ຳ່ນ້ັ້ນ.
ກ່ິດເກນການຕັດສ່ິ່ນໂລຫະອ່ຳດຈະບ່ໍ່ກ່ຶ່ກຄ້ົ້ນພົບກ່ໍ່ໄດ້ ຖ້ຳຫ່ຳກວ່ຳ
ໃນບ່ິດຮ່ຽນທ່ຶ່ຜ່ຳນມ່ຶ່ຂອງມະນຸດຊ່ຳດນ້ັ້ນ ບ່ໍ່ມ່ີໃຜຈັກຄົນຕັດໂລຫະ.
ມັນມ່ີແຕ່ບ່ິດຮ່ຽນຕ່ິວຈ່ິງເທ່ຳ່ນ້ັ້ນທ່ຶ່ເຮັດໃຫ້ກ່ຳນປະດ່ິດສ້ຳ່ງ, ກ່ຳນ
ປັບປຸ່ງ, ກ່ຳນເລ່ືອກເຟ້ັ້ນ ແລະ ກ່ຳນປະກ້ົ້ມເປັນໄປໄດ້.

ກ່ຳນຜະລ່ິດທ່ຳ່ງດ້ຳນສ່ຶກສ່ຳສ່ຳດຂອງພວກເຮົ່ຳບ່ໍ່ເຄ່ີຍຈັດຕ່ັ້ງຂ້ົ້ນ
ເອ່ງຕ່ຳມຕ້ກກະສ່ຳດຂອງວ່ິຊ່ຳການເຕັກນ່ຶກຈ່ກເທ່ົ່ອ ແຕ່ຫ່ຳກເກ່ິດ
ຂ້ົ້ນຕ່ຳມແນວຈ່ຶ່ງຈ່ິດໃຈຫລ່ຳຍກວ່ຳ. ສ່ິ່ງດ່ັ່ງກ່ຳ່ວເຫ້ັນໄດ້ຢ່ຳ່ງຈະ
ແຈ້ງຢູ່ໃນຂ່ົ້ງເຂດວຽກງ່ຳນຂ້ັ້ນໂຮ່ຽນປະກ່ິມນ່ຳ.

ແຕ່ເຫດຜົນກ່ໍ່ຄ່ືວ່ຳ ພວກເຮົ່ຳຂ່ຳດເຂ່ີນທຸກສ່ິ່ງທຸກຢ່ຳ່ງໃນ
ເລ່ຶ່ອງຂະແຫນງກ່ຳນຕ້ັ້ນຕ່ໍ່ຂອງກ່ຳນຜະລ່ິດເຊ່ັ່ນ: ວ່ິທ່ີ່ດ່ຳ່ເນ່ີນທ່ຳ່ງ

ດ້ານເຕັກນິກ, ວິທີວາງແຜນຄິດໄລ່, ຫ້ອງການສຶກສາ, ການ
ຫມູນໃຊ້ຄົນຂັບ ແລະ ເຄື່ອງຈັກອື່ນໆ, ການຈັດແບ່ງແຮງງານ,
ການກວດກາ, ການອະນຸໂລມ ແລະ ການປະຕິເສດ.

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າທົດລອງໃຊ້ຄຳສັບແບບນີ້ຢ່າງຈຸມປາກຈຸມຄຳ
ຢູ່ທົ່ວປ່ຽນພູ "ໂອລິມປັດ", ພວກເທວະດາກໍຮ້ອງດ່າ ແກ່ວ່ວີ້ກ້ອນ
ຫີນມາໃສ່ ແລະ ໂຈມຕີວ່າ ນັ້ນມັນແມ່ນທົດສະດີນິຍົມກິນໄກ.

ແຕ່ເມື່ອຍ້ຳຂ້າພະເຈົ້າຄິດໄປຫລາຍ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງພົບວ່າ ມີ
ຄວາມຄ້າຍຄຽງກັນ ລະຫວ່າງຂະບວນວິວັດວຽກງານສຶກສາອົບຮົມ
ກັບຂະບວນວິວັດແບບທຳມະດາສາມັນຂອງວຽກງານການຜະລິດ
ທາງດ້ານວັດຖຸ ແລະ ມັນກໍບໍ່ມີສິ່ງໃດເປັນກົນໄກຮ້າຍແຮງພົ້ນຢູ່
ໃນຄວາມຄ້າຍຄຽງອັນນີ້. ໃນສາຍຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນບຸກຄະລະ
ພາບຂອງມະນຸດ ຍາມໃດກໍຍັງເປັນບຸກຄະລະພາບຂອງມະນຸດທີ່ຈົມ
ຈຸ່ມຢູ່ໃນຄວາມສັບສົນ, ຄວາມອຸດົມສົມບູນ ແລະ ຄວາມງົດງາມ
ຂອງມັນສະເຫມີ, ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍຮູ້ສຶກວ່າ ມັນແມ່ນຍ້ອນກະໂຕ
ເຫດຜົນອັນນີ້ເອງທີ່ຄອນເລີ່ມຕົ້ນເຂົ້າເກົ່ງບັນຫານີ້ ໂດຍອາໄສອຸ
ປະກອນວັດແທກຊະນິດແນ່ນອນ, ດ້ວຍວິທີການອັນຈິງຈັງ ແລະ
ສອດຄ່ອງກັບວິທະຍາສາດ ບໍ່ແມ່ນໃຫ້ມັນຈົມຈຸ່ມຢູ່ໃນຄວາມສຳນຶກ
ເປັນເຈົ້າຂອງຢ່າງມືດມົນປ່ອງບ້າ. ແທນທີ່ວ່າຄວາມຄ້າຍຄຽງເລິກ
ເຊິ່ງຢ່າງຫນ້ຳລະຫວ່າງຂະບວນການຜະລິດອຸດສາຫະກຳ ແລະ ຂະ
ບວນວິວັດການສຶກສາອົບຮົມຈະເຮັດໃຫ້ແນວຄິດກ່ຽວກັບບຸກຄະລະ
ພາບຂອງມະນຸດໃນສາຍຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າມືດມົວອັບແສງລົງ, ກົງ
ກັນຂ້າມມັນຈຳຍູ້ດັນໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເກີດຄວາມຮູ້ສຶກນັບຖືມັນເປັນພິ

ເສດ ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ອາດມີຄວາມຮູ້ສຶກແນວອື່ນນອກຈາກ
ຄວາມນັບຖືສໍາລັບຫນ່ວຍເຄື່ອງຈັກສັບສົນ ແລະ ຖືກສ້າງຂຶ້ນຢ່າງດີ
ແນວນັ້ນ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ສໍາລັບຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວມັນເປັນສິ່ງຈະແຈ້ງຢູ່
ວ່າ ຕ່ອນເຄື່ອງອາໄຫລ່ຈໍານວນຫລວງຫລາຍ ເພື່ອປະກອບບຸກຄະ
ລະພາບ ແລະ ການປະພຶດຕົວຂອງມະນຸດນັ້ ອາດສາມາດຖືກສ້າງ
ຂຶ້ນຈາກແມ່ພິມດ້ວຍການເຮັດແບບງ່າຍໆຄືພິມລອກເອົາເປັນຈໍາ
ນວນໃຫຍ່ໂລດ, ແຕ່ວ່າກະໂຕແມ່ພິມນີ້ເອງຊໍ້າຮຸງກຮ້ອງໃຫ້ເປັນ
ຜົນງານລະອຽດລະອໍຄັກແນ່, ໃຊ້ຄວາມລະມັດລະວັງຢ່າງຫລວງ
ຫລາຍ. ກົງກັນຂ້າມ ເຄື່ອງອາໄຫລ່ຕ່ອນອື່ນໆນັ້ນຊໍ້າຮຸງກຮ້ອງໃຫ້
ແມ່ນການຜະລິດຈາກຝີມືບຸກຄົນທີ່ເປັນກໍາມະກອນອ່ອນອຸ່ນອຸ່ນ
ແດ ຫມາຍຄວາມວ່າຜູ້ຄົນທົ່ວຜົນເທວະດາ ແລະ ແສງຕາເຫລົ
ຊະນິດເປົ່າແຈ້ງແຫ່ງຊອດໂລດ. ຍັງມີອີກຈໍານວນຫນຶ່ງເຊິ່ງເພິ່ນຈໍ
ເປັນຕ້ອງຮ້ອງຫາເຄື່ອງມືສະເພາະ ແລະ ສັບສົນ, ຮຸງກຮ້ອງໃຫ້ມີ
ພິກໄຫວ ແລະ ຝີມືມະຫັດສະຈັນ. ແຕ່ສໍາລັບທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ, ສໍ
ລັບວຽກງານທັ່ງຫມົດຂອງຄູດູແລ, ມັນຈໍາເປັນຕ້ອງມີວິທະຍາສາ
ສະເພາະອັນຫນຶ່ງ. ເປັນຫຍັງຢູ່ໃນສະຖາບັນການສຶກສາເດັກນ້ອຍ
ຊຸງ ພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ຮຸງນເລື່ອງການຕ້ານທານຂອງວັດສະດຸ ແລະ
ເປັນຫຍັງຢູ່ໃນສະຖາບັນການສຶກສາວິຊາຄູຊັ້ນສູງ ພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່
ຮຸງນເລື່ອງ ການຕ້ານທານຂອງບຸກຄະລະພາບ ເມື່ອພວກເຮົາເລີ
ລ້ວນແລ້ວແຕ່ສຶກສາອົບຮົມມັນ? ທັ້ງໆທີ່ວ່າ ເລື່ອງຄວາມຕ້ານທານອັນນັ
ໄດ້ແມ່ນຄວາມລັບສໍາລັບຜູ້ໃດແລ້ວ. ເປັນຫຍັງພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ມີພະ

ແນກກວດກາຫນ່ຶ່ງທ່ີສາມາດບອກກັບນັກສຶກສາສາດຜູ້ຂ້ຶ້ຍທ້ງ
ຫລາຍວ່າ:

-ຢູ່ໂຮງຮຽນຂອງເຈ້ົ້ານ້ັນ ເດັກນ້ອຍ ๙0% ແມ່ນເດັກໂສກ້ົມ
ແລ້ວເດ້ົ, ພວກເຈ້ົ້າບ່ໍໄດ້ຜະລິດບຸກຄະລະພາບນັກກອມມູນິດອອກ
ມາເລີຍ ແຕ່ຜະລິດອັນຕະພານ, ຂ້ົ້ກະໂຫຍ, ຂ້ົ້ເຫລ້ົ້າ, ຄົນເຈ
ຍາວ ແລະ ນັກສວຍໂອກາດອອກມາ. ເຊ່ືນຫ້ັກເອົ້າເງ່ືນເດ່ືອນ
ພວກເຈ້ົ້າຫ້ັນມາໃຊ້ແທນແດ່!

ເປ້ັນຫຍ້ັງພວກເຮົ້າຈ່ົ້ງບ່ໍ່ມ່ືວ່ິທະຍາສາດຂະແຫນງຫນ່ຶ່ງທ່ີ່ຕ້ອງ
ໃຊ້ວ້ັດຖຸດ່ິບຂອງພວກເຮົ້າເອ່ງ ແລະ ເຮ້ັດແນວໃດຈ່ົ້ງວ່ານ້ັ່ມ່ີໃຜຈ້ັກ
ຄົນຮູ້ຈ້ັກນ່ໍາໃຊ້ວ້ັດຖຸທ່ີ່ດ້ັ່ນ້ີ, ຊ່ິເອົ້າໄປເຮ້ັດກ້ັບໄຟເບ້ົ່າ ຫລ່ື
ເຮ່ືອບ່ິນເຊ່ືນດ່ີ? ພວກຂ້ັ້ນສ່ືງທ່ີ່ນ້ັ່ງຢູ່ເທ່ິງຈອມພູ ໂອລ່ິມປ້ັ ພ້ັ້ນ
ສາມາດແນມລ່ົ້ງມາເຫ້ັນສ່ວນຍ່ອຍໃດ່ໆ ຫລ່ືອງກ່ົ້ງນສ່ວນໃດສ່ວນ
ຫນ່ຶ່ງດອກ. ແນມມາຈາກບ່ອນສ່ືງແນວນ້ັ້ນ ເພ່ົ້ນເຫ້ັນແຕ່ແມ່ທ
ເລໄຮ້ຂອບເຂດແຫ່ງໂລກຂອງເດ້ັກທ່ີ່ປາສະຈາກບຸກຄະລະພາບ,
ລະຫວ່ົ້າງຝ່ານ້ັ້ນຫ້ອງການຂອງພວກເພ່ົ້ນກ່ໍ່ມ່ີຮູບປ້ັ້ນແບບຢ່ົ້າງເດ້ັກ
ນ້ອຍ ທ່ີ່ຜະລິດຈາກວ້ັດຖຸເບ່ົ້າບ່ົ້າງກວ່ົ້າຫມ່ໍ່ເຊ່ືນ: ແນວຄ່ິດ, ເຈ້ັຍ
ຫນ່ຶ່ງສ່ືພ້ົມ ແລະ ຄວາມເພ້ົ້ັນແບບມານ່ິລ່ິບ*. ເມ່ືອຊ່ົ້າວເມ່ືອ
ໂອລ່ິມປ້ັດມ້ັ້ຽມຍາມຂ້ົ້າພະເຈ້ົ້າຢູ່ນ່ິຄ່ິມນ້ັ້ນ ຂະເຈ້ົ້າກ່ໍ່ຮອດບ່ໍ່ມ່ືນ

---

* ມານ່ິລ່ິບ: ຕ່ິວລະຄອນໃນນ່ິຍາຍຂອງໂກໂກນ, ເລ່ືອງ "ວ່ິນ
ຍານຕາຍ".

ຄວາມເພ້ົ້ັນແບບ ມານ່ິລ່ິບ: ຄວາມເພ້ົ້ັນທ່ີ່ບ່ໍ່ເປ້ັນຈ່ິງ.

ຕາຈ້ຳ ແລະ ຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ທີ່ມຊີວິດຊີວາຂອງເດັກນ້ອຍກໍ ຮອດບໍ່ເປັນສິ່ງແປກໃຫມ່ຈ້ຳ, ກ່ອນອື່ນຫມົດພັນຮຸງກຮ້ອງໃຫ້ມີ ການອົບຮົມທາງດ້ານເຕັກນິກ. ແຕ່ໃນເວລາທີ່ພາພວກເພິ່ນເລາະ ຊົມນິຄົມນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າເອງກໍຮູ້ສຶກບໍ່ເປັນປົກກະຕິແລ້ວທີ່ຕ້ອງປະ ທະຫລັກທິດສະດີກັບພວກເພິ່ນ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍພວມຫຍຸ້ງຢູ່ ນຳສິ່ງເລັກໆນ້ອຍໆ ກ່ຽວກັບບັນຫາເຕັກນິກເທົ່ານັ້ນ.

ຢູ່ຫ້ພັກຂອງກອງທີ ๔, ພວກເດັກນ້ອຍບໍ່ລ້າງພື້ນເຮືອນ ເພາະວ່າຄຸເສຍ. ຂ້າພະເຈົ້າຄຶດເຫັນຄຸນຄ່າທາງດ້ານວັດຖຸຂອງຄຸ ແລະ ວິທີການຫາຍໃຕຂອງມັນ. ຄຸທີ່ເບີກຈ່າຍໃຫ້ແຕ່ລະກອງ ຢູ່ ໃນການເບິ່ງແຍງຂອງຮອງນາຍກອງທີ່ເປັນຜູ້ຈັດຜຽນລ້າງຖູ ດັ່ງນັ້ນ ເຂົາຈ້ຳຕ້ອງເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບ. ແມ່ນແລ້ວ ສິ່ງນີ້ເອງ: ຄວາມຮັບ ຜິດຊອບຕຄຸ, ຕການລ້າງຖູ, ຕຜ້າເຊັດເຮືອນ ທັງຫມົດນີ້ ແມ່ນ ອົງປະກອບເຕັກນິກຢ່າງຫນຶ່ງສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ.

ສິ່ງເລັກໆນ້ອຍໆອັນນີ້ປຽບໄດ້ກັບໂຕະກົ້ງຊະນິດໄຮ້ຄ່າ ຄຸນນະ ພາບຕ່ຳ ຢູ່ໃນໂຮງງານຕາຍໆ ຫລ້າຫລັງບ່ອນຫນຶ່ງ. ໂຕະກົ້ງ ແບບນັ້ນແຕ່ກ້ຈ້ອນໄປໄວ້ແຈຫນຶ່ງໃກ້ໆ ບ່ອນເປື້ອນບ່ອນຂີ້ດຶງດ ກ່ອນຫມູ່ພຸ້ນລະ, ໃຜໆກໍຈະເອີ້ນມັນວ່າ "ບັກຂີ້ພະຍາດ". ມັນກ້ ຫມູນໃຊ້ເພື່ອຜະລິດອຸປະກອນສຳຮອງທຸກແບບທຸກແນວເຊັ່ນສາຍ ພານ, ເຄື່ອງອາໄຫລ່, ຕ່ຳ, ເຫລັກບູລອງສຳລັບຕອກຫ້ນຕອກ ຫນ້, ເກ້ຍ່ານັ້ນກໍຕາມ ເມື່ອ "ບັກຂີ້ພະຍາດ" ເລີ່ມບໍ່ສາມາດ ສະແດງລິດ ຄວາມວິຕົກກັງວົນຢ່າງຫນຶ່ງກໍຈະຄອບງຳໄປທົ່ວໂຮງ ງານໂລດ, ຢູ່ທີ່ຫ້ອງປະກອບຈ້ຳມີການປະກອບບໍ່ທັນສຳເລັດແບບ

ບ້ຳເອີນແລະຢູ່ໃນສ້ຳຈ້ຳນ້ຳເຄື່ອງທ້ຳບ່ຫນ້ຳອອນຊອນຄ້ຳຕ່ອນອ້ຳໄຫລ ຮູບຊ້ຳງເປັນຕ້ຳຊ້ຳງ ແບບ "ບ່ຄ້ຳບຊຸດ" ອອກມ້ຳກອ້ຳງເຕ້ນໄປຫນ້ຳ.

ຄວ້ຳມຮັບຜ້ຳດຊອບຕ່ຳຄຸນ້ຳ ແລະ ຜ້ຳເຊ້ຳດເຮ້ອນ ໃນສ້ຳຍຕ້ຳ ຂອ້ຳຂ້ຳພະເຈ້ຳ ເປັນຄ້ຳກັບເຄື່ອງກ້ຳອ້ຳນນ້ຳ ເຊ່ຳງເ້ຳງ ແມ່ນວ່ຳ ກ້ຳ ຈ້ຳດຢູ່ ໃນ ເ ກ ອ ຫ ລ້ຳ ງ ສຸ ດ ກ ໍ ຕ ້ ຳ ມ ແ ຕ່ ກ ໍ ແ ມ່ ນ ເ ບ ້ ຳ ກ ້ ຳ ງ ອ ້ ຳ ນ ນ ້ ຳ ແ ລ ້ ອ ທ ່ ຳ ເ ພ ່ ຳ ນ ້ ຳ ນ ສ ່ ງ ນ ລ ຳ ກ ະ ດ ູ ກ ຕ ່ ອ ນ ສ ຳ ຄ ັ ນ ສ ຸ ດ ຢ ູ ່ ໃ ນ ລ ັ ກ ສ ະ ນ ະ ຂ ອ ງ ມ ະ ນ ຸ ດ ນ ້ ຳ ນ ຄ ື ຄ ວ ້ ຳ ມ ຫ ມ າ ຍ ຂ ອ ງ ກ ້ ຳ ນ ຮ ັ ບ ຜ ້ ຳ ດ ຊ ອ ບ . ຖ ້ ຳ ບ ່ ມ ີ ລ ັ ກ ສ ະ ນ ະ ນ ້ ຳ ນ ແ ລ ້ ອ ກ ໍ ຈ ະ ບ ່ ມ ີ ຄ ົ ນ ກ ອ ມ ມ ູ ນ ິ ດ , ຈ ະ ມ ີ ກ ໍ ແ ຕ ່ ຊ ະ ນ ິ ດ "ສ ່ ງ ນ ບ ່ ທ ັ ນ ແ ລ ້ ອ" ເ ທ ົ ່ ຳ ນ ັ ້ ນ .

ພ ວ ກ ປ ະ ຊ ຳ ຊ ົ ນ ຊ ຳ ວ ພ ູ ໂ ອ ລ ົ ມ ປ ັ ດ ຖ ຸ ້ ມ ເ ຕ ັ ກ ນ ິ ກ . ຍ ້ ອ ນ ກ ຳ ນ ຄ ອ ບ ງ ຳ ເ ຫ ນ ຶ ອ ກ ວ ່ ຳ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ຳ , ແ ນ ວ ຄ ຶ ດ ກ ່ ຽ ວ ກ ັ ບ ເ ຕ ັ ກ ນ ິ ກ ຢ ູ ່ ໃ ນ ສ ະ ກ ຳ ບ ັ ນ ກ ຳ ນ ສ ຶ ກ ສ ຳ ວ ິ ຊ ຳ ຊ ີ ຊ ັ ້ ນ ສ ູ ງ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ຳ ເ ລ ີ ຍ ແ ຈ ບ ຈ ົ ນ ມ ຸ ດ ນ ້ ອ ຍ ໄ ປ ໂ ດ ຍ ສ ະ ເ ພ ຳ ະ ສ ່ ວ ນ ທ ີ ່ ກ ່ ຽ ວ ພ ັ ນ ກ ັ ບ ກ ຳ ນ ສ ຶ ກ ສ ຳ ອ ້ ອ ຍ ຕ ້ ອ ຍ ທ ັ ້ ນ . ຢ ູ ່ ໃ ນ ກ ຳ ນ ດ ຳ ລ ິ ງ ຊ ີ ວ ິ ດ ແ ບ ບ ໂ ຊ ວ ຍ ດ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ຳ ນ ້ ຳ ນ ບ ່ ມ ີ ຂ ົ ງ ເ ຂ ດ ໃ ດ ມ ີ ທ ີ ກ ຳ ນ ໃ ຊ ້ ເ ຕ ັ ກ ນ ິ ກ ເ ຮ ີ ຮ ້ ຳ ຍ ຊ ັ ກ ຊ ້ ຳ ເ ທ ົ ຳ ກ ັ ບ ຂ ົ ງ ເ ຂ ດ ກ ຳ ນ ສ ຶ ກ ສ ຳ . ນ ັ ນ ກ ຳ ຍ ເ ປ ັ ນ ເ ລ ື ່ ອ ງ ຂ ອ ງ ທ ັ ກ ກ ະ ກ ຳ ແ ລ ະ ຂ ອ ງ ອ ຸ ດ ສ ຳ ຫ ະ ກ ຳ ທ ້ ຳ ຫ ລ ້ ຳ ຫ ລ ັ ງ ກ ວ ່ ຳ ຫ ມ ู . ຍ ້ ອ ນ ກ ະ ໂ ຕ ເ ຫ ດ ຜ ົ ນ ອ ັ ນ ນ ີ ້ ແ ລ ້ ອ ທ ່ ຳ ຄ ຳ ຟ ້ ອ ງ ຮ ້ ອ ງ ຂ ອ ງ ລ ູ ກ ລ ູ ກ ດ ໂ ຄ ລ ບ ິ ບ ຢ ູ ່ ໃ ນ ບ ິ ດ ເ ລ ື ່ ອ ງ "ຜ ູ ້ ກ ອ ດ ກ ຳ ນ" ຂ ອ ງ ໂ ກ ໂ ກ ນ ຈ ົ ່ ຳ ຍ ັ ງ ຄ ົ ງ ຖ ຸ ກ ຕ ້ ອ ງ ຢ ู ่ :

"ບ ่ ມ ี ຫ ຍ ັ ງ ເ ປ ັ ນ ຕ ້ ຳ ຫ ນ ่ ຳ ຍ ກ ວ ่ ຳ ກ ຳ ນ ເ ຮ ັ ດ ວ ງ ກ ຢ ู ่ ນ ຳ ພ ວ ກ ນ ັ ກ ປ ຳ ດ ບ ັ ນ ດ ິ ດ , ຜ ู ້ ໃ ດ ກ ໍ ອ ້ ຳ ງ ໂ ຕ ສ ະ ແ ດ ງ ໂ ຕ ວ ່ ຳ ເ ພ ່ ຳ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ສ ະ ຫ ລ ຽ ວ ສ ະ ຫ ລ າ ດ".

ຄ ຳ ເ ວ ົ ້ ຳ ນ ີ ້ ບ ່ ແ ມ ່ ນ ຄ ຳ ເ ວ ົ ້ ຳ ຕ ະ ຫ ລ ົ ກ ສ ຸ ດ ສ ີ ຫ ລ ື ຄ ຳ ເ ວ ົ ້ ຳ ຍ ອ ກ ໄ ຍ

ແບບແຮງໆເລີຍ ແຕ່ມັນແມ່ນຄວາມຈິງທີ່ໃຜໆກໍຮູ້. ແມ່ນໃຜກໍຕິນ
ເອງວ່າເປັນຜູ້ສະຫລາດສ່ອງໃສກວ່າຫມູ່ເພື່ອຈະແກ້ໄຂບັນຫາການ
ສຶກສາອົບຮົມທຸກຢ່າງໃຫ້ໄດ້? ຜູ້ສະເຫນີຕົວມາກ່ອນຫມູ່ບໍ່ທັນໄດ້
ນັ່ງລົງຕໍ່ຫນ້າໂຕະຂຽນຫນັງສືລາວຊໍ້າ ລາວກໍເລີ່ມຊັ່ງ, ເລີ່ມຜູກ
ແລະ ເລີ່ມແກ້ແລ້ວ. ຈະມີປຶ້ມຕໍາລາຫົວໃດຍັບຍັ້ງຫ້າມປາມລາວ
ໄດ້? ປຶ້ມຫົວຫນຶ່ງຊີ້ຫຍັງດີ ໃນເມື່ອລາວເອງກໍມີລູກຄົນຫນຶ່ງ
ແລ້ວ? ແຕ່ປານນັ້ນກໍຍັງມີອາຈານສຶກສາສາດຄົນຫນຶ່ງ, ຜູ້ຊ່ຽວ
ຊານດ້ານນີ້ໂດຍສະເພາະໄດ້ຂຽນຈົດຫມາຍເກົ່ງກະຊວງພາຍໃນວ່າ:

"ລູກຊາຍນ້ອຍຂອງຂ້ອຍລັກເງິນລັກຄໍາຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າຕັ້ງທໍ່ໃດ
ເທົ່ອແລ້ວ, ມັນບໍ່ນອນເຮືອນ, ດ້ວຍເຫດນີ້ແລ້ວ ຂ້ອຍຈຶ່ງຂໍ່ວ່າ
ວອນຂໍຄວາມເຫັນໃຈນໍາພວກເຈົ້າ...".

ບາງຄົນຈະຍາກຖາມວ່າ ເປັນຫຍັງພວກເຊກາ* ຂອງພວກ
ເຮົາຈະຕ້ອງເປັນທັງນັກເຕັກນິກວິຊາການສຶກສາຊັ້ນສູງຫລາຍກວ່າ
ເປັນອາຈານຝ່າຍວິຊາການສຶກສາເອງ?

ຂ້າພະເຈົ້າເອງບໍ່ສາມາດພົບຄໍາຕອບໃຫ້ບັນຫາພິລຶກພິລໍ້ຂັ້ນ
ໃນທັນທີໂລດ, ແລະ ໃນເບິ້ງນັ້ນ ໃນປີ ໑໙໔໙ ຂ້າພະເຈົ້າເອງ
ກໍບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນສະຖານະທີ່ດີເດັ່ນປານໃດກ້າເວົ້າໃນແງ່ເຕັກນິກ, ບໍ່ຕ່າງ
ຫຍັງກັບ ການີເລໂອ ກັບກ້ອງສ່ອງດາວໃນຍຸກຂອງລາວດອກ.
ທາງເລືອກຂອງຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີຫລາຍເສັ້ນເລີຍ: ລົ້ມແຫລວຢູ່
ກູເຣຍແຊ ຫລືລົ້ມແຫລວຢູ່ ໂອລິມປັດ ແລະ ຖືກຂັບໄລ່ຫນີຈາກ

---

* ເຊກາ: ຊື່ຕໍາຫລວດພິເສດ.

ສະຫວັນ. ຂ້າພະເຈົ້າເລືອກເອົາເສັ້ນທາງທີສອງ. ເທິງຫົວຂ້າພະເຈົ້າ ສະຫວັນເປັ່ງແສງໂຮງຮຸ່ງຂອງມັນລົງມາ, ທໍປະກາຍແຫ່ງທິດສະດີອອກມາທຸກສີ່ສັນ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຕັດສິນໃຈໄປຫາກອງປະສົມພິເສດຂອງຊຸມເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍເຊ ແລ້ວເວົ້າກັບພວກເຂົາວ່າ:

- ເອົາລະ, ສູເອີ້! ວຽກງານຂອງພວກສູບໍ່ເປັນຕາເອົາຈັກດີ້ເລີຍ, ກັນຊິໄດ້ພາດກັບພວກໂຕຢູ່ກອງປະຊຸມລະບັດນີ້ນະ, ແມ່ນໃຜເລືອກເຮັດແນວນີ້ ຮ?

ພວກເດັກນ້ອຍຫນ້າແດງຮົ່ນຂຶ້ນ ແລ້ວຫມໍ່ຫນ້ຳອ່າວໃຫຍ່ສູງກວ່າຫມູ່ແດ່ຈ່ຳເດ່ສຽມມັນມາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເບິ່ງ ທັງເວົ້າສຽງຈ້ຳດຽງວ່າ:

- ກະສຽມມັນບໍ່ເຂົ້າເດ້... ເບິ່ງເທາະແມ້!

- ຂີ້ຕິວະ! - ໂຕສະກາ ໂສໂລແວັບ ຮ້ອງໃສ່ມັນ, - ໂຕຂີ້ຕິວະ ນ່າຮັບມາເສຍດີ໋ອ່າໂຕຂີ້ຕິວະ!

- ມັນປູ້ຫມິດຫັ້ນເດ້ ຊັ້ນນ່າ ຊິເຮັດແນວໃດ?

- ຈັ່ງຊັ້ນ ໂຕໄປນັ່ງຜິນໃຫ້ມັນເຂົ້າມັນຄົມຕັ້ງຊື່ວໂມງຫວະ?

- ເອົາລະ, - ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າກັບຫົວຫນ້າກອງ. - ພວກໂຕຕ້ອງເຮັດວຽກນີ້ໃຫ້ແລ້ວກ່ອນກິນແລງ, ກ້າບໍ່ແລ້ວກໍຕ້ອງເຮັດຫລັງຈາກກິນເຂົ້າແລ້ວ, ກັນຈະມາຢູ່ນຳພວກໂຕ.

- ພວກເຮົາຊິເຮັດໃຫ້ແລ້ວ! - ພວກເຈົ້າຂອງສຽມຫ້ຽນພາກັນຮ້ອງຂຶ້ນເປັນສຽງດຽວກັນ, - ຊິມີຫຍັງເຮັດຫລວງຫລາຍກະດ໋ຳຢູ່ຫນີ!

ໂຕສະກາ ຫົວຂຶ້ນ:

- ຫມໍ້ສະຫລອກກອກຢູ່ເດ້!

ໃນກໍລະນີເຊັ່ນນັ້ກບໍ່ມີຫຍັງຫນັກຫົວໃຈແລ້ວ: ໃນເມື່ອພວກ
ເດັກນ້ອຍຫາກຂີ້ແບະແຈ້ງອນ ແຕ່ກໍພະຍາຍາມຫາເຫດຜົນມາ
ອ້າງເພື່ອຍອມຈໍານົນເຮັດວຽກງານແລ້ວ ນັ້ນກໍຫມາຍຄວາມວ່າ
ພວກເຂົາພໍມີຫົວຄິດປະດິດສ້າງ ແລະ ແນວຄິດກໍ່ຕ້ອງອັນໃດອັນ
ຫນຶ່ງຢູ່ໃນຫົວແລ້ວ, ພວກເຂົາເປັນດັ່ງສິນຄ້າຄຸນຄ່າສູງຢູ່ໃນຕະ
ຫລາດຂອງ ໂອລິມປັດ. ທ້າຫາກນີ້ ນັ້ນກາຍເປັນວ່າເຕັກນິກຂອງ
ຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນຍັງບໍ່ທັນແປວໄຟແຫ່ງຫົວຄິດປະດິດສ້າງຂອງພວກ
ເຂົາຢູ່ຫນ້ອຍຫນຶ່ງ ແຕ່ກໍມີເທົ່ານີ້ແລ້ວ, ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍດີໃຈ
ທີ່ເຫັນວ່ານັ້ນເກືອບບໍ່ມີສະພາບປະຕິເສດ ການເຮັດວຽກຢ່າງຈິງ
ຈັງອອກມາເລີຍ. ບາງຄົນພະຍາຍາມຫລົບຫລີກໄປຢ່າງງຸນງຸ
ເພື່ອຫນີໄປແຫ່ງໃດແຫ່ງຫນຶ່ງ, ແຕ່ພວກທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າວິ
ຕົກກັງວົນຫລາຍແມ່ນພວກທີ່ມີວິທີການເຕັກນິກເປັນຂອງຕົນເອງ
ຢູ່ແລ້ວ. ບໍ່ວ່າພວກປະເພດຂີ້ແບະແອອຍາວຈະໄປໂປໂລຢູ່ໃສ ພວກ
ເຂົາກໍຕ້ອງກັບມາກົ້ນເຂົ້າຢູ່ໂຕະຮ່ວມກັບສະມາຊິກອື່ນໆໃນກອງຢູ່ນັ້ນ
ເອງ. ພວກເດັກນ້ອຍ ກູເຣຍເຊ ຕ້ອນຮັບພວກເຂົາແບບບໍ່ໃຫ້
ເປັນເລື່ອງໂດ່ງດັງອຶກກະທຶກປານໃດ, ພໍພຽງແຕ່ເວົ້າສຽດໃສ່ແບບ
ໄຮ້ດຽງສາວ່າ:

- ພວກເຮົາໂລດຄຶດວ່າໂຕຫນີຈາກນິຄົມແລ້ວ.

ແຕ່ປາຍລົ້ນ ແລະ ຝີມືຂອງພວກເດັກນ້ອຍ ກ້ອກກີ ສ້າງ
ຄວາມແຕກຕື່ນໄດ້ດີກວ່າ. ເມື່ອທ້າວຂີ້ແບະພະຍາຍາມເລັດລອດໄປ
ນັ່ງມີຫນ້າຢູ່ອ້ອມໂຕະກົ້ນເຂົ້າດ້ວຍການເຮັດຫນ້າຊື່ຄືບ່ວ່າບໍ່ມີ

ຫຍັງດົງດູດຄວາມສົນໃຈຈາກໃຜເປັນ ພິເສດນັ້ນ. ນາຍກອງຊ້ຳ ເອົາໃຈໃສ່ວ່າສະມາຊິກຂອງເຂົາແຕ່ລະຄົນໄດ້ຮັບອັດຕາຂອງຕົນຫລື ເຂົາຮ້ອງໃສ່ຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງວ່າ :

- ໂກເລຍ, ແມ່ນໂຕເຮັດອີ່ຫຍັງຢູ່ນັ້ນ? ບໍ່ເຫັນຊັ້ນເບາະວ່າ ກຣີໂວຈຸເຊັນໂກ ມານັ້ນບ່າ, ຫຍັບບ່ອນໃຫ້ມັນແມ້, ໄວໆ! ເອົາຈານສະອາດມາໃຫ້! ແລ້ວແມ່ນໂຕເອົາບ່ວງອີ່ຫຍັງມາໃຫ້ມັນລະ ນັ້ນ? ຕາຍແລ້ວ... ບ່ວງອີ່ຫຍັງເນອະນີ້ເອົາອັນດຽວມາໃຫ້ມັນ!

ແລ້ວບ່ວງກໍຈະຫາຍໂຕໄປທາງບ່ອງຍ້ຽມເຮືອນຄົວ.

- ກອກນ້ຳແກງຊຸ້ນໆໃຫ້ມັນແດ່. ເອົາຊຸ້ນໆໃດ໋ເດ້! ເປເຕຍ ໄປຫາພໍ່ຄົວໄວ ແລ້ວເອົາບ່ວງດຽວມາກ້ານຫນຶ່ງເດ້! ແລ່ນ ຈ້ວ! ຊະໂຕປາ ປາດເຂົ້າຈີ່ໃຫ້ຫມໍໄວ ໂອ້ຍ ແມ່ນໂຕປາດແນວໃດນັ້ນ? ແບບນົມນົມແນ່ນພວກຊາວນາເລອຍລາວນດອກຫນ... ເຮັດບ້ຽງ ໃຫ້ຫມໍແມ້ ໂອ້ວ ແລ້ວແມ່ນຫມໍ ເປເຕຍມັນໄປເຮັດຫຍັງຢູ່... ກັບບ່ວງຫັ້ນ? ເປເຕຍ ໄວແດ່ແມ້! ວາເນຍ ເອົ້ນເປເຕຍ ໄວ... ໃຫ້ມັນເອົາບ່ວງມາໄວ!

ທ້າວ ກຣີໂວຈຸເຊັນໂກ ຫນ້າແດງຮຶນໆຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຈານໃສ່ແກງ ເຕັມປ່ຽມ, ນ້ຳແກງຊຸ້ນມີຕ່ອນຫລາຍຕາມຄຶດຢາກ. ຢູ່ໂຕະຂ້າງໆ ຊ້ຳມີຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງກາມສຽງເຍັນໆວ່າ :

- ເຮ້ຍ! ກອງທີ ໑໓, ແມ່ນພວກເຈົ້າມີແຂກຊັ້ນຫວະ?

- ເອ່ີ... ທ່ານຜູ້ໃຫຍ່ຫາກໍມາຮອດນ່າ... ນີ້ເດ້ ລາວຢູ່ຫນີ້ພວມ ຊີກິນເຂົ້າ... ເປເຕຍ... ໂຕຊິເອົາບ່ວງມາໃຫ້ຫມໍນໍ່ລະ... ເຂົາບໍ່ ມີເວລາຫລາຍໃດ໋!

ເປເຕຍ ທ່າທາງພ້າວຟັ່ງຫົດຫອບເຂົ້າມາໃນຫ້ອງ ແລ້ວເດ່ ບ່ວງທຳມະດາສາມັນກ້ານຫນໍ່ງທີ່ໃຊ້ກັນທົ່ວໄປໃນນິຄົມມາໃຫ້, ຫນໍ່ອຸ້ມບ່ວງໄວ້ໃນມືທັ້ງສອງແລ້ວຍື່ນໃຫ້ຄືພວມກະຫວາຍອັນໃດອັນ ຫນໍ່ງ.

ນາຍກອງເກີດໃຈຮ້ອນ:

-ແມ່ນໂຕເອົາບ່ວງຫຍັງມາຫັ້ນນະ? ເຮົາບອກໂຕວ່າແນວໃດ ຮຶ? ໄປຊອກບ່ວງໃຫຍ່ກວ່ານີ້ມາ...

ເປເຕຍ ເຮັດຕາເຫລືອກຕາລານ, ທ່າທາງພ້າວຟັ່ງກວ່າເກົ່າ ບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບຄົນປ່ວງບ້າ, ແທນທີ່ຈະຕຳປະຕູ ຫນໍ່ຈ້ຳໄປຕຳ ປ່ວງຢ້ານ. ໂຮງອາຫານຈົ່ງເປັນຄ້າຍໂຮງລະຄອນຕະຫລົກປົນ ໂສກ ເຊິ່ງແມ່ນແຕ່ພວກອ້າຍເອື້ອຍລ້ຽງ ກໍເຂົ້າຮ່ວມສະແດງນຳ. ບາງຄົນກັ້ນລົມຫາຍໃຈໄປນຳ ເພາະວ່າມັນເປັນເລື່ອງບ້ຽເອີນ ຫລາຍ ທີ່ໂຕເຂົາເອງບໍ່ໄດ້ຕົກເປັນເປົ້າຫມາຍຂອງການຮີບຮ້ອນ ເພື່ອເອົາອົກເອົາໃຈແນວນີ້. ເປເຕຍ ບິນກັບເຂົ້າມາ, ໃນມືມີ ຕວຍຂະຫນາດໃຫຍ່ຫລືວ່າຈອງຕັກແກ ໃນເຮືອນຄົວ. ທົ່ວທັ້ງ ໂຮງອາຫານນັ້ນນອງໄປດ້ວຍສຽງຫົວ, ຮອດເວລານັ້ນ ລາປົດ ຈົ່ງລຸກຂຶ້ນຊ້າໆແລ້ວກ້າວຂຶ້ນສູ່ເວທີສະແດງ. ຫນໍ່ສັງເກດເບິ່ງນັກ ສະແດງໃນເລື່ອງໂສກເສົ້າເລື່ອງນີ້ມາຢ່າງມິດໆ. ຈາກນັ້ນຈົ່ງສັກ ແສງຕາຮ້າຍໆໃສ່ທ້າວນາຍກອງ ຕໍ່ມາໃບຫນ້າເຄັ່ງຮ້າຍຂອງຫນໍ່ຈົ່ງ ອ່ອນຍານລົງຈົນໃຜໆກໍສາມາດສັງເກດເຫັນວ່າມັນເຕັມໄປດ້ວຍ ຄວາມເວດທະນາປານີ ແລະ ເຫັນອົກເຫັນໃຈເຊິ່ງແມ່ນອາລົມຈິດ ຊະນິດທີ່ໃຜໆກໍຮູ້ວ່າບໍ່ອາດເກີດຂຶ້ນກັບ ລາປົດ ໄດ້. ທົ່ວທັ້ງຫ້ອງ

ອາຫານນັ້ນຫາຍໃຈນຳ, ລໍຄອຍນັກສະແດງວາດລວດລາຍທີ່ຄັກ ແລະຕະຫລົກຢ່າງແນບນຽນທີ່ສຸດອອກມາ! ລາປົດ ເດ໋ມ້ຂ້າງຫນ້ຳ ໄປລູບຫົວຫມໍ ກຣິໂວຣຸເຊັນໂກ ແລ້ວເປັ່ງສຽງເວົ້າທີ່ອ່ອນຫວານ ນຸ່ມນວນທີ່ສຸດອອກມາວ່າ:

-ກິນສາ.. ບັກຫລ້າເອີ້ຍ ບັກຄຳນ້ອຍຂອງອ້າຍ, ບໍ່ຕ້ອງ ຢ້ານ, ກິນໂລດ. ແມ່ນພວກເຈົ້າມ່ວນອົກມ່ວນໃຈອີ່ຫຍັງຊັ້ນຫວະ ທີ່ເຮັດໃຫ້ມັນທຸກໃຈແນວນີ້? ຮຶ? ກິນແມ້ຫລ້າ... ແມ່ນຫຍັງ, ບໍ່ມີບ່ວງຊັ້ນຫວະ? ໂອ້ຍ ຈັ່ງແມ່ນເປັນຕາຫນ່າຍແນ໋ະ? ເອົາມາ ໃຫ້ມັນເທາະແມ້ ເອ້ີ້ນນັ້ນລະ ເອົາມາ ເອົາມາໄວ...

ແຕ່ບັກຫລ້ານ້ອຍກິນບໍ່ລົງແລ້ວ, ມັນສະອົ້ນຂົ້ນທົ່ວຖ້ວນຄັບ ໂຮງອາຫານແລ້ວກໍອອກຈາກໂຕະກິນເຂົ້າ ປ່ອຍຈານນ້ຳແກງຊຸ້ນໄວ້ ເຕັມບໍ່ມີຮອຍບີກຮອຍກິນ. ລາປົດ ແນມນຳຜູ້ກຸກທ໋ະມານ, ສີ ຫນ້າຂອງຫມໍສະແດງວ່າເຈັບປວດທ໋ະມານນ໋ຳຢ່າງເລິກເຊິ່ງ.

-ເປັນໄປໄດ້ຫວະນີ້? -ລາປົດ ເວົ້າເກືອບສະອົ້ນ, -ແມ່ນ ຫຍັງ... ໂຕຊິບໍ່ກິນຊັ້ນຫວະຫນີ? ໂອ້ຍ... ຈັ່ງແມ່ນພວກເຂົາພາ ໂລມັນນໍ້

ລາປົດ ງວາກມາເບິ່ງພວກເດັກນ້ອຍອື່ນໆແລ້ວຫົວແບບງງໆ ຫມໍກອດໂອບເອົາບ່າໄຫລ່ທີ່ສັ່ນທົ່ວຍ້ອນແຮງສະອົ້ນຂອງຫມໍ ກຣິໂວຣຸເຊັນໂກ ແລ້ວພາຍ່າງລາກຂາອອກຈາກໂຮງອາຫານໄປ. ຜູ້ຊຸມຫົວກ໋ວກໆຂົ້ນ. ແຕ່ລະຄອນໂສກເລ້ົ້ານ້ັ້ຍງມີສາກສຸດທ້າຍ ເຊ່ິງຜູ້ຊຸມບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ເຫັນນ໋ຳ. ລາປົດ ພາແຂກຂອງມັນມາໃນ

ເຮືອນຄົວ, ພາມັນນັ່ງລົງຕັ່ງຂ້າງໂຕະກ້ວາງໆແລ້ວສັ່ງໃຫ້ພໍ່ຄົວຫາ ອາຫານດີໆມາໃຫ້ "ຄົນຜູ້ນ້ອຍ" ກິນ ເພາະວ່າ "ຕົ້ວເຈົ້າເຫັນນັ້ນ ແລ້ວ, ພວກເຂົາເຮັດກ່ອຍໆໃສ່ມັນ" ແລະ ເມື່ອທ້າວ ກຣິໂວຮຸ ເຊັນໂກ ສະອຶ້ນຄ່ອຍລົງ ແລະກິນແກ່ງຫມົດໄປແລ້ວ, ສະຕິຂອງ ມັນແຈ່ມໃສຂຶ້ນພໍຈະເອົາໃຈໃສ່ເຊັດຂີ້ມູກ ນ້ຳຕາ, ລາປົດ ຈົ່ງຟາດ ບາດຄ້ອນອ່ອນໂຍນບາດສຸດທ້າຍໃສ່ວ່າ:

-ແລ້ວເປັນຫຍັງຫມວດນັ້ນຈົ່ງພາໂລໂຕແນວນີ້? ໂຕບໍ່ໄປ ເຮັດວຽກແມ່ນບໍ? ຄືຊິແມ່ນລະເນາະ?

ກຣິໂວຮຸເຊັນໂກ ງຶກຫົວທ້າງສະອຶ້ນ, ກອນຫັນໃຈໃຫຍ່ ອັນ ໃຫ້ຄວາມຫມາຍຫລາຍກວ່າຄຳເວົ້າຊ້ຳ.

-ຈັ່ງແມ່ນພວກເຂົາໂພດດອກເນາະ, ເດັກນ້ອຍຫມູ່ນີ້... ວ່າ ແນວນັ້ນ... ເອົາລະໂຕຄືບໍ່ເຮັດແບບນັ້ນແລ້ວເນາະ... ເປັນ ເທື່ອສຸດທ້າຍແລ້ວແມ່ນບໍ? ເລື່ອງຫຍັງຈົ່ງຊິຫາເລື່ອງກັບພວກເຂົາ ລະ? ພໍປານວ່າບໍ່ມີເລື່ອງມີລາວອື່ນໆຊັ້ນຫວະ? ເຮົາເນາະ ຕອນ ມາຢູ່ນິຄົມໃຫມ່ໆນັ້ນ ເຮົາບໍ່ອອກໄປເຮັດວຽກຕັ້ງ ຖ ມື້ພຸ້ນໃດ ແລ້ວໂຕຍັງມີແຕ່ ຄ ມື້ຫນຶ່ງ... ເອົາລະ ໃສ ເຮົາເບິ່ງກ້າມຊຶ້ນ ໂຕດຸ, ໂທ້ໆ... ບໍ່ທຳມະດາເດ້... ກ້າມຊຶ້ນແນວນັ້ຕ້ອງເຮັດວຽກ ໄດ້ສະບາຍແມ່ນບໍ?

ກຣິໂວຮຸເຊັນໂກ ງຶກຫົວອີກເທື່ອຫນຶ່ງ ແລ້ວລົງມືກິນກວນ ແປ້ງຂອງມັນ. ລາປົດ ເວົ້ານຳມັນກ່ອນກັບເຂົ້າມາໃນໂຮງອາຫານ ແບບຊົມເຊີຍຢ່າງບໍ່ຄາດຝັນວ່າ:

-ກັນເຫັນໂລດນ່າວ່າ ໂຕເປັນຄົນຈິບເຈື້ອຜູ້ຫນຶ່ງ.

ພຽງແຕ່ເກີດເຫດການອ່າວເລີກລັບປະເພດນີ້ສອງສາມຄັ້ງເທົ່ານັ້ນ ກໍເຮັດໃຫ້ການລັກລອບອອກຈາກນິຄົມໃນຍາມເຮັດວຽກກາຍເປັນສິ່ງເຫລືອວິໄສໄປ. ບໍ່ຄົນຄວາມຊຶນເຄີຍດ້ງກ່າວກໍຫາຍສາບສູນໄປຈາກນິຄົມ ກູເຮຍແຊ. ຄົນດຶກໃນແບບ ໂກວຣັກ ສ້າງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃຫ້ພວກເຮົາຫລາຍກວ່າ. ນັບແຕ່ມື້ທີ່ສາມໄປ, ຫມໍກໍເລີ່ມສູ້ແສງແດດບໍ່ໄຫວ, ມັນຈຶ່ມວ່າຮ້ອງຄາງ ໄປຫາຊົ່ມຢູ່ຕາມພຸ່ມໄມ້ແລ້ວກໍນອນຢຽດພັກຜ່ອນ, ແຕ່ ຕາຣາແນັດ ຮູ້ຈັກຈັດການກັບສະພາບດ້ງກ່າວໃຫ້ຍຸຕິລົງຢ່າງສະຫລຽວສະຫລາດ. ຫມໍຂໍໃຫ້ ອານໂຕນເອົາກອງນ້ຳດ່ຽວທຽມນ້ອຍແລ້ວອອກໄປທົ່ງນາພ້ອມດ້ວຍຄະນະແພດພະຍາບານ, ລົດມ້າຂອງພວກເຂົາປະດັບດ້ວຍທຸງ ແລະ ກາກະບາດສີແດງ. ເຄື່ອງມືຊີ້ພະລັງເຂັ້ມແຂງຂອງຫມໍແມ່ນ ກູຊະມາ ເລຊີ ເຊ່ິງມີບ້ງສູບແທ້ງແບບໃຊ້ໃນໂຮງຕີເຫລັກເປັນອາວຸດ. ພໍແຕ່ ໂກວຣັກຫມັ້ນເຂົ້າຫາພຸ່ມໄມ້ໃບຫນາ "ຄະນະແພດພະຍາບານ" ກໍຫລຸບໄປໃສ່ຫມໍໂລດ. ໃນພັບຕາດຽວ, ເລຊີ ຈັດແຈ່ງຕິດຕັ້ງບ້ງສູບໃສ່ຕໍ່ຫນ້າຄົນປ່ວຍແລ້ວບໍ່ຈັກມືໃຜຕໍ່ມືໃຜກໍຈັດການກັບບ້ງສູບຢ່າງຄ່ອງແຄ່ວຈ້ຽຈ້ຽ. ພວກເຂົາຈັດການທັ່ງລົມໃສ່ທຸກຈຸດໃນຕົວຂອງ ໂກວຣັກ ທີ່ຄາດຫມາຍວ່າຖືກແດດແຜດເຜົາຈາກນັ້ນກໍລາກມັນມາໃສ່ເປຫາມ. ແຕ່ ໂກວຣັກ ຊ່ວງເຊົ້າແລ້ວ, ລົດມ້າຈ້ຽແລ່ນກັບຄົນນິຄົມຢ່າງງຽບໆ. ແຕ່ສຳລັບ ໂກວຣັກ ເລື່ອງຫນັກໃຈບໍ່ແມ່ນວິທີການປິ່ນປົວດ້ງພັນລະນາມາແລ້ວນັ້ນດອກ, ອັນທີ່ມັນເກືອບທົນບໍ່ໄດ້ ກໍແມ່ນເວລາມັນກັບເຂົ້າໄປນັ່ງປະຈຳທີ່ໃນກອງ

ເພື່ອອຶນກຶນປະລິນານກຳນິດຕ້ອຢ່າໃຫມ່ຢ່ານມິດໆພາຍໃຕ້ຮູບແບບ
ຄຳຖາມແບບງ່າຍໆວ່າ :

-ຈັ່ງໃດເວ້ຍ ໂກວຣັກ... ໂຕດ໊ຶ້ນແລ້ວຕິ ? ຢານ໊ັ້ດໃດ໋ເນາະ ?

ແມ່ນອນແລ້ວ ນ໊ີແມ່ນພຶດຕິກຳຂອງທະຫານກອງຫລອນ ແຕ່
ນັນກໍເກີດອອກນາຈາກບັນຍາກາດຊັກນຳເຈດຕະນາລິນຂອງສ່ວນ
ໂຮມນາຊຸກຍູ້ໃຫ້ວຽກງານເດີນ. ແມ່ນບັນຍາກາດ ແລະ ເຈດຕະນາ
ລິນ໊ີແລ້ວທ່ີເປັນເປ້ົາຫມາຍອັນແທ້ຈິງທ່ີສ້ົາງຄວາມກ້ົາວິນ ໃນ
ດ້ານເຕັກນິກໃຫ້ແກ່ຂ້ົາພະເຈ້ົາ.

ເປັນທຳມະດາຢູ່ວ່າ ອົງປະກອບ໊ັ້ນຖານທາງດ້ານເຕັກນິກຍັງ
ຄົງແມ່ນກອງຊາວນ໊ິຄົມນັ້ນເອງ. ສະເພາະພວກເພ໊ົ່ນຢູ່ເທ໊ົາ "ໂອ
ລິນປັດ" ນັ້ນ ເພ໊ົ່ນ ບ໋ໍ່ເຂ້ົາໃຈຈັກເທ໊ົ່ອດອກວ່ານັນແມ່ນຫຍັງ,
ເທ໊ົາວ່າຂ້ົາພະເຈ້ົາໄດ້ພະຍາຍາມສຸດຂີດສຸດກຳລັງແລ້ວກໍຕາມ ເພ໊ົ່ອ
ອະທິບາຍໃຫ້ຊາວເມ໊ືອງ "ໂອລິນປັດ" ຮູ້ວ່າ ນັນມ໊ີຄວາມຫມາຍ
ແລະ ຄຸນຄ່າຕັດສິນຫລາຍສ໋ຳໃດ ຢູ່ໃນຂະບວນການວ໊ິຊາການສ໊ຶກ
ສາ. ແຕ່ໃນ໊ເມ໊ືອວ່າພວກເຮົາເວ້ົ້າກັນຄົນລະພາສາ ນັນ໊ຈ໋ົ່ງເປັນ
ເລ໊ືອງເຫລ໊ືອ໊ວ໊ິໄສ ທ໊ົ່ຈະ໋ບ໋ໍ່ອະທິບາຍສ໋ົ່ງໃດເລ໊ີຍ. ໃນ໊ທ໊ົ່ນ໊ຂ້ົ້າພະເຈ້ົ້າ
ຂໍນຳເອົາບົດສິນທະນາລະຫວ່າງຂ້ົ້າພະເຈ້ົ້າກັບອາຈານວ໊ິຊາການສ໊ຶກ
ສາຄົນຫນ໋ົ່ງ໊ຊ໋ົ່ງມ໊ານ໊ັ້ງມ໊ນ໊ິຄົມ, ເຂົາເປັນຄົນສະຫ່ຳນຸ່ງເ໋ົ່ອງດ໊ີ ໃສ່
ແວ່ນຕາ, ເ໋ົ່ອໃຫຍ່ ສ໊ົ້ງຂ໊ານ໊ານ ແລະ ເປັນຄົນເ໋ົ່ີດເຜ໊ີຍສະ
ແດງຄວາມ໋ຄ໊ິດອອກຢ່ານກ໊ົ້ງໆ. ເຂົາລ໋ົ່ບກວນຂ້ົ້າພະເຈ້ົ້າດ້ວຍຄຳຖາມ
ອັນ໊ນ໊ີ: ເປັນຫຍັງ໋ຈ໋ົ່ງແມ່ນນ໊ານກອງປະຈຳ໊ັ້ນເປັນຜູ້ແບ່ງ໊ັ້ນໂຕະ
ຕ໋ັ້ງໃຫ້ແຕ່ລະກອງຢູ່ໂຮງ໊ອາຫານແທນ໊ທ໊ົ່ຈະແມ່ນ໊ຄູສອນ.

-ສະຫາຍ, ເວົ້າແທ້ໆໃດ, ຂ້ອຍໂລດຢາກຄຶດວ່າ ເຈົ້າເວົ້າຫລິ້ນລ້ຽງໃດຫນໍ. ຂ້ອຍຂໍນຳ, ເວົ້າລົມກັບຂ້ອຍຢ່າງຈິງຈັງແດ່. ເຮັດແນວໃດຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍນັກຮຽນເວນປະຈຳວັນແບ່ງປັນໂຕະ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຈົ້າໂລດນັ່ງ ສະບາຍເສີຍຢູ່. ເຈົ້າແນ່ໃຈບໍ່ວ່າ ມັນເຮັດໄປຢ່າງຖືກຕ້ອງຍຸຕິທຳດີຕໍ່ທຸກໆຄົນ? ເອີ້ແລ້ວກະຍັງມີອີກ ບາງທີມັນອາດຊິຫລິ້ງລືມໄປກໍໄດ້...

-ການແບ່ງປັນໂຕະບໍ່ເປັນເລື່ອງຍາກຫຍັງນ່າ, -ຂ້າພະເຈົ້າຕອບທ່ານອາຈານ, -ພວກເຮົາມີກົດລະບຽບເກົ່າແກ່ທີ່ດີຫນ້ຳປະຕິບັດກັນມາເປັນປະຈຳແລ້ວ.

-ໂອ່... ຫນ້າສົນໃຈຫນໍ, ກົດລະບຽບວ່າຕີ?

-ເຈົ້າ, ກົດລະບຽບອັນນີ້: ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທັ້ງຫນ້າອອນຊອນແລະບໍ່ຫນ້າອອນຊອນ ທັ້ງຫນັກຫນ່ວງ ຕ້ອງຖືກແບ່ງປັນໃຫ້ທຸກກອງທຸກຫນ່ວຍເປັນຜຽນຕາມລຳດັບຫມາຍເລກປະຈຳກອງຂອງພວກເຂົາ.

-ແມ່ນຫຍັງເກາະ? ເຮັດແນວໃດ? ຂ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈ.

-ງ່າຍທີ່ສຸດ, ຄືຈັ່ງຊີ້ ສົມມຸດວ່າ ເດືອນນີ້ແມ່ນກອງທີຫນ້ຳໄດ້ບ່ອນດີທີ່ສຸດໃນໂຕະກິນເຂົ້າ, ເດືອນຕໍ່ໄປກໍແມ່ນຜຽນກອງທີສອງ ແລະ ຕໍ່ກັນໄປ...

-ຈິບຫລາຍ ແລະ ແນວບໍ່ເປັນຕາອອນຊອນຫັ້ນເດ້ລະ? ມີຫຍັງແດ່?

-ແນວບໍ່ຫນ້າອອນຊອນນີ້ ກະມີເລື່ອຍຢູ່ດອກ ເຊັ່ນວ່າ ຕ້ອງໄດ້ລະດົມກັນເຮັດວຽກກ່ອນທີ່ບໍ່ຢູ່ໃນແຜນການ, ກອງທີຫນ້ຳຈະ

ກົກບ່ຳຕິວກ່ອນ, ເທື່ອຕໍ່ໄປກໍແມ່ນຜຸນສອງກອງທີ ๔. ເມື່ອແບ່ງ ວຸງກເຮັດອະນາໄມຫ້ອງວິດ ກໍຕ້ອງແມ່ນກອງທີ ๑ ເຮັດກ່ອນ ຫມູ... ວຸງກປະເພດນີ້ຕົກເປັນຜຸນໄວ້ໂລດດອກ.

-ຄືຊິແມ່ນເຈົ້າເອງລະເນາະທີ່ປະດິດຄິດລະບຸບຜ້ຳອັນນີ້ຂຶ້ນ ມາ?

-ບໍ່ນ່າ, ເປັນຫຍັງຈ່ຳຊິແມ່ນຂ້ອຍລະ? ແມ່ນພວກເດັກນ້ອຍ ພຸ້ນນ່າ, ເຮັດແບບນີ້ມັນສະດວກສຳລັບພວກເຂົາເອງ: ການຈັດ ແບ່ງປະເພດນີ້ເຮັດໄດ້ຍາກຫລາຍ, ມັກມີຜູ້ບໍ່ຄິໃຈເລີຍ, ແຕ່ວ່າ ມາຮອດດຸງວນີ້ທຸກຢ່າງດຳເນີນໄປຢ່າງສະບາຍ, ຜຸນປ່ຽນໄປເອງ ແຕ່ລະເດືອນ.

-ເຮັດແບບນີ້ ຫມາຍຄວາມວ່າໃນອີກ ๘๐ ເດືອນກອງທີ ๘๐ ຂອງເຈົ້າຈະຕ້ອງລ້າງວິດ ແມ່ນບໍ?

-ກົກຕ້ອງທີ່ສຸດ, ແຕ່ພວກເຂົາກໍຈະໄດ້ເປັນເຈົ້າຂອງບ່ອນນັ່ງ ກິນເຂົ້າທົດທີ່ສຸດໃນອີກ ๘๐ ເດືອນຄືກັນ.

-ຕາຍແລ້ວ... ໃນອີກ ๘๐ ເດືອນກະຊິມີຄົນໃຫມ່ມາເຂົ້າຢູ່ ກອງທີ ๘๐ ຕື່ມ ບໍ່ແມ່ນຫວະ?

-ບໍ່, ອົງປະກອບໃນກອງປ່ຽນແປງຫນ້ອຍທີ່ສຸດ. ພວກເຮົາ ພະຍາຍາມໃຫ້ຫນ່ວຍໂຮມຊີວິດຢູ່ຍືນຍາວທີ່ສຸດ ແມ່ນອນແລ້ວວ່າ ຈະມີບາງຄົນອອກໄປ ແລະ ສອງສາມຄົນໃຫມ່ເຂົ້າມາແທນ, ແຕ່ ເທົ່າຢ່າງໃດກໍດີ ເທົ່າແມ່ນວ່າອົງປະກອບສ່ວນໃຫຍ່ຂອງກອງປ່ຽນ ໄປ ແຕ່ມັນກໍບໍ່ມີຫຍັງຮ້າຍແຮງເປັນອັນຕະລາຍ. ກອງຊາວນີ້ຄົນ ແມ່ນຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ ທີ່ມີແບບແຜນປະເພນີ, ມີປະຫວັດ

ສາດ ມີສະພາວະຮັບຜຽນວຽກ ແລະ ມີກຽດສັກສີເປັນຂອງຕົນ ເອງ. ເປັນຄວາມຈິງຢູ່ວ່າໃນປັດຈຸບັນອົງປະກອບໃນກອງປ່ຽນ ແປງຫລາຍ ແຕ່ແກນຂອງມັນຍັງຢູ່.

-ຂ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈ, ທັງຫມົດນີ້ລ້ວນແຕ່ແມ່ນສິ່ງເສກສັນປັ້ນ ແຕ່ງເອົາ, ບໍ່ຈິງຈັງເດັດຂາດ, ຈະມີຄວາມຫມາຍຫຍັງກ້າກອງຈະ ມີກຽດສັກສີ ໃນເມື່ອມີແຕ່ຄົນໃຫມ່ ມັນຊິເປັນອີຫຍັງແທ້?

-ມັນກະເປັນຄືກອງພົນຂອງ ຊາປາແອບ* ຟຸ້ນແລ້ວ, -ຂ້າ ພະເຈົ້າເວົ້າທັງຫົວ.

-ໂອ້ຍ... ໃນທີ່ສຸດເຈົ້າກໍກັບຄືນໄປຫາລັດທິທະຫານອີກ... ແຕ່ ວ່າແຕ່ວ່າເທາະ ແມ່ນມັນມີອີຫຍັງລະ ຢູ່ໃນກອງພົນຂອງ ຊາ ປາແອບນັ້ນ?

-ຢູ່ໃນກອງພົນ ເກືອບວ່າບໍ່ມີທະຫານຜູ້ເກົ່າຄືແຕ່ກ່ອນເລີຍ ແລະກະໂຕນາຍພົນ ຊາປາແອບ ກໍບໍ່ຢູ່ຄືກັນ, ລ້ວນແຕ່ຄົນໃຫມ່ ຫມົດ ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນ ພວກເຂົາກໍຮັກສາກຽດສັກສີ ແລະ ຄວາມ ຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງ ຊາປາແອບ ກັບກອງທະຫານຂອງລາວ. ເຈົ້າເຂົ້າ ໃຈແດ່ບໍ່? ພວກເຂົາຮັບຜິດຊອບໃນຊື່ສຽງກຽດສັກສີຂອງຊາປາ ແອບ ແລະ ກ້າຫາກວ່າໃນອີກ ๕0 ປີຂ້າງຫນ້າ ພວກເຂົາທຳ

---

* ຊາປາແອບ: (๑๒๕๗ - ๑๙๑๙) ແມ່ນຊື່ຂອງນາຍທະຫານ ຄົນຫນຶ່ງໃນກອງທັບແດງ, ວິລະຊົນຂອງ ປ/ຊ, ເປັນນາຍພົນ ຂອງກອງພົນທີ ๘๕ ບັນຊາກອງປືນໃຫຍ່ຢູ່ແນວຫນ້າເຊິ່ງຕໍ່ມາ ກອງພົນນີ້ໄດ້ໃສ່ຊື່ຂອງເພິ່ນ.

ລາຍນັ້ນໄປຄົນຮຸ່ນຕໍ່ມາກໍຈະກາຍເປັນຜູ້ແບກຫາບຄວາມອັບອາຍ
ຂອງພວກເຂົາ.

-ຂ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຕ້ອງໃຊ້ວິທີການອັນນີ້?

ແລ້ວທ່ານອາຈານຜູ້ນີ້ກໍບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍ, ຂ້າພະເຈົ້າຈະ
ເຮັດແນວໃດ?

ໃນລະຍະຕົ້ນຢູ່ ກູເຮຍແຊ, ວຽກງານຍິ່ງໃຫຍ່ຢ່າງຫນຶ່ງບັນລຸ
ຜົນສໍາລັບຢູ່ພາຍໃນກອງເອງ. ດົນນານມາແລ້ວທີ່ພວກເຮົາຈັດໃຫ້
ມີຄູດູແລຄົນຫນຶ່ງຕໍ່ນັກຮຽນ ๔ - ๕ ກອງ. ຄູດູແລມີຫນ້າທີ່ຮັບ
ຜິດຊອບໃນດ້ານສ້າງສະຕິສໍານຶກກ່ຽວກັບກົງດສັກສີສ່ວນໂຮມຂອງ
ກອງ, ເຮັດໃຫ້ກອງມີບົດບາດດີເດັ່ນ ແລະ ສົມສັກສີຂອງນິຄົມ.
ແນ່ນອນແລ້ວວ່າຫນຶ່ງແຫນ່ງແນວຄິດໃຫມ່ເພື່ອຜົນປະໂຫຍດສ່ວນ
ໂຮມນັ້ນ ບໍ່ປາກົດຕົວຂຶ້ນໄດ້ໃນວັນຫນຶ່ງວັນດຽວດອກ ແຕ່ຢ່າງນັ້ນ
ມັນກໍຍັງໄວກວ່າຖ້າຫາກພວກເຮົາໄປມີແຕ່ວ່າງຄວາມຫວັງນໍາການ
ສ້າງແຕ່ລະຄົນ.

ບາດກ້າວທີສອງທີ່ສໍາຄັນທີ່ສຸດຂອງພວກເຮົາ ແມ່ນການສ້າງ
ລະບົບກະຖຸກແນວຄິດ. ຄົ່ຮ້ັກັນນັ້ນແລ້ວວ່າ ມັນມີວິທີການຈັດຕັ້ງ
ລະບົບອັນນີ້ຢູ່ສອງແບບ ແລະຍ້ອນແນວນັ້ນກໍ່ຈຶ່ງມີວິທີປະຕິບັດສູ້
ທົນຢູ່ສອງແບບຄືກັນ. ອັນທີຫນຶ່ງ ຕ້ອງສ້າງ ສິ່ງກະຖຸກລ້ອມບຸກ
ຄົນ ດ້ວຍການກະທົບເກົ່ງສຶດຜົນປະໂຫຍດທາງວັດຖຸຂອງບຸກຄົນ
ຕົ້ມໃສ່ກັບອັນອື່ນແດ່. ທີ່ແທ້ແລ້ວ ອັນນີ້ແລ້ວທີ່ທາງນັກແນວຄິດ
ຝ່າຍວິຊາການສຶກສາເກືອດຫ້າມຢ່າງເດັດຂາດ. ການແຈກຢາຍ
ເງິນດ້ວມເລັກດ້ວມຫນ້ອຍໃຫ້ເດັກນ້ອຍໃນຮູບເງິນເດືອນ ຫລືຮາງ

ວ້ນອ້ນໃດອ້ນຫນຶ່ງ ຈະກາຍເປັນເລື່ອງຄໍຂາດບາດຕາຍໂລດສໍາລັບ ຊາວໂອລິມປັດ. ນັກແນວຄິດຝ່າຍວິຊາການສຶກສາເຊື່ອຫມັ້ນວ່າ ເງິນນັ້ນແມ່ນຜີຮ້າຍສ້າງຂຶ້ນ ຄັກພວກເພິ່ນໄດ້ຍິນສຸພາສິດເກົ່າໆ ບົດຫນຶ່ງວ່າ:

ເຫັນເງິນຫນ້າດໍາ ເຫັນຄໍາຫນ້າເສົ້າ*.

ເງິນເດືອນ ແລະ ເງິນກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມຮູ້ສຶກສະທ້ານກ໊ວ ຈົນ ຂະຫນາດວ່າບໍ່ຍອມໃຫ້ເຫດຜົນໃດໆທີ່ອ້າງເຖິງອາລົມຈິດອັນນີ້ໂຜ ໂລ້ຂຶ້ນມາໄດ້. ຢາດີຢ່າງດຽວກໍແມ່ນການຊົດລ້າງດ້ວຍນໍ້າມືນເທົ່າ ນັ້ນ ແຕ້ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີນໍ້າມືນສັກສິດອັນນີ້.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ເງິນເດືອນກໍຫາກເປັນສິ່ງສໍາຄັນຫລາຍ ຢ່າງຫນຶ່ງ. ຍ້ອນລະບົບເງິນເດືອນ ພວກເດັກນ້ອຍຈໍ່ງຮຽນຮູ້ວິທີ ປະສົມຜົນປະໂຫຍດສ່ວນຕົວໃສ່ກັບຜົນປະໂຫຍດທົ່ວໆໄປ ແລ້ວກໍ ໂດດຕ້ານລົງໃນທະເລແຫ່ງຄວາມສັບສົນຂອງແຜນການອຸດສາຫະ ກໍາ ແລະ ການເງິນ ກັບຂອງປະສົດທິຜົນທາງການຄ້າ ແລະ ການ ຕີລາຄາຜົນໄດ້ຜົນເສຍຂອງມັນ, ເຂົາແນມເຫັນຜົນປະໂຫຍດຈາກ ການຮຽນຮູ້ລະບົບເສດຖະກິດອຸດສາຫະກໍາແຫ່ງລັດໂຊວຽດ ແລະ ຈັດຕົວເອງເຂົ້າຢູ່ໃນຖານະດຽວກັບກໍາມະກອນອື່ນໆ. ໃນທີ່ສຸດເຂົາ ກໍຊິນເຄີຍຕໍ່ການຮັບຮູ້ຄຸນຄ່າຂອງເງິນເດືອນ ແລະ ບໍ່ຫນີຈາກ

---

* ສຸພາສິດປູຮານລາວ ສົມທຽບໃສ່ກັບເນື້ອເພງເກົ່າຂອງລັດ ເຊຍທີ່ມີຄວາມຫມາຍຄືກັນວ່າ ຄົນເຮົາຕາຍຍ້ອນເງິນຄໍາ (ຜູ້ແປ).

ເຮືອນດັດສ້າງເດັກ ຄືກັບສາວນ້ອຍນັກຮຽນປະຈຳຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ບໍ່ຮູ້ຈັກຊີວິດຈັກຫນ້ອຍ ຈະມີກໍແຕ່ແນວຄິດທໍ່ນັ້ນ.

ແຕ່ເຮັດຫຍັງບໍ່ໄດ້ແລ້ວ, ສິ່ງເຫລົ່ານີ້ກໍຕິດປ້າຍຫ້າມເສຍແລ້ວ.

ຂ້າພະເຈົ້າພໍມີວິທີເຮັດໄດ້ກໍແຕ່ດ້ວຍການນຳໃຊ້ວິທີການທີ່ສອງຄືການຍົກສັນຂອງຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ ແລະ ປະດິດສ້າງລະບົບຫນຶ່ງສັບສົນສຸດຂີດກ່ຽວກັບສິ່ງກະຕຸກສ່ວນໂຮມ. ວິທີການນີ້ບໍ່ມີກົນຜິດຫລາຍ ແລະ ຊາວເມືອງໂອລິມປັດກໍສາມາດອະນຸໂລມຫລາຍສິ່ງຫລາຍແນວຢູ່ໃນດ້ານນີ້ໄດ້ແດ່, ແຕ່ໃນບາງຄັ້ງກໍຍັງຮ້ອງຄາງອຸ່ມໆ ແບບບໍ່ໄວ້ໃຈມາເຂົ້າຫູຢູ່.

ມະນຸດເຮົາບໍ່ສາມາດດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນໂລກນີ້ໄດ້ ຖ້າຫາກວ່າເຂົາບໍ່ແນມເຫັນສິ່ງສວຍງາມຈັກຫນ້ອຍ. ສິ່ງກະຕຸກຊຸກດັນຊີວິດຂອງຄົນເຮົາທີ່ແທ້ຈິງນັ້ນແມ່ນຄວາມຫວັງທີ່ຈະເບີກບານມ່ວນຊື່ນ ໃນມື້ຕໍ່ໄປ. ຄວາມມ່ວນຊື່ນໃນອັນຂ້າງຫນ້າ ນີ້ແລ້ວທີ່ແມ່ນເປົ້າຫມາຍຕົ້ນຕໍອັນຫນຶ່ງ ຊຶ່ງເປັນພື້ນຖານໃຫ້ແກ່ການປະຕິບັດເດັກນິກສຶກສາສາດ. ໃນຂັ້ນຕົ້ນຕ້ອງຮູ້ຈັກວິທີສ້າງກະໂຕຄວາມມ່ວນຊື່ນເອງ, ເຮັດໃຫ້ມັນກຳເນີດຂຶ້ນແລ້ວຄົງຮູບຢູ່ຢ່າງເປັນຈິງ ຂັ້ນຕໍ່ມາຕ້ອງປ່ຽນຮູບໂຮມຄວາມມ່ວນຊື່ນແບບງ່າຍດາຍນີ້ ໃຫ້ເປັນຄວາມມ່ວນຊື່ນຊະນິດສົມບູນກວ່າ ແລະ ອຸດົມດ້ວຍຄວາມຫມາຍຕໍ່ຊີວິດມະນຸດຫລາຍຂຶ້ນ. ຢູ່ທີ່ນີ້ ແນວທາງຫນ້າສົນໃຈກວ່າເສັ້ນຫນຶ່ງຈ້ຳປາດິດຢ່າງເດັ່ນຊັດ ຄືຈາກຄວາມພໍໃຈງ່າຍໆຕໍ່ການໄດ້ກິນເຂົ້າຫນົມຫວານຈັກກ້ອນມາເປັນຄວາມພໍໃຈຕໍ່ການໄດ້ຮັບຜົນຊອບຈາກງານ.

ພະລັງ ແລະ ຄວາມງາມກໍແມ່ນຄຸນສົມບັດຍິ່ງໃຫຍ່ສອງຢ່າງທີ່ ພວກເຮົາພົບເຫັນສະເຫມີຢູ່ໃນຕົວຂອງມະນຸດ. ທັງສອງສິ່ງນີ້ຂັດ ກັບທັດສະນະທ່າທີ່ສ່ວນຕົວຂອງບຸກຄົນຕໍ່ແລວທາງອະນາຄົດຢ່ອຍ ຕ້ອຍ. ມະນຸດຜູ້ໃດທີ່ກຳນົດພຶດຕິກຳຂອງຕົນຕາມແລວທາງສັ້ນໆ ເຊັ່ນ ການມີອາຫານກິນໃນວັນນີ້ ແລະ ພໍແຕ່ມີກິນຄາບຫນຶ່ງຄາບ ດຽວນີ້ແລ້ວ, ເຂົາຜູ້ນັ້ນເປັນຄົນອ່ອນແອທີ່ສຸດ. ຖ້າຫາກເຂົາເພິ່ງ ພໍໃຈໃນແລວທາງສັ້ນໆຂອງຕົນເອງ ຫລືວ່າອັນອ່ອຍາວກວ່າ ຫນ້ອຍຫນຶ່ງແລ້ວ ເບິ່ງຮູບນອກຄົນຜູ້ນັ້ນກໍຄືວ່າເຂັ້ມແຂງຢູ່ ແຕ່ ເຂົາຈະບໍ່ກະຕຸ້ນໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນຄວາມສວຍງາມ ແລະ ຄຸນຄ່າ ອັນແທ້ຈິງຂອງບຸກຄະລະພາບເຂົາເອງ. ຍິ່ງຫນ່ອຍຊີວິດ ໂຮມ ຫມູ່ກ້ວ້າງຂວາງ ແລະ ແລວທາງອະນາຄົດຂອງມັນກໍປາກົດຂຶ້ນ ເປັນອນດຽວກັບຂອງບຸກຄົນແລວ, ຄົນແຕ່ລະຄົນກໍຍ່ງງາມ ແລະ ມີຄຸນຄ່າສູງຂຶ້ນອີກເທ່ານັ້ນ.

ສຶກສາອົບຮົມຄົນແມ່ນສ້າງສິ່ງກະຕຸກຊຸກຍູ້ແລວທາງອະນາຄົດ ອັນຈະພາໄປເຖິງຄວາມມ່ວນຊື່ນເບີກບານໃນວັນຂ້າງຫນ້າໃຫ້ແກ່ ເຂົາ. ອາດຈະຕ້ອງຂຸນປົ້ນເຫລົ້ມໃຫຍ່ຈັກຫ້ອເພື່ອເວົ້າຮອດວຽກ ງານສຳຄັນກວ່າຫມູ່ນັ້ນນີ້. ມັນຫມາຍເຖິງການສ້າງສິ່ງກະຕຸກໃຫມ່ ໂດຍຫມູນໃຊ້ອັນທີ່ມີມາແລ້ວ, ແລະ ທັງປະດິດອັນທີ່ ປະເສີດກວ່າ ຂຶ້ນມາເປັນຂັ້ນໆ. ໃນຂັ້ນຕົ້ນນີ້ ອາດເລີ່ມຈາກການມີອາຫານກິນ ດີຈັກຄາບກ່ອນ, ການໄປຊົມກາຍະສິນລະຄອນສັດ, ການໂກຍ ຫນອງ, ແຕ່ຍາມໃດກໍຄວນສ້າງແຕ່ງ ແລະ ຂະຫຍາຍສິ່ງກະຕຸກ ເຫລົ່ານີ້ໃຫ້ກ້ວ້າງຂວາງຕື່ມ, ເຮັດໃຫ້ມັນມີຄຸນຄ່າສຳລັບຫນ່ອຍຊີ

ວິດໂຮມຫມູ່ທັ້ງຫນົດ ແລ້ວເຮັດໃຫ້ມັນມີຄວາມສຳຄັນສຳລັບຫນົດ ປະເທດ.

ບຸນຄູນເຂົ້າ (ເກັບກ່ຽວ) ກາຍເປັນສິ່ງກະຕຸກຊຸກຍູ້ອັນຈົ່ກວ່າ ຫມູ່ສຳລັບຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ຂອງພວກເຮົາພາຍຫລັງການພິຊິດ ກູເຮຍແຊ.

ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງເວົ້າຮອດຄ່ຳຄືນອັນລົ້ນບໍ່ໄດ້ຄືນຫນຶ່ງ ຊຶ່ງ ເປັນຄືກັບບາດ້ຽງຈະເພດຫນຶ່ງຢູ່ໃນການພະຍາຍາມອອກແຮງງານ ຂອງພວກເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ. ເວົ້າແທ້ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກ່າ ຕໍ່ຫມາກຜົນຢ່າງນີ້ເລີຍ ແລະ ພຽງແຕ່ຢາກເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຕົນເຫັນ ວ່າ ຈຳເປັນຕ້ອງເຮັດໂດຍບໍ່ເຈດຕະນາຫາຜົນປະໂຫຍດຕໍ່ຈິງຈັກ ຫນ້ອຍ.

ພວກເດັກນ້ອຍນິຄົມຮຸ່ນໃຫມ່ບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າ ມ. ກ້ອກກີ ແມ່ນ ໃຜ. ຫລັງຈາກມາຢູ່ໄດ້ບໍ່ພໍເທົ່າໃດມື້ ພວກເຮົາ ໄດ້ຈັດງານລາຕີ ກ້ອກກີ ຂຶ້ນ. ບຸນນີ້ຈັດຂຶ້ນຢ່າງຍ່ອມເຍົາເບົາບາງທີ່ສຸດ, ທັ້ງນີ້ ເພາະວ່າຂ້າພະເຈົ້າຢາກໃຫ້ບຸນນີ້ມີລັກສະນະວ່າເປັນບຸນຄຶກການຟ້ ດິນຕີເສບ ແລະ ຄ່ຳຄືນແຫ່ງອັນນະຄະດີ, ພວກເຮົາບໍ່ເຊີນໃຜມາ. ພວກເຮົາເອົາຮູບແຕ້ມຂອງອາເລັກໄຊນາກຊີໂມວິດ ກ້ອກກີ ໄປຕັ້ງ ໃສ່ເວທີທີ່ປະດັບປະດາແບບງ່າຍໆ.

ຂ້າພະເຈົ້າເລົ່າເກົ້ງຊີວິດຂອງ ກ້ອກກີ ໃຫ້ພວກເດັກນ້ອຍຟ້ ແລະ ບັນຍາຍຢ່າງລະອຽດກ່ຽວກັບຜົນງານຂອງເພິ່ນ. ນັກຮຽນຮຸ່ນ ເກົ່າບາງຄົນເປັນຜູ້ອ່ານບາງຕອນໃນເລື່ອງ "ໄອເດັກ".

ພວກເດັກນ້ອຍຮຸ່ນໃຫມ່ຕາຄ້າງອ້າປາກຟ້ງຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກ

ເຂົາຄາດຄຶດບໍ່ເຖິງວ່າມີຊີວິດແບບນີ້ຢູ່ໃນໂລກຂອງເຮົາ. ພວກເຂົາ ບໍ່ກ້າມັນຫາໃຄໆທັງບໍ່ສະແດງອາການຕົ້ນເຕັ້ນໃຄໆຈົນວ່າ ລາປິດ ຫອບກະໂຈ່ງເຈ້ຍໃສ່ຈົດໝາຍຂອງກ້ອກກີ ເຂົ້າມາ.

-ແມ່ນເພິ່ນຫວະ ຂຸນອັນນີ້? ເພິ່ນເອງຫວະ? ເພິ່ນຂຸນ ຫາພວກນິຄົມຫວະ? ໃສເບິ່ງແດ່.

ລາປິດ ຍ່າງເລາະໄປນຳແກ່ວເດັກນ້ອຍທັງເຍິ່ງແຜ່ນເຈ້ຍຈົດ ໝາຍຂອງກ້ອກກີ ໃຫ້ເບິ່ງຢ່າງລະມັດລະວັງ. ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງດຶງມື ໜໍ່ໄວ້ແລ້ວພະຍາຍາມເບິ່ງເນື້ອໃນຂອງມັນເລີກເຂົ້າກວ່າເກົ່າ.

-ເຫັນບໍ່... ເຫັນບໍ່ເພິ່ນວ່າ "ສະຫາຍທ່ຽັກແພງທ້າງຫລາຍ" ຂຸນແນວນັ້ນ່າ...

ຫລັງຈາກນັ້ນຈົດໝາຍທຸກສະບັບຈຶ່ງຖືກນຳອອກມາອ່ານສູ່ ກອງປະຊຸມຟັງ. ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຖາມວ່າ:

-ມີໃຜຢາກເວົ້າຫຍັງຈັກໜ້ອຍບໍ?

ປະມານສອງນາທີຜ່ານໄປຍັງບໍ່ມີໃຜຢາກປາກ ແຕ່ຕໍ່ມາ ໂກໂຣ ຕອບໄດ້ກ້າວຂຶ້ນເທິງເວທີ ໜ້າແດງ, ໜໍ່ເວົ້າຂຶ້ນວ່າ:

-ຂ້ອຍຢາກເວົ້າກັບສະມາຊິກໃໝ່ຂອງນິຄົມ ກ້ອກກີ... ພວກ ເຂົາຄືກັບຂ້ອຍເອງ... ແຕ່ວ່າຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກເວົ້າ... ຊຸ້ນລະບໍ່ເປັນ ຫຍັງດອກເນາະ! ໜູ່ເອີ! ພວກເຮົາຢູ່ໜຶ... ແລະ ພວກເຮົາ ກໍມືຕາ ແຕ່ພວກເຮົາຊ້ຳບໍ່ເຫັນຫຍັງ... ບໍ່ຜິດຫຍັງກັບຄົນຕາບອດ, ຕາມເຮົາຄຶດເດ໊... ຈັ່ງແມ່ນໜ້າເສຍດາຍເສຍເວລາໄປບໍ່ຮູ້ວ່າຈັກ໊ ປີແລ້ວ ແຕ່ບັດນີ້ເພິ່ນເອົາທ່ານ ກ້ອກກີ ຜູ້ໜຶ່ງມາໃຫ້ເຮົາເບິ່ງ...

ເວົ້າແທ້ໃດ... ເຮົາຈົນຮູ້ສຶກແຫ້ນໄປຫມົດ. ຢູ່ໃນຫນ້ີ... ເຮົາບໍ່ຮູ້ພວກໂຕເປັນແນວໃດ...

ໂກໂຮຕອບກ້າວເຂົ້າມາແຄມເວທີ, ຂຶງຕາທັງຄູ່ທີ່ດີງງາມ ແລະ ເຄ້ັ່ງຂຶມຂອງມັນ ແລ້ວເວົ້າວ່າ:

-ຕ້ອງເຮັດວຽກ! ຫມູ່ເອ້ີຍ... ແລະ ເຮັດແບບໃຫມ່ເດ້ີ... ພວກໂຕເຂົ້າໃຈບໍ່?

-ເຂົ້າໃຈ! ພວກເດັກນ້ອຍຂານຮັບຢ່າງພ້ຶດພ້ຶນ ທັງພາກັນຕົບມ ືຊົມເຊີຍຕ້ອນຮັບ ໂກໂຮຕອບ ເວລາຫມໍ່ລັງຈາກເວທ ີດັງສະນັ້ນ.

ອັນຕ ໍ່ມາຂ້ ້າພະເຈ ົ້າຈົນຈ ໍ່ພວກເຂົາບ ໍ່ໄດ ້. ພວກເຂົາເປ ັ່ງລົມ ຫ ັນໃຈ, ກ ັດແຂ ້ວ, ຫ ົວສ ັ້ນ ສ ູ້ທົນຜ ່ານຜ ່າອ ະບາຍ ະມ ຸກ ມ ູນ ມ ັ ງ ຂອງ ມ ະ ນ ຸ ດ ຊ າ ດ ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ພ ະ ຍ າ ຍ າ ມ ຢ ່ າ ງ ສ ຸ ດ ຂ ີ ດ ແ ລ ະ ເ ຮ ັ ດ ຢ ່ າ ງ ຈ ິ ງ ໃ ຈ . ພ ວ ກ ເ ຂ ົ າ ແ ນ ມ ເ ຫ ັ ນ ຄ ວ າ ມ ສ ະ ຫ ວ ່ າ ງ ສ ະ ໄ ຫ ວ ໃ ນ ແ ລ ວ ທ ່ າ ງ ຕ ໍ ່ ຫ ນ ້ າ ແ ລ ້ ວ ນ ັ ້ ນ ຄ ື : ຄ ຸ ນ ຄ ່ າ ຂ ອ ງ ບ ຸ ກ ຄ ະ ລ ະ ພ າ ບ ມ ະ ນ ຸ ດ ນ ັ ້ ນ ເ ອ ງ .

ບົດທ ີ ๑๑

ບຸນຄຸນເຂ ົ້ າ

ລ ະ ຍ ະ ເ ວ ລ າ ທ ້ າ ຍ ໆ ຂ ອ ງ ເ ດ ືອ ນ ພ ຶ ດ ສ ະ ພ າ ໄ ດ ້ ປ ະ ທ ານ ຫ ລ າ ຍ ສ ິ ່ ງ ຫ ລ າ ຍ ແ ນ ວ ໃ ຫ ້ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ຢ ່ າ ງ ຕ ໍ ່ ເ ນ ື ່ ອ ງ ກ ັ ນ ເ ຊ ັ ່ ນ ເ ດ ັ ່ ນ ຕ ອ ນ ໃ ຫ ມ ່ ທ ີ ່ ສ ະ ອ າ ດ , ບ ານ ປ ະ ຕ ູ ແ ລ ະ ປ ່ ອ ງ ຢ ້ ຽ ມ ໃ ຫ ມ ່ , ກ ິ ່ ນ ອ າ ຍ ແ ນ ວ ຄ ຶ ດ ໃ ຫ ມ ່ ໆ ແ ຊ ກ ຊ ຶ ມ ຢ ູ ່ ທ ົ ່ ວ ທ ຸ ກ ບ ່ ອ ນ . ບ ັ ດ ນ ີ ້ ພ ະ ຍ າ ດ ກ ຽ ດ ຄ ້ ານ ກ ຶ ກ ບ ັ ດ ເ ຂ ັ ່ ຍ ກ ັ ້ ມ ໄ ປ ເ ອ ງ ຢ ່ າ ງ ງ ່ າ ຍ ດ າ ຍ ແ ລ ້ ວ . ຢ ູ ່ ຕ ໍ ່ ຫ ນ ້ າ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ , ບ ຸ ນ ສ ະ ເ ຫ ລ ີ ມ ສ ະ

ຫລອງໄຊຊະນະນັບໝື່ນັບໃສຮອງໆຂົ້ນຢ່າງເຂັ້ມຂຸ້ນ. ອາຍຄັນປຸ້ມ ສຸດທ້າຍແຫ່ງອະດິດຕະການກະຈາຍອະເທີຍຄອບຄຸມຢູ່ເຫນືອພົ້ນ ທີ່ທຸກແຫ່ງ ຈາກສ່ວນເລິກຂອງໂນນຟູບ່ອນຕັ້ງວິຫານ, ຈາກສ່ວນ ລຶກຂອງຫນ່ວຍຈັດຕັ້ງຈຳນວນນັບບໍ່ໄຂ່ວ, ທັນທີທີ່ກຸ່ມຄັນລະ ເທີຍອອກມາ ມັນກໍຖືກລົມລະດູຮ້ອນຫອບອຸ້ມແລ້ວພາລ່ອງລອຍໄປ ໄກແສນໄກ ມຸ່ງສູ່ຂຸມກອກເທປະຫວັດສາດບ່ອນໃດບ່ອນຫນຶ່ງ.

ບັດນີ້ກະແສລົມບໍ່ໄດ້ອອກແຮງຍາກອີກແລ້ວເພື່ອເຮັດວຽກຂອງ ມັນ ເພາະວ່າໄມ້ງັດຊະນິດແຂງແຮງທົນທານຂອງຫນ່ວຍພົເສດໄດ້ ກ້ຽ້າງຝາກຳແພງເກົ່າແກ່ແຕ່ຫນາຕຶບລົງແລ້ວຮຸງຮ້ອຍ ໃນລະຍະ ພຽງສອງອາທິດ. ມ້າບັກມົນລັງ, ອີ່ເມຣິ ແລະ ມ້າຟົ້ນຕົວໃຫມ່ ຂອງ ກູເຣຍແຊ ເຊົ່ງສະພານາຍກອງໄດ້ຕັ້ງຊົ່ວນໆ ແລະ ສຸພາບ ໃຫ້ວ່າ ບັກກ່ຳ, ຈົວນ້ອຍ, ແລະ ແຫລວຟ້າ ໄດ້ພາກັນລາກແກ່ ໂງ່ນກຳແພງກ້ອນໃຫຍ່ໆໄປກົ້ມໃນບ່ອນເຫມາະສົມເຊັ່ນ ພວກເປັນ ກ້ອນຕ່ອນໃຫຍ່ ແລະ ຍັງຄົງສະພາບດີງັ້ນ ມ້ຽນໄວ້ສຳລັບເຮັດ ຄອກຫມູ, ຕ່ອນນຸ່ນກວ່າ ເອົາໄປຍາຍປູຕາມທາງຍ່າງ, ກົ້ມ ບ່ອນຫລຸບ - ບ່ອນຄ້ອຍໃຫ້ພຽງກັນ. ກອງພົເສດອື່ນໆເຊົ່ງມີຈົກ ຊ້ວານ ສຽມ ລ້ແກ່ ເປັນອາວຸດ ພາກັນຕຳພົ້ນດິນໃຫ້ຮາບ ແລ້ວ ຂະຫຍາຍເດີ່ນອອກຢູ່ຄ້ອຍຟູຂອງພວກເຮົາ ແລ້ວກາງທາງລົງສູ່ ຮ່ອມຫຸບໂດຍຊຸດເປັນລັ່ນໆລົງໄປ, ສ່ວນຫນ່ວຍຂອງ ໂບໂຮວ່ອຍ ນັ້ນກໍເຮັດແປ້ນມ້າໄດ້ສົບກວ່າຫນ່ວຍແລ້ວ ແລະ ເອົາໄປຕັ້ງໄວ້ໃນ ເດີ່ນ ແລະ ຕາມໂຄ້ງບ່ອນຄັກໆ. ເດີ່ນຂອງພວກເຮົາທ້ຽງກ້ວາງທ້ຽງ ສະຫວາດສະເຫວີຍປອດໂປ່ງໂລ່ງ ແນມເຫັນທ້ອງຟ້າ, ມີທຳມະ

ຊາດສີຂຽວອ້ອມຮອບ, ແລະ ສົ່ງສວຍງາມທີ່ຂອບຟ້າຫ່າງໄກກວ້າງ
ໃຫຍ່ພຸ້ນ ກໍນອນຢູ່ໃນສາຍຕາຂອງພວກເຮົານໍ.

ຢູ່ໃນເດີ່ນກໍຄືຢູ່ອ້ອມໆໂນນພູ, ພວກເຮົາໄດ້ຈັດການກໍ່ການ
ກວາດລ້າງຮ່ອງຮອຍຂອງການສຶກສາອົບຮົມທາງສັງຄົມເກົ່າອອກ
ຫມົດ, ແລະ ບັດນີ້ຄົນເຮັດສວນຂອງພວກເຮົາຄື ມິຊີຍັກ ບຸລຸດຜູ້
ງຽບຂຶມ ໃບຫນ້າເສີຍເມີຍຄືກັບຜູ້ຊາຍຂີ້ຮ້າຍໄດ້ເມຍງາມທົ່ວໆໄປ
ນັ້ນແລ້ວ, ລາວພາເດັກນ້ອຍລົງມືຂຸດຄຸ້ຍຕາມເນີນພູ ແລະ ຕາມ
ທາງຍ່າງອ້ອມແອ້ມວັດ ໃຫ້ເປັນກອງເລັກກອງນ້ອຍຢາຍໄວ້ຢ່າງສະ
ຫມໍ່າສະເຫມີ.

ຢູ່ສົ້ນເດີ່ນເບື້ອງເຫນືອ ເພິ່ນວາງພົ້ນຄອກຫມູທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ສົມຊື່
ແທ້ໆແລ້ວ, ເພາະມີຫ້ອງນ້ອຍທີ່ດີທີ່ສຸດສະເພາະຫມູແຕ່ລະໂຕ.
ບັດນີ້ ແຊເຣີ ນັ້ນບໍ່ມີວາດຊົງຄືນກົກໄຟເຜົາຜານອີກແລ້ວ ແຕ່
ເປັນຜູ້ທີ່ກໍາລັງຕົ້ນຕໍ້ນໍາວຽກງານ ຄືກັບນັກປາດ ອາຄີເມັດ ຜູ້ຍິ່ງ
ໃຫຍ່: ແຕ່ລະມື້ມີກອງພິເສດອອກສູ່ວຽກຫລາຍກວ່າ ສິ0 ກອງ,
ພວກເຮົາວ່າມີກໍາລັງມະຫາສານຢູ່ໃນກໍາມື ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍເຫນ
ເຫັນຢູ່ໃນໂຕຂອງ ແຊເຣີ ນັ້ນ ມີສາງສະສົມຄວາມກະຫາຍຕໍ່ວຽກ
ງານອັນຫນ້າອັດສະຈັນ, ລາວຈ່ອຍຜອມລົງອີກ້ອນຄວາມຫິວກະ
ຫາຍອັນນີ້. ມືວຽກຫລາຍຂຶ້ນ ມີແຮງງານຫລາຍຂຶ້ນ ແຕ່ສົ່ງທີ່ບໍ
ຂະຫຍາຍຕົວຕື່ມແມ່ນພະລັງໃນການຈັດຕັ້ງຢູ່ໃນກະໂຕລາວເອງ.

ເອດວກ ນິໂກລາຍວິດ ນອນຫນ້ອຍລົງ, ມັນຄືກັບວ່າລາວຕັດເອົາ
ຊື່ວໂມງຈາກກິດຈະກໍາບໍ່ສໍາຄັນຫລາຍໆອັນເຊັ່ນ ເວລາປັ້ນເຂົ້າເຊົ້າ,
ເວລາກິນເຂົ້າທ່ຽງ ແລະ ເວລາກິນເຂົ້າແລງມາຕໍ່ໃສ່ສໍາລັບເວລາ

ເຮັດວຽກທີ່ລາວຢາກເຮັດທຸກອັນ ແຕ່ປານນັ້ນມັນກໍຍັງບໍ່ພຽງພໍ.

ແຊເຣີ ຢາກສຳເລັດວຽກງານຢູ່ບ້ານພົ້ນດົນຮ້ອຍກວ່າເຮັກຕານີ້ ພາຍໃນເວລາຫນ້ຳເດືອນເດ່ົາ ເຊ່ົາເພ່ືອຢູ່ບ່ອນເກ່ົາພຸ້ນ ເສ້ັນທາງ ທ່ີເດ ີນຜ່ານກ ີນເວລາຮອດຫ ົກປ ີ. ລາວຈ ັດສ ົ່ງກອງພ ົ ເສດຕ່າງໆທ ່ີມ ີ ສະມາຊ ິກຫລາຍກວ່າຫມູ່ອອກໄປຫລ ິກຫຍ້າ ກາງຫຍ້າ ຢູ່ໃນ ທ ່ົງນາອອກຫ ມ ິດທ ຸ ກເສ ້ ນທ ຸ ກຕ ້ ນ. ໂດຍບ ໍ່ ຫ ວ ານຫ ວ ັ ນ ຕ ໍ ່ ສ ົ ່ ງ ໃ ດ , ລາວຈ ັ ດການໄກ ຄ ົ ນ ໃ ຫ ມ ່ ບ ່ ອ ນ ທ ່ ີ ເ ໝ ອ ປ ູ ກ ຂ ຶ ້ ນ ບ ໍ ່ ດ ີ ແ ລ ້ ວ ຈ ່ ົ ງ ປ ູ ກ ຝ ັ ງ ເ ໝ ອ ຫ ລ ້ ານ ະ ດ ູ ແ ທ ນ . ຄ ຶ ກ ັ ບ ແ ຕ ່ ກ ່ ອ ນ ລ ວ ຈ ັ ດ ໃ ຫ ້ ມ ີ ຄ ອ ງ ແ ບ ່ ງ ເ ຂ ດ ຍ າ ວ ແ ລ ະ ຊ ໍ ່ ພ ານ ແ ສ ງ ຕ າ ເ ວ ັ ນ ລ ົ ງ ໄ ປ ຕ າ ມ ລ ວ ງ ຍ າ ວ ຂ ອ ງ ທ ່ ົ ງ ນ າ ນ ັ ້ ນ ປ ະ ດ ັ ບ ປ ະ ດ າ ດ ້ ວ ຍ ແ ຜ ່ ນ ປ ້ າ ຍ ນ ້ ອ ຍ ໆ ຂ ຽ ນ ວ ່ າ : ”ພ ະ ຍ າ ເ ອ ນ ດ າ ລ ູ ເ ຊ ຍ“ ແ ລ ະ ”ເ ທ ວ ີ“ ທ ຸ ກ ໆ ປ ະ ເ ພ ດ . ຢ ູ ່ ດ ົ ນ ຕ ອ ນ ກ າ ງ ແ ລ ະ ພ ັ ດ ແ ຄ ມ ທ າ ງ ລ ົ ງ ທ ່ ົ ງ , ແ ຊ ເ ຣ ີ ໄ ດ ້ ເ ຮ ັ ດ ສ ອ ນ ຫ ມ າ ກ ໂ ມ ໃ ສ ່ ເ ພ ່ ື ອ ຕ ອ ບ ສ ະ ຫ ນ ອ ງ ຄ ຳ ຮ ຽ ກ ຮ ້ ອ ງ ທ າ ງ ດ ້ ານ ວ ິ ຊ າ ການ ຢ ູ ຂ ອ ງ ຂ ້ າ ພ ະ ເ ຈ ົ ້ າ . ສ ະ ພ າ ນ າ ຍ ກ ອ ງ ຕ ິ ລ າ ຄ າ ກ ິ ດ ຈ ະ ກ ຳ ອ ັ ນ ນ ີ ້ ວ ່ າ ມ ີ ຄ ຸ ນ ປ ະ ໂ ຫ ຍ ດ ຫ ລ າ ຍ ແ ລ ະ ລ າ ປ ິ ດ ກ ໍ ພ ້ າ ວ ລ ິ ້ ມ ເ ຮ ັ ດ ບ ັ ນ ຊ ຸ ຜ ູ ້ ພ ິ ກ ານ ທ ່ ີ ສ ົ ມ ຄ ວ ນ ເ ອ ົ າ ເ ຂ ົ ້ າ ເ ປ ັ ນ ສ ະ ມ າ ຊ ິ ກ ໃ ນ ກ ອ ງ ”ເ ຜ ົ ້ າ ສ ອ ນ ຫ ມ າ ກ ໂ ມ“ ໂ ລ ດ .

ເ ກ ົ ່ າ ແ ມ ່ ນ ວ ່ າ ແ ຊ ເ ຣ ີ ມ ີ ວ ຽ ກ ຢ ູ ່ ກ ້ ອ ມ ຫ ົ ວ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ຕ າ ມ ແ ຕ ່ ປ ານ ນ ັ ້ ນ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ກ ໍ ຍ ັ ງ ສ າ ມ າ ດ ຊ ອ ກ ຫ າ ຄ ົ ນ ປ ະ ກ ອ ບ ກ ອ ງ ພ ົ ເ ສ ດ ອ ີ ກ ກ ອ ງ ຫ ນ ຶ ່ ງ ເ ພ ່ ື ອ ໂ ຍ ກ ຫ ນ ອ ງ . ກ າ ຣ າ ບ ານ ບ ິ ບ ໄ ດ ້ ຮ ັ ບ ແ ຕ ່ ງ ຕ ັ ້ ງ ໃ ຫ ້ ເ ປ ັ ນ ນ າ ຍ ກ ອ ງ . ເ ດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ຜ ູ ້ ຊ າ ຍ ๔๐ ຄ ົ ນ , ເ ກ ືອ ບ ເ ປ ົ ່ ອ ຍ , ຫ ມ ິ ດ ຕ ົ ນ ຫ ມ ິ ດ ໂ ຕ ມ ີ ສ ົ ້ ງ ຂ າ ສ ັ ້ ນ ໂ ຕ ຂ ້ ຣ ້ າ ຍ ສ ຸ ດ ທ ່ ີ ລ ົ ້ ນ ມ າ ໄ ດ ້ ຈ າ ກ ກ ົ ້ ນ ສ າ ງ ຂ ອ ງ ເ ດ - ນ ິ ສ ກ ູ ດ ລ າ ຕ ິ ຫ ່ ົ ງ ພ າ ກ ັ ນ ສ ະ ນ ້ ຳ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ຫ ນ ອ ງ . ເ ພ ົ ້ ນ ພ ິ ບ ວ ່ າ ຢ ູ ່

ກັ້ນຫນອງມີສີ່ງຂອງຫນ້າເອົາຫລາຍແນວເຊັ່ນ: ປືນສັ້ນຍາວ, ປືນ
ກົນ ແລະ ປືນຂັ້ນ.

ການກູ້ເອົາອາວຸດອອກຈາກບວກຕົນບໍ່ເປັນເລື່ອງຍາກເລີຍ ແຕ່
ການກວາດຂີ້ຕົນອອກຈາກກັ້ນຫນອງນັ້ນເອງເປັນວຽກຫນັກຫນ່ວງ
ກວ່າຫມູ. ຫນອງກວ້າງສິບຄອນ ແລ້ວຊິມາໃຊ້ຄຸ ແລະ ກະ
ໂອ້ຊ້ານຂອງຂີ້ດົງດຫມູເຂົ້ອອກ ປານໃດຈຶ່ງຈະແລ້ວ? ມີແຕ່ເມືອ
ນຳເອົາຊ້າສີໂຕເຂົ້າມາຮ່ວມວຽກໂດຍໃຫ້ພວກມັນລາກກະໂລ່ງໄມ້
ທີ່ປະດິດຂັ້ນຕາມຫົວຄິດຂອງພວກເຮົາແລ້ວເທົ່ານັ້ນ ປະລິມານຂີ
ຕົນເຫລວຈຶ່ງເລີ່ມຫລຸດລົງຢ່າງເຫັນໄດ້ຄັກ.

"ກອງພົນເສດສະເພາະກິດຫມາຍເລກ ๔" ຂອງ ການຣາບານິບ
ນັ້ນງາມເປັນຕາເບິ່ງຫລາຍໃນເວລາພວກເຂົາພວມເຮັດວຽກ. ແຕ່
ປາຍຕົນຮອດປາຍຜົມ ພວກເດັກນ້ອຍຖືກໂອບດ້ອຍຂີ້ຕົນ ເບິ່ງແລ້ວ
ຄືພວກຄົນຜິວດຳຍິ່ງຫນັກ, ຈົນໜ້າແຕ່ລະຄົນເກືອບບໍ່ໄດ້ ມັນເຮັດ
ໃຫ້ຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າ ພວກເຂົາແມ່ນຊຸມໂຈນທີ່ເດີນທາງມາຈາກແດນ
ໄກທີ່ໃຜກໍບໍ່ຮູ້ຈັກ. ພໍຮອດມື້ທີສາມ ພວກເຮົາກໍມີໂອກາດໄດ້ຊຸມ
ສາກລະຄອນຫນ້ຶ ຊຶ່ງບໍ່ມີຢູ່ໃນໂລກອັນນີ້ຂອງພວກເຮົາຈັກເທື່ອ:
ພວກເດັກນ້ອຍອອກໄປເຮັດວຽກ, ໃບກະທຶນຍັກກັບໃບອື່ນໆກັກ
ສານເປັນແຜ່ນຢ່າງສວຍງາມ; ຮອບຄໍ, ຮອບຂໍ້ແຂນ ແລະ ຂໍ້ຂາ
ເຕັມດ້ວຍເຄື່ອງເອ້ເຂົ້າຊຸດກັນເຮັດດ້ວຍສາຍເຫລັກ, ແຜ່ນສັງກະສີ
ແລະ ສາຍລວດຂາວ. ບາງຄົນຍັງສາມາດປະດິດສ້າງຕ່ອນໄມ້ນ້ອຍໆ
ຂວາງຍັດໃສ່ປາຍດັ້ງ ແລະ ເຮັດຕຸ້ມຫູບ້ອງຫລາຍຊັ້ນເກາະ
ໃສ່ຫູ.

ເປັນທຳມະດາຝູງຊົນໃນເຜົ່ານີ້ ບໍ່ຮູ້ທ້າພາສາລັດເຊຍ ທ້າພາ
ສາ ອູກຣາອິນ, ພວກເຂົາສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດອອກມາດ້ວຍ
ພາສາພື້ນເມືອງ ທີ່ຊາວນິຄົມອື່ນໆບໍ່ຮູ້ຈັກນຳ ທ້າເປັນທີ່ແຕກຕ່າງ
ຫມູ່ຍ້ອນສຳນຽງຮ້ອງກຶກໆ, ສຽງເອີ້ກອາກອອກຈາກຄໍຫອຍດ້ງ
ກວາມຫມູ່ ລ້ວນແຕ່ແມ່ນສຽງບໍ່ຄຸ້ນຫູຊາວເອີຣົບທ້ານັ້ນ. ສິ່ງທີ່ພາ
ໃຫ້ພວກເຮົາແປກໃຈຢ່າງຍິ່ງກໍຄືວ່າ ບໍ່ພຽງແຕ່ພວກສະມາຊິກໃນ
ກອງພິເສດສະເພາະກຸ່ມເຂົ້າໃຈກັນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ພວກເຂົາຍັງພາກັນ
ເວົ້າໂອ້ລ່ວນໄຫລຈົນວ່າຢູ່ຫນອງກວ້າງແຫ່ງນີ້ ກາຍເປັນບ່ອນມ່ວນ
ຊື່ນຮ້ອງໂຮສົ່ງສຽງກັນອຶກກະທຶກ. ພວກແຂກດຳນ້ອຍທີ່ຈົມຢູ່ໃນຂີ
ຕົມເກືອບຮອດບັ້ນແອວ ຍັງພາກັນຕົບມືຮ້ອງໂຮໄດ້ເມື່ອເຊືອກມັດ
ມ້າອີ່ແຕນ ຫລືບັກໝີນລ້ຽງໃສ່ກະໂລ່ງເຊ້ວຽຂອງພວກເຂົາທີ່ປ່ອນລົງ
ຮອດກົ້ນຫນອງ ຈາກນັ້ນກໍພາກັນຮ້ອງໝໍ່ານຄົນປ່ວງບ້າ,

ການາບານິບ ເອງກໍດຳເຫລື້ອມເທົ່າໆກັບຄົນອື່ນ, ແລະ ຫມໍ
ກໍແຕ່ງຊົງຜົມໃຫ້ເປັນກອງໂຈ້ໂກ້ຢູ່ເທິງຫົວ, ເຮັດຕາເຫລືອກມ້ານໆ
ແລ້ວຍິ່ງແຂ້ວອອກຫມົດປາກຮ້ອງວ່າ:

-ດາຣາມບາ!

ດວງຕາອີກສິບກວ່າຄູ່ທ້າຂາວທ້າເປັ່ງແປວຫ້ຽມໂຫດງວາກ ໄປ
ທັນທີພ້ອມໆກັນ ແລ້ວມຸ່ງສູ່ຈຸດ ເຊິ່ງຊວງແຂນປະຫລາດ ແລະ
ໃສ່ປອກແຂນ ຂອງການາບານິບ ຊີ້ໃສ່, ຈາກນັ້ນທຸກຄົນກໍກຶກຫົວ
ແລະ ລໍຄອຍ. ການາບານິບຮ້ອງສຸດສຽງວ່າ:

-ປະຣານານິໄຍ, ປະຣານານິໄຍ! ເຮ້ອ... ຮືອ!

ພວກຄົນປ່າປຸ້ມໄປໃສ່ກະໂລ່ງໃຫຍ່ ທ້າເປັ່ງສຽງໂຮຮ້ອສຸດຂີດ,

ອອກແຮງຍູ້ດັນກະໂລ່ ແລະ ຮ້ອງເລ້ົ້ານ້ົ້ອ່ົ້ແຕນ ໃຫ້ນັນລາກກະ
ໂລ່ງນັນຈຸ້ົ້ຕົ້ມເປັນໂຕນ້ົ້ນຈາກເນີນຝັ່ງຫນອງ.

ຂະບວນຄົນປ່ານ້ົ້ນເມ້ົ້ອງພວກນ້ົ້ມ່ວນຄ້ົ້ກ້ົ້ນ້ົ້ນເປັນພ້ົ້ເສດໃນ
ຕອນແລງເມ້ົ້ອສະມາຊິກໃນນ້ົ້ຄົມທຸກຄົນພາກັນມານ້ັ່ງຢາຍຢູ່ຕາມ
ໂນນຫູ ແລະ ພວກເດັກຮຸ່ນນ້ອຍຕົນເປ້ົ້ອຍທ້ັ່ງຫລາຍກໍຄອງຄອຍ
ດ້ວຍໃຈຈົດຈໍ່ເວລາທ້ົ່ ການາບານົບ ຈະຮ້ອງວ່າ "ປາດໍພວກນັນ",
ແລ້ວພວກແຂກດໍາຫນ້າຕາຫ້ົ່ມໂຫດເຫລ້ົ່ານ້ັ້ນກໍຈະໂດດມາໃສ່
ພວກຂາວແບບຫວ້ັງໃຫ້ຫລ້ັ່ງເລ້ົ້ອດ. ພວກຂາວຢ້ານຕາຍແຕກຕ້ົ່ນ
ແລ່ນປົບໄປທາງເດ້ົ່ນນ້ົ້ຄົມ, ປ່ອນຫ້ົ້ວໂປໂລລ້ົ້ບອອກມາຕາມປ່ອງ
ປະຕູ ຫລ້ົ້ຮູອ້ົ້ນໆ ແຕ່ພວກແຂກດໍາບ່ົ້ຕ້ົ້ດຕາມພວກຂາວໄປແລ້ວ,
ເຫດການບ່ົ້ດໍາເນີນໄປຮອດຂ້ັ້ນກົນມະນຸດດອກ ເພາະເຖ້ົ້ງວ່າພວກ
ຄົນປ່ານ້ົ້ເຂ້ົ້າໃຈພາສາລັດເຊຍ ແຕ່ພວກເຂົ້ານ້ົ້ຮູ້ດ້ົ້ວ່ານ້ັ້ນໂຫດທ້ັນ
ໃນການະເອ້ົ້າຂ້ົ້ົ້ມໄປໃນບ່ອນພ້ົ້ກເຊ້ົ້ານ້ັ້ນເປັນແນວໃດ.

ມ້ົ້ຄ້ົ້ງຫນ້ົ້ງເທ້ົ້ານ້ັ້ນນ້ົ້ເຫດບ້ົ້ງເອ້ົ້ນຢ່ົ້ງາຫນ້ົ້ງອ້ົ້ານວຍໃຫ້ຄົນປ່ົ້ າ
ສະແດງຄວາມໂຫດຫ້ົ່ມປ່ົ້ າເ ົ້ ອນຂອງພວກເຂ້ົ້ົ້ າໃສ່ປະຊ ົ້ ຊົນຜ ົ້ ວ
ຂາວໃນອ ົ້ ອມແອ ົ້ ມຕ ົ້ ວເມ ົ້ ອ ົ້ ງໃຫ ົ ່ ຄ ົ ້ ຄ ົ ້ ບ ຢ ົ ່ ົ ້ ງ ົ ້ ມ ົ ້ ປ ະ ສ ົ ້ ດ ທ ົ ້ ພ ົ ້ ນ.

ໃນແລງທ ົ ້ ່ ຮ ົ ້ ອນເ ົ ້ ົ ້ ຈ ົ ້ ນ ຊ ົ ້ ໄ ຫ ົ ້ ມ ົ ້ ແ ຫ ົ ້ ມ ແ ລ ົ ້ ງ ຫ ົ ້ ນ ົ ້ , ພ ົ ້ ຍ ຸ ໄ ດ ົ ້ ຕ ົ ້ ້ ງ
ເຄ ົ ້ ້ ົ ້ ນ ທ ົ ້ ້ ງ ທ ົ ້ ດ ຕ ົ ້ ເ ວ ົ ້ ນ ຕ ົ ້ ກ , ຫ ລ ົ ້ ອ ເ ປ ົ ້ ົ ້ ໂ ງ ່ ນ ເ ມ ກ ດ ໍ ໄ ຫ ລ ເ ລ ົ ້ ່ ອ ນ
ລ ຸ ດ ໆ ຢ ູ ່ ເ ທ ົ ້ ົ ້ ງ ທ ົ ້ ອ ໆ ຟ ົ ້ , ບ ົ ່ ົ ້ ດ ນ ກ ໍ ກ ອ ມ ກ ຸ ົ ້ ມ ໄ ປ ທ ົ ່ ົ ້ ອ ທ ົ ້ ອ ໆ ຟ ົ ້ , ສ ໆ ງ ຟ ົ ້ ້ ຮ ອ ໆ
ຄ ົ ້ ມ ໆ ແ ລ ົ ້ ອ ມ ຸ ່ ງ ຫ ນ ົ ້ ້ ສ ູ ່ ຈ ອ ມ ພ ູ ຂ ອ ໆ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ້ ້ , ພ ວ ກ ເ ດ ັ ກ ນ ົ ້ ອ ຍ ໃ ນ ກ ອ ໆ
ພ ົ ້ ເ ສ ດ ສ ະ ເ ພ າ ະ ກ ົ ດ ຕ ົ ້ ອ ນ ຮ ັ ບ ພ າ ຍ ຸ ຝ ົ ນ ດ ົ ້ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ກ ະ ຕ ົ ້ ລ ົ ້ ົ ້ ນ , ຟ ັ ໆ
ສ ໆ ງ ຮ ົ ້ ອ ໆ ໂ ຮ ສ ະ ນ ົ ້ ນ ຢ ູ ່ ໃ ນ ຫ ນ ອ ໆ . ທ ົ ່ ົ ້ ວ ກ ູ ເ ຮ ຍ ແ ຊ ກ ົ ້ ອ ໆ ດ ັ ໆ ໄ ປ ດ ົ ້ ວ ຍ

ສຽງຟ້າຮ້ອງ, ຟ້າແມບເຫລື້ອມ ແລະ ມີຮອດຟ້າຜ່າແຮງໆຂະ ຫນາດຫລາຍຕົນ, ຈາກນັ້ນບໍ່ດົນ ເມື່ອປັ່ນປວນພຽງພໍແລ້ວ, ຟ້າ ກໍກອກເທສາຍຝົນປົນກັບສຽງອຶງຄະນຶງຂອງຟ້າຮ້ອງ ຟ້າແມບ ເຫລື້ອມ ແລະ ລົມຫົວກຸດເປັນຄວັນກຸ້ມໄປທົ່ວ. ພວກເດັກນ້ອຍດີ ໃຈຮ້ອງໂຮຕ້ອນຮັບພະຍຸຝົນ, ພາກັນຣີດຜົມຂຶ້ນຕ່າງຊົບລົບລ້ຽງແລ້ວ ພາກັນຮ້ອງລຳທຳເພງຢ່າງມ່ວນຊື່ນຢູ່ກະໂຕກາງຫນອງຫັ້ນໂລດ.

ແຕ່ໃນຂະນະທີ່ພວມມ່ວນຊື່ນສຸດຂີດນັ້ນເອງ ເງົາຮ່າງຫນຶ່ງກໍປາ ກົດຂຶ້ນຢູ່ເນີນພູທ່າມກາງສາຍຝົນ: ແມ່ນ ຊີເນັນກີ ນັ້ນເອງ, ທ່າ ທາງເຂົ້າຮ້ອນຮົນ ແລະ ເຄັ່ງຂຶມ, ຫນ້າເປົ່າແກເປັນທຳນອງເຕືອນ ໄພລັ້ນໆ. ພວກຄົນປ່າເຊົ້າຮ້ອງລຳທຳເພງ ແລະ ໃນທັນໃດກໍຈົ່ພາ ສາລັດເຊຍໄດ້ ຮ້ອງຖາມອອກມາວ່າ:

-ແມ່ນໂຕເປົ່າບອກໃຜເວີ້ຍ? ເຮ້ີຍ ຢ່ໃສ... ຢ່ຫນ້ີຫວະ? ຢ່ ໃສ?

ຊີເນັນກີ ເດ່ແກໄປທາງບ້ານ ໂປດວອກກີ, ແລ້ວພວກເດັກ ນ້ອຍກໍພາກັນແລ່ນອ້ອມຫນອງອອກສູ່ເດີ່ນຢ່າງໄວວາ. ຫ່າງຈາກ ແຄມຫ້ວຍປະມານຫນຶ່ງຮ້ອຍແມັດ, ເຮືອນຫລັງຫນຶ່ງພວມຖືກ ແປວໄຟລຸກກ້ວມພໍປານວ່າແມ່ນກອງໄຟໃຫຍ່ກອງຫນຶ່ງຊື່ໆ. ຢູ່ອ້ອມ ເຮືອນມີຂະບວນຄົນຢ່າງແຫ່ອ້ອມເປັນວົງແຫວນຢ່າງຊ້າໆ ແລະ ເຄັ່ງຂຶມຂະບວນຫນຶ່ງ. ພວກແຂກລຳທັ້ງຫມົດ ๔๐ ຄົນ, ໂດຍມີ ຫົວຫນ້ານຳພາ, ເລັ່ງເຂົ້າໄປຫາຂະບວນນັ້ໂລດ ໃນເວລານັ້ນ ພວກແມ່ຍິງ ແລະ ຄົນແກ່ຊະລາຂ້ຍ້ານປະມານ ๑๕ ຄົນ ພວມໃຊ້

ຮູບນັກບຸນຕັນທາງພວກເດັກນ້ອຍທີ່ໄປຮອດກ່ອນ, ພໍ່ເຖົ້າຫນວດ ຍາວຄົນຫນຶ່ງຮ້ອງໃສ່ພວກເຂົາວ່າ:

- ແມ່ນອີ່ຫຍັງນ໋ອ? ພະເຈົ້າເຮັດໄຟໄຫມ້ ແລ້ວພະອົງກໍຈະມອດດັບມັນເອງ...

ແຕ່ພໍ່ງວາກມາ, ພໍ່ເຖົ້າຫນວດ ແລະ ຄົດຕະສາສະນິກກະຊິບ ອື່ນໆ ຈຶ່ງເຫັນແຈ້ງກັບຕົນເອງວ່າ ບໍ່ພຽງແຕ່ພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະແດງ ຕົວເປັນນັກມອດໄຟເລີຍແຕ່ບົດບາດຕັດສິນຄັ້ງນີ້ມອບຫມາຍໃຫ້ຜູ້ ອື່ນຕາມພະບັນຊາຂອງພະອົງຢ່າງເຫມາະສົມຕາມແນວຄຶດອ່ານສະ ຫລອກກອກ ເພື່ອແກ້ໄຂຄວາມຫາຍະນະ: ພວກເດັກນ້ອຍໂຕດຳປີ ກຸ່ມຫນຶ່ງໂດດເຂົ້າໃສ່ພວກເຂົາ ທັງຮ້ອງກືກງແບບຄົນປ່າ, ຮ່ອນ ແອ ແລະ ສັ່ນເຄື່ອງປະດັບເຮັດດ້ວຍເຫລັກຕາມແຂນຂາຕີກັນ ເປັນສຽງກ້ຶງໆ; ໃບຫນ້າດຳແຫລ້, ບິດບ້ຽວໄປຍ້ອນທ່ອນໄມ້ຍັດຮູ ດັງ ທັງຜົມກໍເກົ້າຕັ້ງໂຈ້ໂກ້ຢູ່ເທິງກະໝ່ອມຫົວ, ແນ່ນອນແລ້ວ ຮູບ ຊົ່ງແບບນີ້ຍ່ອມບໍ່ເຮັດໃຫ້ພວກຜູ້ເຖົ້າເຫລົ່ານັ້ນຄິດແນວອື່ນໄປໄດ້ ນອກຈາກວ່າ: ພວກເຜດຜີດຳໆເຫລົ່ານີ້ບໍ່ມີເຈດຕະນາລົມຢ່າງອື່ນ ເລີຍນອກຈາກຈັດການກັບຂະບວນແຫ່ທັງຫມົດແລ້ວໂຍນພວກເຂົາ ເຂົ້ານະຮົກ ເທື່ອລະຄົນ. ພວກພໍ່ເຖົ້າ, ແມ່ເຖົ້າພາກັນຮ້ອງວ່ຍໆ ແຕກຕື່ນປົບຫນີໄປທຸກທິດທາງຕາມກະຫນົນສາຍຕ່າງໆ, ທັງລາກ ເກີບ ສ່ວນແຂນກໍຫນີບຮູບນັກບຸນບໍ່ວາງ. ພວກເດັກນ້ອຍປຸ້ມເຂົ້າ ໃສ່ຄອກມ້າ ຄອກງົວ ແຕ່ຊ້າສວາຍເກີນໄປ ສັດຖືກໄຟລວກຕາຍ ແລ້ວ. ເຊມີຍາ ໂມໂຫແຮງງັດຟາດປ່ອງຢ້ຽມອອກດ້ວຍທ່ອນຟືນ ທີ່ຫມໍ່ຄວ້າໄດ້ ແລ້ວໂດດເຂົ້າໄປໃນເຮືອນ. ນາທີຫນຶ່ງຕໍ່ມາ, ກໍມີ

ທ້ວຄົນຜູ້ຫນຶ່ງຫນວດເຄົາຍາວໂປໂລອອກມາທາງປ່ອງຢ້ຽມ ແລະ ສຽງ ເຊມີຍາ ຮ້ອງຢູ່ໃນພຸ້ນວ່າ:

-ຫມູ່ເອີ້ຍ ຮັບເອົາພໍ່ເກົ້າແດ່... ໄວ!

ພວກເດັກນ້ອຍຮັບເອົາພໍ່ເກົ້າໄວ້ໃນອ້ອມແຂນ ແລ້ວ ເຊມີຍາ ຈຶ່ງໂດດຜ່າແປວໄຟອອກມາທາງປ່ອງຢ້ຽມອີກປ່ອງຫນຶ່ງ, ນຸ່ງຫນ້າ ສູ່ເດີ່ນຫຍ້າສີຂຽວທົ່ປຸງກຊຸ່ມ ເພື່ອມອດໄຟຕິດເຄື່ອງນຸ່ງຕາມໂຕຂອງ ມັນ ເດັກນ້ອຍຄົນຫນຶ່ງແລ່ນກັບເມືອນິຄົມເພື່ອເອົາລົດມ້າມາ.

ເມກຄັນສີດໍາເຄື່ອນຕົວໄປທາງທິດຕາເວັນອອກປ່ອຍຄອງດໍາໆ ກ່ານຢູ່ໃນທ້ອງຟ້າ. ອານໂຕນ ບຣາເຊັນໂກ ຄວບມ້າບັກນ້ອຍ ມາແຕ່ນິຄົມ.

-ລົດມ້າຊິມາຮອດດຽວນີ້ລະ... ແລ້ວພວກໃຫບ້ານໄປໃສຫມົດ ລະຫນໍ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີແຕ່ໃຫເຮົາຢູ່ຫນໍ?

ພວກເຮົາຈັດແຈງເອົາພໍ່ເກົ້າຂຶ້ນໃສ່ລົດມ້າ ແລ້ວຂະບວນແຫ່ ພວກເຮົາກໍອອກເດີນທາງຕິດຕາມລາວ, ນຸ່ງຫນ້າສູ່ນິຄົມ. ຢູ່ເບື້ອງ ຫລັງປະຕູປ່ອງຢ້ຽມ ມີພວກໃຫບ້ານປ່ອນຫນ້າບູດໃຄ່ສີ່ງສາຍຕາ ແຂງກະດ້າງຕິດຕາມເບິ່ງພວກເຮົາ, ສາຍຕານັ້ນຢາກປ້ອຍດ່າສາບ ແຊ່ງພວກເຮົາແຕ່ເນວດຽວ.

ຫມົດບ້ານສະແດງຄວາມເຍັນກະດ້າງຕໍ່ພວກເຮົາ, ເກີ່ຍ່າງ ໃດພວກເຮົາກໍໄດ້ຍິນສຽງຊ່ໍາລືຢູ່ວ່າ ປະຊາຊົນຮັບຮູ້ແລ້ວວ່າ ເກີດ ມີລະບຽບວິໄນຢູ່ໃນນິຄົມ.

ໃນວັນເສົາ ແລະ ວັນອາທິດ ມີຜູ້ສັດທາໃນສາດສະຫນາມາ ກັບຈົນເຕັມເດີ່ນຂອງພວກເຮົາ. ຕາມທໍາມະດາແລ້ວມີແຕ່ຄົນເກົ້າ

ແກ່ເທົ່ານັ້ນທີ່ເຂົ້າໄປໃນສິມ, ພວກຊາວຫນຸ່ມແທ້ມັກຢ່າງເລາະ ທ່ຽວອ້ອມວິຫານຫລາຍກ່ວາ. ໃນບໍ່ດົນກອງທັບພົເສດຂອງພວກ ເຮົາກໍເຮັດໃຫ້ສາຍພົວພັນປະເພດນຶ້ລະຫວ່າງພວກເຮົາ ກັບຊາວ ບ້ານ ຫລືກັບເທບພະເຈົ້າອາວະສານລົງ. ພໍຮອດໂມງເຕົ້າໂຮມ, ກອງພົເສດປະກອບດ້ວຍສະມາຊິກໃສ່ຜ້າພັນແຂນສີຟ້າອ່ອນ ກໍອອກ ມາສະເຫນີນໍາຜູ້ ສັດທາທັ້ງຫລາຍວ່າ:

-ຢູ່ຫນຶ່ບໍ່ແມ່ນຕະຫລາດ, ພວກເຈົ້າຊິເຂົ້າໄປໃນສິມກໍເຂົ້າໄປ ບໍ່ຊັ້ນກໍອອກຈາກເດີ່ນໄປເລີຍ, ບໍ່ແມ່ນບ່ອນມາທ່ຽວຫລັ້ນ!

ສ່ວນຫລວງຫລາຍເລືອກວິທີອອກຫນີຈາກເດີ່ນ. ມາຮອດເວ ລານັ້ນ ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ຕັ້ງຕົວໂຈມຕີດ້ານສາດສະຫນາ, ກົງກັນຂ້າມ ມັນເກີດມີຄວາມສໍາພັນໃກ້ຊິດແບບໃດແບບຫນຶ່ງ ລະຫວ່າງທັດສະ ນະຈິດຕະນິຍົມ ແລະ ວັດຖຸນິຍົມຂຶ້ນແລ້ວ.

ບາງຄັ້ງຄະນະກໍາມະການວິຫານໄດ້ມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ ເພື່ອແກ້ ໄຂບັນຫາເລັກນ້ອຍໆກ່ຽວກັບເຂດແດນ ມີຄັ້ງຫນຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າຈົນ ບໍ່ສາມາດກັ້ນຫ້າມອາລົມຈິດຕໍ່ຜູ້ຕາງຫນ້າວິຫານວ່າ:

-ພໍ່ລຸງ, ພໍ່ອາວເອີ້ຍ... ບາງທີພວກພໍ່ອາດຈະໄປໃຊ້ວິຫານ ນ້ອຍໆທາງຂ້າງພຸ້ນກໍດີໃດ໋, ຫັ້ນນ່າ ຂ້າງຫນອງພຸ້ນ... ດຽວນີ້ນັ້ນ ສະອາດດີແລ້ວເດ້, ຊິດີຢູ່ໃດ໋...

-ຂໍໂທດ, ທ້າວອໍານວຍການ! ຊາຍຊະລາຜູ້ອາວຸໂສກວ່າຫມູ່ ເວົ້າຂຶ້ນ, -ຊິໃຫ້ພວກເຮົາຍ້າຍໄປພຸ້ນໄດ້ຈັ່ງໃດ? ອັນນັ້ນນັ້ນບໍ່ ແມ່ນວິຫານໃດ໋ ແຕ່ເປັນຫໍພະຊຶ.. ຢູ່ຫັ້ນຮອດບໍ່ມີໂຕະບູຊາ.. ພວກເຮົາລົບກວນເຈົ້າຊັ້ນຫວະຫນີ?

-ຂ້ອຍຈຳເປັນໄດ້ໃຊ້ເດີ່ນ, ພວກເຮົາບໍ່ມີສະຖານທີ່ພຽງພໍ ຂໍ ໃຫ້ພວກຍາພໍ່ເບົ່າແດ່, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຢູ່ທົ່ວໄປເປັນສີຂາວ ໄດ້ຮັບ ການສ້ອມແປງໃຫ້ມີສະພາບດີສ່ວນວ່າສິນວິຫານຂອງພວກພໍ່ນັ້ນຕ ຫ້ຳເພຫ້ຳເປື້ອນ ພວກເຈົ້າໄປໄຫວ້ພະຢູ່ພຸ້ນສາແລ້ວພວກຂ້ອຍຊິ ມ້າງໃຫ້ມັນຮາບຄາບດອກ... ອີກສອງອາທິດ ສະຖານທີ່ນີ້ຈະກາຍ ເປັນຫນ່ານພັກແທນ.

ແຕ່ຊາຍຊະລາຜູ້ອາວຸໂສກວ່າຫມູ່ເວົ້າຂຶ້ນວ່າ:

-ມ້າງເພມັນລົງບໍ່ເປັນເລື່ອງຍາກດອກ ແຕ່ການປຸກສ້າງມັນຂຶ້ນ ໃຫມ່ຍາກກວ່າ... ຮຶ... ຮຶ... ວິຫານນີ້ສ້າງມາໄດ້ ມ00 ປີແລ້ວ ເດີ, ມີຫລາຍຜູ້ຫລາຍຄົນສະຫລະເງິນທຸກອັດທຸກກົບເພື່ອໃຫ້ມັນ ເກີດຂຶ້ນ ແລ້ວບັດນີ້ເຈົ້າຊ້ຳພັດເວົ້າວ່າ: ຂ້ອຍຊິມ້າງມັນລົງ. ເວົ້າ ແນວນີ້ເຈົ້າຍາກຫມາຍຄວາມວ່າ ຄວາມເຊື່ອສັດທາພວມຫມົດໄປ ແລ້ວ... ແຕ່ຄອງເບົ່າອີກກ່ອນ, ມັນບໍ່ຫມົດສ້ຽງງ່າຍດອກ... ປະ ຊາຊົນຮູ້ດີ...

ຊາຍຊະລາເຈົ້າສັດທາພາຕົນເອງນັ່ງລົງໃນຕັ່ງນວມໃຫຍ່ອັນ ເປັນທຳມາດ, ສຽງຂອງລາວດັງກ້ອງໄປທົ່ວຫ້ອງຄືກັບໃນສະໄຫມ ຕົ້ນຂອງຄົດຕະສາດສະຫນາ, ແຕ່ຊາຍຊະລາອີກຄົນຫນຶ່ງທ້ວງລາວ ວ່າ:

-ອ໊ວາມ ອາກີໂມວ໊ດ ເອ໊ີຍ! ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈ໋ຳເວົ້າແນວນີ້ລະ? ທ້າວອຳນວຍການລາວເວົ້າໄປຕາມຫນ້າທີ່ວຽກງານຂອງລາວໃນ ຖານະຕົວແທນຂອງອຳນາດໂຊວຽດ, ມັນເປັນແນວນີ້ນ່າ... ຕາມ ທັດສະນະຂອງລາວນັ້ນ ເຫັນວ່າ... ວິຫານນີ້ຫມົດຄວາມຈຳເປັນ

ແລ້ວ. ພຽງແຕ່ວ່າຢູ່ທ່ຽງຊຸ່ມພຸ້ນມັນກໍ່ຄືເຈົ້າ ວ່ານັ້ນລະ ໂລດມີແຕ່ຫໍ່ພະຊຶ່ງ. ແມ່ນລະ ຫໍ່ພະລ້ຽງ... ແລ້ວກະສະກ່ານທົ່ນັ້ນມັນຫມົດຄວາມສັກສິດແລ້ວ, ອັນນີ້ຕ້ອງຮັບຮູ້ນໍາກັນ...

ລາປົດ ແນະນໍ້ຂຶ້ນວ່າ:

- ພວກພໍ່ເກົ້ານໍ່ໃຊ້ນໍ້ມົນວິເສດຫົດເອົາລະບໍ່.

ຊາຍຊະລາຍຍົກມືລູບຫນວດ, ຊິງຮຶດຮັດຂຶ້ນ:

- ນໍ້ມົນຫັ້ນກໍ່, ຫລານຊາຍເອີ້ຍ, ໃຊ້ວ່ຽກໄປຫມົດທຸກແນວ ບໍ່ໄດ້ດອກ.

- ໂຍ້ວ ຈັ່ງໃດຈຶ່ງວ່າແນວນັ້ນ... ໃຊ້ການບໍ່ໄດ້ສໍາລັບທຸກແນວດອກຫວະຊັ້ນ?

- ບໍ່ດອກຫລານຊາຍ, ໃຊ້ບໍ່ໄດ້ຫມົດ ຕິຢ່າງຄືເຈົ້າເອງຫັ້ນລະ ເພິ່ນເອົານໍ້ມົນຫົດຫົວຈົນປຽກ ມັນກໍຈະບໍ່ເປັນຫຍັງເລີຍແມ່ນບໍ່ລະ?

- ຂ້ອຍກໍ່ຄິດເຊັ່ນນັ້ນລະ! - ລາປົດ ຍອມຮັບໂດຍກ່ຽງ.

- ຈັ່ງຊັ້ນລະ, ມັນກໍເປັນດ່ັງນັ້ນແລ້ວ ບໍ່ມີປະໂຫຍດຫຍັງ. ມັນຕ້ອງມີການະໂອກາດຂອງມັນເອງດອກ.

- ແລ້ວພວກຫົວພໍ່ທ້ຽງຫລາຍເພິ່ນໃຊ້ມັນຢ່າງຖືກການະ ໂອກາດແດ່ບໍ່?

- ຫົວພໍ່ຂອງພວກເຮົາຫວະ? ແນ່ນອນແລ້ວ ພວກເພິ່ນເຮັດແນວນັ້ນແລ້ວ, ພວກເພິ່ນຮູ້ດີເດ້ ຫລານຊາຍເອີ້ຍ!

- ພວກເພິ່ນຮູ້ແຕ່ວ່ານັ້ນໃດມັນໃຫ້ຜົນປະໂຫຍດພວກເພິ່ນນັ້ນແລ້ວ, - ລາປົດເວົ້າໃສ່, - ແຕ່ພວກພໍ່ເກົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງເລີຍ,

ມ້ອາບນ້ຳໄຟໃຫ້ເຮືອນຫລັງຫນຶ່ງ. ຄັນບໍ່ມີເດັກນ້ອຍເຮົາ ພໍ່ເກົ້ານັ້ນກໍຖືກໄຟໃຫ້ຕາຍແລ້ວ ປານຫມູປິ້ນເອົາຊິ່ງ.

- ນັ້ນນັ້ນແລ້ວແຕ່ພະເຈົ້າບັນຊາ, ບາງທີອາດຈະແມ່ນເຈດຕະນາລີມຂອງພະອົງເອງທີ່ຈະໃຫ້ຊາຍຊະລາຄົນນັ້ນຕາຍໃນກອງໄຟ.

- ແຕ່ເດັກນ້ອຍພວກເຮົາໄປທັນ ແລະ ຊ່ອຍກອບກູ້ເອົາລາວໄດ້.

ຊາຍຊະລາສຶບດັ່ງ:

- ຫລານເອີ້ຍໂຕຍັງຫນຸ່ມນ້ອຍເກີນກວ່າຈະເຂົ້າໃຈເລື່ອງຫມູ່ນັ.

- ແມ່ນຊັ້ນແທ້ຫວະ?

- ແລ້ວກະຢູ່ຕົນພູຕົ້ນ ມັນແມ່ນຫໍພະຊິ່ງ ບໍ່ແມ່ນວິຫານ... ບໍ່ມີໂຕະບູຊາ.

ພວກພໍ່ເກົ້າພາກັນອຳລາພວກເຮົາຫລັງຈາກໂຄ້ງຄຳນັບຢ່າງສຸພາບແບບຊາວຄຣິດທ໌ ແລະ ເຊ້ຣ໌ມ໌ ພວກເຮົາກໍເຫັນວ່າມີຫ້ວງເຊືອກຫ້ວງຮ້ານຂ້ອນໄດ້ຫ້ອຍຢ່ອນຕ່ອງແຕ່ງຢູ່ນຳຝາສິມ ເພື່ອຍົກເອົາກຳມະກອນກັບຄຸຂອງພວກເຂົ້ຶ້ນ. ຫ້ວງນ້ຳອາດເປັນວ່າພວກເພິ່ນຄິດລະອາຍທ໌ເຫັນສະພາບເຮ້ຣ້ຳຍ ດ້ານນອກຂອງມັນ ຫຼືວ່າເຮັດແນວນ້ຳເພື່ອສະແດງເຖິງຄວາມເຊື່ອສັດທາອັນຈິງຈັງ, ຄະນະກຳມະກຸມ ອຸຫານສະຫລະເງິນຮອດ ๔00 ຈຸບ ເພື່ອທາສີຂາວໃສ່ຝາສິມ ນ້ຳແມ່ນເພິ່ນຮັບຈາກການໃກ້ຊິດກັບພວກເຮົາ.

ພວກເດັກນ້ອຍນ້ຳ ( ) ບໍ່ໄດ້ສະແດງຕົວເປັນປໍລະປັກກັບວິຫານ

ດອກ ແຕ່ພວກເຂົາຮູ້ສຶກສົນໃຈແບບສະຫລອກກອກຫລາຍກວ່າ ພວກເຂົາສໍ້ສົນຂ້າພະເຈົ້າວ່າ:

-ພວກເຮົາໄປເບິ່ງວ່າ ພວກເພິ່ນເຮັດຫຍັງຢູ່ພຸ້ນໄດ້ບໍ? ຢູ່ໃນສົມພຸ້ນນ່າ!

-ໄປເບິ່ງແມ້.

ໂຈຣາ ຕັກເຕືອນພວກເຂົາວ່າ:

-ລະວັງຢ່າໄປກໍ່ເລື່ອງລົບກວນລະ ພວກເຮົາຕໍ່ສູ້ຕ້ານກັບສາດສະຫນາດ້ວຍການຂົ່ມຂວາຍ ແລະ ດ້ວຍການສ້າງແບບຊີວິດ ບໍ່ແມ່ນວິທີການຂອງອັນຕະພານ.

-ຊັ້ນໂຕເຫັນວ່າພວກເຮົາເປັນອັນຕະພານຫວະ? - ພວກເດັກນ້ອຍຮ້ອງຖາມຄືນຢ່າງໂກດເຄືອງ.

-ແລ້ວກະຢ່າໄປຍິວະເຍົ້າໃຫ້ຜູ້ນັ້ນຜູ້ນີ້ຄຽດລະ ຢູ່ພຸ້ນກະດາຍນັ້ນມີວິທີຂອງມັນດອກ ພວກໂຕຮູ້ລະຕິ... ເຮັດແນວນັ້ນນ່າ.

ໂຈຣາ ອອກທ່າອອກທາງສຸດຂີດ ເພື່ອແນະນໍາອະທິບາຍດ້ວຍຕົນເຫຼືອແລະສີຫນ້າຈົນວ່າພວກເດັກນ້ອຍເຂົ້າໃຈ:

-ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈແລ້ວ... ທຸກຢ່າງຈະຮຽບຮ້ອຍ!

ແຕ່ໄດ້ພຽງອາທິດດຽວເທົ່ານັ້ນ, ຄຸນພໍ່ອີງຫນ້າທ້າງເກົ້າທ້າງແຫ່ວແທ້ງຕໍ່ເຕ້ຍກໍມາພົບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຊົ່ມປອກວ່າ:

-ທ້າວອໍນວຍການເອີ້ຍ, ຂ້ອຍມີແນວບອກເຈົ້າຈັກຄວາມສອງຄວາມ, ຂ້ອຍບໍ່ຟ້ອງບໍ່ຕໍ່ວ່າຕໍ່ຂານຫຍັງດອກ ກະຂອງວ່າເດັກນ້ອຍບໍ່ໄດ້ເຮັດແນວຊົ່ວຮ້າຍອີຫຍັງ ແຕ່ວ່າ ຄືເຈົ້າຮູ້ນັ້ນແລ້ວ ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ຜູ້ເຊື່ອສັດທາທ້າງຫລາຍເຊື່ອມ ທາດຂາດຄຸນໄປ ມັນບໍ່

ສົມຄວນປານໃດ ເປັ່ຍ່າງຫນໍ່ງກໍ່ດາຍ ຂ້ອຍເຫັນຢູ່ວ່າພວກເຂົາໄດ້ພະຍາຍາມສຸດຂີດແລ້ວ ຟ້າເອີ້ຍ! ພວກເຮົາເວົ້າຫຍັງບໍ່ໄດ້ ແຕ່ກໍ່ຂໍຮ້ອງນໍາເຈົ້າອັນດຽວ ທ້າວອໍານວຍການເອີ້ຍ ຫ້າມເດັກນ້ອຍຂອງເຈົ້າບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາໄປວັດໃຫ້ທານແດ່.

- ພວກເຂົາໄປກໍ່ກວນຊັ້ນຫວະ?

- ບໍ່ດອກ ຂອບຄຸນພະເຈົ້າ! ບໍ່ແມ່ນຈັ່ງຊັ້ນເລີຍ ແຕ່ພວກເຂົາພາກັນມາເປັນກຸ່ມ ໃສ່ສົ້ງຂາສັ້ນກົ້ນໆ ແລ້ວກະໃສ່ຫມວກສຸບ ເອົ້ອັນທີ່ພວກເຂົາມີຫັ້ນລະແລ້ວບາງຄົນກໍມາໄຫວ້ຈໍ້າໄຂ່ກາໃສ່ເອິກ ແຕ່ໃຊ້ມືຊ້າຍ ເປັ່ງທ່ອງໄປແລ້ວພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ຈັກນ່າ ແລ້ວພວກເຂົາກໍແນມໄປເປັ່ງທາງຂ້າງທາງເອອບໍ່ເຊົາຈັ່ງຊັ້ນລະ ກໍ້ຍ້ອນວ່າພວກເຂົາບໍ່ຮູ້ວ່າຕ້ອງເປັ່ງແນວໃດ ບາງຄັ້ງພວກເຂົາກໍ່ງວາກມາທາງຫນ້າ ຫັນຫລັງໃສ່ຮ່ານພະໂຕະບູຊາເລີຍ ພວກເຂົາຄຶດວ່າເຮັດແບບນັ້ນ ນ່ວນດີຊັ້ນແລ້ວ ແຕ່ວ່າສະຖານທີ່ນັ້ນມັນແມ່ນບ່ອນສູດມົນອ້ອນວອນ, ບ່ອນບູຊາ ແລະ ບ່ອນຄາລະວະພະເຈົ້າ. ແມ່ນຢູ່ວ່າພວກເຂົາເຂົ້າໄປຮອດໃຈກາງສົມຢ່າງງ່ຽບໆ, ແມ່ນແທ້, ແລ້ວກະພາກັນເປັ່ງ, ຢ່າງເລາະຈັບນັ້ນບາຍນີ້ ຈັບຮອດຮູບນັກບຸນ, ສົ້ງຊອມເປັ່ງວ່າເພິ່ນເຮັດຫຍັງແດ່ຢູ່ໂຕະບູຊາ, ມີຮອດຫມໍ່ຫນໍ່ງພຸ້ນລະລອດເຂົ້າໄປຮອດໂຕະບູຊາ ແລ້ວຢືນເປັ່ງພວກເຈົ້າສັດທາ ມັນບໍ່ສົມຄວນໃດເຈົ້າເຂົ້າໃຈລະຕິ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮັບປາກຄຸນພໍ່ນ້ອຍ ໂດຍບອກລາວ່າ ຕໍ່ໄປພວກເຮົາຈະບໍ່ສ້າງບັນຫາໃຫ້ພວກເພິ່ນອີກ ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈົ່ງປະກາດອອກໃນກາບປະຊຸມຊາວນິຄົມວ່າ:

- ພວກເຈົ້າຢ່າພາກັນໄປວັດເດີ້, ຄຸນພໍ່ມາຈົ່ມທຸກ.

ພວກເດັກນ້ອຍພາກັນໂມໂຫໂຫໂສ້ຽນ:

- ແມ່ນຫຍັງເກາະ? ພວກເຮົາບໍ່ໄຊ່ວ່າໄດ້ເຮັດຫຍັງ! ເຂົ້າໄປ ຊ໋ຽບໍ່ລົບກວນໃຜ, ເລາະເບົ່າອັນນັ້ນເລາະເບົ່າອັນນີ້ແລ້ວກະອອກ ມາ. ລາວຂີ້ຕືອະອ້ອຍຕ້ອຍຫັ້ນລະ ຫັ້ນນ່າ.

- ແລ້ວພວກສູເປັນຫຍັງພາກັນໄປຈ້ຳເອົກໄຫວ້ລະ? ຈຳເປັນ ຫຍັງຈ໋ຽໄປໄຫວ້ແນວນັ້ນ? ສູເຊື່ອພະເຈົ້າຊັ້ນຫວະ?

- ໂຍ້ວ ເພິ່ນຫາກບອກວ່າ ຢ່າໄປເຮັດໃຫ້ຂະເຈົ້າຄຽດເດີ້, ແລ້ວພວກເຮົາຊິຮູ້ຊັ້ນເບາະວ່າຄວນເຮັດແນວໃດກັບພວກຂະເຈົ້າ? ຄືຜ້ຳຫັ້ນລະຫມິດຊູຄົນຢູ່ຫັ້ນເປັນຊື່ໂມງໆ ແລ້ວກະພຶບພັບບາດ ດຽວ ຄູ້ເຂົ່າລົງ ຈ້ຳເອົກໄຫວ້ຈ໋ຽຊັ້ນພວກເຮົາກໍເລີຍຄິດວ່າ ກະຄວນ ເຮັດຄັ້ນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຂະເຈົ້າຄຽດ...

- ເອ້ ຫັ້ນລະໆ... ຢ່າຊູ່ໄປເລີຍບາດນີ້.

- ໂຍ້ວ ມັນເປັນຫຍັງເກາະ? ບໍ່ໄປກະບໍ່ໄປ ແຕ່ຂະເຈົ້າຈ໋ຽ ແມ່ນເປັນຕາຢາກຫ້ອເນາະ ຈັກຈົ່ມຫຍັງພຸ່ມໆ ແລ້ວກະພາກັນຢືນຢູ່ ຫມິດທຸກຄົນ ແມ່ນຢືນເຮັດຫຍັງ? ແລ້ວທາງຫລັງຝາກັ້ນແມ່ນ ຫຍັງເກາະ... ໃຈກາງສົມສະອາດອ່ອງຕ່ອງເລີຍ ມີຜ້າພົມຜືນນ້ອຍໆ ປູ ມີກົ່ນແນວໃດບຸ ແລ້ວກະມີຫ້ອພໍ້ຜູ້ດຽວທີ່ຍົກແຂນຂ້ຶ້ນອາກາດ ໄປມາຈ໋ຽຊ໋ຽລະ ເປັນຕາຢາກຫ້ອ ຄືຄົນບ້າ!

- ແລ້ວໂຕຫັ້ນເຂົ້າໄປຮອດໃຈກາງສົມພຸ້ນຫວະ?

- ເຈົ້າ, ເອ້ ຂ້ອຍກາຍໄປຊ໋ຽ ແຕ່ພໍດີເວລາເກົ້າຫນ່ຶ່ງໃສ່ຜ້າ ປົກຫ້ອ ຍົກແຂນຂ້ຶ້ນກາງອາກາດທ້ຳຈົ່ມພຸ່ມໆອີ່ຫຍັງບຸ ຂ້ອຍກໍເລີຍ

ຢືນຢູ່ນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ກ່ອນຫຍັງລາວຈັກຫນ້ອຍ ແຕ່ລາວຊໍ້ຜ່ວ່າ "ໄປ... ອອກໄປສາບັກນ້ອຍ ຢ່າມາວິນ" ຊັ້ນລະຂ້ອຍເລີຍອອກມາ ແລ້ວມັນຊິເປັນຫຍັງລະທໍ່ນີ້ຫນໍ່ໆ.

ພວກເດັກນ້ອຍຄຶດສະຫລອກກອກຢາກຮູ້ແທ້ໆວ່າ ກູດສະໂຕຍ ວັນ ມີທ່າທີແບບໃດຕໍ່ວັດ, ລາວໄປຮອດວັດແທ້ໆເທ່ອຫນໍ່ໆ ແຕ່ ກັບຄືນມາແບບບໍ່ພໍໃຈປານໃດ. ລາປົດ ຖາມລາວວ່າ:

- ອີກບໍ່ດົນຊິບວດເປັນພະ?

- ບໍ່... ບ່າ... - ກູດສະໂຕຍວັນ ຕອບທ້ວນ.

- ເປັນຫຍັງລະ?

- ເພາະວ່າ... ພວກເດັກນ້ອຍເວົ້າວ່າມັນຝືນກັບການປະຕິວັດ ເດ້ ແລ້ວກະຢູ່ໃນວັດນັ້ນຮອດບໍ່ມີຫຍັງ ມີແຕ່ຮູບແຕ້ມ.

ຮອດກາງເດືອນມຸນາ, ນຄມກເຂາລະບຽບຮຽບຮ້ອຍທຸກ ຢ່າງ. ວັນທີ ๑๐ ມຸນາ ໂຮງຈັກໄຟຟ້າດໍາເນີນກິດຈະການໃຫ້ ແສງສະຫວ່າງເປັນຄັ້ງທໍາອິດ, ພວກຕະກຽງນໍ້ມັນກໍ່ກເກັບໄປ ມ້ຽນ, ຕໍ່ມາພວກເຮົາຈໍ່ມີນໍ້ກ໊ອກໃຊ້.

ໃນກາງເດືອນມຸນານັ້ນ ທີ່ພວກເດັກນ້ອຍໄດ້ເຂົ້ານອນໃນ ຫໍພັກ, ຕຽງນັ້ນໃຫ້ວ່າເກືອບເຮັດໃຫມ່ຫມົດເລີຍ ແລະ ເຮັດຢູ່ ໃນໂຮງຕີເຫລັກພວກເຮົາເອງ, ເຕົ່ອ ແລະ ຫມອນໃຫມ່ວາງປູ ໄວ້ຮຽບຮ້ອຍ ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ມີຜ້າຫົ່ມປົກຕຽງແລະພວກເຮົາກໍ່ບໍ່ ຢາກໃຊ້ຜ້າປົກເກົ່າໆມາປູປົກຕຽງພວກເຮົາ. ຈະຕ້ອງໃຊ້ເງິນຢ່າງ ຫນ້ອຍ ๑๐.๐๐๐ ຣຸບ. ສະພານາຍກອງໄດ້ປຶກສາຫາລືກັນຫລາຍ

ຄ້ຳກ່ຽວກັບບັນຫານ້ຳແຕ່ທຸກໆຄ້ຳ ສະພາໄດ້ຮັບຄຳຕອບຕັດສິນຈາກ ລາປົດ ທ່ານ້ຳສັ້ນໆແບບນ້ຳວ່າ:

-ຄັນໄປຊ້ຳຜ້ຳຫ່ົ້ມ ຄອກຫມູຈະບ່ໍແລ້ວ ຈ່ຳຊັ້ນ ຢ່ຳຫ້ຳວັນ ເທ້ຳະຜ້ຳຫ່ົ້ມຫັ້ນ! ຫມູສ້ຳຄັນກວ່ຳ.

ໃນລະດູຮ້ອນ ຜ້ຳຫ່ົ້ມໃຊ້ໄວ້ແຕ່ປູປົກຕຽງຊ່ົ້ງ ແຕ່ປ່ານນັ້ນທຸກໆ ຄົນກ້ຳຍ່ຳຍ່ຳກໃຫ້ຫ້ຳພັກງ່ຳມສະຫງ່ຳໜ້ຳໃຈຊ່ົ້ຂ້ຳດ ເພ່ົ້ອຕ້ອນຮັບວັນ ບຸນຍູນເຂ້ຳ. ນ້ຳຮອດເວລ່ຳນັ້ນ ຜ້ຳຫ່ົ້ມກ່ຳຍເປັນເລ່ົ້ອງບັດສ່ົ້ຫ້ຳ ອ່ຳຍຢູ່ໃນກ່ຳນດ້ຳລ່ົ້ງຊ່ົ້ວ່ົ້ດອັນໂຮງຮຸ່ງຂອງພວກເຮ່ົ້ຳ.

ແຕ່ໂຊກແລ່ນມ່ຳຕ້ຳພວກເຮ່ົ້ຳເອ່ົ້ງ.

ປ່ຳງນັ້ນ ຄ່ຳລ່ຳບູດ່ຳ ທ່ຽວມ່ຳນ່ົ້ດມເລ່ົ້ອຍໆ, ລ່ຳວັນກ່ຍ່ຳງ ເລ່ຳຢູ່ໃນຫ້ຳພັກ, ເຂ້ຳຍ້ຽມໂຮງອ່ຳຫ່ຳນ, ເບ່ົ້ຳກ່ຳນກ່ໍ້ສ້ຳງ ແລະ ເວ້ົ້ຳຍອກລ້ົ້ກັບພວກເດ້ກນ້ອຍ; ເວ້ົ້ຳຍ້ອງຍໍເຂ້ຳພ້ົ້ລ່ົ້ກໃນເລ່ົ້ອງເກັບ ກ່ຽວເຂ້ຳໂອ໊ົ້ດຂອງພວກເຂ້ຳຍ່ຳງເປັນຂະບວນໃຫຍ່. ຄ່ຳລ່ຳບູດ່ຳ ໄວ້ອ່ົ້ກໄວ້ໃຈພວກເຂ້ຳຈ່ົ້ນເວ້ົ້ຳອອກມ່ຳວ່ຳ:

-ພວກແມ່ຍ່ົ້ງຄະນະກ້ຳມະກ່ຳນຫມູນ້ັ້ນຢູ່ພຸ້ນ ເວ້ົ້ຳບ່ໍເຊ່ົ້ຳສ່ົ້ບ ເຊ່ົ້ຳປ່ຳກວ່ຳ "ເຈ້ົ້ຳເຂ້ົ້ຳໃຈບ່ໍ ຢູ່ພຸ້ນແມ່ນຫຍ້ຳງກ່ໍບ່ໍ່ົ້ກຕ້ອງ... ບ່ໍ ຄ່ົ້ກ" ແລ້ວຂ້ອຍກ່ໍເລ່ົ້ຍບ່ໍເຂ້ົ້ຳໃຈ ແລະ ທ່ຳ່ຍ່ຳກໃຫ້ມ່ົ້ໃຜຜູ້ຫນ່ົ້ຳອະ ທ່ຶບ່ຳ່ຍໃຫ້ຂ້ອ່ຍຟ່ຳ່ງວ່ຳ ຊ່ົ້ໃຫ້ເຮ້ົ້ດແນວໃດກ່ັບພວກເຂ້ຳ? ເດ້ກ ນ້ອ່ຍເຮ້ົ້ດວ່ຽກສູ້ທ່ຶນທຸກ່ຍ່ຳກຄ່ົ້ກ່ັບຊ່ຳວຫນຸ່ມກ່ົ້ມໂຊໂມນຜູ້ທ້ຳລ່ົ້ະຫ່ົ້ດ ຫລ່ົ້ວ່ຳແມ່ນໂຕນ່ົ້ຫ້ວ່ົ້ະໄປເຮ້ົ້ດໃຫ້ພວກ່ຍ່ຳນ່ຳ່ງຫມູນ້ັ້ນບ່ໍພ້ໍໃຈ ຮ່ົ?

ແຕ່ເ່ົ້ຖ່ົ້ວ່ຳ ຄ່ຳລ່ຳບູດ່ຳ ເອ່ົ້ງຮັບຮູ້ນ້ັ້ນຫ່ຳປ່ະຈ້ຳວ້ັນຂອງພວກ ເຮ່ົ້ຳ ເ່ົ້ກບ່ຳນ່ົ້ມແ່ົ້ມ ແຕ່ພ້ໍເວ້ົ້ຮອດເລ່ົ້ອງຜ້ຳຫ່ົ້ມຂ້ຶ້ນມ່ຳ ໃບ

ຫນ້າຂອງລາວກໍເຢືອກເຢັນລົງໂລດ. ລາປົດ ເອງພະຍາຍາມຍິ້ວະ
ພຸ້ນຍິ້ວະພື້ສຸດຂີດ.

-ໂອ້ຍ... - ຫມໍກອນຫັນໃຈໃຫຍ່, - ຢູ່ໃສ ຢູ່ໃສ ເຂົ້າກະ
ມີຜ້າຫົ່ມປົກກັນຫນົດ ຍົກເວັ້ນພວກເຮົາ. ບຸນຂອງພວກເຮົາ
ແລ້ວທີ່ ຊິດໍ ກາກໂປວິດມາເຫັນ... ລາວຊິຫາມາໃຫ້ພວກເຮົາ
ຢູ່ດອກ!

ຄາລາບູດາ ຈະຫາທາງຫລົບຫນີທັ້ງຈົ່ມພຸມໆຊິງບໍ່ພໍໃຈປານໃດ
ວ່າ:

-ມັນຫົວແຫລມປານຫຍັງເນາະ ພວກເຜດນ້ອຍຫມູ້ນ... "ຊິ
ດໍ ກາກໂປວິດ ຊິຫາມາໃຫ້ພວກເຮົາດອກ..." ຮຶ!

ພໍຮອດເທື່ອຫນ້າມາ ລາປົດ ກໍຈ້ຳເວົ້າສຽງຄ່ອຍຕ່ຳກວ່າເກົ່າ
ວ່າ:

-ເປັນແບບນ້ ຊິດໍ ກາກໂປວິດ ຄືຈະບໍ່ຊ່ອຍພວກເຮົາດອກ,
ພວກເດັກນ້ອຍ ກ້ອກ ຂ້ໄຮ້ເອ້ຍ!

ແຕ່ການເວົ້າຄ່ອຍໆນ້ບໍ່ຊ່ອຍຫຍັງເລີຍ, ເກົ່າພວກເຮົາຈະເຫັນ
ເອງວ່າຊິດໍ ກາກໂປວິດ ຢູ່ບໍ່ເປັນສຸກເລີຍກໍຕາມ.

ຄ້ັງຫນ່ຶ ຄາລາບູດາ ມາຮອດນ້ິມໃນຕອນບ່າຍຄ້ອຍແລ, ,
ລາວອາລົມດີເວົ້າຊິມເຊີຍທ່ົ່ງນາ, ຂອບຟ້າ ແລະ ຄອກຫມູກັບ
ຫມູ. ລາວພໍໃຈທ່ີ່ໄດ້ເຫັນວ່າຕ່ງຢູ່ໃນຫ້ໍພັກລ່ງນັ້ນເປັນເກ່ວຊ່ໍ
ປານເອ້ົາໄມ້ຫລາແຫກ, ແຜ່ນແກ້ວປ່ອງຢ້ ່ງມລ້ ່ງໃຫມ່ສະອາດ,
ພ້ືນຫ້ອງເຢັນສ້ິດໃສ ແລະ ຫນ່ອຍຫມອນກ້ໍ ຕ່ງກ້ິມເປັນຕາຫມູນ
ນອນ. ເປັນຄວາມຈ້ິງວ່າ ຕ່ງບ່ໍມ້ີຜ້າຫ່ົ່ມປ້ົກນ້ັ້ນ ກະທ້ິບຕາພ້ືກ

ຍ້ອນຄວາມເປື່ອຍແປນແໝເຫັນສີຜ້າປູບ່ອນ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຢາກ ກວນຜູ້ເກົ້າດ້ວຍການເວົ້າກັບລາວຮອດເລື່ອງນີ້. ຄາລາບູດາ ຫນ້າ ເຫງົ້າເສົ້າລົງທັນທີ ລາວເວົ້າເມື່ອອອກຈາກຫໍພັກວ່າ:

-ເອີ! ເຫັນແລ້ວລະ! ພວກເຂົາຕ້ອງການຜ້າຫົ່ມ... ແຕ່ຊິ ເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຊິໄດ້!

ເມື່ອພວກເຮົາອອກມາຮອດເດີ່ນນັ້ນ ເດັກນ້ອຍຫ້າ ๔00 ຄົນ ໄດ້ຕັ້ງແຖວລຽນຢ່າງຮຽບຮ້ອຍ, ເພື່ອແຈບກາຍບໍລິຫານຕາມ ເວລາ. ປີອິດ ອີວາໂນວິດໂກໂຮວິດ ປະຕິບັດຢ່າງສອດຄ່ອງກັບລະ ບຽບພາຍໃນຂອງນິຄົມ, ລາວຮ້ອງບັນຊາວ່າ:

-ສະຫາຍຊາວນິຄົມ, ລະວັງ! ເຄົາລົບ!

ດ້ວຍອາການເຄື່ອນເຫນ້ງພາບດຽວກັນ, ເດັກນ້ອຍຫ້າສິ້ຮ້ອຍ ຍົກແຂນຂວາຂຶ້ນ; ປາຍນິ້ວຫນ້າຜາກ, ໃບຫນ້າເຄັ່ງຂຶມທັນທ່ວ ຫາພວກເຮົາ. ສຽງຟາດກອງເບັນ ๔ ຈັງຫວະດັງລອຍໄປຕາມ ສາຍລົມສູ່ຂອບຟ້າຫ່າງໄກ. ໂກໂຮວິດຫຍັບອອກມາເພື່ອລາຍງານ ແລະ ປັບແປງທ່າຢືນຂອງຕົນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າ ຄາລາບູດາ:

-ຮຽນສະຫາຍປະທານຄະນະກຳມະການປ້ອງກັນເດັກ! ສະ ພາບຕົວຈິງຂອງນິຄົມ ກ້ອກກິ ມີດັ່ງນີ້: ເຂົ້າຢູ່ໃນແຖວເພື່ອແຈບ ກາຍບໍລິຫານ ๓๒๙ ຄົນ, ຂາດໄປ ๑๑ ຄົນ: ເຮັດຫນ້າທີ່ສືບ ເວນປະຈຳວັນ ๓ ຄົນ, ເວນຍາມກວດກາ ๗ ຄົນ, ບໍ່ສະບາຍ ๔ ຄົນ.

ຊິດ ກາກໂປວິດ ຕົ້ນເຕັ້ນ, ດຶງລູບຫນວດໄປມາ ແລະ ໃນ ທັນໃດສີຫນ້າເຄັ່ງຂຶມລົງຕ້ຳ ๑0 ເທົ່າ ກວ່າທຳມະດາ, ລາວເອົາ

ໄມ້ຄ້ອນເທົ້າທັ່ງຕົນ ແລະເວົ້າສຽງແຮງໆ ນ້ຳສຽງຫ້າວແຫບວ່າ:

-ສະບາຍດີ... ທຸກຄົນ!

ຊີດ ກາກໂປວິດ ບໍ່ທັນໄດ້ເຮັດແນວໃດດອກ ມີແຕ່ພັບຕາພຶບໆ ສຽງທີ່ເປ່ງອອກຈາກ ⁴00 ລຳຄໍ ຫນຸ່ມແຫນ້ນ ແລະ ຫ້າວຫັນກໍ ຂານຕອບເປັນສຽງດັງກ້ອງສະທ້ອນພ້ອມກັນວ່າ:

-ສະບາຍດີ!

ຄາລາບູດາ ອົດບໍ່ຟັງຈ່ຽມອອກມາ, ງວາກມາແລ້ວເວົ້າສຽງ ສັ່ນໆວ່າ:

-ພວກຫົວແຫລມເອີ້ຍ, ຈັ່ງແມ່ນພາກັນຮຽນໄດ້ໄວເນາະ... ຂ້ອຍມີຫຍັງຢາກລົມກັບພວກເຈົ້າຈັກຄວາມສອງຄວາມ.

-ພັກຜ່ອນ!

ພວກເດັກນ້ອຍຢຽດຂາກ້ຳຂວາອອກ, ມືທັ້ງສອງໄຄວ່ໄວ້ເບື້ອງ ຫລັງ, ເຮັດແອວອ່ອນ ແລ້ວຈ່ຽມມາໃສ່ ຊີດ ກາກໂປວິດ.

ອີກຄັ້ງຫນຶ່ງທ່ານຜູ້ນີ້ເອົາໄມ້ຄ້ອນຟາດດິນທ້ຽຍກົ້ມລຸບຫນອດ ໄປມາ:

-ຂ້ອຍນີ້ເນາະ... ຄືພວກເຈົ້າຮູ້ນັ້ນລະ, ຂ້ອຍບໍ່ມັກກ່າວຄຳປາ ໄສດອກ ແຕ່ປັດຈຸບັນຂ້ອຍຊິເວົ້າກັບພວກເຈົ້າຈັກຄວາມສອງສາມ ຄວາມ... ເອົາຈັ່ງຊີ້ລະ... ບັດນີ້ພວກເຈົ້າທັ້ງຫມົດເປັນຫນຸ່ມ ໃຫຍ່... ຂໍບອກຊື່ໆໂລດ, ທຸກຢ່າງດຳເນີນໄປໂດຍດີແລ້ວ... ຕາມ ແບບຂອງພວກເຈົ້າເອງ, ແບບກຳມະກອນ ຂ້ອຍເວົ້າຢ່າງກົງໄປກົງ ມາ, ທຸກຢ່າງດຳເນີນໄປໂດຍດີແລ້ວ, ຄັນຂ້ອຍມີລູກຊາຍຈັກຄົນ ຂ້ອຍກໍຢາກໃຫ້ເຂົາເປັນຄືພວກເຈົ້າ, ພວກເຈົ້າບໍ່ຕ້ອງສົນໃຈເອົາ

ໃຈໃສ່ດອກເດ້ີ ມີພວກແມ່ຍິງປາກຫລາຍເວົ້າຫຍັງແດ່ຢູ່ພຸ້ນ. ຂ້ອຍຂໍບອກກັບພວກເຈົ້າເອງ: ເດີນຕາມທາງຂອງພວກເຈົ້າໂລດ ເພາະວ່າຂ້ອຍເອງກໍແມ່ນນັກໂບນເຊີກ ເກົ້າແກ່ຄົນຫນຶ່ງ, ທັງ ເປັນກຳມະກອນອາວຸໂສ ຂ້ອຍເຫັນວ່າທຸກຢ່າງເປັນໄປຢ່າງຄິດຕາມ ແບບຂອງພວກເຈົ້າເອງ ແລະ ຕາມຄວາມເຫມາະສົມ, ບໍ່ຕ້ອງສົນ ໃຈຫຍັງອີກ, ກ້າວໄປເລີຍ ກ້າວໄປຂ້າງຫນ້າເລື້ອຍໆ ເຂົ້າໃຈ ບໍ່... ໄປຫນ້າໂລດ! ຈັ່ງຊັ້ນລະ ເພື່ອໃຫ້ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າມັນ ຫມາຍເຖິງຫຍັງ... ຂໍບອກຊື່ໆໂລດວ່າ... ຂ້ອຍຊິເອົາຜ້າຫົ່ມມາ ໃຫ້ພວກເຈົ້າເອງ... ເພື່ອໃຫ້ພວກເຈົ້າຫົ່ມປົກຫົວ!

ເດັກນ້ອຍແຕກແກ່ວພ່ຳນ້ຳເມັດມະນີທີ່ຖືກຫວ່ານຈາກກຳມື, ຫລູບມາຫາພວກເຮົາ, ລາປົດ ເຕັ້ນອອກຫນ້າຫມູ່, ນັ່ງຍິ່ງໂຍະ ລົງແລ້ວວາງທ່າທາງຄືພ້ອນດາບ ທັງຮ້ອງວ່າ:

-ໄຊໂຍ... ຊີ້ດ ກາກໂປວ໊ດ! ໄຊໂຍ!

ຂ້າພະເຈົ້າກັບ ໂກໂຮວ໊ດ ທັນໄດ້ໂດດຫລົບໄປທາງຂ້າງ ພວກ ເຂົາກໍປຸ້ນມາຮອດ ແລະ ອຸ້ມໂຍນ ດາລາບູດາ ຂຶ້ນກາງອາກາດ ຫລາຍເທື່ອ ຈາກນັ້ນຈ່ຳລາກລາວໄປຫ້ອງສະໂມສອນ, ເນມເຫັນ ແຕ່ໄມ້ຄ້ອນເທົ້າຂອງລາວຢູ່ກາງຝູງຊົນ.

ພໍຮອດປະຕູເຂົ້າຫ້ອງສະໂມສອນ ພວກເດັກນ້ອຍຈ່ຳວາງລາວ ລົງ, ດາລາບູດາ ທັງຕົ້ນເຕັ້ນທັງຕົກຂະມ່ຳ ທັງພາກພູມໃຈ ຈົນບໍ່ ຮູ້ວ່າຈະເຮັດແນວໃດ ລາວແປງເສື້ອນອກແລ້ວຄົ້ນກົງເສື້ອເບ້ຍ ຫນຶ່ງດ້ວຍທ່າທາງປະຫລາດໃຈ. ພໍດີກັບຕາຣາເນັດ ຫຍັບເຂົ້າໄປ ໃກ້ງລາວ ແລະ ບອກລາວຢ່າງລຽບງ່ວ:

-ນ້ຳເຜ້ໃນ້ຳຂອງເຈົ້າ, ເອ້ີ, ເອົາກະເປົ໋າເງິນ ທ້ຳພວງກຸນແຈ ຂອງເຈ້ົ້າຄືນນ້ຳແມ້.

-ເຄ່ືອງຫມູ່ນ້ັນເຮ້ັຍຊ້ັນຫວະ?

-ບ່ໍດອກ, -ຕາຣາແນ້ດ ຕອບ, -ແຕ່ຂ້ອຍຕ້ັງຮ້ັບຝາກນ້ັນ ໄວ້ ບ່ໍຊ້ັນນ້ັນຊ່ິເຮ້ັຍ ແລະ ເສຍໄປເລ້ັຍຊ້ັນບ່ໍ... ເຄ່ືອງແບວນ້ັ້ນ ເລ້ັຍໃຄ່ຢູ່ຫນ້ັ...

ຄາລາບູດາ ຮ້ັບເອົາເຄ່ືອງຂອງລາວຈາກມ່ື ຕາຣາແນ້ດ ຈາກ ນ້ັນຫນ້ັ້ນ້ັ້ກ້ຳນ້ັນຫາຍໂຕເຂ້ົ້າໃນຝູງຊົນ.

-ໂອ້ຍ! ຈ້ັງແມ່ນພວກນ້ັນເກ່ົ່ງແທ້ໃຄ່!

ໃນທ້ັນໃດລາວກ້ຳຫ້ົວກ້ຳກ໋ງອອກມາ:

-ໂອ້ຍ... ພວກນ້ັ້ແມ່ນນ້ັນເປ້ັນຫຍ້ັງກ້ັນຫນ້ົ... ແທ້ແລ້ວ ນ້ັກນ້ັນນ້ັນເປ້ັນຫຍ້ັງຈ້ັ່ງຊ່ິຕ້ອງຮ້ັບຝາກເຄ່ືອງເລ້ັຍ?

ລາວກ້ັບເມ່ືອໃນເມ່ືອງດ້ວຍທ່ຳທ່ົາງອ່ອນນ້ອມກວ່ົ່າເກ່ົ່າ.

ເປ້ັນແນ້ວນ້ັ້ນແລ້ວ ເມ່ືອຂ້ົ້າພະເຈ້ົ້າໄປພ້ົບລາວໃນມ້ັ່ຕ່ມາຂ້ົ້າພະ ເຈ້ົ້າເອງຈ່ົ່ງງ່ົ່າງວ່ົ່າໄປຫນ້ົ້ດ, ທ່ານ ຊ່ິດ ກ່ານ ໂປ້ດ ຜູ້້ດ່ງວກ້ັນນ້ັ້ ວ່ົ່າງທ່ົ່າທ່ີເຢ້ັນກະດ້ົ່າງໃສ່ຂ້ົ້າພະເຈ້ົ້າແບບບ່ໍ່ເປ້ັນຕ່ົ່າເຂ້ົ້າໃກ້, ໃນຂະ ນະທ່ີ່ສ່ົ່ນລະອ່ົ່ນຢູ່ນ້ຳກ່ານຊ່ອກຄ້ັ້ນລ້ັ້ນຊ້ັກໂຕະຂອງລາວ ແລະ ປ໊ົ ປ໋ົ້ມນ້ັ້ນທ໊ົ້ກໄປ້ວ້ັ້ນໆ ແລະ ສ໊ົ້ນຂ້ົ້ມ້ັ້ນ ລາວຍ້ັ່ງເວ້ົ້າກ້ັ້ນຂ້ົ້າພະເຈ້ົ້າ ວ່ົ່າ:

-ບ່ໍ່ໄດ້ດອກ, ພວກເຮ່ົ່ານ້ັ້ບ່ໍ່ມ່ີຜ້ົ້າທ່ົ່ມເລ້ັຍ, ບ່ໍ່ມ່ີຈ້ັກຫນ້ົ້ອຍ!

-ເອົາເງິນໃຫ້ແລ້ວ ພວກເຮ່ົ່າຊ່ິຊ່ອກຈ້ົ້ເອງ.

-ເງິນກະບໍ່ມີຄັນ... ເງິນບໍ່ມີ ທັງບໍ່ມີເຄື່ອງປະມານໄວ້ສຳລັບ ເລ່ຍັ້ນ.

-ແຕ່ວ່ານີ້ ເຈົ້າຄິດເວົ້າອອກມາເອງ.

-ຮ້າຍ... ແລ້ວຢູ່ພຸ້ນແມ່ນໃຜແດ່ ບໍ່ເວົ້າເລ່ຍັ້ນເລ່ຍນີ້ ອອກມາ...? ມີແຕ່ຄຳເວົ້າໆ... ແລ້ວມັນບໍ່ມີຫຍັງຫັ້ນເດ ຊິໃຫ້ ເຮັດແນວໃດ?

ຂ້າພະເຈົ້າສຳນຶກເຫັນສະຖານທີ່ດຳລົງຊີວິດຂອງ ຊິດ ກາກໂປ ວິດ ແລ້ວກໍຈ່ຳຈ່ຳ ຊາກ ເດືອນ ໄດ້, ຂ້າພະເຈົ້າຍິກມືແຕະ ປາຍຫມວກແລ້ວອອກມາ.

ຂ່າວກ່ຽວກັບການທໍລະຍົດຂອງ ຊິດ ກາກໂປວິດ ເຮັດໃຫ້ ພວກເດັກນ້ອຍໂມໂຫເປັນຟືນເປັນໄຟຂຶ້ນ ແມ່ນແຕ່ ການາຕ້ັງໂກ ກໍໃຈຮ້າຍ:

-ເບິ່ງເອົາເທາະ ຄົນແບບໃດອັນນີ້! ບັດນີ້ຄອງເບິ່ງເດ ໃຫ້ ລາວມານິຄົມເບິ່ງ... ເພິ່ນເຮງເຄີຍເວົ້າວ່າ: "ຂ້ອຍຊິມາເບິ່ງສວນ ຫມາກໂມພວກເຈົ້າ ແລ້ວຊິຢູ່ເຝົ້າມັນເອງ!"...

ຈ່ຳຕ່ມາ ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ຄົນໄປສົ່ງຫນັງສືຟ້ອງຮ້ອງປະທານຄະ ນະກຳມາທິການປ້ອງກັນເດັກ ຕ່ຄະນະກຳມະການກາງ, ໃນນັ້ນຂ້າ ພະເຈົ້າບໍ່ເນັ້ນຍ້ຳເຖິງເລ່ຍງຄວາມຍຸຕິທຳຂອງບັນຫາ, ແຕ່ເນັ້ນເຖິງ ທັດສະນະການເມ່ຍງຂອງມັນໂດຍເວົ້າວ່າ: "ພວກເຮົາບໍ່ອິດທົນ ເຫັນນັກໂທນເຊວິກຜູ້ຫນຶ່ງບໍ່ຮັກສາຄຳເວົ້າໄດ້..."

ສາມຈ່ຳຕ່ມາ ພວກເຮົາກໍໄດ້ຮັບຄວາມແປກປະຫລາດໃຈສົມ ຄວນ, ຄະນະກຳມະການກາງ ຮຽກຂ້າພະເຈົ້າກັບ ລາປົດ ໄປພົບ.

ຄາລາບູດາ ຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າໂຕະຜ້າແດງຂອງຫ້ອງການວ່າຄວາມ, ລາວ ເລີ່ມກ໋ອກເທຄວາມອະທິບາຍຕ່າງໆນາໆອອກມາ. ຢູ່ເບື້ອງຫລັງ ຂອງລາວມີຜູ້ຕາງຫນ້າ "ສະພາບແວດລ້ອມ" ສາມຄົນໃສ່ແວ່ນຕາ, ຕັດຜົມຫ້ານ ແລະ ຈ່ຳຫນວດຈ້ອມໆແບບອະເມລິກາມັ່ງຢູ່ ທັງເວົ້າ ກັນຊຸບຊິບໆເລື່ອງໃດເລື່ອງຫນຶ່ງ. ທ່ານປະທານໃນເສື້ອແຂນຍາວ ສີດຳແບບລັດເຊຍ, ບຸລຸດຫນ້າຜາກກ້ວາງ, ຕາສີໄມ້ແກ່ ວາງຝ່າມື ລົງຂີ້ມແຜ່ນເຈ້ຍໄວ້ແລ້ວເວົ້າຂັດຄາລາບູດາ ວ່າ:

-ຢຸດກ່ອນ ຊິ ເວົ້າມາຕາມຊື່ ເຈົ້າສັນຍາວ່າຊິໃຫ້ຜ້າຫົ່ມ ພວກເຂົາແທ້ຫລະ?

ຄາລາບູດາ ຫນ້າແດງຂຶ້ນ ແລ້ວຍົກມືຂຶ້ນປະກອບທ່າທີ ເວົ້າ ອ້ຽອ້ຽວ່າ:

-ກະ... ຄແນ່ວນນ... ເລ່ອງນ໋ມນ໋ເປັນບນຫ້ານ ແລ້ວເລ ລືມກັນ... ໃຜຊິບໍ່ເວົ້າຫຍັງຕໍ່ຫຍັງອອກໄປ!

-ເວົ້າອອກຕໍ່ຫນ້າເດັກນ້ອຍເລີຍບໍ?

-ເຈົ້າ... ເອີ... ພວກເດັກນ້ອຍພວມຢູ່ໃນແກ່ວ.

-ພວກເຂົາໂຍນເຈົ້ຶ້ນກາງອາກາດເລີຍແມ່ນບໍ?

-ເອີ... ພວກຂີ້ຢາດຫມູ່ນັ້ນ... ແທ້ລະ... ແລ້ວຊິໃຫ້ຂ້ອຍເຮັດ ຫຍັງລະ?

-ຈ່ຍໄປ!

-ແມ່ນຫຍັງເກາະ?

-ຈ່ຍໄປ... ຂ້ອຍເວົ້າແຈ້ງແລ້ວ, ຕ້ອງໃຫ້ຜ້າຫົ່ມແກ່ພວກ ເຂົາ ນີ້ເປັນຄຳຕັດສິນ.

ພວກຖ້ວມກ່ານຍົ້ມ. ຄ່ວນບຸດ ຫັນໜ້າໄປສູ່ຜູ້ຟັງ ແລ້ວຈົ່ມ ປ້ອຍດ່າພຸມ ໆ.

ພວກເຮົ່ານ້ຳຢູ່ຫ່ວຍນ໊ ຈ່ກນັ້ນ ຊ່າໂດຮອບ ຈ໋ງໄປຫ່ າ ຄ່ວນບຸດຢູ່ໂຮງກ່ານ ເພ໋ືອຮັບເບ໋ກຜ້ ່ຫ່ ມຫ ໍ່ເງ ໍ. ຊ ໍ ກ່ກໂປ ວ ໍ ບ ໍ່ຢ ່ກຕ ້ ອນຮັບນັ ້ ນ ແລະ ຫ ໍ ວໜ ້ ່ ໍ ບ ໍ ລ ໍ ກ ່ ນ ໍ ອ ະ ທ ໍ ບ ່ ຍ ວ ່ ່ ໍ :

-ຂ ້ ອ ຍ ບ ໍ ່ ເ ຂ ້ ່ ໍ ໃ ຈ ເ ລ ໍ ຍ ວ ່ ່ ເ ປ ັ ນ ຫ ຍ ັ ງ ພ ວ ກ ເ ຈ ້ ່ ໍ ຈ ໋ ງ ເ ກ ໍ ດ ມ ໍ ຄ ວ ່ ມ ຄ ໍ ດ ຟ ້ ອ ງ ຮ ້ ອ ງ ສ ່ ງ ຄ ະ ດ ໍ ກ ັ ບ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ ? ເ ຮ ັ ດ ແ ບ ບ ນ ໍ ຊ ໍ ໄ ດ ້ ຫ ຍ ັ ງ ? ເ ອ ໍ ? ລ ະ ເ ຈ ້ ່ ມ ່ ່ ຈ ່ ງ ຊ ໍ ກ ໍ ດ ແ ລ ້ ວ ມ ະ ຕ ໍ ຄ ່ ່ ໍ ສ ່ ງ ຂ ອ ງ ຄ ະ ນ ະ ກ ່ ໍ ມ ະ ກ ່ ນ ກ ່ ງ ກ ໍ ຢ ູ ່ ໃ ນ ມ ໍ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ ແ ລ ້ ວ . . . ເ ຫ ັ ນ ບ ໍ ? ?

-ເ ອ ໍ ! ແ ລ ້ ວ ເ ປ ັ ນ ຫ ຍ ັ ງ ລ ະ ?

-ຊ ໍ ເ ປ ັ ນ ຫ ຍ ັ ງ ກ ະ ມ ໍ ? ບ ໍ ? ນ ັ ້ ນ ລ ະ . . . ແ ລ ້ ວ ພ ວ ກ ເ ຈ ້ ່ ກ ໍ ບ ໍ ? ຕ ້ ອ ງ ມ ່ ໍ ໃ ຫ ້ ຍ ່ ກ ອ ໍ ກ ເ ດ ໍ ! ບ ່ ງ ທ ໍ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ ອ ່ ກ ຊ ໍ ຂ ອ ຸ ທ ອ ນ ຄ ່ ໍ ຕ ັ ດ ສ ິ ນ ຫ ລ ໍ ? ? ?

ເລືອກທາງອອກແບບບໍ່ຄາດຝັນອັນນີ້ໄດ້: ພວກເຮົາພາກັນຄຶດຝັນ ເຖິງນາທີອັນຜາສຸກ ທີ່ຄາລາບູດາ ຈະມາບິນ ແລ້ວພວກເດັກ ນ້ອຍຈະໂອ້ລົມກັບລາວເອງ. ວິທີການທີ່ວ່ານໍ້ແມ່ນ ໃຫ້ພະນັກງານ ສານງົດເງິນໃນບັນຊີທະນາຄານຂອງອົງການປ້ອງກັນເດັກໂລດ. ສອງວັນຜ່ານໄປ, ຂ້າພະເຈົ້າກຶກຮຽກໂຕຂຶ້ນໄປຫາຂັ້ນເທິງແຫ່ງ ເກົ່ານີ້ ແລະ ຢູ່ທີ່ນີ້ກໍແມ່ນສະຫາຍພົນທ້ຽງຜູ້ເກົ່າ ເຊົ່າຜ່ານມາເຄີຍ ສົນໃຈວ່າ ເປັນຫຍັງຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ມັກຮັບຄູສອນເງິນເດືອນ ๔0 ຣຸບ, ລາວນັ່ງຢູ່ຕັ່ງອີ້ກວ້າງໃຫຍ່. ລາວອີ່ມອ້ວນເຮັດແກ້ມເປັ້ງໆ, ຫົວແໝເປົ່າ ຄາລາບູດາ ທີ່ຮຶດຮັດຢູ່ໃນຫ້ອງການ, ແກ້ມເປົ້າປຸ້ມ ຫນ້າແດງຮົ່ມຄັ້ນ ແຕ່ເປັນອີກແບບຫນຶ່ງ.

ຂ້າພະເຈົ້ายุดยู่คาปะตูโดยบໍ่เว้าหยัง แต่บุลุดผิมท้ายยิก มืออักข้าพะเจ้าเข้าไปท้าอิดทั้นถามโมโหโอ้สุดขีด:

-ເຂົ້າມາໃກ້ໆ... ແມ່ນອີ່ຫຍັງກັນລະຫນີ້? ເຮັດແນວໃດເຈົ້າ ຈຶ່ງກ້າເຮັດແນວນີ້? ຫົວທ້າວ? ບໍ່ຄັກນ່າ, ຕ້ອງຍົກເລີກຄຳສັ່ງງົດ ຊັບ... ບໍ່ຊັ້ນ ເຈົ້າເປົ່າຕິ, ພວກເຂົາບໍ່ຍອມໃຫ້ລາວໃຊ້ເງິນໃນກົ່ງ ໂຕເອງ ໃນບັນຊີ ແບບນີ້. ລາວມາຟ້ອງຂ້ອຍວ່າ ເປັນຍ້ອນເຈົ້າ. ລາວວ່າ "ຂ້ອຍບໍ່ຢາກເຮັດວຽກແລ້ວ, ຜູ້ອຳນວຍການນິຄົມ ກ້ອກ ກີ ເຮັດຊໍ່ວຽກັບຂ້ອຍ".

ຂ້າພະເຈົ້ายังคิงมึดยู่ เพาะยังบໍ่เข้าใจว่าบุลุดผิมท้ายมี เจดตะนาแนวใดแท้.

-ຕ້ອງກອນຄຳສັ່ງງົດຊັບສະບັບນີ້! - ຜູ້ເປັນຫົວຫນ້າເວົ້າຢ່າງ

ຈ໋າຈ້ຳ, - ແມ່ນເລື່ອງແປກໃຫມ່ຊັ້ນຫວະ... ການສ້ຳງ໋ດຊັບຫນ້ໍ! ຂ້ອຍບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນຈັກເທ່ືອເລ້ີຍ.

ແລະ ໃນທັນໃດນັ້ນ ລາວກໍອິດກັ້ນຄວາມຢາກໄອ້ບໍ່ໄຫວ ຫ້ໍ ຂ໋ນອ້ກໆຈົນໂຕຂ໋ດໂຕ້ງຢູ່ເທ້ິງຕ່ັ: ຄາລາບູດາ ເອ້ົາມ໋ືຈ໋ກກ້ິງສ້ົ ແສງຕາແລມອ້ງອອກໄປນອກປ່ອ້ງຢ້ົ.

-ເຈ້ົາສ່ັ້ງໃຫ້ຂ້ອຍຍ໋ກເລ໋ກຄ້ຳສ່ັ້ງ໋ດຊັບຊ້ັນຫວະ? - ຂ້ໍພະເຈ້ົາກ້ຳມ໋ຂ໋ນ.

-ມ້ນເປ້ັນແນວນ໋ລະ... ຄ໋ເຈ້ົາຮູ້, ຂ້ອຍບ່ໍ່ມ໋ສ໋ດໃຫ້ເຮ໋ດແນວ ນ໋ດອກ, ເຈ້ົາໄດ້ຍິນບ໋ ຊ໋ດ ກ້ຳກໂປ໋ດ, ຂ້ອຍບ່ໍ່ມ໋ສ໋ດເລ້ີຍ! ກ້ຳ ຂ້ອຍສ່ັ້ງເຂ້ົາວ່ຳ "ວ້ຳງ໋ສ້ຳ" ເຂ້ົາກໍຈະຕອບວ່ຳ "ຂ້ອຍບ່ໍ່ເຮ໋ດ" ແລ້ວຊ໋ມເລ້ືອງຫ້ຍ້ັ! ຂ້ອຍເຫ້ັນບ່ໍ່ວ່ຳເຈ້ົາມ໋ປ໋ມ້ນ໋ດ໋ທະນ້ຳຄ້ຳນຢູ່ ໃນກ້ິງຂອ້ງເຈ້ົ... ເອ້ົາລະເຊ້ັນໃຫ້ເຂ້ົາສ້ຳ... ເທ່ົ້ຳໃດ ๑๐ ພ້ັນ ຫວະ? ເຊ້ັນເລ້ີຍບ່ໍ່...

ຄາລາບູດາ ງ້ວ້ກຫນ້ຳຫນ້ໍຈ້ຳກປ່ອ້ງຢ້ົ, ດ໋ງ໋ມ໋ເບ້ົ້ອ້ງຫນ້ໍ້ ອອກຈ້ຳກກ້ິງສ້ົ້ຳແລ້ວຍ໋ກ້ຂ໋ນຊູ້ບຫນ້ວ້ດແດ້ງກ໋ຊ໋ຂ້ອ້ງລ້ວ ທ້ັ້ງ໋ມ: -ມ້ນຕ້ອ້ງມ໋ຄ້ນຫ້ວ້ແຂ້ງແບບນ໋ເນ້ຳະ, ຮ໋ ເຈ້ົ້ຳວ່ຳແນວ ໃດ?

ລ້ວ້ຍ່ຳ້ງມ້ຳຫ້ຳຂ້ຳ້ພະເຈ້ົ້ຳ ແລະ ຕ໋ບ່ຳ້ໃຫ້ລ່ບ້ຳ້ດແຮ້ງ໊ງ:

-ໂຕ້ນ໋ລ໋ກຫ້ລ້ວ້ຍເລ້ີຍ... ຕ້ອ້ງເຮ໋ດແບບນ້ັ້ນ໋ລ໋ກ້ພ້ວ້ກເຮ້ົ້ຳ ນ້ະ... ຄ້ວ້ມ້ຈ໋ງແລ້ວ້ພ້ວ້ກເຮ້ົ້ຳແມ່ນ້ຫ້ຍ້ັ? ແມ່ນ້ພ້ວ້ກ້ວ້ຳດ້ຍ້ຳ ສ໋ດ ອ້ອ້ຍຕ້ອ້ຍ! ເຮ໋ດແນວ ນ໋ລະ!

ບຸລຸດ ຜ ມ ກ ້ ງ ຫ ້ ວ ກ ້ ຳ ກ ງ ອ ອ ກ ມ ຳ ທ ້ ນ ທ ີ ທ ້ ັ ງ ດ ໋ ງ ແ ພ ມ ິ ນ ອ ອ ກ ມ ຳ ,

ຄາລາບູດາ ດ້ວຍ ພັນທະນາການອອກມາຂຽນທ້ວຍ.

ວັນທີ ๕ ກໍລະກົດ, ພວກເຮົາສະເຫລີມສະຫລອງບຸນຄູນເຂົ້າ.

ມັນແມ່ນບຸນເກົ່າແກ່ອັນຫນຶ່ງຂອງພວກເຮົາ ທີ່ຂຽນຫມາຍໄວ້ດ້ວຍຕົວຫນັງສືສີແດງຢູ່ໃນປະຕິທິນຂອງພວກເຮົາ ແລະ ເຄີຍປະຕິບັດກັນມາເປັນປົກກະຕິແຕ່ດຶກນານມາແລ້ວ. ແຕ່ເຫດຜົນໃຫຍ່ທີ່ຄອບຄຸມຢູ່ໃນປັດຈຸບັນແມ່ນ ການຟື້ນຕົວຂອງນິຄົມພາຍຫລັງປະຕິບັດການທາງດ້ານທະຫານຜ່ານໄປແລ້ວ. ແນວຄວາມຄິດທີ່ວ່ານີ້ ກວາມກົມຈິດໃຈເດັກນ້ອຍທຸກຜູ້ທຸກຄົນ, ຈ່ຳຊຸ້ນການກະກຽມທ້າງຫລາຍຈ່ຳເຮັດໄປຢ່າງບໍ່ຕ້ອງລໍຟ້າຄຳສັ່ງ, ມີແຕ່ດຳເນີນໄປຕາມແຮງຂອງກະແສຟອງ ແຮງແຫ່ງເຈດຕະນາລົມອັນເດັດຂາດອັນດຽວນັ້ນ: "ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຕ້ອງດີທີ່ສຸດ". ຢູ່ໃສກໍເກືອບວ່າບໍ່ມີແລ້ວວຽກທີ່ບໍ່ສຳເລັດ, ຜ້າຫົ່ມສີແດງໃຫມ່ອ່ຽມປູປົກຕຽງ, ນ້ຳຫນ້າຫນອງເຫລື້ອມຍິບຍັບປານແພ່ນແວ່ນກະຈົກ, ເນີນຄ້ອຍພູແປນຮາບພ້ອມທີ່ຈະກາຍເປັນສວນຫມາກໄມ້. ທຸກຢ່າງສຳເລັດແລ້ວ. ຊີວັນຕີ ຈັດການລ້ຽງຫມູ, ກອງພິເສດຂອງ ບູດໄຊ ປະດັບປະດາພວງມາໄລ ແລະ ຕິດຄຳຂວັນ. ຢູ່ເທິງຊຸ້ມປະຕູໂກສເຈຍ ເວດກອບສະກີ ໄດ້ບັນຈົງຂຽນຕົວຫນັງສືອັກສອນບັກໃຫຍ່ໃສ່ພື້ນສີຂາວຂອງຜ້າ ແລະ ຂຶດເສັ້ນອ້ອມວ່າ:

"ພວກເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ພື້ນທຸ່ງແດງແຫ່ງແຮງງານປົວສະບັດຢູ່ເຫນືອແຜ່ນດິນ" ແລະ ມີຄຳຕອບສັ້ນໆຂຽນໄວ້ຂ້າງຊຸ້ມປະຕູດ້ານໃນວ່າ:

"ຮັບ".

ຮອດວັນທີສອງ, ສະມາຊິກໃນກອງພິເສດທີ ໑໓ ໃນຊຸດໃຫຍ່ ເດັນຂຶດ, ບັນຊາໂດຍ ເຊເວລີ ແລ່ນໄປທົ່ວເມືອງເພື່ອຍາຍບັດ ເຊີນ.

ໃນວັນບຸນ, ຕັ້ງແຕ່ເດິກ ທົ່ງເຂົ້າໂອ໊ດປະມານເຄິ່ງເຮັກຕາກໍ໊ກ ປະດັບປະດາດ້ວຍເຊືອກຜ້າທຸງສີແດງ, ເພິ່ນຍັງເອົາຄັນທຸງ ແລະ ພວງມາໄລຍ້ຽງຍາຍມາຕາມທາງອີກຈົນເກືງທົ່ງ. ຢູ່ປາກປະຕູມີໂຕະ ນ້ອຍຫນ່ວຍຫນຶ່ງສຳລັບໃຫ້ຄະນະກຳມະການຮັບແຂກ. ໂຕະຕັ່ງ ສຳລັບ ຝ00 ຄົນຕັ້ງຍາຍຢູ່ເທິງເນີນສູງແຄມຫນອງ, ລົມເຢັນ ອ່ອນພັດລຸ່ມາເປັນຮູດໆ, ເຮັດໃຫ້ແຈຜ້າປູໂຕະສີຂາວ, ກິບດອກ ໄມ້ໃນພໍ້ ແລະ ແພເສື້ອຄະນະກຳມະການປະຈຳໂຕະອາຫານ ຟື ອາບໆ.

ຊິເນັນກິ ຂ່ຳບັກນ້ອຍ ກັບ ໄຊເຊັນໂກ ຂ່ຳ ອ໋ແມຣິ, ທັງ ສອງໃສ່ສົ້ງຂາສັ້ນ ແລະ ເສື້ອສີແດງ ສຸບຫມວກປີກກ້ວາງສີຂາວ ແບບຊາວກາວະກາດ, ນັ່ງເປັນສະຫງ່າເທິງຫລັງມ້າຍືນຍາມຢູ່ຂ້າງ ປະຕູດ້ານລຸ່ມແຄມທາງໃຫຍ່. ເສື້ອຄຸມແຂນກັ້ນສີຂາວແສ່ວເປັນຮູບ ດາວຄຳ ແລະ ປະດັບດ້ວຍຂົນປີກບ່າໄຫລ່. ໃນລະຍະອາທິດດຽວ, ອາເນຍ ໄຊເຊັນໂກ ໄດ້ຮຽນເປົ່າສັນຍານທັງ ໑ລ ແບບຂອງພວກ ເຮົາໄດ້ຢ່າງຮຽບຮ້ອຍ ແລະ ກອກກິບສະກິ ນາຍກອງຫນ່ວຍ ປ້ອງກັນສົ່ງສັນຍານໄດ້ຕິລາຄາວ່າ ຫນຸ່ມຄວນເປັນນັກເປົ່າແກ່ນ ຫນຶ່ງເພື່ອຮັບໃຊ້ໃນວັນບຸນຂອງພວກເຮົາ. ພວກເດັກນ້ອຍພາຍເປ ເອົາອຸປະກອນຂອງພວກເຂົາ ໂດຍໃຊ້ແພໃຫມ່ມັດຈ່ອງໄວ້.

ພໍຮອດເວລາ ๑0 ໂມງ, ແຂກຊຸດທຳອິດກໍປາກົດຕົວໃຫ້ເຫັນ, ພວກເພິ່ນຍ່າງມາແຕ່ສະຖານີລົດໄຟຣົ່ມຮອບ. ແຂກພວກນີ້ແມ່ນຜູ້ແທນຈາກອົງການຈັດຕັ້ງຊາວຫນຸ່ມກົມໂຊໂມນໃນ ຄາຄົບ. ອັດສະວິນເທົ່າຫລ້ານ້ອຍກໍແກ່ຂຶ້ນ, ຜ້າໄຫມຕົກລົງມາປົກບ່າໄຫລ່, ແຢ່ງຢັ້ນຍຸງບປອກເຫລັກຫ້ອຍຂ້າງນ້ຳ ແລ້ວເປົ່າແກ້ອນຮັບຊຸ້ນສາມຄັ້ງ.

ບຸນຂອງພວກເຮົາເລີ່ມຂຶ້ນແລ້ວ. ຢູ່ປາກປະຕູ, ຄະນະກຳມະການຮັບແຂກໃສ່ປອກແຂນເສື້ອສີຟ້າອ່ອນ, ຕ້ອນຮັບແຂກ, ຄັດຮອງເຂົ້າສາມກ້ຳຜູກຮອບເຂົ້າກັນດ້ວຍຝ້າຍສີແດງໃສ່ຫນ້າເອິກເສື້ອໃຫ້ແຂກ ທັງມອບບັດໃຫ້ຜູ້ລະແຜ່ນ, ໃນບັດມີຂໍ້ຂຽນສະເພາະແຕ່ລະຄົນ, ເຊັ່ນ ບາງບັດຂຽນວ່າ:

"ຊາວນິຄົມຫນ່ວຍທີ ๑๑ ເຊີນທ່ານໄປນັ່ງຮ່ວມ
ເຊັ່ນ ນາຍກອງ ມ. ເຊເວລີ"

ເພິ່ນນຳພາແຂກທີ່ມາຮອດກ່ອນຍ້ຽມຊົມນິຄົມໃນຂະນະທີ່ທາງເບື້ອງລຸ່ມສຽງແກ້ອນຮັບຈາກອັດສະວິນຜູ້ຍອດຍ້ຽມຂອງພວກເຮົາດັງຂຶ້ນອີກເທື່ອໃຫມ່ແລ້ວ.

ແຂກຄົນມາຈົນເຕັມເດີ່ນ ແລະ ຫ້ອງພັກຕ່າງໆ ມີຜູ້ແທນຈາກໂຮງງານຄາຄົບ, ຊາວຜູ້ອອກຮຽງານຂອງຄະນະກຳມະການບໍລິຫານງານທ້ອງຖິ່ນ ແລະ ຈາກພະແນກສຶກສາປະຊາຊົນ, ສະມາຊິກສະພາໂຊວຽດບ້ານໃກ້ຄຽງ ແລະ ຜູ້ແທນຫນັງສືພິມ. ລິດໂອ ໂຕທີ່ພາ ຊຸກຣົນສະກາຍຢາ, ຢູເຣັບ, ກລາແມ, ເບຣແຊນ ແລະ ສະຫາຍນາງໂຊຢາ, ພວກສະມາຊິກຂອງອົງການຈັດຕັ້ງພັກແມ່ນມາ

ກ່ຽປາກປະຕູແລ້ວ. ສະຫາຍຜົມກ້ຽງເອງກໍຂໍ່ລີດໂອໂຕມາຄືກັນ ສ່ວນວ່າ ຄາລາບູດາ ແທ້ເອົາລົດຜອດລາວມາ. ເຂົາຜູ້ນີ້ໄດ້ຮັບ ການຕ້ອນຮັບຈາກສະມາຊິກສະພານາຍກອ່ຳທີ່ມາເຕົ້າໂຮມກັນສະ ເພາະເພື່ອວຽກນີ້, ທັນທີທີ່ລາວອອກມ້ຳລົດພວກເຂົາກໍປຸ້ມກັນເຂົ້າ ໄປອຸ້ມລາວໂຍນຂຶ້ນກາງອາກາດໂລດ. ສະຫາຍຜົມກ້ຽງຫົວ ແລະ ຢຸດຢູ່ອີກຟາກຫນ້ຳຂອງລົດ ແລະ ເມື່ອພວກເຂົາວາງ ຄາລາບູດາ ລົງດິນແລ້ວລາວຈຶ່ງຖາມວ່າ:

-ແລ້ວເທື່ອນີ້ພວກເຂົາຫລອຍຈົກເອົາຫຍັງຈາກກ່ຽເຈົ້າລະ?

ຄາລາບູດາ ວາງທ່າຢາກຮ້າຍ:

-ເອີ ແລ້ວເຈົ້າຄິດຈັ່ງໃດລະ? ຍາມໃດພວກເຂົາກໍຕ້ອງຍຶດອັນ ໃດອັນຫນຶ່ງໄປຫັ້ນລະ.

-ເອີ ແທ້ຫວະ? ແລ້ວແມ່ນຫຍັງລະ?

-ລົດໄກ້ຕັ້ງຄັນພຸ້ນລະບໍ, ພວກເຂົາຈົກໄປແລ້ວເດ້, ຂ້ອຍບອກ ວ່າຈະມອບຕັກເຕີ່ຫ້ຜອດໃຫ້ພວກເຂົາຄັນຫນຶ່ງ. ເອົາລະ, ໂຍນກະໂຍນສາ, ໃຫ້ພວກສູເທື່ອຫນຶ່ງແລ້ວ, ບາດນີ້ເຊົາເດ້.

ຄາລາບູດາ ຍັງຫນ້ຳບໍ້ມ້ວນກາບຖືກໂຍນຂຶ້ນກາງຫາວຄັ້ງທີສອງ ດອກ, ຈາກນັ້ນພວກເດັກນ້ອຍຈຶ່ງພາລາວໄປນັ່ງ.

ເດີ່ນນິຄົມເຕັມໄປດ້ວຍຜູ້ຄົນພໍປານວ່າກະຫນົນຫລວງໃນ ເມືອງ. ພວກເດັກນ້ອຍແຕ່ງໂຕເອ້ຍ້ອງດ້ວຍແພໂບທີ່ຫນ້າເອິກ ຍ່າງ ເດີນແກວກວ້າງໆເປັນລະບຽບມາຕາມທາງຍ່າງນ້ອຍແຕ່ລະເສັ້ນ, ບາງຄົນຢູ່ກັບແຂກ, ພິສິບສີແດງສົດໃສຍົ້ມແຍ້ມຢູ່ເປັນນິດ, ສີຫນ້າ ຂອງພວກເຂົາໂຮງຮຸ່ງໄປດ້ວຍປະກາຍຕາຕ່າງໆ ບາງຄັ້ງຄ້າຍຄວາມ

ງ່ຽງອາສັບສົນ ບາງຄັ້ງກໍຈົ່ງໃຈ, ພວກເຂົາເຮັດໃຫ້ແຂກສົນໃຈອັນ ໃດອັນຫນຶ່ງ ແລ້ວຊ້ຳພາໄປເບິ່ງອີກອັນຫນຶ່ງ.

ຕອນທ່ຽງ ຊີເນັນກີ ແລະ ໄຊເຊັນໂກ ກັບເຂົ້າມາໃນເດີ່ນ, ຮ່າງຄຶງເທິງອານ້ຳເອນກົ່ງລົງ, ພວກເຂົາເວົ້າຊຸ່ມຊັບກັບສິບເວນ ປະຈຳວັນຄື ນາງນາຕາຊາ ເປເຕຣັນໂກ. ຈາກນັ້ນ ຊີເນັນກີ ຈົ່ງຄວບມ້າຜ່າແຂກຄົນ ແລະ ເດັກນ້ອຍອື່ນໆໄປທ່ານກາງສຽງຫົວ, ຫນຸ່ມຸ່ງຫນ້າໄປຍັງເດີ່ນໂຮງນາ. ນາທີຫນຶ່ງຕໍ່ມາ, ສຽງສັນຍານ ຫອງກ້ອງກວ່າຫມູ່ຫມາຍຮຸກການເຕົ້າໂຮມກໍດັງລອຍມາຈາກທິດ ນັ້ນ. ວາເນຍ ໄຊເຊັນໂກ ເປົ່າຊ້ຳຄືນອີກເທື່ອຫນຶ່ງ. ບໍ່ທັນທີ ສຽງແກທ່ອນສຸດທ້າຍຈະທັນໄດ້ລ່ອງລອຍຮອດຣິຊອບຊ້ຳ, ພວກ ເດັກນ້ອຍປະລະແຂກຮັບເຊີນກໍພາກັນແລ່ນມາເຂົ້າແກ່ວລຽນຢ່າງ ຮຽບຮ້ອຍ, ທາງປີກຂວາຂອງແກ່ວ ມີເຕຍນິດຊິນອຍ ປາກົດຕົວ ອອກມາ, ບາດຕີນແຮງເປັນຈ້ຳຫວະກະທົບດິນ ເຮັດໃຫ້ຫົວໃຈຜູ້ ຊົມສະທ້ານໄປນຳ, ໃນມືຂອງຫນຸ່ມມີທຸ່ງສີຂຽວຜືນຫນຶ່ງ. ຂ້າພະ ເຈົ້າຮູ້ສຶກເຕັ້ນຫົວໃຈວ່າ ໄຊຊະນະມາລໍຄອຍຢູ່ໃກ້ເຕັ້ນທີ. ໃນທັນ ໃດ ກັນແກ່ວຊາວຫນຸ່ມຜູ້ເບີກບານຊ້ຳຄ້າຍຄືແກ່ບຜ້າສອງສີ ຂາວ ແລະ ຟ້າ ກໍໄດ້ປະກົດຕົວຂຶ້ນຕໍ່ຫນ້າແກ່ວຫນານດອກໄມ້, ສ້ຳດັ່ງ ກ່າວສ້າງຄວາມປະທັບຈິດໃຈ ດຶງດູດສາຍຕາຄວາມນິຍົມ ແລະ ຄວາມຊຶນເຄີຍຂອງຜູ້ຄົນທີ່ມາເຕົ້າໂຮມກັນ ທັ່ງບັນຊາໃຫ້ເກີດ ຄວາມເຄົາລົບ ຕໍ່ພວກເຂົາໃນທັນທີ. ໃບຫນ້າຂອງແຂກ ເຊ່ົ້ງມາ ຮອດປັດຈຸບັນແຜ່ງດ້ວຍຮອຍຍິ້ມແບບເວດທະນາອົ່ດ ຕາມແບບຂອງ ຜູ້ໃຫຍ່ໃຈກ້ວ້າງມີຕໍ່ເດັກນ້ອຍ, ທັນໃດນັ້ນໃບຫນ້າຂອງພວກເພື່ນ

ກໍເຄັ່ງຂຶມສະແດງຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຫລາຍຂຶ້ນ. ຢູເຮັບ ເຊິ່ງຢືນຢູ່ເບື້ອງຫລັງຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຂຶ້ນແຮງໆວ່າ:

-ຊິມເຊີຍ ອານໂຕນ ເຊມືອໂນວ໌, ເຮັດມັນແນວນີ້ລະ!

ພວກເດັກນ້ອຍພະຍາຍາມຈັດແຖວໃຫ້ຊື່ຢ່າງລະມັດລະວັງ ທັງເສືອກແສງຕາມາເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າເປັນບາງຄັ້ງບາງຄາວ. ເມື່ອແນ່ໃຈວ່າ ທຸກຈຸດກຽມຕ້ອຮຽບຮ້ອຍດີແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງອອກຄຳສັ່ງວ່າ:

-ເຄົ້າລິບທຸງ... ກ້າງ!

ຈາກດ້ານຫລັງຂອງສີມ ນາຕາຊາ ໂປໂລອອກມາດ້ວຍບາດກ້າວສະເໝີຕາມຈັງຫວະເຄົ້າລິບທຸງ, ນາງຍ່າງນຳຜູ້ກ້າທຸງອອກມາສູ່ປີກຂວາຂອງແຖວ.

ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຊິມເຊີຍວັນບຸນ ແລະ ຍ້ອງຍໍໃຊ້ຊະນະຂອງພວກເຂົາສອງສາມຄວາມ.

-ແລະ ບັດນີ້ພວກເຮົາຂໍມອບກຽດໃຫ້ບັນດາສະຫາຍຜູ້ດີເດັ່ນຂອງພວກເຮົາ ກອງພິເສດທີ ຊ ນຳໂດຍ ບູຊຸນ ລ້ຽມກ່ຽວເຂົ້າມັດທີຫນຶ່ງ!

ສຽງແກດັ້ງສະນັ່ນຂຶ້ນອີກບາດໃຫມ່. ບານປະຕູໄຂຈ່ຳອອກ, ສະມາຊິກກອງພິເສດທີ ຊ ປາກົດຕົວອອກມາຈາກເດີ່ນໂຮງນາ. ໂອ້ຍ! ແຂກຄົນທີ່ຮັກແພງທັງຫລາຍເອີ໋ຍ, ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈດີວ່າພວກທ່ານຕື່ນເຕັ້ນເທົ່າໃດ, ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈສາຍຕາຫລ້ຽໃຫລຂອງພວກທ່ານ ເພາະວ່າຄັ້ງນີ້ບໍ່ແມ່ນເທື່ອທຳອິດໃນຊີວິດຂອກ ທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຕົກຢູ່ໃນສະພາບງ່ຽງວ່າຕື່ນຕະລຶງຕໍ່ຄວາມຫນ້າຮັກນິສະເໜ່ຫລ້ຳຂອງກອງພິເສດທີ ຊ, ຂ້າພະເຈົ້າຄິງນີໂອກາດໄດ້

ເຫັນ ແລະ ຮູ້ສຶກຫລາຍກວ່າພວກເຈົ້າເປັນແນ່.

ອອກຫນ້າຫມູ່ແມ່ນ ບູຮູນ, ນັກຮຽນຮຸ່ນອາວຸໂສຜູ້ສະຫງ່າ ງາມທີ່ໄດ້ນໍາພາວຽກງານກອງຢູ່ໃນນິຄົມອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ. ເຂົາແບກ ກ່ອງດ້າມຍາວປະດັບດ້ວຍພວງດອກດາວເຮືອງຂາວ, ຄົມກ່ອຝົນ ຂາວວາວວັບ. ມື້ ບູຮູນ ງາມສະຫງ່າຍິ່ງຫນັກ; ສໍາລັບຂ້າພະ ເຈົ້າແລ້ວ ເຂົາຍິ່ງສະງ່າເປັນພິເສດ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ດີ, ເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ ເປັນໃບຫນ້າປະດັບເອ້ແຜ່ນຜ້າບຊີວິດໃນເກອຫນ້າເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ທີ່ ແທ້ແລ້ວເຂົາເປັນຫົວຫນ້າທີ່ຮູ້ຈັກລູກນ້ອງດີ ແລະ ຮູ້ວ່າຈະພາ ພວກເຂົາໄປໃສ. ບົນໃບຫນ້າສະຫງົບ ແລະ ເຄັ່ງຂຶມນັ້ນ, ຂ້າພະ ເຈົ້າອ່ານແນວຄິດມັນອອກດັ່ງນີ້: ມື້ໃນເວລາ ນ0 ນາທີ ມັນຕ້ອງ ກ່ອງເຂົ້າໂອ໊ດເດ໋ເຮັກຕາ ແລະ ມ້ຽນມັນເປັນກອງໄວ້ຮຽບຮ້ອຍ. ພວກແຂກແມນບໍ່ເຫັນມັນ, ພວກເຂົາຮອດບໍ່ຮູ້ຈ້ໍາວ່າ ນາຍກອງ ຫນ່ອຍກ່ອງເຂົ້າວັນນີ້ແມ່ນນັກສຶກສາສະກາບັນການແພດ; ເປັນ ແນວນີ້ແລ້ວການຈັບຈ້ອນເຂົ້າເກອແບບໂຊວ໌ດຂອງພວກເຮົາ ສະ ແດງຕົວອອກຢ່າງຫນ້າເຊື່ອຫມັ້ນແນວນີ້ແລ້ວ. ຍັງມີອີກຫລາຍ ແນວຢູ່ທີ່ແຂກຮັບເຊີນຂອງພວກເຮົາແມນບໍ່ເຫັນ ແລະ ບໍ່ສາມາດ ແມນເຫັນເລີຍ, ເລື່ອງນີ້ຕລາດໄດ້ໂລດ ເພາະບໍ່ແມ່ນແຕ່ ບູຮູນ ຜູ້ດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ຫນ້າເບິ່ງຢູ່ຫນ້ໍ. ຢູ່ເບື້ອງຫລັງຂອງຫມໍ ນັກກ່ອ ເຂົ້າ ໑ຝ ຄົນລຽນແຖວສີ່, ໃນເສື້ອສີຂາວສະອາດອ່ມຄືກັນ ແລະ ກ່ອງດ້າມຍາວປະດັບພວງດອກໄມ້ເທົ່າກັນພ້ອມກ້າວນໍາມາ. ການ ນັບເບິ່ງຈໍານວນພວກເຂົານັ້ນງ່າຍຢູ່ດອກແຕ່ໃນນັ້ນມີຜູ້ຫຼີສຽງຮ້ອງ ດ໊ຕ໋ຫລາຍຄົນຄື ການຮາບານິບ, ຊາໂດຣອບ, ເບຍລຸກິນ, ຊະແນ

ແດກ, ເກອໍເກັບສະກີ! ຢູ່ໃນແກ່ວສຸດທ້າຍພຸ້ນຈ່ຳມີຊາວນິຄົມກ້ອກ ກີໃຫມ່ເຂົ້າຢູ່ນຳ ຄື: ໂວສະໂກໂບຍນິກິບ, ຊະວາດໂກ, ເປເຮດ ແລະ ໂກໂຮຕອບ.

ຢູ່ເບື້ອງຫລັງນັກກ່ຽວມີສາວນ້ອຍ ໑ຝ ນາງ, ແຕ່ລະຄົນສຸບ ພວງມາໄລດອກໄມ້ຄ້ຳງຫົວ, ແລະໃນດວງວິນຍານຂອງແຕ່ລະຄົນ ມີພວງມະໄລທີ່ເຮັດດ້ວຍມ້ວນເຮືອງຮຸ່ງຂອງຊາວໂຊວຽດ: ພວກ ນາງແມ່ນນັກນັດພ່ອນເຂົ້ານັ້ນເອງ.

ກອງພິເສດທີ ๘ ຫຍັບໃກ້ພວກເຮົາເຂົ້າມາຫລາຍແລ້ວເມື່ອ ບານປະຕູໃຫຍ່ໄຂອອກ, ຈັກກ່ຽວສອງຫນ່ວຍທຽມມ້າຄູ່ເຄື່ອນລຸດໆ ອອກມາ, ແພງຂົນຄ້ຳແຕ່ລະໂຕກ໊ຶກເປຍ ແລະ ປະດັບເອ້ດ້ວຍ ດອກໄມ້, ສ່ວນກະໂຕເຄື່ອງຈັກ ແລະ ປືກຂອງມັນກໍ້ລ້ວນແຕ່ມີ ດອກໄມ້ສອດແຊມເຕັມໄປຫມົດຄືກັນ. ເທິງຫລັງມ້າໂຕລະຕ໊ວມີ ຄົນຂີ່ປະຈຳຜູ້ຫນຶ່ງ ແລະ ເທິງອານນັ່ງຈັກກ່ຽວເຂົ້າຄັນທີ່ຫນຶ່ງແມ່ນ ກະໂຕອານໂຕນ ບຮາເຊັ່ນໂກ ສ່ວນຄັນທີ່ສອງແມ່ນ ກອກກິບສະ ກີ. ຢູ່ເບື້ອງຫລັງລິດກ່ຽວແມ່ນຄາດໃຫຍ່ ແລະ ລິດແກ່ກ້ຳງນ້ຳໂດຍ ແມ່ນ ກາລາແຕ້ງໂກ ເປັນຜູ້ບັນຊາ, ທ້າວອັນນ໊ເປັນຜູ້ຂ໊ຄ້ານສຸດ ຂ໊ດຢູ່ໃນນິຄົມ ແຕ່ສະພານາຍກອງກ໊ຶກງດມອບຕຳແຫນ່ງນ໊ພາຍໃນ ກອງທີ ๘ ໃຫ້ມັນໂດຍບ່ໍທ່ວງກ້ຳວິນ ແລະ ບັດນ໊ເພິ່ນກໍໄດ້ເຫັນ ແລ້ວວ່າຝ່າມ໊ອັນຄ່ອງໄວປາສະຈາກຄວາມກຽດຄ້ານຂອງຫມໍ່ໄດ້ດຸ ຫມັ່ນປະດັບດອກໄມ້ ໃສ່ກວຽນຂອງມັນຢ່າງໃດ. ມັນບ່ໍແມ່ນກະກ້ຳ ໃສ່ນ້ຳແລ້ວ ແຕ່ແມ່ນສວນດອກໄມ້ເຄື່ອນທີ່ຫອມຫວນອ໊ບອວນໄປ ທົ່ວ, ມີດອກໄມ້ເອ້ລ້ຳຮອດລ້ໍກວຽນ. ອັດທ້າຍຫມູ່ ຫລັງຈາກ

ກອງນ້ຳຂອງ ກາລາແຕ້ງໂກ ແມ່ນລິດນ້ຳຕິດປ້າຍກາໂຮງຫມໍ ເຊິ່ງ ໃນນັ້ນມີ ເອເລນາ ມິຄາຍລິບນາ ແລະ ຊະເມນາ. ໂສ້ ນີ້ສະແດງວ່າ ເພິ່ນກຽມໄວ້ທຸກຢ່າງເພື່ອເກີດອຸບັດເຫດໃນເວລາເຮັດວຽກ.

ກອງພິເສດທີ ຊ ຢຸດຈຶກລົງຕໍ່ຫນ້າພວກເຮົາ, ລາປິດ ອອກ ຈາກແກ້ວຂອງພວກເຮົາໄປ ແລ້ວເວົ້າວ່າ:

-ກອງພິເສດທີ ຊ! ຍ້ອນວ່າພວກເຈົ້າລ້ວນແຕ່ແມ່ນຊາວ ຫນຸ່ມ ກົມໃຊໂມນທີ່ດີ, ເປັນຊາວນິຄົມທີ່ດີ ເປັນເພື່ອນມິດທີ່ດີກັບ ທຸກຄົນ, ທາງນິຄົມຈຶ່ງຂໍມອບຮາງວັນກຽດສູງສຸດອັນນີ້ໃຫ້ພວກເຈົ້າ ຄືມອບໃຫ້ພວກເຈົ້າກ່ຽວເຂົ້າຮວງທຳອິດຂອງພວກເຮົາ. ເຊີນປະຕິ ບັດຕາມທີ່ຕ້ອງເຮັດ ແລະ ສະແດງໃຫ້ເດັກນ້ອຍຂອງພວກເຮົາທຸກ ຄົນເຫັນວ່າ ການເຮັດວຽກນັ້ນຕ້ອງເຮັດແນວໃດ. ສະພານາຍກອງ ຂໍຊົມເຊີຍພວກເຈົ້າ ແລະ ສະເຫນີໃຫ້ຫ້ອຫນ້າກອງ, ສະຫາຍ ບູຮຸນ ເປັນຜູ້ນັບຊາການ!

ຄຳປາໄສສັ້ນໆບິດນິ້ດິບດົ່ນໆ ທີ່ເວົ້າຕໍ່ໆມາ ບໍ່ມີໃຜຮູ້ແມ່ນໃຜ ເປັນຜູ້ແຕ່ງ, ພວກເຮົາເວົ້າກັນມາແບບນີ້ຫລາຍຟ້າຫລາຍປີ, ດ້ວຍ ຄຳສັບແບບເກົ່າເຊິ່ງທາງສະພານາຍກອງບັນທຶກໄວ້. ສິ່ງທີ່ພາໃຫ້ ພວກເຮົາສະດຸ້ງເປັນພິເສດທຸກໆຄັ້ງທີ່ຟັງມັນ ແລະ ພວກເດັກນ້ອຍ ພາກັນກົ້ນໃຈໄວ້ກໍແມ່ນຕອນທີ່ ບູຮຸນ ຫຍັບເຂົ້າມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ເປັ່ງວາຈາສັກສິດຕາມຮີດຄອງເຫລົ່ານີ້ອອກມາ:

-ສະຫາຍ ອຳນວຍການ, ຈົ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ອຍນຳພາກອງພິ ເສດທີ ຊ ປະຕິບັດງານ ແລະ ຈັດສົ່ງພວກນີ້ໄປຊ່ອຍພວກເຮົານຳ ດ້ວຍ.

ຂ້າພະເຈົ້າກໍຕອບຕາມທີ່ຕ້ອງຕອບວ່າ:

-ສະຫາຍ ບູຮູນ, ນຳພາກອງທີ ຊ ປະຕິບັດວຽກໄດ້ ແລະ ເອົາພວກນີ້ໄປຊ່ອຍຕື່ມ!

ນັບແຕ່ວັນທີ່ນັ້ນມາ ບູຮູນ ຈຶ່ງເປັນນາຍກອງຂອງຫມິດນິຄົມ, ເຂົາອອກຄຳສັ່ງເປັນຊຸດໆເພື່ອບ່ຽນແກວໃຫມ່, ອີກນາທີຫນຶ່ງຕໍ່ມາ ຫມິດທຸກຄົນກໍພວມອອກເດີນທາງ. ຢູ່ເບື້ອງຫລັງນັກຕີກອງ ແລະ ຜູ້ຖືທຸງ ແມ່ນນັກກ່ຽວ ແລະ ຈັກຟາດຕິດຕາມດ້ວຍສະມາຊິກທັງ ຫມິດຂອງນິຄົມ ຕໍ່ມາຈຶ່ງແມ່ນແຂກເຊີ່ງກໍຍິນຍອມປະຕິບັດຕາມລະ ບຽບຮ່ອມອັນດຽວກັນ, ພວກແຂກຈັດແກວກັນແລ້ວຢ່າງເຂົ້າຈັງ ຫວະ. ຄາລາບູດາ ຢ່າງຢູ່ຂ້າງໆຂ້າພະເຈົ້າ ເວົ້າກັບສະຫາຍຜົມ ກ້ຽງວ່າ:

-ເວນຕາຍມຶ້ງເອີ້ຍ... ຍ້ອນເລື່ອງຜ້າຫົ່ມນັ້ນແທ້ໆ ບໍ່ຊັ້ນຂ້ອຍ ເຂົ້າໄປຢ່າງໃນແກວ ແບກກ່ຽວນຳພວກເຂົາແລ້ວ!

ຂ້າພະເຈົ້າງຶກຫົວໃສ່ ຊັນຕີ ທີ່ແລ່ນຄືຊິບິນໄປຍັງເດີ່ນລານ ເຂົ້າ. ເມື່ອພວກເຮົາໄປຮອດທົ່ງເຂົ້າ ບູຮູນ ຈຶ່ງສັ່ງຢຸດແກວຂັດກັບ ປະເພນີ ແລະ ຖາມເດັກນ້ອຍຂຶ້ນວ່າ:

-ມື້ສະເຫນີຕໍ່ກອງພິເສດທີ ຊ ໃຫ້ຮັບເອົານັກກ່ຽວເຂົ້າຄືນ ຫນ້ອ ຄຊດ ກາກໂປ໊ວດ ຄາລາບູດາ ເຂົ້າຕົ້ມໃນຫມວດຂອງ ຊາ ໂດຮອບ ມີໃຜຂັດຂ້ອງບໍ?

ພວກເດັກນ້ອຍຫົວໂຄບຂຶ້ນ ແລະ ຕົບມື. ບູຮູນ ຈັບເອົາກ່ຽວ ດວງຫນຶ່ງເອ້ຍ້ອງຢ່າງງາມຈາກມື ຊັນຕີ ແລະ ເດ່ໃຫ້ ຄາລາ ບູດາ. ທາງຝ່າຍນີ້ຟ້າວຮັບເອົາຢ່າງວ່ອງໄວກະລິກກະລີນແບບເດັກ

ນ້ອຍ, ກອດເສື້ອນອກອອກປຸບປັບໂຍນມັນລົງປ່າຫ້ຍ້າຂ້າງທົ່ງ ແລະ ເຍິ້ງກ່ຽວໃນມືຂຶ້ນ:

- ຂອບໃຈ!

ລາວໄປເຂົ້າປະຈຳບ່ອນທີ ๕ ໃນແຖວນັກກ່ຽວຂອງຫນ່ວຍ ຊາ ໂດຮອບເຊົ່ຶ້ພ້າວຍົກມືມາຊູ່ວ່າ:

- ລະວັງຢ່າໃຫ້ຂ້ອງເດ ົ່ ບໍ່ຊັ້ນເສຍກຽດຫນິດຫມູ່ໃດ໋.

- ບໍ່ຕ້ອງຫ່ວງ! - ຄາລາບູດາ ຕອບ, - ຂ້ອຍຍັງຊ໊ືສະແດງ ໃຫ້ເບ່ຶ້ງອີກວ່າ ເຮັດແນວໃດ.

ລອນແຖວພວກເດັກນ້ອຍນັກຮຽນມາລຽນກັບກອງຫນ ົ່ ຳຢູ່ອີກ ຟາກຫນ ົ່ ຳຂອງທົ່ງນາ. ທຸງ ົ່ ກນ ົ່ ຳມາປັກໄວ້ບ່ອນທ ົ່ ີ່ເພ ົ່ ີ່ນຕ້ອງມັດ ເຂົ້າພ່ອນທ ົ່ ີ່ຫນ ົ່ ຳ, ຢູ່ຂ້າງທຸງຈະແມ່ນ ບູຮຸນ, ນາຕາຊາ ແລະ ໂຊ ເຮນ ເຊ ົ່ ີ່ງເປັນສະມາຊ ົ່ ີ່ກຜູ້ຫນຸ່ມນ ົ່ ອຍທ ົ່ ີ່ສຸດຂອງນຄມ.

- ທຸກຄົນລະວ ົ່ ັ້ງ!

ບູຮຸນ ລົ ົ່ ງມ ົ່ ືແຮກກ ົ່ ຽວແລ ົ່ ້ວ... ບ ົ່ ໍ່ເທ ົ່ ົ່ າໃດນາດກ ົ່ ຽວ, ຮ ົ່ ົ່ ວງເຂ ົ ົ່ ້ ໂອ ົ ົ່ ຍວ ົ ົ່ ວດ ົ ົ່ ິກກ ົ ົ ົ

ແລະ ດ້ວງເຫັນຜູ້ເຖົ່າເງີກຫົວຂຶ້ນໄວ້ສູງໆ ເພື່ອຮັບເອົາຄຳເວົ້າທຸກໆ ຄຳຂອງ ບູຮຸນ:

-ຮັບເອົາເຂົ້າພ່ອນນີ້ຈາກມືຂອງເຮົາ, ຈົ່ງເຮັດວຽກ ແລະ ຮຽນເພື່ອໂຕຈະກາຍເປັນຊາວຫນຸ່ມກົມໂຊໂມນຄົນຫນຶ່ງ ເມື່ອໃດ ໂຕໂຫຍ່ແລ້ວກໍຂໍໃຫ້ໂຕໄດ້ຮັບກຽດຄືເຮົາໃນວັນນີ້ ຄືການໄດ້ເປັນຜູ້ ລ້ຽມເຮືອກ່ຽວຮວງເຂົ້າ!

ບັດນີ້ແມ່ນຜຽນຂອງ ໂຊເຣັນ ແລ້ວ. ດ້ວຍນ້ຳສຽງແຈ່ມໃສ ຄ້າຍສຽງນົກກາເວົ້າເວລາຈັບຢູ່ປາຍໄມ້ສູງໆ, ຫມໍຕອບ ບູຮຸນ ວ່າ:

-ຂອບໃຈເຈົ້າຫລາຍໆ ກຣິສໂກ ເຮີຍ! ຂ້ອຍຈະເຮັດວຽກ ແລະ ຮ່ຳຮຽນ, ເມື່ອໃຫຍ່ແລ້ວ ຂ້ອຍຈະເປັນຊາວຫນຸ່ມກົມໂຊ ໂມນ ແລະ ຈະໃຫ້ໄດ້ຮັບກຽດເປັນຜູ້ແຮກ່ຽວຮວງເຂົ້າທຳອິດຄື ກັນ ເພື່ອຍົ້ນສົ່ງຕໍ່ມັນໃຫ້ຜູ້ຫນຸ່ມນ້ອຍກວ່າ!

ໂຊເຣັນ ຮັບເອົາພ່ອນເຂົ້າແລ້ວໂຕຫມໍກໍຫລົບຫາຍເຂົ້າໃນມັດ ເຂົ້າ ແຕ່ພວກເດັກນ້ອຍອື່ນໆພາກັນໂຫ້ມາໃສ່ມັນພ້ອມດ້ວຍອູ່ສານ ປະດັບດອກໄມ້ ແລ້ວ ໂຊເຣັນ ກໍວາງຂອງຂວັນລ້ຳຄ່າຂອງມັນລົງ ໃສ່ຕຽງດອກໄມ້. ສຽງກອງລ້ວແຮງຂຶ້ນຢູ່ກາງທົ່ງ: ທຸງ ແລະ ພ່ອນເຂົ້າມັດທຳອິດເຄື່ອນທີ່ໄປຍັງປີກຂວາ.

ບູຮຸນ ຮ້ອງສັ່ງວ່າ:

-ນັກກ່ຽວ, ນັກມັດ... ປະຈຳທີ!

ພວກເດັກນ້ອຍແລ່ນເຂົ້າປະຈຳບ່ອນໃຜມັນຕະຫລອດທັງສີ່ດ້ານ ຂອງໄຮ່ເຂົ້າ. ຊິເນັນກ ຍ່ຽຍຕົນຂຶ້ນຢຽບຮ່ວງເຫລັກ ເປົ່າສັນຍານ "ລ້ຽມ"! ບໍ່ທັນຫມົດສຽງສັນຍານ, ນັກກ່ຽວເຂົ້າທັງ ໝາ ຄົນກໍ

ປົ່ນລ້ວງຄ້ວາງອອກສູ່ໄຮ່ເຂົ້າ. ຮວງເຂົ້າກອງລຽນທ້ຽງສອງຟາກ ແລະ ແປ່ເປັນທ່ຽງກ້ວາງ ເພື່ອໃຫ້ຈັກຟາດຕິດຕາມມາຢ່ຽງສະດວກ.

ຂ້າພະເຈົ້າແນມເບິ່ງໂມງຢູ່ແຂນ: ຫ ນາທີຜ່ານໄປພວກນັກກ່ຽວກ້ຍິກກ່ຽວຂຶ້ນ ແລະ ພວກມັດກ້ມັດແລ້ວຮຽບຮ້ອຍຄືກັນ ທ້ຽງຫອບມັນໄປກອງໄວ້ທ່ຽງຂ້ຽງດຽວກັນ.

ເວລາສຳຄັນຈຶ່ງຈ່ຽງກ່ວາຫມູ່ຂອງການອອກແຮ່ງ ງານມາເຖິງແລ້ວ, ອານໂຕນ, ວິເຕຍ ມ້າໂຕພ້ອມງາມແຂ່ງແຮ່ງຂອງພວກເຮົາກຽມຕົວພ້ອມຢູ່ແລ້ວ.

- ໄປ... ໄດ້!

ຈັກຟາດເຂົ້າເຄື່ອນເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທ່ຽງທີ່ຖືກຖ່ຽງໄວ້ໃຫ້ແລ້ວນັ້ນໃນທັນທີ. ປະມານສອງສາມວິນາທີເທ່ົ່ານັ້ນ ມັນກໍສົ່ງສຽງດັ້ງຫ້ຽງຢູ່ກ່ຽງປ່າເຂົ້າໂອ໊ດ, ອ້ຽວຮ່ຽງຊຸກແຊກໄປມາຕາມກອງເຂົ້າ. ບູຮູນ ຕິດຕາມຟັ້ງສຽງຂອງມັນຢ່ຽງເປັນຫ່ວງ ເພາະໄລຍະສອງສາມມ້ືກ່ອນນ້ີ ເຂົາກັບ ແຊເຣ ໄດ້ພາກັນສ້ອມແປງ ມ້ຽງແລ້ວມ້ຽງອ້ືກ, ເຮັດວຽກຢູ່ເທ່ົ່ງລິດຟາດເຂົ້າພໍແຮ່ງແລ້ວທຳການທົດລອງຢູ່ໃນທ່ົ່ງສອງຄ້ັ້ງ. ຖ້າຫາກວ່າມ້າທ່ົ່ລາກແກ່ມັນນ້ັນບ່ໍຍອມແລ່ນຊຳ, ເຂົາຕ້ອງໄດ້ຮ້ອງໄລ່ມັນ ແລະ ຖ້າຫາກວ່າຈັກຟາດໂຕໃດໂຕຫນ່ຶ້ງຢຸດຊະງັກລ້ົ ແລ້ວກໍຄ້ົງເກີດເລ່ືອງອັບອາຍຂ້ຽຫນ້າເປັນແມ່.

ແຕ່ໃບຫນ້າຂອງ ບູຮູນ ແຈ່ມໃສຂ້ຶ້ນຊັກໄຮ. ຈັກຟາດເຂ້ົາເຮັດວຽກຂອງມັນດ້ວຍຈ້ັງຫວະສະຫ່ຳສະເຫ່ມ້ີຕາມແບບເຄ່ືອງກົນຈັກ, ມ້າເອງກໍແລ່ນຊຳຢ່ຽງສະບ່ຽຍບິນຫນ້າດິນດ້ວຍຝ້ີຕີນສະເຫ່ມ້ີ ຮອດ

ບ່ອນໂຄ້ງກໍຍັງບໍ່ຍ່ອນຄວາມໄວ, ອັດສະວິນເທິງຫລັງນັ່ງບໍ່ເຫນັງ ຕີງ. ຜ່ານໄປແລ້ວຮອບທີຫນຶ່ງ, ສອງຮອບ, ຮອດຮອບທີສາມ ຈັກຟາດເຂົ້າກາຍຫນ້າພວກເຮົາໄປແລ້ວຢ່າງອົງອາດສະຫງ່າງາມ ແລ້ວ ອານໂຕນ ຈຶ່ງຮ້ອງລາຍງານ ບູຮຸນ ນ້ຳສຽງຂຶງຂັງວ່າ:

-ສະຫາຍນາຍກອງ, ທຸກຢ່າງຮຽບຮ້ອຍດີ!

ບູຮຸນ ຫັນກັບໄປຫາແກວເດັກນ້ອຍ ແລ້ວຍົກກ່ຽວໃນມືຂຶ້ນ:

-ລະວັງ! ກຽມພ້ອມ!

ພວກເດັກນ້ອຍເລື່ອນມືໄປຕາມຮ່າງຮຽວຍາວຂອງພວກເຂົາ ແຕ່ໃນເວລາດຽວກັນຮ່າງຄີງຂອງພວກເຂົາກໍໂຍ້ວໄປທາງຫນ້າດ້ວຍ ກຳລັງແຮງຊະນິດທີ່ບໍ່ມີກ້ານຈຶ້ນທາງໃດສາມາດສະສົມໄວ້ໄດ້.

-ລົງໄປ... ທີ່ງເຂົ້າ... ໄປ!

ບູຮຸນ ເອົາມືຖືກ່ຽວລົງຕ່ຳ, ເດັກນ້ອຍກວ່າ ສ50 ຄົນ ແລ່ນ ບຸກລົງທີ່ງນາ, ຫລຽວເບິ່ງແຂ່ງຂາຊ່ວງແຂນຂອງພວກເຂົາສອດ ກ່ຽວປົນເຂົ້າກັບແກວຮວງເຂົ້າເປັນອຸ້ນໆ ສຽງຫົວສຽງຮ້ອງໃສ່ກັນ, ຊຸກກັນກ້ຳອຸ້ມລຸ້ມໆປານຫນ່ວຍຫມາກບານ, ພວກເຂົາມັດເອົາພ່ອນ ເຂົ້າ ແລ້ວແລ່ນຫຸ້ມນຳຫລັງຈັກຟາດ, ໂດດຸບຮວງເຂົ້າແຕ່ລະປຸ້ມ ບາດລະສາມ ບາດລະສີ່ຄົນພ້ອມກັນ:

-ເຮ້ຍ ນີ້ແມ່ນສຳລັບກອງທີ ໑໕ ເວີ້ຍ! ຢຸດ! ພຸ້ນແມ່ນສຳ ລັບກອງທີ ໙...

ພວກແຂກພາກັນຫົວທັ້ງເຊັດນ້ຳຕາ, ແລ້ວ ຄາລາບູດາ ເຊົ່ງ ກັບມາຢູ່ໃນກຸ່ມພວກເຮົາກໍຈ້ຳເບິ່ງນາງ ເບຣແຊນ ຢ່າງຮ້ອຍໆ ແລ້ວ ເວົ້າ:

-ເຈົ້າບັ້ນເວົ້າວ່າ... ກະເບິ່ງເອົາເທາະແມ້!

ເບຣແຊນ ຍິ້ມ:

-ເອີ ຂ້ອຍເຫັນແລ້ວລະ, ພວກເຂົາເຮັດວຽກເກັ່ງຫລາຍ ເຮັດຢ່າງມ່ວນຊື່ນນຳອີກ... ແຕ່ບັ້ນນີ້ມັນແມ່ນການອອກແຮງງານ ຈ໋ ໆ...

ຄາລາບູດາ ເບິ່ງສຽງອັນໃດອັນຫນຶ່ງອອກມາ ບໍ່ເປັນຄຳສັບຈະ ແຈ້ງໃສ່ເບຣແຊນ ແລ້ວຫັນໄປເບິ່ງສະຫາຍຜິວດ້ຳງດ້ວຍທ່າທີບໍ່ພໍ ໃຈທັງເວົ້າກັບລາວວ່າ:

-ເວົ້າກັບລາວແມ້!

ຢູເຣັບ ເອງກໍທັງຕື່ນເຕັ້ນ ທັງມີຄວາມສຸກໃຈ ລາວບີບມືຂ້າພະ ເຈົ້າ ແລະ ເລີ່ມເວົ້າເພື່ອເອົາຊະນະນາງຊຸກຣິນສະກາຍຢາ:

-ເວົ້າແທ້ໆເດີ... ພວກເຮົາຄິດພິຈາລະນາເບິ່ງ! ສຳລັບຂ້ອຍ ແລ້ວ... ສິ່ງນີ້ປະທັບໃຈຂ້ອຍຫລາຍ ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າເປັນຫຍັງ. ແນ່ນອນວ່າມັນແມ່ນວັນບຸນ... ມັນກະບໍ່ຄ້ວນເຮັດວຽກທຳມະດາ ແລ້ວ... ແຕ່ຄືພວກເຈົ້າເຫັນບໍ່ນ໋ ມັນແມ່ນຄວາມລຶກລັບອັນຫນຶ່ງ ຂອງການອອກແຮງງານໃດ໋, ພວກເຈົ້າເຂົ້າໃຈບໍ່...!

ບຸລຸດຜິວ ດ້ຳງຈ້ຳແນມເບິ່ງ ຢູເຣັບ ຢ່າງເອົາໃຈໃສ່:

- ຄວາມລຶກລັບຂອງການອອກແຮງງານຊັ້ນຫວະ? ເປັນ ຫຍັງຈຶ່ງແມ່ນອັນນີ້? ຕາມຄວາມເຫັນຂອງຂ້ອຍ ຂ້ອຍລະວ່າແນວ ນີ້: ພວກເດັກນ້ອຍມີຄວາມສຸກສະບາຍດີ, ຮູ້ຈັກຈັດຕັ້ງ ແລະ ຮູ້ ຈັກເຮັດວຽກ. ສຳລັບລະຍະເລີ່ມຕົ້ນ ກໍ່ວ່າພຽງພໍແລ້ວ, ເຈົ້າຄິດ ວ່າແນວໃດ ສະຫາຍ ເບຣແຊນ?

ເບຣແຊນ ບໍ່ທັນມີເວລາຄິດນຳຄຳກາມຊ້ຳ, ຊິເບັນກີ ກໍຂ້ຳ ມາຢຸດຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພວກເຮົາ ແລະ ແຈ້ງການວ່າ:

-ບູຮຸນ ໃຫ້ມາບອກວ່າ... ໃຫ້ທຸກຄົນໄປກອງເພື້ອງ... ຫມົດ ທຸກຄົນ... ໄປເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ກອງເພື້ອງ!

ຢູ່ທີ່ກອງເພື້ອງພາຍໃຕ້ພົ້ນທຸງປືອສະບັດ ພວກເຮົາພາກັນຮ້ອງ ເພງ "ສາກົນກຳມາຊີບ". ຕໍ່ມາຈ່ຳມີການກ່າວຄຳປາໄສ ແລະ ຜູ້ ທີ່ກ່າວຄຳປາໄສກໍລ້ວນແຕ່ແມ່ນຜູ້ຄົນທີ່ມີຈິດໃຈເອື້ອອາລີ, ດີ, ແມ່ນຄົນຂອງຊາວຜູ້ອອກແຮງງານ, ເປັນຜູ້ຮູ້ສຶກອ່ອນຊ້ອນນຳບຸນ ນຳເດັກນ້ອຍ, ອ່ອນຊ້ອນນຳທ້ອງຟ້າປອດໂປ່ງເຫນືອຫົວ ແລະ ສຽງອ່ອນຫວານແຫລມແຈດເປັນບາງເວລາຂອງແມ່ຈົ່ນາຍໃນ ທ້ອງທົ່ງນາ.

ຂ້າກັບ, ພວກເຮົາຮ່ວມພາເຂົ້າແລງກັນຢ່າງບໍ່ມີການແບ່ງໂຕະ ແບ່ງກັບແກວ, ແບ່ງອາຍຸ ໄວຂອງຜູ້ມາຮ່ວມ, ກະທັ້ງຮອດສະ ຫາຍ ນາງ ໂຊຢາ ກໍຍັງຫົວຍິ້ມແຍ້ມ ແລະ ເວົ້າຍອກໄຍເບັນ.

ງານບຸນຂອງພວກເຮົາດຳເນີນໄປດົນເຕີບ, ມີການຄົບງັນ ຫລາຍແນວເຊັ່ນຫລິ້ນເສືອໄລ່ແມວ, ຜ້າມັດຕາ. ພວກເດັກນ້ອຍ ເອົາຜ້າມັດຕາ ຄາລາບູຕາ, ເອົາຜ້າແພພົ້ນນ້ອຍໆຍັດໃສ່ມືໃຫ້ລາວ ແລ້ວບັງຄັບໃຫ້ລາວຕິດຕາມ... ບັກນ້ອຍຫນ່ຳຊ່ຳຫ້ອຍບັກກະແລ້ ດັ່ງກ້ຳໆ ແຕ່ດົນເຕີບລາວກໍຍັງບໍ່ສາມາດນຳພ້ຳ. ຕໍ່ມາກໍພາແຂກໄປ ອາບນ້ຳໃນຫນອງ ຈາກນັ້ນພວກເດັກນ້ອຍຈ່ຳສະແດງນິທານກ້ອມ ຢູ່ກາງເດີ່ນໃຫຍ່ເລື່ອງຫນ່ຳ. ນິທານເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍການເລົ່າຄຳກ້ອນ ພ້ອມໆກັນວ່າ:

- ພວກເຮົາຈະໃຫ້ທ່ານໄດ້ເຫັນຫຍັງໃນ ๕ ປີຂ້າງໜ້າ
ນະຄອນຫລວງແຫ່ງຫນຶ່ງພ້ອມດ້ວຍສະພາໂຊວຽດ.
ມີໂຮງຊ່າງອ້ອມຮອບໄປທົ່ວເມືອງ
ສວນຫມາກໄມ້ຍາຍລະດາດຕາມເນີນພູ
ແລະ ຖ້າບໍ່ແມ່ນຄວາມເພີ້ຝັນເກີນໄປ
ພວກເຮົາກໍຢາກມີເຄື່ອງຕ່າງໂອນຊາແລ່ນໄຟຟ້າ.

ການເວົ້າຄຳກອນສຸດລົງດ້ວຍຄຳອວຍພອນວ່າ:

ຊາວນິຄົມຈະເຂັ້ມແຂງແຮງດັ່ງຊ້າງ
ບໍ່ກະດ້າງແຂງກະແດ້ງຄືໄມ້ແຫ້ງ...

ຫລັງຈາກການຍິງປັ້ງໄຟດອກຢູ່ແຄມຫນອງແລ້ວ ພວກເຮົາກໍເດີນທາງໄປສົ່ງແຂກຮອດ ຣີຊອບ ຜູ້ທີ່ຂີ່ໂອໂຕມາ ກັບເມືອກ່ອນ, ເມື່ອເວົ້າລາຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນ, ຫົວຫນ້າໃຫຍ່ຜົມຄ້ຽງເວົ້າວ່າ:

- ເອົາລະ, ດີແລ້ວ, ສະຫາຍ ນາກາເຮັນໂກ ສືບຕໍ່ຈົ່ງຊື່ເນ!
- ເຈົ້າ, ຂ້ອຍຈະສືບຕໍ່ຈົ່ງຊື່ລະ! - ຂ້າພະເຈົ້າຕອບ.

ບົດທີ ๑๘

ຊີວິດດຳເນີນຕໍ່ໄປ

ອີກຄັ້ງຫນຶ່ງຈັນເວລາຜ່ານໄປ, ມັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫນັກຫນ່ວງແຕ່ມ່ວນຊື່ນເບີກບານ, ມີວັນອອກແຮງງານ, ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມວິຕົກກັງວົນ, ຄວາມສຳເລັດເລັກນ້ອຍໆ ແລະ ຄວາມປະລາໄຊຍ໌ບ່ອຍ, ເບື້ອງຫລັງສິ່ງເຫລົ່ານີ້ ພວກເຮົາເອງກໍຮອດບໍ່ສັ່ງເກດເຫັນບາດກ້າວອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະ ການຄົ້ນພົບອັນມະຫາສານ

ທີ່ໄດ້ກຳນົດຊີວິດຂອງພວກເຮົາໄວ້ລ່ວງໜ້າແລ້ວ. ຄືກັນກັບແຕ່ຄາວກ່ອນນັ້ນແລ້ວ, ແມ່ນໃນຊຸມວັນເວລາເຮັດວຽກ ແລະ ໂດຍສະເພາະໃນເວລາຄ້ອຍຄ່ຳອ່າວຍຶດເຍື້ອສະຫງົບງຽບນັ້ນແລ້ວທີ່ຄວາມນຶກຄິດຈັດຕັ້ວກັນຢ່າງເປັນລະບຽບ, ມີການຕີລາຄາຊັ່ງຊາເນື້ອຄິດເຮັ່ງຮີບໃນວັນໜ້ານ ແລະ ຈິດໃຈກໍອາວອນເກົ່ງຂອບເຂດອະນາຄິດທີ່ຫອມຫວານຊະນິດຫາຈັບດົມບໍ່ໄດ້.

ແຕ່ອະນາຄິດກໍກ້າວມາເຖິງຈົນໄດ້ ແລະ ມັນກໍໄດ້ເຜີຍຕົວອອກມາວ່າມັນບໍ່ໄດ້ເປາະຜ່ອຍປານໃດ ແລະ ເຮົາກໍສາມາດຈັດການກັບມັນແບບຮຸນແຮງໂດຍບໍ່ຕ້ອງມີພິທີການໃດໆ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງເສຍເວລາອາວອນນຳໂອກາດທີ່ຫລຸດລອຍໄປແລ້ວຫລາຍພໍປານໃດ, ພວກເຮົາໄດ້ຮຽນຮູ້ສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງຕື່ມ ແລ້ວພວກເຮົາກໍຮຽນຮູ້ຊີວິດ, ມີບົດຮຽນຫລາຍຂຶ້ນ ທັ້ງເພື່ອຈະບໍ່ເຮັດຜິດຕື່ມອີກ ແລະ ເພື່ອດຳເນີນຊີວິດຂອງພວກເຮົາຕໍ່ໄປ.

ຄືກັນກັບແຕ່ຄາວກ່ອນນັ້ນແລ້ວ ມີສາຍຕາຮ້າຍຂາດຫລາຍຄູ່ສອດແນມເບິ່ງພວກເຮົາຕະຫລອດເວລາ, ພວກເຮົາຖືກກວດກາ ແລະ ຖືກສົ່ງຂ່າວວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ຄວນເຮັດຜິດ, ວ່າພວກເຮົາຄວນດຳລົງຊີວິດຢູ່ຕາມກົດລະບຽບ, ວ່າພວກເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກທົດສະດີ, ວ່າພວກເຮົາບໍ່ຄວນເຮັດ... ເວົ້າລວມ... ພວກເຮົາ ຖືກແຫ້ມມາຈາກທຸກດ້ານ.

ບໍ່ດົນຢູ່ນິຄົມກໍມີການຜະລິດແບບອຸດສາຫະກຳຢ່າງແທ້ຈິງ. ດ້ວຍວິທີການຕ່າງໆ ທັ້ງແບບຖືກຕ້ອງ ແລະ ບໍ່ຖືກຕ້ອງ ພວກເຮົາຕັ້ງໂຮງຈ່ຳໄມ້ປະກອບເຄື່ອງຂຶ້ນແຫ່ງໜຶ່ງ ໃນນັ້ນມີທັ້ງຈັກກົນ

ໄມ້, ຈັກເລື່ອຍ. ພວກເຮົາແຕ້ມຮູບອອກແບບ ແລະ ສ້າງຮອດ ຈັກເຂົ້າກອນໄລເອົາເອງ. ພວກເຮົາກ້າວເຂົ້າຮອດຂັ້ນມືຕະຫລາດ ສົ່ງອອກ, ໄດ້ຮັບເງິນລ່ວງໜ້າ ແລະ ກ້າວເຖິງຂັ້ນຂາດສະຕິສຸດ ຂີດ ຄືການມີບັນຊີຝາກເງິນຢູ່ທະນາຄານ.

ພວກເຮົາກ້າວເຖິງການຜະລິດຮັ່ງເຜົ້ງ. ປາກົດວ່ອງກັບສັບສົນ ສົມຄວນ, ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ມີຄວາມຊຳນິຊຳນານຄັກແນ່ແທ້ໆ ໃນທີ່ ສຸດພວກເຮົາກໍມີຄວາມສາມາດວ່ອງໄວ ແລະ ສາມາດຜະລິດຮັ່ງ ເຜົ້ງອອກໄດ້ເປັນຮ້ອຍໆຮັ່ງ. ມີຮອດບ່ອນເຮັດໂຕະຕັ່ງ, ກະໂລ່ງ ໃສ່ອາວຸດ ແລະ ອື່ນໆອີກຫລາຍແນວ. ພວກເຮົາໄຂໂຮງງານ ຫລອມເຫລັກ ແຕ່ແທນທີ່ຊິໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດໃນດ້ານນີ້ ແຕ່ພວກ ເຮົາຊ້ຳປະສົບຄວາມຫາຍະນະຊ້ຳ.

ຫລາຍເດືອນຜ່ານໄປແບບນີ້, ພວກເຮົາຕໍ່ສູ້, ແລ່ນຕຳຊ້າຍ ຕຳຂວາ, ທ້າປັບປຸງໂຕເອງ ທ້າເມື່ອຍລ້າທໍ້ຖອຍ, ບາງເວລາເຖິງ ກັບກັດແຂ້ວຮ້ອງໂກ໊ກໆ, ບາງຄັ້ງກໍປະເຊີນກັບໄລພິດ ແລະ ຫລາຍ ເທື່ອຮອດອ້າປາກງັບຂາສັ້ງທຸກຄົນທີ່ຂວາງທາງ, ເຖິງຢ່າງນັ້ນພວກ ເຮົາກໍຍັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ຕໍ່ມາ ແລະ ນັບມື້ນັບຮັ່ງມີຂຶ້ນນຳ.

ພວກເຮົາມີຫມູ່ເພື່ອນຫລາຍຂຶ້ນນຳຄົນ. ນອກຈາກຊຸກຣົນ ສະກາຍຢາ ກັບຢູເຣັບ ແລ້ວຍັງມີ ຜູ້ຄົນໃນກະຊວງສຶກສາປະຊາຊົນ ນຳ, ເພິ່ນພວກນີ້ທ້າງສະຫລາດຢ່າງແທ້ຈິງ, ມີຈິດສຳນຶກຕໍ່ຄວາມຍຸ ຕິທຳແບບທຳມະຊາດ ແລະ ຕ້ອງການຄິດ ພິຈາລະນາຢ່າງຄັກແນ່ ກ່ຽວກັບລາຍລະອຽດຕ່າງໆຢູ່ໃນກິດຈະກຳອັນສັບສົນຂອງພວກເຮົາ. ຢູ່ໃນວົງສັງຄົມທົ່ວໄປ ພວກເຮົາກໍມີຫມູ່ເພື່ອນຫລາຍຄົນເຊັ່ນ: ຢູ່

ໃນອົງການຈັດຕັ້ງຂອງພັກ ແລະ ແຂວງ, ແມ່ນແຕ່ຢູ່ໃນວົງການ ຫນັງສືພິມ ແລະກໍມະກອນ ພວກເຮົາກໍມີມິດສະຫາຍຄັກັນ. ແມ່ ຍ້ອນພວກເພິ່ນນີ້ແລ້ວ, ອາກາດຫັນໃຈອັນຈໍາເປັນເພື່ອຊຸກຍູ້ຄວາມ ພະຍາຍາມຂອງພວກເຮົາຈຶ່ງບໍ່ຂາດເຂີນໄປ.

ວຽກງານທາງດ້ານວັດທະນະທໍາກໍດໍາເນີນໄປຢ່າງເລິກເຊິ່ງຄື ກັນ. ໂຮງຮຽນຂະຫຍາຍອອກເປັນຮອດ ຝ ຫ້ອງ. ໃນເວລານັ້ນ ວາດຊຶລີ ນິໂກລາຍວິດແປກຊະກີ ບຸລຸດຜູ້ຫນ້າສົນໃຈຄົນຫນຶ່ງຈຶ່ງ ປາກົດຕົວຂຶ້ນຢູ່ໃນນິຄົມຂອງພວກເຮົາ. ເຂົາຜູ້ຊ້ັຽວ່າແມ່ນ ອັດສະ ວິນປະເພດ ດອນກີຊົດ ຄົນຫນຶ່ງແທ້ໆ, ເຂົາສະຫງ່າງາມດ້ວຍ ການຮອບຮູ້ວິທະຍາການ, ວັນນະຄະດີ ແລະ ສິລະປະທີ່ສະສົມມາ ໄວ້ຫລາຍສະຕະວັດ. ຮ່າງຄີງຈ່ອຍຜອມກໍ່ໂກະຂອງເຂົາພໍປານວ່າ ຖືກປັ້ນຫລໍ່ມາຈາກ ເຊກວັນເຕັສ ໂດຍກົງ ແລະ ສິ່ງດົ່ງກ່າວກໍຊໍ້າ ຊ່ອຍໃຫ້ເຂົາສາມາດ "ຄົນຫນ່ຽງ" ແລະ ຈັດຕັ້ງວຽກງານຫນ້າທີ່ ຕ່າງໆຢູ່ໃນສະໂມສອນເປັນຢ່າງດີ. ເຂົາເປັນຜູ້ມີຄວາມຄິດປະດິດ ສ້າງແປກແຫວກແນວແທ້ໆ ຂ້າພະເຈົ້າເອງບໍ່ກ້າຮັບປະກັນດອກວ່າ ຕາມຄວາມນຶກຄິດຂອງລາວນັ້ນ ໂລກນີ້ບໍ່ໄດ້ປະກອບດ້ວຍຕັ້ງແຕ່ຟູດ ຜິຮ້າຍ ແລະ ດີ ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍຂໍແນະນໍາໃຫ້ທຸກໆຄົນມອບວຽກ ງານສະໂມສອນໃຫ້ກັບຄົນປະເພດ ດອນກີຊົດ ນີ້ເທົ່ານັ້ນ. ພວກ ເຂົາຮູ້ຈັກແນມຫາຊີວິດໃນອະນາຄົດຢູ່ໃນແຕ່ລະຕ່ອມເຫລັກ; ອາ ໄສແຜ່ນໄມ້ອັດ ແລະ ສີສັນສ້າງສາກເມືອງສະຫວັນ; ຢູ່ກັບພວກ ເຂົາ, ພວກເດັກນ້ອຍຮູ້ຈັກເຮັດຫນັງສືພິມຕິດຝາຍາວຮອດ ๔0 ແມັດ, ອາໄສຕົວຢ່າງເຮືອບິນເຮັດດ້ວຍເຈ້ຍ ພວກເຂົາຮຽນຮູ້ວ່າ

ຍິນຊະນິດໃດແມ່ນຍິນກົ້ມລະເບີດ ແລະ ຊະນິດໃດແມ່ນທຳມະດາ ແລະ ຮູ້ຈັກຈາລະນາ ປົກປ້ອງຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ຂອງໂລຫະວ່າເຫນືອ ໄມ້ຢ່າງເດັດຂາດແບບເອົາເປັນເອົາຕາຍ. ພວກອັດສະວິນ ດອນກີ ຊິດ ພວກບ້ສ້າງປັດໄຈພົ້ນການເຊັ່ນ ຄວາມຟົດຟົ້ນຄວາມເມົາມົວຕໍ່ ວຽກງານໃຫ້ເກີດມີຢູ່ໃນສະໂມສອນ, ພັດວິຍຸແຍ່ໃຫ້ແຈວປະເສີດ ລຸກວ່ຶ້ນ ແລະ ກະຕຸ້ນໃຫ້ນັກປະດິດສ້າງທັ່ງຫລາຍເຕ່ືອນເຫນັ່ງ ບ່ໍເຊົາ. ຢູ່ທ່ີ້ນ້ຳພະເຈ້ົາບ່ໍຂໍ່ເວ້ົາຮອດພິນພິຊິດທັ່ງຫມົດຂອງ ແປກ ຊະກີ ດອກ ຂ້ຳພະເຈ້ົາຈະເວ້ົາພຽງສັ້ນໆວ່າ ເຂົາໄດ້ເຮັດໃຫ້ເວລາ ບ່ຳຍ ຄ້ອຍຄ່ຳ ຂອງພວກເຮົາປ່ຽນຮູບໂສມໄປຫມົດ, ເຮັດໃຫ້ນ້ຳມັນອຸ ດົມໄປດ້ວຍຂ້ົ້ກບ, ຂ້ົ້ຝອຍໂລຫະ, ແກ້ວກາວ, ໂຄມຕະກຽງ ເຫລ້ົ້າ, ສຽງແຈ້ດແຫລມຂອງເລ່ືອຍ, ສຽງດັງວ່ຶ້ນຂອງຫມາກປ່ືນ, ສຽງອິນອໍ້ຂອງກຸ່ມຮ້ອງເພງ ແລະ ພວກແອບລະຄອນກ໊ົກ.

ພວກເຮົາເລ່ີ້ມຈ່ຳຍເງິນຈ ຳນວນຫລວງຫລາຍເພ່ືອຊຸ້້ປ່ມຄ້ັນ. ໃນໃຈກາງຫ້ອງສະໂມສອນ ບ່ໍ່ມ້ີຕູ້ພ້ຽງບ່ໍ່ມ້ີແລ້ວ, ທ້ັງບ່ອນນ່ັ່ງ ສ ຳ ລັບຄົນອ່ານໃນຫ້ອງອ່ານຫນ້ັງສ ືກ ບ່ໍ່ພຽງພ ໍ ຄ້ັນ.

ຍ້ັງມ ີ ແນ ວ ອ ່ ື ນ ອ ີ ກ!

ທ ຳ ອ ິ ດ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ມ ີ ວ ິ ງ ດ ິ ນ ຕ ! ນ ິ ຄ ົ ມ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ອ າ ດ ແ ມ ່ ນ ບ ່ ອ ນ ທ ຳ ອ ິ ດ ໃ ນ ອ ຸ ກ ຣ າ ອ ິ ນ ຫ ລ ື ໃ ນ ທ ິ ່ ວ ສ ະ ຫ ະ ພ າ ບ ກ ໍ ່ ບ ່ ຮ ູ ້ ທ ້ ່ ສ ້ າ ງ ສ ິ ່ ງ ປ ະ ເ ສ ີ ດ ເ ລ ີ ດ ລ ້ ຳ ອ ັ ນ ນ ້ ີ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ຕ ົ ນ ເ ອ ງ. ສ ະ ຫ າ ຍ ນ າ ງ ໂ ຊ ຢ າ ຫ ມ ົ ດ ຄ ວ າ ມ ສ ິ ງ ໄ ສ ຢ ອ ດ ສ ຸ ດ ທ ້ າ ຍ ຂ ອ ງ ນ າ ງ ທ ິ ່ ວ ່ າ ຂ ້ ຳ ພ ະ ເ ຈ ້ ົ າ ເ ປ ັ ນ ນ າ ຍ ທ ະ ຫ ານ ເ ກ ົ ່ າ ແ ລ ້ ວ, ແ ຕ ່ ພ ວ ກ ເ ດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ຊ ້ ຳ ພ າ ກ ັ ນ ດ ີ ໃ ຈ ໃ ນ ເ ລ ື ່ ອ ງ ອ ັ ນ ນ ້ ີ. ເ ວ ້ ົ າ ແ ທ ້ ແ ລ ້ ວ, ກ ານ ສ ້ າ ງ ຕ ັ ້ ງ ວ ິ ງ ດ ິ ນ ຕ ີ ຢ ູ ່ ໃ ນ ນ ິ ຄ ົ ມ ເ ປ ັ ນ ຂ ້ ໍ ພ ິ ສ ຸ ດ ອ ັ ນ ຫ ນ ັ ກ

ແຫ້ນກ່ອກັບຄວາມຫນາວເຫັ້ນຂອງເສັ້ນປະສາດ ພວກເຮົາ, ເພາະວ່າຕະຫລອດເວລາ ๔ ເດືອນເຕັມໆ ບໍ່ມີແຈໃດທີ່ຈະບໍ່ມີເດັກ ນ້ອຍນິ້ມກົ້ມຫົວຕົວໂກ່ງຢູ່ເທິງຕັ່ງອີ, ເທິງໂຕະ; ເຄື່ອງດົນສຽງ ຕ່ຳສຽງສູງພະລິດສຽງດັງສະນັ້ນກ້ອງພໍປານແກ້ວຫູຊິແຕກ, ນອກນີ້ ຍັງມີເຄື່ອງອື່ນໆເຊິ່ງລ້ວນແຕ່ພະລິດສຽງເປັນຕາເຈັບຫົວທັງນັ້ນ. ແຕ່ພໍຮອດວັນທີ ๑ ພຶດສະພາ ພວກເຮົາກໍເດີນສວນສະຫນາມເຂົ້າ ໃນເມືອງດ້ວຍວິດີໂອຂອງພວກເຮົາເອງ. ຈັ່ງແມ່ນມີຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ ສະອົ້ນສະອ່ອນນຳ, ມີນ້ຳຕາແຫ່ງຄວາມປິ້ມປິ້ຕິ ຄວາມອ່ອນຊ່ອນ ຊຶມຊື່ນ... ທັງຜູ້ຄົນທີ່ເປັນປັນຍາຊົນ, ແມ່ເກົ້າແມ່ນາຍ, ພວກນັກ ຫນັງສືພິມ ແລະ ກະທັ້ງພວກເດັກນ້ອຍພະເນຈອນ ໃນທ້ອງກະ ຫນົນເມືອງ ຄາຄົບ.

ຄວາມສຳເລັດອັນທີສອງຂອງພວກເຮົາແມ່ນຮູບເງົາ. ສົງຄ ກ່າວອະນຸມັດໃຫ້ພວກເຮົາມາຂ້ອງກ່ຽວກັບວຽກງານຂອງພະໃນວິ ຫານທີ່ຕັ້ງຢູ່ກາງເດີ່ນຂອງພວກເຮົາ. ຄະນະກຳມະການວິຫານທັງ ຮ້ອງໄຫ້ຂໍ້ມຂູ່ພວກເຮົາພໍແຮງ ແຕ່ພວກເຮົາເລີ່ມສາຍຮູບເງົາຂອງ ພວກເຮົາຫລັງຈາກພະຕີກອງແລງແລ້ວເທົ່ານັ້ນ. ຜ່ານມາສຽງຕີລະ ຄັ້ງແບບນີ້ບໍ່ເຄີຍຮຽກຄົນມາເຕົ້າໂຮມໄວວາ ແລະ ຫລວງຫລາຍ ປານນີ້ຈັກເທື່ອ. ອັນນີ້ຫຍັງ, ຜູ້ຕີລະຄັ້ງບໍ່ທັນລົງຈາກຫໍລະຄັ້ງຊ້ຳ, ທີ່ປະຕູສະໂມສອນຂອງພວກເຮົາໂລດມີແກວຄົນປະມານ ๘๐๐-๙๐๐ ຄົນມາຢືນລໍຖ້າຢູ່ແລ້ວ. ໃນຂະນະທີ່ຄຸນພໍ່ພວມສຸບເສືອຄຸມ ດ້ານນອກຂອງເພິ່ນ, ຊ່າງສາຍຮູບເງົາກໍປ່ອຍມ້ວນຟິມເຂົ້າໃນເຄື່ອງ ສາຍ, ພໍແຕ່ຄຸນພໍ່ເລີ່ມສູດມົນ "ຂໍລາຊະອານາຈັກຈົ່ງຈະເລີນ..."

ຊ່ວງສາຍຮູບເງົາກໍເຮັດວຽກເຂົ້າ. ມັນແມ່ນການສ້າງຄວາມໃກ້ຊິດ ສະຫນິດສະຫນົມຢ່າງສົມບູນທີ່ສຸດ!

ແຕ່ສໍາລັບ ນາງ ເວຣາ ເບເຣຊອບສະກາຢາ ແລ້ວຄວາມໃກ້ຊິດອັນນີ້ສຸດລົ້ງຢ່າງຫນ້າເສົ້າໃຈ. ເວຣາ ເປັນນັກຮຽນຍິງຄົນຫນຶ່ງ ຈໍ່ຕ້ອງໃຊ້ຕົ້ນທຶນໃນການກໍ່ສ້າງເອົານາງສູງກວ່າຫມູ່ ສໍາລັບວິສະຫະກິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ເວົ້າໄດ້ວ່າ ມັນລົ່ມກາຍສົ່ງທີ່ຄາດຄິດໄວ້ ທຸກຢ່າງອີກ.

ໃນລະຍະຕົ້ນຫລັງຈາກ "ພະຍາດຫມາກໄຂ່ຫລັງ", ເວຣາ ກໍ ສະຫງົບສະຫງຽມຂຶ້ນ ແລະ ບຸກບືນເຮັດວຽກງານຫລາຍຂຶ້ນ. ແຕ່ ພໍພວງແກ້ມສີແດງຮອງງຶ້ນ, ພໍແຕ່ມີເນື້ອຫນັງເປັນຕາເຍງແດ່ ເວຣາ ກໍເລີ່ມສະແດງຕົນແຈກຫວ່ານສະເຫນ, ຍ່າງຍຶກບ່າໄຫລ່, ສາຍຕາລອກແລກ ນາສຽງ ແລະ ກລ່ຽວວ່າຈາບ້ຽບອກການເຊີນ ຊວນ. ຫລາຍຄັ້ງຫລາຍຄາວ ຂ້າພະເຈົ້າໄປຈວາດພົບມັນຢູ່ໃນແຈ ອ່າວມືດກັບຜູ້ບ່າວທີ່ເຫັນແຕ່ເງົາບໍ່ຈະແຈ້ງ. ຂ້າພະເຈົ້າແນມເຫັນ ປະກາຍຕາສີເງິນວາວວັບຂີ້ຫລັກຂອງນາງ, ນ້ໍາສຽງທີ່ເວົ້າກັບຂ້າພະ ເຈົ້າກໍເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫລອກລວງຫນ້າຊັງ, ນາງແກ້ໂຕວ່າ:

- ຈັກແມ່ນຫຍັງເນາະ... ອານໂຕນ ເຊມືອໂນວ ຄົນເຮົາຊິ ເວົ້າຊິລົມກັນແດ່ກະບໍ່ໄດ້ຊັ້ນຫວະ?

ຢູ່ໃນວຽກງານການດັດສ້າງສຶກສາອົບຮົມນີ້ ບໍ່ມີຫຍັງຍາກໄປ ກວ່າການແກ້ໄຂບັນຫາຜູ້ສາວນ້ອຍທີ່ເຄີຍຜ່ານ "ບົດຮຽນ" ມາແລ້ວ. ສໍາລັບເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍນັ້ນ ເຖິງແມ່ນວ່າມັນເຄີຍທ່ຽວຊະເລພະເນ ຈອນຕາມທ້ອງຖະຫນົນມາພໍແຮງແລ້ວກໍຕາມ, ເຄີຍສ່ຽງໄພສັບ

ສິນ ແລະ ຫນັກຫນ່ວງມາແລ້ວທໍ່ໃດກໍຕາມ, ເກີ່ງວ່າມັນຈະແຂງ ກະດ້າງຕໍ່ຕ້ານການໃຊ້ຫລັກວິທະຍາການສຶກສາກັບມັນກໍຕາມ ຂໍແຕ່ ວ່າໃຫ້ມັນມີສະຕິປັນຍາຈັກຫນ້ອຍຢູ່ໃນຕົວເທົ່ານັ້ນ, ແລ້ວຖ້າມັນ ໄດ້ມາຕົກຢູ່ໃນຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ທີ່ດີ ມັນກໍສາມາດກາຍເປັນຄົນ ດີໄດ້. ສາເຫດຂອງມັນກໍແມ່ນວ່າເດັກຊາຍຄົນນັ້ນມາຊ້າໄປ ຈັ່ງຊັ້ນ ເພິ່ນຈ່ຳສາມາດວັດແທກລະຍະແລ້ວຕັດລະຍະທີ່ມັນຢູ່ຫ່າງຈາກລະ ດັບທຳມະດາຖິ້ມໄປເສຍ. ແຕ່ສາວນ້ອຍຄົນ ຊ່ຳເລີ່ມມີການພົວພັນ ເພດນັບແຕ່ເລີ່ມເປັນສາວນັ້ນ ເປັນຄົນມີບາດແຜເລິກເຊິ່ງຢ່າງ ຫນ່ຳໃນຄົນບໍ່ວ່າທາງຮ່າງກາຍ ແລະ ຈິດໃຈ, ບາດແຜນັ້ນທ້າງຈັບ ປວດ ແລະ ສັບສົນຈົນບອກບໍ່ຖືກ. ມີແສງຕາແນມມາເບິ່ງນາງດ້ວຍ "ຄວາມເຂົ້າໃຈ", ບາງຄັ້ງກໍຕ່ຳຊ້າລາມົກ, ບາງຄັ້ງກໍຫມົ່ນປະຫມາດ ຫລືເຫັນອົກເຫັນໃຈ ແລະ ຫລັ່ງນ້ຳຕານຳ. ຢ່າງໃດກໍຕາມ ແສງ ຕາເຫລົ່ານັ້ນ ກໍລ້ວນແຕ່ຕູ່ໂທດຄືກັນ. ມັນບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ສາວນ້ອຍ ຄົນຫນຶ່ງລືມຄວາມທຸກທໍລະມານຂອງຕົນ, ຍາມໃດກໍເຝົ້າຕອກຍ້ຳ ໃຫ້ນາງຮູ້ສຶກຕົວຢູ່ຕະຫລອດເວລາວ່າ ຕົນຕ່ຳຕ້ອຍກວ່າຫມູ. ແຕ່ ໃນຂະນະດຽວກັນ ການຂາດເຂີນບຸກຄະລະພາບຊ້ຳສອດຄ່ອງເຂົ້າ ແກັບເຂົ້າເກຍກັນດີກັບເດັກນ້ອຍປະເພດນີ້ ດ້ວຍຄວາມສຳນຶກອວດ ອ້ຳຕົວແບບປະກົມປະການຢ່າງຫນ້ຳ. ໃນສາຍຕາຂອງມັນພວກສາວ ນ້ອຍອື່ນໆເປັນຄືທ່ານນ້ອຍສີຂາວບໍລິສຸດ, ເປັນເດັກຍິງບໍ່ຮູ້ຫຍັງ ເມື່ອປຽບທຽບໃສ່ກັບນາງທີ່ເປັນ "ແມ່ຍິງ" ແລ້ວ, ເປັນຜູ້ຮູ້ຈັກໄດ້ ສຳຜັດກັບຄວາມລຶ້ລັບຢ່າງຫນ້ຳ ຊ່ຳຜູ້ອື່ນໆຍັງບໍ່ຮູ້ ທັງເປັນຜູ້ມີອຳ ນາດມີສະເຫນ່ແບບຫນ້ຳເຫນືອຈິດໃຈຜູ້ຊາຍເຊິ່ງນາງເອງຮູ້ຈັກສຳ

ແດງອອກໄດ້ໃນຍາມຕ້ອງການ. ທ່ານນາງຮູອຸໂມງທີ່ແສນຄົນໂຄ້ງ ສັບສົນແຫ່ງຄວາມທໍລະມານ ແລະ ຄວາມທະນົງຕົວເລັກໆນ້ອຍໆ ປະສົມກັບຄວາມຂາດເຂີນ ແລະ ຄວາມອຸດົມສົມບູນ, ທ່ານນາງລາ ຕິອາບນ້ຳຕາ ແລະ ອັນເວລາທີ່ໄດ້ເລາະທ່ຽວມາຢ່າງເພີດເພີນແນວ ນີ້ຄົງຕ້ອງເປັນຜູ້ມີໃສເຂັ້ມແຂງພໍສົມຄວນ ຈຶ່ງຈະສາມາດຂີດ ເສັ້ນທາງເດີນແລ້ວປະຕິບັດຕາມຢ່າງເຄັ່ງຄັດ, ປະເຊີນກັບບົດຮຽນ ແບບໃຫມ່, ຄວາມຊຶມເຄີຍອັນໃຫມ່, ຄວາມຄ່ອງແຄ່ວໃນຮູບ ໃຫມ່ ແລະ ຄວາມລະແວດລະວັງແບບໃຫມ່.

ເວຣາ ເບເຣຊອບສະກາຢາ ເປັນບຸກຄົນທີ່ມີໃສສັບສົນຄົນ ຫນຶ່ງສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ. ຫລັງຈາກໂຍກຍ້າຍມາຢູ່ ກູເຣຍແຊ ແລ້ວ ນາງໄດ້ສ້າງບັນຫາເຈັບປວດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຕື່ມ, ຂ້າພະເຈົ້າຄຶດສົງ ໃສໄວ້ແລ້ວວ່າ ໃນລະຍະຜ່ານມານັ້ນນາງຄົງໄດ້ສ້າງຂອດບັນຫາ ແລະ ຄວາມສັບສົນໃຫ້ແກ່ຊີວິດຕົນເອງຕື່ມຂຶ້ນແລ້ວ. ຈຳຕ້ອງໄດ້ ໂອ້ລົມສົນທະນາກັບນາງຢ່າງນຸ່ມນວນອ້ອມຄ້ອມ. ນາງຄຸງດ່ຽງ ໂມໂຫໄວ, ຂັດລັ່ງແບບຕ່າງໆ ທັງພະຍາຍາມຫລົບຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າ ແລ້ວແລ່ນໄປລີ້ໄຫ້ຢູ່ໃນກອງເພື່ອງຕາມໃຈມັກຂອງນັ້ນ. ແຕ່ສິ່ງດັ່ງ ກ່າວບໍ່ສາມາດເກືອດຫ້າມນາງບໍ່ໃຫ້ສ້າງສາຍສຳພັນໃຫມ່ໆໄດ້. ການ ຕັດສາຍສຳພັນກັບຄູ່ຮັກປະເພດນີ້ບໍ່ມີບັນຫາເທົ່າໃດ ເພາະວ່າພວກ ຜູ້ບ່າວຂອງນາງຍ້ານໄດ້ຂຶ້ນປາກົດໂຕຢູ່ກາງສະພານາຍກອງ ເພື່ອ ຕອບຄຳຖາມຂອງ ລາປົດ ທີ່ຮ້ອງເຕືອນກ່ອນວ່າ:

-ລະວັງ... ຢືນກົງ ແລ້ວເລົ່າຄວາມຈິງອອກມາທຸກແນວ.

ໃນທີ່ສຸດ ເວຣາ ກໍເຂົ້າໃຈເອົາເອງວ່າ ພວກຜູ້ບ່າວນີ້ຄົມເອງ

ບໍ່ສອດຄ່ອງກັບເປົ້າຫມາຍຂອງນາງ ຈຶ່ງຫັນຫນ້າໄປຜະຈົນໄພໃນ
ເລື່ອງຄວາມຮັກຂອງນາງໃນສະຫນາມໃຫມ່ທີ່ບໍ່ເປັນພິດໄພ. ອ້າຍ
ບ່າວຊ່າງໂທລະເລກຄົນຫນຶ່ງຫນ້າຕາລ່າງໆມາແຕ່ ຣີຊອບ ນັກມາວິນ
ອຸນຢູ່ໃກ້ໆ ເວຣາ. ເຂົາຜູ້ນີ້ເປັນອ້າຍບ່າວນ້ອຍຫນ້າສືອ່ຳທ່າທາງ
ເຫງົ້າຫງອຍ ແຕ່ມີຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນຢ່າງເລິກເຊິ່ງວ່າຍອຍສີເຫລືອງ
ແຂບເຄື່ອງແບບຂອງຫມໍນັ້ນເປັນຕົວແທນຍອດຍ້ຽມແຫ່ງອາຣະ
ຍະທຳບິນແຜ່ນທໍລະນີຂອງເຮົາ. ເວຣາ ເລີ່ມນັດພົບຫມໍຕາມພຸ່ມ
ໄມ້ນ້ອຍໆ, ພວກເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍໄປພໍ້ພວກເຂົາແລ້ວມາຟ້ອງ ແຕ່
ພວກເຮົາເບື່ອທີ່ຈະແລ່ນຕິດຕາມ ເວຣາ ແລ້ວ. ລາປົດ ກໍບໍ່ສາມາດ
ເຮັດຫຍັງນອກຈາກສົ່ງດອກໍ່ຫມໍພໍເຮັດໄດ້ນັ້ນ ຄືເຈລະຈາກັບຫມໍ
ຊຶນແວດສະຕຣິບ ນາຍຊ່າງໂທລະເລກແບບໂຕຕໍ່ໂຕຢູ່ແຈຫນຶ່ງໄກ
ຫມູ ແລ້ວບອກວ່າ:

-ເຈົ້າພວມຊິເຮັດໃຫ້ ເວຣາ ເສຍຄົນແລ້ວ, ລະອ້າງເດີ, ພວກ
ຂ້ອຍຊິໃຫ້ພວກເຈົ້າເອົາກັນໃດ.

ທ້າວຊ່າງໂທລະເລກຫັນໃບຫນ້າເຕັມແຕ່ສືອ່ຳນີ້ໄປທາງອື່ນ
ແລ້ວກາມສຽງອຸ່ນໆວ່າ:

-ແລ້ວເປັນຫຍັງຂ້ອຍຊິເອົາກັບມັນລະ?

-ຟັງເດີ ຊຶນແວດສະຕຣິບ, ຖ້າໂຕບໍ່ຢາກເອົາກັບ ເວຣາ ພວກ
ເຮົາຊິບໍ່ແພງກຳປັ້ນກັບໂຕດອກ, ໂຕຮູ້ພວກເຮົາດີແລ້ວວ່າເປັນແນວ
ໃດ... ຕໍ່ໃຫ້ໂຕໄປລີ້ຢູ່ໃນຫ້ອງການຂອງໂຕ ໂຕກໍຫນີບໍ່ພົ້ນດອກ,
ຫນີໄປເມືອງໃຫມ່ພວກເຮົາກະໄປນຳໂຕມາໃຫ້ໄດ້.

ສ່ວນ ເວຣາ ນັ້ນນາງບໍ່ສົນໃຈນຳກິດລະບຽບອັນໃດຫມົດ, ພໍ

ແຕ່ມີເວລາຫວ່າງກໍບິນໄປພົບກັບຫມໍຊ່ຽງໂຫລະເລກໂລດ. ເມື່ອ ສວນທາງກັບຂ້າພະເຈົ້ານາງກໍອາຍຫນ້າແດງທໍາທ່າແປງຊົງຜົມ ແລ້ວເປີດຫນັງໂລດ.

ໃນທີ່ສຸດ ເວຣາ ກໍຈົນຕາແຈ. ແລງຫນຶ່ງອ່າວເດິກເຕີບ ມັນ ເຂົ້າມາຫາຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຫ້ອງການ, ນັ່ງເອະລີ່ງຕັ້ງອົ້ຫນ່ວຍຫນຶ່ງຢ່າງ ບໍ່ລະອ້ງກິລິຍາ ແລ້ວຍົກຂາຂົ້ນໄຂວ່ກັນ, ນາງຫລັບຕາລົງແລ້ວກໍ ເຮັດຫນ້າແດງຮົ້ນຢູ່ຄາວຫນຶ່ງ ຍົກໂຕໂງຫົ່ວຂົ້ນສູງໆ, ເວົ້າແຮງໆ ອອກມາແບບຈອງຫອງວ່າ:

-ຂ້ອຍມີເລື່ອງເວົ້າກັບເຈົ້າ.

-ເຊີນເລີຍ, -ຂ້າພະເຈົ້າຕອບດ້ວຍນ້ໍາສຽງເປັນທາງການຄືກັນ.

-ຂອຍຈາເປັນຕອງຫລຸລູກ.

-ຫະ?

-ແມ່ນແລ້ວຂ້ອຍມີລູກ, ເຈົ້າເຮັດຫນັງສືເກົ້ງໂຮງຫມໍໃຫ້ແດ່.

ຂ້າພະເຈົ້າແນມເບິ່ງນາງໂດຍບໍ່ປາກ, ເວຣາ ກົ້ມຫົ່ວລົ່ງ.

-ມີທໍ່ລ້ໍ້ແລ້ວ.

ຂ້າພະເຈົ້າຍັງມິດງຽບໄປອົກຄາວຫນຶ່ງ. ເວຣາ ພະຍາຍາມ ເສືອດແສງຕາຜ່ານຫນັງຕາເທິບໆຂອງນາງມາເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າ ແຕ່ ທັ້ງແສງຕາກັບພວງແກ້ມທໍ່ແຕ້ມສີນັ້ນ, ແລະ ວິທີເວົ້າຂອງນາງບົ່ງ ບອກວ່າ ບັດນີ້ນາງຫມົດຄວາມອາຍພໍແຮງແລ້ວ.

-ເທ່ໍ້ລ້ໍ້ເຈົ້າຊິຕ້ອງອອກລູກ. -ຂ້າພະເຈົ້າບອກສຽງແຫ້ງໆ.

ເວຣາ ເລື່ອກແສງຕາເສື້ອງໆມາເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າ, ວາງທ່າເຈົ້າ
ຊູ້ແລ້ວແກວ່ງຫົວ:

-ບໍ່, ຂ້ອຍບໍ່ຢາກໄດ້.

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຕອບຫຍັງ, ອັດລົ້ນຊັກໂຕະແລ້ວດຶງຫມວກເງົ
ມາສຸບ, ນາງລຸກຂຶ້ນແສງຕາຍັງເລື່ອດມາເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່, ທ່າ
ທາງບອກວ່າຈຸ່ນວາຍໃຈ.

-ໄປ! ຮອດຍາມຫລັບຍາມນອນແລ້ວ! - ຂ້າພະເຈົ້າບອກ.

-ແຕ່ວ່າ... ຂ້ອຍ ຂ້ອຍຢາກໄດ້ຫນັງສືນ້ນ່າ, ຂ້ອຍກ້າຕໍ່ໄປ
ບໍ່ໄດ້ອີກບໍ່ໄດ້ແລ້ວ, ເຈົ້າເຂົ້າໃຈແດ່ແມ້!

ພວກເຮົາກາຍມາຮອດຫ້ອງມືດງບ່ອນສະພານາຍກອງແລ້ວຢຸດ.

-ຂ້ອຍບອກເຈົ້າແລ້ວ ແລະ ຈະບໍ່ປ່ຽນຄວາມຕັດສິນໃຈ ບໍ່ມີ
ການຫລຸລູກອີກ! ເຈົ້າຊິຕ້ອງອອກລູກ!

-ໂອ້ຍ! - ເວຣາ ຮ້ອງກົ້ກໆ ແລ້ວກໍແລ່ນອອກໄປທ້າງອັດປະຕູ
ແຮງໆ.

ສ່ໍ້ໍ່ມ່ໍ່ມາໃນນາງກໍມາລັດພົບຂ້າພະເຈົ້າອີກ ເມ່ື່ອຂ້າພະເຈົ້າກັບມາ
ແຕ່ບ້ານອ່າວເວັນແດ່, ນາງໝາຍ່າງຮຽງຂ້າງຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວຫາວິທີ
ໂອ້ລົມນໍາແບບຈິງໃຈ ທັ້ງເວົ້າສຽງອ່ອນສຽງຫວານວ່າ:

-ອານໂຕນ ເຊມືອໂນວິດ, ເຈົ້າໂລດມີແຕ່ເວົ້າຫລິ້ນ ສ່ວນ
ຂ້ອຍໂລດບໍ່ມີໃຈຊິເວົ້າຢອກເວົ້າຫລິ້ນໃດ?

-ໂຕຢາກໄດ້ຫຍັງລະ?

-ໂອ້ຍ ຈັ່ງແມ່ນທໍາທ່າບໍ່ເຂົ້າໃຈເນາະ ກະເຈ້ຍອັນນັ້ນເດ້ ເຈົ້າ
ຄຶດເມ່ືອໃດຈ່ຶງສະແດງລະຄອນແບບນ້ີ!

ຂ້າພະເຈົ້າດຶງແຂນນາງມາເກາະຕ່ອງ ແລ້ວພາຍ່າງມຸ່ງຫນ້າ ອອກໄປທາງທົ່ງນາ:

-ເອົາລະ... ລົມກັນເບົ່າຈັກຫນ້ອຍດຸຊັ້ນ.

-ອຸ້ຍ ຊິມີຫຍັງລົມອີກ? ພ້າເອີ້ ນີ້ແມ່ນເລື່ອງຫຍັງອີກ ເນາະ! ເຈົ້າຂຽນໃບອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ອຍແລ້ວກະແລ້ວນ່າ!

-ເວຣາ, ຟັງເດີ້, ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ສະແດງລະຄອນ ແລະ ກະບໍ່ເວົ້າ ຫລິ້ນຈັກຫນ້ອຍ. ຊີວິດແມ່ນສິ່ງທີ່ສຳຄັນຄວນຈິງຈັງກັບມັນ, ບໍ່ ຄວນເຫັນຊີວິດເປັນເຄື່ອງຫລິ້ນ, ມັນອັນຕະລາຍ... ເຈົ້າພວມປະ ສົບກັບເລື່ອງສຳຄັນຢ່າງຫນຶ່ງເຈົ້າມັກຮັກກັບຄົນຜູ້ຫນຶ່ງເປັນແນວນີ້ ແລ້ວກະແຕ່ງດອງກັບເຂົາແມ້.

-ໂອ້ຍ... ເຜດເອີ້ຍ, ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ຕ້ອງການແຕ່ງດອງ, ບໍ່ຕ້ອງ ການນັກອັນນັ້ນເລີຍ ເຈົ້າຄຶດແນວໃດຈ່ຶງຊິໃຫ້ຂ້ອຍເອົາກັບມັນ? ເຈົ້າຄຶດຢາກໃຫ້ຂ້ອຍນີ້ເບົ່າແຍງລ້ຽງດູເດັກນ້ອຍຊັ້ນຫວະ! ໂອ້ຍ ຂຽນເຈ້ຍໃບນັ້ນໃຫ້ຂ້ອຍສາ ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ມັກໄດ້ຮັກໃຜເລີຍ.

-ເຈົ້າບໍ່ມັກຮັກກັບໃຜຊັ້ນຫວະ? ຊັ້ນແມ່ນໂຕຕັ້ງມັກລ້ວເລ ຫວະ?

-ເອ ມັກລ້ວເລ ຫັ້ນລະ ເຈົ້າຫັ້ນເວົ້າແນວໃດກະເວົ້າໄດ້ດອກ.

-ເອ... ຊັ້ນຊິເວົ້າແນວນີ້ລະ: ຂ້ອຍຊິບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ໂຕລ້ວອີກຕໍ່ໄປ! ໂຕມີລູກກັບຊາຍຄົນຫນຶ່ງ ໂຕນີ້ໂຕກະຊິຕ້ອງເປັນແມ່ຄົນ!

-ເຮັດເຈ້ຍນັ້ນໃຫ້ຂ້ອຍສາ ຂໍຮ້ອງເທາະ! -ເວຣາ ຮ້ອງທັງ ໃຫ້ນ້ຳຕາອາບຫນ້າ, -ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈ່ຶງທໍລະມານຂ້ອຍແທ້?

-ຂ້ອຍຊິບໍ່ໃຫ້ເຈ້ຍນັ້ນແກ່ເຈົ້າຢ່າງເດັດຂາດ... ແຕ່ຖ້າເຈົ້າຈຸ່ນ

ວາຍຈ້ຈ້ຫລາຍ ກະຊິສະເຫນີບັນຫານ້ຂ້ນສະພານາຍກອງ.

-ໂອ້ຍ ພ້ານເອີ້ຍ! - ນາງຮ້ອງເຫລ້ຶ້ນ ແລະ ນັ່ງເປະລິງແຄມ ທາງຂ້າງທ່ຳນາ, ສະອ້ືນໄຫ້ທິດໆຈົນໂຕສັ່ນ, ບ່າໄຫລ່ສະເທ້ືອນ ຍ້ອນແຮງສະອ້ືນຫນ້ານ້ເວດທະນາ.

ຂ້າພະເຈ້ຍ້ືນກ້ົມຫ້ວເບ່ືນາງນ້ດໆ. ກາລາແຕ້ງໂກ ອອກມາ ຈາກສວນຫມາກໂມ, ຫຍັບເຂ້ົ້ມາຫາພວກເຮົາ, ຫນ້ໍແນ່ນເບ່ືາ ເວຣາ ຜູ້ນ່ັງຢູ່ກັບພ້ືນດິນຢ່າງພິຈາລະນາ ແລ້ວເວ້ົາອອກມາຢ່າງບ່ໍ ພ້ານບ່ໍ່ຟ້ງວ່ານ:

-ຂ້ອຍຄ້ດສ້ງໃສຢູ່ວ່ານ ແມ່ນໃຜມາເຮ້ັດອ້ີຫຍ້ງຢູ່ຫນ້ີ ໂລດແມ່ນ ສາວ ເວຣາ ນ້ີຫວະມາຮ້ອງໄຫ້... ກ່ອນນ້ີຍາມໃດກ້ໍຄ້ືວ່ານເຫ້ັນເພ້ືນ ຫ້ວອ້ກໆຢູ່ນ່ານ ແລ້ວບ້ັດນ້ີຊ້ໍ້ມາຮ້ອງໄຫ້.

ເວຣາ ເຊ້ົາໄຫ້ລຸກຂ້ຶ້ນຢ້ືນ, ສ້ັນກະໂປງຢ່າງລະມ້ັດລະວ້ງ ແລ້ວຫ້ັນຫນ້າຍ່າງຄ້ືນໄປນ້ິດ້ນຫ້ັງແຕ່ວ່ານແຂນແຫ່ງນຫນ້ານເບ່ືາຫມ່ ດາວໃນທ້ອງຟ້ານ.

ກາລາແຕ້ງໂກ ເວ້ົາຂ້ຶ້ນວ່ານ:

-ນາຕູບພ້ໍ້ແມ້, ອານໂຕນ ເຊມ້ອໂນວ້ດ, ຂ້ອຍຊ້ືາຫມາກ ໂມຫນ່ວຍຄ້ກໆໃຫ້ເຈ້ົ້າຊ້ືມ... ຊະນ້ິດທ້ໍ່ເອ້ີນວ່ານ ຫມາກໂມແມ່ພະ ຍາພຸ້ນລະ! ພວກຫມູ່ລ່ານຄ້ນກ້ໍຢູ່ຫ້ັນແລ້ວ!

ສອງເດ້ືອນຜ່ານໄປ, ຊ້ີວ້ດຂອງພວກເຮົາລ່ຽນກ້ໍ່ໄປຄ້ຽຍ້ດ ໄຟແລ່ນຕາມຮ່ານ; ຮອດບ່ານ່ວນກ້ໍເລ່ັ່ງໄວສຸດແຮງ, ບ່ານ່ວນ ມ້ອຸປະສັກເຊ່ັ່ນ ຂ້ວບ່ໍ້ດ້ໍ່ກ້ໍແລ່ນຊ້ໍ້າລ້ົ່ງ, ຫ້ານສຸດຂ້ດເວລາລ້ົ່ງຄ້ອຍ. ຊ້ີວ້ດຂອງ ເວຣາ ກ້ໍ່ລ່ຽນກ້ໍ່ຕ້ດໄປນ້ໍາພວກເຮົາ ດ້ວຍພະລ້ັງດ້ໍ

ພາຍໃນ ແຕ່ນາງໂດຍສານໄປໃນລົດໄຟຂະບວນດຽວກັບພວກເຮົາ ແບບລັບລັ້ນລັ້ນລົ້ນເອົາ.

ສະພາບຂອງນາງບໍ່ສາມາດຫລອກສາຍຕາຊາວນິຄົມໄດ້ອີກ ແລ້ວ, ເບິ່ງຢ່າງຫນ້ງເບິ່ງຄ່ວ່ານາງເອງໄດ້ເປີດເຜີຍຄວາມລັບອັນນີ້ສູ່ຫມູ່ຄູ່ໃກ້ຊິດຂອງນາງຟັງແລ້ວ, ໃຜກໍຮູ້ດອກວ່າ ອັນພວກແມ່ຍິງສາມາດຮັກສາຄວາມລັບໄດ້ພໍປານໃດ. ຂ້າພະເຈົ້າເອງຮູ້ສຶກວ່າ ພວກເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍມີຈິດໃຈກ້ວ້າງຂວາງເຜື່ອແຜ່ດີຫລາຍ ແລະ ກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ຂ້າພະເຈົ້າເອງກໍຄາດຄິດເຊື່ອຫມັ້ນໄວ້ລ່ວງຫນ້າ ແລ້ວ. ພວກເຂົາບໍ່ເວົ້າຍອກເຍ້ີ ທັງບໍ່ຮາວີ ເວຣາ. ໃນສາຍຕາ ຂອງພວກເຂົາ ການຖືພາມານ ແລະ ການອອກລູກບໍ່ແມ່ນສິ່ງອັບ ອາຍຂາຍຫນ້າ ຫລືຄວາມຊົ່ວຮ້າຍແຕ່ຢ່າງໃດ. ບໍ່ມີໃຜຈັກຄົນເວົ້າ ແນວເປັນຕາຄຽດໃສ່ ເວຣາ ທັງບໍ່ເບິ່ງນາງແບບຫມິ່ນປະຫມາດ. ສ່ວນທ້າວຊ່າງໂທລະເລກນັ້ນ ແມ່ນອີກບັນຫາຫນ້ງຕ່າງຫາກ. ຢູ່ ຫ້ພັກ ແລະ ຫ້ອງຮັບແຂກ, ຢູ່ກອງພິເສດ, ຢູ່ສະໂມສອນ, ຢູ່ເດີ່ນຫຍ້າ, ຢູ່ໂຮງຊ່າງ... ຢູ່ທຸກແຫ່ງ ມີການກ່ຽວຂ້ງບັນຫາໃນ ທຸກແງ່ທຸກມຸມ ເພາະວ່າ ລາປົດເອງໄດ້ສະເຫນີໂຄງການນີ້ສູ່ຂ້າພະ ເຈົ້າຟັງຄັ້ງບວ່າ ເລື່ອງນັ້ນສຸກງອມພໍແຮງແລ້ວ:

-ມັ້ນພວກເຮົາຊິເອົາໂຕທ້າວ ຊຶນແວດສະຕຣິບ ຂຶ້ນສະພານາຍ ກອງເຈົ້າມີຫຍັງຄັດຄ້ານບໍ?

-ບໍ່, ບໍ່ມີຫຍັງຄັດຄ້ານ ແຕ່ຫນໍ ຊຶນແວດສະຕຣິບ ອາດຊິບໍ່ ຈັກດອກ?

-ພວກເຮົາຊິເອົາໂຕມັ້ນມາ ຊິໄດ້ຮູ້ກັນວ່າ ຫນໍເປັນກົນໂຊໂມນ ປະເພດໃດ.

ມື້ແລ້ງ ໂຈຣາ ແລະ ໂວໂລຄິບ ລາກໂຕ ຊຶນແວດສະຕຣິບ ມາ, ເຖິງແມ່ນວ່າສະພາບການເປັນຕາເສົ້າໃຈພຽງໃດກໍຕາມ ຂ້າພະເຈົ້າກໍອົດຍິ້ມບໍ່ໄດ້ເມື່ອເຫັນຫມໍຖືກບັງຄັບໃຫ້ອອກມາຢືນຢູ່ກາງ ຫ້ອງ ແລະ ເມື່ອ ລາປົດ ຂູ່ຫມໍອີກເປັນຄຳສຸດທ້າຍວ່າ:

-ລະວັງ, ຢືນກົງ.

ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າສະພານາຍກອງແບບນີ້ ຊຶນແວດສະຕຣິບ ຢ້ານຈົນຕັບສັ່ນ, ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ຈະຢືນກົງຕາມຄຳສັ່ງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງຍິນດີເຮັດທຸກຢ່າງ, ພ້ອມທີ່ຈະແກ້ໄຂຄວາມເລິກລັບສັບສົນທຸກແນວ ພໍພຽງແຕ່ໃຫ້ຫມໍລອດພົ້ນອອກຈາກຫ້ອງ ນາຣິກແຫ່ງນີ້. ແຕ່ເຫດການກັບຫັນປ່ຽນໄປຢ່າງບໍ່ຄາດຝັນ ແລະ ມັນກາຍເປັນ ວ່າສະພານາຍກອງພົ້ ຕ້ອງເປັນຜູ້ແກ້ບັນຫາເລິກລັບສັບຊ້ອນ ເພາະ ຊຶນແວດສະຕຣິບເວົ້າອ້ຶງ ອະ ອອກມາວ່າ:

-ສະຫາຍ... ຊາວນິຄົມ... ຊິຫາວ່າຂ້ອຍເປັນຄົນຊົ່ວ, ອັນຕະພາບຊັ້ນຫວະ?... ພວກເຈົ້າບອກວ່າ... ແຕ່ງດອງເອົາກັບນາງແມ້... ຂ້ອຍກະຍິນດີ... ດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈນ່າ... ແຕ່ຂ້ອຍຊິເຮັດແນວໃດ ແມ່ນນາງພຸ້ນນ່າບໍ່ຢາກເອົາ!

-ວ່າແນວໃດເກາະ...? ເວຣາ ຫວະບໍ່ຢາກເອົາ? - ລາປົດຮ້ອງທ້າງເຕັ້ນ, - ແມ່ນໃຜບອກໂຕ?

-ກະ ເວຣາ ເອງຫັ້ນແລ້ວ... ບອກກັບຂ້ອຍເອງ.

-ຊັ້ນຫວະ... ດີແລ້ວ ເອ້ີ ເວຣາ ມາສະພານາຍກອງ, ໄຊເຮັນໄປເອ້ີ!

ໄຊເຮັນ ໂດດອອກປະຕູໄປ, ຕຳຊະຊາຍ, ປະມານ ๔ ນາທ

ກໍກັບຄືນມາພໍປານລູກສອນເລ່ງຈາກຄັນທະນູ, ສັ່ນຫນ້າທໍ່ມີປາຍ ດ່ງໆໄປບອກ ລາບິດ ທ້ງືກຫູເບ້ືອງຂວາຫາຍບອກທິດທາງ ບ່ອນ ເວຣາ ຢູ່:

-ມັນບໍ່ຢາກມາ! ເຈົ້າເຂົ້າໃຈບໍ່... ຂ້ອຍບອກມັນແລ້ວ ແຕ່ມັນ ໄລ້ຂ້ອຍຫນີ!

ສາຍຕາຂອງ ລາບິດ ກວາດໄປທ່ົວສະພາ ແລ້ວຢຸດກືກລົງທ່ີ ເຟໂດເຣັນໂກ. ຝ່າຍນ້ັເຂ້ົາໃຈທັນທີ, ລຸກຂ້ຶນຈາກບ່ອນນ່ັງ, ຍົກ ມ້ືຂ້ຶນຄຳນັບຢ່າງບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ ແລ້ວຮັບຄຳຄ່ອຍໆວ່າ "ເອ້" ຈາກນ້ັນ ຈ່ົງຫັນຫນ້າຍ່າງອອກໄປທາງປະຕູ. ໂຊເຣັນ ຫລຽບແລ່ນອອກໄປ ນອກຫ້ອງລອດກ້ອງແຂນຫນ່ໍໄປ ແລະ ຍ່ຳຂ້ຶນໄດສຽງດ້ງ໊ຕ້ຶງຕ້ຶງ ພໍປານສຽງຟ້າຮ້ອງ. ຊຸນແວດສະຕຣິບ ຢືນຫນ້າລ່ຳຕາຕາຍຢູ່ກາງ ຫ້ອງ, ແນມເບ່ິງຫນ້າພວກເດັກນ້ອຍນ້ິດທ່ີພວມເຈາະຈ້ຶມຊຸກ ສິບນາງຟ້າແຫ່ງຄວາມຮັກອັນແຫລກສະຫລາຍຂອງຫນ່ໍຢູ່ຕໍ່ຫນ້າ ຕໍ່ຕາ.

ຂ້າພະເຈ້ົາແລ່ນນ ຳ ເຟໂດເຣັນໂກ ແລ້ວບອກມັນຢຸດ ທັນຢູ່ ກາງເດ່ືນ:

-ກັບເມ່ືອກອງປະຊຸມສາ, ກັນຊ່ໄປເອ້ັນ ເວຣາ ເອງ.

ເຟໂດເຣັນໂກ ປ່ອຍໃຫ້ຂ້າພະເຈ້ົາໄປໂດຍບໍ່ຕອບຈັກຄວາມ.

ເວຣາ ນ່ັງຢູ່ເທ່ິງຕຽງລ ຳຄອຍຄ ຳ ຖາມ ແລະ ຄ ຳ ອ້ອນວອນຢ່າງ ອິດທິນ, ມ ືທ ັ ງສອງບ ີ ບກ ຳ ຫມ ອນກ ະ ດ ຸ ມໃຫຍ ່ ສ ີ ຂ າວ. ໂຊເຣັນ ແລ່ນມາຢຸດກ ືກ ຢ ຸ ດ ຕ ໍ ່ ຫ ນ ້ າ ນ າ ງ ພ ໍ ປ ານ ຫ ມ າ ໃ ຫ ່ ເ ນ ື ້ ອ ແ ທ ້ ໆ ແ ລ ້ ວ ເ ວ ົ ້ າ ສຽງແຫລມປານສຽງເທ່ົາວ່າ:

-ນາ່ ເອຣາ, ນາ... ບ່ຊັ້ນຫນໍ ເຟໂດເຣັນໂກ ຊິນາ! ໄປ ເອງດີກວ່ານ່າ! - ມັນຊິ່ນບອກວ່າ, - ບ່ຊັ້ນຫນໍ ເຟໂດເຣັນໂກ ມັນຊິນາລາກແຂນເຈົ້າໄປເດ໊ີ!

ພໍ ໂຊເຣັນ ແນມເຫັນຂ້າພະເຈົ້າ ມັນກໍຫາຍໂຕໄປອັບປ່ອຍ ໄວ້ແຕ່ຄັນສີຄາມລອຍຢູ່ເຫນືອບ່ອນມັນຢູ່.

ຂ້າພະເຈົ້ານັ່ງລົງຂອບຕຽງຂອງ ເອຣາ ແລ້ວກົ໊ກຫົວໃຫ້ຫມູ່ ຂອງນາງສອງສາມຄົນອອກໄປ.

-ເຈົ້າບ່ຢາກເອົ້ากับ ຊິນແວດສະຕຣິບ ຊັ້ນຫວະ?

-ບ່ໍ, ຂ້ອຍບ່ຢາກເອົ້າ.

-ເອ໊... ດີແລ້ວລະ, ມັນບ່ສິນດອກ, ເຈົ້າເຮັດກົ໊ກແລ້ວ.

ທ້ັງໆທ່ີ່ບົບກະດຸ່ມຢູ່ໃນມ໊ື, ເອຣາ ເວົ້ากับພວກມັນຫລາຍກວ່າ ເວົ້ากับຂ້າພະເຈົ້າວ່າ:

-ພວກເຂົ້າທຸກຄົນຢາກໃຫ້ຂ້ອຍເອົ້ากับມັນ, ແລ້ວຂ້ອຍບ່ຢາກ ເອົ້າເດ໊ີ່ຊິເປັນຫຍັງ?... ໃຫ້ຂ້ອຍເຮັດຫລຸສາໄດ້ບ່ໍ?

-ບ່ໍ!

-ແຕ່ຂ້ອຍຂໍນ້ໍາເຈົ້າແດ່... ອະນຸຍາດສາ... ໃຫ້ຂ້ອຍເຮັດຫລຸ ສາເພາະວ່າຂ້ອຍຢາກເຮັດ... ເຈົ້າບ່ມ໊ີສິດຫ້ານ.

-ຊ້ານ້ໍາເກ໊ີນໄປແລ້ວ.

-ມັນຊິເປັນຫຍັງ.

-ມັນຊ້ານ້ໍາເກ໊ີນໄປແລ້ວ, ບ່ມ໊ີແພດຜູ້ໃດຮັບເຮັດດອກ.

-ມ໊ີ... ມ໊ີຢູ່ນ່ານ... ເຮັດໄດ້... ເພ໊ີ່ນເອ໊ີ້ນ ເຈາະລູກອອກ...

-ເຈົ້າຮູ້ບ່ວ່ານັ້ນເປັນແນວໃດ?

-ຮູ... ກະປາດໄຂຫນ້າທ້ອງອອກ ແລ້ວກະແລ້ວ.

-ມັນອັນຕະລາຍຫລາຍ ເຈົ້າອາດຊິຕາຍຍ້ອນ.

-ເອ້ ແລ້ວຊິເປັນຫຍັງ, ຕາຍໄດ້ກະດີ ດີກວ່າມີລູກ!

ຂ້າພະເຈົ້າວາງມືໃສ່ກະດຸມຂອງມັນ, ເວຣາ ຫັນຫນ້າໄປເບິ່ງຫມອນ.

-ຟັງເດ໊ ເວຣາ, ສຳລັບພວກແພດຫມໍເອງ ຂະເຈົ້າກໍມີກົດຫມາຍຄ້ຳນພວກເພິ່ນສາມາດປາດເອົາລູກອອກໃຫ້ຄົນໄດ້ກໍຕໍ່ເມື່ອແມ່ເດັກບໍ່ສາມາດອອກລູກໄດ້ຕາມທຳມະດາ.

-ຂ້ອຍກະຄ້ຳນບັ້ນຕວ່າ, ຂ້ອຍອອກບໍ່ໄດ້.

-ເຈົ້າອອກໄດ້ຢູ່... ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະມີລູກເປັນໂຕເປັນຕົນ!

ນາງປັດມືຂ້າພະເຈົ້າອອກຈາກກະດຸມ, ລຸກຂຶ້ນແລ້ວໂຍນກະດຸມໃສ່ຕງຢ່າງແຮງ.

-ຂ້ອຍອອກບໍ່ໄດ້... ຂ້ອຍບໍ່ຢາກມີລູກ! ຮູ້ໄວ້ແດ່. ຂ້ອຍຊິຜູກຄໍຕາຍຫລືໂຕນນ້ຳຕາຍກະໄດ້ ແຕ່ຂ້ອຍຊິບໍ່ເອົາລູກ!

ເວຣາ ລົ້ມນອນລົງຕງແລ້ວຮ້ອງໄຫ້ສະອຶກສະອື້ນ.

ໂຊເຣັນ ໂປໂລຫົວອອກມາຢູ່ຮ່ອມລະບງ:

-ອານໂຕນ ເຊມືອໂນວິດ, ລາບິດ ໃຫ້ມາກາມວ່າ ຊິໃຫ້ກ້າເວຣາບໍ? ຊິໃຫ້ຜັດແນວໃດກັບຫມໍ ຊິນແວດສະຕຣິບ?

-ໄປບອກເຂົາ ເວຣາ ຈະບໍ່ເອົາກັບມັນ.

-ແຕ່ຫມໍ ຊິນແວດສະຕຣິບ ເດ້?

-ໄລ່ມັນເມືອສາ!

ໂຊເຣັນ ແລ່ນປົວໄປເຫັນແຕ່ຊາຍເສື້ອປົວວັບໆລັບຫາຍອອກ ຈາກປ່ອງປະຕູ.

ຂ້າພະເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດ? ມະນຸດເຮົາດຳລົງຊີວິດຢູ່ບົນພື້ນພິພົບນີ້ມາຈັກສະຕະວັດແລ້ວ ແລະ ຄວາມຮັກໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມສັບສົນຂຶ້ນໃນຊີວິດມະນຸດສະເຫມີ, ບໍ່ວ່າ ໂຣເມໂອ ກັບ ຈູລຽດ ຫລື ໂອເຕັນໂລ ກັບ ເດສເດມອນ, ຫລືໂອເນກິນ ກັບ ຕາເຕຍນາ ແລະ ເວຣາ ກັບ ຊຶນເວດສະຕຣິບ. ປານໃດບັນຫານີ້ຈຶ່ງຈະຫມົດໄປ? ປານໃດຫົວໃຈຂອງນັກຮັກຈຶ່ງຈະມີເຄື່ອງວັດແທກແຮງຮັດຕຶດໄວ້ເຊັ່ນ ເຄື່ອງແທກອຳແປໄຟຟ້າ, ແທກແຮງດັນໄຟຟ້າ ແລະ ເຄື່ອງດັບມອດອັດຕະໂນມັດທີ່ເຮັດວຽກເອງເປັນລະຍະໆ? ອີກດົນປານໃດ ຈຶ່ງຈະໄດ້ເຊົາຄຶດນຳພວກເຂົາແລ້ວເຝົ້າຖາມວ່າ: ແມ່ນມັນຊິຜູກຄໍຕາຍ ຫລື ຊິບໍ່ຜູກ?

ດ້ວຍຄວາມໂມໂຫຂ້າພະເຈົ້າຫນີອອກມາ. ພວກເດັກນ້ອຍນຳໂຕທ້າວຜູ້ບ່າວອອກໄປແລ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍນຳພວກຫົວຫນ້າກອງແມ່ຍິງຢູ່ຕໍ່ເພື່ອສົນທະນາບັນຫາຂອງ ເວຣາ ອີກ: ນາງ ໂອເລຍ ລາໂນວາ, ສາວຕຸ້ຍແກ້ມນົມພັ້ງຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຢ່າງເຂົ້າໃຈດີ, ນາງເວົ້າວ່າ:

-ແມ່ນແລ້ວ, ຖ້າປ່ອຍໃຫ້ມັນເຮັດແນວນັ້ນກະເສຍຄົນກ້ຳລ້າ!

ນາຕາຊາ ເປເຕຣັນໂກ ນິດອ້ົມສົ້ມຢູ່ທ້ັງແນມເບິ່ງ ໂອເລຍ, ແສງຕາສະຫງົບຂອງນາງເປັ່ງປະກາຍສະຫລຽວສະຫລາດ.

-ນາຕາຊາ... ເຈົ້າຄຶດວ່າແນວໃດ?

-ອາມໂຕນ ເຊມີໂນວິດ, -ນາຕາຊາ ຕອບ, -ຖ້າຫາກ

ວ່າຄົນຜູ້ຫນຶ່ງຢາກຜູກຄໍຕາຍ ແລ້ວໃຜຊິຫ້າມມັນກະບໍ່ໄດ້ດອກ ຈັ່ງ
ຊັ້ນຈຶ່ງບໍ່ສາມາດເຝົ້າຕິດຕາມມັນສະເຫມີ. ຫລາຍຄົນອາດຊິເວົ້າ
ວ່າ: ພວກເຮົາຊິບໍ່ວາງຕາຈາກມັນ... ແມ່ນແທ້ວ່າພວກເຮົາຈະລະ
ມັດລະວັງ ແຕ່ພວກເຮົາຊິແນມນຳມັນທຸກບາດກ້າວບໍ່ໄດ້.

ພວກເຮົາແຍກທາງກັນ, ພວກເດັກນ້ອຍແມ່ຍິ່ງກັບໄປຫ້ອງ
ເພື່ອຫລັບນອນສ່ວນຂ້າພະເຈົ້າກັບມາເພື່ອຄຶດ ແລະ ລໍຄອຍວ່າຈະ
ມີໃຜຜູ້ຫນຶ່ງມາເຄາะຝາແກ້ວປ່ອງຢ້ຽມ.

ຫລາຍຄືນຜ່ານໄປ, ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຄົ້ນຄຶດວິນວາຍນຳແຕ່ເລື່ອງ
ນີ້. ບາງຄືນ ເວຣາ ກໍມາຫາທ່າທາງຫມິດຫວັງເມື່ອຍອ່ອນ ແລະ
ເປັນທຸກ, ນາງນັ່ງລົງຕໍ່ຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວກ່ອກເຫຄຳເວົ້າປະເພດ
ໂງ່ຈ້າກ່ຽວກັບຊີວິດອັນອາພັບອັບຈົນຂອງນາງ, ປ້ອຍດ່າຄວາມໃຈ
ຫີນໂຫດຫ້ຽມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ເວົ້າເກີ່ງການປາດເອົາລູກ
ອອກທີ່ປະສົບຄວາມສຳເລັດຫລາຍກໍລະນີ. ຂ້າພະເຈົ້າສວຍໂອກາດ
ນັ້ສັ່ງສອນ ເວຣາ ~ ດ້ວຍການອ້າງເກີ່ງຫລັກການປັດຊະຍາອັນຈຳ
ເປັນໃນການດຳລົງຊີວິດທີ່ນາງເອງບໍ່ຮູ້ຈັກ ຈັກຫນ້ອຍນັ້ນນຳ ຂ້າພະ
ເຈົ້າສັ່ງສອນນາງ:

-ເຈົ້າທຸກທໍລະມານຫົວໃຈ, ຍ້ອນຄວາມໂລບມາກໂລພາ,
ເຈົ້າຕ້ອງການຄວາມອ່ອນຊຶ່ນ, ຄວາມສະຫນຸກ, ຄວາມພໍອົກພໍ
ໃຈ... ເຈົ້າຄຶດວ່າຊີວິດແມ່ນງານລາຕີທີ່ເຂົ້າຊຸ່ມຟ້ຽໄດ້, ຄົນໄປ
ບຸນ... ຫມິດທຸກຄົນອອນຊອນເອົາໃຈມັນ, ເຕັ້ນລຳກັບມັນ, ທຸກ
ຢ່າງເຮັດໄປເພື່ອໃຫ້ມັນພໍໃຈ ແບບນັ້ນຫວະ?

-ແລ້ວເຈົ້າຄິດວ່າ ຄົນເຮົາຕ້ອງທຸກທໍລະມານໄປເລື້ອຍໆ ຫວະ?

-ສຳລັບຂ້ອຍ, ຊີວິດບໍ່ອາດເປັນຄວັນບຸນຕະຫລອດໄປ ອັນບຸນແທ້ມີຫນ້ອຍດຽວ, ສ່ວນຫລາຍເປັນອັນເຮັດວຽກ, ອັນທີ່ມີບັນຫາ, ອັນທີ່ຄົນຕ້ອງເຮັດພັນທະກໍລະນີຂອງຕົນ, ແບບນີ້ຊີວິດຊາວຜູ້ອອກແຮງງານ. ຄວາມເບີກບານມ່ວນຊື່ນແລະຄວາມຫມາຍຂອງຊີວິດແບບນີ້ ມີຫລາຍກວ່າຢູ່ໃນຊີວິດຫລິ້ນໆແບບເພີດເພີນຂອງເຈົ້າ. ແຕ່ສະໄຫມກ່ອນກໍມີແທ້ຄົນປະເພດທີ່ບໍ່ເຮັດວຽກເຮັດງານອັນໃດລ້ຽງໂຕເອງຫັ້ນນ່າ, ຄົນທີ່ເອົາແຕ່ຫລິ້ນກິນ, ຟຸມເຟືອຍຫາເມົາຫາມ່ວນ ຄົນແບບນີ້ຄືເຈົ້າຮູ້ນັ້ນແລ້ວພວກເຮົາໄລ່ຫນີຊື່ນີ້ລະ!

-ເຈົ້າ, -ເວຣາ ຕອບທັງສະອື້ນ. -ໃນເມື່ອວ່າໄດ້ເປັນຜູ້ອອກແຮງງານແລ້ວ ກໍເລີຍຕ້ອງທຸກທໍລະມານໄປ!

-ເປັນຫຍັງຈ໋ຳຊິທຸກທໍລະມານລະ? ແຮງງານກັບຊີວິດທີ່ເຮັດວຽກ... ພໍສາມາດເປັນຄວາມສຸກມ່ວນຊື່ນໄດ້ຄືກັນ. ເຈົ້າຊິໄດ້ລູກ. ແລ້ວເຈົ້າກໍຈະຮັກມັນ, ເຈົ້າຈະມີຄອບຄົວ, ເຈົ້າຈະເອົາໃຈໃສ່ລ້ຽງດູລູກເຈົ້າ. ເຈົ້າຈະເຮັດວຽກເຮັດງານຄືກັບຜູ້ອື່ນໆ, ບາງຄັ້ງກໍໄດ້ພັກຜ່ອນ, ຊີວິດເປັນແບບນີ້ແລ້ວ, ເມື່ອລູກເຈົ້າໃຫຍ່ຂຶ້ນມາເຈົ້າຫາກຈະຄຶດຂອບໃຈ້ຂ້ອຍດອກທີ່ໄດ້ຫ້າມເຈົ້າໄວ້ຈ໋ຳຊິ.

ເວຣາ ຄ່ອຍໆຫງ່ຽງຫູຟັງຄຳເວົ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຄ່ອຍໆຮັບຮູ້ມັນ. ຈາກນັ້ນຈ໋ຳເລີ່ມຄຶດເຫັນອະນາຄົດໂດຍບໍ່ຫວາດກົວ ແລະ ເບື່ອຫນ່າຍ. ຂ້າພະເຈົ້າລະດົມກຳລັງຝ່າຍຍິງທັງຫມົດຢູ່ໃນ

ນິຄົມ, ພວກເຂົາໂອບອຸ້ມ ເວຣາ ໄວ້ດ້ວຍຄວາມເຫັນໃຈ ເຂົ້າໃຈ ແບບພິເສດ ທັງເຝົ້າຄອຍວິໄຈຊີ້ແຈງຊີວິດສູ່ນາງຟັງ. ສະພານາຍ ກອງມອບຫ້ອງໃຫ້ນາງຕ່າງຫາກຫ້ອງຫນຶ່ງ. ມູດລາຕີ ເອງຕັ້ງຕົວ ເປັນຫົວໂປ່ຫມູ່ໃນຄະນະກຳມະການສາມຄົນ ເພື່ອຂົນຍ້າຍເຄື່ອງຕູ້ ຕຽງໂຕະ, ເຄື່ອງໃຊ້ປະຈຳຄອບຄົວ ແລະ ຂອງເລັກນ້ອຍໆສຳລັບ ໃຊ້ປະຈຳວັນມາໄວ້ໃນຫ້ອງນີ້. ພວກເດັກຮຸ່ນນ້ອຍກໍເລີ່ມສະແດງ ຄວາມສົນໃຈຕໍ່ການກະກຽມເຫລົ່ານີ້, ເຖິງຢ່າງນັ້ນພວກເຂົາກໍຍັງ ຫລີກບໍ່ເວັ້ນຄວາມເຫັນແກ່ຕົວຕາມຄວາມຊົມເຄີຍຂອງພວກເຂົາເອງ ແລະ ຍ້ອນຂາດຄວາມຈິງຈັງຕໍ່ຊີວິດຂອງພວກເຂົາເອງ. ນີ້ແມ່ນສາ ເຫດອັນດຽວທີ່ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮ້ອງ ຊິເນັນກີ ໃນວັນຫນຶ່ງ ເມື່ອພົບຫມໍສຸບຫມວກກັກສຳລັບແອນ້ອຍເກີດໃຫມ່ຢ່າງກາຍມາ:

-ເຮ້ຍ... ນີ້ແມ່ນຫຍັງກັນ? ເປັນຫຍັງໂຕຈຶ່ງໃສ່ຫມວກນີ້?

ຊິເນັນກີ ຟ້າວດຶງຫມວກອອກມາ ແລ້ວຫັນໃຈແຮງໆ...

-ໂຕໄດ້ມາແຕ່ໃສ?

-ກະ... ແມ່ນເຄື່ອງລູກຂອງ ເວຣາ ນ່າ... ແມ່ນຫມວກສຸບ ທີ່ພວກແມ່ຍິງເຂົາເຮັດໃຫ້...

-ຫມວກສຸບ ແລ້ວມັນເປັນຫຍັງຈຶ່ງມາຢູ່ຫົວໂຕ?

-ຂ້ອຍກາຍມາຫັ້ນ...

-ແລ້ວເປັນແນວໃດ?

-ຂ້ອຍກາຍມາ ແລ້ວ ເຫັນມັນວາງຢູ່ຫັ້ນ...

-ມຶງກາຍເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງຕັດຫຍິບພຸ້ນຫວະ?

ຊິເນັນກີ ເຂົ້າໃຈແລ້ວວ່າ "ມີເວລາທີ່ຫມໍຄວນປາກ ແລະ ມີ

ເວລາທີ່ຫມໍ່ບໍ່ຄວນປາກ", ຈ່ຳຊັ້ນຈ່ຳພຽງແຕ່ກົກຫົວຊ່ຶ່ງທ້ຳແນມໄປ ທາງຂ້ຳງ.

-ພວກແມ່ຍິງພາກັນເຮັດວຽກທ່ີ່ສົມຄວນເຮັດແຕ່ໃຕ້ຈ້ຳຜັດ ອາດຈະຈືກມັນ ມ້ຳງເພແລ້ວໂຍນກ້ຶ່ມ, ເຮັດແບບນ້ຶ່ຫມາຍຄວາມ ວ່າແນວໃດ?

ແຕ່ການຕູ່ຫາອັນນ້ຶ່ລົ່ນກາຍຂອບເຂດກຳລັ້ງເລັກ້ນ້ອຍ້ຂອງ ຊ ເນັນກ: ເ

-ບໍ່... ບໍ່ນ່ຳ, ເຈ້ົ້ຳກ້ຳເບ່ຶ່ງກ່ອນແມ້, ຂ້ອຍຍ ບັນມ ກ ເພາະ ວ່ຳ ນ ຕ ຊ ບອກວ່ຳ: "ຈ່ຳແມ່ນໂຕບໍ່ມ ມ ລະຍ ດນ້ໍ!" ຂ້ອຍ ເລ ຍຕອບວ່ຳ "ຂ້ອຍຊ ເອ ໄປ ້ຳ ເ ຣ ", ຈ່ຳຊ ນ ນ ຕ ຊ ຈ ່ຳ ວ່ຳ "ເ ັ ນ ະເ ໄປ ".ຂ້ອຍ ະແ ນໄປ ຫ ເ ຣ ແ ັ ບ ່ ຢ ່, ັ ນ ອ ກ ໄ ໂ ຫ ມ ້ ອ ຍ, ເ ້ ຊ ້ ັ ດ ຫ ວ ່ ຂ ້ ອ ຍ ຈ ຈ ກ ັ ນ ຂ ດ.

ອ ກ ເ ື ອ ນ ຫ ່ ໆ ຜ ່ ນ ໄ ປ : ເ ຣ ມ ີ ທ ່ ທ ີ ປ ະ ນ ີ ປ ະ ນ ອ ມ ກ ັ ບ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ ແ ລ ະ ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ ມ ມ ຸ ນ ນ ະ ແ ບ ບ ເ ກ ່ ົ ນ ໆ ໄ ດ ມ ຊ ຊ ີ ຂ ໍ ຮ ້ ອ ງ ນ ຳ ຂ ້ ຳ ພ ະ ເ ຈ ້ ຳ ໃ ຫ ້ ອ ະ ນ ຸ ຍ ຳ ດ ນ ັ ນ ປ ຳ ດ ທ ້ ອ ໆ , ນ ັ ນ ອ ິ ຕ ກ ກ ັ ງ ວ ນ ນ ຳ ກ ຳ ນ ອ ອ ກ ລ ກ ຫ ລ ຍ . ຊ ນ ແ ວ ດ ສ ະ ຕ ຣ ິ ບ ປ ຳ ກ ິ ດ ຕ ິ ອ ຂ ນ ໃ ນ ນ ິ ຄ ມ ອ ກ ແ ລ ະ ກ ະ ໂ ຕ ກ ຳ ລ ຳ ແ ຕ ງ ໂ ກ , ອ ້ ຍ ບ ່ ຳ ວ ຜ ູ ້ ມ ີ ຫ ົ ວ ຄ ິ ດ ເ ລ ກ ແ ລ ະ ຄ ນ ຫ ນ ໍ ່ ໆ ກ ຈ ນ ບ ໍ ່ ຮ ູ ້ ຈ ະ ວ ່ ຳ ແ ນ ວ ໃ ດ ໄ ດ ້ ແ ຕ ່ ວ ຳ ແ ຂ ນ ອ ອ ກ ກ ວ ້ ຳ ງ ໆ ເ ວ ້ ຳ ວ ່ ຳ :

-ເ ລ ຍ ບ ໍ ່ ເ ຂ ້ ຳ ໃ ຈ ຫ ຍ ງ ຫ ນ ດ ! ບ ຳ ດ ນ ້ ໍ ພ ວ ກ ເ ຮ ຳ ເ ລ ຍ ຊ ເ ອ ຳ ກ ນ ຄ ນ ອ ກ .

ຊີວິດຂອງພວກເຮົາແລ່ນໄປຕາມກະແສຂອງມັນ, ຢູ່ໃນຂະບວນລົດໄຟຂອງພວກເຮົາ ມີຊີວິດຊີວາຫລາຍກວ່າເກົ່າອີກ, ມັນຈຶ່ງແລ່ນໄປຫນ້າທັງກະຈາຍຄວັນຫອມສີດຂຶ້ນໄປທົ່ວທ້ອງທົ່ງນາທົ່ວພວມຕົ້ນຕີວໃນຍຸກໂຊວຽດ. ປະຊາຊົນໂຊວຽດແນມເບິ່ງຊີວິດຂອງພວກເຮົາແລ້ວກໍພໍໃຈ, ດີໃຈນໍາມັນ. ໃນວັນອາທິດມີຄົນມາຢ້ຽມຢາມພວກເຮົາ ເຊັ່ນພວກນັກສຶກສາ ກໍາມະກອນເປັນກຸ່ມໆ, ພວກຄູສອນ, ນັກຫນັງສືພິມ ແລະ ຜູ້ຕາງຫນ້າຂ່າວສານ. ຢູ່ໃນຫນ້າຫນັງສືພິມ ແລະ ວາລະສານລາຍສອງອາທິດ ມີບົດຄວາມສັ້ນໆແບບງ່າຍໆເປັນກັນເອງ ເວົ້າເຖິງພວກເຮົາ, ມີຮູບພວກເດັກນ້ອຍ, ປ້າຍຕິດຢູ່ຫນ້າຄອກຫມູ, ໂຮງຊ່າງໄມ້. ພວກແຂກອໍາລາຈາກພວກເຮົາດ້ວຍຈິດໃຈອ່ອນໂຍບລົງຫນ້ອຍຫນຶ່ງ ຍ້ອນສະພາບຄວາມຫລູຫລາແບບກ່ອນຕົວຂອງພວກເຮົາ, ພວກເພື່ນບົນມິດໃຫມ່ຂອງພວກເພື່ນແຮງໆ ທັງຕອບຄໍາເຊື້ອເຊີນໃຫ້ມາຢ້ຽມຢາມອີກຄັ້ງໃຫມ່ຂອງພວກເຮົາດ້ວຍການຄໍານັບແບບພວກເຮົາ ແລະ ຕອບສັ້ນໆວ່າ "ຈ້າວ!".

ເພື່ນສິ່ງແຂກຕ່າງປະເທດມາຢາມພວກເຮົາຫລາຍຂຶ້ນ. ພວກສຸພາບບຸລຸດນຸ່ງເຄື່ອງໂກ້ເສືອດຕາເບິ່ງຄວາມອຸດົມສົມບູນສະໄຫມດຶກດໍາບັນຂອງພວກເຮົາຢ່າງສຸພາບ, ແນມເບິ່ງຄວາມເກົ່າແກ່ຂອງປະຕູກົ່ງໃນສົນ ແລະ ສົ້ງອ້ຽງຜ້າຝ້າຍຂອງພວກເດັກນ້ອຍ. ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາຕື່ນເຕັ້ນປະທັບໃຈໃນຄອກົ່ວຂອງພວກເຮົາຊໍ້. ແຕ່ໃບຫນ້າແຈ່ມໃສມີຊີວິດຊີວາຂອງພວກເດັກນ້ອຍ, ຄວາມເອົາຈິງເອົາຈັງຕ່ໍວຽກງານ, ອາລົມຕະຫລົກເລິກໆທີ່ແຝງຢູ່ໃນສາຍຕາ ຍາມເສືອດເບິ່ງກົ່ງຂາຫລາກສີ, ເສັ້ນອກເຂົ້ນກັ້ນ,

ໃບຫນ້າສະອາດອ່ຽມ ແລະ ປົ້ມບັນທຶກນ້ອຍຂອງແຂກຍັ່ງມຢາມ ພຸ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເພິ່ນປະຫລາດໃຈ.

ແຂກຕ່າງປະເທດສໍ້ສິນ ລ່ານແປດ້ວຍຄຳຖາມເຈາະຈົ້ມຫລາຍ ຂໍ້ ແລະ ບໍ່ເຊື່ອຈັກຫນ້ອຍວ່າພວກເຮົາໄດ້ນ້ຳທະລາຍກຳແພງວັດ ລົງແລ້ວ... ເຖິງແມ່ນວ່າໃນເວລານັ້ນບໍ່ເຫລືອຮ່ອງຮອຍກຳແພງນັ້ນ ເລີຍ, ພວກເພິ່ນຂໍເວົ້າລົມກັບເດັກນ້ອຍໂດຍກົງ, ຂ້າພະເຈົ້າຕົກ ລົງໂດຍມີຂໍ້ແລກປ່ຽນວ່າບໍ່ໃຫ້ສຳພາດກ່ຽວກັບອະດີດຂອງ ພວກເຂົາ ຈັກຄວາມ. ພວກເຂົາພາກັນສົງໄສຢ່າງແຮງ ແລະ ເລີ່ມຖົກຖຽງ ກັນ. ລ່ານໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງເກງໃຈວ່າ:

- ພວກເຂົາຖາມວ່າ: ເປັນຫຍັງທ່ານຈຶ່ງຕ້ອງປຶດບ້ຽອະດີດຂອງ ພວກນັກຮຽນ? ຖ້າເຂົາເຄີຍຊ່ວມາແລ້ວ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວກໍ່ຍັ່ງເປັນກຽດ ຢ່າງສູງສຳລັບທ່ານ.

ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າຕອບຄືນ, ລ່ານຈຶ່ງແປໃຫ້ຢ່າງບໍ່ມີຄວາມສັບ ສົນລັ່ງເລຈັກຫນ້ອຍວ່າ:

- ພວກເຮົາບໍ່ຢາກໄດ້ກຽດອັນນີ້. ຂ້ອຍຮຽກຮ້ອງຂໍໃຫ້ມີແຕ່ ຄວາມລະມັດລະວັງງ່າຍໆປະກົບປະກາບຂໍ້ດຽວນີ້. ພວກເຮົາເອງກໍ່ບໍ່ ສົນໃຈຢາກຮູ້ປະຫວັດຂອງແຂກທີ່ມາຢ້ຽມຢາມ.

ແຂກຍັ່ງມພາກັນຍິ້ມແຍ້ມແຈ່ມໃສ ທັງົກຫົວເຫັນພ້ອມແບບ ເປັນກັນເອງ:

- ໂອ... ແຢສ... ແຢສ!

ແຂກລາໄປຂຶ້ນລົດໂອໂຕຄັນງາມຂອງພວກເຂົາແລ້ວ ສ່ວນພວກ ເຮົາກໍ່ສືບຕໍ່ດຳລົງຊີວິດຂອງພວກເຮົາໄປ.

ເກີ່ງລະດູໃບໄມ້ຫລົ່ນ ນັກຮຽນກຸ່ມຫນຶ່ງກໍລາຈາກພວກເຮົາໄປ ອີກ ເພື່ອໄປເຂົ້າຮຽນຕໍ່ວິທະຍາໄລກຳມະກອນ. ອີກຄັ້ງຫນຶ່ງລະດູ ຫນາວກ້າວມາຢາມ, ພາຍໃນຫ້ອງຮຽນພວກເຮົາໄດ້ພາກັນເຝົ້າພຽນ ອິດທິນກໍ່ສ້າງເສັ້ນທາງເດັດດ່ຽວມຸ່ງສູ່ການສຶກສາວັດທະນະທຳ.

ແລະ ແລ້ວ... ລະດູບານໃຫມ່ກໍຫມູນວຽນມາຮອດອີກຄັ້ງ ຫນຶ່ງ! ມັນຢູ່ກັບພວກເຮົາຢ່າງພ້າວພັ່ງ! ພຽງສາມມື້ເທົ່ານັ້ນ ທຸກ ຢ່າງກໍອາວະສານແລ້ວ. ຕາມທາງຍ່າງດົນແຂງ ແລະ ຮາບພຽງນັ້ນ ຫລຶບຫີມະແຂງເປັນຊັ້ນນ້ອຍໆພວມຫຸດນ້ອຍໄປ. ໃຜຜູ້ຫນຶ່ງຍ່າງ ກາຍມາຕາມທາງໃຫຍ່ ພ້ອມດ້ວຍສຽງຄຸກໆເປົ່າຕຳກັນດັງຢູ່ເທິງ ກອງນໍ້. ທ້ອງຟ້າເປັນສີຄາມສົດໃສປອດໂປ່ງ, ຜືນທຸ່ງປົວສະບັດ ພົບໆເມື່ອກີ້ກລິ່ນອຸ່ນແຫ່ງລະດູບານໃຫມ່ລ່ວງຕຳແຮງເປັນລ່ຳ. ປະຕູ ໃຫຍ່ເຂົ້າຫ້ອງສະໂມສອນໄຂກ້ວ້າງທັງສອງບານ ແລະ ຢູ່ພາຍໃນ ຫ້ອງໂລ່ງທີ່ແຈ່ມໃສສົດຊື່ນ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງສະອາດໃສອ່ອງຕ່ອງ ໄປຫມົດ, ພາຍຫລັງການລ້າງຖູຢ່າງຄັກແລ້ວພວກເຮົາໄດ້ເອົາຜ້າ ພົມຜືນຫນຶ່ງມາປູໃສ່.

ຢູ່ໃນເຮືອນແກ້ວນ້ອງກາງນຫລາຍອັນຫລາຍແນວພວມດຳ ເນີນ ໄປຢ່າງຊຸ້ນຂ້ຽວ. ຕອນກາງເວັນສາດກໍ່ຮ້ອອກ ຍັງເຫລືອແຕ່ຫລັງ ຄາແກ້ວກັບເສົາຄ້ຳນັ້ນ. ພວກເດັກນ້ອຍທ້ຽງ ແລະ ຊາຍນັ່ງຢູ່ ໃກ້ໆ, ໃນມືໄມ້ຄ້ອນປາຍແຫລມໆສັກຮູຍອດແນວເຂົ້າປູກ ທັງໂອ້ ລົມກັນບໍ່ຂາດສົບຂາດປາກ. ເຊເນຍຊວກບິນາ ນາງນ້ອຍຫນ້າຮັກ ຜູ້ຫາກໍເຫັນເສງສະຫວ່າງເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນປີ ໑໙໘໔ ແລະ ເທື່ອ ນີ້ເປັນຄັ້ງທຳອິດທີ່ໄດ້ສຳຜັດກັບພົນດິນຢ່າງອິດສະຫລະເສລີ ແນ

ເບິ່ງຫລຸມເລິກເພື່ອຝັງເສົາ, ແລ້ວເສືອດຕາກ້ວາມໄປເບິ່ງໂຮງມ້າ ເພາະຮູ້ວ່າບັກນ້ອຍຢູ່ໃນນັ້ນ, ບາດແລ້ວຈຶ່ງຕັ້ງຄຳຖາມທີ່ນາງສົນໃຈ ອອກມາວ່າ:

-ແລ້ວ... ແມ່ນໃຜຊິໄກລະຫນໍ? ພວກຜູ້ຊາຍແມ່ນບໍ? ແລ້ວ ເພິ່ນໄກແບບໃດເນາະ?

ພວກໄທບ້ານສະເຫລີມສະຫລອງບຸນວັນເກີດໃຫມ່ຂອງພະເຍ ຊູເຈົ້າ. ຫນິດຄືນພວກເຂົາພາກັນມາແຫຍ້ອ້ອງອໍຢູ່ໃນເດີ່ນ ທ້ຳຫອບ ຫ້ວຫ່ໍເຕ່ືອງ ແລະ ທຽນໃຫຍ່. ຕະຫລອດຄືນມີຜູ້ຂຶ້ນໄປຕີລະຄັ້ງຢູ່ ເທິງຫໍລະຄັ້ງ, ຮອດມື້ເຊົ້າຈຶ່ງກະຈາຍແຍກຍ້າຍເພື່ອທຳລາຍຄວາມ ຫິວ ແລະ ກໍກັບມາໃນສະພາບເມົາມາຍກະຈາຍກັນອອກທົ່ວບ້ານ ແລະ ອ້ອມບ້ານ. ແຕ່ພວກເຂົາບໍ່ຢຸດຢູ່ຄ່ານີ້ເລີຍ ແຕ່ປ່ຽນຜຽນກັນ ປີນຂຶ້ນຫໍລະຄັ້ງແລ້ວຕີລະຄັ້ງຫນິດແຮງ. ໃນທີ່ສຸດນາຍກອງປະຈຳ ວັນຂອງພວກເຮົາກໍເລີຍປີນຂຶ້ນໄປຕີກັນແລ້ວຈຶ່ງໄລ່ພວກເຂົາເຫລົ່ ນັ້ນກັບຄືນໄປບ້ານ. ຄະນະກຳມະການວິຫານໃນຊຸດເສື້ອໃຫຍ່ວັນ ບຸນພ້ອມດ້ວຍລູກຊາຍ ແລະ ອ້າຍນ້ອງພວກເຂົາໂທ້ມາຮ້ອງໂຮ, ຜູ້ກ້າຫານກວ່າຫມູ່ເກົ່ງກັບຮ້ອງດ່າວ່າ:

-ພວກສູບໍ່ມີສິດ! ອຳນາດໂຊ່ງດອະນຸຍາດໃຫ້ສະຫລອງວັນ ບຸນສາດສະຫນາ! ຕີລະຄັ້ງໄດ້! ບຸນຕ້ອງເປັນບຸນ! ແມ່ນໃຜມາ ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຕີລະຄັ້ງ!

-ບໍ່ຈຳເປັນຕີລະຄັ້ງເຈົ້າເມົາແລ້ວ!

ລາປົດ ຕອບ.

- ມັນບໍ່ແມ່ນວຽກຂອງນ້ຽງດອກ, ກູຊິເມົ້າ ຫລືບໍ່ເມົ້າ ແຕ່ເປັນຫຍັງຈ່ຳບໍ່ໃຫ້ຕີລະຄ້ຽລະ?

- ພໍ່ເກົ້າເອ້ີຍ! - ກູດລາຕ ຕອບ, - ບອກຊ່ຳເດ້ ພວກເຮົາຫນອກຫູຊິຕາຍຢູ່ແລ້ວ... ເຈົ້າເຂົ້າໃຈບໍ່? ບຸນນ້ີມັນແມ່ນບຸນຫຍັງລະ? ພະເຍຊູເຈົ້າມາເກີດຄືນແມ່ນບໍ່? ແລ້ວມັນກ່ຽວຂ້ອງກັບເຈົ້າບ່ອນໃດລະ? ຢູ່ບ້ານ ໂປດອອກກ ພຸ້ນ ບໍ່ມີໃຜຟ້ືນຊີບຄືນຕ່ຳເບາະ? ບໍ່ມີຈັກຄົນ, ແລ້ວເປັນຫຍັງພວກເຈົ້າຈ່ຳໄປສົນນຳລະ, ມັນບໍ່ແມ່ນວຽກພວກເຈົ້ເກາະ!

ພວກຄະນະກຳມະການວິຫານເຊຫ໊ອດອນຢູ່ກັບບ່ອນ, ຍົກແຂນຂ້ຶ້ນທ້ັງຮ້ອງວ່ຳ:

- ບໍ່ມີຫຍັງຫຍຸ້ງກ່ຽວ... ຕີລະຄ້ຽທ໊ັ້ນ ຕີແລ້ວກະແລ້ວ!

ພວກເດັກນ້ອຍພາກັນເກາະແຂນເຮ໊ດເກ໋ວຍາວໆ ແລ້ວຍຸ້ດັນພວກຂ້ຶເມົ້າອອກໄປ.

ໂກເຊຍ ແນມເບ່ິ່ງຢູ່ໄກໆ, ຍົກມ໊ືລຸບຫນວດເຄ້ົາຢ່ຳງບໍ່ເຫັນດີນຳ.

- ຈັ່ງແມ່ນພວກເຂົ້ຳຂ້ຶ້ຮ້ຳຍ, ເຮ໊ດໃຫ້ໂຕເອງ... ສະເຫລ໊ືມສະຫລ໋ວຍຢູ່ບ້ານໂຕເອງງ່ຽບໆແລ້ວກະແລ້ວ... ບໍ່ພໍໃຈ ມາຫ່ຳວຸ່ນວ່ຳຍຫມູ່... ໂອ້ຍ ພວກຈ້ຳເອ້ີຍ!

ຕອນຄ່ຳບ້ານປະຊ່ຳຊົນພຸ້ນມ໊ືການໄລ່ແທ່ງໄລ່ຂ້ຳກັນ ບໍ່ຈັກຜິດກ່ຽງບ້ອຍດ່ຳສ່ຽງອ໊ືກກະທ໊ືກ ເພ່ິ່ນເອ້ົາຄົນເຈັບມ່ຳສ່ິ້ງໃຫ້ພວກເຮ້ົາຢູ່ໂຮງຫມໍ້ນ້ອຍຫລ່ຽຍກວ່ຽນ, ມ໊ືຜູ້ເລ໊ືອດຍ້ອຍ ບ່ຳດແຜເຕ້ັນໂຕ. ຕ່ຳຫລວດກອງຫນ໋ຶ່ງມ່ຳແຕ່ໃນເມ໊ືອງເພ່ິ່ອລະງ້ັບເຫດກ່ຳນ. ຢູ່ຕ໋ຳຫນ້ຳ

ຕຶກໂຮງຫມໍ ມີພວກພໍ່ແມ່ອ້າຍນ້ອງຫມູ່ຄູ່ ແລະ ຜູ້ຮູ້ເຫັນເຫດ
ການລໍຄອຍເຕັ້ນໄປຫມົດ, ໃນນັ້ນກໍມີພວກກໍາມະການວິຫາຄກັບ
ລູກຊາຍ ແລະ ນ້ອງຊາຍພວກເພິ່ນນໍາອີກ. ພວກເດັກນ້ອຍນິຄົມ
ກາມເຍ້ີ ທັງຫົວໃສ່ຫນ້າວ່າ:

-ວ່າຈັ່ງໃດພໍ່ເກົ້າ, ຊິໃຫ້ຕີລະຄ້ອງອີກບໍ?

...ຫລັງຈາກບຸນສະຫລອງນີ້ແລ້ວ ມີສຽງຊ່າລືດັງມາເຂົ້າຫູ
ພວກເຮົາວ່າ: ຢູ່ຟາກເມືອງ ຄາຄົບ ອີກເບ້ືອງຫນ່ຶງພຸ້ນ ຄະນະກໍາ
ມະການ ເກ. ເປ. ອູ*. ໄດ້ສ້າງອາຄານຫລັງໃຫມ່ໃຫ້ແກ່ນິຄົມ
ເດັກແຫ່ງຫນ່ຶງ, ນິຄົມນັ້ນຈະບ່ໍຂຶ້ນກັບກະຊວງສຶກສາປະຊາຊົນ ແຕ່
ຈະຂຶ້ນກັບຄະນະກໍາມະການ ເກ. ເປ. ອູ. ພວກເດັກນ້ອຍຮັບຮູ້
ຂ່າວນ້ີຄ້າຍກັບວ່າ ມັນແມ່ນຕິວແທນຂອງຍຸກສະໃຫມຫນ່ຶງ:

-ເພິ່ນສ້າງຕຶກໃຫມ່ຫລັງຫນ່ຶງ, ໃຫມ່ອ່ຽມເລີຍນ່າ ເຈົ້າຄິດ
ເບ່ິງ!

ກາງລະດູຮ້ອນ ລົດໂອໂຕຄັນຫນ່ຶງແລ່ນມາຈອດຢູ່ນິຄົມ ແລ້ວ
ບຸລຸດໃສ່ເສ້ືອຄໍແຂບແດງກໍບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ:

-ຂໍເຊີນເຈົ້າມານໍ ກ້າວ່າເຈົ້າພໍມີເວລາ, ໄປກັບພວກເຮົາ
ເລີຍ. ພວກເຮົາສ້າງຕຶກຫລັງນັ້ນໃກ້ຈະແລ້ວໆ ສໍາລັບນິຄົມ ເຊກ
ຊິນສະກີ... ຄວນໄປເບ່ິງແດ່... ເບ່ິງວ່າໃນແງ່ສຶກສາສາດມັນຈະ
ເປັນແນວໃດ...

ພວກເຮົາອອກເດີນທາງໄປນໍາກັນ.

---

* ເກ. ເປ. ອູ: ແມ່ນຊື່ຕັ້ງໃຫມ່ໃຫ້ແກ່ອົງການ ເຊກາ.

ຂ້າພະເຈົ້າຕົ້ນຕະລຶງຕໍ່ສິ່ງທີ່ໄດ້ເຫັນ. ເປັນໄປໄດ້ຫວະ? ເດັກນ້ອຍໄຮ້ຍາດຈະໄດ້ຢູ່ເຮືອນຕຶກໃຫຍ່ກາງແດດ ສະຫວາດສະເຫວີຍປານນີ້? ພົ້ນປູ ໄມ້ດີ ແລະ ເພດານທາສີສວຍງາມຢ່າງນີ້?

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຄຶດຝັນໄປລ້ຽງເລີຍ ຕະຫລອດເວລາ ๗ ປີ. ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍຝັນເຫັນ ฝ00 ຫໍຜາສາດໃຫຍ່ປານນີ້ ມາເປັນບ່ອນກະຈາຍວິທະຍາສາດການສຶກສາ. ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກຄຶງດເຄ້ນ ແລະ ອຶດສາ, ຂ້າພະເຈົ້າຂະຫຍາຍອະທິບາຍ "ທັດສະນະໃນດ້ານສຶກສາສາດ" ໃຫ້ທ້າວ ເຊກາ ຜູ້ນັ້ນຟັງ, ເຂົາຍອມຮັບນັ້ນດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນວ່າ ນັ້ນເປັນຫມາກຜົນຈາກປະສົບການຂອງການເປັນຄູສອນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລ້ວຂອບໃຈຂ້າພະເຈົ້າຕາມທຳນຽມ.

ຂ້າພະເຈົ້າກັບມານິຄົມ. ຫົວໃຈຮ້ອນຮຸ່ມດ້ວຍຄວາມອຶດສາ. ແມ່ນຊາຍໂຊກດີຄົນໃດນໍ ຈະໄດ້ເຂົ້າໄປເຮັດວຽກຢູ່ໃນຫໍຜາສາດຫລັງນີ້? ການສ້າງຕຶກອາຄານໃຫຍ່ນັ້ນນັ້ນບໍ່ຫຍຸ້ງຍາກເລີຍ ແຕ່ນັ້ນຍັງມີຂົງຫນ້ຳພຸ້ນທີ່ຍາກກວ່າ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຄຶດເຈັບແຄ້ນເຫລືອໃຈຢູ່ດົນດອກ. ຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນບໍ່ມີຄ່າສູງກວ່າຫໍຜາສາດຈັກຫລັງພຸ້ນຫວະ?

ນາຮອດເດືອນ ກັນຍາ, ເວຣາ ກໍອອກລູກເປັນຜູ້ຊາຍ. ສະຫາຍ ນາງໂຊຢາ ມາຍັງນິຄົມ, ຫລັງຈາກອັດປະຕູຮ່ຽບຮ້ອຍແລ້ວ ນາງກໍໂຈມຕີຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງກ້ຽງໂລດ:

- ພວກເດັກນ້ອຍແມ່ຍິງຢູ່ນິຄົມເຈົ້າອອກລູກຫວະ?

- ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເວົ້າວ່າ "ພວກ" ແລະ ຍ້ອນຫຍັງເຈົ້າຢ້ານຈົນຕາເຫລືອກຕາລານແນວນີ້?

- ກາມໄດ້ວ່າເປັນຫຍັງ "ຂ້ອຍຈ່ຳຍ້ານຕາເຫລືອກຕາລານ" ພວກແມ່ຍິງອອກລູກ... ຊັ້ນຫວະ?

- ບໍ່ໃຫ້ເຂົາອອກລູກ ແລ້ວຊິໃຫ້ເຂົາອອກຫຍັງ?

- ສະຫາຍຢ່າເວົ້າຫລ້ຳ!

- ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ເວົ້າຫລ້ຳ.

- ຕ້ອງຂຽນເຮັດຫນັງສືໂລດໃດ໋.

- ທາງກອງທະບຽນເຂົາເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງແລ້ວຮຽບຮ້ອຍ.

- ກອງທະບຽນກັບພວກເຮົາເປັນສອງສ່ວນ, ຕ້ອງເຮັດຫນັງສືຕ່ໍ.

- ບໍ່ມີໃຜມອບອຳນາດໃຫ້ພວກເຮົາມີສິດເຮັດໃບຊາຕ່ຳ.

- ບໍ່ແມ່ນເຮັດໃບຊາຕ່ຳ... ເຮັດຫນັງສືອ່ຳ... ຮ້າຍກ່ວ່ານັ້ອີກ.

- ຊິມີຫນັງສືຫຍັງຮ້າຍກ່ວ່າໃບຊາຕ່ຳອີກ... ຕາມຂ້ອຍຮູ້ນັ້ບໍ່ມີອີກແລ້ວ... ແມ່ນແຕ່ ໂຊແປນຮາວເວ* ຫລ່ວ່າໃຜອີກບຸກ໋ຍັງເວົ້າໄວ້...

- ສະຫາຍ, ເຊົ້າເວົ້າສຽງແບບນ້ັ້ເທາະ.

- ຂ້ອຍຊິບໍ່ເຊົ້າ.

- ເຈົ້າຊິບໍ່ເຊົ້າເວົ້າສຽງແບບນ້ັ ຫມາຍຄວາມວ່າແນວໃດ?

- ຕ້ອງບອກກັບເຈົ້ຍ່າງຈິງຈັງກ່ອນ ມັນຫມາຍຄວາມວ່າຂ້ອຍເບ່ືອຂ້ອຍອ່ືມທຸກຢ່າງ... ເຈົ້າເຂົ້າໃຈບໍ່, ຂ້ອຍເບ່ືອພໍ່ແຮງແລ້ວ... ເຊ່ືນເຈົ້ກັບເມ່ືອໄດ້, ບໍ່ມີຫຍັງໃຫ້ຂຽນໃຫ້ເຮັດດອກ!

---

* ນັກປັດຊະຍາທຸກຂະທັດນິຍົມ.

- ດີຫລາຍ!

ນາງກັບໄປແລ້ວ ແລະ ບໍ່ມີຫຍັງເກີດຂຶ້ນພາຍຫລັງຄຳວ່າ "ດີຫລາຍ" ຂອງນາງອີກ.

ເວຣາ ປະຕິບັດຕົນເປັນແມ່ທີ່ດີ, ເອົາໃຈໃສ່ດູແລ ແລະ ຫ່ວງໃຍລູກນ້ອຍຂອງນາງເປັນຢ່າງດີ. ຂ້າພະເຈົ້າຊິຢາກໄດ້ຫຍັງອີກ? ພວກເຮົາຫາວຽກໃຫ້ນາງເຮັດຢູ່ພະແນກບັນຊີ.

ພວກເຮົາກ່ຽວເຂົ້າຝາດເຂົ້າແລ້ວ ແລະ ຈັດມ້ຽນທຸກຢ່າງໄວ້ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ, ໂຮງຊ່າງຕ່າງໆແຫ້ນນັ່ງໄປ້ດອຍວັດກຸດິບທີ່ໄດ້ຮັບມາໃຫມ່ໆ.

ຝອຍຫິມະໂຮຍຮຳລິງມາແຕ່ຫ້ວປີ, ມື້ຫນຶ່ງກ່ອນນັ້ນອາກາດຍັງອົບອຸ່ນຢູ່ເລີຍແຕ່ໃນຕອນກາງຄືນຝອຍຫິມະ ໄດ້ບິນຮ່ອນລົງມາມິດໆທ້ຳຄ່ຳມຄືນເພື່ອໂອບພຶນດິນກູເຮຍແຊ ໄວ້. ນາງນ້ອຍ ເຊເນຍ ຊວກບິນາ ຟາງຂ້ຳຕາລຸກຂຶ້ນມາໃນຕອນເຊົ້າ, ອອກມາຢືນຢູ່ເກີຍຊານ ຕ່ຳຕາຢູ່ຫ້ວບ່ຳຂອງນາງເບິ່ງແຜ່ນພຶນສີຂາວໃນເດິ່ນແລ້ວຮ້ອງສຽງຕົ່ນເຕ້ນວ່າ:

- ຕາຍແລ້ວ... ແມ່ນໃຜເອົາເກືອມາໂຮຍເຕັມເດິ່ນ?... ແມ່ເອີ... ຕ້ອງແມ່ນພວກຜູ້ຊາຍຄັກໆຕວ່າ!

ບົດທີ ໑໓

"ຈ່ອຍບັກນ້ອຍນີ້ແດ່"

ອາຄານຂອງນິຄົມ ແຊກຊຶນສະກີ ກໍ່ສ້າງສຳເລັດແລ້ວ. ເຮືອນຕຶກສີຫມົ່ນງົດງາມຫລັງນີ້ປຸກຕັ້ງຢູ່ແຄມປ່າຕົ້ນໄມ້ໃຫຍ່ ໂອ໊ກ ແລະ

ປົ່ນຫນ້າໄປທາງເມືອງ ຄາຄົບ, ສີຝາແອ້ມຂອງມັນແຈ່ມໃສເຫລື້ອມ ແມ້ບໆດີ. ພາຍໃນມີຫ້ໍພັກຫ້ອງສູງໂລ່ງແຈ້ງ, ຫ້ອງຕ່າງໆລ້ວນ ແຕ່ປອດໂປ່ງ, ຂັ້ນໄດຂຶ້ນກວ້າງຂວາງມີທ້ັງຮູບແຕ້ມ ແລະ ຜ້າມ່ານ ກ້ັງຮຸງບຮ້ອຍ. ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງໃນນິຄົມນັ້ນໄດ້ເຮັດຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມ ຮອບຄອບເຫມາະສົມ ເຊ່ິງບໍ່ເປັນແບບນິຄົມຂອງກະຊວງສຶກສາປະ ຊາຊົນຈັກຫນ້ອຍ.

ມີສອງຫ້ອງກ໊ືກຈັດໄວ້ເປັນໂຮງຊ່າງນ້ອຍ ຢູ່ແຈຫນ່ໍາຂອງຫ້ອງ ຂ້າພະເຈ້ົາເຫັນວ່າແມ່ນໂຮງຊ່າງເຮັດເກີບ ຂ້າພະເຈ້ົາຮູ້ສຶກຕ່ືນເຕ້ັນ ແປກໃຈເປັນທ່ີສຸດ.

ໂຮງຊ່າງໄມ້ມີອຸປະກອນຢ້ັງມເລີຍ, ແນມເບ່ິງກ໋ໍພໍ້ຮູ້ໂລດວ່າ ຢູ່ໃນຂະແຫນງການນ້ີນ້ັກຈັດຕ້ັງບ່ໍມີຄວາມແນ່ນອນໃຈຕົນເອງເລີຍ.

ຜູ້ກ໋ໍ່ສ້ົາງຕ໊ກ່ນິຄົມໄດ້ມອບຫມາຍໃຫ້ຂ້າພະເຈ້ົາ ແລະ ນິຄົມ ກ້ອກ໊ີ ກະກຽມພ້ິໃຈສະການທ່ີໃຫມ່ແຫ່ງນ້ີ. ຂ້າພະເຈ້ົາແຕ່ງຕ້ັງ ກຽກ໊ີຊອບ ເປັນຫ໊ົວຫນ້າຄະນະ, ເບ່ິງພວກເຂົາສຸມຈິດໃຈເຮັດ ວຽກໃຫມ່ອັນນ້ີຈົນເງ່ຍຫ໊ົວບ່ໍ້ຂຶ້ນ. ກອມມູນແຊກຊົນສະກ໊ີ ມ໊ີບ່ອນ ພຽງພໍສໍາລັບເດັກນ້ອຍຮ້ອຍຄົນເທ່ົານ້ັນ, ແຕ່ນ້ີແມ່ນອານຸສອນຂອງ ແຊກຊົນສະກ໊ີ, ແລະ ພວກ ເຊກາ ອຸ້ກຣາອ້ົນ ທ່ີໄດ້ທຸ້ມເທໃສ່ກອມ ມູນນ້ີ ບ່ໍພຽງແຕ່ດ້ານເງ້ນຄໍາເທ່ົານ້ັນ, ແຕ່ຕະຫລອດເວລາຫວ່າງ ທ້ັງຫມົດ, ພ້ອມທ້ັງພະລ້ັງຈິດໃຈ ແລະ ແນວຄິດອ໊ີກດ້ວຍ. ແຕ່ ສ໊ິງດຽວທ່ີພວກເຂົາເຈ້ົາບ່ໍສາມາດມອບໃຫ້ແກ່ກອມມູນໃຫມ່ໄດ້, ກ໋ໍ ຄ໊ືພວກ ເຊກາ ບ່ໍມ໊ີຄວາມຮູ້ທາງດ້ານທ໊ິດສະດ໊ີ. ແຕ່ວ່າພວກເຂົາ ເຈ້ົາກ໋ໍບ່ໍໄດ້ຢ້ານກ໊ົວຕ໋ການປະຕ໊ິບ໊ັດຕ໊ິວຈ໊ິງທາງດ້ານວ໊ິຊາການຄູ໊ເລີຍ,

ຂ້າພະເຈົ້າຄຶດສິ່ງໃສ່ຍາກຮູ້ວ່າພວກສະຫາຍຈາກ ເຊກາເຫລົ່ານີ້ຈະຜ່ານຜ່າບາດກ້າວຫຍຸ້ງຍາກບາດກ້າວນີ້ແບບໃດ. ແນ່ນອນວ່າພວກເຂົາອາດເບິ່ງຂ້າມທຶດສະດີໄດ້ ແຕ່ວ່າທຶດສະດີນັ້ນຕ໊ຈະຍອມເບິ່ງຂ້າມພວກເຊກາ ບໍ່? ຢູ່ໃນທຸລະກິດໃຫມ່ອ່ຽນອັນນີ້ທ໊ັ່ງເປັນບ່ອນວາງທຶນຮອນຫລວງຫລາຍສ໋ຳຄັນເທ໋ົ່ານີ້ ເພິ່ນບໍ່ໄດ້ເນັ້ນຍ້ຳແລ້ວເບາະວ່າໃຫ້ນ໋ຳໃຊ້ຜົນການຄົ້ນຄ້ວ້ໃຫມ່ອ່ຽນ ຂອງວິທະຍາສາດການສຶກສາ ເຊັ່ນວ່າ "ລະບົບບໍລິຫານພາຍໃນຕົນເອງແບບໃຕ້ດິນ". ພວກເຊກາ ອາດຈະຍິນຍອມເສຍສະຫລະອາຄານທ໋ົ່ມີເພດານຫາສ໋ີພ້ອມດ້ວຍເຄ໋ື່ອງປະກອບສວຍງາມເຫລົ່ານ໋ີ ເພ໋ື່ອຜົນປະໂຫຍດຂອງວິທະຍາສາດ? ອັນເວລາຕ໋ໍ່ມາພິສູດວ່າພວກເຊກາ ບໍ່ໄດ້ຄຶດວ່າຈະສະຫລະຫຍັງເພ໋ື່ອຫຍັງເລີຍ. ສະຫາຍ ບ. ເຊີນຂ້າພະເຈົ້ານັ່ງເທ໋ົ່າຕ໋ັ່ງນວມໃຫຍ່ເລ໋ືກຢູ່ພາຍໃນຫ້ອງການຂອງລາວ ແລ້ວເວ໋ົ້າວ່າ:

-ຂ້ອຍຢາກຂ໋ໍ້ຮ້ອງນ໋ຳເຈ້ົ້າຢ່າງນ໋ີ: ພວກເຮົາຈະບໍ່ອະນຸຍາດໃຫ້ມ໋ີການທ໋ຳລາຍນ້ຳງເພ໋ື່ອເຫລົ່ານ໋ີຢ່າງເດ໋ັດຂາດ. ແນ່ນອນວ່ານ໋ິຄົມເປັນສ໋ິ່ງຈ໋ຳເປັນ ແລະ ມັນກ໋ໍ່ຄ໋ົງຕ໋ໍ່ຢູ່ຢ່າງນ໋ັ້ນດົນນານ. ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ພວກເຈ້ົ້ามีหบ่อยช๊ิดโรมหมู่ท่ี่ยู่ในละบบบดีแล้อ, จั่งช๊ันเพ๋ื่อเล๋ิ่มต๊ันยู่ท่ัน ขอให้พวกเรำจัก ๕0 ค๋ินแด่ แล้วพวกเรำจะเกับเอำพวกยู่ข้ำงกะหนิมมำต๋ิ่มเอง... เร๊ักแนวน๊ั้พวกเขำจ๋ำยู่ในกิดละบบบ และ ม๊ีอ๊ิบ๊ໍລิหำนเป๊ันของตินเอง โลด... เจ้ำเข๊ำใจละต๋ิ?

ข้าพะเจ้าเข้าใจแท้! ข้าพะเจ้ารู้ย่างดีแน่แล้วว่า บุลุด

ສະຫລຸງວສະຫລາດຄົນນີ້ບໍ່ຮູ້ຫຍັງຫມົດກ່ຽວກັບວິທະຍາສາດການ
ສຶກສາ. ໃນເວລານັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງໄດ້ສ້າງໂທດກຳ
ຢ່າງຫນັກ, ເວັ້ຍຢ່າງຈະແຈ້ງກໍແມ່ນວ່າຂ້າພະເຈົ້າປົດບັງສະຫາຍ ບ.
ວ່າມັນມີວິທະຍາສາດການສຶກສາຢ່າງຫນັກ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຜິ
ປາກຫຍັງຈັກຄວາມກ່ຽວກັບ "ລະບົບປົກຄອງຕົນເອງແບບໃຕ້ດິນ".
ຂ້າພະເຈົ້າຮັບຄຳລາວວ່າ "ຈ້າວ!" ແລ້ວກໍຖອຍຫ່າງອອກຈາກລາວ
ມາດ້ວຍຝີຕີນຄ່ອຍເບົາ ທັ້ງເສືອກແສງຕາແນມພຸ້ນພ້ອມດ້ວຍຮອຍ
ຍິ້ມແບບຫຍໍ້ຫຍັ້ນຢູ່ບົນຮີມສົບ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກພາກພູມອອນຊອນໃຈ ທີ່ເພິ່ນມອບໃຫ້ນັກຮຽນ
ຂອງນິຄົມກ້ອກກີ ເປັນຜູ້ຮັບພາລະສ້າງຕັ້ງຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່
ໃຫມ່, ແຕ່ນັ້ນຫານີ້ກໍຫາກມີຈຸດອະຫນາດຂອງມັນຢູ່. ຈະມອບ
ພວກຕີເດັ່ນກ່ວາຫມ່ໃຫ້ໄປບໍ? ເປັນໄປໄດ້ບໍ? ນິຄົມ ກ້ອກກີ
ເອງກໍມີຄວາມຈຳເປັນຮັກສາອົງປະກອບປະເພດນີ້ໄວ້ ສຳລັບຕົນເອງ
ບໍ່ແມ່ນຫວະ?

ຄະນະຂອງ ກຽກກີ ຊອບ ເຮັດວຽກສຳເລັດແລ້ວ. ໂຮງຊ່າງ
ໄມ້ຂອງພວກເຮົາໄດ້ສ້າງໂຕະຕັ່ງສຳລັບນິຄົມໃຫມ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ,
ແລະ ພວກແມ່ຍິງຊ່າງຕັດຫຍິບກໍລົງມືອອກແບບຕັດເຄື່ອງນຸ່ງສຳລັບ
ຊາວນິຄົມໃນອະນາຄົດ. ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ວັດແທກກ່ອນເພື່ອຕັດ
ຫຍິບໃຫ້ກົກໂຕ ດັ່ງນັ້ນຈຳຕ້ອງໄດ້ເລືອກເຟັ້ນເອົາສະມາຊິກ ๕๐
ຄົນສຳລັບກອງມູນ ແລກຊຸນສະກີ ນິໂລດ.

ກອງປະຊຸມສະພານາຍກອງໄດ້ສຶກສາຄົ້ນຄ້ວາບັນຫາຢ່າງຈິງຈັງ,
ລາປິດເວົ້າວ່າ:

-ຕ້ອງສົ່ງຄົນດີໄປກອມມູນ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນເອົາພວກເກົ່າ. ໃຫ້ພວກເກົ້າແກ່ແລ້ວຫັ້ນຢູ່ເປັນຊາວນິຄົມ ກັອກກີ ຕາມເດີມເກົາຢ່າງໃດອີກບໍ່ດົນພວກເຂົາກໍຈະກ້າວເຂົ້າສູ່ເສັ້ນທາງຊີວິດແລ້ວ.

ພວກນາຍກອງເຫັນດີນຳ ລາປົດ ແຕ່ພໍເກົາເວລາເຮັດບັນຊີລາຍຊື່ບຸກຄົນກໍຊ້ຳນິການກົກກ່ຽງກັນຢ່າງເອົາເປັນເອົາຕາຍ. ທຸກຄົນພະຍາຍາມເລືອກເອົາຜູ້ທີ່ຢູ່ໃນກອງອື່ນ. ວາລະປະຊຸມຍືດເຍື້ອຈົນຮອດເດິກດື່ນທ່ຽງຄືນ ແລະ ໃນທີ່ສຸດພວກເຮົາກໍໄດ້ລາຍຊື່ເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍ ๔0 ຄົນ ແລະ ແມ່ຍິງ ๑0 ຄົນ. ໃນບັນຊີນັ້ນມີສອງອ້າຍນ້ອງ ເຊເວລີ, ກອກກິບສະກີ, ວາເນຍ ໄຊເຊັນໂກ, ມາລີ ກອບ, ໂອດາຣີຢຸກ, ໂຊເຣັນ, ນິດຊິນອບ, ຊີເນັນກີ, ຊາຣອບ ສະກີ, ກາກດິນອບ, ມາກ ເຊັນຮອສ. ເພື່ອຍວາມຫນັກແຫນ້ນ ແລະແມ່ນກໍລະນີພິເສດແທ້ໆເພິ່ນໄດ້ຕື່ມຊື່ມຊາ ອອບຊາເຣັນໂກ ໃສ່ອີກ. ຂ້າພະເຈົ້າກວດກາເບິ່ງລາຍຊື່ອີກຄັ້ງຫນຶ່ງ ແລະ ຮູ້ສຶກພໍໃຈເປັນທີ່ສຸດ: ພວກເຂົາລ້ວນແຕ່ແມ່ນເດັກເຂັ້ມແຂງກ້າຫານ ແລະ ຫນຸ່ມນ້ອຍຢູ່.

ພວກນັກຮຽນທີ່ໄດ້ຮັບຄັດເລືອກໄປກອມມູນໃຫມ່ກຽມຕົວອອກເດີນທາງ, ພວກເຂົາຍັງບໍ່ທັນເຫັນເຮືອນຫລັງໃຫມ່ ຈັ່ງຊັ້ນກໍເລີຍມີແຕ່ເສົ້າໂສກທີ່ຈະຕ້ອງໄດ້ພັດພາກຈາກຫມູ່ໄປ ບາງຄົນເວົ້າຮອດວ່າ:

-ໃຜຊິຮູ້ວ່າຢູ້ພຸ້ນເປັນແນວໃດເນາະ! ເຮືອນຫັ້ນຈົບຢູ່ດອກ ແຕ່ຄົນຫັ້ນຕິ ... ໃຜຊິຮູ້ນຳ.

ໃນທ້າຍເດືອນພະຈິກ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງກຽມພ້ອມແລ້ວເພື່ອ

ການໂຍກຍາຍ. ຂ້າພະເຈົ້າເລີ່ມເກັບກຳສະພາບພະນັກງານຂອງ ກອມມູນໃຫມ່ດ້ວຍການສົ່ງ ກຸ່ມກິລອບ ໄປຫາພວກເຂົາເພື່ອເປັນ ສ່ຶງກະຕຸ້ນສະກາມະການ.

ທ້າຫມິດນ້ີດຳເນີນໄປໃນບັນຍາກາດຫນ່ຶງ ຄ່ືການຕັດຂາດຢ່າງ ສິ້ນປູນລະຫວ່າງຂ້າພະເຈົ້າກັບ "ບັນດາແນວຄິດຝ່າຍວິຊາການ" ຂອງກະຊວງສຶກສາປະຊາຊົນແຫ່ງລັດ ອູກຣາອິນ ໃນຍຸກສະໄຫມ ນັ້ນ. ໃນລະຍະຫລ້ງໆມານ້ີ ທ່າທີຂອງວິຊາການນ້ີ ບ່ໍພຽງແຕ່ບ່ໍສະ ຫນັບສະຫນູນຊ່ຶງແຕ່ຍັງສະແດງທ່າທີເກ ືອບວ່າຫນ ໍ່ືນປະຫມາດນ ໍ. ເປ ໍ່ືນວ່າວິຊາການນ ້ີຄັບແຄບຫລາຍ ແລະ ຜູ ້ືຄົນພະນັກງານພາຍໃນ ຂອງມັນກ ໍ ່ືວ ່ານ ໍ ່ືນຕ ໍ ່ານ ໍ ່ືເຂ ້ືາໃຈໄດ ້ືງ ່ານດ ໍ ່ືນສ ໍ ່ືມຄວນ ແຕ ່ານ ໍ ່ືງ ່ານໃດ ກ ໍ ່ືຕ ໍ ່ານສ ໍ ່ືລ ໍ ່ືບຂ ້ືາພະເຈ ້ືາແລ ້ືວແມ ່ານ ໍ ່ືມ ໍ ່ືຄ ໍ ່ືວ ໍ ່ືມຫ ໍ ່ືວ ໍ ່ືງໃດ ໆ ເລ ໍ ່ືຍ.

ບ ໍ ່ືວ ່ານ ໍ ່ືຈ ໍ ່ືດ ໍ ່ືວ ໍ ່ືຍເຫ ໍ ດຜ ໍ ່ືນໃດ ກ ໍ ່ືບ ໍ ່ືງ ໍ ່ືເ ໍ ່ືກ ໍ ່ືດ ້ືຂ ໍ ່ືນ ໍ ່ືເ ໍ ່ືອ ໍ ່ືງ ຫ ໍ ່ືລ ໍ ່ືຕ ໍ ່ານ ຫ ໍ ່ືລ ໍ ່ືກ ໍ ່ືການ, ບ ໍ ່ືມ ໍ ່ືມ ້ືໃ ໍ ່ືຄ ໍ ່ືຍ ໍ ່ືນ ໍ ່ືໃ ໍ ດ ໍ ່ືກ ໍ ່ືຕ ໍ ່ານ ໍ ່ືຂ ້ືາພ ໍ ່ືເ ໍ ່ືຈ ້ືາ ໍ ່ືຈ ໍ ່ືະ ໍ ່ືບ ໍ ່ືກ ໍ ່ືສ ໍ ່ືອ ໍ ່ືງ ໍ ່ືແ ໍ ່ືສ ໍ ່ືງ ໍ ່ືເ ໍ ່ືຈ ໍ ່ືາ ໍ ່ືະ ຈ ໍ ່ືມ ໍ ່ືໃ ໍ ່ືຫ ້ືເ ໍ ່ືຂ ້ືາ ໍ ່ືໃ ໍ ່ືຈ ໍ ່ືວ ໍ ່ືາ ໍ ່ືຕ ໍ ່ານ ໍ ່ືເ ໍ ່ືອ ໍ ່ືງ ໍ ່ືພ ໍ ່ືວ ໍ ່ືມ ໍ ່ືຕ ໍ ່ານ ໍ ່ືກ ໍ ່ືຕ ໍ ່ານ ໍ ່ືຮ ໍ ່ືອ ໍ ່ືດ ໍ ່ືຂ ້ືນ ໍ ່ືໃ ໍ ດ, ຈ ໍ ່ືນ ໍ ່ືໃ ໍ ່ືນ ໍ ່ືທ ໍ ່ືສ ໍ ່ືຸ ໍ ດ ໍ ່ືຂ ້ືາ ໍ ່ືພ ໍ ່ືະ ໍ ່ືເ ໍ ່ືຈ ້ືາ ໍ ່ືກ ໍ ່ືຕ ໍ ່ານ ໍ ່ືຫ ໍ ່ືມ ໍ ່ືດ ໍ ່ືຄ ໍ ່ືວ ໍ ່ືາ ໍ ່ືມ ໍ ່ືອ ໍ ່ືດ ໍ ່ືທ ໍ ່ືນ ແລະ ເ ໍ ່ືລ ໍ ່ືມ ໍ ່ືສ ໍ ່ືງ ໍ ່ືໄ ໍ ່ືສ ໍ ່ືໃ ໍ ່ືນ ໍ ່ືຄ ໍ ່ືວ ໍ ່ືາ ໍ ່ືມ ໍ ່ືສ ໍ ່ືາ ໍ ່ືມ ໍ ່ືາ ໍ ດ ຂ ໍ ່ືອ ໍ ່ືງ ໍ ່ືຕ ໍ ່ານ ໍ ່ືເ ໍ ່ືອ ໍ ່ືງ.

ເຫດການອັນຫນ ້ືາ ໍ ່ືຊ ໍ ່ືົ ໍ ່ືນ ໍ ່ືຊ ໍ ່ືມ ໍ ່ືສ ໍ ່ືມ ໍ ່ືໃ ໍ ່ືຈ ໍ ່ືຳ ໍ ່ືພ ໍ ່ືັ ໍ ່ືນ ໍ ່ືປ ໍ ່ືຽ ໍ ່ືນ ໍ ່ືເ ໍ ່ືປ ໍ ່ືັ ໍ ່ືນ ໍ ່ືການ ໍ ່ືພ ໍ ່ືິ ໍ ດ ໍ ່ືພ ໍ ່ືາ ໍ ດ ຢ ໍ ່ືາ ໍ ່ືງ ໍ ່ືກ ໍ ່ືະ ໍ ່ືທ ໍ ່ືັ ໍ ່ືນ. ຢ ໍ ່ືາ ໍ ່ືງ ໍ ່ືໃ ໍ ດ ກ ໍ ່ືຕ ໍ ່ານ, ທ ້ືາ ໍ ່ືຫ ໍ ່ືມ ໍ ່ືດ ້ືນ ້ືຂ ້ືາພ ໍ ່ືເ ໍ ່ືຈ ້ືາ ໍ ່ືອ ໍ ່ືາ ໍ ດ ເ ໍ ່ືປ ໍ ່ືັ ໍ ່ືນ ຜ ໍ ່ືູ ້ືຜ ໍ ່ືິ ໍ ດ ກ ໍ ່ືເ ໍ ່ືປ ໍ ່ືັ ໍ ່ືນ ໍ ່ືໄ ໍ ່ືດ ້.

ຢ ໍ ່ືູ ່ືທ ໍ ່ືີ ຄ ໍ ່ືາ ໍ ຄ ໍ ່ືິ ບ ມ ໍ ່ືີ ໍ ່ືການ ໍ ່ືໄ ໍ ່ືຂ ໍ ່ືກ ໍ ່ືອ ໍ ່ືງ ໍ ່ືປ ໍ ່ືະ ໍ ່ືຊ ໍ ່ືຸ ໍ ມ ໍ ່ືໃ ໍ ່ືຫ ໍ ່ືຍ ໍ ່ືຂ ໍ ່ືອ ໍ ່ືງ ໍ ່ືວ ິ ໍ ່ືງ ການ "ມ ໍ ່ືິ ໍ ດ ໍ ່ືສ ໍ ະ ຫ ໍ ່ືາ ໍ ຍ ໍ ່ືຂ ໍ ່ືອ ໍ ່ືງ ໍ ່ືເ ໍ ່ືດ ັ ໍ ່ືກ" ແລະ ນ ໍ ່ືິ ໍ ຄ ໍ ່ືົ ໍ ມ ໍ ່ືຂ ໍ ່ືອ ໍ ່ືງ ໍ ່ືພ ໍ ່ືວ ໍ ່ືກ ໍ ່ືເ ໍ ່ືຮ ໍ ່ືົ ໍ ່ືາ ໍ ກ ໍ ່ືຈ ໍ ່ືະ ໍ ່ືເ ໍ ່ືດ ໍ ່ືີ ໍ ່ືນ ໍ ່ືທ ໍ ່ືາ ໍ ງ ໍ ່ືໄ ໍ ປ ໍ ່ືຄ ໍ ່ືຳ ໍ ່ືນ ໍ ່ືັ ໍ ບ

ຊຸມເຊີຍກອງປະຊຸມຄັ້ງນີ້, ມີການຕົກລົງກັນແລ້ວວ່າ ພວກເຮົາຈະໄປ ຮອດພຸ້ນໃນເວລາ ສາມ ໂມງກົງ.

ພວກເຮົາຕ້ອງຍ່າງໄປປະມານສິບກິໂລແມັດ ຈັ່ງຊັ້ນຈົ່ງບໍ່ພາກັນ ຟ້າວຟັ່ງເທົ່າໃດຄ່ອຍຍ່າງຫລົ້ນໄປ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກວດເບິ່ງເຂັ້ມ ໂມງເລື້ອຍເພື່ອໃຫ້ຮູ້ຄວາມໄວໃນການເດີນທາງຂອງພວກເຮົາ, ສິ່ງ ດັ່ງກ່າວໄດ້ອະນຸມັດໃຫ້ເດັກນ້ອຍໄດ້ພັກຜ່ອນ, ກິນນ້ຳ ແລະ ຊຸມຕົວ ເມື່ອງ. ເວລາຜ່ານໄປຕາມກະຫນິນຫົນທາງນັ້ນພວກເຮົາດົ່ງດູດ ຄວາມສົນໃຈຄົນສົມຄວນ, ເວລາຢຸດກໍມີຄົນມາຫຸ້ມ, ສໍ້ກາມ ແລະ ທຳຄວາມຮູ້ຈັກ. ພວກເດັກນ້ອຍໃນຊຸດເສື້ອຜ້າສະອາດຈົບງາມເວົ້າ ຢອກລໍ້ແລກປ່ຽນເລື່ອງຕະຫລົກກັນຢ່າງອ່ອນຊຸ້ນ, ພວກເຂົາຮູ້ດີວ່າ ຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ຂອງພວກເຂົາຈົບງາມ. ທຸກຢ່າງຮຽບຮ້ອຍດີ ມີແຕ່ເປົ້າຫມາຍຂອງການເດີນທາງເທົ່ານັ້ນ ທີ່ສ້າງຄວາມອຶດົກັງ ວົນໃຫ້ພວກເຮົາຢູ່ຫນ້ອຍຫນຶ່ງ, ພໍເຂັ້ມໂມງ ຊຸ ບອກເວລາສາມ ໂມງ ພວກເຮົາກໍມາເຖິງຫ້ອງບ່ອນດຳເນີນກອງປະຊຸມພ້ອມດ້ວຍ ສຽງດົນຕີ ແລະ ຜົ້ນທຸງປືອສະບັບນຳຫນ້າ. ແຕ່ແມ່ຍິງຂີ້ໂມໂຫຄົນ ຫນຶ່ງໄດ້ແລ່ນອອກມາຂວາງຫນ້າພວກເຮົາໄວ້ ແລ້ວກາມສຽງຊູ່ເຂັ້ນ ວ່າ:

- ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈົ່ງມາແຕ່ເວັ້ນແທ້? ແລ້ວບາດນີ້ເຈົ້າຊຸ ໄປ ຄວບຄຸມເດັກນ້ອຍໄວ້ກາງກະຫນິນຫວະ?

ຂ້າພະເຈົ້າຍົກໂມງໃຫ້ເບິ່ງ, ເພິ່ນຊ້ຳບອກຕື່ມວ່າ:

- ເວນຕາຍເອີ... ກໍຕ້ອງໃຊ້ເວລາກະກຽມແດ່ລະບໍ.

- ພວກເຮົາຕົກລົງກັນວ່າສາມໂມງເດ້ຊັ້ນ!

- ໂອ້ຍ ສະຫາຍເອີ, ເວົ້າກັບພວກເຈົ້ານີ້ຫາກມີບັນຫາເລີຍໆ ເນາະ!

ພວກເດັກນ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈຈັກຫນ້ອຍວ່າ ເປັນຫຍັງພວກເຂົາຈຶ່ງ ເປັນຝ່າຍຜິດ ແລະ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຖືກເບິ່ງຢ່າງຫນຶ່ນປະຫມາດ.

- ແລ້ວເປັນຫຍັງຈຶ່ງເອົາເດັກນ້ອຍມານໍາລະ?

- ນີ້ແມ່ນສະມາຊິກທັງຫມົດຂອງນິຄົມ.

- ໂອ້ວ... ເຮັດແນວໃດກັນເນາະ? ພວກເດັກນ້ອຍຢ່າງຕັ້ງສິບກິໂລແນ່... ເຈົ້າບໍ່ມີສິດໃຊ້ອໍານາດແບບນີ້ເດ ເພື່ອຢາກເດັ່ນດັງນ່າ!

- ພວກເດັກນ້ອຍດີໃຈຢ່າງຫມາ. ຫລັງຈາກການພົບປະແລ້ວ ພວກເຮົາຊິໄປຊຸມກາຍຍະສິນ, ຂ້ອຍຊິປະພວກເຂົາໄວ້ຢູ່ນິຄົມໄດ້ ແນວໃດ?

- ໄປເບິ່ງກາຍຍະສິນວ່າຕິ? ແລ້ວພວກເຈົ້າຊິກັບມາຈັກໂມງ ລະ?

- ທ່ຽງຄືນ.

- ສະຫາຍ... ສິ່ງເດັກນ້ອຍຫມູ່ນັ້ນຄືນເມືອດຽວນີ້!

ພວກ "ເດັກນ້ອຍ" ໃຊເຈັນໂກ, ນາລິກອບ, ໂຊເຣັນ, ຊິເນັນກິຫນ້າຈືດລົງ ແລະ ພາກັນເສືອກແສງຕາອ້ອນວອນຂໍຄວາມຫວັງຄັ້ງສຸດທ້າຍມາໃສ່ຂ້າພະເຈົ້າ.

- ໃຫ້ຂ້ອຍກາມພວກເຂົາກ່ອນໄດ້ບໍ? - ຂ້າພະເຈົ້າສະເຫນີ.

- ຊິມີຫຍັງຕ້ອງກາມພວກເຂົາອີກ, ທຸກຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງແລ້ວ, ສິ່ງພວກເຂົາກັບຄືນນິຄົມດຽວນີ້.

- ຂໍໂທດ, ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດປະຕິບັດຕາມຄໍາສັ່ງຂອງເຈົ້າໄດ້.

- ຈັ່ງຊັ້ນຂ້ອຍຊິສັ່ງການເອງ.

- ເຊີນເລີຍ! - ຂ້າພະເຈົ້າຕອບ ທັງອົດກັ້ນຮອຍຍິ້ມໄວ້ຢ່າງຍາກລຳ.

ແມ່ຍິງຜູ້ເວົ້າ ກ້າວເຂົ້າຫາເດັກນ້ອຍໃນແຖວປີກຊ້າຍ.

- ຫລ້າເອີ... ເອີ້ພວກເຈົ້ານັ້ນລະ ພາກັນກັບເມືອສາ... ເມືອດຽວນີ້ໂລດ, ແມ່ນຢູ່ວ່າພວກເຈົ້າເມື່ອຍ.

ບໍ່ມີໃຜເອົາໃຈໃສ່ໃນນ້ຳສຽງອ່ອນຫວານຂອງນາງ, ໃຜຜູ້ຫນຶ່ງເວົ້າຂຶ້ນແຮງວ່າ:

- ເມືອເຮືອນວ່າຕິ... ມັນແມ່ນເລື່ອງຫຍັງລະ... ຈ້າງກະບໍ່ເມືອ.

- ແລ້ວພວກເຈົ້າກະບໍ່ຕ້ອງໄປຊຸມກາຍຍະສົນດອກ ມັນຊິເດີກໂພດ.

ພວກເດັກນ້ອຍຫົວໂຄບຂຶ້ນ. ໄຊເຣັນ ຍົກຄ້ວ້ວຕາພໍປານສາວນ້ອຍໃນເວທີລຳວົງ:

- ໂອ້ຍ...! ອານໂຕນ ເຊມືອໂນວິດ, ສາວອັນນີ້ຈາແມ່ນພີ້ວກເນາະຂ້ຫລັກຂະຫນາດເລີຍ!

ດ້ວຍທ່າທີເປັນຂອງຕົນເອງ, ວາເນຍ ໄຊເຊັນໂກ ຜາຍມືອອກຢ່າງສະຫງ່າງາມຊິໃສ່ຜົນທຸງແລ້ວເວົ້າວ່າ:

- ຢ່າເວົ້າແບບນີ້ເດ້! ບໍ່ຄວນເວົ້າແບບນີ້ກັບພວກເຮົາເວລາຢູ່ໃນແຖວ... ຕ້ອງເວົ້າແບບນີ້ເດ້: ນຶ່ງ... ສອງ... ເຈົ້າເຫັນບໍ່, ແຖວເດີນ, ທຸງ... ເຈົ້າເຫັນບໍ?

ສຸພາບສັດຕ້ຽງແນມເບິ່ງພວກເດັກນ້ອຍທີ່ເດັດດ່ຽວປານທະ
ຫານຢ່າງຫມິດຫວັງ ແລ້ວຈຶ່ງກ່ອຍຫນີ.

ແນ່ນອນວ່າການປະທະແບບນີ້ບໍ່ໄດ້ສ້າງຜົນກະທົບອັນຫຍຸ້ງຍາກ
ແຕ່ຢ່າງໃດໃສ່ການດຳລົງຊີວິດປະຈຳວັນຂອງພວກເຮົາ ແຕ່ມັນຫາກ
ສ້າງບັນຍາກາດໂດດດ່ຽວອ້າງວ້າງອ້ອມຮອບຕົວຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ໃນວົງ
ງານການຈັດຕັ້ງຂອງຂ້າພະເຈົ້າເອງເຊິ່ງຜ່ານມາຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າຕົນ
ເອງສາມາດຜ່ານຜ່າ ແລະ ລ້ຽງເຄີຍກັບມັນໄດ້. ນອກນີ້ຂ້າພະເຈົ້າ
ຍັງລ້ຽນຳການປະເຊີນຫນ້າກັບການປະທະທຸກຄັ້ງດ້ວຍອາລົມບໍ່ດີ.
ເລື່ອງນີ້ຄ່ອຍເບົາໄປເທື່ອລະຂັ້ນດອກ, ບາງເທື່ອກໍອິດທົນຫາວິທີ
ແກ້ໄຂແບບໃດແບບຫນຶ່ງ. ຂ້າພະເຈົ້າພະຍາຍາມບໍ່ເວົ້າແນວກົງກັນ
ຂ້າມ ແລະ ຖ້າຫາກວ່າມີບາງຄັ້ງຄາວຂ້າພະເຈົ້າຮ້າຍກ່ຽງແດ່ ນັ້ນກໍ
ແມ່ນເຮັດໄປຕາມມາລະຍາດດອກເພາະວ່າການບໍ່ປາກບໍ່ເວົ້າກັບຂັ້ນ
ເທິງຂອງຕົນເອງນັ້ນກໍຄືວ່າບໍ່ຄັກປານໃດ.

ໃນເດືອນຕຸລາ ພວກເຮົາເກີດບັນຫາຮ້າຍແຮງກັບ ອາກາດ
ອຸ່ນກອບ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວເປັນຄືຮ່ອງເຫວເລິກຂວາງກັ້ນຂ້າພະເຈົ້າເອງ
ແລະ ພວກເຂົາໄວ້.

ໃນວັນອາທິດຫນຶ່ງ ພວກນັກຮຽນວິທະຍາໄລກຳມະກອນກັບມາ
ພັກຜ່ອນນຳພວກເຮົາ ແລະ ພວກເຮົາກໍມອບຫ້ອງຮຽນຫນຶ່ງໃຫ້
ເປັນບ່ອນນອນສຳລັບພວກເຂົາ, ໃນຕອນກາງເວັນພວກເຮົາຈັດໃຫ້
ມີບຸນສະຫລອງຢູ່ໃນປ່າ. ໃນຂະນະທີ່ທຸກຄົນພວມຫລິ້ນຢູ່ນັ້ນ ອຸ່ນ
ກອບ ກໍດອດເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງນອນພວກເຂົາລັກເອົາກະຕ໊ຳບໃສ່ເງິນ
ເບ້ຍລ້ຽງທີ່ພວກນັກຮຽນຫາກໍຮັບມາສົດໆຮ້ອນໆໄປຫມົດ.

ພວກເດັກນ້ອຍນັ້ນຮັກແພງພວກອ້າຍນັກຮຽນວິທະຍາໄລຂອງ
ພວກເຂົາຫລາຍກວ່າຄວາມຮັກລະຫວ່າງລູກພໍ່ແມ່ດຽວກັນຊໍ້າ, ຈັ່ງ
ຊັ້ນພວກເຂົາຈຶ່ງຮູ້ສຶກອັບອາຍຂາຍຫນ້າຊະນິດຮັບບໍ່ໄດ້ພຸ້ນແລ້ວ.
ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຮູ້ໂຕກະໂມຍຢູ່ລະຍະຫນຶ່ງ ແລະ ແມ່ນເວລານີ້
ແລ້ວທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນວ່າ ເປັນສະພາບຮ້າຍແຮງກວ່າຫມູ. ການ
ທີ່ຫານັ້ກຂອງກັນໃນຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ແຫ້ນແຟ້ນບ່ອນຫນຶ່ງ
ກາຍເປັນຄວາມຊົ່ວຮ້າຍແຮງນັ້ນ ມັນບໍ່ແມ່ນຍ້ອນວ່າມີເຄື່ອງອັນໃດ
ອັນຫນຶ່ງເສຍໄປ ຫລືວ່າຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງຄຽດຂົມ, ຫລືວ່າຍ້ອນມີຜູ້ໃດ
ຜູ້ຫນຶ່ງດໍາເນີນການທົດລອງເລື່ອງລັກຂອງຕົນອີກຕໍ່ຕອກ ແຕ່ມັນ
ແມ່ນຍ້ອນວ່າສິ່ງດັ່ງກ່າວເຮັດໃຫ້ອາລົມສຸກສະຫງົບຫມອງມົວໄປ,
ທໍາລາຍຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນລະຫວ່າງຫມູ່ຄູ່ເດັກນ້ອຍນໍາກັນ ແລະ
ຍິ່ງແຍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມຮູ້ສຶກເປັນປໍລະປັກກັນເຊັ່ນ: ຄວາມສົງໄສ,
ຄວາມວິຕົກກັງວົນຫ່ວງເຄື່ອງຂອງສ່ວນຕົວ, ເກີດຄວາມຮູ້ສຶກເຫັນ
ແກ່ຕົວພາຍໃນ ເຊິ່ງ ເຊື່ອງອໍາໄວ້. ຖ້າຫາກວ່າຈັບໂຕຄົນຜິດບໍ່ໄດ້
ບໍ່ດົນຫມົດຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ກໍຈະເປື່ອຍເຍື່ອຍ: ມີການເວົ້າຊັບ
ຊ້ອນຢູ່ຕາມຂອກແຄແຈຮົ້ວ, ໃນຫໍພັກ, ຊ່ຜູ້ຕ້ອງສົງໄສກໍຖືກຍົກຂຶ້ນ
ມາໃນເວທີປະຊຸມລັບ, ບຸກຄົນທີ່ມີນິໄສແປກຕ່າງຫມູ່ຈະຖືກຫມູ່ຄູ
ທົດສອບຢ່າງສາຫັດ, ແຕ່ມັນແມ່ນກະໂຕບຸກຄົນເຫລົ່ານີ້ແລ້ວທີ່
ເພິ່ນຢາກປົກປ້ອງໄວ້ ເພາະວ່ານິໄສໃຈຄໍຂອງພວກເຂົາເລີ່ມຂະ
ຫຍາຍຕົວໄປຕາມທິດທາງທີ່ຖືກຕ້ອງແລ້ວ. ເຖິງວ່າບໍ່ພໍເທົ່າໃດມື້
ຄົນຂີ້ລັກຈະຖືກຈັບໄດ້ ແລະ ໄດ້ຮັບໂທດຢ່າງສະສົມ ແຕ່ສິ່ງດັ່ງກ່າວ
ກໍບໍ່ສາມາດຮໍ່າຈອດບາດແຜ, ລຶບລ້າງຄວາມຄຽດແຄ້ນ ແລະ ຫລາຍ

ຄົນ ບໍ່ສາມາດກັບຄືນສູ່ສະຖານະເກົ່າອັນສະຫງົບສຸກຂອງຕົນຢູ່ໃນ
ຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ໄດ້. ເບິ່ງພັນຢ່າງດ່ຽວໆແລ້ວກໍລະນຶກຄ່ວ່າ
ການຂັດແຍ້ງເຊື່ອງຊ້ອນຫລັກການຊະນິດອັນຕະລາຍທີ່ສຸດຢູ່ໃນ
ຕົວ ນັ້ນຄືສ້າງຜົນສະທ້ອນຍາວນານເຊັ່ນຄວາມເປັນປໍລະປັກ,
ຄວາມເຈັບແສບຂົມຂື່ນ, ຄວາມຮູ້ສຶກໂດດດ່ຽວ ແລະ ຄວາມ
ຮູ້ສຶກກຽດຊັງມະນຸດຢ່າງແທ້ຈິງ. ຢູ່ໃນຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ແຫ່ງ
ຫນຶ່ງ ການລັກເປັນຫນຶ່ງໃນບັນດາຫລາຍໆປາກົດການທີ່ບໍ່ໄດ້ຮັບ
ອິດທິພົນພິເສດຈາກບ່ອນໃດບ່ອນຫນຶ່ງ ແລະ ໃນນັ້ນພັນພົວກສະມະ
ຄ້າຍຄືກັບປະຕິກິລິຍາທາງເຄມີຫລາຍກ່ວ່າເຈດຕະນາລົມຊົ່ວຮ້າຍ.
ການລັກບໍ່ແມ່ນເຫດການຫນ້າຢ້ານກົວ ພໍພຽງແຕ່ວ່າຢູ່ບ່ອນທີ່ບໍ່ມີ
ຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ ຫລືບ່ອນເຕົ້າໂຮມທາງສຽງມະຫາຊົນ,
ໃນກໍລະນີເຊື່ອງຂອງພັນດໍາເນີນໄປງ່າຍໆ ຄືແຕ່ຂີ້ກະໂຍ, ຜູ້
ຖືກຂະໂມຍເທົ່ານັ້ນທີ່ສ່ວນກ່ຽວພັນກັນ. ການລັກຢູ່ພາຍໃນ
ຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ປຸກລຸກໃຫ້ຊີວິດຕົ້ນຂົ້ນ ແລະ ເຜີຍແຜ່ແນວ
ຄິດເລີກລັບອອກມາ, ດັບສູນຄວາມຄ່ຽງແຄ້ວ ແລະ ຄວາມອົດທົນ
ອັນຈໍາເປັນຕ້ອງມີເພື່ອ ຊີວິດຮ່ວມຫມູ່, ສິ່ງນີ້ແລ້ວທີ່ເປັນໄພເສຍ
ຫາຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່ພິເສດຢູ່ໃນສັງຄົມຫນຶ່ງຊຶ່ງປະກອບດ້ວຍ "ພວກ
ຕິດໄພສັງຄົມ".

ໄດ້ສອງມື້ການໂຈລະກໍາຂອງ ອູຊິກອບ ຈ່ຶງເປັນທີ່ເປີດເຜີຍ
ຂ້າພະເຈົ້າກັກຂັງພັນໄວ້ໃນຫ້ອງການຂອງນິຄົມໃນທັນທີ ແລ້ວວາງ
ຍາມຄົນຫນຶ່ງໄວ້ຕໍ່ຫນ້າປະຕູເພື່ອສະກັດກັ້ນການແກ້ແຄ້ນຄືນ. ສະ
ພານາຍກອງຕົກລົງສົ່ງຕົວນັກໂທດໃຫ້ສານຊາວນິຄົມເອງຕັດສິນ.

ສາມແບບນີ້ບໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນເລື່ອຍໆດອກຢູ່ໃນນິຄົມຂອງພວກເຮົາ ເພາະ ສ່ວນຫລາຍແລ້ວພວກເດັກນ້ອຍໃຫ້ຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນຕໍ່ການຕົກລົງ ຂອງພວກນາຍກອງ. ອູຊຶກອບ ບໍ່ອາດຫວັງວ່າຈະມີຜົນດີອັນໃດ ຕໍ່ມັນຈາກການຕັດສິນຂອງພວກຫມູ່ຂອງມັນ. ກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ເລືອກຕັ້ງເອົາຕຸລາການ ແລະ ສຽງສະຫນັບສະຫນູນຢ່າງເປັນເອກະ ສັນກໍເຫັນດີເລືອກເອົາ ກູດລາຕ, ກອກກິບສະກ, ໄຊເຊັນໂກ, ສະຕູປິດຊິນ ແລະ ເປເຮດ, ເພິ່ນເລືອກເອົາ ເປເຮດນັ້ນກໍພຽງ ແຕ່ເພື່ອບໍ່ຢາກໃຫ້ພວກເດັກນ້ອຍ ກູເຮຍແຊ ຄຽດເທົ່ານັ້ນ. ສະຕູ ປິດຊິນ ນັ້ນມີຊື່ສຽງໂດ່ງດັງຍ້ອນຄວາມຍຸຕິທໍາຂອງມັນ. ການເລືອກ ເອົາສາມຄົນທໍາອິດນັ້ນກໍຮັບປະກັນຢ່າງເດັດຂາດປາສະຈາກຄວາມ ໃຈອ່ອນເຫັນອົກເຫັນໃຈໃດໆ.

ການພິຈາລະນາຄະດີໄຂຂຶ້ນໃນຕອນແລງໃນຫ້ອງຫນຶ່ງຊຶ່ງ ແຫນ້ນອັ່ງດ້ວຍຜູ້ຄົນ. ນາງ ເບຣແຊນ ແລະ ລູກຣິນສະກາຍຢາ ໄດ້ເດີນທາງມາຮ່ວມໃນກິດຈະກໍານີ້ໂດຍສະເພາະ.

ອູຊຶກອບ ນັ່ງຢູ່ເທິງແປ້ນມ້າຄົນດຽວ. ໃນລະຍະຫລັງໆມານີ້ ຫນໍ້ຫນ້າດ້ານຫນ້າມົນຂຶ້ນ, ລາງທ່າຂຸຍຂອງກັບຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ພວກເດັກນ້ອຍ, ມັນຫົວຍິ່ງແຂ້ວ ແລ້ວເວົ້າເລື່ອງຫຍາບຊ້າ ທັງ ເຮັດໃຫ້ຫມູ່ຮູ້ສຶກກຽດຊັງຫນ້າຂຶ້ນຕື່ມ. ອາກກາດ ມາຢູ່ນິຄົມ ປີປາຍແລ້ວ, ໃນລະຍະສັ້ນໆນັ້ນນີ້ ມັນມີທ່າທີປ່ຽນແປງຢູ່ແຕ່ທິດ ທາງການປ່ຽນແປງຂອງມັນນີ້ຍັງເປັນຫນ້າສົງໄສຢູ່. ມັນສະອາດຂຶ້ນ ແດ່, ຍືນຕົວກົງຂຶ້ນ, ສັນດັງຂອງມັນຄ່ອຍບໍ່ຍາວກວມລວມເອົາທຸກ ສ່ວນເທິງໃບຫນ້າອີກແລ້ວ ນອກນີ້ມັນຍັງຮູ້ຈັກຍິ້ມຫົວອີກ. ແຕ່

ກ່ຽວກັບນໍ້ຕາມັນຍັງແມ່ນ ອາກກາດີຜູ້ເກົ່າຢູ່, ເປັນມະນຸດທີ່ ໄຮ້ຄວາມເຄົາລົບຕໍ່ເພື່ອນມະນຸດທຸກຄົນ ແລະ ໂດຍ ສະເພາະກັບ ຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ, ມັນມີຊີວິດຢູ່ກໍແຕ່ເພື່ອກິນໄປມື້ຫນຶ່ງໆເທົ່າ ນັ້ນ.

ແຕ່ກ່ອນ ອູຊຶກອບ ເກງກິວພໍ່ຂອງມັນກັບຕໍາຫລວດ, ແຕ່ຢູ່ນີ້ ຄົນບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະສາມາດຄັດຄ້ານມັນໄດ້ຍົກເວັ້ນສະພານາຍກອງຫລື ກອງປະຊຸມໃຫຍ່; ແຕ່ຫມໍບໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກໃດໆຕໍ່ອົງການປະເພດນີ້. ຄວາມຫມາຍຂອງຄໍາວ່າ ຄວາມຮູ້ສຶກຮັບຜິດຊອບໃນໂຕຂອງມັນຍັງ ຕົບປັ້ຢູ່ ແລະ ນີ້ແລ້ວກິກເຕົ້າຂອງຮອຍຍິ້ມແບບໃຫມ່ຂອງມັນ ແລະ ຄວາມຫນ້າດ້ານຫນ້າໝຶນແບບໃຫມ່ຂອງມັນ.

ແຕ່ບັດນີ້ ອູຊຶກອບ ຫນ້າເມື່ນເຫລືອງແລ້ວ, ແນ່ນອນວ່າສານ ຈັດຕັ້ງໂດຍຫມູ່ຄູ່ຂອງມັນເອງໃນຄັ້ງນີ້ຈະບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ມັນຂຶ້ກ້າມໄດ້ ອີກແລ້ວ.

ນາຍກອງຍາມປະຈໍາວັນສັ່ງໃຫ້ທຸກຄົນລຸກຂຶ້ນ, ຄະນະຕຸລາການ ກ້າວເຂົ້າມາ. ກູດລາຕ ເລີ່ມໄຂວາລະປະຊຸມດ້ວຍການອ້າງພິຍານ ແລະ ຜູ້ຮັບເຄາະ. ການຕູ່ຫາຂອງຄະນະຕຸລາການເຕັມໄປດ້ວຍ ຄວາມເດັດຂາດຮ້າຍແຮງ ແລະ ເຍາະເຍີ້ຍ. ມິຊາ ອອບຊາເຣັນ ໂກ ເວົ້າຂຶ້ນວ່າ:

- ເອົາລະ, ພວກເຮົາເຂົ້າໃຈແລ້ວ, ມີຫລາຍຄົນເວົ້າວ່າຫມໍ ອາກກາດີຄົນນີ້ທໍາລາຍກຽດສັກສີຂອງນິຄົມ. ສ່ວນເຮົາຫວະ, ເພື່ອນັກທັ້ງຫລາຍ, ເຮົາຂໍເວົ້າວ່າສິ່ງນັ້ນເປັນໄປບໍ່ໄດ້, ເລື່ອງ ທໍາລາຍກຽດນິຄົມ ແມ່ນເຫດການຫນຶ່ງຊຶ່ງຫມໍບໍ່ສາມາດເຮັດໄດ້,

ມັນບໍ່ແມ່ນສະມາຊິກນິຄົມ... ເວົ້າແລ້ວກໍແລ້ວ... ຈັກມັນເປັນຄົນ
ຊ້ຳບໍ່? ເຊີນພວກເພື່ອນຕັດສິນເອງວ່າມັນແມ່ນຄົນຫລືບໍ່? ຫມາ
ຫລືແມວຍັງມີຄ່າກວ່າ, ເວົ້າແທ້ໃດ. ແລ້ວບັດນີ້ ຊ້ຳເກີດບັນຫາ
ກຶກກ່ຽງກັນວ່າຊິເຮັດແນວໃນກັບມັນ? ພວກເຮົາຊິມັດສອກມັນແລ້ວ
ເຕະຫີວສົ່ງໄປ... ເຮັດແນວນັ້ນຊິມີປະໂຫຍດຫຍັງສຳລັບມັນບໍ?
ເຮົາຂໍສະເຫນີແນວນີ້: ເຮັດຮ້າງໃຫ້ມັນແລ້ວສອນໃຫ້ມັນເທົ່າ.
ພຽງແຕ່ວ່າບໍ່ຕ້ອງໃຫ້ອາຫານກາມກິນມັນຈັກສາມມື້, ເຮົາຂໍຮັບປະ
ກັນວ່າມັນຊິເທົ່າເປັນ, ແລ້ວຕໍ່ໄປກໍບໍ່ຕ້ອງປ່ອຍໃຫ້ມັນເຂົ້າໄປໃນ
ຫ້ອງອີກ.

ມັນແມ່ນຄວາມເວົ້າຫມິ່ນປະຫມາດຢ່ຽບຢ່ຳກັນພີ້ກ, ອາກກາ
ດີ ເສືອດແສງຕາເຄ້ຽມມາໃສ່ ມີຊາ, ຫນ້າແດງຮົ່ນຂຶ້ນແລ້ວ
ງວາກຫນ້າຫນີ.

ເບຣແຊນ ຂໍເວົ້າ, ກູດລາຕ ສະເຫນີວ່າ:

- ເຈົ້າຈະເວົ້າຫລັງຈາກພວກເດັກນ້ອຍເວົ້າແລ້ວໄດ້ບໍ່?

ແຕ່ນາງຊູຊີຫລາຍ ເດນີສ ກໍເລີຍຍິນຍອມ.

ເບຣແຊນ ກ້າວເຂົ້າສູ່ເວທີ ແລ້ວກ່າວຄຳປາໄສບົດຫນຶ່ງຊຶ່ງ
ຮຸນແຮງສົມຄວນ. ບາງບົດຕອນ ບາງວັກຂອງຄວາມເວົ້າຂອງນາງ
ຍັງຄົງຝັງແຫນ້ນຢູ່ໃນຫີວສະຫມອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າຈົນຮອດປັດຈຸ
ບັນ:

- ພວກເຈົ້າຕັດສິນເດັກຄົນນີ້ຍ້ອນວ່າມັນລັກເງິນ. ທຸກຄົນທີ່ນີ້
ເວົ້າວ່າມັນແມ່ນຜູ້ຜິດ, ຕ້ອງລົງໂທດມັນຢ່າງຫນັກຫນ່ວງ ບາງຄົນ

ເວົ້າຮອດວ່າຕ້ອງໄລ່ມັນອອກ. ແມ່ນຢູ່ວ່າມັນເປັນຜູ້ຜິດ ແຕ່ຊາວນິຄົມອື່ນໆທຸກຄົນກໍ່ຍັງຜິດຫລາຍກວ່າມັນອີກ.

ພາຍໃນຫ້ອງນິດ ຂະຫນາດວ່າໄດ້ຍິນຮອດສຽງແມງວັນບິນ. ພວກເດັກນ້ອຍຍຶດຄໍອອກເພື່ອເບິ່ງນັກປາກົກທີ່ຍືນຍັນວ່າ ພວກເຂົາເປັນຜູ້ຜິດຢູ່ໃນເລື່ອງກໍລະນີ ອູຊຶກອບ ລັກເງິນ.

- ມັນມາຢູ່ນໍາພວກເຈົ້າຕັ້ງປີກ່ອາແລ້ວ ແຕ່ປານນັ້ນມັນຍັງລັກຢູ່, ເປັນແນວນັ້ນມັນຫມາຍຄວາມວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ຊ່ວງສຶກສາອົບຮົມມັນ, ມັນຫມາຍຄວາມວ່າພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ມັນຢ່າງພຽງພໍເຫມາະສົມແບບຫມູ່ຄູ່ຢູ່ນໍາກັນ, ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອະທິບາຍໃຫ້ມັນຮູ້ວ່າ ການດໍາລົງຊີວິດນັ້ນຄວນເຮັດແນວໃດ. ມີຜູ້ເວົ້າຢູ່ຫນ້ວ່າ ມັນບໍ່ຊ່ວງເຮັດວຽກ ແລະ ກ່ອນຫນ້ານີ້ມັນກໍເຄີຍຈົກເຄີຍລັກເຄື່ອງຂອງຫມູ່ຄູ່ມັນມາແລ້ວ. ທັງຫມົດນີ້ສະແດງອອກວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ກໍ່ສ້າງ ອາກກາດີ ຢ່າງພຽງພໍ.

ແສງຕາແວວວາວສະຫລົວສະຫລາດຂອງພວກເດັກນ້ອຍແມ່ນເຫັນໄຟອັນຕະລາຍແລ້ວ ແລະ ຕ່າງຄົນກໍຕ່າງເສືອກແສງຕາເບິ່ງກັນ. ຈໍາເປັນຕ້ອງຍອມຮັບວ່າ ຄວາມສັງຫອນຕໍ່ໄພຂອງພວກເຂົາບໍ່ໄຮ້ປະໂຫຍດເລີຍ ເພາະວ່າບັດນີ້ຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ພວມປະເຊີນຫນ້າກັບການນາບຂູ່ທີ່ຫນ້າເກງຂາມຢ່າງຫນ່ຶ. ແຕ່ ເບຣແຊນ ບໍ່ໄດ້ສັງເກດເຫັນຄວາມວິຕົກກັງວົນຂອງພວກເດັກນ້ອຍ, ນາງສຸດຄວາມເວົ້າລົງດ້ວຍການສະຫລຸບຍາວໆຢ່າງຫນ້າດູຖືນວ່າ:

- ລົງໂທດ ອາກກາດີ ຈະເປັນການແກ້ແຄ້ນສ່ວນຕົວເທົ່ານັ້ນ ແລະ ພວກເຈົ້າກໍບໍ່ຄວນຫລຸດຕົວຕໍ່າລົງຂະຫນາດໃຊ້ວິທີການແກ້

ແຄ້ນ. ພວກເຈົ້າຕ້ອງ ເຂົ້າໃຈວ່າ ປັດຈຸບັນ ອາກກາດ ຕ້ອງການ ຄວາມຊ່ອຍເຫລືອຈາກພວກເຈົ້າ, ມັນຕົກຢູ່ໃນການະລຳບາກ ເພາະ ວ່າເຈົ້າເອົາມັນຂຶ້ນປະຈານຕໍ່ຫນ້າຫມູ່ຫມົດທຸກຄົນແລະມີຜູ້ເວົ້າ ປຽບທຽບມັນໃສ່ກັບສັດເດຍລະສານໂຕຫນຶ່ງ. ຕ້ອງຄັດເລືອກເອົາ ຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ເຂັ້ມແຂງກ້າຫານເພື່ອຮັບເອົາ ອາກກາດ, ຄອຍປົກ ປັກ ແລະ ຊ່ອຍເຫລືອມັນ.

ເມື່ອ ເບຣແຊນ ລົງຈາກເວທີນັ້ນ ຢູ່ໃນແກວເດັກນ້ອຍກໍມີ ສຽງອື້ອຶງຟົດນອງ ແລະ ຮອຍຍົ້ມປາກົດຂຶ້ນເທິງໃບຫນ້າພວກ ເຂົາ. ຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງກາມຂຶ້ນສຽງດັງກ້ອງຢ່າງຈິງຈັງວ່າ:

-ຮວ້າຍ... ແມ່ນເພິ່ນເວົ້າອີຫຍັງເກາະຮຶ?

ມີອີກສຽງຫນຶ່ງເຂັ້ມແຂງເດັດຂາດກວ່າຕອບຄືນ ແຕ່ຄຳສັບທີ່ ໃຊ້ມີລັກສະນະສຽດສີເຍາະເຍີ້ຍສົມຄວນ:

-ສູເອີ້ຍ... ພາກັນຊ່ອຍບັກ ອາກກາດ ແດ່!

ຫມົດທັງຫ້ອງຫົວໂຄບຂຶ້ນ. ຖຸລາການທ້າວ ວາເນຍ ໄຊເຊັນ ໂກ ເງີກຫົວອີ່ງພະນັກຕ່ຳອີ, ເອົາຕີນເຄາະລົ້ນຊັກໂຕະ, ກູດລາຕີ ຮ້າຍມັນຫນ້າດຳຕາແດງວ່າ:

-ວາເນຍ... ແມ່ນໂຕເປັນຖຸລາການແນວໃດ ຮຶ?

ອູຊິກອບ ຍັງນັ່ງຢູ່, ກົ້ມຫນ້າເບິ່ງຫົວເຂົ່າເຈົ້າຂອງໃນທັນໃດ ກໍຫົວກ້າກງຶ້ນ ແຕ່ກໍເຊົາປຸບປັບ ແລ້ວກົ້ມຫົວລົງຕ່ຳກວ່າເກົ່າອີກ. ກູດລາຕີ ຢາກເວົ້າອັນໃດອັນຫນຶ່ງກັບມັນ ແຕ່ແລ້ວກໍປ່ຽນໃຈ ພໍ ພຽງແຕ່ແກວ່ງຫົວ. ທັງສັກແສງຕາອ່າວລັ່ງເລບໍ່ຄັກໃຈໃສ່ ອາກກາ ດ.

ເບິ່ງ ນາງ ເບຣແຊນ ຄົ້ນສັງເກດເຫັນສ່ຽບຍ່ອຍເຫລົ່ານັ້ນ, ເພາະວ່ານາງກັບ ຊຸກຣິນສະກາຍຢາ ພວມລົມກັນຢ່າງເມົາມົວ.

ກູດລາຕ ແຈ້ງວ່າ ຄະນະຕຸລາການຈະປະຊຸມກັນຕ່າງຫາກເພື່ອພິຈາລະນາຕັດສິນຄວາມ. ພວກເຮົາຮູ້ວ່າ ຄະນະຕຸລາການຈະໃຊ້ເວລາບໍ່ຕ່ຳກວ່າຫນຶ່ງຊົ່ວໂມງ ເພື່ອຖົກຖຽງບັນຫາໃຫ້ກັບຄວາມຍຸຕິທຳ ແລະ ຂຽນຄຳຕັດສິນເປັນລາຍລັກອັກສອນ. ຂ້າພະເຈົ້າເຊີນແຂກໄປຫ້ອງການຂອງ້ຂ້າພະເຈົ້າ.

ນາງຊຸກຣິນສະກາຍຢາ ນັ່ງກອດແຂນຢູ່ແຈຕັ່ງນວມໃຫຍ່, ທາງເບື້ອງຫລັງແມ່ນນາງ ກູເລຍເຢວາ ທີ່ພວມຕິດຕາມສັງເກດຜູ້ອື່ນໆຢ່າງເອົາໃຈໃສ່ຢາກຮູ້ຈັກຄວາມເທັດຈິງ. ນາງ ເບຣແຊນ ນັ້ນເຊື່ອຫມັ້ນໃຕເອງວ່າ ອັນນີ້ເພິ່ນໄດ້ໃຫ້ບົດຮຽນ "ສຶກສາອົບຮົມຢ່າງແທຈິງ" ແກ່ພວກເຮົາແລ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າເອງຮູ້ສຶກວ່າຄວາມຄຶດຄ້ານຫົວແຂງແປກປະຫລາດຢ່າງຫນຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນຕົວ ມັນບໍ່ແມ່ນ ການຢາກບອກຄວາມຈິງ ຫລືຢາກໄດ້ໄຊຊະນະດອກ ແຕ່ມັນແມ່ນຄວາມຄ້ານທີ່ເກີດຈາກອາລົມຂົມຂື່ນ ແລະ ສະຕິສຳນຶກລອຍຢັ້ນຫນຶ່ງຊ້ຳແນມບໍ່ເຫັນທາງອອກ ຫລືອາລະສຸດທ້າຍແຫ່ງຄວາມພະຍາຍາມຂອງຕົນເອງ.

ເບຣແຊນ ກ້ຶມຂຶ້ນວ່າ:

- ເຈົ້າຄິດບໍ່ເຫັນດີນຳ້ຂ້ອຍເນາະ?... ເປັນທຳມະດາແລ້ວ.

ຂ້າພະເຈົ້າຕອບນາງວ່າ:

- ເຈົ້າຢາກດື່ມນ້ຳຊາບໍ?

ຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ປ່ອງບ້ານຫ້ຳຫລັກການຕັກກະສາດແລ້ວ. ວິທີການ

ອັນນັ້ນ, ອັນນັ້ນບໍ່ດີ ຍ້ອນແນວນັ້ນຈຶ່ງຄວນໃຊ້ວິທີການແບບທີ່ຫນຶ່ງ ທັ້ນ. ອີກດົນປານໃດນັ້ນຈຶ່ງຈະສອນການຮັບຮູ້ຕັກກະສາດແຫ່ງສັດ ຈະທຳໄດ້? ເຮັດແນວໃດຈຶ່ງຈະຊີ້ສະແດງໃຫ້ພວກເພິ່ນເຂົ້າໃຈວ່າ ວຽກງານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຫມາຍເຖິງຂະບວນປະຕິບັດງານເປັນຊຸດໆ ຕໍ່ເນື່ອງກັນ ອາດຈະຍືດຍາວຫນ້ອຍຫລາຍກວ່າກັນ ແລ້ວແຕ່ກໍລະນີ, ບາງຄັ້ງອາດກິນເວລາຫລາຍປີ, ນອກນັ້ນມັນຍັງຕ້ອງຄົງໄວ້ ເຊິ່ງລັກສະນະປະທະກັນ ແລະ ໃນນັ້ນສິດຜົນປະໂຫຍດຂອງຫນ່ວຍ ຊີວິດໂຮມຫມູ່ ແລະ ປັດເສກບຸກຄົນມັນສັບຊ້ອນເຂົ້າກັນຢ່າງສັບ ສົນຫຍຸ້ງຍາກກວ່າຫມູ່? ເຮັດແນວໃດພວກເພິ່ນຈຶ່ງຈະເຊື່ອຫມັ້ນ ວ່າ ຜ່ານວຽກງານພຶດຕິກຳຕົວຈິງ ກໍ ປີຢູ່ໃນນິຄົມນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າ ຍັງບໍ່ເຄີຍພົບເຫັນກໍລະນີຄ້າຍຄືກັນອ້ອຍຕ້ອຍຈັກຄູ່ເລີຍ? ເຮັດ ແນວໃດຈຶ່ງຈະອະທິບາຍໃຫ້ພວກເຂົາຮູ້ວ່າ ມັນເປັນເລື່ອງເຫລືອວິ ໄສທີ່ຈະສຶກສອນໃຫ້ນິຄົມສູ້ທົນຍອມຮັບສະພາບໄຮ້ພະລັງຂອງສັງ ຄົມແບບນີ້, ຍອມຮັບຄວາມເຄັ່ງຕຶງໃນຄວາມບໍ່ແນ່ນອນເຊັ່ນຢູ່ໃນກໍ ລະນີຕັດສິນເລື່ອງຂອງ ອູຊິກອບ ໃນວັນນີ້, ມັນບໍ່ແມ່ນວ່າ ອູຊິ ກອບເປັນເປົ້າຫມາຍຫນຶ່ງຂອງວຽກງານສຶກສາອົບຮົມ, ຫລືວ່າ ເດັກນ້ອຍນິຄົມທັງ 600 ຄົນແຍກປ່ຽວ ແຕ່ມັນແມ່ນກະໂຕຫນ່ວຍ ຊີວິດໂຮມຫມູ່ພຸ້ນທີ່ເປັນເປົ້າຫມາຍຂອງການສຶກສາອົບຮົມ.

ນາຍກອງປະຈຳວັນເຊີນໃຫ້ພວກເຮົາກັບເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ. ພວກເດັກນ້ອຍຍືນຟັງຄຳຕັດສິນຢ່າງມິດສະຫງັດ: ຄຳຕັດສິນມີ ເນື້ອໃນດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້:

"ໃນຖານະເປັນສັດຕູຂອງຊາວຜູ້ອອກແຮງງານ ແລະ ເປັນຂ້

ກະໂມຍ, ອຸຊຶກອບ ຄວນຖືກໄລ່ອອກຈາກນິຄົມຢ່າງບໍ່ມີຄວາມປານີ ແຕ່ຍ້ອນວ່າຄະນະກວດກາຈາກກະຊວງສຶກສາປະຊາຊົນໃຫ້ຄວາມ ເຫັນອົກເຫັນໃຈຫນໍ, ສານເຊິ່ງຕັ້ງຂຶ້ນໂດຍຫມູ່ຄູ່ຂອງມັນເອງຈຶ່ງ ຕົກລົງວ່າ:

໑. ໃຫ້ ອຸຊຶກອບ ຢູ່ນິຄົມຕໍ່ໄປ.

໒. ໃນລະຍະ ໑ ເດືອນ, ອຸຊຶກອບ ບໍ່ໝີສິດໄດ້ຊື່ວ່າເປັນສະ ມາຊິກຂອງນິຄົມ ແລະ ຖືກໄລ່ອອກຈາກກອງຂອງມັນ ທັງຖືກຕັດ ສິດບໍ່ໃຫ້ເຂົ້າເປັນສະມາຊິກໃນກອງພິເສດໃດໆ. ຫ້າມສະມາຊິກນິ ຄົມທຸກຄົນປາກເວົ້າກັບມັນ, ຊ່ວຍເຫລືອມັນ, ກິນເຂົ້າຮ່ວມໂຕະ ຮັບມັນ, ນອນຢູ່ໃນຫ້ອງດຽວກັບມັນ, ຫລິ້ນຫີວ, ນັ່ງ ແລະ ຍ່າງ ໄປມາກັບມັນ.

໓. ອຸຊຶກອບ ຈະຍັງຢູ່ໃນການບັງຄັບບັນຊາຂອງນາຍກອງເກົ່າ ຂອງມັນຄືເມີຕຣີ ເຊເວລີ ເຊິ່ງໄດ້ຮັບອະນຸຍາດໃຫ້ປາກເວົ້າກັບມັນ ສະເພາະແຕ່ໃນກໍລະນີອັນຮີບດ່ວນເທົ່ານັ້ນ, ອີກຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ໄດ້ຮັບສິດນີ້ແມ່ນ ແພດຖ້ຳມັນເຈັບປ່ວຍ.

໔. ອຸຊຶກອບ ຈະມີຕຽງນອນຢູ່ຮ່ວມລະບຽງຂອງຫໍພັກ, ຈະ ກິນເຂົ້າຢູ່ໂຕະຫນຶ່ງຕ່າງຫາກ, ເລຂາສະພານາຍກອງຈະເປັນຜູ້ສັ່ງ ວ່າຕັ້ງໂຕະໃສ່ໃສ, ມັນຈະເຮັດວຽກກໍໄດ້ຖ້າຢາກເຮັດ ແຕ່ເຮັດຢູ່ ຕ່າງຫາກຕາມຫນ້າທີ່ວຽກງານທີ່ນາຍກອງຂອງມັນມອບຫມາຍ ໃຫ້.

໕. ໃຜກໍຕາມທີ່ລະເມີດຄຳຕົກລົງດັ່ງກ່າວ ຈະຖືກໄລ່ອອກຈາກ ນິຄົມທັນທີ, ຕາມຄຳສັ່ງຂອງເລຂາສະພານາຍກອງ.

ຝ. ຄຳຕັດສິນດັ່ງກ່າວຈະຖືກນຳໃຊ້ປະຕິບັດໃນທັນທີທີ່ຜູ້ອຳ
ນວຍການນິຄົມລົງລາຍເຊັນ".

ສຽງຕີບມືດັງອອກມາຈາກຫ້ອງປະຊຸມສະຫນັບສະຫນູນຄຳຕັດ
ສິນ. ກູສະມາເລຊີ ເວົ້າກັບພວກເຮົາວ່າ:

- ຫັ້ນລະ... ດີແລ້ວ ຕັດສິນໄດ້ແນວນີ້ ມັນຊິເປັນປະໂຫຍດ
ດອກ! ປານນັ້ນຍັງມີຜູ້ເວົ້າວ່າ: ຈົ່ງອ່ອຍບັກນ້ອຍນີ້ແດ່, ເຊີນເອົາ
ອີກເອົາໃຈໃຫ້ມັນເປັນອາດຍາເທາະແມ້... ຮ້ອຍ!

ກູສະມາ ທັ່ງຄຳເວົ້າເຫລົ່ານີ້ອອກມາໃສ່ຫນ້ານາງ ເບຣແຊນ
ໂດຍກົງໂດຍບໍ່ຄຶດວ່າຕົນເອງພວມສະແດງຄວາມອວດດີອອກໄປ.
ເບຣແຊນ ເສືອດແສງຕາບໍ່ພໍໃຈໃສ່ປຸ້ມຜົມຫຍອງໆຂອງມັນ ແລະ
ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້ານ້ຳສຽງເປັນການເປັນງານວ່າ:

- ເຈົ້າຄຶບໍ່ເຫັນດີນຳຂໍ້ຕົກລົງອັນນີ້?

- ບໍ່ໃດ່, ຂ້ອຍຕ້ອງເຫັນດີນຳມັນລະບໍ່, - ຂ້າພະເຈົ້າຕອບ.

ຢູ່ໃນຫ້ອງເປົ່າແປນຂອງສະພານາຍກອງ, ຊຸກຣິນສະກາຍຢາ
ເວົ້າລົມກັບຂ້າພະເຈົ້າສອງຕໍ່ສອງວ່າ:

- ຂ້ອຍຢາກເວົ້າກັບເຈົ້າ, ຂໍ້ຕົກລົງຕັດສິນອັນນີ້ເປັນແນວໃດ!
ເຈົ້າຄຶດວ່າມັນຖືກຕ້ອງບໍ່?

- ເປັນການຕັດສິນທີ່ຄືສົມຄວນ, - ຂ້າພະເຈົ້າຕອບຄືນ, -ການ
ຂ້ຳບາດ ອາດເປັນວິທີການທີ່ອັນຕະລາຍຢ່າງຫນຶ່ງ ແລະ ໂດຍ
ທົ່ວໄປພວກເຮົາກໍບໍ່ໃຊ້ມັນດອກ ແຕ່ໃນກໍລະນີພິເສດຢ່າງນີ້ກໍສົມ
ຄວນຢູ່.

- ເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມສົງໄສເລີຍຫວະ?

- ບໍ່ເລີຍ, ເຈົ້າແລ້ວຕໍ່ວ່າ ຫນໍ ອູຊຶກອບ ຄົນນ້ຶກຫມູ່ກຽດ ລ້ຳພຽງໃດຢູ່ໃນນິຄົມ, ມັນບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມໄວ້ວາງໃຈເລີຍ. ການ ຂວ້ຳບາດໃນຂັ້ນຕົ້ນຈະມີຜົນດີໃນການນຳໃຊ້ຮູບການແບບໃຫມ່ທີ່ ກຶກກົດຫມາຍກ່ຽວກັບສາຍພົວພັນ ຖ້າຫາກວ່າ ອູຊຶກອບ ອົດທົນ ໄດ້ໃນໄລຍະ 30 ມື້ນີ້, ມັນກໍຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຄົາລົບນັບຖື ຈາກ ຫມູ່... ມັນເປັນຂໍ້ທົດສອບທ່ີ່ມີກຽດສູງສຳລັບມັນ.

- ແຕ່ຄັນວ່າມັນທົນບໍ່ໄດ້ເດ້?

- ພວກເດັກນ້ອຍກໍຈະໄລ່ມັນໄປເອງ.

- ແລ້ວເຈົ້າກະຊິເຫັນດີນຳຊັ້ນຫວະ?

- ແນ່ນອນແລ້ວ.

- ຊິເຮັດແນວນ້ີ້ໄດ້ແບບໃດ?

- ແລ້ວຊິໃຫ້ເຮັດແບບໃດຊັ້ນ? ຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ມີສິດ ປົກປ້ອງຕົນເອງເດ້.

- ດ້ວຍການສ່ຽງກັບ ອູຊຶກອບ ເອງຫວະ?

- ອູຊຶກອບ ຈະຄົ້ນພົບສັງຄົມທ່ີ່ເຫມາະສົມກັບໂຕມັນເອງ ແລະ ສ່ິງນ້ີ້ກໍຈະເປັນປະໂຫຍດສຳລັບໂຕມັນເອງຄືກັນ.

ລຸກຣົນສະກາຍຢາ ຍ້ີ້ມເສ້ົາໆ:

- ຈະເອ້ີ້ນວິທີການສຶກສາສາດປະເພດນ້ີ້ວ່າແນວໃດ?

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຕອບນາງ, ຄາວດຽວນາງກໍຄົ້ນພົບເອງ:

- ອາດຈະແມ່ນສຶກສາສາດແຫ່ງການຕໍ່ສູ້ ບໍ?

- ອາດຈະແມ່ນ.

ຢູ່ໃນຫ້ອງການ ເບຣແຊນ ກຽມຕົວອອກເດີນທາງ, ລາປົດ

ກ້າວເຂົ້າມາໃນຫ້ອງພ້ອມດ້ວຍເຈ້ຍຄຳຕັດສິນ:

-ພວກເຮົາລົງລາຍເຊັນຮັບຮອງບໍ່ ອານໂຕນ ເຊມີອໂນວິດ?

-ແນ່ນອນແລ້ວ... ມັນເປັນການຕັດສິນທີ່ວິເສດສຸດແລ້ວ.

-ພວກເຈົ້າຊິພາກັນແຫຍ້ໃຫ້ບັກນ້ອຍນັ້ນຂ້າໂຕຕາຍແລ້ວ! - ນາງເບຣແຊນ ເວົ້າຂຶ້ນ.

-ແມ່ນໃຜຊິຂ້າໂຕຕາຍ ຫນໍ ອູຊິກອບ ຫັ້ນຫວະ? ໂອ້ຍ! - ລາປິດອຸທານແລ້ວເວົ້າວ່າ: - ຣະຣ່າ... ຄັນມັນຜູກຄໍຕາຍແທ້ກໍບໍ່ຫນ້າເສຍດາຍດອກ... ຍ້ານແຕ່ວ່າມັນຊິບໍ່ຜູກຫັ້ນຫລາຍກວ່າ...

-ໂອ້ຍ... ເປັນຕາຫນ່າຍແທ້! - ນາງກັດແຂ້ວເວົ້າ ແລ້ວ ອອກໄປ.

ພວກແມ່ຍິງເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ຮູ້ຈັກ ອູຊິກອບ ແລະ ນິຄົມຂອງພວກເຮົາດີພໍເທື່ອ. ກະໂຕນິຄົມ ໂຮມທັງ ອູຊິກອບ ເອງຕ່າງກໍພໍໃຈ ນຳການຂວ້ຳບາດຄັ້ງນີ້. ພວກເດັກນ້ອຍຈະຕັດຂາດສາຍພົວພັນທຸກຢ່າງກັບ ອາກກາດ ແຕ່ພວກເຂົາຈະບໍ່ມີຄວາມໂກດແຄ້ນຊິງຊັງ, ດູຫມິ່ນຢຽດຢາມຕໍ່ບຸກຄົນທີ່ຫ້ານສິງສານຄົນນີ້ອີກຕໍ່ໄປ. ມັນຄ້າຍກັບວ່າ ຄຳຕັດສິນຂອງສານໄດ້ຮັບເອົາທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເຫລົ່ານີ້ໃຈ້ ຫມົດແລ້ວ. ພວກເດັກນ້ອຍສ້ຳຊອມຕິດຕາມເບິ່ງ ອູຊິກອບ ຢູ່ໄກໆ ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກສົນໃຈ ແລ້ວກໍຫລົງໂອ້ລົມສົນທະນາກັນກ່ຽວກັບ ອະດີດ ແລະ ອະນາຄົດທີ່ລໍຄອຍມັນຢູ່ຢ່າງບໍ່ຫມົດບໍ່ສ້ຽງເປັນ. ຫລາຍຄົນແນ່ໃຈວ່າ ການຕັດສິນແບບນີ້ຂອງສານຈະບໍ່ບັງເກີດຜົນມີຄ່າໃດໆ, ເຊັ່ນ ຄວາມເຫັນຂອງ ໂກສເຈຍ ເວດກອບສະກີ ທີ່ວ່າ:

-ນ້ຶຫວະການລ້ຽໂທດ! ຫມໍ ອູຊຶກອບ ກາຍເປັນພະເອກໄປ ເລີຍ! ຄຶດເບິ່ງແມ້... ຄົນຫມິດນ້ຶດົນແນມເບິ່ງມັນ! ພໍປານວ່ານ້ ຄ່າພໍເບິ່ງແຄ່.

ເວົ້າແທ້ແລ້ວ ອູຊຶກອບ ກໍເປັນຄ້າຍຄຶພະເອກເດ່ນຄົນຫນຶ່ງຢູ່. ວາດແວວອວດອ້ຶຂຸ້ຍຢ່າງຫນຶ່ງປາກົດຂຶ້ນບົນໃບຫນ້າຂອງຫມໍຢ່າງ ຈະແຈ້ງ. ມັນຢ່າງກາຍເດັກນ້ອຍອຶ່ນໆໄປພໍປານພະລາຊາ ເຊິ່ງບໍ່ ອາດມີໃຜມີສິດອ້າປາກເວົ້າລົມນໍາເພື່ອກາມບັນຫາໃດຫນຶ່ງ ຫລືໂອ້ ລົມນໍາ. ຢູ່ໂຮງອາຫານ ອູຊຶກອບ ນັ່ງກົນເຂົ້າຢູ່ໂຕະນ້ອຍຫນ່ວຍ ຫນຶ່ງຜູ້ດຽວນັ ແລະ ໂຕະນ້ອຍນ້ຶກໍເປັນຄຶລາຊະບັນລັງຂອງມັນ.

ແຕ່ບໍ່ດົນສະເຫນແຫ່ງການວາງທ່າແບບພະເອກວິລະຊົນແບບ ນ້ຶກໍຈົດຈາງຫາຍເຫຶຍໄປ. ບໍ່ພໍເທົ່າໃດນ້ ອູຊຶກອບ ກໍຮູ້ສຶກເກິງ ຫນາມແຫລມຢູ່ເທິງກະໂຈມຫົວແຫ່ງຄວາມເຊື່ອມເສຍສັກສິຈາກ ການຕັດສິນຂອງຫມູ່ຄູ່ຕົນເອງ. ພວກເດັກນ້ອຍແທ້ຊຶນເຄີຍກັບສະ ຖານະການພິເສດຂອງຫມໍຢ່າງໄວວາ ແຕ່ການຢູ່ໂດດດ່ຽວຍັງຄົງດໍ ເນີນຢູ່ຕໍ່ໄປ. ອາການດ ເລີ່ມຮູ້ສຶກເກິງນ້ຳຫນັກຂອງວັນວັນໂດດ ດ່ຽວຢ່າງຂາດຕົວຂອງຫມໍ ແລະ ວັນເວລາເຫລ່ານັ້ນກ໊ຍືດຍາວ ອອກ, ເວລາເປັນສິບໆຊົ່ວໂມງຜ່ານໄປຢ່າງແປນເປົ່າຊ້ຳຊາກແບບ ເກົ່າ ບ່ມີຮອດແຕ່ຄວາມຮ້ອນອຸ່ນຈາກອາຍຄົນພໍຊິໃຫ້ດີໃຈວ່າ ເປັນ ເຄື່ອງປະດັບປະດາວັນເວລາເຫລ່ານັ້ນ. ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ ຢູ່ ອ້ອມຂ້າງ ອູຊຶກອບ, ຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ຊ້ຳດໍລົງຊີວິດຢ່າງ ຟົດຟື້ນ, ມີສຽງຫົວ, ສຽງເວົ້າຍອກໄຍເລ້ດລອດອອກຈາກຈອກ ແຈຕ່າງໆ, ລັກສະນະເດ່ນຂອງແຕ່ລະຄົນພ້ັນເດ່ນຂຶ້ນ, ແປວໄຟ

ແຫ່ງມິດຕະພາບ ແລະ ຄວາມເຂົ້າອົກເຂົ້າໃຈກັນຮຸ່ງຮອງຂຶ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າຈິດໃຈຂອງ ອູຊຶກອບ ແຂງກະດ້າງ ຕໍ່ສົ່ງເຫລົ່ານີ້ມາ ແລ້ວກໍຕາມ ແຕ່ຄວາມອ່ອນຊຶ່ນເບີກບານເຫລົ່ານີ້ກໍຫາກເຄີຍໃກ້ຊິດ ຕິດຕາມພັນຢູ່.

ອາທິດຫນຶ່ງຜ່ານໄປ, ເຊເວລີ ນາຍກອງຂອງພັນກໍມາບອກ ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ:

-ອູຊຶກອບ ຂໍອະນຸຍາດເວົ້າກັບເຈົ້າ.

-ບໍ່, ຂ້າພະເຈົ້າຕອບ, ກັນຊິເວົ້າກັບພັນກໍຕໍ່ເມື່ອພັນຮູ້ທິນ ຜ່ານຜ່າຂໍ້ທົດສອບອັນນີ້ໄດ້ຢ່າງສົມກຽດແລ້ວເທົ່ານັ້ນ, ໂຕໄປບອກ ພັນແນວນັ້ນເດ.

ແລະ ແລ້ວບໍ່ດົນຂ້າພະເຈົ້າກໍດີໃຈທີ່ໄດ້ເຫັນວ່າອີງຄໍແຂງກະ ດ້າງບໍ່ເຄື່ອນເຫນັງເປັນຂອງ ອາກກາດີ ໃນເມື່ອກ່ອນ ເລີ່ມຫຍຸ້ຍຸ່ ເຂົ້າຫາກັນຈົນຫນ້າຜາກຂອງພັນເກືດຮ່ອງຂີດໆບໍ່ເລີກແຕ່ພໍແນມ ເຫັນ. ພັນເລີ່ມສ້າງຊອມເບົ່າພວກເດັກນ້ອຍເປັນເວລາຫລາຍຊົ່ວ ໂມງ ທ້າຄຶດຝັນໄປນໍ. ຫມິດທຸກຄົນສັງເກດເຫັນການປ່ຽນແປງ ຈະແຈ້ງຢ່າງຫນຶ່ງຢູ່ໃນທັດສະນະທ່າທີຂອງຫມໍຕ່ອງກາງ. ເຊ ເວລີ ມອບວຽກຮັກສາຄວາມສະອາດເດີ່ນໃຫ້ຫມໍເຮັດເລື້ອຍໆ. ອາກກາດີ ລົງມືເຮັດວຽກຢ່າງເອົາຈິງເອົາຈັງຄັກແນ່ຊະນິດບໍ່ມີຫຍັງ ຕ້ອງຕິໄດ້, ຫມໍປັດກວາດເດີ່ນອັນກ້ວາງຂວາງຂອງພວກເຮົາ, ເອົາ ກະໂລ່ງຂີ້ເຫຍື້ອໄປຖອກ, ເອົາໃຈໃສ່ຮົ້ວໄມ້ອ້ອມຫນາມດອກໄມ້. ໃນຕອນແລງຫມໍກໍມັກອອກມາໃນເດີ່ນພ້ອມດ້ວຍຫມາກຊ້ວນໃນ ມື, ກວາດເກັບເອົາເຈ້ຍເສດ, ກິດກອກຢາ, ຮັກສາຄວາມສະ

ອາດຫນາມດອກໄມ້. ຄັ້ງຫນຶ່ງມັນມານັ່ງຢູ່ຈົນຫມົດແລງໃນຫ້ອງຮຽນ ແລ້ວກຸ່ມຂຽນອັນໃດອັນຫນຶ່ງໃສ່ເຈ້ຍແຜ່ນໃຫຍ່ເຊິ່ງມັ່ນຕົ໋ມາຫມໍໄດ້ເອົາຂຶ້ນຕິດປະກາດໃຫ້ທຸກຄົນອ່ານ, ຂໍ້ຄວາມນັ້ນຂຽນວ່າ:

"ຊາວນິຄົມ, ຈົ່ງນັບຖືແຮງງານຂອງຫມູ່ເພື່ອນແດ່, ຢ່າກົ້ມເສດເຈ້ຍລົງພື້ນດິນ".

-ສູເບິ່ງແມ້, - ກອກກົບສະກີ ເວົ້າຂຶ້ນ, - ມັນຖືວ່າມັນເປັນຫມູ່ພວກເຮົາໃດ໋ບໍ!

ພໍເວລາທົດສອບຜ່ານໄປເກືອບເຄິ່ງຫນຶ່ງ, ສະຫາຍ ນາງ ໂຊຢາ ກໍມາຍັງນິຄົມ, ຖືກເວລາກິນເຂົ້າພໍດີ. ໂຊຢາ ມຸ່ງຫນ້າໄປຍັງໂຕະຂອງ ອູຊຶກອບ ໂດຍກົງ ແລະ ທ່າມກາງຄວາມງຽບສົດຂອງໂຮງອາຫານ, ນາງກາມັນຂຶ້ນທັນທີວ່າ!

-ເຈົ້າເບາະຊື່ ອູຊຶກອບ? ຮູ້ສຶກເປັນແນວໃດບອກມາໂລດ!

ອູຊຶກອບ ເງີຍຫົວຂຶ້ນກ້ຽວຕາແນມເບິ່ງ ໂຊຢາ ຢ່າງມິດງຽບ ແລ້ວນ້ຳສຽງສຸພາບຕອບວ່າ:

-ຂ້ອຍບໍ່ສາມາດເວົ້າກັບເຈົ້າໄດ້, ຕ້ອງໃຫ້ນາຍກອງອະນຸຍາດກ່ອນ.

ສະຫາຍນາງ ໂຊຢາ ຟ້າວແລ່ນໄປຫາ ມິເຕຍ ດ້ວຍຕົນເອງ. ມິເຕຍມາຮອດທ່າທາງຟ້າວຟັ່ງ ສາຍຕາດຳປີ້ປານກ່ານແຈ່ມໃສວ່າ:

-ມີເລື່ອງຫຍັງຊັ້ນຫວະ?

-ອະນຸຍາດໃຫ້ຂ້ອຍລົມກັບ ອູຊຶກອບແດ່.

-ບໍ່ອະນຸຍາດ, - ເຊເວລີ ຕອບ.

-ເປັນຫຍັງຈົ່ງວ່າບໍ່?

- ໂອ້ວ... ກະບໍ່ມີຫຍັງ... ຂ້ອຍບໍ່ອະນຸຍາດຈ໋ອກ.

ສະຫາຍ ນາງ ໂຊຢາ ປົນຂົ້ນມາຮອດຫ້ອງການຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລ້ວກອກທັ່ງຄວາມເວົ້າໄຮ້ສາລະໃສ່ຂ້າພະເຈົ້າລຸດໆ:

- ມັນຫມາຍຄວາມວ່າແນວໃດນີ້? ຄັນວ່າມັນມີແນວຂໍ້ຮ້ອງ ອ້ອນວອນຫັ້ນເດ້? ສົມມຸດວ່າມັນມີແນວຄິດຢາກແກ້ໄຂແນວໃດ ແນວຫນຶ່ງຫັ້ນເດ້... ມັນແມ່ນການທໍລະມານອ້ອຍຕ້ອຍຕ່ໍານີ້!

- ຂ້ອຍຈ່ອຍຫຍັງບໍ່ໄດ້ແລ້ວສະຫາຍ ໂຊຢາ.

ສ໋ຕໍ່ມາ ຢູ່ກອງປະຊຸມໃຫຍ່, ນາຕາຊາ ເປເຕຣັນໂກ ເປັນຜູ້ເວົ້າ:

- ບັດນີ້ຫມູ່ພວກ ເອ໊ຍຈ່ຽຍົກໂທດໃຫ້ ອູຊີກອບ ແດ່. ຫນໍ ເຮັດວຽກດີ ແລະ ສູ້ທົນຮັບໂທດຢ່າງສົມກຽດ໊ກັບຊາວນິຄົມແທ້. ຂ້ອຍຄິດວ່າຄືນີ້ການນິລະໂທດ.

ສຽງດັງຟົດນັ້ນນອງ໊ຂົ້ນສະແດງຄວາມເຫັນພ້ອມ.

- ເຫັນດີ.

- ອູຊີກອບ ປັບປຸງໂຕເອງໄດ້ດີຫລາຍ...

- ຊິມເຊີຍ...

- ແມ່ນແທ້... ເຖິງເວລາແລ້ວ...

- ຕ້ອງຈ່ອຍບັກນ້ອຍນີ້ແດ່!

ນິການສະເຫນີໃຫ້ນາຍກອງລາຍງານສະພາບ, ເຊເວລີ - ກະແຫລງວ່າ:

- ກັນຂໍເວົ້າແຈ້ງໆໂລດ: ຫນໍກາຍເປັນຄົນໃຫມ່ຜູ້ຫນຶ່ງແລ້ວ

ມ້ວານນີ້ຕອນສາວັນນັ້ນມາຫັ້ນເກາະ ມັນ... ວັນນີ້ພວກເຈົ້າກໍຮູ້ ລະຕິ!

-ເອ້ ຮູ້ແລ້ວ.

-ສາວນັ້ນໄປພົບຫມໍແລ້ວເວົ້າວ່າ: ບັກຫລ້າ, ບັກຄຳນຳມັນ ແຕ່ມັນມີໃຈເດ້... ບ່ຍອມໃຫ້ເພິ່ນຈູງດ້ວຍ. ເຮົາເອງແຕ່ກ່ອນຄຶດ ວ່າ ອາກກາດ ບ່ມີຫວັງຊິປ່ຽນແປງເປັນຄົນຈິບຄົນດີໄດ້ດອກ ແຕ່ ບັດນີ້ເຮົາສາມາດບອກພວກໂຕໄດ້ເລີຍວ່າ... ຢູ່ໃນໂຕຫມໍກໍມີສິ່ງ ໃດສິ່ງຫນຶ່ງຄ້າຍຄືກັບພວກເຮົາ.

ລາປົດ ຍົ້ມປາກກ້ວາງ:

-ຊັ້ນກະໄດ້ແລ້ວ... ນິລະໂທດໄດ້!

-ລົງຄະແນນເວີ້ຍ! - ມີສຽງຮ້ອງຈາກພວກເດັກນ້ອຍ.

ໃນເວລານັ້ນ ອູຊຶກອບ ຍືນໂຕແຂງຢູ່ຂ້າງເຕົາຝີ, ກົ້ມຫົວ ຕ່ຳ. ລາປົດ ກວາດສາຍຕານັບເບິ່ງມັນຊ້ຳ ແລ້ວເວົ້າຢ່າງແຈ່ມ ໃສວ່າ:

-ໂຫ້... ເປັນເອກະສັນພຸ້ນຫວະຫນີ! ອາກກາດ ໂຕຢູ່ໃສ ເວີ້ຍ... ຊິມເຊີຍເດ້, ໂຕເປັນອິດສະຫລະແລ້ວ...

ອາກກາດ ຂຶ້ນໄປປາກົດຕົວເທິງເວທີ, ສາຍຕາກວາດແນມໄປ ທົ່ວໆ, ອ້າປາກຂຶ້ນຄືຈະເວົ້າແລ້ວຊ້ຳໃຫ້ສະອຶ້ນຂຶ້ນ.

ພາຍໃນຫ້ອງໃຜໆກໍໃຈຄ້າມສະທ້ານໄປນຳ, ໃຜຜູ້ຫນຶ່ງຮ້ອງ ຂຶ້ນວ່າ:

-ມ້ວນສາຈົ່ງໃຫ້ມັນເວົ້າ...

ແຕ່ ອູຊຶກອບ ໃຊ້ແຂນເສື້ອເຊັດປ້າຍນ້ຳຕາ, ຂ້າພະເຈົ້າສັ່ງ

ເກດເບິ່ງມັນຄັກໆ ແລ້ວກໍເຫັນວ່າມັນທໍລະມານຫົວໃຈສົມຄວນ, ໃນທີ່ສຸດມັນຈຶ່ງເວົ້າຂຶ້ນວ່າ:

-ຂອບໃຈ... ຫມູ... ທ້ຽງຊາຍ... ແລະຍິງ... ນາຕາຊາ... ເຮົາ... ເຮົາເຂົ້າໃຈທຸກຢ່າງແລ້ວ... ຢ່າຄຶດເທາະວ່າ ອື... ຂໍນ້ຳ ເທາະ...

-ລືມມັນສາ! - ລາປິດ ສັ່ງຢ່າງຂ້ຽວຂາດ.

ອູຊຶກອບ ງຶກຫົວຮັບແບບຍອມຈຳນົນ. ລາປິດ ກ່າວອັດກອງ ປະຊຸມ ແລ້ວພວກເດັກນ້ອຍກໍປຸ້ມຂຶ້ນໄປຫາ ອູຊຶກອບ. ຄວາມໃຈ ກ້ວ້າງຂອງພວກເຂົາໃນວັນນີ້ໄດ້ຮັບຜົນປະໂຫຍດທົດແທນຄືນຢ່າງ ເຫລືອເຟືອ.

ຂ້າພະເຈົ້າຫາຍໃຈຢ່າງປອດໂປ່ງຄ້າຍທ່ານຫມໍຫລັງຈາກເຮັດ ການຜ່າຕັດເທິງມັນສະຫມອງສຳເລັດແລ້ວ.

ເພິ່ນທຳພິທີໄຂກອມມູນ ແລະຊຸນສະກີ ໃນເດືອນທັນວາ. ບັນຍາກາດໃນວັນນັ້ນເຄັ່ງຂຶມເປັນສະຫງ່າ ແລະ ອົບອຸ່ນຫລາຍ.

ກ່ອນຫນ້ານັ້ນບໍ່ເທົ່າໃດມື້, ໃນວັນຫນຶ່ງຊຸ່ງຍອງຫິມະອ່ອນໆ ໄດ້ຮວາຍຮ່ຳຫວ່ານລົງມາ, ພວກເດັກນ້ອຍ ຄ0 ຄົນ ຊຸ່ງທາງ ນິຄົມໄດ້ຄັດເລືອກແລ້ວໃນເຄື່ອງແບບຊຸດໃຫມ່ອ່ຽມ, ສຸບເສື້ອຄຸມ ຂົນກັນຫນາວ, ພວກເຂົາກ່າວອຳລາຫມູ່ຄູ່ແລ້ວອອກເດີນທາງ ຢ່າງຜ່າເມືອງໄປຍັງເຄຫາສະຖານບ່ອນພັກເຊົາແຫ່ງໃຫມ່ຂອງ ພວກເຂົາ. ພວກເຂົາຍ່າງເປັນກຸ່ມນ້ອຍໆແຫ້ຍບຸງກັນ, ແນມ ເບິ່ງໄກໆຄືວ່າພວກເຂົາຄ້າຍໄກ່ນ້ອຍສີດຳຫນ້າຮັກ. ພວກເຂົາໄປ ຮອດກອມມູນ, ເສື້ອຜ້າປົກຄຸມດ້ວຍຍອງຫິມະຂາວຄືຫມາກນຸ່ນ,

ໃບຫນ້າແຈ່ມໃສ ພວງແກ້ມແດງອ່ອງຕ່ອງ. ບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບໄກ່ນ້ອຍ, ພວກເຂົາແລ່ນເລາະໄປອ້ອມງົມຄົນ ຢ່າງມ່ວນຊື່ນອ່ອງໄວ ທັງໃຊ້ສົບຄວັກເຂ່ຍສ້ຳກ່ວມເກົ່ວວຽກງ່ານການຈັດຕັ້ງບໍ່ເຊົ່າ. ປະມານສົບຫ້ານາທີຕໍ່ມາ ພວກເຂົາກໍໄຂກອງປະຊຸມສະພານາຍກອງຂຶ້ນໄດ້, ແລະ ກອງພິເສດທີ ມ ກໍລິ່ງມືຂຶ້ນຍ້ານຕຽງໂລດ.

ຊາວນິຄົມ ກ້ອກກ໋ ໄປຮ່ວມພິທີໄຂໂດຍມີກອງດຸລິຍາງນຳຫນ້າ ໂດຍຄົນທຸ່ງ. ບັດນີ້ພວກເຂົາເປັນແຂກຂອງພວກຫມູ່ຕົນເອງ ເຊິ່ງ ນັບແຕ່ວັນນີ້ໄປຈະມີຊື່ ແປກໃຫມ່ ແລະ ສະຫງ່າງ່ານວ່າ ຊາວ ກອມມູນ. ທ່ານກ່ວງເດັກນ້ອຍ ๔00 ຄົນເຊິ່ງແຕ່ກ່ອນເປັນເດັກ ໄຮ້ຍາດນີ້ ມີພວກ ເຊກ ຜູ້ຮັບຜິດຊອບຫລາຍກວ່າຫມູ່, ມີວຽກ ງ່ານຫລາຍກວ່າຫມູ່ ແລະ ເປັນຜູ້ອອກແຮງງ່ານທີ່ມີກຽດສູງ, ກຸ່ມ ຂອງພວກເຂົາເບິ່ງບໍ່ຄ່ອຍຄົນໃຈບຸນຈັກຫນ້ອຍເລີຍ. ລະຫວ່າງ ສອງກຸ່ມນີ້ເກີດມີສາຍສຳພັນແບບມິດຂຶ້ນທັນທີ ແຕ່ໃນນັ້ນກໍຫາກ ເຫັນໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າ ມີຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຮຸ່ນຄົນ, ມີ ຄວາມເຄົາລົບນັບຖືພິເສດຈາກພວກເຮົາ ມັນແມ່ນຄວາມນັບຖືຂອງ ເດັກນ້ອຍໂຊວຽດຕໍ່ຜູ້ອາວຸໂສກວ່າ. ແຕ່ໃນຂະນະດຽວກັນ, ພວກ ເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານີ້ຊ້ຳບໍ່ປະພຶດໂຕແບບ "ເອ້ນ້ອຍໃນຄວາມປົກ ຄອງ", ພວກເຂົາມີການຈັດຕັ້ງຂອງຕົນເອງ, ມີກົດຫມາຍ ແລະ ຂອບເຂດພຶດຕິກຳຂອງຕົນເອງ ເຊິ່ງໃນນັ້ນພວກເຂົາພົບວ່າມີຄວາມ ທໍລະນົງ, ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບ ແລະ ຫນ້າທີ່ສົງ້ອນຢູ່.

ເປັນທີ່ເຂົ້າໃຈພາຍໃນກັນເອງວ່າ ວຽກງ່ານຊີ້ນຳກອມມູນນັ້ນ ຈະຖືກມອບໃຫ້ເປັນພາລະຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ເຖິງແມ່ນວ່າບໍ່ທັນມີ

ການຕົກລົງກັນ ຫລືປະກາດອອກມາຢ່າງຈະແຈ້ງກ່ອນ.

ເມື່ອປຽບໃສ່ກອມມູນແລ້ວ ເບ້ຍຄົນຄົມ ກ້ອກກີ ເປັນກົດຈະການຫນັ້ກທີ່ລັບສົນກວ່າ ຫຍຸ້ງຍາກກວ່າ. ເມື່ອເສຍສະມາຊິກໄປ ๕0 ຄົນ, ຊາວນິຄົມ ກ້ອກກີກໍຮັບເອົາເດັກນ້ອຍໃຫມ່ມາຕື່ມ ເປັນເດັກນ້ອຍຈາກເມືອງຫລວງຈໍານວນ ๕0 ຄົນ ເຊິ່ງເຄີຍມີບົດຮຽນຮູ້ວ່າອັນໃດເປັນອັນໃດມາແລ້ວ. ເຊັ່ນດຽວກັບແຕ່ກ່ອນ, ພວກມາໃຫມ່ປັບຕົວເຂົ້າກັບລະບຽບວິໄນຣິດຄອງຂອງນິຄົມໄດ້ຢ່າງໄວວາ ແຕ່ວັດທະນະທໍາອັນແທ້ຈິງ ແລະ ບຸກຄະລະພາບອັນແທ້ຈິງຂອງຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ກໍຮູບຖານຂອງມັນຂຶ້ນຕາມຫລັງຢ່າງຊ້າໆ. ທ້າງຫນົດນີ້ລ້ວນແຕ່ເປັນສິ່ງປົກກະຕິແລ້ວ.

ແລວທາງອະນາຄົດອັນສວຍງາມໄຂອອກຕໍ່ຫນ້າພວກເຮົາແລ້ວ: ພວກເຮົາເລີ່ມຄຶດຝັນເຫັນວິທະຍາໄລກໍາມະກອນຂອງຕົນເອງ, ຄຶດເຫັນອາຄານຫລັງໃຫມ່ເພື່ອໃຊ້ເປັນໂຮງຊ່າງ ແລະ ກົນຈັກ ແລະ ການສົ່ງເສີມຊີວິດແບບໃຫມ່. ບໍ່ດົນຕໍ່ມາ ພວກເຮົາກໍໄດ້ອ່ານຫນັງສືພິມວ່າ ກ້ອກກີ ຂອງພວກເຮົາໄດ້ກັບມາຍັງ ສະຫະພາບແລ້ວ.

ບົດທີ ๑๔

ຮາງວັນຕອບແທນ

ລະຍະເວລາແຕ່ເດືອນກໍລະກົດຫາທັນວາ ນັບວ່າເປັນລະຍະງົດງາມກວ່າຫມູ່ລະຍະຫນຶ່ງ. ໃນຕອນນີ້ນາວາຂອງຂ້າພະເຈົ້າສັ່ນສະເທືອນໂຫ້ຍຫ່ຽງຍ້ອນແຮງພະຍຸ ແຕ່ຢູ່ໃນລໍາເຮືອມີຫນ່ວຍ

ຊີວິດໂຮມຫມູ່ຢູ່ສອງຫນ່ວຍ ແຕ່ລະຄະນະລ້ວນແຕ່ດຶເສດຕາມ
ແບບຂອງຕົນເອງ.

ບໍ່ດົນກອມມູນ ແລກຊຶນສະກີ ກໍມີຈຳນວນພົນຮອດ ๑๔0. ຈຳນວນເສີມເຫລົ່ານີ້ແບ່ງເປັນສາມກຸ່ມ ກຸ່ມລະ ม0 ລ້ວນແຕ່ແມ່ນເດັກນ້ອຍໄຮ້ຍາດຂາດພໍ່ແມ່ "ຂັ້ນຫນ່ຳ" ທັ້ງນັ້ນ, ພວກທີ່ດີກວ່າຫມູ່ກໍວ່າແມ່ນ. ຊາວກອມມູນດຳລົງຊີວິດຢ່າງບໍລິສຸດ ແລະ ມີວັດທະນະທຳ, ເບິ່ງແຕ່ໄກຄືວ່າພວກເຂົາເປັນຫນ້າອິດສາກະດໍ. ຜູ້ຄົນສ່ວນຫລວງຫລາຍຮູ້ສຶກອິດສາພວກເຂົາແທ້ ແລະ ຜູ້ອິດສາເຫລົ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ເດັກໄຮ້ຍາດຂ້າງກະຫນິນເທົ່ານັ້ນດອກ.

ໃນທີ່ສາທາລະນະ, ຊາວກອມມູນປາກົດຕົວຢູ່ໃນຊຸດເສື້ອຜ້າຫນາໃຫມ່ສະອາດຄໍເສື້ອແຂບສີຂາວ. ພວກເຂົາມີວິຖຸລັຍງາປະກອບດ້ວຍອຸປະກອນເປັນໂລຫະສີຂາວ, ແກເປົ່າຕິດຍີ່ຫໍ້ຜະລິດຈາກບໍລິສັດມີຊື່ຂອງເມືອງ ປຣາກ. ຊາວນິຄົມເປັນແຂກເຊີນທີ່ໄດ້ຮັບການຕ້ອນຮັບຢ່າງດີຢູ່ໃນສະໂມສອນກຳມະກອນ ແລະ ສະໂມສອນຂອງຊາວ ເຊກ, ໃນສະຖານທີ່ເຫລົ່ານີ້ພວກເຂົາສະຫງ່າງາມເບີກບານແຈ່ມໃສ ແກ້ມແດງອ່ອງຕ່ອງ. ຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ຂອງພວກເຂົາຍາມໃດກໍມີທ່າທີວ່າ ມີວັດທະນະທຳສູງ ຈົນວ່າບາງຄົນທີ່ມີສະຫມອງອ່ອນຕົ້ນແຕ່ວິພາກວິຈານອອກມາຢ່າງບໍ່ພໍໃຈວ່າ:

- ພວກເຂົາເລືອກເອົາແຕ່ເດັກນ້ອຍດີໆມາ, ເອົາເຄື່ອງນຸ່ງຈີບໆມາໃສ່ໃຫ້ ແລ້ວກໍພາອອກສັງຄົມສະແດງຕົວ ລອງເອົາເດັກນ້ອຍໄຮ້ຍາດຂ້າງກະຫນິນມາແທ້ໆເບິ່ງ!

ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີເວລາພໍເພື່ອຈະມາເສຍອົກເສຍໃຈນຳເລື່ອງ

ນ້ຶດອກ. ຂ້າພະເຈົ້າເຮັດວຽກທີ່ຈຳເປັນທັງຫລາຍພາຍໃນເວລາ ๔๘ ຊົ່ວໂມງນີ້ເກືອບ ບໍ່ທັນແລ້ວ. ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງແລ່ນແຕ່ນີ້ຄືນນີ້ ໄປຫາກອມມູນ, ອອກຈາກກອມມູນມານີ້ຄືນ, ການເສຍເວລາໄປ ນຳການເດີນທາງນີ້ເປັນຄືບ່ອງໂຫນຢູ່ໃນງົບປະມານເວລາຂອງຂ້າ ພະເຈົ້າ. ເຖິງແມ່ນວ່າ ກັນແກວເດັກນ້ອຍບໍ່ໄດ້ສະແດງຕົວວ່າລອຍ ລ່ອງຟູຢູ່ເລີຍ, ແລະ ພວກເຮົາກໍບໍ່ໄດ້ຫລຽວຫ່າງອອກມາຈາກຕາຝັ່ງ ອັນຫນັ້ນຫນຽວຈັກເທື່ອກໍຕາມ ແຕ່ກັນແກວຄູສອນນັ້ນ ຊ້ຳຜັດ ເມື່ອຍລ້າຫມົດແຮງແລ້ວ. ມາຮອດເວລານັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຄົ້ນພົບຂໍ້ວິ ນິດໄສ ອັນຫນຶ່ງ ຊຶ່ງເທົ່າທຸກວັນນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຍຶດຫມັ້ນໝັ້ນຢູ່ເຖິງ ວ່າເບິ່ງຄືຂັດກັບຄວາມເຫັນສ່ວນໂຮມຢູ່ກໍຕາມ ນັ້ນຄື: ເດັກ ນ້ອຍປົກກະຕິ ຫລືເດັກທີ່ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໃນເງື່ອນໄຂປົກກະຕິທຳມະ ດາ ແມ່ນພວກທີ່ສຶກສາອົບຮົມໄດ້ຍາກກວ່າຫມູ່. ທາດແທ້ຂອງ ພວກເຂົາລະອຽດອ່ອນກວ່າ, ມີຄວາມຮຽກຮ້ອງສູງກວ່າ, ມີວັດທະ ນະທຳເລິກເຊິ່ງກວ່າ ແລະ ມີສາຍພົວພັນຫລາຍຮູບຫລາຍສີກວ່າ. ສິ່ງທີ່ພວກເຂົາຮຽກຮ້ອງຈາກພວກເຮົາ ບໍ່ແມ່ນການກອກເຫເຈດ ຕະນາລົມຊະນິດຊົ່ວພະລັງ ຫລືການແຈກຈ່າຍຄວາມສະທ້ານໃຈ ຢ່າງຫນ້າເບື່ອກອກ ແຕ່ແມ່ນຍຸດທະວິທີອັນສັບສົນກວ່າຫມູ່ພຸ້ນ.

ແຕ່ຊາວນິຄົມ ຫລືວ່າຊາວກອມມູນນັ້ນເຊິ່ງດຳລົງຊີວິດແບບ ຫ່າງເຫີນຈາກສັງຄົມແລ້ວ. ທັງສອງພວກຕ່າງກໍມີຕາຫນ່າງສາຍ ພົວພັນສັງຄົມກັບວົງການ ກົນໂຊໂມນ, ກັບພວກເຍົາວະຊົນ, ນັກ ກິລາ, ທະຫານ ແລະ ສະໂມສອນທັງຫລາຍ. ລະຫວ່າງພວກເດັກ ນ້ອຍກັບຕົວເມືອງນັ້ນ ເສັ້ນທາງທຽບຫລາຍສາຍໄດ້ຖືກຕັດຕໍ່ໄປມາ

ຫາກັນ ແລະ ບົນກະຫນົນນັ້ກບໍ່ແມ່ນແຕ່ຜູ້ຄົນເທົ່ານັ້ນທີ່ທ່ອງທ່ຽວ ໄປມາ ແຕ່ກະແສຄວາມນຶກຄິດ ແລະ ອິດທິພົນຕ່າງໆກໍຊົມໃຊ້ກະ ຫນົນນັ້ນ.

ຍ້ອນແນວນັ້ແລ້ວ ພາບລວມຂອງວຽກງານສຶກສາສາດຈຶ່ງອຸດົມ ສົມບູນຂຶ້ນດ້ວຍຫລາຍຮູບແບບ. ດົນນານແລ້ວທີ່ລະບຽບວິໄນ ແລະ ຫນ້າທີ່ການປະຈຳວັນເຊົ່າເປັນບັນຫາສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ. ມັນ ໄດ້ກາຍເປັນຮິດຄອງຂອງຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ ແລະ ໃນນັ້ນຮິດ ຄອງດັ່ງກ່າວກໍສາມາດສະແດງລົດອອກໄດ້ດີກວ່າຂ້າພະເຈົ້າຊ້ຳອີກ ແລະ ມັນບໍ່ພຽງແຕ່ບັງຄັບໃຫ້ປະຕິບັດຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງຕ້ອງການ ຕາມສັນຊາດຕະຍານຂອງຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ ບໍ່ວ່າຈະແບບບັງ ເອີນ ຫລືແມ່ນແຕ່ໃນໂອກາດເກີດເລື່ອງຫນ້າອັບອາຍ ແລະ ຈຸ່ນ ວາຍກໍຕາມ.

ບໍ່ວ່າຊີວິດຂ້າພະເຈົ້າຈະເຄີຍພົບພໍ້ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກມາະເລ້ວ ເທົ່າໃດກໍຕາມ... ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍມີຄວາມສຸກ. ບໍ່ອາດມີໃຜພັນລະ ນາຄວາມປະທັບໃຈປະເພດຫນຶ່ງປະເພດໃດທີ່ເກີດຈາກຄວາມສຸກ ທີ່ເພີ່ນສຳນຶກໄດ້ຢູ່ໃນສັງຄົມເດັກເຊິ່ງເຕີບໃຫຍ່ມາພ້ອມກັບຕົນເອງ, ແລະ ມີຄວາມໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈຕໍ່ໂຕເຈ້ຍ່າງບໍ່ມີຂອບເຂດ ແລະ ພ້ອມທີ່ຈະຍ່າງໄປຂ້າງຫນ້າພ້ອມກັບເຈ້ົາ. ຢູ່ໃນສັງຄົມແບບນັ້, ແມ່ນແຕ່ຄວາມປະລາໄຊເອງກໍບໍ່ສາມາດສ້າງບາດແຜໃຫ້, ຄວາມ ເຈັບປວດທໍລະມານໃດໆກໍຈະກືເປັນຄຸນຄ່າສູງສົ່ງ.

ຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ຂອງນິຄົມ ກ້ອກກີ ຕິດແຫນ້ນຢູ່ໃນຫົວ ໃຈຂອງຂ້າພະເຈົ້າຫລາຍກວ່າພວກກອມມູນ. ສາຍພົວພັນມິດຕະ

ພາບຫນັກແຫນ້ນ ແລະ ເລິກເຊິ່ງກວ່າ, ມີຜູ້ຄົນທີ່ຕ້ອງໄດ້ລົງທຶນ ສຽງເພື່ອກອບກູ້ເອົາເຂົາ ແລະ ການຕໍ່ສູ້ດຸເດືອດຂັ້ງຂາດກວ່າ. ຂ້າ ພະເຈົ້າເອງກໍເປັນສິ່ງຈໍາເປັນຢ່າງຫນ້ໍາສໍາລັບພວກເຂົາຫລາຍກວ່າ ຄັ້ນ. ພວກນັກຮຽນຢູ່ກອມມູນ ແຊກຊຶນສະກີ ໂຊກດີຫລາຍທີ່ມີ ພໍ່ຮັກເຊັ່ນພວກ ເຊກາ ກຽມພ້ອມຢູ່ແລ້ວ ສ່ວນພວກເດັກນ້ອຍ ກ້ອກກີ ນອກຈາກຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ກຸ່ມຄູສອນຈໍານວນຫນ້ອຍດຽວ ນັ້ນແລ້ວ ແມ່ນບໍ່ມີໃຜໃກ້ຊິດກັບພວກເຂົາອີກ. ຍ້ອນເນວນີ້ຂ້າພະ ເຈົ້າຈ່ໍາບໍ່ຄິດຈັກເທື່ອວ່າຈະມີເວລາໃດເວລາຫນ້ໍາທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງ ແຍກທາງກັບພວກເຂົາ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດແມ່ນແຕ່ວາດພາບ ເງົາສະພາບການເຊັ່ນນີ້, ມັນຄົງຈະເປັນເຄາະກໍາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ ໃນຊີວິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

ກັບຄືນມາຮອດນິຄົມກໍເທົ່າກັບວ່າຂ້າພະເຈົ້າເມືອຮອດບ້ານໂຕ ເອງ ໄດ້ພັກຜ່ອນຢ່າງແທ້ຈິງ ບໍ່ວ່າຢູ່ໃນກອງປະຊຸມສະພານາຍກອງ ຫລືແມ່ນແຕ່ເວລາຕົກຢູ່ໃນສະພາບສັບສົນມີການປະທະກັນອ່າວ ຮຸນ ແຮງ. ແມ່ນນັບແຕ່ນັ້ນມາຂ້າພະເຈົ້າມີນິໄສປະຈໍາໂຕຢ່າງຫນ້ໍາ ແລະ ສູນເສຍຄວາມສາມາດເຮັດວຽກຢູ່ທ່າມກາງບັນຍາກາດງຽບ ສະຫງັດໄປ. ມັນແມ່ນເວລາທີ່ຢູ່ອ້ອມໂຕຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຢູ່ກະ ໂຕໂຕະເຮັດວຽກເອງ ມີສຽງນັ້ນນອງບົນແຊວຂອງພວກເດັກນ້ອຍ ຂ້າພະເຈົ້າຈ່ໍາຮູ້ສຶກສະບາຍທີ່ສຸດ, ກະແສຄວາມຄຶດວ່ອງໄວ ແລະ ປັນຍາອັນສຸຍແຫລມກໍຫ້າວຫັນເຮັດວຽກຢ່າງເບີກບານ. ຍ້ອນ ເນວນີ້ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈ່ໍາສໍານຶກໃນບຸນຄຸນຂອງພວກເດັກນ້ອຍນັກ ຮຽນ ກ້ອກກີ ເປັນພິເສດ.

ແຕ່ກ່ອນໝູນ ເຊກຊິນສະກີ ກໍຊ້ຳຮຸງກຮ້ອງຕ້ອງການຂ້າພະ
ເຈົ້ານັບມື້ນັບຫລາຍຂຶ້ນ. ຢູ່ພຸ້ນມີບັນຫາຍິບຍ່ອຍໃຫມ່ໆຫລາຍຂຶ້ນ
ແລະ ແລວທາງໃນອະນາຄົດຂອງວຸງກງານການສຶກສາອັນໃຫມ່ໆກໍ
ພັນໂຜ່ຂຶ້ນມາຕື່ມ.

ສິ່ງຫນຶ່ງທີ່ແປກໃຫມ່ເປັນພິເສດທ້າບໍ່ຄາດຝັນມາກ່ອນສຳລັບ
ຂ້າພະເຈົ້າ ກໍແມ່ນສັງຄົມຂອງພວກ ເຊກາ. ພວກຂະເຈົ້າເປັນ
ຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ຫນ່ວຍຫນຶ່ງທີ່ບໍ່ສາມາດເວົ້າແນວນັ້ນໄດ້ຢ່າງ
ເຕັມປາກເຕັມຄວາມເກີ່ງພະນັກງານກະຊວງສຶກສາປະຊາຊົນ. ຍ້ຳ
ຂ້າພະເຈົ້າສັ່ງຊອມເບິ່ງຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ນ້ອຍ, ຍ້ຳຂ້າພະເຈົ້າ
ເຊກຊຶມເຂົ້າໃນວຸງກງານຂອງພວກເຂົາຫລາຍຂຶ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍ
ຍ້ຳເຫນັ້ນຄວາມແປກໃຫມ່ຂອງຂະເຈົ້າພັນໂຜ່ອອກມາ. ສິ່ງດັ່ງ
ກ່າວເກີດຂຶ້ນໄດ້ແນວໃດຂ້າພະເຈົ້າເອງກໍບໍ່ຊ່ຳງຕອບດອກ ແຕ່
ຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ຂອງພວກ ເຊກາ ຊົ່ງໄດ້ເຊື່ອຖຸນສິນບັດ
ຫລາຍອັນ ເຊື່ອຕະຫລອດເວລາ ຊ ປີຜ່ານມາຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພະ
ຍາຍາມນຳເຂົ້າມາສອດໃສ່ໃນຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ຂອງຊາວນິຄົມ.
ໃນທັນທີທັນໃດນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າກໍພົບວ່າຢູ່ຕໍ່ຫນ້ານ້ຳແມ່ນສິ່ງທີ່ຕົນ
ເອງຄຶດວ່າດພາບໄວ້ຢ່າງມີຕົກກະສາດ ແລະ ສິລະປະ, ກອດອອກ
ມາຈາກເຫດການທ້າງຫນ້ານ ແລະ ຫລັກປັດຊະຍາປະຕິວັດທ້າງຫນ້ານ
ແຕ່ເທົ່າທີ່ຜ່ານມາຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ເຄີຍພົບມາກ່ອນ ແລະໄດ້ສູນເສຍ
ຄວາມຫວັງວ່າຈະພົບເຫັນມັນແລ້ວ.

ການຄົ້ນພົບຄັ້ງນີ້ມີຄ່າມະຫາສານສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ ທ້າງອຸດົມ
ໄປດ້ວຍຄວາມຫມາຍຫລາຍຈົນຂ້າພະເຈົ້າຄຶດຍ້ານໄປວ່າ ມັນເປັນ

ພຽງພາບຫລອກຫລອນ. ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຮັກສາມັນໄວ້ເປັນ
ຄວາມລັບທີ່ສຸດ ທັງນີ້ໂດຍຕ້ອງການໃຫ້ການຕິດຕໍ່ພົວພັນຂອງຂ້າ
ພະເຈົ້າກັບຜູ້ຄົນເຫລົ່ານີ້ ບໍ່ ມີລັກສະນະເສີມແຕ່ງແປງຂຶ້ນຕື່ມ.

ສະຖານະການອັນນີ້ກາຍເປັນຈຸດຍັນອອກຂອງແນວຄິດກ່ຽວກັບ
ວິຊາການສຶກສາອັນໃຫມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມສຸກ
ເປັນພິເສດທີ່ສັງເກດເຫັນວ່າ ຄຸນສົມບັດຂອງຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ
ພວກເຊກາ ນີ້ສ່ອງແສງໃສ່ຄວາມຫຶດຫມິ່ນ ແລະ ຄວາມບໍ່ຄັກແນ່ໃນ
ຮູບແບບຕາມມະໂນພາບອັນນີ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ແລະທຳມະດາສາມັນ
ທີ່ສຸດ, ຮູບແບບດັ່ງກ່າວນີ້ເປັນສິ່ງຊັກນຳອົງການຂອງຂ້າພະເຈົ້າ
ມາຕະຫລອດ. ນັບແຕ່ນັ້ນມາ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຢູ່ໃນວິໄສແຫມເຫັນ
ເຂົ້າໃຈລາຍລະອຽດຍິບຍ່ອຍຕ່າງໆຫລາຍອັນຢູ່ໃນຫລາຍຂົງເຂດ
ອົງການ ເຊິ່ງຜ່ານມາຍັງຄົງເປັນຄວາມລຶລັບສ່ວນຂ້າພະເຈົ້າຢູ່.
ການທີ່ຄວາມສະຫລົງສະຫລາດຂອງພວກ ເຊກາ ສົມທົບເຂົ້າກັບ
ການໄດ້ສຶກສາຮ່ຳຮຽນ ແລະ ມີວັດທະນະທຳນັ້ນບໍ່ໄດ້ກໍ່ຕົວເປັນຮູບ
ການຂຶ້ນຕາມແບບບັນຍາຊິນລັດເຊຍທີ່ຫນ້າທຶ່ງດຸ້ງດອກ, ຂ້າພະ
ເຈົ້າຮູ້ກ່ອນແລ້ວວ່ານັ້ນຕ້ອງເປັນແບບນີ້ ແຕ່ການທີ່ຄຸນສົມບັດເຫລົ່ານີ້ເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນບຸກຄະລະພາບທີ່ມຊັດຊ້ອາແທ້ໆນັ້ນມັນເຮັດໃຫ້ໄດ້
ແນວໃດ ນີ້ແມ່ນສິ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈຍາກເຕັມທີ່ແລະ ບັດນີ້ຂ້າ
ພະເຈົ້າຈຶ່ງມີລະດັບພໍເພື່ອສຶກສາຄຳເວົ້າພາສາ, ຂະບວນບາດກ້າວ
ຕັກກະສາດ, ຮູບແບບໃຫມ່ຂອງຄວາມສະທ້ານໃຈ, ການຮຽນຮູ້ລິດ
ຊາດໃຫມ່ໆ, ໂຄງຮ່າງສ້າງລະບົບປະສາດແບບໃຫມ່ ແລະ ອັນທີ່ສຳ

ຄົນກ່ວາຫມູ່ແມ່ນຮູບການຊົມໃຊ້ທ້າວອຸດົມຄະຕິ. ຄົ່ງຮູ້ກັນນັ້ນ ແລ້ວ, ພວກປັນຍາຊົນຂອງພວກເຮົາ, ມີອຸດົມຄະຕິທົ່ວກັບຄົນເຖົ້າ ເຮືອນຜູ້ຫົວແຂງດ້ວນຄົນຫນ້ຳ: ຄົນຂົ່ມ່ໍ່ຍອມຈ່າຍຄ່າເຊົ່າ, ມີ ລົ້ນອາບຢາພິດກັດຕ່ອຍທຸກຄົນ; ຍິວະແຍ່ໃຫ້ຜູ້ຢູ່ອ້ອມຂ້າງຜິດກຽງ ກັນຈົ່ມວ່າໃຫ້ກັນ ແລະ ພະຍາຍາມທົ່ສຸດກ່ອຍຫ່າງອອກຈາກອຸດົມ ຄະຕິ. ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າເຫັນອີກແບບຫນ້ຳ: ອຸດົມຄະຕິ ບໍ່ແມ່ນຄົນ ເຖົ້າເຮືອນແຕ່ແມ່ນນັກຈັດການທົ່ດີ, ລາວນັບຖືແຮງງານຂອງຄົນ ເຮືອນໃກ້, ເອົາໃຈໃສ່ການສ້ອມແປງ, ເຄ່ືອງລະບາຍອາຍອຸ່ນ, ທຸກໆຄົນພໍໃຈ ທົ່ໄດ້ມາເຮັດວຽກຢູ່ໃນສຳນັກຂອງລາວ. ຍ່ິງໄປກວ່ານ້ ຂ້າພະເຈົ້າຍັງສົນໃຈໃນທ່າທີຂອງເຂົາຕ່ໍ່ຫລັກການອີກ. ພວກ ເຊກາ ຖືຫລັກການຢ່າງໃສ່ໃຈ ແຕ່ສຳລັບພວກເຂົາເຈົ້າແລ້ວ ຫລັກ ການບໍ່ແມ່ນຜ້ານຕາຜ້ນຫນ້ຽດຄ້ງສ້ານລັບ ຜູ້ຮ່ວມງານບ້ານຄົນ ຂອງ ຂ້າພະເຈົ້າ ດອກ. ສຳລັບພວກ ເຊກາ, ຫລັກການເປັນອຸປະ ກອນວັດແທກທົ່ພວກເຂົາຊົມໃຊ້ເປັນປະຈຳ ຄ້າຍຄືໂມງຢູ່ແຂນ ແຕ່ ໃຊ້ຢ່າງບໍ່ພ້າວຟ່ັງລົກລົນ. ໃນທົ່ສຸດຂ້າພະເຈົ້າກໍເຫັນວ່າ ຊີວິດປົກ ກະຕິຂອງຫລັກການເປັນແນວໃດ ແລະ ເຊ່ືອຫມັ້ນໃນຕິວຕະຫລອດ ໄປວ່າ ຄວາມກຽດຊັງເຊ່ືງຂ້າພະເຈົ້າມ່ີຕ່ໍ້ນັ້ນທົ່ປັນຍາຊົນເອ້ີນວ່າ ຫລັກການ ນັ້ນຖືກຕ້ອງດີແລ້ວ. ເພາະທ້ານ້ເພ່ີນຮູ້ກັນມາຕ້ັງດົນ ແລ້ວວ່າເມ່ືອປັນຍາຊົນຄົນໃດຄົນຫນ້ຳລ້ວມ່ີເຮັດອັນໃດອັນຫນ້ຳ ຕາມຫລັກການແລ້ວ ອີກບໍ່ຮອດເດ່ືອ້ໂມງຕ່ໍ້ມາ ກະໂຕເຂົາເອງ ແລະ ແມ່ນແຕ່ຜູ້ຄົນທົ່ຢູ່ອ້ອມຮອບໂຕເຂົາກໍຈະຕ້ອງໄດ້ກົນຢາຊູຫົວ ໃຈໂລດ.

ຂ້າພະເຈົ້າຍັງເຫັນຈຸດພິເສດອື່ນໆອີກເຊັ່ນ: ອາລົມຈິດພິກ
ໄຫວອ່ອງໄວໃນທຸກສະພາບການ, ການເວົ້າຈາຄັກແນ່, ຄວາມ
ກຽດຊັງຕໍ່ແບບຕໍາລາສໍາເລັດຮູບ, ຄວາມບໍ່ອາດສາມາດນັ່ງເອ້ເຕ້ຢູ່
ໃນຕັ່ງອ່ອນ ຫລືນັ່ງພຸງຄາໂຕະ, ແລະ ຈຸດສຸດທ້າຍກໍຄື ຄວາມສາ
ມາດໃນການເຮັດວຽກຢ່າງຄ່ອງແຄ່ວ ແລະ ບໍ່ມີຂອບເຂດ, ໂດຍ
ບໍ່ມີການສະແດງທ່າທີວ່າ ກົກບັງຄັບ ຫລືເຮັດແບບຫນ້າໃຫ້ວ້ຫລັງ
ຫລອກ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຊີ້ສະແດງວ່າ ແມ່ນຄວາມຊຶນເຄີຍອັນຫນ້າ
ອະເຫຍື່ອງແບບ "ນັກບຸນ ຜູ້ທົນທໍລະມານ", ແລະ ອັນຈິເສດ
ກວ່າຫມູ່ ກໍແມ່ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພົບ ແລະ ຮູ້ສຶກພາຍໃນຕົວເອງວ່າ
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສໍາຜັດກັບສິ່ງດີເລີດຢ່າງຫນຶ່ງຊຶ່ງບໍ່ອາດ ຂະຫນານ
ນາມຢ່າງອື່ນໄດ້ ນອກຈາກ "ກາວສັງຄົມ", ມັນແມ່ນຈິດສໍານຶກຕໍ່
ເລອທາງອະນາຄົດຮ່ວມກັນ, ມັນແມ່ນຄວາມກຽມພ້ອມທຸກຂະນະ
ທີ່ຈະເຫັນວຽກງານຂອງສະມາຊິກທຸກຄົນໃນຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່,
ສະຕິສໍານຶກອັນກາວອນກ່ຽວກັບເປົ້າຫມາຍອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຮ່ວມກັນ ອັນ
ເປັນສະຕິສໍານຶກ ເຊິ່ງບໍ່ເຄີຍຫລັກສະນະຕາມຄໍາພີໃດໆ ຫລືບໍ່ຖືກ
ກັບກາລະເວລາ ແລະ ຄວາມເວົ້າລ້າໄຮ້ຄວາມຫມາຍ, ແລະ
"ກາວສັງຄົມ" ອັນນັ້ກຫາຊື້ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຮ້ານຄ້າໃນລາຄາ ๕ ອັດດອກ
ເພື່ອຈະໃຊ້ສະເພາະຢູ່ໃນກອງປະຊຸມ, ການຊຸມນຸມຕ່າງໆເທົ່າ
ນັ້ນ ແລະ ທັງກໍບໍ່ແມ່ນການທໍາຍິ້ມແຍ້ມແບບສຸພາບໃສ່ຫນ້າກັນ
ແລະ ກັນ, ແຕ່ມັນແມ່ນຄວາມເປັນອັນຫນຶ່ງອັນດຽວທີ່ແທ້ຈິງ
ເປັນຫນ່ວຍເຄື່ອນເຫນັງ, ຫນ່ວຍແຮງງານ, ມີຄວາມຮັບຜິດ

ຊອບ ແລະໃຫ້ການຊ່ວຍເຫລືອກັນ, ມັນແມ່ນຫນ້ວຍປະເພນີອັນ
ຫນຶ່ງ.

ພວກນັກຮຽນຂອງນິຄົມ ແຊກຊຶນສະກີ ກາຍເປັນເປົ້າຫມາຍ
ທີ່ພວກ ເຊກາເອົາໃຈໃສ່ຫ່ວງໄຍເປັນພິເສດ ຈັ່ງຊັ້ນຈຶ່ງພາກັນຢູ່
ຢ່າງເປັນສຸກ, ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ພາກັນເບິ່ງ ແລະ ຮັບເອົາທຸກຢ່າງ
ທີ່ເພິ່ນກຽມໄວ້ເພື່ອພວກເຂົາແລ້ວເທົ່ານັ້ນ. ສ່ວນຂ້າພະເຈົ້າເອງ
ກໍບໍ່ຈຳເປັນຄຶດຈິນຫໍ້ອຊິແຕກ ຫລືຫມັ້ນຫໍ້ອຊິນຝາເພື່ອເຮັດໃຫ້
ພວກຫໍ້ອຫນ້າເຂົ້າໃຈເຖິງຄວາມຈຳເປັນ ແລະ ຄຸນປະໂຫຍດຂອງ
ການມີເພເນີນຢູ່ໃນຖິ່ງສ້ຳ.

ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມເພິ່ງພໍໃຈຫລາຍແລ້ວ, ເມື່ອພະຍາຍາມ
ຫຍໍ້ຫນີບັນເຂົ້າໃຫ້ເປັນສູດສັ້ນໆ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່າ ຂ້າພະ
ເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຈັກມັກແກ່ນຢ່າງໃກ້ຊິດກັບຊາວບອນເຊວິກທີ່ແທ້ຈິງແລ້ວ,
ຄົນປະເພດທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຖືເອົາເປັນແບບຢ່າງນັ້ນ ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນຜົນ
ຜະລິດມະຫັດສະຈັນຂອງຄວາມນຶກຄຶດໄຝ່ຝັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າເທົ່າ
ນັ້ນ ແຕ່ມັນແມ່ນກະໂຕຄວາມເປັນຈິງເອງ, ໂດຍສະເພາະຍິ່ງມັກ
ກາຍມາເປັນພາກສ່ວນຫນຶ່ງຢູ່ໃນວຽກງານຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລ້ວຂ້າ
ພະເຈົ້າກໍຍິ່ງຮູ້ສຶກສະດຸ້ງຕົວຫລາຍຂຶ້ນ.

ຈັ່ງຊັ້ນວຽກງານຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ກອມມູນຈຶ່ງບໍ່ຖືກລົມປ່ອງບ້າ
ອັນໃດເປົ່າວິ, ມັນແມ່ນວຽກຍາກ, ແນ່ນອນແລ້ວ ແຕ່ກໍຫາກບໍ່ເຫລືອ
ວິໄສຄວາມສະຫລາດຂອງມະນຸດດອກ.

ຊີວິດຂອງຊາວກອມມູນນັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ສົມບູນພູນສຸກປາສະຈາກບັນ
ຫາເລັກໆນ້ອຍໆຄ້ຳຄືນທາງນອກແນມເຫັນດອກ. ພວກ ເຊກາ

ແບ່ງປັນເງິນເດືອນຂອງພວກເຂົາເຈົ້າສ່ວນໃດສ່ວນຫນຶ່ງເພື່ອຢູ້ມຊຸ
ຊ່ອຍເຫລືອຊາວກອມມູນ ແຕ່ສິ່ງດັ່ງກ່າວ ບໍ່ເຫມາະສົມທີ່ຈະເຮັດ
ທ້ງສໍາລັບພວກເຮົາ ແລະ ກໍທ້ງສໍາລັບຂະເຈົ້າເອງ.

ໄດ້ສາມເດືອນມາແລ້ວທີ່ກອມມູນປະສົບກັບພາວະອັດຕະຄັດ
ຢ່າງແທ້ຈິງ. ພວກເຮົາເຍ້ືອນມ້ືຈ່າຍເງິນເດືອນ ແລະ ການຊໍາລະ
ຄ່າອາຫານກໍເຮັດໄດ້ຢ່າງລໍາບາກ. ໂຮງຊ່າງຕ່າງໆບໍ່ໄດ້ສ້າງລາຍຮັບ
ເປັນຕ່ອນເປັນອັນເລີຍ ເພາະວ່າມັນແມ່ນຊໂຮງ່າງປະເພດເຝ້ກ
ແອບອີຊາຊີບ, ເປັນຄວາມຈິງທ່ີວ່າ ຕ້ງແຕ່ຊຸມມ້ືທໍາອິດພຸ້ນແລ້ວ,
ຂ້າພະເຈົ້າກັບພວກເດັກນ້ອຍໄດ້ພາກັນລາກແກ່ເອົາເຄ່ືອງຂອງອຸປະ
ກອນໂຮງເຮັດເກ້ີບໄປໄວ້ໃນເຈມ້ືໆບ່ອນຫນຶ່ງ ແລ້ວພວກເຮົາທ້ງ
ຫມ້ິດກໍພາກັນເອົາຫມອນມາອັດປາກອັດດ້ງມັນໄວ້. ພວກເຊກາທໍ
ທ່ານ້ໍ່ເຫັນການຄາດຕະກໍາອັນນ້ັນເລີຍແຕ່ຢູ່ໃນໂຮງຊ່າງປະເພດອ່ືນ
ພວກເຮົາຊໍ້ານ້ໍ່ສາມາດດໍາເນີນວຽກທ່ີສ້າງກໍາໄລໃຫ້ໄດ້.

ຄ້ງຫນຶ່ງຫ້ວຫນ້າຂອງພວກເຮົາເຊ້ີນຂ້າພະເຈົ້າໄປພົບຢູ່
ເຮ້ືອນ, ລາວເຮັດຫນ້າຫຍຸ້ງຄ້ືຢູ່, ຊ້ີງຄ້ືດເຄ້ືອງ, ວາງໃບເລ້ືກ
ເງິນໃບຫນຶ່ງລ້ີງໃສ່ໂຕະແລ້ວເວ້ົາວ່າ:

- ມ້ືເທ່ົານ້ໍ້ລະ.

ຂ້າພະເຈົ້າເຂ້ົາໃຈທັນທ.

- ເທ່ົາໃດ?

- ສິບພັນ! ງວດສຸດທ້າຍແລ້ວ... ພວກເຮົາໄດ້ເບ້ີກລ່ວງຫນ້າ
ມາກ່ອນປ້ີຫນຶ່ງແລ້ວ ບັດນ້ໍ້ເລ້ີຍບ່ໍ່ເຫລ້ືອຫຍັງ - ລອງຫມຸນໃຊ້...
ອ້ີຕານ້ໍ້ເບ້ີ ລາວເປັນຄົນເຮັດແທ້ທໍາຈິງ.

ສອງສາມມື້ຕໍ່ມາ ພວກເຮົາກໍເຫັນຊາຍຄົນຫນຶ່ງປາກົດຕົວເຂົ້າ
ມາໃນກອມມູນ, ທ່າທາງບໍ່ຊີ້ງວ່າເປັນຜູ້ກ່ຽວຂ້ອງກັບວິຊາການສຶກ
ສາຈັກຫນ້ອຍ, ລາວຊື່ວ່າ ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ໂກຄານ.
ລາວເກົ່າແລ້ວ ອາຍຸປະມານ ຫ0, ເປັນພະຍາດຫົວໃຈ, ເປັນ
ຫືດ, ເປັນເສັ້ນປະສາດ, ເຈັບເອິກ ແລະ ລີ້ພຸງເອ້ເລ້. ແຕ່ໃນ
ຕົວບຸລຸດຜູ້ນີ້ມີຄວາມດູຫມັ່ນຢາກເຄື່ອນໄຫວຜິດທໍາມະດາ ແລະ
ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ກໍບໍ່ສາມາດເສີຍເມີຍຕໍ່ຄວາມດຸຫມັ່ນອັນ
ນີ້, ລາວບໍ່ມີທຶນຮອນຕິດຕົວມານໍ, ບໍ່ມີວັດຖຸດິບໃດໆ, ບໍ່ມີທັງ
ຫົວຄິດປະດິດສ້າງແບບເລີດລ້ໍາ ແຕ່ຢູ່ໃນຮ່າງກາຍພິການນັ້ນພະລັງ
ແຮງສະແຫວງວຸງກຟົດບົບໆຢູ່ ແລະ ລາວກໍບໍ່ສາມາດກະຈາຍມັນ
ອອກໃຊ້ເວລາຢູ່ໃນລະບອບເກົ່າ. ສິ່ງນັ້ນກໍຄືຄວາມສະຫລາດ,
ແນວຄິດສຸຂະທັດນິຍົມ, ນິໄສມັກຕໍ່ສູ້, ການຮູ້ຈັກປະເມີນຄົນ,
ການຮູ້ຈັກອະໄພ, ການບໍ່ຮູ້ຈັກຫລັກການ ເຊິ່ງກໍໄປກັນໄດ້ດີຢ່າງ
ປະຫລາດກັບອາລົມຈິດອ່ອນໄຫວ ແລະ ຄວາມສັດທາຕໍ່ແນວຄິດ
ໃດຫນຶ່ງ. ເບິ່ງຄ້າຍຄືວ່າທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ເຂົ້າແກັບເຂົ້າເກຍກັນ
ຢ່າງຫນ້າພາກພູມໃຈ, ເພາະ ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ມັກເວົ້າ
ເລື້ອຍໆວ່າ:

- ເຈົ້າຍັງບໍ່ຮູ້ຈັກເກົ່າ ໂກຄານ ເທື່ອ! ເມື່ອໃດເຈົ້າຮູ້ຈັກແລ້ວ
ເຈົ້າຫາກຊິເວົ້າເອງດອກ!

ລາວເວົ້າຖືກ, ເມື່ອພວກເຮົາຮູ້ຈັກ ໂກຄານ ແລ້ວພວກເຮົາ
ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ: ລາວເປັນຄົນດີເດັ່ນຜູ້ຫນຶ່ງ. ພວກເຮົາຕ້ອງການບົດ
ຮຽນຊີວິດຂອງລາວຢ່າງຂະຫນາດເລີຍ. ເວົ້າແທ້ແລ້ວບາງຄັ້ງບົດ

ຮຸງນອັນນີ້ກໍສຳແດງຕິວອອກພາຍໃຕ້ຮູບການທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາ ຂົນຫນາວລຸກ ແລະ ພວກເຮົາຈົນບໍ່ຢາກເຊື່ອສາຍຕາຕົນເອງ.

ອັນຫນຶ່ງ ໂຊໂລມອນ ບໍ່ຮົດໂຊ້ດ ເອົາໄມ້ທ່ອນໃສ່ກອງນ ເຕັມກອງນຫນຶ່ງມາກອມມູນ.

- ເອົາມາເຮັດຫຍັງ?

- ເອົາມາເຮັດຫຍັງອາຕີ? ແລ້ວສາງເດ້ຊັ້ນ? ຂ້ອຍຮັບໃບສັ່ງ ເຮັດໂຕະຕັ່ງຕູ້ສຳລັບສະກາບັນກໍ້ສ້າງ ເຮັດແລ້ວມັນກໍຕ້ອງມີສາງ ມ້ຽນເຄື່ອງຢູ່ບ່ອນໃດບ່ອນຫນຶ່ງຊັ້ນຕ່ວ!

- ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີສາງຢູ່ໃສນ່າ, ພວກເຮົາເຮັດແລ້ວ ກໍສົ່ງໄປ ໃຫ້ສະກາບັນເລີຍ.

- ເຮ້ຍ... ເຈົ້າຄຶດແທ້ໆຫວະ ວ່າມັນແມ່ນສະກາບັນ? ມັນບໍ່ ແມ່ນດອກເດ້... ຂີ້ຕ໋ວະອ້ອຍຕ້ອຍເລີຍລະ! ຄັນວ່າມັນແມ່ນສະກາ ບັນແທ້ ຈ້າງຂ້ອຍກໍບໍ່ໄດ້ຕິດຕໍ່ກັບມັນຕ່ວ.

- ອ້າວ ບໍ່ແມ່ນສະກາບັນ ແລ້ວແມ່ນຫຍັງ?

- ອັນວ່າສະກາບັນຫັ້ນ ມັນເປັນແນວໃດເກາະ? ເຂົາຢາກ ເອົ້ນແນວໃດ ເຂົາກະເອົ້ນຕາມນັກເຂົາລະບໍ່, ສົ່ງສຳຄັນແມ່ນໃຫ້ມີ ເງິນເປັນພໍ. ເມື່ອພວກເຂົາມີເງິນ ພວກເຂົາກໍຢາກໄດ້ໂຕະຕັ່ງ ຊັ້ນເພື່ອຮັກສາໂຕະຕັ່ງ ຕ້ອງມີຫລັງຄາບັງແດດບັງຝົນ, ເຈົ້າກໍຮູ້ດີ ແລະ ກ່ອນຊິເຮັດຫລັງຄາໄດ້ ພວກເຂົາກໍໃຊ້ເວລາເພາະວ່າດຽວນີ້ ຍັງບໍ່ມີຮອດຝາ.

- ຈັ່ງໃດກະຍ່າ ພວກເຮົາຊິບໍ່ເຮັດສາງດອກ.

- ກະອັນນີ້ແລ້ວ. ຂ້ອຍບອກພວກເຂົາແລ້ວ ແຕ່ພວກເຂົາຄຶດ

ວ່າກອມມູນແຊກຊຶນສະກີ ເປັນຄື... ສະກາບັນແບບຢ່າງບ່ອນຫນຶ່ງ ຊັ້ນນ່າ ແລ້ວມັນກໍຕ້ອງມາສິນນຳເລື່ອງສາງນີ້ນຳ... ເວົ້າພໍປານວ່າ ພວກເຮົາມີເວລາເຮັດແດ່ເນາະ!

-ແລ້ວພວກເຂົາວ່າແນວໃດ?

-ພວກເຂົາກະວ່າ ຫາດາສ້າງຫັ້ນນ່າ! ໃນເມື່ອວ່າພວກເຂົາຖືແຮງຂ້ອຍກໍເລີຍບອກວ່າ ລາຄາ ८0 ພັນເດີ. ແຕ່ມັນເວົ້າວ່າບໍ່ຄວນສ້າງ ຂ້ອຍກໍບໍ່ວ່າຫຍັງ ເອົາຕາມໃຈເຈົ້າ. ເປັນຫຍັງຈ່ຳຊິສ້າງສາງລະເນາະ? ໃນເມື່ອວ່າອັນທີ່ເຮົາຕ້ອງການແມ່ນໂຮງຊ່າງປະກອບພຸ້ນຫລາຍກວ່າ.

ສອງອາທິດຕໍ່ມາ ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ກໍລົງມືສ້າງໂຮງຊ່າງ. ມີການຝັ່ງເສົາ, ພວກຊ່າງກໍລົງມືວາງຝາ.

-ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ, ເຈົ້າເອົາເງິນມາແຕ່ໃສເພື່ອເຮັດໂຮງຊ່າງປະກອບເຄື່ອງບ່ອນນີ້?

-ເອົາມາແຕ່ໃສວ່າຕິ? ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ບອກເຈົ້າຫວະຊັ້ນ? ເພິ່ນກອກເງິນມາໃຫ້ພວກເຮົາ ८0 ພັນ...

-ແມ່ນໃຜ?

-ອ້າວ ກະສະກາບັນ, ເຈົ້າກະຮູ້ເດ້.

-ກອກມາເຮັດຫຍັງ?

-ເຮັດຫຍັງ? ພວກເຂົາຢາກໃຫ້ເຮັດສາງ... ຫັ້ນເດ້... ແລ້ວຂ້ອຍຊິສົນຊັ້ນຫວະ?

-ຟ້າວກ່ອນ, ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ, ແຕ່ມັນທີ່ເຈົ້າພວມ

ສ້າງຢູ່ຫນ້ານັ້ນບໍ່ແມ່ນສາງຫັ້ນເດ້ ມັນແມ່ນໂຮງຊ່າງປະກອບພຸ້ນ ຕ່ວ່າ.

ໂຊໂລມອນ ບໍ່ຮິດໂຊ່ວິດ ເຮັດຫນ້າບໍ່ພໍໃຈທັນທີ:

-ໂອ້ຍ... ຈັ່ງແມ່ນຄັກ... ເປັນຕາຫົວແທ້ໆ? ແລ້ວແມ່ນໃຜ ບອກຂ້ອຍວ່າບໍ່ຕ້ອງມີສາງລະ? ບໍ່ແມ່ນເຈົ້າເອງຫວະ?

-ຕ້ອງສົ່ງເງິນຄືນ.

ໃບຫນ້າຂອງ ໂຊໂລມອນ ບິດບ້ຽວຢ່າງລ້ຽງກຽດ.

-ຟັງເດ້ທ້າວ, ບໍ່ຄວນຊິຂາດແມ່ຄິດຊິມໃຊ້ຫມູນໃຊ້ປານນີ້ ເລີຍນ່າ. ແມ່ນໃຜຊິເປັນຜູ້ສົ່ງເງິນໂຊກຕ່ອນນີ້ຄືນ? ເຈົ້ານັ້ນ ເບາະ? ເຈົ້າຍັງມີສະຕິດີຫມັ້ນຫນຽວພໍຈະເຮັດແນວນັ້ນ ແຕ່ຄືນ ຂ້ພະຍາດຄ້ຂ້ອຍຂ້ອຍເຮັດບໍ່ໄດ້ ຂ້ອຍບໍ່ຍອມເອົາສະຕິຂອງຂ້ອຍໄປ ທົດສອບແນວນີ້ດອກ... ສົ່ງເງິນຄືນ ຮ!

-ຊັ້ນຫາກພວກເຂົາຮູ້ເດ້!

-ອາມໂຕນ ເຊມີວໂນວິດ, ເຈົ້າກໍ່ຄ່ວ່າສະຫລາດສະຫລຽວຢູ່ ນ່າ. ແມ່ນພວກເຂົາຊິຮູ້ຫຍັງ? ເອົາລະ ສົມມຸດວ່າພວກເຂົາຮູ້... ແລ້ວພາກັນມາມ້ອນ, ພວກເຮົາກະສ້າງຊັ້ນຕ່ວ່າ? ແຕ່ເຈົ້າເຫັນວ່າ ມີປ້າຍຂຽນບອກໄວ້ຊັ້ນຫວະ ວ່າແມ່ນໂຮງຊ່າງປະກອບຫັ້ນ?

-ແລ້ວບາດເຈົ້າຊິລົງມືເຮັດວຽກລະ?

-ແມ່ນໃຜສາມາດຫ້າມບໍ່ໃຫ້ຂ້ອຍເຮັດວຽກລະ? ບາງທີອາດຊິ ແມ່ນສະກາບັນກໍ່ສ້າງຊັ້ນເບາະ? ແລ້ວຄັນແມ່ນຂ້ອຍຢາກເຮັດວຽກ ຢູ່ກາງແຈ້ງ ຫລືວ່າຢູ່ໃນສາງລະ? ມີກົດຫມາຍບັງຄັບຊັ້ນເບາະ? ບໍ່ມີເລີຍ.

ເຫດຜົນອ້າງອີງຂອງ ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ນັ້ນມາກມາຍ ໄຮ້ຂອບເຂດ, ລາວຕັ້ງແມ່ນຄວາຍຕູ້ພະລ້ຽມະຫາສານທີ່ຫມັ້ນບຸກ ໃສ່ອຸປະສັກທຸກແນວ. ມາຮອດເວລານັ້ນພວກເຮົາບໍ່ຕ້ານທານຄັດ ຄ້ານອັນໃດລາວ ເພາະຄວາມພະຍາຍາມຂອງພວກເຮົາກຶ້ຍງບຸ່ນ ຕັ້ງແຕ່ທຳອິດແລ້ວ.

ຕົກເກີ່ງລະດູບານໃຫມ່ ເມື່ອມ້າທ້າງຄູ່ຂອງພວກເຮົາສາມາດ ອອກກິນຫຍ້າຢູ່ກາງທົ່ງຫນົດຄືນ, ກອກກົບສະກີ ໄດ້ກ່າມຂ້າພະ ເຈົ້າວ່າ:

- ແມ່ນ ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ລາວສ້າງອີ່ສ້ຽງຢູ່ຄອກມ້າ ນັ້ນ?

- ແມ່ນຫຍັງເກາະ? ລາວສ້າງອີ່ສ້ຽງຊັ້ນຫວະ?

- ເອີ ລາວລືງມືແລ້ວເດ້! ຄືວ່າໄປຕິດຕັ້ງຫມໍ້ຕົ້ມອັນໃດອັນ ຫນຶ່ງນີ້ລະມີທໍ່ຄວັນນຳ.

- ບອກລາວມາຫາໄປ໋.

ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ, ເປົ້ອນແຕ່ຫົວ ຮອດຕີນ, ຫາຍໃຈຫອບເມື່ອຍ, ເຫື່ອເຕັມໂຕຕາມເຄີຍ.

- ແມ່ນເຈົ້າໄປສ້າງຫຍັງໃສ່ນັ້ນ?

- ຂ້ອຍສ້າງຫຍັງຊັ້ນຫວະ ເຕົາຫລອມ, ເຈົ້າກະຮູ້ເດ້.

- ເຕົາຫລອມຊັ້ນຫວະ? ແຕ່ຕົກລົງກັນແລ້ວວ່າ ຊິເຮັດໃສ່ ດ້ານຫລັງຫ້ອງອາບນ້ຳ.

- ເປັນຫຍັງຊິເຮັດໃສ່ພຸ້ນ ໃນເມື່ອວ່າມີບ່ອນເຫມາະສົມກຽມ ພ້ອມຢູ່ແລ້ວ?

- ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ!

- ເອ້... ແລ້ວມີຫຍັງລະ ຈ່ຳຮ້ອງແຕ່ ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ອີກ!

- ແລ້ວມ້າເດ້ຊັ້ນ? - ກອກກົບສະກີ ກາມ.

- ມ້າກະໃຫ້ມັນຢູ່ນອກ ກິນອາກາດສົດແດ່ຊັ້ນຕ່ວ, ໂຕໂລດ ຄິດວ່າຊິມີແຕ່ພວກໂຕຫັ້ນຫວະຕ້ອງການອາກາດສົດ ສ່ວນມ້າໃຫ້ມັນຫ້ານໃຈດົມເອົາກິ່ນຂ້ຶງດແນວໃດກະໄດ້ຊັ້ນເນາະ? ເອ້ ຈ້ຳ ແມ່ນພວກເຈົ້າເປັນນາຍດີເນາະ!

ເວົ້າແທ້ແລ້ວພວກເຮົາຈົນປັນຍາໂຕ້ກຸ່ງລາວ, ແຕ່ປານນັ້ນ ວິເຕຍ ກ້ຍັງຮຶດສູ້ຢູ່:

- ແລ້ວບາດຕິກຮອດລະດູຫນາວເດ້?

ແຕ່ ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ກໍເຮັດໃຫ້ມັນຈົນຕາແຈອີກ:

- ເອ້ ຈ້ຳແມ່ນໂຕແນ່ໃຈເນາະວ່າ ຊິຮອດລະດູຫນາວແລ້ວ.

- ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ! - ວິເຕຍ ຮ້ອງຢ່າງເຫລືອໃຈ.

ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ຍອມກ໋ອຍຫລັ່ງຫນ້ອຍຫນຶ່ງ:

- ເອ້ ເອົາລະ ສົມມຸດວ່າຮອດຍາມຫນາວແລ້ວຊິມີຫຍັງລະ? ພວກເຮົາຊິປຸກຄອກມ້າໃນເດືອນຕຸລາບໍ່ທັນຊັ້ນຫວະ? ສຳລັບພວກໂຕ ມັນຊິມີຫຍັງເລ່ືອງທ່ໍ້ ຫລ໊ືວ່າພວກໂຕຢາກໃຫ້ກັນຟຸມເພ໊ືອຍ ເງິນ 4000 ຣຸບ ກ໊ືມດຽວນ໊ີໂລດ?

ພວກເຮົາຫ້ານໃຈໃຫຍ່ ຍອມຈຳນົນຕໍ່ເຫດຜົນຂອງລາວ. ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ດູຕົນພວກເຮົາຈ່ຳອະທິບາຍທ້ານັ້ນນ໊ືອ໊ືມ່ວ:

-ພຶດສະພາ, ມິຖຸນາ, ກໍລະກົດ... ແລ້ວ... ຕໍ່ມາ... ເດືອນ ຫຍັງເອີ້ ສິງຫາ, ກັນຍາ...

ລາວລົ້ງເລບຶດຫນຶ່ງ ແລ້ວເວົ້າຕໍ່ຢ່າງວ່ອງໄວຫນັກແຫນ້ນວ່າ:

-ຕຸລາ... ຜ ເດືອນ! ຄຶດເບິ່ງພວກເຈົ້າ! ໃນ ຜ ເດືອນເງິນ ८000 ຮຸບກໍຈະອອກດອກຕໍ່ໄປອີກ ८000, ແລ້ວພວກເຈົ້າຊ້ຳຢາກ ປະຄອກມ້າເປົ່າໆໄວ້ຕັ້ງ ຜ ເດືອນ? ທຶນຕາຍແບບນີ້ເຮັດໄດ້ຫວະ?

ສຳລັບ ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ນັ້ນ, ເງິນທຶນຕາຍເກົ່ງຈະຢູ່ ໃນຮູບການທີ່ບໍ່ເປັນພຶດເປັນໄພຈັກຫນ້ອຍ ລາວກໍບໍ່ຍອມໃຫ້ເປັນ.

-ຂ້ອຍນອນບໍ່ຫລັບນ່າ, - ລາວເວົ້າ, ມັນຊິຫລັບລົງຊັ້ນຫວະ ໃນເມື່ອມ້ວງກເຮັດຈົນກ້ວມຫົວແນວນີ້, ແຕ່ລະນາທີຫມາຍເກົ່ງ ປະຕິບັດການອັນຫນຶ່ງ. ແມ່ນໃຜອອກຫົວຄຶດໃຫ້ນອນດົນປານນີ້ ຣ?

ພວກເຮົາຫລັບໄຫລ ຢ່າງເປັນສຸກ ຢູ່ໃນຄວາມອັດສະຈັນ: ຫວ່າງບໍ່ດົນມານີ້ແທ້ໆ ພວກເຮົາຍັງທຸກຍາກຂະຫນາດ ແຕ່ດຽວນີ້ ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ມີໄມ້ມີໂລຫະ, ມີເຄື່ອງກົ່ງເປັນກອງທ້ພູ ທ້ພາ: ເວລາເຮັດວຽກໃນຕອນກາງເວັນຂອງພວກເຮົາໂຮງຮຸ່ງດ້ວຍ ແປວໄຟແຫ່ງຄຳສັບເຫລົ່ານີ້: ໃບແຈ້ງການ, ໃບເຊັກເງິນ, ໃບ ເບີກຈ່າຍລ່ວງຫນ້າ, ໃບຮັບສິບພັນ, ຊາວພັນ, ...ຢູ່ສະພາບາຍ ກອງ ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ມິດຟັງຄຳປາໄສຂອງພວກເດັກ ນ້ອຍດ້ວຍທ່າທີທີ່ຫນ້ວຍແກມຫນຶ່ນປະຫມາດ ເມື່ອພວກເຂົາເວົ້າ ຮອດເງິນ ສ00 ຮຸບ ເພື່ອຊ້ຳສ້ຳຂາຍາວ, ລາວບອກວ່າ:

-ຈັ່ງແມ່ນສູຕັ້ງບັນຫາເນາະ? ເດັກນ້ອຍຢາກໄດ້ສ້ຳ... ມັນບໍ່

ແມ່ນແຕ່ ม00 ທໍ່ນັ້ນໃດ໋ຊິພໍນະ, ເງິນທໍ່ນັ້ນມັນກະໄດ້ສ້ຳບໍ່ດີ... ມັນຕ້ອງ ๑๐๐๐ ຮຸບພຸ້ນ...

-ແລ້ວເງິນຢູ່ໃສລະ? -ພວກເດັກນ້ອຍຖາມຂຶ້ນແຊວໆ.

-ພວກສູມືມືຫົວ, ແລ້ວສູຄຶດວ່າ ມືເຮັດຫຍັງລະຫັ້ນ? ຫົວຫັ້ນເອົາໄວ້ໃສ່ຫມວກທໍ່ນັ້ນຫວະ? ຢ່າເດ້... ບໍ່ແມ່ນຈັ່ງຊັ້ນດອກ! ສູເຮັດວຽກຕື່ມອີກຈັກ ๑๕ ນາທີຢູ່ໂຮງຊ່າງ ແລະ ກັນຊິຫາເງິນໃຫ້ໂລດ ๑๐๐๐ ຮຸບ, ບາງທີອາດຊິຫລາຍກວ່ານັ້ນຊ້ຳ. ມັນແລ້ວແຕ່ພວກສູຊິເຮັດໄດ້ນ່າ.

ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ເກັບເອົາເຄື່ອງມືເກົ່າໆລາຄາຖືກໆມາໃສ່ໄວ້ຫ້ອງໂຮງຊ່າງຊະນິດເບົາບາງ ເຊິ່ງກໍຄືກັບສາງມ້ຽນເຄື່ອງຢູ່, ລາວມັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເຂົ້າກັນດ້ວຍເຊືອກ ແລະ ດ້ວຍສັນຍາ ແລະ ລາວກອມມູນກໍສຸມຈິດໃຈໃສ່ສາງອຸດສາຫະກຳແຫ່ງນີ້ ຢ່າງພໍອີກພໍໃຈ. ພວກເຂົາເຮັດທຸກຢ່າງນັບຕັ້ງແຕ່ເຄື່ອງໄມ້ສຳລັບສະໄໝສອນ, ຮ່າງຕຽງ, ຫລອດທໍ່, ສ້ຽຂາສັ້ນ, ເສື້ອກັລາແບບຕາເວັນຕົກ, ໂຕະຮຽນຫນ້ງສື, ຕັ່ງອີ້, ເຄື່ອງກະຕຸກເນອມອດໄຟ ແຕ່ພວກເຂົາເຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເຫລົ່ານີ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍ ເພາະວ່າການຜະລິດຕາມແບບຂອງ ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ນັ້ນມີການແບ່ງງານຊະນິດຍອດຍ້ຽມສຸດຂີດເລີຍ.

-ແມ່ນໂຕຊິຮຽນເປັນຊ່າງໄມ້ແທ້ບໍ່ນີ? ແຕ່ເບິ່ງຫນ້ີ ຈັ່ງໃດໂຕກະຊິບໍ່ໄດ້ເປັນຊ່າງໄມ້ດອກ, ໂຕຊິເປັນແພດພຸ້ນ... ເຮົາຮູ້ແລ້ວ. ຊັ້ນກະເຫລົ່ານ່ານ່ໄມ້ກົນພະນັກຕັ່ງອີ້ຫັ້ນ, ເລື່ອງຫຍັງໂຕຊິໄປເຮັດຕັ່ງຫນິດຫນ່ອຍລະ? ເຮົາຈ່າຍຄ່ໄມ້ກົນຄູ່ລະ ๑ ອັດ ໂຕກະຊິໄດ້

ເງິນຮອດ ⑤0 ອັດຕໍ່ມື້... ໂຕບໍ່ມີເມຍບໍ່ມີລູກຕ່ວ...

ຊາວກອມມູນພາກັນຫົວໂຄບໆຢູ່ໃນລະພານາຍກອງ ແລະ ຈົ່ມ ວ່າໃຫ້ ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ກ່ຽວກັບການຜະລິດຊະນິດ "ຕົ້ນ ມໍ່ໄດ້ຢູ່ລ້ວ" ຂອງລາວແຕ່ພວກເຮົາໄດ້ວາງແຜນທາງດ້ານອຸດສາ ຫະກຳ ແລະ ການເງິນໄວ້ແລ້ວ, ມັນແມ່ນແຜນການອັນສຳຄັນ ຫລາຍກ່ວາຫມູ.

ມີການນຳໃຊ້ລະບົບໃຫ້ເງິນເດືອນກັບຊາວກອມມູນ ພໍປານວ່າ ພວກເຮົານັ້ນບໍ່ເຄີຍເປັນພະນັກງານກ່ຽວກັບການສຶກສາ ມາຈັກເທື່ອ ແລະ ເຮັດຄືກັບວ່າ ບໍ່ເຄີຍມີໂຕມານ ແລະ ສະເຫນທັງຫມົດ ຂອງມັນຢູ່ໃນໂລກນີ້. ເມື່ອພວກຄູສອນຢາກສະເຫນີໃຫ້ ໂຊໂລ ມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ເອົາໃຈໃສ່ບັນຫາໃນແງ່ສຶກສາສາດຂອງການມີ ເງິນເດືອນ, ລາວກໍຕອບວ່າ:

-ພວກເຮົາຕ້ອງສຶກສາອົບຮົມຄົນສະຫລາດ, ຂ້ອຍຄິດວ່າຊິ ເປັນແນວນັ້ນ ແລ້ວຄົນຊິສະຫລາດແນວໃດຖ້າມັນເຮັດວຽກບໍ່ໄດ້ ເງິນເດືອນ?

-ແລ້ວຄວາມຄິດເດ້ ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ, ຕາມຄວາມ ເຫັນຂອງເຈົ້າ, ຄວາມຄິດບໍ່ມີລາຄາຫວະ?

-ເມື່ອຄົນຜູ້ຫນຶ່ງເຮັດວຽກແລ້ວໄດ້ຮັບເງິນເດືອນ ມັນກໍຈະ ເກີດມີຄວາມຄິດຈົນບໍ່ຮູ້ວ່າຊິເອົາມັນໄວ້ໃສ່ພຸ້ນລະ ແຕ່ເມື່ອມັນຂາດ ເງິນມັນຈະມີຄວາມຄິດດຽວຄືຊິໄປຢືມນຳໃຜ? ນີ້ແມ່ນຄວາມຈິງ.

ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ເປັນໄມ້ງັດຊະນິດມີປະໂຫຍດທີ່ສຸດ ສຳລັບຫນ່ວຍອອກແຮງງານຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຮູ້ວ່າຕັກກະ

ສາດທົ່ມິດມົນຂອງລາວນັ້ນເປັນສິ່ງທົ່ມາຈາກອີກໂລກຫນຶ່ງ ແຕ່ຢູ່ໃນຄວາມທ້າວທັນມີພະລັງຂອງລາວນັ້ນ ຕັກກະສາດຂອງລາວຊ້ຳຍັງນຳໃສ່ອະຄະຕິຕ່າງໆຢ່າງດຸດຶເອດ ແລະ ສຸດໃຈ, ບາງຄັ້ງກໍ ກໍ່ໃຫ້ເກີດຄວາມຮຸນຮ້ອງຕ້ອງການແບບວິທີເຮັດວຽກແນວໃຫມ່.

ກອມມູນ ແຊກຊຶນສະກີ ກ້າວເຂົ້າສາມາດກຸ້ມຕົນເອງຢ່າງສົມບູນຢ່າງງ່າຍດາຍທົ່ສຸດ ເກືອບຢາກວ່າບໍ່ມີການອອກແຮງງານໃດໆ ແລະ ເບິ່ງຄືວ່າບໍ່ແມ່ນໄຊຊະນະອັນສຳຄັນຢ່າງຫນຶ່ງສຳລັບພວກເຮົາ. ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ບໍ່ເວົ້າຫລົ້ນເວົ້າລ້ຳຈັກເທ່ືອ:

-ນີ້ແມ່ນຫຍັງ? ຊາວກອມມູນ ເຣົ0 ຄົນບໍ່ສາມາດຫາເງິນລ້ຽງກຸ້ມຕົນເອງຫວະ? ມັນຕ້ອງເຮັດໄດ້ບ່າ! ບາດທ່າພວກເຂົາຢາກເຫລົ້ຳຊຳປາຍນ້ັນເດ້ຊັ້ນ? ຫລືວ່າເມຍພວກເຂົາຢາກແຕ່ງເພດຫນເດ!

ຊາວກອມມູນສົມຫວັງໃນການປະຕິບັດແຜນການອຸດສາຫະກຳຂອງພວກເຂົາອັນໃຫມ່ໄປເລ້ືອຍໆ, ດ້ວຍຄວາມພະຍາຍາມອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຮ່ວມກັນ. ແຕ່ລະມ້ືພວກ ເຊກາ ມາຫາພວກເຮົາ, ພວກເພ່ືນກັບເດັກນ້ອຍພາກັນພິຈາລະນາລາຍລະອຽດປີກຍ່ອຍທຸກຢ່າງ, ປ່ອງຫວ່າງເລັກໆນ້ອຍໆທຸກຢ່າງ, ສູ້ຍັນຕ້ານກັບທ່າອຽງເຫັນແກ່ລາຍໄດ້ຂອງ ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ, ຕ້ານກັບການຜະລິດສິນຄ້າຄຸນນະພາບຕ່ຳ ແລະ ການຟຸມເຟ້ືອຍຊະຊາຍ. ບົດຮຽນການຜະລິດແບບອຸດສາຫະກຳຂອງຊາວກອມມູນນັບມ້ືນັບສັບສົນຂ້ຶນ ແລະ ພວກເຂົາກໍສາມາດຫັນມາຕ່ຳຫນ້ີຕົ້ມ ໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ຈົນລາວໂມໂຫຂ້ຶງຄຽດຂ້ຶນ:

- ແມ່ນຫຍັງກັນລະນີ? ພວກເຂົາຮູ້ຫມົດລູ້ລົ້ນລູ່ແນວແລ້ວເດ້ ບາດນີ້! ພວກເຂົາຢາກມາສອນຂ້ອຍອີກວ່າ ເຂົາເຮັດຫົວຈັກລົດໄຟ ຢູ່ໂຮງງານ ຄາຄົບພຸ້ນແບບໃດ? ແມ່ນພວກເຂົາຮູ້ອີ່ຫຍັງແດ່ນໍ້ກ່ຽວ ກັບວຽກຢູ່ພຸ້ນນະ?

ໃນທັນໃດນັ້ນຄຳຂວັນປະໂຫຍກຫນ່ຳຊ້ຳທຸກຄົນຮູ້ດີກໍສ່ອງແສງ ສະຫວ່າງໃສ່ເສັ້ນທາງຂອງພວກເຮົານັ້ນຄື: "ພວກເຮົາຕ້ອງມີໂຮງ ງານທີ່ແທ້ຈິງ".

ພວກເຮົາເລີ່ມເວົ້າກັນຮອດໂຮງງານຫລາຍຂຶ້ນ. ຍິ່ງເງິນເປັນ ພັນໆຮຸບແລ່ນມານອນກອງຢູ່ໃນບັນຊີທະນາຄານ ຂອງພວກເຮົາ ຫລາຍເທົ່າໃດ, ຄວາມຝັນກ່ຽວກັບໂຮງງານກໍ່ຍິ່ງເລີ່ມເປັນຮູບຈະ ແຈ້ງເຫັນລາຍລະອຽດຄັກແນ່ຂຶ້ນ ບິນເສັ້ນທາງທີ່ຢູ່ໃກ້ ແລະ ມີ ທາງກາຍເປັນຄວາມຈິງໄດ້ຫລາຍທີ່ສຸດ. ແຕ່ສິ່ງດ່ກ່າວເກີດຂຶ້ນໃນ ພາຍຫລັງ.

ນັກຮຽນຂອງກອມມູນ ແຊກຊຶມສະກີ ກັບເດັກນ້ອຍນິຄິມ ກ້ອກກີ ມີໂອກາດພົບພໍ້ກັນເລື້ອຍ. ພວກເຂົາໄປຍ້ຽມຢາມກັນໃນ ວັນອາທິດ, ໄປກັບເປັນກອງເປັນຫມ່ວຍ, ແຂ່ງຂັນເຕະບານແດ່, "ໂກຣິດກີ"* ແດ່, ລ້ຽງອາບນ້ຳ ແລະ ແລ່ນນ້ຳກ້ອນ, ໄປທ່ຽວ ຫລິ້ນ ແລະ ໄປຊຸມລະຄອນນຳກັນ.

ທ້າວນິຄິມ ແລະ ກອມມູນສົມທົບກຳລັງກັນເລື້ອຍໆເພື່ອເຮັດ ກິດຈະກຳຫລາຍອັນ, ຮວມຂະບວນກັບພວກກົມໂຊໂມນ ແລະ

---

* ໂກຣິດກີ: ເກມຫລິ້ນພົ້ນເມືອງລັດເຊຍປະເພດຫນ່ຳ.

ເຍົາວະຊົນ, ໄປຢ້ຽມຢາມ ແລະ ຄຳນັບແຂກ, ແລະ ໄປທ່ອງ ທ່ຽວ. ຂ້າພະເຈົ້າມັກລະຍະເວລານີ້ຫລາຍ, ມັນແມ່ນວັນແຫ່ງໄຊ ຊະນະອັນແທ້ຈິງຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກໍຮູ້ດີວ່າ ມັນ ແມ່ນໄຊຊະນະອັນນີ້ແລ້ວທີ່ເປັນອັນສຸດທ້າຍຂອງຂ້າພະເຈົ້າ.

ໃນມື້ເຊັ່ນນີ້ຈະມີການອ່ານຄຳສັ່ງພິເສດ ທັງຢູ່ໃນນິຄົມ ແລະ ກອມມູນຄືກັນ ເພື່ອແນະນຳເລື່ອງການນຸ່ງເຄື່ອງ, ສະການທີ ແລະ ເວລານັດພົບ, ທັງເດັກນ້ອຍນິຄົມ ແລະ ຊາວກອມມູນນຸ່ງເຄື່ອງຄື ກັນຄືສັ້ງຂາສັ້ນແບບຂີ້ມ້າ, ໃສ່ກີ່ງຕົນຫນາ, ເສື້ອຄໍຂາວ ແລະ ຫມວກສຸບແສ່ວ. ຕາມທຳມະດາແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າມັກໄປນອນຄ້າງ ຄືນຢູ່ກັບເດັກນ້ອຍ ກ້ອກກີ ພຸ້ນກ່ອນຄືນຫນຶ່ງ, ມອບພາລະຢູ່ ກອມມູນໃຫ້ ກຽກກີຊອບ. ພວກເຮົາອອກເດີນທາງໄປກູເຮຍແຊ ໂດຍຄຶດໄລ່ເວລາເດີນທາງໄວ້ ມ ຊົ່ວໂມງ ແລະ ລົງໄປຕ້ອເມືອງ ໂດຍຜ່ານໄປທາງພູເຍັນ, ຈຸດນັດພົບທີ່ຕົກລົງກັນໄວ້ຍາມໃດກໍຢູ່ຕໍ່ ຫນ້າຕຶກຄະນະກຳມະການບໍລິຫານງານສູນກາງ ຂອງອູກຣາອຶນ ບ່ອນເປັນເດີ່ນກ້ວາງປູຢາງ ເອີ້ນວ່າເດີ່ນ ເຕເວເລັບ.

ຢູ່ໃນເມືອງ, ແກວຢ່າງເດັກນ້ອຍ ກ້ອກກີ ມີວາດຊົງງົດງາມພິ ລຶກ. ແກວກ້ວາງຂະຫນາດ ຝ ຄົນເກືອບກອມເອົາທາງຍ່າງຫມົດ ນັບທັງທາງລົດພ້ອມ. ຢູ່ເບື້ອງຫລັງພວກເຮົາ ມີຕູ້ລົດລາງເປັນ ສິບໆຕໍ່ທາງກັນຍາວ, ພວກຄົນຂັບຕ່າງກໍໂມໂຫ ພາກັນບີບແກ ແປ໋ດໆຢ່າງບໍ່ຂາດມື ແຕ່ພວກເດັກນ້ອຍທີ່ຍ່າງຢູ່ທາງປີກຂວາຮູ້ຈັກ ຫນ້າທີ່ຂອງພວກເຂົາດີ: ພວກເຂົາຍ່າງຢ່າງເຄັ່ງຂຶມຫນັກແຫນ້ນ ເຮັດບາດກ້າວອ່ອກ້ວາງໆ, ເສືອກແສງຕາຂີ້ຫລັກໄປເບິ່ງທາງຍ່າງ

ບາງຂະນະ ໂດຍບໍ່ເອົາໃຈໃສ່ນຳລິດລາງ ຫລືວ່າຄົນຂັບ ແລະ ສຽງ ແກນັ້ນແມ່ນແຕ່ຫນ້ອຍດຽວ, ຢູ່ຫລັງຫມູ່ແມ່ນ ເປໂຕຣ ກຣາບ ເຊັນໂກ, ຫນຶ່ງທຸງຮູບສາມຫລ່ຽມຜືນຫນຶ່ງ, ຝຸງຊົນແນມເບິ່ງ ຫນ້ດ້ວຍຄວາມສົນໃຈແກມສົງໄສ ແລະ ນິຍົມຊົມຊອບເປັນພິເສດ ແລະພວກເດັກນ້ອຍກໍແຫຍ້ກັນເຂົ້າມາໃກ້ໆມັນຈົນ ເປໂຕຣ ຮູ້ສຶກ ເຄືອງໆ, ຢາກອາຍຫລັບຕາລົງ. ຜືນທຸງສາມຫລ່ຽມຂອງຫນ້ປົວ ສະບັດຢູ່ຊ້ກັບປາຍດ້ງຄົນຂັບລິດ ແລະ ເປໂຕຣ ກໍເບິ່ງຄ່ວ່າບໍ່ໄດ້ ຍ່າງຢຽບພື້ນດິນ ແຕ່ລ່ອງລອຍປ່ີຢູ່ໃນສຽງອ້ືອ້ືງນັ້ນນອງຂອງລິດ ລາງ.

ຈົນຮອດເດ່ີນ ໂຮຊາ ລຸກຊຳບອກ ແກວ່ຍ່າງຂອງພວກເຮົາຈ່ົ ຫລີກອອກຈາກທາງ ລິດແລ່ນກາຍພວກເຮົາໄປຄັນຕ່ໍຄັນ, ຝຸງຄົນ ໃນລິດປ່ອນຫົວອອກຈາກປ່ອງຢ້ຽມມາເບິ່ງພວກເຮົາທ້ັງຫົວທ້ັງຍ້ກ ມືສະແດງວ່ຍາກຮ້ຽໃຫ້ພວກເດັກນ້ອຍ ສ່ວນພວກເຂົາຊ້ຳພາກັນ ຍ້ມຕອບແບບຊ່ືງຕາມພາສາເດັກນ້ອຍ ໂດຍບໍ່ແຕກແກວ່ຫລ່ຍ່າງຜ່ິດ ບາດແຕ່ຍ່າງໃດ. ເປັນຫຍັງຊິບ່ຍອກໄຍຫລ້ັນກັບຝຸງຊົນໃນເມ່ືອງ ແລະ ເຮັດພາໂລພວກເຂົາຈັກຫນ້ອຍລະ? ເຂົາເຈ້ົາລ້ວນແຕ່ແມ່ນ ໄທກັນເອງເທ່ົານ້ັນ, ມ່ີແຕ່ຄົນດ່ີ, ບໍ່ແມ່ນພວກຊຸນນາງເຈ້ົານາຍ ທ່ົາໃດອ່ີກແລ້ວທ່ີ່ມາຂ່ີ້ດເລາະຢູ່ຕາມກະຫນ່ິນ, ບ່ໍ່ມ່ີພວກມ່ອມ ນ່ົງຄວ່ງແຂນມາກ່ັບບ່ າວທະຫານຫນ້ າເຫລ່ືອງຄ່ີໂອບເຜ່ົ່ , ບ່ໍ່ມ່ີ ເຈ້ົາຂອງຮ້ານຄ້ົ້າກ້ົ້ມແສງຕາກອດກາຕ່ໍາຫນ່ີຕ່ິຽນໃສ່ພວກເຮົາອ່ີກ, ພວກເຮົາຍ່ າງໄປແບບເປັນເຈ້ົ້າຕ່ິນເອງ, ຜ່ານຕ່ິວເມ່ືອງຂອງພວກ ເຮົາ, ພວກເຮົາບ່ໍ່ແມ່ນ "ເດັກນ້ອຍພາຍໃຕ້ບຸນບາລະມ່ີ" ຂອງໃຜ

ອີກແລ້ວ ແຕ່ແມ່ນຊາວນິຄົມ ກ້ອກກີ. ການທີ່ພົ້ນທຸ່ງສີເຂຽວຂອງ ພວກເຮົາປົວສະບັດຢູ່ຕໍ່ຫນ້າພວກເຮົາ ແລະ ສຽງແກທອງແດງທີ່ ເສບເພງຈ້ຽຫວະເດີນຂອງຈອມພົນ ບູດີນນີ້ນ ບໍ່ແມ່ນວ່ານັ້ນບໍ່ ມີຄວາມຫມາຍຫຍັງເດ້.

ພວກເຮົາລ້ຽວເພື່ອຕັດໄປສູ່ເດີ່ນ ເຕເວເລັບ, ຂຶ້ນໂນນຫນ້ອຍ ຫນຶ່ງ ແລ້ວກໍແນມເຫັນປາຍເສົາທຸ່ງຂອງພວກກອມມູນ ແຊກຊຶນ ສະກີ, ຕໍ່ມາກໍແນມເຫັນແກວຄໍເສື້ອຂາວຊ້ຳຈັດ ແລະ ໃບຫນ້າ ເປັນມິດ ແລະ ລະແວດລະອ້ຽຂອງພວກເຂົາ, ຫລຽວເບິ່ງຊ່ອງ ແຂນຍົກຂຶ້ນຄຳນັບພ້ອມກັນເພື່ອບຽດຕາມສຽງບັນຊາຂອງ ກຽກ ກີຊອບ ແລະ ສຽງດົນຕີກໍດັງກ້ອງສະທ້ອນນຳໜ້າອີກວົນາທີດຽວເທົ່ານັ້ນ ວົງດຸລິຍາງຂອງພວກເຮົາກໍຈະຢຸດເສບເພງຈ້ຽຫວະເດີນ ແລະ ສົ່ງທຳນອງຕອບຄຳນັບໄປແທນ.

ພຽງນາທີດຽວເທົ່ານັ້ນ, ນາທີດຽວແທ້ໆສຳລັບໃຫ້ ກຽກກີ ຊອບ ສະເຫນີລາຍງານ, ພວກເຮົາຢືນປະຈັນຫນ້າທ່າມກາງ ຄວາມງຽບສະຫງັດຂາດຂັ້ນ. ແລະ ເມື່ອເລີກແກວະແລ້ວ ພວກເດັກ ນ້ອຍແລ່ນເຂົ້າຫາກັນ, ກອດພັນກ້ຽວກັນທັງຫົວຍອກໄຍກັນ ຂ້າພະ ເຈົ້າຈົ່ງຄຶດເຫັນ ດຣ. ໂຟສ ຊາຍເຍຍລະມັນຜູ້ຫົວແຫລມຄົນນີ້ ຄົງອຶດສາຂ້າພະເຈົ້າພໍແຮງ, ລາວໂຊກບໍ່ດີເລີຍທີ່ເລືອກເກີດຜິດ ສະໄຫມ ແລະ ເລືອກເອົາໂຄງຮ່າງສັງຄົມທີ່ບໍ່ເຫມາະສົມຈັກດີ!

ຖ້າຫາກວ່າພວກເຮົາມາພົບກັນກ່ອນວັນອາທິດ, ມິເຕຍ ເຊເວ ລີ ຈະຕ້ອງມາຫາຂ້າພະເຈົ້າສະເຫມີ ແລະ ສະເຫນີວ່າ:

-ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ນໍ້ແລ້ງນີ້ພວກຢູ່ ກ້ອກກີ ເຂົາຊິສ້ຽພົ້ນເລື່ອງ "ເຮອ

ປະຈັນບານ ໂປຕ໋ຳກິນ" ໃດ໋, ສ່ວນເລື່ອງອາຫານການກິນນັ້ນມີ ພຽງພໍ.

ແລ້ວໃນຕອນຄ່ຳຄືນແບບນີ້ ຈົນຮອດເດິກດື່ນພວກເຮົາກໍປຸກ ໂປດວອກກີ້ດ້ວຍສຽງບັນເລງເພງເດີນຈາກວົງດຸລິຍາງທ້າງສອງ ພວກ ເຮົາ, ສຽງດັງອ້ຶ້ອງຈະແກ່ຍາວຢູ່ໂຕະກິນເຂົ້າ, ຢູ່ຫ໋ຳພັກ ແລະ ຢູ່ ໃນສະໂມສອນ. ພວກເດັກນ້ອຍຮຸ່ນອ້າຍຈະເວົ້າຮອດລົມພະຍຸໃນ ຍຸກຕົ້ນໆ ແລະ ວັນເວລາອັນງົດງາມໃນປີ ກ່ອນໆ ສ່ວນພວກເດັກ ນ້ອຍຮຸ່ນໃຫມ່ກໍມິດຟ້ຽງທ້ຽງຄ໋ຶດອ໋ຶດສາໄປນ໋ຳ.

ນັບແຕ່ເດ໋ືອນເມສາເປັນຕົ້ນມາ ການມາມ໋ືຄົນຂອງ ກ້ອກກີ ກາຍເປັນຫ໋ືອ໋ຂ໋ືສົນທະນາຕົ້ນຕໍລະຫ່ວ່າງຫມູ່ຄູ່ຂອງພວກເຮົາ. ເພ໋ືນ ຂຽນຈົດຫມາຍມາບອກພວກເຮົາວ່າ ຈະມາ ຄາຄິບ ເປັນພິເສດໃນ ເດ໋ືອນກໍລະກົດ ແລ້ວຈະມາຢູ່ມ໋ືຄົນສາມ໋ື. ດົນນານມາແລ້ວທ໋ີ່ພວກ ເຮົາຂຽນຈົດຫມາຍຕ໋ິດຕ໋ໍ່ກັບເພ໋ືນ. ພວກເດັກນ້ອຍທ໋ີ່ບ໋ໍ່ເຄ໋ີຍເຫັນ ເພ໋ືນຈັກເທ໋ືອຮູ້ສ໋ຶກສ໋ຳນ໋ຶກວ່າມ໋ີເພ໋ືນມາຢູ່ໃນກັນເກ໋ືອພວກເຮົາແລ້ວ, ພວກເຂົາດ໋ີໃຈພ໋ໍປານເດັກນ້ອຍເວລາເຫັນຮູບແມ່. ພວກເດັກນ້ອຍ ທ໋ີ່ສູນເສ໋ຍຄອບຄົວ ແລະ ຕະຫລອດເສ໋ັ້ນທາງຊ໋ີວ໋ິດອັນຍ໋ືດຍາວບ໋ໍ່ ເຄ໋ີຍຮູ້ຈັກກັບຄວາມອົບອຸ່ນນັ້ນ, ພວກເຂົາເປັນຜູ້ດຽວທ໋ີ່ຮູ້ດ໋ີທ໋ີ່ສຸດວ່າ ໃນໂລກນ໋ຶ້ບາງເວລານັ້ນມັນຫນາວເຢ໋ືອກເຢັນເທ໋ົ່າໃດ, ພວກເຂົາ ເຂົ້າໃຈດ໋ີທ໋ີ່ສຸດວ່າຄວາມຫ່ວ່າງໄຍ. ຄວາມອ໋ົ່ນອ່ຽຍຈາກຜູ້ອາວຸໂສ, ຈາກຄົນຜູ້ມ໋ີຈ໋ິດໃຈໂອບອ້ອມອາລ໋ັ້ນເປັນແນວໃດ.

ພວກເດັກນ້ອຍນ໋ືຄົນ ກ້ອກກີ ບ໋ໍ່ຮູ້ຈັກສະແດງຄວາມນ໋ຶ່ມນວນ ອ່ອນຫວານອອກແບບໃດ ເພາະວ່າພວກເຂົາຕ໋ິລາຄາມັນໄວ້ສູງ

ໂພດ. ຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ກັບພວກເຂົາມາ ຊຸ ປີ; ຫລາຍຄົນຕິດພັນຂ້າພະ
ເຈົ້າ ແຕ່ບໍ່ເຄີຍມີຈັກເທື່ອໃນຊຸມປີຫລ້ານີ້ທີ່ຈະມີໃຜຈັກຄົນສະ
ແດງຄວາມອ່ອນຫວານຕາມຄວາມຫມາຍທຳມະດາ ຂອງຄຳສັບ.
ຂ້າພະເຈົ້າຮັບຮູ້ຈິດອາລົມຂອງພວກເຂົາໄດ້ ກ້ຍອນສັນຍານທີ່ຂ້າພະ
ເຈົ້າຄົນດຽວຮູ້ ຄືຄວາມເລິກລ້ຳໃນແສງຕາ, ໃບຫນ້າແດງເຮື່ອ,
ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ສົ່ງຊອມເບິ່ງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ແຈໃດແຈຫນຶ່ງ, ນ້ຳສຽງ
ເວົ້າແຫບໆແບບໃດແບບຫນຶ່ງ, ອາການແລ່ນເຕັ້ນສັກຄະໂຍງເມື່ອ
ພົບພໍ້ກັບຂ້າພະເຈົ້າ. ຍ້ອນແນວນີ້ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເຫັນວ່າ ເມື່ອ
ພວກເດັກນ້ອຍເວົ້າເຖິງ ກ້ອກກີ ນັ້ນມັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອ່ອນ
ຫວານນຶ່ມນວນເຫລືອຮັບ, ພວກເຂົາຫືອໂຫຍຄວາມເບີກບານພໍ
ພຽງໃດ ເມື່ອໄດ້ຮັບຂ່າວວ່າເພິ່ນຈະມາ.

ການມາຢ້ຽມຢາມນິຄົມຂອງ ກ້ອກກີ ເປັນຮາງວັນສູງສຸດຢ່າງ
ຫນຶ່ງ. ໃນສາຍຕາຂອງພວກເຮົາ, ມັນບໍ່ ທັນສົມຄວນແນວນັ້ນ
ເທື່ອຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າແທ້ໆ. ຜົນຮາງວັນສູງສົ່ງອັນນີ້ຕົກມາເປັນຂອງ
ພວກເຮົາ ໃນລະຍະ ທີ່ທົ່ວສະຫະພາບໂຊວຽດພວມກະກຽມຕ້ອນ
ຮັບການກັບມາຂອງນັກປະພັນໃຫຍ່ຄົນນີ້, ນັ້ນມັນຫມາຍຄວາມວ່າ
ນິຄົມຂອງພວກເຮົາເຊິ່ງເປັນຫົວຫນ່ວຍສັງຄົມນ້ອຍໆ ບ່ອນຫນຶ່ງ
ອາດຈະຖືກຫລົງລືມປົນກັ້ມຢູ່ໃນຄົ້ນຟອງແຫ່ງຄວາມຟົດຟື້ນລວມ.

ແຕ່ວ່າມັນບໍ່ຖືກລືມ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວປະທັບໃຈພວກເຮົາຫລາຍ
ແລະ ນຳເອົາຄຸນຄ່າອັນສູງສົ່ງມາສູ່ຊີວິດຂອງພວກເຮົາ.

ມີການກະກຽມເພື່ອຕ້ອນຮັບ ກ້ອກກີ ຫລັງຈາກໄດ້ຮັບຈົດ
ຫມາຍຂອງເພິ່ນພຽງວັນດຽວ. ເພິ່ນໄດ້ສົ່ງຂອງຂວັນອັນເອື້ອອາລີ

ຢ່າງຫນ໋ຶ່ງມາໃຫ້ພວກເຮົາກ່ອນ ແລະ ຍ້ອນສິ່ງດັ່ງກ່າວນ໋ຶ້ເອງພວກ
ເຮົາຈ໋ຶ່ງສາມາດຮ່ຳບາດແຜຈ່ຳນວນສຸດທ້າຍ ທ໋ຶ່ຫລ໋ຶ່ງເຫລ໋ຶ່ອມມາຈາກ
ກູເຮຍແຊ ເກ໋ຶ່າ.

ແມ່ນກະໂຕເວລານ໋ຶ້ເອງທ໋ຶ່ພວກເພ໋ຶ່ນຮຸງກຮ້ອງໃຫ້ຂ້າພະເຈ້ົ້າສະ
ເຫນ໋ຶ່ລາຍງານ. ຂ້າພະເຈ້ົ້າຕ້ອງສະເຫນ໋ຶ່ໃຫ້ບັນດາຜູ້ຊ໋ຶ່ຽວຊານຮູ້ທ໋ຶ່ດ
ສະ໋ຶດ, ນັກປາດ ທາງດ້ານວ໋ຶ່ຊາການສ໋ຶກສາວ່າຄະຕ໋ຶ່ພ໋ຶດປະຈ່ຳຕ໋ຶ່ວຂອງ
ຂ້າພະເຈ້ົ້າທາງດ້ານວ໋ຶ່ຊາການຄູນ໋ຶ້ມ໋ຶ່ຫຍ້ັງແດ່ ແລະ ຫລ໋ຶ ກການທ໋ຶ່ຂ້າ
ພະເຈ້ົ້ານ່ຳໃຊ້ໄດ້ເປ໋ຶ່ນແນວໃດ. ບ່ໍ ອ໋ຶ ດແຕ່ຂ້ົ້ອ້າງອ໋ຶ ງສ໋ຶ ນດອກ ເພ໋ຶ ່ອ
ຮຸງກຮ້ອງອະທ໋ຶ ບາຍຢ່ າງລະອຽດຢ ູ່ໃນນ໋ຶ ້.

ຂ້າພະເຈ້ົ້າກະກຽມຕ໋ຶ ວຢ ່ າງສຸດຂ໋ຶ ດ ເພ໋ຶ ່ອການທ໋ຶ ດສອບ ຄ ັ ້ງ ນ ້ ໋ ຶ .
ເ ກ ໋ ຶ ງ ແ ມ ່ ນ ວ ່ າ ຂ ້ າ ພ ະ ເ ຈ ້ ົ ້ າ ບ ່ ໍ ຫ ວ ັ ງ ຄ ອ ງ ຄ ອ ຍ ວ ່ າ ຈ ະ ໄ ດ ້ ຮ ັ ບ ຄ ວ າ ມ ເ ມ ດ ຕ າ
ຫ ລ ໋ ຶ ກ ການ ຜ ່ ອ ນ ສ ັ ້ ນ ຜ ່ ອ ນ ຍ າ ວ ໃ ດ ໆ ກ ໍ ຕ າ ມ .

ໃ ນ ທ ໋ ຶ ່ ສ ຸ ດ ຂ ້ າ ພ ະ ເ ຈ ້ ົ ້ າ ກ ໍ ກ ້ າ ວ ເ ຂ ົ ້ ້ າ ໄ ປ ໃ ນ ຫ ້ ອ ງ ຫ ນ ໋ ຶ ່ ງ ກ ວ ້ າ ງ ໆ ເ ພ ດ ານ
ສ ູ ງ ປ ອ ດ ໂ ປ ່ ງ ດ ໋ ຶ , ໃ ນ ນ ັ ້ ນ ມ ໋ ຶ ີ ແ ຕ ່ ເ ຕ ັ ້ ຽ ງ ສ າ ສ ະ ດ າ ແ ລ ະ ສ າ ວ ິ ກ . ມ ັ ນ
ແ ມ ່ ນ ກ ອ ງ ປ ະ ຊ ຸ ມ ເ ພ ໋ ຶ ່ ອ ຕ ັ ດ ສ ິ ນ ຄ ະ ດ ໋ ຶ ສ ະ ເ ພ າ ະ ຢ ່ າ ງ ຫ ນ ໋ ຶ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ເ ອ ງ . ໃ ນ ທ ໋ ຶ ່
ນ ໋ ຶ ້ ທ ັ ດ ສ ະ ນ ະ ທ ໋ ຶ ່ ສ ະ ແ ດ ງ ອ ອ ກ ນ ັ ້ ນ ຕ ້ ອ ງ ສ ຸ ພ າ ບ ວ ິ ກ ວ ິ ນ ອ ້ ອ ມ ໂ ຄ ້ ງ ນ ໋ ຶ ່ ມ
ນ ວ ນ , ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ຫ ວ ນ ຄ ໋ ຶ ດ ຄ ລ ໋ ຶ ນ ເ ກ ໋ ຶ ງ ກ ໋ ຶ ່ ນ ຫ ອ ມ ກ ້ ວ ່ າ ງ ກ າ ດ ຂ ອ ງ ອ ອ ກ ປ ອ ງ
ໂ ປ ໄ ຄ ່ ຂ ໋ ຶ ດ ງ ໍ , ຂ ອ ງ ປ ໋ ຶ ້ ມ ເ ກ ໋ ຶ ່ າ ໆ ແ ລ ະ ໂ ຕ ະ ຕ ັ ່ ງ ຫ ລ ້ ອ ນ ສ ໋ ຶ ເ ພ ັ ້ ຍ ຍ ້ ອ ນ
ກ ານ ນ ັ ່ ງ ກ ູ ເ ກ ໋ ຶ ອ ຄ ໋ ຶ ້ ນ ຄ ້ ວ ້ າ ແ ຕ ່ ດ ິ ນ . ແ ຕ ່ ພ ວ ກ ສ າ ສ ະ ດ າ ແ ລ ະ ສ າ ວ ິ ກ
ຢ ູ ່ ຫ ນ ໋ ຶ ້ ບ ່ ໍ ມ ໋ ຶ ຫ ນ ວ ດ ເ ຄ ົ ້ າ ຂ າ ວ ຍ າ ວ , ບ ່ ໍ ມ ໋ ຶ ຊ ່ ສ ຽ ງ ເ ປ ັ ນ ທ ໋ ຶ ່ ສ ັ ກ ກ າ ລ ະ ຫ ລ ໋ ຶ
ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ້ ົ ້ າ ຂ ອ ງ ກ ານ ຄ ໋ ຶ ້ ນ ພ ົ ບ ຍ ່ ໋ ຶ ງ ໃ ຫ ຍ ່ ອ ັ ນ ໃ ດ . ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ າ ມ ໋ ຶ ີ ສ ິ ດ ອ ັ ນ ໃ ດ ຈ ໋ ຶ ່ ງ
ມ ໋ ຶ ີ ວ ິ ງ ສ ັ ບ ພ ະ ລ ັ ງ ສ ໋ ຶ ີ ອ ອ ມ ຫ ົ ວ ແ ລ ະ ກ ໍ ອ ັ ກ ຂ ະ ລ ະ ສ ັ ກ ສ ິ ດ ໄ ວ ້ ໃ ນ ມ ໋ ຶ ? ຢ ່ າ ງ

ໃດກໍດີ ພວກເຂົາກໍເປັນບຸກຄົນຜູ້ຄ່ອງໄວ ຜູ້ຫລົບບ່ຽງຢູ່ເບື້ອງຫລັງ ປະຕູເພື່ອສ້າງສວຍງາມຂອງຊີວິດໃຊ້ງດຈະຖືກແຈກຢາຍກະຈາຍ ອອກໄປ.

ຜູ້ທີ່ທ້າວຫັນຂັນແຂງກ່ອນຫມູ່ແມ່ນອາຈານ ຊາຍກົນ; ແມ່ນ ທ້າວ ຊາຍກົນຜູ້ດຽວກັນທີ່ເຄີຍເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄຶດເຫັນບົດ ເລົ່າເລື່ອງຂອງ ເຊກອບ ຫວ່າງ ປີກ່ອນນັ້ນແລ້ວ.

ຢູ່ໃນຄຳສະຫລຸບຂອງລາວ ຊາຍກົນ ບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ມີຫຍັງເຫລືອ ຄ້າງຢູ່ໃນຕົວຂ້າພະເຈົ້າພໍເມັດເລີຍ:

-ສະຫາຍ ມາກາເຣັນໂກ ວາງຂະບວນວິຊາການສຶກສາເທົ່າ ແນວຄຶດກ່ຽວກັບຫນ້າທີ່! ແມ່ນຢູ່ວ່າໃນນັ້ນລາວໄດ້ຕົ່ມຄຳສັບ "ກຳ ມາຊີບ" ໃສ່, ແຕ່ສະຫາຍເອີ້ຍ, ສິ່ງດັ່ງກ່າວນັ້ນມີແຕ່ເຊື່ອງບ້າ ທາດແທ້ຂອງແນວຄຶດຊ້ຳ. ພວກເຮົາຂໍແນະນຳໃຫ້ສະຫາຍ ມາກາ ເຣັນໂກ ດຳເນີນການອະທິບາຍຢ່າງຕົດແທດ ທີ່ສຸດກັບປະຫວັດ ການເກີດຮູບການຂອງແນວຄຶດກ່ຽວກັບຫນ້າທີ່, ມັນແມ່ນແນວຄຶດ ຫນ້າທີ່ຕ່ຳຕ່ຳເກີດນຳສາຍການພົວພັນແບບນາຍທຶນ, ແມ່ນແນວຄຶດຫນ້ຳ ທີ່ມັກສະນະເປັນການຄ້າຢ່າງເລິກເຊິ່ງ. ວິຊາການສຶກສາໂຊ່ງດ ຊອກວິທີສຶກສາອົບຮົມໃຫ້ບຸກຄົນຮູ້ຈັກສະແດງກຳລັງ ແລະ ຫົວຄຶດ ປະດິດສ້າງຢ່າງເສລີ ບໍ່ເຄີຍມີການສ້າງແນວຄຶດວ່າດ້ວຍຫນ້າທີ່ແບບ ພວກນາຍທຶນ.

ນັບວ່າເປັນຄວາມເສຍດາຍເລິກເຊິ່ງຢ່າງຫນຶ່ງ ແລະ ກໍເປັນ ເລື່ອງແປກປະຫລາດສາຫັດອີກດ້ວຍທີ່ໃນວັນນີ້ພວກເຮົາໄດ້ມາຍົນ ຄຳຮຽກຮ້ອງຫາການສຶກສາອົບຮົມສ້າງອາລົມສຳນຶກກ່ຽວກັບກຽດ

ຈາກປາກຂອງຜູ້ອຳນວຍການສອງສະຖາບັນແບບຢ່າງ ຜູ້ຫນ້ານັບຖື ຄົນຫນຶ່ງ. ພວກເຮົາເຮັດແນວອື່ນບໍ່ໄດ້ແລ້ວນອກຈາກລຸກຂຶ້ນຄັດ ຄ້ານກັບຄຳຮຽກຮ້ອງອັນນີ້. ທັດສະນະໂຊວຽດສົມທົບສຽງຂອງມັນ ເຂົ້າກັບສຽງວິທະຍາສາດຢ່າງສະບາຍ, ມັນບໍ່ຍອມໃຫ້ມີການຫັນກັບ ໄປຫາຈິດສຳນຶກອັນນີ້ທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຮົາຈື່ໄດ້ດີວ່າ ອະພິສິດແມ່ນ ຫຍັງ, ເຄື່ອງແບບ ແລະ ບ່າຂຶດຂອງພວກນາຍທະຫານແມ່ນ ຫຍັງ.

ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດຖືກຫຽງກັນກ່ຽວກັບແນວຄິດທຸກຢ່າງ ເຊິ່ງສະ ເຫນີອອກຢູ່ໃນລາຍງານກ່ຽວກັບການຜະລິດ. ມັນອາດເປັນໄປໄດ້ ວ່າ ເບິ່ງໃນແງ່ຄວາມອຸດົມສົມບູນທາງດ້ານວັດຖຸຂອງນິຄົມແລ້ວ ສິ່ງດັ່ງກ່າວເປັນປະໂຫຍດຢູ່ ແລະ ວິທະຍາສາດການສຶກສາບໍ່ອາດ ຄາດຄະເນໃຫ້ການຜະລິດເປັນບັດໃຈສຳຄັນຫນຶ່ງຂອງການສຶກສາ, ແລະ ດ້ວຍເຫດຜົນອັນນີ້ນຳ ມັນບໍ່ສາມາດຮັບຮອງເອົາຂໍ້ວິນິດໄສ ເຫລົ່ານີ້ໄດ້: "ແຜນການອຸດສາຫະກຳ ແລະ ການເງິນ ແມ່ນຜູ້ ສຶກສາທົດເລີດ". ການຮັບຮູ້ແບບນີ້ກໍ່ແມ່ນສິ່ງອື່ນໃດ ນອກຈາກ ການຕີຄວາມຫມາຍຫຍາບໆຂອງແນວຄິດວ່າດ້ວຍການສຶກສາອົບຮົມ ດ້ວຍການອອກແຮງງານ.

ມີຫລາຍຄົນຂຶ້ນເວົ້າ ແລະ ຫລາຍຄົນມີຄຳຖາມ. ໃນທີ່ສຸດ ຂ້າພະເຈົ້າກໍອົດກັ້ນບໍ່ຟັງ, ຄວາມໂມໂຫແລ່ນຖົ້ມຫນ້າແລ້ວຂ້າພະ ເຈົ້າຈັດການຖອກນ້ຳມັນລົງໃສ່ໄຟກອງຮ້າຍທັນທີ:

- ບາງທີເຈົ້າອາດຈະເວົ້າຖືກຢູ່ບ່ອນວ່າ ພວກເຮົາຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈ ກັນ, ຂ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈເຈົ້າ. ຕາມຄວາມເຫັນຂອງເຈົ້ານັ້ນໂລດເຫັນ

ວ່າຫົວຄິດປະດິດສ້າງແມ່ນສິ່ງທີ່ເກີດຂຶ້ນເອງນໍ້, ຕົກລົງມາແຕ່ຟ້າ ບໍ່ມີໃຜຮູ້ວ່າມັນມາແຕ່ໃສ, ບໍ່ແມ່ນຜົນງານຂອງໃຜຫນຶ່ງ. ຂ້າພະເຈົ້າຂໍບອກພວກທ່ານເປັນເທື່ອທີສາມວ່າ ຫົວຄິດປະດິດສ້າງເກີດຂຶ້ນໄດ້ເມື່ອມີພາລະຫນ້າທີ່, ເມື່ອມີຄວາມຮູ້ສຶກຮັບຜິດຊອບຕໍ່ການປະຕິບັດພາລະນັ້ນ, ມີຄວາມຮັບຜິດຊອບຕໍ່ເວລາທີ່ສູນເສຍໄປໃນເມື່ອວ່ານັ້ນມີຄວາມສຽກຮ້ອງຂອງຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ. ແຕ່ປານນັ້ນພວກທ່ານກໍຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈຂ້າພະເຈົ້າເທື່ອ ແລ້ວຍັງເວົ້າຮອດຫົວຄິດປະດິດສ້າງກັບຂ້າພະເຈົ້າອີກ, ມັນບໍ່ມີເນື້ອໃນ ແລະ ແຍກຕົວຕັດຂາດອອກຈາກການອອກແຮງງານ. ສໍາລັບເຈົ້າ, ເພື່ອຢາກສະແດງວ່າຜູ້ໃດມີຫົວຄິດປະດິດສ້າງນັ້ນ ໃຫ້ເຂົາກົ້ມເບິ່ງໄສ້ຕົນເອງກໍໄດ້ແລ້ວ...

ໂອ້ຍ ຈັ່ງແມ່ນພວກສາສະດາ ອາຈານເຫລົ່ານັ້ນພາກັນຄຸດຂຶ້ນຈົ່ມປ້ອຍດ່າຂ້າພະເຈົ້າ, ບໍ່ຈັກນິບໄຫວ້ ແລະ ປ້ອຍແຊ່ງ! ເມື່ອເຫັນວ່າແປວໄຟ ລຸກລາມໄຫມ້ໄປແລ້ວ ແລະ ເກີຍ່າງໃດຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ສາມາດກອຍຫລັງຄືນໄດ້ແລ້ວ, ບໍ່ມີຫຍັງຊິເສຍອີກແລ້ວ ເພາະວ່າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງວອດວາຍໄປແລ້ວ, ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຕໍ່ວ່າ:

- ພວກເຈົ້າບໍ່ສາມາດຕີລາຄາທ້ົງການສຶກສາອົບຮົມທ້ົງຫົວຄິດປະດິດສ້າງດອກ ເພາະວ່າ ພວກເຈົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈບັນຫານີ້ຈັກເມັດ.

- ແລ້ວເຈົ້າຫັ້ນເດ ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າເລີ່ນເວົ້າແນວໃດກ່ຽວກັບຫົວຄິດປະດິດສ້າງນີ້?

- ເອີ ຂ້ອຍຮູ້.

- ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກດອກ.

ຂ້າພະເຈົ້າຈົກເອົາປຶ້ມນ້ອຍອອກມາ ແລ້ວເປີດອອກອ່ານແຮງໆ:
"ຫົວຄຶດປະດິດສ້າງແມ່ນການຮູ້ຈັກກອຍຫລ້ຽງຢ່າງມີລະບຽບວິໄນ
ເຄ່ັງຄັດ", ເລນິນເວົ້າຢູ່ໃນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ຄັ້ງທີ XI ຂອງພັກ
ບອນເຊວິກ ແຫ່ງລັດເຊຍ ວັນທີ ८ ກໍ ມີນາ ๑๙८८.

ພວກສາສະດາ ພາກັນມິດອົ້ງໄປຄາວຫນ່ຶ ແລ້ວກໍຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ:

- ມັນກ່ຽວຫຍັງກັບການກອຍຫລ້ຽງລະ?

- ຂ້າພະເຈົ້າ ຢາກໃຫ້ພວກທ່ານເອົາໃຈໃສ່ນໍາການພິວພັນລະ
ຫວ່າງ ລະບຽບວິໄນ ແລະ ຫົວຄຶດລິເລີ່ມ. ນອກນີ້ຂ້າພະເຈົ້າເອງ
ກໍມີຄວາມຈໍາເປັນ ທີ່ຈະຕ້ອງສູ້ທ້າກອຍຢ່າງມີລະບຽບ.

ພວກສາສະດາຫລັບຕາທຶບໆແລ້ວຈຸ້ມຫົວເຂົ້າຫາກັນຢ່າງພ້າວ
ພັ່ງ, ຊຸ້ມຊັບກັນທ້ວງດຶງເຈ້ຍຂຽນໄປມາ. ກອງປະຊຸມລັບຜ່ານມະຕິ
ຂອງມັນຢ່າງເປັນເອກະສັນວ່າ:

"ລະບົບດໍາເນີນການສຶກສາອົບຮົມແບບສະເຫນີມານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນ
ແບບວິທີໂຊວຽດ".

ຫມູ່ຄູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຫລາຍຄົນກໍຢູ່ໃນກອງປະຊຸມ ແຕ່ພວກ
ເຂົາບໍ່ປາກ, ໃນນັ້ນຍັງມີພວກກຸ່ມຫນ່ຶ: ພວກເຂົາພາກັນມິດຟັງ
ການກ້ກກຽງຢ່າງເອົາໃຈໃສ່ ທັງຈົດບັນທຶກໃສ່ປຶ້ມນ້ອຍໆຂອງພວກ
ເຂົາເຈົ້າໄປພ້ອມ ຈາກນັ້ນກໍອອກໄປໂດຍບໍ່ລໍຖ້າຟັງການຕັດສິນ.

ພວກເຮົາກັບມານິຄົມໃນຕອນກາງຄືນເດິກດື່ນ, ຂ້າພະເຈົ້າມີ
ພວກຄູສອນແລະສະມາຊິກຫ້ອງການຊາວຫນຸ່ມກົມໂຊໂມນຈໍານວນ
ຫນ່ຶງມານໍາ. ເວລາເດີນທາງກັບມານັ້ນ ໂຈຣາ ໂວນກອບ ກົ່ມນ້ໍ
ລາຍປົດ ແລະ ຈົ່ມຮ້ອຍວ່າ:

- ເຮັດແນວໃດຈ່ຳວ່າ ເວົ້າແນວນັ້ນອອກມາໄດ້ເນາະ ພວກນັ້ນ! ສຳລັບພວກເຂົາໂລດເທ້ນວ່າບໍ່ມີຫຍັງຄືກງດສັກສີ່ຊົ່ນຫວາ, ນິຄົມພວກເຮົາບໍ່ມີກງດຫວະ? ຊົ່ນກງດບໍ່ມີຫວະ?

- ຢ່າໄປສົນໃຈມັນເທາະ, ອາມໂຕ ເຊມືອໂນວ໊ດ, - ລາ ປົດເວ້ົ້ຂົ້ນ. - ພວກເຂົາຢູ່ໃນກະຕ່າດຽວກັນ, ພວກນັກຕໍ່ແຍ...

- ເອ໊... ກັນບໍ່ໄດ້ສົນໃຈໃຫ້ຄວາມສຳຄັນອີ່ຫຍັງດອກ, ຂ້າພະເຈົ້າບອກເພື່ອໃຫ້ພວກເດັກນ້ອຍອຸ່ນໃຈ.

ແຕ່ເວລານັ້ນ ເພິ່ນຈັດການກັບເລ່ືອງນ້ົຮຽບຮ້ອຍໄປແລ້ວ.

ໂດຍບໍ່ລັ່ງເລຫລົ້ມຫົວໃຫ້ໃຜ, ຂ້າພະເຈົ້າລົງມ໊ືລົບລ້າງ ຫນ່ວຍຊ໊ືວ໊ດໂຮມຫມູ່ທັນທ໊ີ, ຂ້າພະເຈົ້າຈັດການສົ່ງພວກເປັນຫມູ່ ຮັກແພງທັ້ງຫລາຍອອກຫນ໊ີຈາກ ນິຄົມ. ການກະທຳດັ່ງກ່າວເປັນ ຄວາມຈຳເປັນຢ່າງຫນ່ຶ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາ ຕົກເປັນເຄ່ືອງມ໊ືທ໊ດ ສອບພາຍໃຕ້ລະບອບໃຫມ່ ແລະ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ເປັນການປະເຮ໊ືອນຮ້ຽ ຄວາມບໍ່ພໍໃຈຢູ່ໃນນິຄົມອ໊ກຕໍ່ໄປ.

ຂ້າພະເຈົ້ຍ່ືນໃບລານຳຢູເຣັບ ໃນມ໊ືຕໍ່ມານັ້ນໂລດ. ເຂົາຢຸດຊ໊ຶ ຄາວຫນ່ຶ ແລ້ວບ໊ືບມ໊ືຂ້າພະເຈົ້າແຫນ້ນຢ່າງມ໊ດໆ. ຂ້າພະເຈົ້ຍ່າ ອອກມາ ລາວຈ່ຳຮ້ອງນຳວ່າ:

- ຟ້າວກ່ອນ!... ຊ໊ເຮັດແນວໃດ? ທ່ານ ກ້ອກ໊ ຊ໊ມາຫ້ົ ເດ້!

- ເຈ້ົ້ອາດຊ໊ຶດວ່າ ຂ້ອຍຊ໊ຶຍອມໃຫ້ຜູ້ອ່ືນຕ້ອນຮັບ ກ້ອກ໊ ແທນຂ້ອຍໃດ້ຫ້ົ ເນາະ?

- ເອ໊... ຊ໊ນຫວາ!

ລາວແລ່ນກັບຄືນຫ້ອງການ ທັງຈົ່ມພຸມໆວ່າ:

- ຕາຍຫ່າແລ້ວບາດນີ້, ຕາຍຄັກໆ...

- ເປັນຫຍັງຈັ້ນຫວະ?

- ຂ້ອຍຊິຫນີຈາກກນີ້... ໄປທາງໃດກະຊິໄປ!

ຂ້າພະເຈົ້າປ່ອຍລາວໄວ້ກັບເຈຖຕະນາດີ້ນນີ້, ລາວະແລ່ນອອກ ມາທັນຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຮ່ອມ:

- ອານໂຕນ ເຊມືອໂນວິດ... ເຈົ້າ ອຸກໃຈແມ່ນບໍ?

- ໂອ້ຍ... ແມ່ນອີ່ຫຍັງລະ? ຂ້າພະເຈົ້າເວົ້າຄືນທັງຫົວ,

- ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈົ່ງເວົ້າແນວນີ້... ໂອ້ຍ ປັນຍາຊິນເອີ້ຍ! ໄດ້ລະ... ຂ້ອຍຊິອອກຈາກ ນິຄົມໃນມື້ທ່ໍ ກ້ອກກີ ລາເມືອນັ້ນລະ, ຊິມອບ ອຳນາດໃຫ້ ລູກບົນ ສ່ວນເຈົ້າຈະເຮັດແນວໃດກໍຕາມໃຈ.

- ເຈົ້າ...!

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ບອກໃຜຈັກຄົນວ່າ ຂ້າພະເຈົ້າຈະໄປ ແລະ ຢູ ເຮັບ ກໍຮັກສາຄຳສັນຍາ, ລາວອັດປາກນິດເລີຍ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄປໂຮງງານຕ່າງໆ, ພົບພວກອຳນວຍການ ແລະ ໄປ ຫາພວກເຊກາ. ບັນຫາກ່ຽວກັບການຈັດສົ່ງນັກຮຽນອອກນີ້ ມັນມີ ມາແຕ່ດົນແລ້ວຈັ່ງຊັ້ນວິທີ:ແລ່ນເຕັ້ນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ຈົ່ງບໍ່ເຮັດໃຫ້ຄົນ ຢູ່ໃນນິຄົມແປກໃຈ. ອີງໃສ່ການຊ່ວຍເຫລືອຂອງພວກຫມູ່ຄູ່ຫລາຍ ຄົນ ຂ້າພະເຈົ້າຈົ່ງພໍຫາວຽກຫາງານ ຢູ່ໃນໂຮງງານເພື່ອງຄາຄົບໃຫ້ ພວກເດັກນ້ອຍ ກ້ອກກີ ໄດ້ ຢ່າງບໍ່ລຳບາກປານໃດພ້ອມທັງບ່ອນພັກ ພາອາໄສຢູ່ໃນເພື່ອງນຳ. ເອີກາເຕີຣີນາ ກຣີກໍເຮັບນາ ກັບ ກູເລຍ ເຢວາ ເປັນຜູ້ຈັດການເລື່ອງນີ້, ພວກນາງທັງສອງຮູ້ຈັກວຽກນີ້ດີ

ທ້າງຫ້າງຫົບເຄື່ອງນ້ອຍໃຫ້ພວກເຂົາພ້ອມ. ຍ້ງເວລາອີກສອງເດືອນ ກ້ອກກີ ຈ່ຶງຈະມາ, ພວກເຮົາມີເວລາກະກຽມຢ່າງພຽງພໍ.

ຊາວນິຄົມ ກ້ອກກີ ຮຸ່ນເກົ່າ ກ້າວໄປສູ່ຊີວິດໃນສ້ງຄົມເທ່ົ່ອລະຄົນສອງຄົນຕິດຕໍ່ກ້ັນ. ພວກເຂົາອຳລາຈາກໄປດ້ວຍນ້ຳຕານອງຫນ້າ ແຕ່ນ້ັນນ້ັນບ່ໍແມ່ນເພາະຄວາມເສ້ົາໂສກດອກ ພວກເຮົາຍ້ງຈະໄດ້ພົບເຫ້ັນກ້ັນອີກຢູ່. ພວກເຮົາສ່ິງທາງພວກເຂົາຢ່າງມ້ີກຽດ, ມ້ີຂະບວນແຫ່, ທະຫານອ້ີງຄະລ້ັກ ແລະ ຜ້ືນກຸ້ງ ກ້ອກກ້ີປ້ືອສະບ້ັດ. ຜູ້ຈາກໄປມ້ີ ຕາຣາແນ້ັດ, ໂອໂລຄ້ົບ, ກູດ, ເລຊ, ກາລາແຕ້ັງໂກ, ເຟໂດເຣ້ັນໂກ, ໂກຣ້ິໂຕ, ອາໂລດຊາ ກ້ັບ ໂຈຣາ ໂອນກອບ, ລາປ້ົດ, ກູດລາຕ, ສະຕູປ້ົດຊ້ິນ, ໂຊໂຣກາ ແລະ ຜູ້ອ່ືນໆອ້ີກຫລາຍຄົນ. ຂ້ົ້າພະເຈ້ົ້າກ້ັບໂກວານ ຕ້ົກລ້ົງກ້ັນຫາທາງຮ້ັກສາບາງຄົນໄວ້ເປ້ັນພະນ້ັກງານກ້ືນເງ້ືນເດ້ືອນຢູ່ໃນນ້ິຄົມ ເພ້ືອປ້ອງກ້ັນບ່ໍໃຫ້ນ້ິຄົມຂາດຜູ້ນຳຈ້ືນເກ້ືນໄປ. ຂ້ົ້າພະເຈ້ົ້າຍ້ົ້ายนักธรรม ທ່ົ້ກຽມເຂ້ົ້າວ ທະຍາໄລກຳມະກອນໄປຢູ່ກອນໝູນແຊກຊ້ິນສະກ້ີຈ້ືນຮອດລະດູໃບໄມ້ຫລ່ົ່ນ. ພວກພະນ້ກງານຄູສອນຄູເຝ້ິກຕ້ອງຢູ່ໃນນ້ິຄົມໄປລະຍະຫນ້ຶ່ງກ່ອນເພ້ືອບ່ໍໃຫ້ວຽກງານຢຸດສະງ້ັກ. ມ້ີແຕ່ ໂກວານ ຜູ້ດຽວບ່ໍຍອມຢູ່, ລາວບ່ໍ້ຳຮອດວ້ິນາທ້ີສຸດທ້ົ້າຍຊ້ຳ ກ້ັບໄປບ້ົ້ານນອກກ່ອນ.

ຢູ່ໃນວ້ິສ້ັບພະລ້ັງສ້ີຮາງວ້ັນທ້ົ່ຄອບຫ້ົວຂ້ົ້າພະເຈ້ົ້າຢູ່ໃນເປ້ົ້ານ້ັ້ນ ຍ້ັງມ້ີລ້ັງສ້ີຫນ້ຶ່ງສະຫວ່ຳງສະໄຫວຢ່ຳງບ່ໍຄ່ຳດ້ຶດ: ນ້ັນເປ້ັນສ້ິ່ງເຫ້ືອວ້ິໄສທ້ົ່ຈະລ້ືບລ້ຳງຫນ່ວຍຊ້ີວ້ິດໂຮມຫມູ້່ທ້ົ່ມ້ີພະລ້ັງຈ້ັງຊ້ຳຮອດ ๔๐๐ ຄົນ. ແທນບ່ອນພວກທ້ົ່ຈາກໄປໃນລະຍະທ້ຳອ້ິດ, ພວກເດ້ັກນ້ອຍ

ຮຸ່ນໃຫມ່ກໍເປັນຜູ້ກ້າຫານ, ທ້າວ່ອງໄວທ້າວທັນ ສະຫລາດສະ
ຫລຽວ ແລະ ມີອາລົມດີເທົ່າໆກັນ. ກັນແກ່ວພວກເດັກນ້ອຍນິຄົມ
ຮັດແຫນ້ນເຂົ້າຫາກັນພ້ອມແກ່ວທະຫານເວລາສູ້ຮົບ. ມັນບໍ່ພຽງ
ແຕ່ວ່າຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ເອງບໍ່ຢາກຕາຍແຕ່ມັນຮອດບໍ່ຢາກຄຶດ
ຫາຄວາມຕາຍຈ້ຳ. ມັນດຳລົງຊີວິດຢ່າງເຂັ້ມຂຸ້ນຄືກັບລົດໄຟ ກ້າວແລ່ນ
ໄປສຸດຄວາມໄວຕາມຮາງລົດທີ່ຍືນຍ່ຽນ ແລະ ແນ່ນອນ, ຫນ່ວຍຊີ
ວິດໂຮມຫມູ່ກະກຽມຕົນເພື່ອຕ້ອນຮັບການຍ່ຽມຢາມຂອງ ນາຍຊຶມ
ກ້ອກີ ຢ່າງສະຫງ່າງາມ ແລະນິ່ມນວນ.

ວັນເວລາຜ່ານໄປ ແລະ ບັດນີ້ກໍແມ່ນວັນເວລາທີ່ສວຍງາມແລະ
ເປັນສຸກແລ້ວ. ບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບນວນນາລາ, ເວລາກ່ຽວຂອງ
ພວກເຮົາໄຂຂຶ້ນ ປະດັບປະດາດ້ວຍການອອກແຮງງານ, ຮອຍຍິ້ມ
ແລະ ຄວາມສະຫວ່າງສະໄຫວຢູ່ໃນແຈວທາງອະນາຄົດຂອງພວກ
ເຮົາ, ມັນເຕັມໄປດ້ວຍກ້ອຍຄຳອິບອຸ່ນແບບເພື່ອນມິດສະຫນິດສະ
ຫນົມ. ຄວາມກ້າວິນຂອງພວກເຮົາຫ້ອຍຢູ່ເທິງຫົວພວກເຮົາຄ້າຍ
ວົ່ງແຫວນຟ້າ, ຄວາມຝັນຄ້າຍໂຄມສ່ອງແສງປະກາຍໄປທົ່ວທ້ອງ
ຟ້າ.

ດ້ວຍຄວາມເບີກບານມ່ວນຊື່ນຫນັກແຫນ້ນຄືຜ່ານມານັ້ນແລ້ວ,
ພວກເຮົາພາກັນກຽມສະເຫລີມສະຫລອງບຸນຄົ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ເປັນປະ
ຫວັດສາດຂອງພວກເຮົາ.

ໃນທີ່ສຸດວັນນັ້ນກໍມາເຖິງ.

ວັນນັ້ນຕັ້ງແຕ່ເຊົ້າມາ, ມີຂະບວນລົດໃຫຍ່, ລົດຈັກຂອງປະຊາ
ຊົນ, ເຈົ້າຫນ້າທີ່, ນັກຂ່າວຫນັງສືພິມ, ນັກຖ່າຍຮູບ, ນັກຖ່າຍ

ຮູບເງົາ ເປັນກອງຮ້ອຍເດີນທາງມາຍັງນິຄົມ, ພວກເຂົາມາພັກເຊົາ ຢູ່ອ້ອມໆນິຄົມປານຊາວພັດກຶ່ນ. ອາຄານຕ່າງໆປະດັບປະດາດ້ວຍ ພວງມາໄລ ແລະທຸງ, ຕາມເດີ່ນຣາບພຽງມີດອກໄມ້ເຕັມໄປຫມົດ, ພວກເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍຍືນລຽນແຖວຫ່າງໆຢາຍມາແຕ່ໄກ, ຢູ່ເທິງກະ ຫນົບ ອາກຕູຣະກາ ແມ່ນອັດສະວິນເທິງຫລັງມ້າ, ຢູ່ໃນເດີ່ນແມ່ນ ນາຍຍາມອົງຄະລັກ. ມາກຊິມ ກ້ອກກີ ໃສ່ຫມວກສີຂາວ, ໃບຫນ້າ ທ່ົ່ນເຕັ້ນຂອງເພິ່ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸຂຸມ ແສງຕາແຝງຄວາມ ເປັນມິດ, ເພິ່ນລົງຈາກລົດໂອໂຕ, ເສືອກແສງຕາເບິ່ງອ້ອມຮອບ ຕົນເອງ ແລ້ວຍົກມືສັ່ນໆຂຶ້ນລູບຫນວດຫນາແບບຊາວກໍາມະກອນ ແລ້ວຍິ້ມ:

-ສະບາຍດີ! ນ້ີແມ່ນເດັກນ້ອຍຂອງເຈົ້າຫວະ? ເອ້ີ... ດີແລ້ວ... ໄປກັນເທາະ!

ພິທີເຄົາລົບທຸງຕາມສຽງຂອງວົງດຸລິຍາງເລ່ີມຂຶ້ນແລ້ວ, ຝ່າມື ສັ່ນໆຂອງພວກເດັກນ້ອຍທ່ີຍຶດເດ່ອອກ, ແສງຕາໂຮງຮ່ຶງຂອງພວກ ເດັກນ້ອຍ, ຫົວໃຈທ່ີເປ່ີຍມເຜ່ີຍຂອງພວກເຂົາ ທັງຫມົດນ້ີປູລວາດ ອອກຕ່ໍາຫນ້າ ກ້ອກກີ ບ່ໍຕ່າງຫຍັງກັບຜ້າພົມເພ່ືອໃຫ້ລາວຍ່າງຜ່ານ ເຂ້ົາໄປ.

ກ້ອກກີ ເຄ່ືອນຕົວຢ່າງລັບເຂ້ົາໄປໃນແຖວເດັກນ້ອຍ...

ບົດທ່ີ ๑๕

ບົດສ້ອນທ້າຍ

ເຈັດປ່ີຜ່ານໄປແລ້ວ, ທຸກຢ່າງກາຍເປັນເລ່ືອງຂອງອະດ່ີດແລ້ວ ແຕ່ຂ້າພະເຈ້ົາຍັງຈ່ືຈໍາທຸກຢ່າງໄດ້ດ່ີ, ຈ່ືໄດ້ແມ່ນແຕ່ທ່າທາງເລັກໆ

ນ້ອຍໆໃນວັນນັ້ນ ຫລັງຈາກລິດໄຟທີ່ພາເອົາ ກ້ອກີ ກັບເມືອ ແລ່ນຫ່າງອອກໄປ. ກະແສຈິດ ແລະ ອາລົມຂອງພວກເຮົາລ່ອງ ລອຍຕິດຕາມເພິ່ນໄປ, ດວງຕາຂອງພວກເດັກນ້ອຍໂຮງຮຸ່ງໄປດ້ວຍ ຄວາມອິບອຸ່ນແຫ່ງການອຳລາຈາກກັນ ແລະ ໃນວິນຍານຂອງຂ້າພະ ເຈົ້ານັ້ນກໍເກີງເວລາທີ່ຕ້ອງດຳເນີນການເລັກໆນ້ອຍໆອັນຫນຶ່ງແລ້ວ. ພວກສະມາຊິກນິຄົມ ກ້ອກີ ແລະ ແຊກຊຶນສະກີ ຍືນຍາຍໄປຕາມ ທາງແຄມຮາງລິດໄຟ, ປາຍແກທອງເຫລືອງຂອງສອງວົງດຸລິຍາ ແລະ ປາຍຄັນທຸງອອກແສງສະທ້ອນເຫລື້ອມແພບໆ. ລິດໄຟສາຍ ຊຶນນະບົດຂະບວນຫນຶ່ງໄປ ຣິຊອບພວມຈະອອກແລ່ນຢູ່ຮາງຂ້າງ ກັນ. ຊູກບິນ ຫຍັບເຂົ້າມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ:

-ພວກນິຄົມ ກ້ອກີ ຂຶ້ນລິດໄດ້ແລ້ວແມ່ນບໍ?

-ໄດ້ແລ້ວ.

ພວກເຂົາແລ່ນກາຍຂ້າພະເຈົ້າໄປເພື່ອຂຶ້ນຕູ້ລິດໄຟ, ຜົນທຸງແພ ໄຫມເກົ່າແກ່ແລ່ວໄຫມຄຳ ແລະ ນັກເປົ່າແກຢູ່ຫັ້ນແລ້ວ. ປະມານ ນາທີດຽວ, ຫ້ອປ້ອມໆຂອງພວກເດັກນ້ອຍທັງຊາຍ ທັ້ງຍິງກໍປ່ອນ ປໍລ້ອອກມາຕາມປ່ອງຢ້ຽມ, ແສງຕາແລເຫລືອດມາຫາຂ້າພະເຈົ້າ, ພວກເຂົາພາກັນຮ້ອງວ່າ:

-ອານໂຕນ ເຊມືອໂນວ໌, ຂຶ້ນມາພ້ຶ້ແມ້!

-ເຈົ້າບໍ່ມາຫລະ? ເຈົ້າຊິໄປກັບພວກກອມມູນແມ່ນບໍ?

-ແຕ່ອົ່ນ ເຈົ້າຊິມາຫາພວກເຮົາແມ່ນບໍ?

ເວລານັ້ນຂ້າພະເຈົ້າເຂັ້ມແຂງດີແລ້ວ ຈັ່ງຊັ້ນຈົ່ງຍືມໃຫ້ພວກ ເດັກນ້ອຍໄດ້. ແຕ່ເມື່ອ ຊູກບິນ ກັບມາ, ຂ້າພະເຈົ້າເອົາຄຳສັ່ງໃຫ້

ຫມໍ, ຢູ່ໃນນັ້ນມັນເວົ້າແຈ້ງວ່າ ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າໄປ "ພັກຜ່ອນ" ແລ້ວ, ວຽກງານຊຶ່ນໍາຢູ່ໃນນິຄົມແມ່ນພາລະຂອງຫມໍ.

ລູກບິນ ແນມເບິ່ງຄໍາສັ່ງດ້ວຍທ່າທີບໍ່ເຂົ້າໃຈ:

-ແປວ່າ... ເຖິງວາລະສຸດທ້າຍແລ້ວຫວະຫນີ?

-ແມ່ນແລ້ວ, ວາລະສຸດທ້າຍ! - ຂ້າພະເຈົ້າຕອບ.

-ໂອ້ຍ... ແລ້ວຊິໃຫ້ເຮັດແນວໃດ... -ລູກບິນ ຢາກເວົ້າອັນໃດອັນຫນຶ່ງ ແຕ່ນາຍສະຖານີລົດໄຟເປົ່າຫມາກຫວີດຂຶ້ນ ດັງແສບຫູກ່ອນ, ລູກບິນ ກໍເລີຍບໍ່ເວົ້າຫຍັງ. ຫມໍກອຍທ່າງອອກໄປທັງແກວ່ງແຂນແບບຫມິດຫວັງ, ຫັນຫລັງໃສ່ປ່ອງຢ້ຽມຕູ້ລົດໄຟ.

ລົດໄຟສາຍຊຶນນະບົດກະຕຸກຄືງເຄື່ອນຕົວ, ພວງຜົມເດັກນ້ອຍຜ່ານຫນ້າຂ້າພະເຈົ້າໄປລຸດໆຄືກັບໃນອັນບຸນອັນຫນຶ່ງ. ພວກເຂົາຮ້ອງ "ລາກ່ອນ" ທັງດຶງຫມວກແລ່ວຂຶ້ນແກວ່ງໄກວໄປມາຢູ່ເທິງປາຍນິ້ວມື. ໂກໂຣຕອບ ຢືນຢູ່ປ່ອງຢ້ຽມສຸດທ້າຍ, ຍົກມືຄໍານັບຢ່າງບໍ່ເວົ້າຫຍັງຈັກຄວາມ ແລ້ວຍົ້ມ.

ຂ້າພະເຈົ້າອອກມານອກເດີ່ນ, ພວກນັກຮຽນກອມມູນ ແລຸກຊຶນສະກີ ຢືນລຽນແຖວລໍ້າຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ຂ້າພະເຈົ້າໃຫ້ສັນຍານ ແລ້ວພວກເຮົາກໍພາກັນຍ່າງຜ່ານໃນເມືອງໄປຮອດກອມມູນ.

ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ກັບຄືນໄປ ກູເຮຍແລ ອີກຈັກເທື່ອ.

ເຈັດປີແຫ່ງຊີວິດໂຊວຽດຜ່ານໄປແລ້ວ, ໃນຄວາມຈິງມັນຫມາຍຄວາມວ່າມັນຫລວງຫລາຍກວ່າເຈັດປີຈັກກະພັດ.

ໃນລະຍະນີ້ປະເທດຂອງພວກເຮົາໄດ້ເດີນຕາມເສັ້ນທາງແຫ່ງໄຊຊະນະຂອງແຜນການ ຫ ປີ ຄັ້ງທີ ໑, ແລະຄັ້ງທີ ໒ ກໍສໍາເລັດໄປ

ສ່ວນຫລວງຫລາຍແລ້ວ. ໃນເບິ່ງນັ້ນທົ່ວໂລກພວມແອບຮ່ວມເຄົ່າ ລົບທົ່ງນາທາງພາກຕາເວັນອອກຂອງ ເອີລົບ ຫລາຍກວ່າລະຍະ 300 ປາຍປີທົ່ລາຊະວົງ ໂຮມານອບ ຄອງອຳນາດ. ໃນລະຍະ ເວລາດັ່ງກ່າວນີ້, ກ້ານແຂນຊົ້ນຂອງຄົນໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ແຂງແຮງ ແລະ ບັນຍາຊົນແບບໃຫມ່ຂອງພວກເຮົາກໍກຳເນີດເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນ.

ພວກນັກຮ່ວມນິຄົມ ກ້ອກິ ກໍເຕີບໃຫຍ່ຄືກັນ ແລະ ກະແຈກ ກະຈາຍໄປທົ່ວໂລກຂອງຊາວໂຊວຽດ, ບັດນີ້ຂ້າພະເຈົ້າເອງຮອດບໍ່ ສາມາດສຳນຶກເຫັນພວກເຂົາມາຢູ່ເຕົ້າໂຮມກັນ. ບໍ່ສາມາດຄວາມຈັບ ໂຕວ໌ສະວະກອນ ຊາໂດຣອບ ເຊົ່ງໄປບຸຫມັ້ນຢູ່ແຈໃດແຈຫນຶ່ງໃນສະ ຖານທົ່ກໍ່ສ້າງແຫ່ວຕວກເໜນີ, ບໍ່ສາມາດນັດພົບ ກັບແວກຊະເນັບ, ແພດປະຈຳກອງທັບພິເສດທາງພາກຕາເວັນອອກໄກ ຫລືແພດໃຫຍ່ ດຣ. ບູຣູນ ຢູ່ ເຢຍໂຣສລາວ. ແມ່ນແຕ່ ນິດຊິນອບ ແລະ ໂຊ ເຣັນ ເຊິ່ງຍັງເປັນເດັກນ້ອຍຢູ່ແທ້ໆ ກໍຍັງບິນຈາກຂ້າພະເຈົ້າໄປໄກ ແຕ່ບໍ່ແມ່ນຍ້ອນປຶກອັນອ່ອນ ນິ້ມຂອງຄວາມເຫັນອົກເຫັນໃຈແບບ ນັກສຶກສາຂອງຂ້າພະເຈົ້າຄືແຕ່ຄາວກ່ອນດອກ ແຕ່ຫນໍບິນໄປດ້ວຍ ປີກເຫລັກກ້າຂອງຍິນໂຊວຽດ. ສ່ວນ ເຊລາປູຕິນ ນັ້ນມັນກໍ່ບໍ່ໄດ້ ຄິດຜິດດອກ ເມື່ອມັນຢືນຢັນວ່າມັນຈະເປັນທະຫານອາກາດ, ຊູຮາ ເຊເວລິກໍເປັນນັກບິນຄືກັນ ທັງນີ້ເພື່ອບໍ່ເຮັດຄັບອ້າຍຂອງມັນທົ່ ເລືອກອາຊີບເປັນນາຍທະຫານເຮືອຢູ່ທະເລນ້ຳກ້ອນເຫນືອ.

ບາງເວລາຂ້າພະເຈົ້າກໍຖືກຫມູ່ສະຫາຍທົ່ມາຍມາຢ້ຽມຢາມນິຄົມ ສ້ຳຖາມວ່າ:

- ແມ່ນແທ້ຫວະ ເຂົາເວົ້າກັນວ່າໃນຫມູ່ພວກເດັກນ້ອຍໄຮ້ຍາດ

ນັ້ນມີຫລາຍຄົນສະຫລຸງສະຫລາດ ... ຄືວ່າມີແຈ້ປະເສີດ ຫົວຄິດ ປະດິດສ້າງຊັ້ນນ່າ ... ເວົ້າສູ່ຟັງແດ່ ພວກເປັນນັກປະພັນ, ສິລະປິນ ກໍມີຫວະ ?

ນັກປະພັນຫວະ ? ແນ່ນອນພວກເຮົາກໍມີຄືກັນ, ສິລະປິນກໍມີ. ຖ້າບໍ່ມີຄົນພວກນີ້ແລ້ວ ກໍຈະບໍ່ມີຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ໃດດອກດຳລົງຄົງຕົວຢູ່ໄດ້, ຖ້າບໍ່ມີພວກເຂົາກໍບໍ່ສາມາດອອກຫນ້າສື່ພົ້ນຕົດຝາໄດ້. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າຂໍຍອມຮັບວ່າ ຮູ້ສຶກເສຍໃຈຫລາຍຢູ່, ນັກຮຽນນິຄົມກ້ອກິ ຂອງພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເປັນນັກປະພັນຫລືສິລະປິນຈັກຄົນ, ແຕ່ນັ້ນມັນບໍ່ແມ່ນວ່າ ພວກເຂົາຂາດແຈ້ປະເສີດດອກ ແຕ່ມັນແມ່ນຍ້ອນສາເຫດອື່ນ: ພວກເຂົາຖືກຊີວິດ ແລະ ບັນຫາປະຈຳວັນວັນທັນດ່ວນຄຸບຄໍໄວ້ກ່ອນ.

ສ່ວນ ການາບານີ ກໍບໍ່ໄດ້ເປັນນັກກະເສດສາດດອກ. ເມື່ອ ຫມໍອອກຈາກວິທະຍາໄລກຳມະກອນ ນັ້ນຫມໍບໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮຽນຕໍ່ໃນສະຖາບັນກະເສດສາດຊ້ຳ, ຫມໍບອກຂ້າພະເຈົ້າຢ່າງເດັດດ່ຽວວ່າ :

- ຢ່າຫົວນັ້ນເທາະ, ເຂົ້າບະເລກັບໄກຫັ້ນ, ຂ້ອຍຢູ່ບໍ່ໄດ້ດອກ ຄົນບໍ່ມີເດັກນ້ອຍ, ຍັງມີອີກຕັ້ງຫໍ່ໃດ ... ເດັກນ້ອຍທີ່ຄີຢູ່ກາງກະຫນົບພຸ້ນ, ໃນເມື່ອວ່າເຈົ້າເອງ ອາມໂຕນ ເຊມືອໂນວິດ, ເຈົ້າໄດ້ຕໍ່ສູ້ລຳບາກຍາກຊາເພື່ອພວກເຂົາມາຕັ້ງຫໍ່ໃດແລ້ວ, ຂ້ອຍກໍເຮັດໄດ້ຄືກັນ.

ເປັນແນວນີ້ແລ້ວທີ່ ເຊມີຍ໋ ການາບານີ ກ້າວເຂົ້າສູ່ອາຊີບສູງຄ່າເຊັ່ນຄູສຶກສາອົບຮົມສັງຄົມ ແລະ ຫມໍກໍຊິສັດຕໍ່ອາຊີບນີ້ມາຕະຫລອດທຸກວັນນີ້ ເຖິງວ່າຫມໍໄດ້ຮັບບົດຮຽນເຈັບແສບຮຸນແຮງກວ່າ

ນັກຕໍ່ສູ້ເຫລົ່ານີ້ທຸກຄົນກໍຕາມ. ເຊມີຍາແຕ່ງດອງກັບສາວນ້ອຍຈາກ
ເມືອງ ແຊກນິກອບ ຄົນນັ້ນແລ້ວ ມີລູກຊາຍນ້ອຍນຳກັນຄົນຫນຶ່ງອາ
ຍຸສາມປີ ຕາດຳປິ້ຕາຜູ້ເປັນແມ່ ແລະ ມີຊີວິດຊີວາຄືຜູ້ພໍ່ນັ້ນ.
ແລ້ວລູກຊາຍຄົນນີ້ກໍຖືກນັກຮຸນຄົນຂອງ ເຊມີຍາ ປາດໂຕາຍໃນ
ຕອນກາງເວັນແດ່ນແດ້ມຫນຶ່ງ, ນັກຮຸນຄົນນັ້ນເປັນໂລກຈິດ ຖືກ
ສົ່ງມາທົ່ນີ້ໃນຖານະ "ກໍລະນີຫຍຸ້ງຍາກ" ແລະ ເຫດການແບບນີ້ບໍ
ແມ່ນຄັ້ງທຳອິດຂອງມັນ ແຕ່ຫົວໃຈຂອງ ເຊມີຍາ ບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ, ບໍ
ຈົ່ມວ່າປ້ອຍແຊ່ງໃຜຈັກຄົນ, ຫມໍຢູ່ປະຈຳການໃນແນວຫນ້າຂອງ
ພວກເຮົາຕໍ່ໄປ. ຫມໍພຽງແຕ່ຂຽນຈົດຫມາຍມາຫາຂ້າພະເຈົ້າສັ້ນໆ,
ໃນນັ້ນຫມໍ ສະແດງຄວາມແປກໃຈຫລາຍກວ່າຄວາມເຈັບປວດ.

ມັດເວີຍ ເບຍລູກິນ ກໍຄືກັນ ບໍ່ສົນຕໍ່ຮຸນຮອດຊັ້ນສູງ. ຮອດ
ມື້ງາມຍາມດີວັນຫນຶ່ງ ຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຮັບຈົດຫມາຍສະບັບຫນຶ່ງ
ຂອງມັນ:

"ອານໂຕນ ເຊມີອໂນວິດ, ຂ້ອຍຕັ້ງບໍ່ບອກຫຍັງເຈົ້າ, ອະໄພ
ໃຫ້ຂ້ອຍດ້ວຍ, ຂ້ອຍຊິເປັນວິສະວະກອນໄດ້ແບບໃດ ໃນເມື່ອຫົວ
ໃຈຂ້ອຍເປັນທະຫານ. ເວລານີ້ຂ້ອຍຢູ່ໃນໂຮງຮຸນກອງທະຫານ
ມ້າແຫ່ງຫນຶ່ງ. ຢູ່ຫນີ້ອກກໍຄືກັນ ຂ້ອຍເຮັດແບບໂງ່ໆ, ຂ້ອຍພາດ
ວິທະຍາໄລກໍາມະກອນ, ກໍເປັນເລື່ອງບໍ່ຄັກປານໃດເນາະ, ແຕ່ວ່າຂໍ
ໃຫ້ເຈົ້າຂຽນຫາຂ້ອຍຈັກຄວາມສອງຄວາມແດ່, ຄັນຊັ້ນຂ້ອຍນອນບໍ່
ຫລັບ!".

ເມື່ອຄົນຄື ເບຍລູກິນ ນອນບໍ່ຫລັບແລ້ວ... ພວກເຮົາກໍສາມາດ
ດຳລົງຊີວິດຢູ່ໄດ້... ຢູ່ໄດ້ດົນເຕີບພຸ້ນແລ້ວ, ເພາະມີຄົນແບບ ເບຍລູ

ກິນ ນຳຫນ້າໃນຫນ່ວຍປະຈັນບານຂອງກອງທະຫານມ້າໂຊວງດ ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າກ່ຍັງມີຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນຫນັກແຫນ້ນຕື່ນຂຶ້ນອີກເມື່ອ ມັດເວີຍ ມາພົບຂ້າພະເຈົ້າ, ທ່ຶ່ານຂອງກ່ມີຫມາຍຍິດນາຍທະ ຫານ, ເຂົາສູງໃຫຍ່ເຂັ້ມແຂງສົມບູນ, ກ็ໄດ້ວ່າ "ສຳເລັດຮູບ" ແລ້ວນັ້ນລະ.

ບ່ມີແຕ່ ມັດເວີຍ ເທ່ານັ້ນ ຜູ້ທ່ຶ່ກ็ດີກັນ, ລ້ວນແຕ່ເຂັ້ມແຂງ ເປັນຜູ້ໃຫຍ່ຫມົດ: ອິດຊາຈີ ເປັນນາຍຊ່າງເຕັກນິກ, ນິຊາ ອອບ ຊາເຣັນໂກ ເປັນຄົນຂັບລົດ, ໂອເລັກ ອອກເນັບ ເຮັດວຽກ ຢູ່ຂະແຫນງຊົນລະປະທານຢູ່ແຄມທະເລ ກາສະປຽນ, ນາຮູດຊາ ເລັບເຊັນໂກ ເປັນນາງຄູ, ໂຊໂຮກາ ເປັນຄົນຂັບລົດລາງ, ໂອໂລ ຄົບ ເປັນຊ່າງໄຟຟ້າ, ໂກຣິໂຕ ເປັນຊ່າງຕ່ຫໍ່, ເຟໂດເຣັນໂກເປັນ ຜູ້ຄຸມວຽກຂອງຫນ່ວຍຈັກ ແລະ ສະກາມີລົດໄກ, ອາໂລດຊາ ໂວນ ກອບ, ເດນິສ ກູດລາຕ ແລະ ໂຈຣາ ໂວນກອບ ເປັນນັກເຄື່ອນ ໄຫວຂອງພັກ; ນາກເຊັນໂຣສ ຜູ້ມີນິໄສເປັນຊາວບອນເຊວິກຜູ້ ຫນ່ຶ່ງນັ້ນ ຍັງຄົງຮັກສາຈິດວິນຍານ ອັນລະອຽດອ່ອນຂອງຫມໍ ແລະ ສ່ຶ່ອນ່ຶ່ອີກຢູ່.

ແຕ່ໃນລະຍະ ກ ປີນີ້ ກ็ມີຫລາຍຄົນຢູ່ທ່ຶ່ຂ້າພະເຈົ້າບ່ເຫັນ. ອານໂຕນມົດງຽບໄປໃນໂລກຂອງມ້າຢູ່ແຫ່ງໃດແຫ່ງຫນ່ຶ່ງ, ມັນບ່ ຂຽນຫນັງສືຫາຂ້າພະເຈົ້າເລີຍ, ລາປົດ ຜູ້ເບີກບານຕ່ຊ່ືດ, ທ້າວ ກູດ ຊ່າງເກີບທ່ົດ, ນັກກ່ສ້າງຜູ້ຍ່ຶ່ງໃຫຍ່ ຕາຣາເນັດ... ພວກນ້ີພາ ກັນຫລົບຫົບໄປທາງໃດທາງຫນ່ຶ່ງ. ຂ້າພະເຈົ້າບ่ຄ็ດຄຽດໃຫ້ພວກ ເຂົາຫລ็ຳຫນ็ຕ็ຽນພວກເດັກນ້ອຍຂ้ລ็ມເຫລ่ານ็ດອກ. ຊ็ວິດຂອງ

ພວກເຮົາເຕັມໄປດ້ວຍວຽກງານພໍເຮງແລ້ວ ຈັ່ງຊັ້ນນັ້ນກໍ່ບໍ່ຈຳເປັນ ສະເຫມີໄປດອກທີ່ຈະຄິດຫວນຫາແຕ່ອາລົມຈິດວ່ອກແວ້ກຂອງພໍ່ ແມ່ຫລືຄູສອນ. ທ້ານ ແລະ ທ້ານັ້ນເບິ່ງໃນແງ່ເຕັກນິກແລ້ວ ເຮັດ ແນວໃດກໍ່ບໍ່ສາມາດເຕົ້າໂຮມຫມິດທຸກຄົນໄດ້ດອກ. ຕັ້ງແຕ່ຢູ່ນິຄົມ ກ້ອກກີ ເອງມີເດັກນ້ອຍທ້າຊາຍ ແລະ ຍິງມາຢູ່ທ່ໍໃດແລ້ວ ແລະທ່ີ ບ່ໍໄດ້ອອກຊ່ືຢູ່ຫນ້ີ ແຕ່ທຸກຄົນກໍ່ມີຊີວິດຊີວາ, ຮັກແພງໃກ້ຊິດເທ່ົາໆ ກັນ. ຫລັງຈາກຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ຢູ່ນິຄົມ ກ້ອກກີ ແຕກສະ ຫລາຍໄປ, ກ ປີຜ່ານໄປແລ້ວ, ທຸກຢ່າງເຕັມໄປດ້ວຍກ່ືນອາຍປະ ເພດດຽວກັນ, ມັນແມ່ນກ່ືນອາຍຂອງຄວາມຫນຸ່ມແຫນ້ນ, ຂອງ ການຕ່ໍສູ້ຂອງພວກເຂົາ, ຂອງໄຊຊະນະ ແລະ ຄວາມພ່າຍແພ້, ຂອງແປວຮຸ່ງຈາກດວງຕາ ແລະ ຮອຍຍ້ິມປະເພດລ້ົງຕາຂອງພວກ ເຂົາ.

ຫນ່ວຍຊີວິດຂອງນັກຮຽນ ເຊກຊິນສະກີ ຍັງສືບຕ່ໍຊີວິດອັນເຂ້ັມ ແຂງມາຮອດປັດຈຸບັນ. ກ່ຽວກັບເລ່ືອງນ້ີເພ່ິນສາມາດສ້າງບົດກະວ່ີ ພິນກ່ຽວກັບສຶກສາສາດໄດ້ຫລວງຫລາຍຢ່າງບ່ໍຫມິດບ່ໍສ້ຽງເປັນ.

ຢູ່ປະເທດຂອງຊາວໂຊວຽດ ເພ່ິນຈະຂຽນປ້ົມກ່ຽວກັບຫນ່ວຍຊີ ວິດໂຮມຫມູ່ເພາະປະເທດຊາວໂຊວຽດແມ່ນປະເທດ ທ່ີດີຍອດຍ້ຽມ ສຳລັບຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່. ແນ່ນອນວ່າເພ່ິນຄົງຈະຂຽນໄດ້ຢ່າງ ສະຫລວງສະຫລາດກວ່າ ອັນທ່ີເພ່ືອນມິດຊາວພູ ໂອລິມປັດ ຂອງ ຂ້າພະເຈ້ົາໄດ້ເຮັດໄປ, ຈົນພາກັນໄດ້ນິຍາມດັ່ງຕ່ໍໄປນ້ີ: "ຫນ່ວຍຊີ ວິດໂຮມຫມູ່ ແມ່ນກຸ່ມຄົນທ່ີພົວພັນກັນດ້ວຍພຶດຕິກຳປ້ົນກັນ ແລະ ມີປະຕິກິລິຍາພ້ອມກັນຕາມການກະຕຸ້ນອັນນ້ັນຫລືອັນນ້ີ".

ພວກເດັກນ້ອຍ ກ້ອກກີ ມີນຳກັນແຕ່ ๕๐ ຄົນຫນຶ່ງ ເມື່ອພວກ
ເຂົາພາກັນມາຮອດຫ້ອງພັກງາມໆຂອງກອມມູນ ແຊກຊຶນສະກີ ໃນ
ວັນຫນຶ່ງຂອງລະດູຫນາວເມື່ອຫິມະລົງຮວາຍຮຳ, ພວກເຂົານຳເອົາ
ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ຄົ້ນພົບແລ້ວຕິດຕົວມານຳ, ມັນມີທັງຄວາມຊຶນ
ເຄີຍ, ຄວາມສາມາດປັບຕົວເອງ, ລະບົບເຕັກນິກເພື່ອຕັ້ງຫນ່ວຍ
ຊີວິດໂຮມຫມູ່ຢ່າງຄົບກ້ວນ, ມີທັງວິທີການເຕັກນິກແບບຫນຸ່ມໆ
ຂອງມະນຸດທີ່ຫລຸດພົ້ນອອກຈາກນາຍຄຸມ. ບົນເສັ້ນທາງໃຫມ່ ແລະ
ສົດໃສ, ຫ້ອມລ້ອມອົບອຸ່ນໄປດ້ວຍຄວາມຫ່ວງໄຍຂອງພວກເຊກາ,
ແຕ່ລະວັນໄດ້ຮັບການອຸ້ມຊູຈາກພະລັງງານຂອງພວກເຂົາ, ວັດທະ
ນະທຳຂອງພວກເຂົາ ແລະ ພອນສະຫວັນຂອງພວກເຂົາ, ກອມ
ມູນເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນເພື່ອສ້າງຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ຊົງສະເຫນແຮງ, ມີ
ຄວາມດຸຫມັ່ນເຮັດວຽກຢ່າງແທ້ຈິງຫມັ້ນຄົງ ແລະ ມີວັດທະນະທຳ
ສັງຄົມນິຍົມໃນລະດັບສູງ ທັງບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ມີຫຍັງຫລົງເຫລືອມາຈາກ
ບັນຫາໄຮ້ສາລະອັນນີ້: "ການປົວແປງຄົນ".

ເຈັດປີແຫ່ງການໃຊ້ຊີວິດແບບຊາວກອມມູນແຊກຊຶນສະກີ ກໍ
ແມ່ນ ๗ ປີແຫ່ງການຕໍ່ສູ້ຄັກັນ, ມັນແມ່ນ ๗ ປີແຫ່ງຄວາມເຄັ່ງ
ຕຶງຮຸນແຮງ.

ນັບເປັນເວລາດົນນານມາແລ້ວ ທີ່ພວກເຮົາໄດ້ມາເພທຳລາຍ
ໂຮງຊ່ວງປະກອບແຜ່ນໄມ້ອັດຂອງໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ຢູ່ໃນ
ຫ້ອງອາຍອຸ່ນ, ແລະຕໍ່ຈາກໂຊໂລມອນ ບໍຣິດໂຊວິດ ເອງ ກໍມີວິ
ສະວະກອນຕັ້ງທ່ໍໃດຄົນຕິດຕາມມາ, ໃນຈຳພວກນີ້ ມີຫລາຍຄົນທີ່
ຄວນໄດ້ຮັບການຍົກຍ້ອງຄືຜູ້ມີຊື່ສຽງສຳຄັນຫລາຍໆຂອງສະຫະພາບ.

ໃນປີ ດ.ສ.ດ, ຊາວກອມມູນໄດ້ສ້າງໂຮງງານປະກອບເຄື່ອງ ໄຟຟ້າຫລັງທຳອິດຂອງພວກເຂົາ, ໃນຫ້ອງໂລ່ງກາງທີ່ກວ້າງໃຫຍ່ ແລະ ແຈ້ງ ປະດັບປະດາດ້ວຍດອກໄມ້ ແລະ ຮູບພາບຄົນນັ້ນ ມີ ເຄື່ອງຈັກເປັນສິບໆຫນ່ວຍ ຕັ້ງຍາຍລຽນກັນລ້ວນແຕ່ປະເພດສັບສົນ ພິລຶກພິລ້ຳເຫລືອເຊື່ອ: ມີເຄື່ອງກົງ "ວັນເດີເຣີ", "ຊຳຊັນ ແວກ ແກ", "ຣິນເດີແມສແຕ", "ແຣນແກ", "ມາຣາດ", ມັນບໍ່ແມ່ນ ສ້ຳຂ້ຳນັ້ນເດັກນ້ອຍຫລືໂຄງຕຽງອີກແລ້ວ ທີ່ຜະລິດອອກຈາກມືຊາວ ກອມມູນ ແຕ່ມັນເປັນເຄື່ອງຈັກຄົບຊຸດອັນນ້ອຍໆແຕ່ຈິບຫາຍ ປະ ກອບດ້ວຍເຄື່ອງອາໄຫລ່ເປັນຮ້ອຍໆຕ່ອນລ້ວນແຕ່ອາໄສ "ວິຊາເລກ ຂັ້ນສູງສຸດ" ທັ້ງນັ້ນ.

ແລ້ວທີ່ສັ່ງຄົນກອມມູນກໍຕົ້ນເຕັ້ນ ແລະ ກະຕົລົນຕ໋ "ວິຊາ ເລກຂັ້ນສູງ" ນຄກບແຕ່ຄາວກອນພວກເຮົາຕົ້ນເດີນ ຫ້ວຜກກາດ ຂາວຫ້ວພັນພິລຶກ, ງົວແມ່ພັນຊຶມເມີທານ, ແລະ ພວກວາດຊີ ວາດຊີເລັບວິດ ກັບ ມ້າບັກນ້ອຍ.

ເມື່ອໂຮງຊ່ຳງປະກອບຜະລິດຈັກກົງໃຫຍ່ກ ''ແຊກຊຶນສະກີ'' ອອກແລ້ວນຳໄປທົດລອງປະຕິບັດວຽກງານ, ວາເຊຍ ອາເລັກເຊັບ ເຊົ່ງກາຍເປັນອ້າຍບ່າວໃຫຍ່ແຕ່ດົນແລ້ວນັ້ນ ກໍສຽບສາຍໄຟຟ້າໃສ່ ມັນ, ວິສະວະກອນພ້ອມດ້ວຍຊາວກອມມູນ, ກຳມະກອນປະມານ ๔๐ ຄົນ ທີ່ຄຶດວິຕົກກັງວົນພາກັນກົ້ມຫ້ວລົງໄປທາງສຽງຄາງຫ໋ມໆ ຂອງມັນ ແລ້ວຫ້ວຫນ້າວິສະວະກອນ ກອກບູນອບ ຈ໋ງເວົ້ຂຶ້ນເສ້ໆ ວ່າ:

- ມັນເກີດຫມັດໄຟ...

-ເວນຕາຍເອີ້ຍ, ຫມັດຊ້ຳບ່າ! -ວາເຊຍເວົ້າ.

ພວກເຂົາເອົ່ຶອງຄວາມເສົ້າໄວ້ໃຕ້ຮອຍຍິ້ມແລ້ວພາກັນຫາມຈັກກົ່ຄືນມາໂຮງຊ່າງ ແລ້ວກຸມມ້າງກຸມແປງ, ກວດກາ, ຄົດໄລ່ເລກກອນຮາກ, ເລກໂລກາຣິດ ຢູ່ຕະຫລອດສາມມື້ ທັ້ງແຕ້ມຮູບໂຄງຮ່າງເຕັມໄປຫມົດ. ເສັ້ນໂຄ້ງຈາກວົງວຽນແລ່ນສັບສົນຢູ່ເທົ່ງແຜ່ນເຈ້ຍຕາກາໂຣນ້ອຍ, ເຄ່ົອງເຫລົາຊະນິດແຫລມຄົມ "ເຄັນເງັນແບກເຊ" ຊຸດເຫລົາເຄ່ົອງປະກອບ, ດ້ວມ໊ແມ່ນອນຂອງເດັກນ້ອຍຫມູນກຽວທັນເຄ່ົອງອາໄຫລ່ຕິວສຳຄັນກວ່າຫມູ່ເຂົ້ຳ, ດວງຈົດວົນຍານເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫ່ວງໄຍຂອງພວກເຂົາ ຄອງຄອຍການທົດລອງຄັ້ງໃຫມ່ດ້ວຍໃຈຈົດຈ່ໍ.

ໄດ້ສາມມື້ແລ້ວ, ເພ່ົນຈ່ໍາເອົາ ຈັກກົ່ "ເຊກຊິນສະກີ" ຂ໊ົນສູ່ແປ້ນທົດລອງ, ອີກຄັ້ງຫນ່ຶ່ງ ຄົນປະມານຊາວປາຍໄດ້ກ໊ົມຫົວໃສ່ມັນ ແລະ ວິສະວະກອນກອກບູນອບ ກໍ່ເວົ້າເສ້ົາງ໊ອີກຄັ້ງຫນ່ຶ່ງວ່າ:

-ມັນຊິຫມັດ.

-ມັນຊິຫມັດ... ບັກຂ໊ົ້ຄງດ! -ວາເຊຍ ອາເລັກເຊເຍັບເວົ້ຳ.

-ຈັກອາເມລິກາບ່ໍ່ຫມັດເດ໊ົ, -ກອກບູນອບ ຈ່ົ່ມຢ່ຳງເສຍດາຍ.

-ເອ໊ົ... ມັນບ່ໍ່ຫມັດ, -ວາເຊຍ ຢ໊ົນຢັນຕ໊ົ່ມຄ໊ົນ.

-ບ່ໍ, ມັນບ່ໍ່ຫມັດ, ວິສະວະກອນອ໊ົກຜູ້ຫນ່ຶ່ງຢ໊ົນຢັນນ໋ຳ.

-ກະແມ່ນແລ້ວ... ມັນບ່ໍ່ໄດ້ຫມັດຈັກຫນ້ອຍ! ພວກເດັກນ້ອຍ

ທ້າຫມົດເວົ້າຂຶ້ນໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າຈະໂທດຈະຄຽດໃຫ້ໃຜ: ໃຫ້ຕົນເອງ ຫລືໃຫ້ຈັກກົງ, ໃຫ້ທ່ອນເຫລັກກ້ານ້ຳເບີ ๔ ຫັ້ນ, ໃຫ້ພວກ ແມ່ຍິງທີ່ເປັນຜູ້ຄຽນລວດທອງ ຫລື ວິສະວະກອນ ກອກບູນອບ ເອງ.

ແຕ່ຢູ່ທາງເບື້ອງຫລັງກຸ່ມຄົນທີ່ພາກັນຍືນຂຶ້ນຍ່ຽຍຕົນ, ຫົວແຕງ ຫຍຸ້ງຫຍອງຂອງຫມໍ ຕົມາ ໂອດາຣິຢຸກປໍລໍ້ຂຶ້ນກາງຫມູ່, ຫມໍພັບ ຕາໄວ້ ແລ້ວເວົ້າທ້າຫນ້າແດງວ່າ:

- ຈັກອາເມລິກາຫັ້ນກໍຫມັດແບບນີ້ຄັກນ້ອຍຕ້ອຍ.

- ແມ່ນໂຕຮູ້ມາແຕ່ໃສ?

- ເຮົາຈ໋ຢູ່ນ່າ... ຕອນເພິ່ນຕິດຕັ້ງມັນທຳອິດຫັ້ນ, ມັນກະຕ້ອງ ຫມັດແນວນີ້ລະ ຍ້ອນປິ່ນລົມ!

ບໍ່ມີໃຜເຊື່ອ ຕົມາ ແລ້ວກໍພາກັນເອົາຈັກກົງສ່ຽນກັບມາໂຮງຊ່າງ ແລ້ວທຸກຄົນກໍກຸ້ມໃຊ້ປັນຍາສະຫມອງ, ໃຊ້ຄວາມຄຶດຄວາມສາມາດ ສຸມໃສ່ມັນ. ບັນຍາກາດພາຍໃນຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ອຸ່ນເອົ້າຂຶ້ນ ຢ່າງຈະແຈ້ງ, ຢູ່ໃນຫໍພັກ, ຫ້ອງສະໂມສອນ ແລະ ຫ້ອງຮຽນ ລ້ວນແຕ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອຶຕົກກັ້ງວົນ.

ຢູ່ອ້ອມໆ ໂອດາຣິຢຸກເກີດມີຄົນກຸ່ມນ້ອຍໆກຸ່ມຫນຶ່ງ.

- ແນ່ນອນແລ້ວວ່າ ພວກເຮົາກໍຕ້ອງງົມໆຫາໆໄປແບບນີ້ແລ້ວ ເພາະວ່າແມ່ນເຄື່ອງຈັກຫນ່ວຍທຳອິດຂອງພວກເຮົາເດ້, ແຕ່ຈັກອາ ເມລິການັ້ນມັນຫມັດຫລາຍກວ່ານີ້ເດ!

- ບໍ່ນ່າ!

- ຫມັດ... ຫມັດລະບໍ!

- ບໍ່!

- ຫມັດ!

ໃນທີ່ສຸດພວກເຮົາກໍອົດທົນຕໍ່ໄປບໍ່ໄຫວ, ພວກເຮົາສົ່ງມັນໄປ ນິດສະກູ ແລະ ພວກເຮົາກໍຍອມກົ້ມຫົວໃຫ້ພວກຮຸ່ນອ້າຍ.

- ເອົາບັກ "ແບັກແອັນແດກເກີ" ໃຫ້ພວກເຮົາສາ.

ແລ້ວເພິ່ນກໍສົ່ງເຄື່ອງຍົ້ວ້ຳດ່ຳກ່ວມາໃຫ້ພວກເຮົາ.

ຈັກອາເມລິກາຫນ່ວຍນຶ້ມາຮອດກອມມູນ, ເພິ່ກໍລົງມືຕິດຈັກ ມັນໂລດ. ບັດນີ້ມືຫົວຄົນໄປຈຸ້ມກົ້ມໃສ່ມັນຢູ່ຫັ້ນກາຍ ນ00 ອົກ... ຕ້ງວ່າຫນິດໂຮງຊ່າງພຸ້ນລະ, ຫົວໃຈສາມຮ້ອຍຫນ່ວຍຂອງຊາວ ກອມມູນຈິດຈໍ່ຕິດຕາມນຳມັນ. ວາເຊຍຫນ້າເນີ້ນເມື່ອບິນກະດຸມຕໍ່ ໄຟ, ພວກວິສະວະກອນກັ້ນລົມຫັນໃຈ... ແລະ ແລ້ວທ່ານກາງສຽງ ອົນອົວຂຽງເຄື່ອງຈັກ ໂອດາຣິຢຸກກໍເວົ້າຂຶ້ນຫນິດແຮງຢ່າງຫນັກ ແຫນ້ນວ່າ:

- ເຫັນບໍ່... ເຮົາເວົ້າແລ້ວນ່າ...

ໃນເວລາດຽວກັນ ກໍມີສຽງຫາຍໃຈໂລ່ງດ້ງລອຍຂຶ້ນເຫນືອບໍລິ ເວນກອມມູນ ແລະ ບິນຂຶ້ນສູ່ຟາກຟ້ານະພາໄລ, ເສງຕາວິຕົກກັງ ວົນຫນິດສ້ຽງໄປເຫລືອໄວ້ແຕ່ຮອຍຍິ້ມເທິງໃບຫນ້າ.

- ຕົນາ ເວົ້າຖືກແລ້ວ!

ພວກເຮົາລືມວັນເວລາຕົ່ນເຕັ້ນຄ້ານີ້ໄປຕັ້ງແຕ່ດົນແລ້ວ ເພາະ ວ່າ ... ນັບເປັນເວລາເທິງນານມາແລ້ວທີ່ໂຮງຊ່າງຂອງພວກເຮົາໄດ້ ຜະລິດເຄື່ອງຈັກແບບນຶ້ອອກວັນລະ ຫ0 ເຄື່ອງ ແລະ ເຄື່ອງຈັກ ພວກນັ້ກບໍ່ຫມັດແລ້ວ ເພາະ ເຖິງແມ່ນວ່າ ໂອດາຣິຢຸກ ເວົ້າ

ກຶກກໍຕາມ, ແຕ່ກໍຍັງມີຄວາມຈິງອັນຫນຶ່ງຢູ່ໃນການຄິດໄລ່ເລກ ສ້າງລວມອັນສັບສົນ ແລະ ໃນຫົວຂອງວິສະວະກອນ ກອກບູ ນອບ:

- ມັນຕ້ອງບໍ່ຫມັດນ່າ!

ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງເຫລົ່ານີ້ກຶກລືມໄປແລ້ວ ເພາະວ່າພວກເຮົາຍັງມີບັນຫາອື່ນ ມີວຽກງານອື່ນໆເຮັດ.

ໃນປີ ດລມ໔, ຢູ່ກອມມູນເພິ່ນເວົ້າກັນວ່າ:

- ພວກເຮົາຊິຜະລິດກ້ອງໄລກາ!

ຜູ້ເວົ້າຄວາມນີ້ແມ່ນພວກ ເຊກາ ຄົນຫນຶ່ງ, ເຂົາເປັນນັກປະຕິວັດກໍາມະກອນ ບໍ່ແມ່ນວິສະວະກອນຫລືຊ່າງແວ່ນຕາ, ຫລືນັກປະດິດກ້ອງຖ່າຍຮູບ. ພວກເຊກາຄົນອື່ນໆທີ່ເປັນນັກປະຕິວັດ ແລະ ບອນເຊວິກ ເວົ້າວ່າ:

- ເອົາໂລດແຫລ້ວ... ໃຫ້ຊາວກອມມູນ ຜະລິດ "ໄລກາ" ເບິ່ງ!

ໃນເວລານັ້ນຊາວກອມມູນບໍ່ໄດ້ຕື່ນເຕັ້ນຈັກດີ:

- ໄລກາ ຫວະ? ແມ່ນຫລ້ວພວກເຮົາຊິເຮັດ!

ແຕ່ຄົນອື່ນໆຕ້ອງຮ້ອງເຊັ່ນ ພວກວິສະວະກອນ, ຊ່າງແວ່ນຕາ ພາກັນຕອບວ່າ:

- ໄລກາ ຫວະ? ເຈົ້າເວົ້າຫຍັງ ຮະ ຮ່າ?

ການຕໍ່ສູ້ຄັ້ງໃຫມ່ລະເບີດຂຶ້ນ, ມັນແມ່ນປະຕິບັດການແບບໂຊວຽດຢ່າງຫນຶ່ງ ທີ່ສັບສົນສຸດຂີດຄັ້ນກັບຫລາຍໆອັນທີ່ດໍາເນີນໄປໃນລະຍະຫລາຍໆປີຢູ່ພາຍໃນປະເທດຊາດຂອງພວກເຮົາ. ການຕໍ່ສູ້ອັນນີ້

ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຫວາດສຽວທຸກປະເພດ ມີການຄາດຄະເນກ້ວ້ອນ, ມີການຄິດຮົ່ນຕອງຢ່າງເຄັ່ງຕຶງ, ແບບຮູບເສັ້ນ, ການທົດລອງ ແລະ ປັບປຸງຢ່າງງຽບໆພາຍໃນຫ້ອງວິທະຍາສາດ, ເສດຝຸ່ນຈາກດິນຈີ່ໃນເວລາກໍ່ສ້າງ... ແລະການບຸກໂຈມຕີຊ້ຳສອງ, ແລ້ວກໍບຸກອີກເທື່ອໃຫມ່ ຈາກກັນເກວຊາວກອມມູນຢູ່ໃນໂຮງຊ່າງ, ຕື່ມຂ້ຫມໍ້ຂ້ເຈຍເຂົ້າອີກແລ້ວ ກໍສຸມແຮງໃສ່, ແລະ ຢູ້ອ້ອມຮອບພວກເຮົາ ຍັງມີສຽງຫາຍໃຈໃຫຍ່ແບບສິງໂສຕິເກົ່າຢູ່ ແລະ ມີການລົ້ວຕາຢູ່ເບື້ອງຫລັງແວ່ນແກ້ວແບບລ້ຳວ່າ:

- ເຮັດໄລກາ ຫວະ ເດັກນ້ອຍຫມູ່ນີ້? ເຮັດແກ້ວສ່ອງແບບແມ່ນອນຂະຫນາດເສັ້ນຜົມຫວະ ຮະຮະ...

ແຕ່ເດັກນ້ອຍທັ້ງຊາຍ ແລະ ຍິງຂອງພວກເຮົາຈຳນວນ ๕๐๐ ຄົນໄດ້ບຸກເຂົ້າໃສ່ໂລກແຫ່ງຄວາມລັກແມ່ຂະຫນາດນ້ອຍ, ວິນວາຍຢູ່ນຳໃຍແມງມຸມທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັນຢູ່ໃນຈັກຈຸ່ນຈະນິດລັກແມ່, ວິນວາຍຢູ່ນຳການອະນຸໂລມທີ່ຈຳກັດຕິວແມ່ນອນ, ຄວາມກ້ຽງໂຄ້ງ ແລະ ເສັ້ນເສງລ້ຳສີຂອງແວ່ນແກ້ວ, ບາງຄັ້ງທັນມາຍົ້ມຫົວໃສ່ພວກເຊກາ:

- ເອົາເລີຍສູ ເດັກນ້ອຍ, ເຮັດໂລດບໍ່ຕ້ອງຢ້ານ! -ພວກ ເຊກາ ບອກພວກເຂົາເຊັ່ນນີ້.

ໂຮງງານທົ່ງດ່ຽງ ແລະ ດິເດັ່ນທົ່ພະລິດກ້ອງກ່ຳຍຮູບທົ່ມີຍ່ຫ້ຳ "ແຟດ"* ຂະຫຍາຍຕິວເຕີບໃຫຍ່ຢູ່ພາຍໃນນິຄົມ, ມີສວນດອກໄມ້

---

* "ແຟດ" ຊ່ແລະນາມສະກຸນຫຍ້ຂອງ ເຊກຊິນສະກີ ຊ່ງແມ່ນຊ່ຫຍ້ຂອງກ້ອງກ່ຳຍຮູບແບບໄລກາຂອງໂຊວຽດ.

ອ້ອມຮອບ; ເດີ່ນປູຢາງ ແລະ ບໍ່ນ້ຳພຸ. ຫລ່ຽງບໍ່ດົນນານັ້ ສາວ ກອມມູນໄດ້ນຳເອົາກ້ອງຖ່າຍຮູບ "ແຟດ" ຫນ່ວຍທີ່ຫມຶ່ນແລ້ວ, ຫນ່ວຍທີ່ງາມສະຫງ່າ ແລະ ຄັກທີ່ສຸດໄປວາງເທິງໂຕະ ຂອງລັດ ຖະມຸນຕີ.

ຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງກາຍເປັນເລື່ອງຂອງອະດີດໄປແລ້ວ ແລະ ຫລາຍ ຢ່າງກໍຖືກລືມໄປ. ລັດທິວິລະຊົນແບບປະຖົມປະການ, ພາ ສາປາກເວົ້າແບບຊາວຕະຫລາດ ແລະ ສິ່ງເສດເຫລືອເກົ່າໆດັບສູນ ໄປເອົາເອງຕັ້ງດົນນານແລ້ວ. ໃນທຸກໆລະດູບານໃຫມ່, ວິທະຍາ ໄລກຳມະກອນ ແລະ ກອມມູນໄດ້ສົ່ງນັກສຶກສາໃນສະກາບັນຊັ້ນສູງ ຫລາຍໆສິບ ຄົນ, ໃນຈຳນວນນັ້ກໍ່ດົນກໍຈະສຳເລັດອອກມາແລ້ວ ພວກເຂົາຈະເປັນວິສະວະກອນ, ນາຍແພດ, ນັກປະຫວັດສາດ, ນັກທໍລະນີສາດ, ນັກບິນ, ນັກກໍ່ສ້າງເຮືອກຳປັ່ນ, ນັກວິທະຍຸ, ຄູ ສອນ, ນັກດົນຕີ, ສິລະປິນ, ນັກຮ້ອງ. ໃນລະດູຮ້ອນພວກປັນຍາ ຊົນເຫລົ່ານັ້ກໍພາກັນມາຍັ່ງຍຸຢາມອ້າຍນ້ອງກຳມະກອນຢູ່ກອມມູນ ຄື ພວກຊ່າງຊ່ຽນ, ນາຍຊ່າງບັນຊາຈັກກົງ, ຊ່າງໄມ້, ນັກຄິດໃຫລ່ຂະ ຫນາດ... ຫລັງຈາກນັ້ນກໍຈະມີກາຍຢ່າງຂະບວນໃຫຍ່. ການຢ່າງ ຂອງພວກເຮົາກາຍເປັນບຸນປະຈຳປີຢ່າງຫນຶ່ງ. ຊາວກອມມູນລຽງ ແຖວ ຝ ຄືແຕ່ກ່ອນ, ວົງດຸລິຍາງ ແລະ ທຸງອອກຫນ້າ, ຂະບວນ ຢ່າງເດີນໄປຫລາຍພັນກິໂລແມັດ ຜ່ານແມ່ນ້ຳ ໂອນກາ, ແຫລມ ກຣິມ, ເຂດພູ ກັບກາດ, ນິຄສະກູ, ໂອແດດຊາ ແລະ ແຄມຝັ່ງ ທະເລ ອາຊອບ.

ແຕ່ຢູ່ນິຄົມຫລືວ່າ ໃນເວລາເດີນທາງໃນລະດູຮ້ອນຂອງພວກ

ເຮົາ, ໃນຊຸມມື້ທໍ່ "ຍັງມີການໄອແຄ້ກໆ" ກໍຄືທຸກໆວັນ ວັນທໍ່ຊີວິດ ອອກແຮງງານຂອງຊາວກອມມູນກະຈາຍກືບຫອມອ່ອນຂອງມັນອອກ ຢ່າງມຶດໆນັ້ນແລ້ວ, ມັກມີນັກນ້ອຍຫົວປ້ອມຕາໃສແລ່ນອອກມາເກືຍ ຊານ... ປົ່ນປາຍແກຂອງມັນຂຶ້ນເທິງທ້ອງຟ້າແລ້ວບັນເລງສຽງຮຸກ ເອ້ີນປະຊຸມ ນາຍກອງ ຢ່າງສັ້ນໆຂ້ົນ. ແລະ ທຸກຢ່າງ ກໍເຫມືອນ ກັບແຕ່ກ່ອນ, ພວກນາຍກອງແລ່ນເຂົ້າປະຈຳບ່ອນເອ່ືຍຫລັງໃສ່ ຝາ, ພວກສະຫລອກກອກກໍເຂົ້າໄປນຳ ນັ່ງລົງກັບພ້ືນຫ້ອງຢູ່ຕິດໆ ຝານັ້ນໂລດ. ດ້ວຍຄວາມເອົາຈິງເອົາຈັງແບບໂພດເຫລືອຄ່ືເກົ່າ ເລ ຂາກອງປະຊຸມນາຍກອງຈະຮ້ອງບອກພວກໂຊກຮ້າຍວ່າ: "ອອກໄປ ຢືນຢູ່ກາງ... ຢືນກົງໄວແລ້ວ... ເວົ້າຄວາມຈິງອອກມາ!"

ທຸກຢ່າງກໍຄືທໍ່ຜ່ານມາແຕ່ກ່ອນນັ້ນແລ້ວ, ມີເຫດການ ອຸບັດ ເຫດຕ່າງໆເກີດຂ້ຶນ, ບາງຄ້ັງກໍເກີດມີບຸກຄົນເດ່ັນໂປໂລຂ້ຶນ ແລະ ບາງຂະນະກໍຄືກັບຢູ່ໃນຮ້ົງເຜ້ົາ, ຫນ່ວຍຊີວິດໂຮມຫມູ່ເຂ່ືອນແຂງ ຫ້ວາຫັນບຸກໃສ່ຈຸດທໍ່ເປັນໄພຕໍ່ຫມູ່, ແລ້ວວິທະຍາສາດການສຶກສາ ກໍຍັງຄົງເປັນວິທະຍາສາດຂະແຫນງຫນ້ຶງທໍ່ດຸເດ່ືອດ ແລະ ເຂ້ົາໃຈ ຍາກຄືເກົ່າ.

ແຕ່ທຸກຢ່າງສະດວກງ່າຍດາຍຂ້ຶນກວ່າເກົ່າແລ້ວ! ວັນເວລາບຸກ ເບ້ີກຍຸກຕ້ົນຢູ່ນິຄົມ ກ້ອກກີ ຂອງຂ້າພະເຈ້ົາຢູ່ຫ່າງໄກຫລາຍແລ້ວ, ວັນເວລາທໍ່ເປັນຕາອັບອາຍ ແລະ ໄຮ້ພະລັງ, ມາຮອດປັດຈຸບັນ ເບ້ຶາມັນຄ້າຍກັບເປັນກະດານນ້ອຍໆແຊກຢູ່ໃນຂອບແກ້ວແຄບ ທ່ານ ກາງທ້ວທັດວັນບຸນຄ້ົງຫນ້ຶງ. ວຽກງານງ່າຍຂ້ຶນ. ຢູ່ໃນສະຫະພາບ ໂຊວຽດເວລານັ້ນເກີດມີຕາຫນ່າງກ້ີແຫ້ນປະຕິບັດການສຶກສາແລ້ວ

ແລະ ພັກກໍໄດ້ທຳລາຍບໍ່ເກີດສຸດທ້າຍຂອງພວກເດັກນ້ອຍຕິດໄພສັງ
ຄົມ ແລະ ອະນາທາແລ້ວ.

ບາງທີອາດຈະຍັງບໍ່ດົນດອກ, ຢູ່ປະເທດພວກເຮົາເພິ່ນຈະເລີ
ປະພັນ "ບົດກະວີແຫ່ງສຶກສາສາດ" ແລ້ວຂຽນເລື່ອງງ່າຍໆ ແລະ
ຈົມໃຈ້ໄດ້ເຊັ່ນ "ວິທີສຶກສາອົບຮົມແບບກອມມູນິດ" ຂຶ້ນ.

ຄາຄົບ, ໑໙໘໕ - ໑໙ມ໕.

ບັນດາ ທ່ານຜູ້ອ່ານທີ່ນັບຖື!

ສຳນັກພິມ "ຣາດູກາ" ຂໍສະແດງຄວາມຂອບໃຈລ່ວງ
ໜ້າມາຍັງທ່ານຜູ້ອ່ານທີ່ໃຫ້ຄວາມຄິດເຫັນກ່ຽວກັບການ
ແປ ແລະ ການຮຽບຮຽງປຶ້ມຫົວນີ້.

ດັ່ງນັ້ນ ຖ້າຫາກທ່ານມີຄຳສະເໜີອັນໃດທີ່ຈະເປັນ
ການຊ່ວຍໃຫ້ການປັບປຸງການພິມໃນຄັ້ງຕໍ່ໄປດີຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ
ແລ້ວກະລຸນາສົ່ງຄວາມຄິດເຫັນໄປຍັງ:

119859, Zoubovski boulevard, 17,
Moscou, URSS.

ບັນດາຜູ້ອ່ານທີ່ຮັກແພງ!

ໃນປີ ໑໙໙໐ ສຳນັກພິມ "ຣາດຸກາ"
ຈະຈັດພິມປຶ້ມ ຂອງ ແສກເກີ ອາເລັກໄຊເອບ
"ບາງເຫດການໃນປະຫວັດສາດ ລັດເຊຍ".

А. Макаренко, педагогическая поэма,
В трех книгах, книга третья

на лаосском языке.
Перевод сделан по изданию
Макаренко А. С. Собрание сочинений в 7-ми томах,
изд-во Академии педагогических наук, РСФСР,
т. I, 1950.

ສຳນັກພິມ "ຣາດູກາ"
ມົດສະກູ